DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

HÜMEYRA

LAHZA

MAH VE ŞER

DOKU

HÜMEYRA

LAHZA

MAH VE ŞER

"Şurama batan..." diyor şair.
"Şurama batana özlem demeselerdi, bıçak derdim."

Cemal Süreya

GİRİŞ

29 Aralık 2018, 02:35
Beykoz, Riva

Şiddetli rüzgâr ağaç dallarını gelişigüzel şekilde oradan oraya savururken gözlerini bir an olsun yerden ayırmadı. Gecenin koynunda onu bir an bile terk etmeyen ay yine tüm ihtişamıyla ona eşlik ediyordu fakat bu kez yalnız değillerdi. Bu görüntünün altında bir günah işlenmiş ve bu günahın izleri, eskimiş asfalt zemine bulaşmış kan ile geceye kazınmıştı.

Şiddetli bir gök gürültüsü birazdan başlayacak olan yağmurun habercisiyken zifirî karanlıkta, oldukça tekin bu yolda elindeki silahla kalakalmıştı. Silahı büyük bir ustalıkla tutarken bir anlık tedirginlik dahi hissetmemişti. Esen rüzgâr siyah deri ceketini aşmış, beyaz gömleğinden içeri sızmış, ciğerlerine kadar işlemişti ama yine kıpırdamadı. Nefes sesleri rüzgârın uğultularına karışmış, cebinde titreyen telefonu dahi zor fark etmişti.

Gözlerini bir an olsun kırpmazken boşta duran eliyle telefonu deri ceketinin cebinden çıkardı. Yüzüne vuran beyaz ışıkta, gördüğü isimle, silahı tutan elinden ziyade diğer eli hafifçe kıpırdanmıştı.

"MAHRU"

Zoraki yutkunarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Eli sıkıntıyla kısa saçlarına doğru gittiğinde alt dudağını dişleyerek kendi etrafında döndü ve bomboş yolda sıkıntılı bir nefes vererek arabasının tekerine vurdu.

Telefon susmuştu fakat tekrar çalması birkaç saniye sürdü.

"MAHRU"

Birkaç damla yağmur aceleyle ekrana düştüğünde parmaklarıyla ismin üzerini temizledi ama telefonu açamadı. Şu an bu telefonu cevaplaması mümkün değildi. Üstelik halletmesi gereken bir cina-

yet vardı. Gecenin karanlığında patika yoldan gelen siren sesleriyle zamanının kalmadığını anlayarak aramayı reddederken aceleci bir tavırla telefon rehberine girdi ve Nursel'in adını bulduğunda Mahru'nun mesaj bildirimi düştü.

Mahru: Seni bekliyorum. Böyle bir gecede aceleyle evden çıkmanı gerektirecek ne olmuş olabilir? Yine bir sorun yoktur diye umuyorum!

Dişlerini birbirine bastırıp ekrana baktı ve siren sesleri yaklaşırken Nursel'i aradı. O muhakkak bir yolunu bulurdu. Bulması lazımdı...

Birkaç kez çalan telefona cevap verilmezken sesler gitgide yaklaşıyordu. Muhtemelen 10 dakika kadar sonra burada olacaklardı. "Hadi, hadi, hadi..." diye söylenirken telefonun açılması gecenin ona tanıdığı tek ayrıcalık oldu.

"Gece gece rüyanda görmediğine göre..." dedi Nursel, oldukça normal bir yaklaşımla. "Karakolda mısın? Yine birilerini mi dövdün?"

Kadının sözleriyle, gözleri yine yere kilitlenmişken "Yok..." dedi. Sesi oldukça katı, ruhsuz çıkarken kendi içinde o kadar çıkmazdaydı ki. Ağzı aralandı ama o kelime çıkmadı. Dudakları belli belirsiz titredi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra yağmurun şiddetini arttırmasıyla tokat yemiş gibi olmuştu. Vakit kaybettiğinin bir kez daha farkına vararak "Öldürdüm," dedi.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş bedeni titremiyordu bile. Tüm bedenini ele geçirmiş düşünceler en derinlere indikçe içindeki yangın yüzeye çıkıyordu sanki.

"Saç-" Kadın ses tonuyla şaşkınlığını ifade ederken "Nursel..." diyerek sözünü kesti ve yerde yatan adama doğru ölümcül bir sakinlikle yürürken "Vaktim yok," diye ekledi. 40'lı yaşlarındaki iri yapılı adam tam olarak alnının ortasından vurulmuş, o sarsılmaz duran bedeninin aksine kıpırdamadan yatıyordu. Dudakları morarmış, gecenin karanlığında bile parlayan bembeyaz bir tene bürünmüştü. Bir süre baktıktan sonra ifadesiz yüzüyle "Birazdan tutuklanacağım ve senin beni bu durumdan kurtarman gerek," dedi.

Kalbi huzursuzlukla tekledi ve bu huzursuzluk iliklerine işleyip, ruhunu bir hiçliğe çevirdi... Başka türlüsü mümkün dahi değildi.

Siren sesleri muhakkak kadına da ulaşıyordu. Olayın ciddiyetini fark ettiğinde tüm soğukkanlılığıyla "Neredesin?" diye sordu.

"Riva," dedi hiç düşünmeden. "Ali Bahadır köyü yolu. Issız bir yer, mobese yok..."

Sessizlik sürünce ve sesler yaklaştıkça "Bana bir şey söyle!" diye bağırdı adam.

"Tamam..." dedi Nursel onunla aynı tona çıkarak. "Tamam, sol taraftan akünün kapağını aç ve içindeki yeşil kabloyu çakmakla yak..."

Kadının sözlerinden sonra hızla arkasını dönüp arabaya doğru ilerledi. Tam telefonunu kapatacakken "Çakır," dedi kadın. "Ben gelmeden tek kelime bile etme..."

Kaputu açarken "Etmem," dedi sert bir dille. Sıkıntılı nefesi dudakları arasında serbest kaldığında emir verircesine konuştu. "Beni bu beladan kurtaracaksın!"

Telefonu kapatıp cebine attıktan sonra hızla akünün yeşil kablosuna erişti. Cebinden çıkardığı çakmağın cılız alevi güçlü rüzgâra dirense de kabloyu yaktı. Nabzının atışı kulaklarını çınlatıyordu ve bu his kanına karışarak dengesini bozuyordu. Ellerini kaputa dayadı ve aklındaki düşüncelere bir düğüm daha atarken ciğerlerini yakan soğuğa aldırış etmeden sıkıntıyla soludu. Kurtulması lazımdı. O, Çakır Seyhanlı'ydı. Muhakkak bir yolunu bulurdu. Gözleri kısa bir anlığına kapanıp açıldığında başını eğmiş ve gördüğü görüntüyle zihninin kontrolünü kaybedecek gibi olmuştu.

Zifirî karanlıkta, titrek araba lambasının aydınlattığı cesetten sızan kanlar yağmurla birlikte ayaklarının altına kadar süzülmüştü. Burnundan süzülen yağmur damlası o ürkütücü görüntüye karıştı. Bu ölümdü, ölümün kokusuydu, ölümün görüntüsü, onun rengiydi... Cesetten sızan kanlar her yeri sarmış, gerçekliği tüm damarlarını sızlatmıştı. Karanlık zeminde katran karası gözüken kan birikintisi akıp giderken yavaşça kafasını geri doğru çevirdiğinde bir kez daha idrak etti: Bu gece bir cinayet işlenmiş, vebali herkese bulaşmıştı.

Mavi duvarların alt kısmında geniş koyu mavi ile geçiş yapılmış duvarları izledi. Tepede tavanın içine gömülmüş epey parlak ışık göz bebeklerinin küçülmesine sebep oluyordu. Metal bir masa, iki tarafında tek birer sandalye vardı. Hemen karşısında ayna görevi gören cam simsiyahtı. Oraya doğru baktığında kimse olmadığının bilincindeydi. Gergin bedenini belki biraz salsa rahatlayacaktı lakin

hemen yan taraftaki saatin 03.50 olduğunu görünce huzursuzluğu gitgide arttı.

Aklında iki soru vardı: Birincisi, Mahru şu an ne yapıyordu? İkincisi, bu durumdan ne zaman kurtulabilecekti? Fakat ikisinin de cevabı yoktu.

Üzerindeki ıslaklık rahatsız edici boyuttayken elini hemen ensesinde, onu hissettiği yere doğru götürdü. Parmaklarıyla şefkatle, utançla, af dilercesine okşarken "Mahru..." dedi kadının yüzüne bakarak. "Haberi var mı?"

Karşısındaki kadın oldukça güzel ve başarılı bir avukattı. 1.70 boylarında, zayıf; dalgalı saçlara ve kahverengi gözlere sahipti. Üzerinde siyah bir takım ve siyah bir gömlek vardı. Başını iki yana sallarken "Salih amca dışında kimseyi aramadım ben. Mahru'nun haberi var mı bilemiyorum. Şu an tek düşündüğüm de bu işten nasıl sıyrılabileceğin..." dedi kararlı, kızgın bir sesle. "Bunu yaparken tam olarak ne düşündün?"

Aralarında sessizce geçen birkaç saniyelik bakışmadan kendi payına düşeni alırken "Bana hesap sormak için burada değilsin," dedi adam diklenerek. "Beni bu durumdan kurtarmak için buradasın. Anlattım sana her şeyi. Bir şey bul..." diye diretti. "Bul ve beni birkaç güne buradan çıkar. Çıkmam lazım benim, Nursel..." deyip başını geriye doğru attığında eli sıkıntıyla yüzünü ovaladı. "Benim bu lanet olası yerden bir an önce çıkmam lazım. Mahru-"

"Mahru, Mahru, Mahru..." dedi Nursel öfkeyle. Adam ona sesini yükselten kadına baktığında kaşlarını çattı. Tek bir bakışıyla dahi tavrını çok net bir şekilde ortaya koyunca "Anlıyorum..." dedi Nursel daha sakin bir tonda. "Seviyorsun, seviyor, tamam..." dedi ellerini iki yana açarak "Ama ben şu an seni düşünmek zorundayım. Baban duyduğunda delirdi. Tüm bağlantılarını kullanıp seni çıkarmaya çalışıyor ama bu imkânsız."

Duyduğu kelimeyle kulaklarına inanamıyormuş gibi "İmkânsız?" dedi ve tek kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. Karşısındaki kadına birkaç saniye baktıktan sonra dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı ve "İmkânsız diye bir şey yok..." dedi elini masaya sertçe vurarak. "Benim en geç bir hafta içinde bu delikten çıkmam lazım. Bir hafta, Nursel!.." diye yineledi. "Ben bir hafta sonra evleniyorum. Düğünüm var benim," dedi gözlerini belirginleştirerek. "Bir hafta içinde

benim buradan çıkmam lazım. Kim neyi devreye sokuyorsa soksun. Bir haftam var benim."

Damarlarında yakıcı bir madde gibi gezen öfke huzursuzlukla karışmış hâlde adam, karşısındaki kadının gözlerinde tek bir umut ışığı görmeyi diliyordu. Bunun için deliriyordu ama kadın başını olumsuz anlamda salladığında büyük bir çöküş yaşadı. Buna karşın hâlâ katı bir suretle karşısında dururken "Kim girerse girsin devreye..." dedi net bir ifadeyle kadın. "İki gün ya da bir haftayla yırtamayacaksın, Çakır. Bu imkânsız..."

Ne düşünmüştü bunu yaparken?

Şimdi ne yapacaktı?

Kafasında tüm ihtimalleri düşünürken bir sonuca ulaşmaya çalıştı ve "Ne olacak peki?" diye sordu. Adını renginden aldığı gözleri kadının üzerinde gezerken arkasına yaslandı ve masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi. Dudak kenarları dişlerinin gazabına uğrarken bunu bilinçsizce yapıyordu.

"Yarın sabah rapor savcının önüne düşecektir..." dedi adamın ciddiyetine bürünürken. "Duruşmada hiçbir suçlamayı kabul etmeyeceksin. Tüm suçlamaları reddettiğimizi söyleyeceksin. Hâkime..." dediğinde uyarır gibi gözlerini büyüttü ve adamın üzerine sabitledi. "Ters çıkmak ya da ağzına geleni söylemek gibi bir şey yapmayacaksın. Seni bu sefer gerçekten ipten almaya çalışıyorum, Çakır. Önceki yaşadığın şeylerin hiçbirine benzemez bu durum."

Saatin ilerleyişi ve hâlâ buradan çıkamıyor oluşuyla bunun o kadar bilincindeydi ki, kadın ona konuşuyordu ama onun gözleri dalmış, başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Yorgundu, öfkeliydi, bir kafese tıkılmıştı. Birkaç saat önceki sessizliğin kalabalık gürültüsü çınlıyordu şimdi kulaklarında.

"Duydun mu beni?" diye seslenen kadının sesiyle daldığı yerden çıkarken sıkı sıkıya kenetlenen parmakları çözüldü ve sadece başını sallamakla yetindi.

"Tamam..." dedi kadın ayaklanarak. Onun kalkmasıyla Çakır'ın bakışları onu takip etti. Hemen dibinde durduğunda "Fena hâlde ıslanmışsın..." dedi. Gözleri saçlarına takıldı. Kısa bir saç yapısına sahipti. Kirli, siyah sakalları yüzüne ayrı bir hava katarken simsiyah saçlarının nemi karşıdan belli oluyordu. Bembeyaz gömlek şeffaflaşmış, bir perde görevi görerek tenini ortaya sermişti. Kollarının

düğmeleri çözülüp birkaç kez katlanmış, üstünde birkaç düğmesi serbest bırakılmıştı.

"Sana bir şeyler getireceğim, üzerini değiş," dedi kadın. Elini gömleğin üzerine doğru getirirken kapatmak için bir düğmeyi gözüne kestirmişti ama Çakır buna izin vermeyerek sandalyesini ayaklarıyla geri itti ve gömleğinin yakalarını düzeltirken "O kadarı yeterli!" dedi tok bir sesle.

29 Aralık 2018

Gözleri bir boşluğa takılmış, zihni hapsolduğu labirentlerin içinde gezerken bileklerindeki kelepçe her zaman olduğundan daha ağır ve daha sıkıydı sanki. Herkes toplanmış, kendi içinde konuşuyor, babası öfkeyle homurdanıyordu. Uğultulu sesler yüzüne çarparken, gerçekler kolundaki soğuk metalle bileklerini bağlamışken, tüm bunlara rağmen kimsenin ne dediğini umursamazken onu sessizliğe sürükleyen tek bir kişi vardı: Mahru...

Yan tarafta, birkaç adım uzağında geceden beri aklından atamadığı kadının açıkça yüzüne bakamayacak kadar korkaktı ve bu korkuyla savaşamıyordu. Yere doğru olan başını hafifçe çevirdiğinde ona bakan bir çift siyah gözle karşılaştı. O an kaçmayı bırakıp yenilgisini de kabul etmişti aslında. Kaçta duymuştu, ne duymuştu, ne kadarını biliyordu bilmiyordu ama gözlerinin küçüldüğünü, ağlamaktan bitap düştüğünü, ten rengi solacak kadar kendini parçaladığını görebiliyordu. Siyah bir elbise giymiş, ona hiç yakışmayan bir yerde, bir adliyenin koridorlarında köşeye atılmış bir şekilde, arkasına yaslanmış bekliyordu. Siyah omuzlarından dökülen saçları darmadağındı. *"Öldür,"* dedi yalvarır gibi gözlerine bakarak. Kalbini can çekiştiren bir acı hissetti. *"Böyle bakacaksan öldür, boynum kıldan ince!"*

Onu tek bir bakışından dahi anlayacak kadar tanıyorken ne öldürdü ne yaşattı. Canı, canına yanarken arafta yanışını izledi. Sonra bir ses yankılandı koridorda. Mübaşirin, kapının önünde "Davacı Osman Korkmaz, davalı Çakır Seyhanlı..." diye bağırmasıyla herkes ayaklandı.

Çakır, elleri önünde kelepçeli şekilde görevlilerle birlikte duruşma salonuna girerken o dakikadan sonra kimseyle göz teması kur-

madı. Herkes yerine yerleştiğinde sağ tarafında Nursel yer almıştı. Kısacık bir an karşısına baktığında yaşlı bir kadının mahcubiyetle, ne yapacağını bilmez ve ağlamaklı hâline şahit oldu.

Derin bir sessizlik oluştuğunda Nursel, hâkime dönüp "Müvekkilimin kelepçelerini duruşma boyunca açabilir miyiz?" diye sorduğunda hâkim onay anlamında görevliye başını salladı ve görevli kelepçeyi açarken ters bakışlarını bir an olsun Çakır'ın üzerinden çekmedi. Bunu gözdağı vermek niyetiyle yapmıştı ama Çakır'ın gözleri de meydan okurcasına bakıyordu. Bu bakışmadan kendini ilk çeken görevli oldu.

Kolundan çıkan kelepçenin ardından kızaran bileklerini ovalarken vicdanı ete kemiğe bürünmüş bir hâlde karşısında duruyordu sanki. Karşısındaki yaşlı kadından istemsizce gözlerini çekemiyordu.

Sessizliği güçlü bir erkek sesi böldü. "Davacı ve davalı duruşmada hazır bulundu," dediğinde kâtip yazmaya başlamıştı ve onlar yanlarında duran monitörden her şeyi okuyabiliyorlardı. Duruşma an itibarıyla başlamıştı ve birazdan her şey son bulacaktı.

Hâkim konuştukça kâtip hızla yazmaya başladı. "Dün gece Riva yolunda gerçekleşen silahlı saldırı sonucunda müteveffa Osman'ın davası görülmeye başlandı. Sanık Çakır Seyhanlı TCK'nin 81. maddesine dayanılarak, kasten adam öldürmekten yargılanmaktadır." Hâkim sert duruşuyla davalı tarafa döndükten sonra "Sanık Çakır Seyhanlı..." dediğinde Çakır, elleri önünde ayaklandı. "Gece yarısı Riva yolunda, davacı Osman Korkmaz'ı öldürdüğünüz doğru mu?" diye sordu.

Adam sert çehresinde tek bir mimik oynatmadan yanındaki kadına bakarak bir onay bekledi. Onayı aldıktan sonra "Doğrudur," diye yanıtladı. Tüm gözlerin üstünde olduğunu biliyordu ama o tek biriyle ilgileniyordu. Mahru'nun içinin gittiğini, alışık olmadığı bu görüntüyle dengesini kaybettiğini o kadar iyi biliyordu ki.

Muhakkak şu an oturduğu sandalyeye tırnaklarını geçirmiş, kanatırcasına kendini sıkıyordu. 29 yıllık ömrünün en uzun kısmını onunla, ona karışıp büyüyerek geçirmişti. Her bir hareketi ezberindeydi ve en büyük korkusu da bu yüzdendi. Mahru'nun onca olan bitenden sonra vereceği tepkiyi biliyordu ama ilk kez yanılmak istiyordu.

Hemen ardından avukat "Efendim, eklemede bulunabilir miyim?" diye sordu.

Hâkim onay verircesine başını salladıktan sonra avukat söz aldı. "Efendim, biliyorsunuz, Riva yolu tenha bir yol. Müvekkilim Çakır Bey, arabası arızalandığı için aracından inmiş, kaputunu açıp sorunu anlamaya çalışırken, davalının yırtıcı bir hayvan sanılması sonucu bu durum gerçekleşmiştir. Dolayısı ile kasten öldürme suçunda kişiden sapma gerçekleşmiştir."

Hâkim kafa sallayıp "Peki, avukat hanım," dedi ciddiyetle. "Müvekkiliniz tek el ateş ile karanlık yolda, müteveffa davacıyı nasıl öldürdü?"

Çakır bu soru karşısında söz hakkı almadan tok, tekdüze bir sesle "Profesyonel bir avcıyım," dedi hâkime bakarak. "Genelde gördüğümü affetmem."

Hâkim, tek kaşını havaya kaldırırken alaycı bir gülümseme takındı. Avukatın sıkıntılı soluklarını hissetse de buna aldırış etmeyen adama rağmen avukat soğukkanlılığını koruyarak "Genelde gördüğü av hayvanlarını anında vurması gerektiği için müvekkilimin eli çok alışıktır," dedi.

Hâkim kafa salladı fakat tatmin olmamış olsa gerek "En son 1.85 boyunda hangi hayvanı vurdunuz, Çakır Seyhanlı?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik oluştuğunda yanındaki kadının sıkıntılı soluklarına karşı ecel terleri döktüğünü de hissedebiliyordu. İşler gitgide sarpa sarıyor gibiydi ve Çakır bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. "En son dağda karşıma çıkan bir ayıyı vurmuştum," dedi ters sayılabilecek bir üslupla. "İsterseniz dağ evindeki çiftliklerden alabilirsiniz. Onu da bilirkişi incelesin mi?"

Hâkim, ters bakışlarını üzerinde tutarak eliyle oturmasını işaret ettiğinde ikisi de yerlerine yerleşirken kâtibe dönüp "Davalıya sorulan soruların cevapları alındı," dedi ve sol tarafına dönerek "Davacının ekleyeceği bir şey var mı?" diye sordu.

Yaşlı kadın titrek ve buruşmuş elleri önünde, tek başına ve hiç bilmediği bir ortamın içinde olduğu aşikâr bir hâlde ayaklandığında Çakır istemsizce gözlerini kaçırdı. "Hâkim bey oğlum," dedi yaşlı kadın. "Ben kanun bilmem. Dediklerinizi de anlamam. Sizden tek talebim, bu adamın en ağır cezayı alması."

Acılı bir annenin sözleri vicdanını sızım sızım sızlatsa da burada kalamazdı. Her şeyi yapardı onun için ama burada kalamazdı.

Davacı tarafı da dinlendikten sonra hâkim kâtibe dönerek "Gereği düşünüldü..." dedi ve herkes ayaklandı. "Davalı Çakır Seyhanlı'nın

araç inceleme bilirkişi raporu gelene kadar Silivri Açık Cezaevinde tutuklu yargılanmasına..." Duyduğu tutuklu kelimesiyle sert bakışlarıyla avukata döndüğünde "Ne demek tutuklu?" diye sordu dişlerinin arasından. Fakat hâkim, sözünü keserek konuşmasına devam etti.

"Davalı Çakır Seyhanlı'nın avukatının talebi ile yargılanmanın sapma olarak inceleneceğine, bilirkişi raporunun geldiği tarihten itibaren 15 gün içinde yeni bir duruşma yapılmasına karar verilmiştir."

İçinde biriken hisler şokun etkisiyle buz kesti. Zemin ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Bu beklediği bir sonuç değildi. "Çeneni tutsaydın," dedi Nursel öfkesine öfke katarak. "Belki tutuksuz yargılanırdın."

Soğukkanlılığını korumak için çaba sarf ederken yaşlı kadın "Ben anlamadım, ne oldu şimdi?" diye sordu. Elleri titreyen yaşlı kadının çekindiği her hâlinden belliydi ama acısı ve adaletin yerini bulması için direnişi gözle görülür şekilde ortadaydı. Haklıydı da...

Hâkim cübbesini çıkarmaya durmuşken Çakır'ın bakışları hâkim ve yaşlı kadın arasında mekik dokudu. Yanındaki avukat "Davalı, adam öldürmeden yargılanacak..." dedi kısa bir açıklamada bulunarak. "Bilirkişi raporu geldiğinde büyük ihtimalle 30 yıllık bir cezası olacak."

Duyduğu 30 yıl sözüyle uzun kirpiklerinin altındaki mavimsi gözler kısılırken, bakmaya cesaret edemediği kadına çevirdi yüzünü hiç düşünmeden. Kendi yüzündeki ifadeden ödün vermezken, onca kalabalığın içinde ona bakan kadını inceledi. Titrek dudak kıvrımlarına acı dolu bir gülümseme yerleşmişken gözlerinden bir damla yaşın usulca süzüldüğünü fark etti. Ardından bir damla daha...

Görevlilerin tekrar kelepçeyi ellerine geçirme girişiminde kıpırdamadan onlara izin vermiş ama gözlerini de bir an olsun kadının üzerinden çekmemişti. Damarlarındaki bütün kan çekilmiş, teni buz kesmişti. Hiçbir şey, Mahru'nun gözlerinde gördüğü pişmanlıktan başka hiçbir şey onu bu denli yıkamazdı.

Koluna giren görevlilerle birlikte birkaç adım attıklarında Mahru önünü kesti. Ona yaklaşmasına dahi izin vermeyen görevliler elleriyle durdururken Mahru tedirginlikle bir iki adım geri çıktı. Çakır soluk soluğa bakışlarını onu tutan görevliye diktiğinde "Bana bak..." dedi kadın.

İlk defa bu denli uzak ve hasret kaldığı sesi karşısında emrini ikiletmeden kendini ona çevirdi. 1.90 boyuna karşılık karşısındaki

kadın kendini iyice dikleştirmiş, ona nazaran küçük bedeniyle yıkılmadığını gösterircesine meydan okur gibiydi. Kalbi göğüs kafesini yumruklarken hissettiği acıyla kendi içinde kıvrandı. Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı gibi karşı karşıya durduklarında bu soğukluk adamın damarlarında dolandı durdu ve adam yumruklarıyla birlikte dişlerini sıktı.

Ölümü kadının iki dudağı arasındayken "*Yapma,*" dercesine yalvaran gözlerini üzerinde tuttu.

Ağzından çıkacak her kelime adamın ruhuna bağlıydı ve kadın bu bağı temelli kesecekmişçesine gözündeki yaşı sildi, bedenini doğrulttu ve "Keşke..." dedi içtenlikle. Sert duvarlarına ilk darbeleri bu kelimelerdi. "Keşke beni öldürseydin."

Karşısındaki kadının ruhunda bıraktığı hasarları görebiliyordu. Kırık olduğu yerlerden kanıyor, kadın yaralıyken adam ölüyordu. Adam, acıyı azaltması umuduyla gözlerine bakarken kadın tek bir an bile acımadı. "Bitti!" dedi.

Tek bir kelime ile ölünebileceğinin kanıtıydı sözleri. Fakat yine de kendinden emin tavrıyla "Bitemez!" dedi direnerek.

Kadının yüzünde boş vermişliğin hâkim olduğu bir gülümseme peyda olurken bunun yalandan olduğu titreyen dudak kıvrımlarından belli oluyordu. "Vazgeçtim," derken bir kez sarılsa saatlerce ağlayacak gibiydi.

"Ben geçmem!" dedi adam. Sesindeki soğukluk kadının damarlarından tüm kanı çekti ve "Affetmem!" dedi kadın öfkesini kusarcasına.

Bembeyaz yüzünün aldığı gergin ifadede süzülen yaşları izlerken gözünü bile kırpmadan "İkna ederim!" dedi kararlılıkla. Ona dokunma girişimi onu tutan görevliler tarafından durdurulunca dişlerini sıktı, alnındaki damar seğirdi. Bu bitişi kabullenmediğini belirtircesine yükseldi. "Ben edemezsem başkalarını sokarım araya..." dedi tok bir sesle. "Sen beni affet diye, seni kim ikna edebilecekse, tüm dünyayı sererim ayaklarına!"

"Dünyadaki herkesi bir araya da toplasan..." Yüzündeki kararlılık sesine de yansımış, sesi hiç olmadığı kadar güçlü çıkmıştı. "Yer ile göğü de birleştirsen..." Bu bir vazgeçişti. "İki cihanı bir araya da getirsen..." İmkânsızlığı nitelendiren sözcükler ruhundaki damarları sızlata sızlata ilerlerken son sözleriyle o bağı bıçak gibi kesti. "Affetmem!"

1. BÖLÜM

27 Ağustos 2021

İçeri doğru ilerlerken yüzümde kocaman bir gülümseme hâkimdi. Mahalleden gelen davul, zurna, klarnet sesleri ve küçücük yaşına rağmen çocuğun içli içli çıkan sesi yankılandı odanın içinde. Hele bir de cam tamamen açık olunca evin içi inledi resmen.

Şura salonun ortasında sandalyeye oturmuş, üzerinde tüylü sabahlığı ile kendini kuaförün ellerine bırakmışken bir yandan da manikürleri yapılıyordu. "Esat..." dedi camın kenarında oturan Eftelya yelpazesini sallarken. Elindeki keyif sigarasını içerken bir yandan da dışarıyı izliyordu. "Vallahi inletiyor mahalleyi."

Eftelya abla seneler önce Yunanistan'dan gelmiş, mahallemize yerleşmiş bir ablamızdı. Babası Türk olduğundan ve dilimizi konuşarak büyüdüğünden konuşması da en az bizimki kadar düzgündü. Benim alt katımda otururdu. 45 yaşlarında, balıketinde, sarışın, orta boylarda ama oldukça da bakımlı bir kadındı. Her gece saçlarını bigudi ile sarar, ojelerini her gün yeniler ve elinden yelpazesini asla düşürmezdi. Bir o kadar da çatlaktı aslında. Abla dememizden pek hoşlanmasa da, adıyla hitap etmemizi istese de biz saygıdan adını söyleyemezdik. Hoş, abla diyorduk ama ruhu bizden daha gençti...

"Ay Eftelya abla..." dedi Şura elindeki telefona odaklanarak. "Adam seneler sonra kavuşuyor bana, inletsin bir zahmet..."

"Sana duyduğu hasretle seni de böyle inletirse-" diyen Eftelya ablanın sözünü Mihriban kesti. "Tövbe estağfurullah..." dedi elini ağzına kapatarak.

Biz bu sohbetlere alışıktık da Mihriban pek hoşlanmaz, hemen kızarır bozarırdı. Küçücük bedeni bir de utanınca iyice içine gömülüyordu. Sarışın, beyaz tenli, oldukça güzel bir kızdı Mihriban.

Sessiz sakin, kendi hâlinde, herkesin her derdine koşan biriydi. Bir yerde bir iş varsa Mihriban kimse çağırmadan orada biterdi. Mahallenin tüm annelerinin gözde gelin adayı olsa da Mihriban hiçbirini kabul etmezdi.

"Valla..." dedi Şura sıkıntıyla içine oflayarak. "Günler geçtikçe aldı beni de bir stres. Nasıl korkuyorum anlatamam..."

Şura ise halamın kızıydı ve bugün mahallede kınası vardı. Esat ile uzun zamandır sevgiliydiler, düğünlerine de oldukça az kalmıştı. Mihriban konudan pek hoşlanmasa gerek, ayaklandı ve hazırlanmak için makyaj malzemelerine ilerlerken "Seyhanlılara gelin gidiyorsun, nasıl kabul ettiler mahallede kınayı?" diye sordu hayret edercesine. "Sonuçta adamlar zengin..."

Haklıydı. Oğulları böyle şeylere pek takılmasa da aileleri gösterişe pek düşkünlerdi fakat bizim onların istediği gibi bir düğün yapma imkânımız asla yoktu.

"Valla isterse etmesin..." dedi Şura tok bir sesle. "Kınayı kız tarafı yapar, biz ne yaparsak kabul edecekler. Bana sökmez onların zenginliği!" Konuşurken bile öyle yüksekten yüksekten konuşuyordu ki Eftelya abla gülerek elindeki yelpazeyi ona sallamaya başladı. "Ateşini alsın," dedi gülerek. Fakat ne ateş alması, Şura aynı gazla anlatmaya devam etti.

"Esat biz yapalım demeye getirdi, verdim ağzının payını. Benim babam boynu bükük mü dursun orada? Kaynanam kasım kasım kasılacaktı kınayı bile biz yaptık diye. Yok ya!" dedi suratını ekşiterek. "Vallahi Esat'tan sonra o da bir lafını yapmaya kalktı, onu da susturdum. Gittim salonu da iptal ettim. Dedim, mahallede yapacağım ben, mahalle kınası istiyorum."

"Sende de ne inat var," diyerek Eftelya ablanın yanına gittim ve pencere kenarına oturdum.

"Valla inat değil güzelim ya. Zaten Adana'da kendi istedikleri gibi yapacaklar her şeyi. Kına bizim ve ben ne dersem o olacak. Mecbur kabul edecekler yani."

Öyleydi, haklıydı. Biz burada kınayı birkaç gün erken yapmıştık. Adana'da onlar uzun ve gösterişli bir düğün yapacaklardı zaten. Susup ben de dışarıyı izlemeye başladım. Küçücük çocuklar kollarını kaldırmış oynuyor, ellerinde çekirdeklerle mahallenin kadınları izliyor, bir yandan da ışıklandırmalar kuruluyordu. Esat, Turan, Tilki,

Kanca, hepsi aynı şarkıyı birlikte söylüyor, deli gibi eğlendiklerini belli edercesine gülümsüyorlardı. Esat öylesine kendinden geçmişti ki ara ara muhtemelen Şura'yı görmek için benim cama doğru bakıyordu ama bizim kız nazlanıp niyazlanıp burnunun ucunu bile göstermiyordu.

"Adam öldü, öldü!" dedi Eftelya abla gülerek. "Gel şuraya da iki dakika yüzünü görsün."

"Ay olmaz Eftelya'm..." dedi gözlerini belerterek. Şura'nın minik, çekik gözleri böyle büyüyünce öyle komik oluyordu ki. Şura da çok güzel bir kadındı. Bakanın bir daha bakacağı kadar pürüzsüz, esmer bir teni vardı. Kahverengi uzun saçları, ela gözleri vardı. Bir de belirgin bir makyaj yapınca öylesine güzel gözüküyordu ki gözleri. Fiziği de oldukça düzgün ve dolgun olduğundan giydiği her şeyi mükemmel bir şekilde taşıyordu.

"Bebeğim, o düğünde yalnız, bu kına," dedim gülerek. Fakat Şura'nın hiç ikna olacak gibi bir niyeti yoktu.

"Ay yok valla..." dedi inatla "Akşama kadar asla göremez!"

Kuaför kızlar Şura'nın kıpraşmalarına rağmen zar zor, en iyisini yapmak için uğraşırlarken "Sen niye kuaföre gitmedin de eve geldi kuaför?" diye sordu Mihriban. "Bir de Mahru'nun evine..."

"Ay Mihri'm, ev ortamı daha rahat. Ben çok geriliyorum kuaförlerde. Esat'ım da sağ olsun..." derken boyun kırdı nazlanır gibi. "Herkesi, her şeyi sundu önüme. Her şey istediğim gibi olsun diye çırpınıp duruyor valla yiğidim." O son kelimeyi öylesine içten ve şevkle söylemişti ki göğsünün titrediğini hissettim. Derin ve içli bir soluk alarak konuşmaya devam etti. "Bizim ev çok kalabalık, bir de annemler o öyle olsun, bu böyle olsun diye başımın etini yiyorlar. Mahru tek yaşıyor ve evi mis gibi..."

Onlara göre tek yaşamak oldukça güzeldi ama bana göre öyle değildi. Herkes kendi yaşadığını bilirdi ve benim burada tek yaşama sebebim yalnızlığımdı. Elbette birçok dostum, arkadaşım, komşum vardı ama benim bir ailem yoktu. Seneler önce tek tek hepsini kaybederken annemden kalmıştı bu çatı katındaki ev ve terzi dükkânı.

"Sahi..." dedi Eftelya abla elindeki sigaranın dumanını dışarı doğru üflerken. "Sen babamın yanına taşınırım diyordun, vazgeçtin galiba, öyle mi?"

"İstemedi," dedim net bir ifadeyle. Bir kız için babasının istemediğini söylemek öylesine zorken ben o kadar alışkındım ki buna, hiçbir şey hissetmedim. "Zaten iyi de oldu, bu düzene alıştıktan sonra ikimiz için de zor olurdu birlikte yaşamak."

Annem ve babam o kadar âşıktı ki birbirine, babamın anneme olan aşkı bize duyduğu sevgiden de öteydi. Lise zamanları annemi hastalıktan kaybedince babam da kendinden geçmiş, zamanla tüm dengesini bozmuştu. Eve gelmez, tüm vaktini meyhanede geçirir olmuştu. Abim ile biz birbirimize dayanak olmuştuk bu süreçte. O getirir, ben pişirirdim. Sarıp sarmalardık birbirimizi.

Babam mahalle yakınlarındaki babadan kalma meyhanesini bile işletemez hâle gelince çoğu zaman abim bakmak durumunda kalmıştı oraya da. Sonra birkaç yıl önce abimi de bir kavgada kaybedince, annemden sonra tüm ailemi kaybetmiş oldum. Öyle kaybettim ki ailem bildiğim abimi, bir mezarı bile yoktu.

Babam, evet, hayattaydı ve evet, adı babaydı ama o kadar. Hiçbir zaman bir baba kız ilişkimiz olmadı. Bana bir kötülüğü de yoktu ama babalık yaptığı da söylenemezdi. Aynı mahallede farklı evlerde yaşayan, birbirine karışmayan, birbirini umursamayan, kendi hâlinde bir baba kızdık işte. Mahallelinin birçoğu babamı sevmezdi, ki babamdan kendi ailesi bile vazgeçmiş, yıkılışını izlemişlerdi sadece. Ben de en son, annemden kalan, mahalledeki bu küçük çatı katına taşınmış, kendi düzenimi kurmuştum.

Geçmiş benim için o kadar büyük yaralarla doluydu ki bunları düşünmek, konuşmak bile beni boğuyordu.

"Ne demek, istemedi?" diye sordu Eftelya abla kaşlarını çatarak. "Kendinden geçmiş, Mahru... Bir kuru kemik kalmış adam. Meyhaneye bile doğru düzgün bakamıyor, sen gidiyorsun çoğu akşam. Ev çöplük olmuştur kesin. Ne diye istemedi?"

Mihriban gibi ben de kendimi kaçmak için makyaj masasına atmıştım. Fondöteni yüzüme sürerken "Sordum, Eftelya, ne yapabilirim, yardım istemiyorum dedi. En iyi meyhaneci," dedim kısa bir an ona dönerek. "Kendi içmeyip başkasına içirendir demişler ama benim babam tam tersi oldu çıktı. O kadar çok içiyor ki millet borç takıp gidiyor, fark etmiyor bile. Bir de daha az öderiz ya da hiç ödemeyiz düşüncesiyle herkes her akşam istila ediyor, İsmail de yetişe-

miyor o kalabalığa, ben de mecbur gidiyorum. Babamın umurunda değil ki..."

"Bırak sen de..." dedi Mihriban kızar gibi bana dönerek. "Batsın gitsin, bırak! Kendini yıprattığına değiyor mu? Düzelmez bu adam bu saatten sonra."

Ben de biliyordum bunu ama bizim bir kan bağımızın olduğu ve onun benim babam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu. Ben de onun elini bırakırsam kimsesiz kalacaktı.

"Bazı günler toparlanır gibi olunca insan ümit etmeden edemiyor, Mihri..." dedim sıkıntıyla soluklanarak. "Elimden geldiğince ara ara destek olmaya çalışıyorum."

"Neyse ki dayım sana karışmıyor, Mahru..." dedi Şura hafifçe arkasını dönerek. "Bir de sana karışsa etse, böyle mahallede ne kadar çok arkandan konuşurlardı. Hiç değilse insanlara 'Size ne!' diyor da susuyor millet. Yoksa oho..." dedi elini sallayarak. "Millet dedikodu deyip konuşur dururdu."

İnsan bazen, karışsın istiyor ama bunu anlayabileceklerini sanmıyorum. O kadar bir boş vermişlik ki onunki, şimdi gidip 'Baba, ben kendimi satıyorum,' desem ağzını bile açmayacak bir adam kendisi. Baba sevgisi, baba kucağı, baba sıcaklığının yanında insan baba korkusunu da arar mıymış? Ararmış. Ama bunu anlayamayacak kadar sevgi içinde büyüdükleri için kendimi anlatma gereği duymadım.

"Karışmama sebebi kendine yük etmemek, Şura..." diyerek gözlerimi devirdim. "Benim babam 'Size ne!' diyor da kendine kimse gelip laf etmesin diye diyor. Onay verdiğinden, beni desteklediğinden değil, milletle uğraşmamak için."

Kimse bir şey diyemediği için sustu kaldı. Haklıydım ve bu çok can yakıcıydı. "Çok güzel oluyorsun yalnız," dedi Mihriban bana bakıp gülümseyerek. "Makyaj sana çok yakışıyor." Ben de aynı samimi gülümsemeyle karşılık verdikten sonra aynadaki aksime baktım. Kahverengi, omuzlarımda biten saçlarım vardı. İri, kahve gözler; küçük bir burun; kalın dudaklara sahiptim. Normal bir Türk kadını tipindeydim işte. Şura gibi dolgun bir vücuda da sahip değildim. Göğüs ölçülerim standarttı. Bacak boyum gövdeme göre daha uzundu ve minik ama kalkık bir kalçaya sahiptim.

"Ulan Eftelya, yanıyorum ulan sana!" Duyduğumuz ses üzerine hepimiz cama doğru baktık ama afallamamız birkaç saniye sürdü.

Eftelya abla yüzünde gülümsemeyle "Kulaksız..." diye homurdandı ama hoşuna gittiği de aşikârdı. Bakışları yol boyunca uzandığında arabayla geçip gittiğini anladım.

Sonra ses tonu bozuldu. "Çıktı yine bizim yangın Atiye," dedi homurdanarak. Atiye ile evlerimiz karşılıklıydı ve Atiye genelde mahallenin erkeklerinin gizli saklı gittikleri uğrak noktasıydı. "Her erkek sesini kendine sanıyor," dedi Eftelya meydan okurcasına bakışlarını üzerinde tutarak.

Tabii bir tek mahallenin erkekleri değil, daha fazlası da vardı elbette. Tanımadığınız, bilmediğimiz insanlar mahalleye gelir, olay çıkarır, gençleri kavga ederdi. Böyle olunca Atiye'yi de kimse sevmezdi. Zaten kendisi de kadınlarla hiçbir muhabbet kurmaz, kimseyle komşuluk etmezdi. Sebebi de aşikârdı. Ben birkaç kez camda gördüğümde selam versem de karşılık vermeden çekerdi tülünü, perdesini.

Kulaksız İdris abi ise mahallenin kahvecilerinden biriydi. Bir kavgada kulağını kestirince adı Kulaksız İdris diye kaldı. Eftelya ablaya düşkünlüğü ise yıllara dayanmaktaydı. Eftelya abla da ona boş değildi elbette. Görüşürler ederler ama hiçbir zaman ciddi bir boyuta taşımazdı Eftelya abla bu ilişkiyi.

"Ablam be..." dedi Şura gülerek "Sen de evlenseydin ya İdris abiyle. Kıyardık toplu nikâh. Baksana, kaç sene oldu, adamı parmağında oynatıp duruyorsun, bir evlenemediniz."

"Deli mi sikti beni?" dedi Eftelya abla tüm açık sözlülüğüyle. "Koca alıp başıma dert mi alacağım bu yaştan sonra? Böyle iyiyiz biz." O da haklıydı.

Zilin üst üste basılmasıyla elimdeki rimeli bırakıp kapıya doğru gidecektim ki Mihri "Dur, ben bakarım, sen yap makyajını," diyerek durdurdu beni.

Ben hareket etmeden onun gitmesiyle olduğum yerde kaldım. Hem rimelimi sürüyor hem kapıya doğru bakıyordum. Çatı katında 1+1 evdi benimki. Kocaman bir salonum vardı, küçük bir mutfağım ve yatak odam. En güzeli ise yatak odamdan çıkılan balkonumdu. Çok büyük değildi ama çok sevimliydi. Mahallenin neredeyse tamamını gören, üzeri ahşap çatıyla kapalı, küçük bir sediri bulunan, çiçeklerle kaplı bir balkondu.

Mihriban kapıyı açıp Turan'ı görmesiyle elindeki göz kalemini düşürdü ve yutkunarak "Turan..." dedi. Titreyen ellerini saklamak için iki elini bir araya getirirken sesini kontrol altına alması bir hayli zordu.

Turan, mahalleden Esatların arkadaşıydı. Arkadaştan öte kardeş gibilerdi birbirleriyle. Bizse birkaç yıldır pek iyi değildik. O yüzden kapı girişinde memnuniyetsizliğini belli edercesine asık bir suratla duruyordu. Benimle karşılaşacağı için bu soğuk tavrını takınmıştı ama Mihriban'ı görünce de pek bir değişim olmadı.

"Su istiyorlar aşağıdan..." dedi gözlerini kaçırarak. "Esat, alındığını, Mahru'nun dolabında olduğunu söyledi." Yüzüne bakmıyor, ses tonunu da bir hayli soğuk tutuyordu. Turan 1.90 boylarında, esmer, yapılı bir adamdı. Onu diğerlerinden ayıran bir özellik ise daha ağır başlı oluşuydu. Gerçi birkaç yıl öncesindeki şen şakrak hâllerini de biliyordum ben ama o da yaşadığı olaylardan sonra oldukça değişmiş, kendi kabuğuna çekilmiş, yetmemiş, o kabuğu daha da sertleştirmişti.

"Ge-getireyim ben," dedi Mihriban hızla mutfağa ilerleyerek. Titreyen bacaklarını bile görebiliyordum. Mutfağa girdiğinde eliyle yüzünü yellerken buzdolabını açtı ve su dolu kutuyu aldı eline. Tezgâhın üzerine koyarak ekmek dolabına yöneldi. Ne yaptığını anlamadım ama Turan'a göz ucuyla baktığımda içeri tesadüfi bir bakışı dahi değmesin diye bedenini yan çevirdiğini gördüm. Kimseye de laf atmamıştı. O ara telefonuma mesaj geldi, makyajı bırakıp mesaja baktım.

Ferman: Mahru, akşam geleyim mi ben de artık?

Bu artık sabrının tükendiğini gösteriyordu ama böyle bir akşamda gelmesi demek eceline susadığı anlamına geliyordu. Hızla mesaj yazarak telefonu bıraktım.

Mahru: Tabii ki gelemezsin Ferman. Hele böyle bir akşamda asla gelemezsin. Bence bu konu tartışmaya bile açık değil. Ararım ben seni sonra. Hazırlanıyorum, görüşürüz.

"Turan..." dedi Şura cırlar gibi. "O Esat'a söyle, çok oynayıp tepinmesin, terleyip hasta oluyor sonra."

Turan'ın yüzünde Esat'ın çocuk gibi uyarılmasından sebep bir gülümseme vardı. Bu durumu komik bulmuştu sanırım. Onun bu

hâline karşı bende de hafif bir tebessüm oluşmadı desem yalan olur. Eskiye olan özlemden kaynaklıydı bu durum. Önceden o kadar güzeldi ki her şey...

"Olur, yenge," dedi net bir ifade, tok bir sesle.

Mihriban elindeki suları zar zor taşırken Turan başını önünden kaldırmadan kutuyu aldı ama başı o kadar yerdeydi ki suların üzerinde sarılı sandviçi fark etmedi bile. Tam geri adımlıyordu ki "Turan..." dedi Mihriban titrek, korkak bir sesle. Turan duraksadı ama yine yüzüne bakmadı. "O sandviçi senin için yaptım, sabahtan beri koşturuyorsun, gördüm de camdan. Her şeyle sen ilgilendin, acıkmışsındır diye düşündüm."

Turan çatık kaşlarla kutunun üstüne baktıktan sonra alev çıkan gözlerini saniyesinde Mihriban'a çevirdi. "Kim dedi kızım sana!" dedi yüksek bir sesle. "Kim dedi sana bir şey hazırla diye! Sana mı düştü benim açlığım, tokluğum, yorgunluğum!"

Mihriban gördüğü karşılıktan ötürü geri doğru adımlarken titreyen çenesiyle ağlamamak için direniyordu resmen. Ağzını açıp bir şey diyecek gibi oluyor ama diyemiyordu. Ağladı ağlayacak hâli görülmesin diye başını yere doğru eğerken "Kendine gel!" diyerek kapıya doğru yürüdüm. Benim evimde, benim arkadaşımı geçtim, bir kadına bu denli yükselme hakkını kim veriyordu ona?

Öfkeden dönen gözleri beni bulduğunda "Sana laf atan olmadı!" diye tersledi.

"Hop, hop!" dedi Eftelya abla ama ona gerek kalmadan "Sen kim oluyorsun da..." dedim çıkışarak. Ona doğru bir adım daha atacaktım ki Mihriban eliyle beni durdurarak "Allah aşkına Mahru, tamam," dedi yalvarır gibi.

Mihriban hâlâ, Turan'a laf gelmesin, tatsızlık çıkmasın diye kendini görmezden gelirken, ben bu durumu hazmedemedim.

"Kız sana âşık..." dediğimde Mihriban gözlerini kapatarak derin derin nefes almaya başladı. "Biliyorsun ve sürekli tersleyip duruyorsun. Ne yaptı bu kız sana? Tamam, sevmiyorsan sevme ama ona böyle davranma hakkını nereden buluyorsun sen? Sen seni seven herkese böyle mi davranırsın?"

"Böyleyim!" dedi ters ters başını savurarak. "En çok da ona karşı böyleyim!" dedi Mihriban'ın canını yakmak istercesine. Adını dahi söylememiş, o diye bahsetmişti küçümser gibi ve bunun Mihriban

için ne denli kırıcı olduğunu hissedebiliyordum. "Senin için çok normaldir tabii böyle şeyler," dediğinde gözlerim kısıldı.

"Tamam, Turan," dedi Mihriban araya girmeye çalışarak. "Tamam, bir daha düşünmem. Git sen şimdi."

Elleri titriyor, konu kapansın gitsin istiyordu ama ne benim kapatmak gibi bir niyetim vardı ne de Turan'ın gitmek ister gibi.

"Benim için?" diye sordum imalı bir sesle.

Sinir bozucu bir ifadeyle başını sallarken "Seni herkes sevebilir ve sen buna saygı duyarsın, değil mi Mahru? Anlayışla karşılarsın hatta belki şans verirsin, he?" diye sordu öfkesi katlanır gibi. "Sen sadakat nedir bilmediğin için tabii..."

Nefes nefese dudaklarımı dişleyerek kapıdan çıkma girişimim Mihriban'ın ellerini kapıya dayamasıyla son buldu. Yalvarır gibi gözlerimin içine bakarken "Geçmişin hatırı olmasa Turan..." dedim gözlerinin içine bakarak. "Sana şimdi burada siktiri çekerdim."

Turan'ın ise yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve birkaç saniye bundan payımı aldıktan sonra ciddileşti. "Sende yine geçmişin hatırı kalmış be Mahru..." dedi tek kaşı havalanarak. "Sen geçmişteki hatırları da tükettin bende. Ben bugün bu kapıyı çaldıysam Esat'ın hatırı için çaldım. Sen kendininkileri tükettin, başkalarınınkiyle duruyorsun bende. O yüzden çok da önemli değil senin ne çekip çekmediğin."

Birkaç saniye sessizlik oluştu aramızda. Neredeydi az önce kükreyen Mahru? Sesim derinliklere kaçmışçasına geçmişin külleriyle baş başa kaldım. Onların beni sildiğinin bilincine bir kez daha vardım. Onlar şu an beni hayatlarında tutuyorlarsa, kapımı çalıyorlarsa beni sevdiklerinden değil, birilerinin hatırlarından sebepti. Geçmişin dahi hatırı yoktu onlarda. Kendime bir değer yüklemem ise çok âcizceydi.

Mihriban, soğuk yüz ifadesi sabitliğini koruyorken gözümün içine bakıyordu. "Hadi..." dedi Eftelya abla bize doğru gelerek. Otoriter tavrını takınırken "Hadi..." dedi tekrar beni geri çekerek. Dış kapıyı tuttu ve Mihriban'ı da içeri doğru çekerek sertçe kapattı.

Turan gidince, biz bize kaldığımızda Mihriban az önce kendini nasıl kastıysa bir anda kesik kesik ağlamaya başladı.

Derin bir nefes aldım ve az önceki tokat yemiş ruh hâlimden sıyrılmaya çalışarak Mihriban'a doğru ilerledim. Özene bezene yaptığı

makyajı akarken, kolundan tuttuğum gibi koltuğa oturttum. Elini yüzüne kapatarak, ağlamasını bizden saklamaya çalışıyordu ama bu gereksiz bir çabaydı.

"Ah be kızım..." dedim sırtını sıvazlarken. Ne denilirdi, onu da bilmiyordum ki. Tükenmişti yıllarca tüm kelimeler. Şura ise oturduğu yerden kalkamıyor ama oradan bile yetişiyordu. "Mihri'm..." dedi üzgün bir ses tonuyla. "Bebeğim, Turan'ın olayını biliyorsun. Ama bak, ben bir evleneyim, Esat ile size de el atacağım, merak etme..."

Mihriban burnunu çeke çeke başını kaldırırken "Ay yok, Şura, sakın!" dedi hıçkıra hıçkıra. "Ben istemiyorum artık onu."

İstemiyorum değil de "istememek zorundayım"dı aslında onun doğrusu. Mihriban öyle sessiz sakin ve içine kapanık bir kızdı ki yine içine atacaktı bunları. Turan'ın sevdiği kız Mihriban'ın en yakın arkadaşı olunca Turan bunu ihanet saymıştı.

"Ama ondan da vazgeçemiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Hemen göz kenarları kızarmış, dolu gözleri bana döndüğünde "Mahru..." dedi. Tekrar önüne döndüğünde parmaklarıyla oynamaya başladı. "Ümran öleli seneler oldu, Mahru..." dedi kısık bir sesle. "Ben ister miydim ona sevdalanmayı? Ne yapayım ben, Mahru?" diye sordu. "Ben küçüklüğümden beri seviyorum Turan'ı. Ama ağzımı bile açmadım, yemin ederim..." dedi kendini ispat etmek istercesine. Öyle içten etti ki yeminini... Bunun sebebi de Turan'dı aslında. Mihriban ona bunları defalarca söylemişti ama Turan inanmamıştı. Bana etmesine gerek yoktu çünkü ben Mihriban'ı tanıyordum ve biliyordum. O kimseye ihanet etmezdi.

"Biliyorum güzelim..." dedim gülümseyerek.

Bunun güvenciyle daha rahat içini açtı sanki. "Ben vallahi Ümran'a da hep destek oldum. Hiç aralarına girmeye çalışmadım, aklını bulandırmadım. Kendi içimde sevdim ben, Mahru. Hem ikisi de benim canım ciğerim. Turan onu o kadar güzel severken ben nasıl kıyabilirdim onun sevdasına?"

"Sen kıyamıyorsun ama o senin sevdana bayağı bayağı kıyıyor kızım..." dedi Eftelya abla. "Bu mu güzel seven adam?"

Burnunu çeke çeke "Deme öyle abla..." dedi Mihriban, hâlâ ona toz kondurmamaya çalışarak. "Siz de bilirsiniz Turan'ın Ümran'a aşkını."

O böyle konuştukça içim dağlandı. Mihriban da çok sevdi Turan'ı ama Turan ne zaman ki onun hislerini öğrendi, delirdi durdu. O zaten Ümran'dan sonra kimseyi almaz, kimseye bakmazken onun en yakınım, dostum dediği insanın kendisine duyduğu aşk, sevdasına leke sürdü gibi hissettirdi. Mihriban'ı gördükçe de onu itti. O da düştüğü yerde kanadı durdu ama yine de Turan diye ağladı içine içine.

"Sevdaya saygısı olmayan adamın sevdası da olmaz olsun," dedi Eftelya abla sinirle. Elindeki yelpazeyi daha hızlı sallarken Mihriban'ın zaten çok üzüldüğünü görünce göz ucuyla bakarak daha düşük bir ton seçti kendine. "Tamam, boş ver. Sana erkek mi yok? Hepsi kapında deli divane... Mis gibi kızsın. Elbet senin de seveceğin, seni seven biri çıkacaktır. Vazgeç bu sevdadan. He yok, geçmezsen de..." derken ses tonunu biraz daha yükseltti. "Ben benim Kulaksız'a diyeceğim, iki hırpalasın şu Turan'ı da aklı başına gelsin."

Mihriban hızla yerinden kalkarken "Ay yok abla..." dedi. Zoraki bir gülümseme kondurmaya çalışırken suratına, gözyaşlarını da hızlı hızlı sildi yüzünden. "Deme kimseye bir şey vallahi. Geçti zaten bak..." derken gülüyordu ama gözleri kıpkırmızıydı. "Ben alışığım Turan'ın bu hâllerine zaten. Bir daha da şeytan görsün yüzünü, onu düşüneni... Valla iyiyim ben..."

Eftelya abla ile göz göze geldiklerinde o kadar inanmamıştık ki hepimiz. "Ah be, benim güzel kızım..." dedi onu göğsüne çekerek. Elleri saçında oyalanırken "Asıl benim seni o herif için kendini yok sayıyorsun diye hırpalamam lazım ama kıyamıyorum be!" dedi en çok da kendine sitem ederek.

Mihriban, Eftelya ablanın göğsüne başını yerleştirmiş, bir anne gibi onu sarıp sarmalamasına izin vermişken "Hadi gel..." dedi Eftelya onu çekerek. Mihriban anlamamıştı ama ona karşı çıkmak istemedi. "Benim evde hazırlayalım da seni, o Turan akşam görsün bakalım," diye ekledi Eftelya.

Eftelya abla tüm birikmişliğiyle Mihriban'a her anlamda el atacaktı, anladım. Açıkçası çok da mutlu oldum. Mihriban'ın, "istemem, yan cebime koy" minvalinde itirazları ve Eftelya ablanın onu dinlemeden çekip götürmesi arasında gülümseyerek uğurladım onları.

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde "Ben de içerideyim," dedim Şura'ya. "Bir şey olursa seslenirsin. Hazırlanacağım."

Onaylar gibi kafa salladıktan sonra onu kuaförlerle baş başa bıraktım ve odaya ilerleyip tüm yorgunluğumla yatağa attım kendimi.

Üzerime giydiğim siyah balık elbisenin taşan göğüs dekoltesi vardı. Saçlarımı iri bukleler yapıp arkadan oldukça gevşek bir şekilde altta biten dağınık bir topuz hâline getirmiştim. Aynı renk topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirip odaya doğru ilerlerken dışarıdan gelen sesler herkesin hazırda beklediğinin göstergesiydi.

Oturma odasına geçtiğimde halamlarla karşılaştım. Kuzenlerim, halamlar, Şura'nın baba tarafı sanki kız evi burasıymışçasına toplanmıştı ve sanırım benim küçük evim bu denli kalabalığı ilk kez görüyordu. Bu kalabalık dahi beni mutlu etti. Halam, Şura'nın saçlarını okşarken, gözleri dolu dolu, ağlamaklı hâlini görünce imrenmeden edemedim. Bu kıskançlık değildi, sadece beni hiçbir zaman böyle ağlayarak uğurlayacak bir ailemin olmayacağından etkilenmiştim. Gerçi onca hayal kırıklığından sonra bir yuva kurabilecek miydim bilmiyorum ama insan yaşadığı müddetçe umut etmeden duramıyor. Sevmek, sevilmek, en önemlisi de güvenmek istiyor.

"Mahru..." dedi Şura, onca kalabalığın içinde beni fark ederek. Kapının kıyısında onu izleyerek, hiçbir zaman sahip olamayacağım aile ortamının hayallerine dalmışken gözlerimin istemsizce dolduğunu fark edememiştim bile. Ta ki bir damlası süzülene kadar...

"Çok güzel olmuşsun..." dedim gülümseyerek. Kırmızı bir bindallı giymiş, kocaman bir taç takmıştı kafasına. Benim asla diyeceğim kadar fazla bir gösteriş hâkimken üzerinde, Şura bundan bir hayli memnundu. O, abartıyı her daim severdi.

"Sen de..." dedi başını hafifçe yana yatırıp gülümseyerek. Halamlar benimle pek muhatap olmamıştı. Zaten onlar tarafından da çok sevilip istenildiğim söylenilemezdi. Ama yine de, Allah var, laf sokmaz, kuyumu kazmazlardı. Bir kan bağımız vardı ve bu kan bağının getirdiği soğukluk ne kadar olabilecekse o kadardı işte.

Kapının ardı ardına çalmasıyla Şura yerinde zıplarken Esat'ın geldiği aşikârdı. Zıplaya zıplaya gidecek gibi olduğunda halam kolundan tutarak onu durdurdu. "Kızım," dedi gözlerini belerterek "Gelin dediğin kapı mı açar?"

Bu şaşkın hâlleri öylesine güzeldi ki. "Hem ben açacağım..." dedi Ahmet hızla kapıya giderek. "Para almadan kız mı çıkarılır?"

Benim bildiğim, o, düğünde olan bir âdetti ama elbette koskoca Esat Seyhanlı bunu reddedecek değildi. Ahmet'in kapıyı yarım bir şekilde açmasıyla bir tomar parayı eline saymıştı. Ahmet, avucunu dolduran paralarla yüzü gülerken "Al al, enişte..." dedi kapıyı ardına kadar açarken "Valla bu kadar paraya yanında hediye olarak kendimi de veririm."

Herkes bu duygu dolu anda kahkahalarla gülerken eniştem kafasına vurarak "Sus lan, eşek sıpası!" dedi.

Tabii biz buna gülüyorduk ama Esat ve Şura birbirine öyle güzel bakıyordu ki hiçbirimizi duymadıklarına, görmediklerine emindim. Esat üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz gömlekle, yeni tıraş olmuş hâlde öylece kapı girişinde dururken hayran hayran bakışlarının arasında gülümsedi Şura'ya. O kadar dalmıştı ki, kapının dışında kalan Eftelya "E hadi..." dedi sabırsızca. "Çıkın dışarıya, millet ağaç oldu. Sonra bakışırsınız."

Esat bir iki adım içeri girmiş, Şura ona doğru hareketlenmişti. "Şura, şuurumu kaybettim sandım bir an," dedi aptal âşıklar gibi.

Şura onun bu hâli karşısında kıkırdarken merdivenlerden inmeye başladılar. Biz de onlarla birlikten inerken alt basamakta Mihriban ile karılaştım. Kırmızı mini, dar bir elbise giymişti. Uzun saçlarını salıp maşalamış, koyu kırmızı elbisesinin renginde ruj sürmüştü dudaklarına. Elbisenin dekoltesi ona fazla gelmiş olacak ki elini kolunu koyacak yer bulamıyor, sürekli aşağıya doğru çekiştiriyordu.

Onun yanına eriştiğimde "Madem çekiştirecektin, niye giydin?" diye sordum gülerek.

"Mahru ya..." derken koluma girip merdivenlere inmeye devam etti. "Eftelya abla zorla giydirdi bunu bana. Ben alışkın değilim ki bu kadar açık şeylere, emanet gibi durdu üstümde sanki."

Bu bana sorulmuş bir soruydu aslında. Gözlerini üzerime dikmiş bana bakarken "Hiç de öyle durmamış," dedim gülümseyerek. "Gayet güzelsin. Hem boş ver, iyi olmuş. Senin rahat etmen elbette önemli ama arada değişiklik iyidir. Kırk yılın başında giydin işte, ne olacak, her gün abiyelerle dolaşmıyoruz ya."

Ben öyle deyince, e bir de giymiş bulununca bir şey diyemedi. Yüzünde belli belirsiz, tedirgin bir gülümsemeyle önüne döndüğün-

de Esat ve Şura önümüzde, biz hemen arkalarındaydık. Kapıdan çıkar çıkmaz alkış ve ıslık sesleri yankılandı mahallenin sokaklarında.

Her yer kırmızı, yeşil, sarı, karışık renklerde ampullerin yer aldığı uzun halatlarla döşenmiş, uzun uzun masalar kurulmuştu. Üzerinde kekler, poğaçalar, börekler ve içecekler yer alırken tam karşımda bana bakan Esma Hanım ile karşılaştım. Benim için ne anne olabilmişti ne teyze; hanım olarak kalmıştı. Daha da ileri gitmeyi kendi içinde kabul edememişti zaten senelerce. Oysa ben onu kabullenmeye, anne yerine koymaya o kadar hazırdım ki beni kızı olarak kabul etsin diye bekledim ama buna bir kez bile niyetlenmemişti. Sürekli beni istemediğini belirtircesine bakışları, davranışları olmuştu. En sonunda da kurtulmuştu işte benden. Yine de hâlâ beni görünce, o soğuk bakışlarında, seneler geçmesine rağmen tek bir değişim bile olmamıştı.

Tilki, Kanca, Turan bir köşede dikilirken biz hemen gelin masasının yan tarafına yerleştik. Gözüm babamı aramıştı fakat o tabii ki yine gelmemişti. Mihriban'ın gözü ise ilk önce Turan'ı aradı ve birkaç saniye içinde takım elbiselilerin içinde bulunca eliyle yüzünü yellemeye başladı. Vazgeçtim demişti ama bu vazgeçiş tekrar görene kadar sürüyordu işte. İçine içine üflerken "Ne oldu?" diye sordum gülerek. Muhtemelen bilinçsizce titrek bir soluk alarak "Yanıyorum..." dedi kesik kesik soluklarla. "Çok sıcakmış."

Bu sefer bu yangın tek taraflı değildi sanırım. Turan'ın kısa bir an gözünün bizim tarafa doğru kaydığını, daha sonra tekrar önüne döndüğünü fakat yine hızla bize doğru kaydığını fark ettim. "Mihriban..." dedim dürterek. "Eftelya'nın taktik işe yarıyor mu dersin?" diye sordum fakat Mihriban o kadar heyecanlandı ki o kısacık bakışmada bile eli ayağına dolanarak gözü masaya kaydı; bizimkinde bir şey bulamayınca Şuraların masasından Esat'ın kadehini aldı ve tek dikişte içti.

"Mihriban..." dedim hayret edercesine. "Ne yapıyorsun sen?" Yüzümde belirgin bir gülümseme oluşurken Şura da ne oluyor dercesine yüzüme bakıyordu ki elimi öylesine, gelişigüzel sallayarak gülümsedim.

"Ay vallahi bilmiyorum, Mahru..." dedi titrek bir sesle. "Yeminle baktı az önce sanki. Üç beş saniye sürse de baktı sanki. Ay ben

ne yapsam ki şimdi?" derken hem yerinden kalkacak gibiydi hem kalkamıyor gibi.

"Kız, sakin..." dedim kollarından tutup yerine iyice sabitleyerek "Hiçbir şey yapma tabii ki. Biraz soğuk dur madem. Uzak dur. Sen gittikçe o itiyor, bırak, gelecekse o gelsin sana. Belki sen soğuk durunca o gelir."

Müzik çalmaya başlamıştı, bizimkiler dansa kalkarken herkesin keyfi oldukça yerinde gözüküyordu.

"Öyle mi dersin?" diye umutla gözlerimin içine bakarken tam kafamı ona çevirdim, onay verecektim ki arka tarafta Ferman'ı görmemle kaşlarım çatıldı, dondum kaldım.

Ellerim buz keserken, kimse fark etti mi diye önce etrafı kontrol ettim ve evet, gözüm Tilki'ye takıldığında onun sert bakışlarını Ferman'ın üzerinde dolandırdığını gördüm. Sert çehresi, kemikli yüzü ve çatık kaşlarıyla her an burayı birbirine katacak gibiyken eli beline doğru gitti. Muhtemelen silahını çıkaracaktı fakat bir anda ayaklanıp ona dikkatle baktığımı fark edince dişlerini sıktı. Çenesinin kasılmasından anladım bunu. Esat'a bakıp tekrar bana döndüğünde bunun bir uyarı olduğunu anladım. Tatsızlık çıkmasın istiyorum ama gerekirse çıkarırım, bakışıydı bu.

Hızla arka tarafa yol alırken Mihriban "Ne-" dedi fakat devam etmeden kaldı. Muhtemelen "Ne oldu?" diyecekti ama Ferman'ı görünce o da anlamıştı. Tabii benim de hızla kalkıp ilerlemem Tilki'den sonra diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Hepsinin bakışları bize dönmüşken "Ferman!" dedim sinirle dişlerimi sıkarak. "Ne arıyorsun burada?"

Korkudan kalbim boğazımda atıyordu. Endişeli hâlimle diğerlerine baktığımda Turan'ın gözünün altındaki bir kasın seğirdiğini fark ettim. Hızlı solukları aramızdaki mesafeye rağmen geceye karışmışken bunların hepsini hissedebiliyordum. Zor tutuyorlardı şu an onu. Esat bile dans ederken fark etmiş, bozuntuya vermemeye çalışsa da kravatını gevşeterek rahatlamaya çalışıyordu. Ortam bir anda o kadar gerildi ki herkes için...

"Sıkıldım artık!" dedi Ferman bana doğru bir adım atarak. Elini belime atma girişimi, bir adım geri çıkıp etrafı kontrol etmemle son buldu. Bundan rahatsız olduğunu belli edercesine soludu ama dillendirmedi, dokunmak için ısrar etmedi. "Mahru, sen bana bir şans

vereceğini söyledin," dedi gözlerimin içine bakarak. "3 yıl oldu. 3 yıldır tanıdığın kadar tanıdın zaten beni. Ben çocukluğumdan beri bana gel diye bekledim. 3 yıl oldu, daha neyi bekliyoruz, ne için bekliyoruz? Herkes bilmiyor mu zaten?" diye sordu elini iki yana açarak. "Kimden neyi saklıyorsun? Ayrıca Seyhanlıların düğününde senin ne işin var? Ben böyle geniş bir adam değilim, Mahru!" dedi öfkeyle dişlerini sıkarak. "Sen bu düğünde olamazsın!"

Düşündüm. Kendi tarafından bakınca kısmen haklı olsa da bana hesap sorup karışma hakkını, hele ki bu üslupla kimse ona vermiyordu.

"Ben Seyhanlıların düğününe gelmedim!" dedim meydan okurcasına gözlerine bakarak. "Kuzenimin düğünündeyim ben. Ayrıca nerede olacağımı da sana soracak değilim."

Dili dudaklarının üzerinde gezerken başını iki yana sallayarak "Beni anlamalısın..." dedi daha yumuşak bir sesle.

Ara ara gözlerim Turan'a kayıyordu ve sabrının tükendiğine şahit oluyordum. "Anlıyorum ama üslubun yanlış," dedim. Sonra yaptığımız konuşmanın şu an için gereksizliğini fark ederek "Buraya böyle bir akşamda gelmen saçmalıktan başka bir şey değil..." diye çıkıştım. "Şu an buradan senin cesedin çıkabilir, farkında mısın?"

Bunun bence farkında değildi. Farkında olsaydı muhtemelen gelmezdi. Hafife alıyor desem, hepsini tanıyordu, hiçbiri boş laf etmezdi ve hepsinin gözü karaydı. Gözlerimdeki tedirginliği fark etmesine rağmen hiç düşünmeden elimden tuttu ve bir iki adım attı.

"Sevdiğim kadını onlara ait bir düğünde tek bırakacak kadar geniş bir adam değilim!" dedi net bir tavırla. "Onların öldürmeye cesareti varsa ben senin uğruna ölmeye çoktan hazırım."

Yüzüm asıldı, kalbim göğüs kafesimi yumrukladı korkuyla. Arkasından istemsizce giderken Turan bir şaşkınlık daha yaşadı. Gözleri irileşti ve yanındakilere "Ne oluyor?" dercesine sorgulayarak bakarken onlar da ne yapacağını bilmez şekilde şaşkındılar. Bir tek onlar değil, tüm mahalle Ferman'ı bilmesine rağmen Ferman'ın bu cesaretinden sebep, tüm gözler bizim üzerimizdeydi. Mihriban'ın yanındaki sandalyeyi benim için çekmiş, kendi de bana çektiği sandalyenin yan tarafına başka bir sandalye çekip oturmuştu. Otur dercesine yüzüme bakarken ben ayakta kaldım.

Dans müziği bitmişti. Orkestra bile şaşkınlıktan garip bir şekilde parçaları çalmaya devam ederken Ferman, Esat'a hafif bir baş selamı verdi ama Esat bu selamı kabul etmedi. Yüzünde mimik bile oynatmadan, zor tuttukları Turanların yanına gidince ve Turan'ın o silahı çıkarmamak için direndiğini görünce yanlarına gitme ihtiyacı hissettim. Yoksa birazdan burada kan gövdeyi götürecekti.

Ferman elimi tutmuş, hayır dercesine yüzüme bakarken "Geliyorum!" dedim sinirle dişlerimin arasından. "Bekle burada."

Beni oldukça zor bir durumun içinde bırakmışken hiç değilse toparlamama müsaade etmeliydi. Esat, Turan, Tilki, Kanca... Hepsi bir araya toplanmış, ne yapacaklarını konuşuyorlardı muhtemelen. Bense "Tatsızlık çıkmasın..." diyerek direkt ortaya daldım.

"Lan ne tatsızlığı!" dedi Turan sinirle öne atılarak. Tilki onu omzundan tutup geri çekerken, hepsinin sabrını tüketmişim gibi yüzüme sinirle bakıyorlardı. "Ya bırak abi ya..." dedi onu tutan eli itmeye çalışarak. "Kız tuttu elinden, masalarımıza oturttu, hâlâ tatsızlık çıkmasın diyor. Kızım, senin derdin ne? Sen zorla tatsızlık çıksın diye uğraşıyorsun zaten. Öldüreyim mi onu şimdi?" diye sordu tehdit eder gibi. "Saniyesinde o oturduğu masada canını almazsam dinime imanıma şerefsizim..."

"Dininde imanında adam öldürmek var mı?" diye sordum ve devam ettim. "Ve masanda oturan misafirinin canını almak ne zamandır şereften sayılıyor?" Gözlerimi kısıp yüzüne bakarken korkudan titreyen yüreğime göre sesim oldukça net çıkmıştı.

"Yen-" dedi Kanca ama devamını getirmeden düzeltti. "Mahru..." dedi daha ılımlı bir sesle. "Biz bunu bilmemize rağmen çok sustuk ettik ama senin yaptığın doğru mu şimdi? Bizim düğünümüze onu getirmen... Yapma, gözünü seveyim," dedi hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle.

Onlara değil ama düğün sahibi olarak bence Esat'a bir açıklama borçluydum. Sonuç olarak benim yüzümden tadı kaçmıştı. Onun düğünüydü ve elbette böyle bir günde sevdiklerini yanında görmek isterdi. O yüzden diğerlerini bırakıp direkt olarak ona çevirdim kendimi.

"Esat..." dedim oldukça net bir şekilde karşısında durmaya çalışarak. "Sizi anlıyorum ama bu benim hayatım ve siz ister kabul edin ister etmeyin, ben kendime bir yol çizmeye çalışıyorum. Sizin olduğu kadar bizim de düğünümüz bu. Şura benim kuzenim ve benim

kuzenimin düğününe hayatımdaki insanla gelmem çok normal bir durum. Senelerce zaten kıyıda köşede, sizden uzakta sürdürdüm ben her şeyimi, üstelik hiçbir suçum olmamasına rağmen. Ama ben de artık kaçmaktan yoruldum. Kaçtıkça, gizlendikçe sağlam bir şekilde ilerleyemiyorum. Yaşadıklarımı en çok sen biliyorsun ve bana hak verdiğini de biliyorum. O yüzden, lütfen tatsızlık çıkmasın. Yoluna sokmaya çalışıyorum bir şeyleri ben. O yüzden, gerektiği kadar bu düğünde kalıp tatsızlık çıkmadan gitmek istiyorum."

Esat sakinlikle beni dinlerken Turan da sanki "Sıkın kafasına!" diye emir versin diye tetikte bekliyordu ama istediği olmadı. Esat zoraki bir şekilde, kafasını onaylar anlamda sallarken Turan "Ne demek tamam ya?" diye oldukça güçlü bir sesle çıkıştı. Fakat onun serzenişlerini dinlemeyecektim. Esat'ın onayından sonra masaya doğru ilerlerken Turan'ın "Sikeyim böyle işi, amına koyayım o itin..." diye küfrettiğini işittim.

Ben onların yanındayken Ferman'ın bakışları bir an olsun benden ayrılmamıştı tabii... Yanına oturduğumda Eftelya abla sorgularcasına tam karşımda, Kulaksız'ın kolunun altında bana kısık gözlerle bakıyor, kafasını iki yana sallıyordu. Şimdi yanıma gelmek istese de şu an rahat konuşamayacağını bildiğinden sessiz kalıyordu. Mihriban ise yanımda beni dürttüğünde "Sonra..." diye kestirip attım.

Şura'nın da ondan eksik kalır yanı yoktu. Bir de herkes gerilmiş, kimse ortalıkta bile durmazken kendimi o kadar kötü hissettim ki. Resmen kına gecesindeydik ama bir Allah'ın kulu yoktu ortalarda.

Esma Hanımların masasına baktığımda bana doğru tiksinir bir yüz ifadesiyle baktıklarını fark ettim. Neydi benim yaptığım? Bunca insan varlığımdan mı rahatsızlık duyuyordu? Ben miydim huzur kaçıran? Kendi içime kapansaydım, tek kalsaydım mutlu mu olacaktı herkes? Onlar mutlu olsun diye ben kendimden vazgeçecektim, öyle mi? Onların doğrularına göre mi yaşayacaktım? Hayır, bunu yapmayacaktım. Herkes seçimlerini yapmış, bedellerini de ödemişti. Ben kendime bu hayatı zehir etmeyecek, ettirmelerine de izin vermeyecektim.

Yerimden kalktığımda, zaten hazırda bekleyen Turan olduğu yerde biraz daha dikleşti. Çatılmış kaşları daha da çatılması mümkünmüş gibi çatılmaya devam ederken, yine ve yine o silahı çıkarmak için tek bir hareket bekliyordu.

Gözdağı verircesine üzerinde tuttuğum kısa bakışlarımın ardından Şura'nın yanına ilerleyerek "Neden kalkmıyorsun?" diye sordum. "Senin kınan, oynasana." Sesim istemsizce sinirli çıkmıştı.

"Mahru..." dedi Şura asık suratıyla. "Esatlar kalkmıyor, ben nasıl kalkıp oynayayım şimdi?"

Anlamamış gibi kaşlarımı çatarken "Neden?" diye sordum. Sırf Ferman burada diye miydi tüm bu gerginlik? "Şura, bu senin kınan, farkında mısın? Eğer sorun bensem çıkar giderim buradan."

Bunu söylerken çenem titremiş ama ona rağmen yine tüm gücümle masanın kenarlarını sıkmıştım. "Saçmalama be kızım..." dedi beni sakinleştirmek ister gibi elime dokunarak. "Çakır şimdi hapiste ya, e Esat'ın da kuzeni..."

Adını dahi duyduğumda yüreğimin sızısına engel olamıyordum. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama içim yangın yeriydi. İstemsizce anılar düştü zihnime. O gece o olaylar yaşanmasaydı biz şimdi... Dokunsalar ağlayacakken böyle durmak öylesine zordu ki.

"Ne alaka?" diyebildim sadece. "Sabah da hapisteydi Ça-" Adı dilimin ucuna geldi ama söyleyemeyecek kadar korkaktım. Ben onun adını dillendirirsem kalbime söz geçiremem diye "o" diye bahsettim. "Sabah gayet eğleniyorlardı ama."

Şura etrafa kısa bir göz gezdirdikten sonra "Sabah Salih amcayla Esma teyze burada yoktu ama..." dedi kafasını bana yanaştırarak. "Tabii Esat bana bir şey demedi ama baksana, onlar öyle köşede otururken ben nasıl kalkıp oynayayım? Zaten kimse de kalkmıyor biz oynamayınca."

İnsanlar elbette kalkardı fakat Ferman'ın olayı tam bu anın üzerine denk gelince insanlar bu gerginliği buna bağladı ve muhtemelen çekindi. Yoksa mahalleli onun hapiste oluşuna bakacak değillerdi. Esat ve akrabaları evet ama diğerleri bu kadar ince düşünmezdi.

"Biz oynarız o zaman..." deyip geri adımladığımda, anlamamış gözlerle bana bakmaya devam etti. Tam ortaya geçtiğimde herkesin gözlerinde rahatsız edici bir ifade vardı fakat buna aldırış etmedim. Orkestraya bakıp gülümsediğimde benim için bir şeyler çalmaya başladılar. Muhtemelen insanlar ne yaptığımı sorguluyordu fakat ben aldırış etmeden, bir kınada ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordum: Eğleniyordum.

Zaten epey gevşek olan topuzum dağılıp saçlarım geriye doğru düştüğünde, iki yana savura savura, omuzlarımı kıra kıra oynamaya devam ettim. Ferman'ın çatık gözleri, şaşkınlık dolu bakışları, Turan'ın âdeta "Ne yapıyorsun sen?" diyen gözleri ve Esma Hanım'ın geçmişinde olduğum için dahi utandığını belli edercesine bakışlarına aldırış etmeden, gözlerimi kapayarak oynamaya devam ettim.

İşe de yaramıştı bu durum. Ben öyle şevkle oynuyordum ki, önce mahalleden birkaç kadın eşlik etti, sonra erkekler de dâhil olmaya başladı.

Gözlerim tamamen açıldığında Şura'nın yüzündeki gülümseme az önce aldığım tüm olumsuz bakışlara değerdi elbette. Elimle onu çağırırcasına hareket ederken bileklerimi kıra kıra oynamaya devam ettim. Kalçalarım istemsizce müziğin ritmine kapılıp gidiyordu. Normalde de dans etmeyi fazlaca seviyordum ama kendimi kaptırdığımda asla duramıyordum. Şura'nın da ayaklanmasıyla daha da keyfim yerine gelmişti ve arkamı kalabalığa, yüzümü Şura'ya dönmüştüm. Tam karşıma geçmişti ki müzik sustu, gülen yüzü yavaşça düşerken herkes anında duraksadı. Arkamda bir noktaya kilitlendiklerinde anlamayarak kaşlarımı çattım.

Havada kalan ellerim yavaşça inerken, korka korka arkamı döndüm ve içimi saran o korku asılsız çıkmadı. 3 sene sonra o, tam karşımdaydı.

Önündeki metal sandalyenin sırt kısmına ellerini dayamış hâlde bana doğru bakarken dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim. Saniyeler ağır ağır ilerlemeye başladı sanki.

Kısa bir an bakışları yan tarafıma kayıp tekrar bana döndüğünde ufak, hayal kırıklığı barındıran bir gülümseme oluştu dudaklarında. Ferman ne ara gelmişti yanıma, bilmiyorum ama Çakır bu duruma hiç şaşırmadı. Ben seneler sonra onu ilk kez görmüş olsam da onun beni ilk kez görmediği, her şeyden haberdar olduğu aşikârdı. Bunu tahmin ediyordum elbette ama Çakır'ın bu denli sakin kalabilmesini aklım almıyordu.

Yıllardır gözü gözüme değmeyince, meğer ben dünyanın renklerini unutmuşum, onu anladım.

Kaç dakika geçmişti ya da saniyeler mi geçmişti, bilmiyorum. Zihnim anın gerçekliğini sorgularken peşinde geçmişe duyulan özlemi de sürüklüyor gibiydi ama olmazdı. Ben ona ilk görüşte yenilemezdim.

Ben başkalarından ziyade en çok kendi içimde verdiğim savaştan tek başıma çıkmışken şimdi geçmişin hislerine yenilemezdim.

Orkestraya "Devam edin çalmaya," dedi gözlerimin içine bakarak. Yıllar sonra duyduğum sesi zihnimin köşelerine çarptı. Ben onun sesini duymayı reddetsem de zihnimde seneler sonra duyduğum tek kelime yankılandı durdu. Sesine bile hasret kaldığımı fark ettim.

Yıllar ondan hiçbir şey götürmemişti. Hâlâ 3 yıl önce gördüğüm adamdı. O kadar değişmemişti ki bana bakarken bile benimle nefes alıp veriyor gibiydi. Öylesine derin, öylesine özlemle ama tek bir farkla bakıyordu gözlerime. O muhtaçlığına rağmen hayal kırıklıkları barındırıyordu gözlerinde.

"Devam et sen de..." dedi. "Rahatını bozma." Sesindeki dinginlik öylesine korkutucuydu ki bağırsa bu denli bir etki bırakamazdı. Dümdüz bir ifadeyle yüzünü izledim. Normalde mavileri her zaman kendini belli ederken şimdi çok daha farklıydı; koyulaşmış, durgunlaşmıştı.

Hafifçe burnunu çektiğinde yüzü nefretle kasıldı. Yalandı bu. Bana hissettirmek istediği, ses tonu, tavrı tam o yönde olsa da ben onun en derinlerinde tüm kırgınlıklarının arkasına sakladığı muhtaçlığı görebiliyordum. Göz bebekleri titriyordu bana bakarken.

Şu an bana deli gibi sarılmak istediğini, o ellerinin, o demirleri sırf bana dokunamadığından bu denli sıktığını biliyordum. Ona hasret annesini dahi durdurup doyana kadar, doyamayacağını bile bile, ben gidene kadar beni izlemek istediğini biliyordum ben. Ne yazık ki ben de bunu istiyordum. Bu çok yanlıştı. Bunca zaman sonra öylesine yanlıştı ki... Ama yine de biz birbirimize dokunmadan, ikimiz de sanki birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi yalan bir ifadeyle doymaya çalıştık birbirimize. Kendimizi de kandırdık, etrafımızdakileri de... Ve ben delicesine çarpan kalbimin ihanetiyle şimdi baş başaydım işte. Bu yoğun hisler yıllar sonra öylesine zor geldi ki ayakta duracak gücü bulamadığımda bir an bile düşünmeden Ferman'a tutundum ve bu, Çakır tarafından oldukça yanlış anlaşıldı. Elinin altındaki sandalyeyi kenara attığında sandalye gürültülü bir sesle epey öteye fırladı. Şimdi aramızda hiçbir engel olmadan, bütünüyle karşımdaydı işte. Beyaz bir gömlek vardı üzerinde. Saçları, sakalları, boyu posu, her şeyi o kadar aynıydı ki canımı yakacak

kadar güzel gözüküyordu ve ben hiç değişmedim dercesine karşımda dururken ben çok ama çok değişmiştim. Bu da onu delirtiyordu. Bana doğru attığı her sert adımda yeri titretiyor gibi korku kalbimde büyüdü durdu. Onun soluğunun karıştığı hava ciğerlerime sızınca boğazım yandı, kalbim sızladı. Tam önümde durduğunda, etraf gerçekten sessiz miydi yoksa ben anın karmaşıklığından sesleri hissetmiyor muydum, hiçbir şeyi bilmiyorum ama şu an o ve benden başka kimse yoktu benim için. Birbirine yapışık dudakları hafifçe aralandığında ben hâlâ tepkisizdim. Ne çekip gittim ne de yüzüne bakmaktan vazgeçebildim. Tek yaptığım, öylece bakıp nefes almaktan ibaretti. Yıllar sonra aynı havayı birbirimize karışarak solumaktı yaptığım. Onun bu kadar sakin bir şekilde karşımda duruşunun sebebi neydi, onu bilmiyordum işte. Belki de yıllar sonra onun tarafından bir meydan okumaydı bu; kestiremiyordum. Bana ulaşmak istercesine bakışlarını üzerimde tuttuğunda kısa bir an yan tarafıma baktı ve elini kaldırıp "Hatırladın mı?" diye sordu. İşaret parmağı, benim yıllar önce dokunduğum bir çizginin üzerinde dolandı ve ben o geceyi hatırladım.

Bir elimde kahve, karanlık mutfağın tezgâhına yaslanmış, boş gözlerle camdan dışarı bakarken telefonuma bilmem kaçıncı mesaj geldi. Hepsi Çakır'dandı ve hepsinde 2 gecedir ortada olmayışım açıklıyordu. Zaten haberimin olduğunu biliyordu ama o yine de kendi açıklamaya çalışıyordu. Fakat ben hiçbirine cevap vermedikçe, telefonlarını açmadıkça daha da deliriyordu. Tam 2 gün önce Tilki'nin karıştığı bir kavgaya dâhil olarak nezarethanede geçirmişti geceyi ve ben bunu başkasından öğrenmiştim. Şimdi bana bir şey açıklamasına gerek yoktu.

En son sessize aldım ama her arayışında, mesaj atışında karanlık mutfağa dolan ışıkla onu hissedebiliyordum. Eminim, şu an deliye dönmüştü. Ne garipti... 2 gün önce ben aynı hislerle boğuşuyordum, şimdi o. Fakat onun artı bir yönü vardı. İstediği an, yani birazdan soluğu burada alacaktı. Ben 2 gündür o hislerle kendi kendimi yiyip bitirirken o çok kolay bir şekilde bana ulaşacaktı ve ben yine de her şeye rağmen, 2 gündür benden bir an bile eksilmeyen o siniri atmanın bir yolunu aradım şu kısacık zaman içinde.

Aradan birkaç dakika geçmesiyle anahtarın sesini işittim. Elimdeki kahve kupasını tezgâha bırakarak, oldukça yavaş bir şekilde mutfak kapısına doğru ilerledim. O zifirî karanlıkta beni fark etmeden "Mahru..." diye içeri yönelince ben de arkasından adımladım. Adım seslerimin de ne boyutlarda çıktığını bilmiyordum, gizleme gereği hissetmedim ki tam arkasına yanaştığımda onun da bir anda bana dönmesiyle çarpıştık. Gövdelerimizin birbirine temasıyla eli bir anlık atakla belime sarıldı. Bu düşmemem içindi ya da bana dokunmak için öyle hissettirmek istemişti.

"Mahru..." dedi zifirî karanlıkta parlayan mavileriyle. "Aklım çıktı..." derken kaşları çatıldı, sanki hakkıymış gibi. "Saatlerdir arıyorum seni, ulaşamıyorum."

O konuştukça sinirim katlandı, yüzümde sert bir ifade oluştu. Benim günlerdir aramalarımı düşünememiş miydi acaba? Hissettiğim duyguların hiçbirini kelimelere dökemeyecek kadar güçsüz hissettim kendimi ve konuşmaktan ziyade öfkemi göstermek istedim.

Hiç beklemediği bir anda yanağına sert bir tokat attığımda başı hafifçe yana çevrildi ve sokak lambasının aydınlattığı loş odada o silik gülümsemesini gördüm.

Bundan hoşlanmış gibi birkaç saniye öyle durduktan sonra bana bakarak "Bunu..." dedi, belimden tutup beni kendine yasladı. Nefesi tadını alabileceğim kadar yüzümde dolandı. "Bunu senden başka bir Allah'ın kulu yapamaz bana, biliyorsun değil mi?" Ona tokat atmamdan zevk duymuş gibi bir ifade vardı suratında.

Biliyordum. Onun bana tanıdığı ayrıcalıkları, bana yenilgilerini ve muhtaçlığını biliyordum lakin o da biliyordu, kimseye tanımadığım kadar ayrıcalığı ona tanıdığımı, asla onaylamayacağım şeylerle sırf onun için savaştığımı... Biz birbirimizi doğrularıyla, yanlışlarıyla ve birbirimize tanıdığımız ayrıcalıklarla bu kadar tutkulu severken ben onu kaybetme noktasına geldiğim, gelebileceğim tüm anlarda bunu kaldıramadığımı hissediyordum.

Hâlâ yüzüne bakıp konuşmazken kirli sakallarının dudaklarıma sürtünmesiyle gözlerim uyuşarak kapandı. "Konuş," dedi yalvarır gibi. "Konuş benimle, sesini duyur bana..."

Belimi sıkıyor, beni kendine bastırıyor, tek bir kelime dileniyordu. Sert sakallarının dudaklarıma bıraktığı o hafif batma hissi öylesine hoştu ki kendimi kaybediyordum. Buna rağmen ne ellerim ona

dokunuyordu ne gözüne bakıyordum ne konuşuyordum. Sakallarının yeri çenemi bulmuş, dudakları dudaklarıma sürtünürken "Bunu yapamazsın..." dedim belli belirsiz bir sesle. "2 gün sonra gelip, hiçbir şey olmamış gibi beni öpemezsin..."

Direnişim öylesine zordu ki. Bunu görebiliyordu. Ellerim ona dokunmak için hareketleniyor ama dokunmadan kalıyordu.

"Tamam," diye onayladı lakin dudaklarıma sürtünmeyi ihmal etmedi. "Öpmem," dedi dudaklarımın üzerinde konuşarak. Belimdeki eli saten geceliği kavradığında beni kendine doğru çekti ve çıplak bacaklarım kot pantolonuna sürtündü, bu temasla kalbim kuvvetle çarptı.

Ona yenilmeye öylesine meyilliydim ki yine öyle olacaktı, biliyordum ama bildiğim bir şey daha vardı. Bunun da bir sınırı vardı. Kendime itiraf etmekten korktuğum, kabullenemediğim bir son vardı bizim için. O sona gelmek istemiyordum ama onun davranışları bizi sürekli o yöne çekiyordu. Ben ise o sonun ihtimalini dillendirecek kadar bile cesaretli değildim.

Aklımdaki soruların hepsi birbiriyle yarış hâlindeyken gözlerimi açtım. Onu her bir anımı hafızasına kazımak ister gibi beni izlerken buldum. Böylesine içten, göz bebekleri bile titreyecek kadar severken beni bu hâle getirdiği için öylesine kızgındım ki ona.

"Yapma," dedi yalvarır gibi. Başparmağı kaşlarımın arasında oluşan o derin çukurda dolanırken "Bakma bana öyle... Biliyorum," dedi bana biraz daha sokularak. Gözlerine pişmanlık dolu bir ifade çökmüştü. "Bana kızgınsın ve şu an yüzümü bile görmek istemiyorsun ama beni kovacaksan gülsene bir kere..." dediğinde anlamayarak daha çok çattım kaşlarımı. "Son gördüğüm bu hâlin olmasın... Bir kere gülsene..." dedi tüm muhtaçlığıyla. Hadi, derecesine yalvarır gibi gözlerimin içine bakışına ölüyordum.

Allak bullak ediyordu beni. Parmaklarında nasıl hisler vardı bilmiyorum ama beni etkisi altına alması hiç de uzun sürmüyordu. Dudakları dudaklarımda öylece dururken gülüşüme bile duyduğu muhtaçlığıyla başım döndü. Ciğerlerime dolan nefesiyle içim yandı.

Daha fazla karşı koymayarak parmak uçlarımda havalandım ve elimi ensesine götürerek dudaklarımı dudaklarının arasına verdim. Elim ensesini sıvazlarken deli gibi öpüşmeye başladık. Dudaklarım

onun kontrolündeyken adımlarımızı ben yönetiyordum. Diğer elini de belime koyarak iki yandan kavradı beni.

Yavaş yavaş, titrek adımlarla koltuğa vardığımızda kısacık saçlarının her telini parmaklarımın arasında dağıttım. Koltuğa otur-duğunda geceliği sıyırarak, bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleştim. Bu hâlimi nefes nefese izledi. Göğüslerim tam gözünün önündeyken sızlanır gibi bir ses çıktı dudaklarından.

Dizlerimin üzerinde koltukta doğrulunca başı koltuğa yaslandı ve ben gözlerinin derinlerine baktım. Salınmış saçlarımı avucumda toparlayıp bileğimdeki tokayı geçirirken tek bir tel süzüldü içinden ve sakalına tutundu. Hareket ettikçe göğüslerim onun bedenine sür-tünüyordu, ihtiyaçla daha fazlasını arzuluyordum.

Elimi saçlarına attığımda çeker gibi doldurdum avuçlarımı. Öy-lesine bir teslim oluş vardı ki gözlerinde...

Ona doğru eğildiğimde ilk olarak ensesine gitti dudaklarım. Bir-kaç saniye orada kaldım. Durdum, kokusunu soludum ve dudaklarımı orada beklettim. O ise başı omzuma denk düştüğünde burnunu sürttü.

"24 saatten fazla kaldığına göre çeneni tutamayıp birilerine laf attın sanırım..." dedim elimi omuzlarında gezdirerek. Cevap verme-yerek bunu onaylıyordu. Hatta konuyu kapatmak ister gibi geceliği avucunun içinde toparlayarak geri çekti.

Başım hafifçe geri düştüğünde ellerimi kirli sakallarına atarak çenesini avuçlayıp tekrar dudaklarında buldum kendimi. Dudakla-rını dişlerimin arasında çekiştirirken "Çakır..." diye mırıldandım. Adını dilimden duymak dahi onu harekete geçirmişti. Beni sertçe kucağına oturttuğunda o sertliği hissettim. "Sadece senin sesin..." dedi soluk soluğa beni o sertliğe bastırarak. "Ne var sesinde bil-miyorum ama öylesine büyülü ki tüm günahlara sürükleyebilir, o günahların koynunda da bir sen alabilirsin beni gibi..."

Ellerim boynunu kavradığında çenesinden tutarak "Bırak artık o zaman..." dedim yalvarır gibi. Altımda sızlanırken sesim büyü-lü bir fısıltı gibiydi. "Ben seni de kaybetmek istemiyorum... Sen..." derken dudaklarını dişledim. "Sen hiç mi düşünmüyorsun beni?"

Elleri belimi ihtiyaçla okşarken "2 gün..." dedi, kelimeleri ağzı-nın içinde yuvarlanarak. "2 günde burnumun direği sızladı..."

Bedenim içgüdüsel olarak onun dokunuşlarına karşılık veriyor-du. Kucağına iyice yerleştiğimde ayaklarımı beline sarar hâle getir-

dim. Topuklarım aşağı ve yukarı olacak şekilde sırtını okşadı ve bu hoşuna gitmiş gibi inleyerek bir eli bileğimi kavradı. Bileklerimden başlayıp bacaklarıma doğru okşarken hissettiklerimle darmadağın olup dilim damağım kuruyor lakin Çakır kendi dudaklarıyla tüm ihtiyaçlarımı fazlasıyla karşılıyordu. Tam o sıradan biz derin bir hasretin vuslatındayken çalan zil sesiyle nefes nefese geri çekildim.

Çakır memnuniyetsizliğini belirtircesine başını geri attığında sıkıntıyla ofladı. Elini saçlarına atıp sinirle soluklanırken "Yemin ederim senin şu evin zilini sökeceğim Mahru..." dedi öfkeyle. "Hep aynısını yapıyorlar, yolgeçen hanı gibi anasını satayım..."

Elim ensesindeki saçlarla oynarken gülümseyerek ensesine yanaştım ve tutamlarında gezinirken derince bir öpücük kondurarak ayaklandım. "Mihriban'dır..." dedim gülümseyerek. "Sipariş ettiğim bir şeyler vardı, onları getirmiştir..."

Benimle birlikte o da ayaklanırken adım atmama izin vermeden belimi iki yanından kavradı ve beni durdurdu. Ayaklarımla onun ayaklarının üstüne basmış şekilde gülümseyerek kaldım. Saçlarımın arasına ufak bir öpücük kondururken "İçerideyim ben..." dedi. "Burada olduğumu söyle, belki erken gider."

Elimi tekrar yüzüne doğru atıp okşadıktan sonra avucumun içine bir öpücük bıraktı. O yatak odasına girmişti ve ben kapıyı açmıştım. Tam da tahmin ettiğim gibi Mihriban gelmişti ve sipariş ettiklerimi getirmişti. Ayaküstü kısa bir muhabbetten sonra o gitti, ben de yatak odasına ilerledim. Odaya girdiğim an kısa bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Yine ve yine aklıma binbir türlü şey ilişti. Bizim sonumuz nasıl olacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Yaşam tarzını değiştirmeye çalışmamasını ne kadar süre kabullenebilirdim bilmiyordum ama onu kaybetmek de istemiyordum. Hele benden sonrasını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Bir de bugün kadının söylediklerinden sonra bu karamsar düşünceler iyice ayyuka çıkmıştı.

Tam karşımda yastığımı yine iki büklüm hâle getirmiş, yarı çıplak bir hâlde boylu boyunca keyifle uzanmıştı. Telefondan gelen seslerden anladığım kadarıyla da oyun oynuyordu. Hatta o kadar hırslı oynuyordu ki dişleri dudaklarını kemiriyor, ara ara kaşlarını hafifçe çatıyor ve telefona doğru homurdanıyordu.

"Kenan..." dedim. Ciddi ses tonumla ona böyle seslenince oyunu hiç düşünmeden telefonu yan tarafa bıraktı. Kaşları hafif çatık bir

hâlde bana bakarken "Kenan dediğine göre..." dedi ve bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. "Sinirin hâlâ geçmemiş Mahru'm."

Onun beni çekmesiyle boşluğuma gelmiş ve hemen yatağın ucunda oturur hâlde bulmuştum kendimi. "Yani..." dedim başımı iki yana sallayarak. Sonuçta tam geçmiş sayılmazdı. Onunla öpüşmüş olmam bir şeyi değiştirmiyordu.

"Dedem sinirli olduğun zamanlarda bana Kenan dediğini bilse seni hiç sevmezdi, biliyorsun değil mi?" diye sordu gülümseyerek. Başparmağı keyifle dudaklarımı sıvazlarken omuz silktim. Gülümsemesini genişletti ve bana doğru yanaşarak omzumu öptü.

"Ben de dedeni hiç sevmiyorum zaten," derken bence tam da konunun üstüne denk gelmişti bu muhabbet. "Hem sen ver bakalım bana elini..." diyerek avucumu açtım.

Anlamamış gözlerle kaşlarını çatarken, yine de hiç düşünmeden elini uzattı. İki elimle elini kavrarken başparmaklarım avucunun ortasını okşadı ve gözlerimi kısarak dikkatle incelemeye başladım. Çakır anlamsız gözlerle, ne yaptığımı çözmeye çalışıyordu ve ben gördüğüm belli belirsiz ikinci çizgiyle "Hi..." diyerek ellerimi burnumu ve ağzımı içine alacak şekilde kapattım. İrileşmiş gözlerim Çakır'ın mavilerine denk geldiğinde Çakır yattığı yerde doğruldu ve "Ne oldu?" diye sordu panikle. Gözleri bana değdiğinde bana öyle bir bakıyordu ki sanki benimle nefes alıyor, benimle nefes veriyor gibiydi.

"İki çizgi var avucunda..." dedim. Ses tonum bozulan ruh hâlime çok da uyumlu çıkmıştı.

Çakır hâlâ ne olduğunu çözememişti, boş boş avucumu incelerken çözemeyeceğini de anlamıştı ve vazgeçerek bana baktı. "Mahru'm, ne diyorsun ya?"

Elini tuttum ve ikimizin başı aynı anda avucuna denk gelecek şekilde bakarken alınlarımız birbirine değmişti. "Bak..." dedim parmağımı kalp çizgisinde dolandırırken. "Kalp çizginde iki yol var."

"Yani..." dedi tekrar, anlamamış gibi. Alnımız birbirine değerken gözlerimiz de birbirine bakmak için garip bir şekil almıştı ve bence bu çok komik duruyordu.

"Bugün bir falcı geldi dükkâna," diyerek elini bıraktım, kendimi geri çektim. Bedenimi duvara doğru çevirirken kollarımı da göğsümün üstünde birleştirdim. "Fal baktı bize, ondan öğrendim. İki çizgi olursa bu, hayatında başka biri olacak demekmiş. Benim yok

ama senin..." dedim bir anda kendimi ona çevirerek. "İkinci çizgin var gibi. Yani sen başkasına gideceksin. Hoş..." dedim tek kaşımı havaya kaldırarak ciddiyetle. "Öyle bir şey olursa kaybeden sen olursun, ben değil..."

Odada kahkahası yankılanırken omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekti. "Sen buna mı bozuldun şimdi?" diye sordu gülerek. "Bir de ben kaybetmem, sen kaybedersin diye atar gider yapıyorsun." Beni kucağında yatırır pozisyona getirmiş, kalkmayayım diye kollarımı da sarıp sarmalamıştı. Mavileri gerdanımda gezerken kaşlarımı çattım. "Gülme!" dedim sinirle. "Falcı dedi sonuçta..."

Ciddiyetimi görünce, gülümser hâline karşın o da ciddiyetle kaşlarını çatmış, başını da bana doğru yanaştırmıştı. Kokusu ciğerlerime sızarken burnunu burnuma sürttü ve "Yok öyle bir şey..." dedi bir yemin gibi. "Bu kan akmayı durdurmadıkça, bu can bu bedenden çıkmadıkça bana senden başkası haram."

Hatırlamıştım o anı. Zamanında bunların bir kandırmacadan ibaret olduğunu düşünüp beni ikna etmeye çalışırken şimdi de bunun kanıtı gibi karşısındaydım işte. Onun gözlerinde hâlâ bana duyduğu muhtaçlık ve zafiyet varken ben onun karşısında başkasıyla duruyordum. Dişleri sinirle dudaklarını arşınladı ve kısa bir an Ferman'a baktığında eli cebine gitti. İliklerime kadar işleyen korku cebinden çıkan çakı ile her yanımı sararken, tek hareketiyle sivri ucu gecenin karanlığında bile parlayacak şekilde açıldı.

Gözleri aheste aheste kapanırken hâlâ deli gibi döndüğüne şahittim. Elini kısa saçlarına attığında başını da hafifçe kaldırdı ve kendini sakinleştirmek ister gibi derin derin nefesler aldı.

"Çakır..." Yıllar sonra adı belli belirsiz dilimden döküldü. Ellerim buz gibi olmuştu, nefes almayı unutmuş gibiydim. Sadece sesimi duymak bile bir an durulmasına sebebiyet verdi ve ben o sözü hatırladım. *Ne var sesinde bilmiyorum ama öylesine büyülü ki tüm günahlara sürükleyebilir, o günahların koynunda da bir sen alabilirsin beni gibi...* Başını indirdi, gözlerini yavaşça araladı. Hâlâ kaşları bir miktar çatıkken "Yapma..." diye fısıldadım.

Aklından neler geçiyordu, hiçbir fikrim yoktu. Kendini o kadar iyi gizliyordu ki çözmek mümkün değildi. Eli çakıyı sıkıca kavramış bir şekilde havalandı.

Benim yıllar önce gördüğüm o belli belirsiz çizgiye dayandı bıçağın keskin ucu. Bir ihtimal olarak dahi kabul etmediğini gösterircesine gözlerimin içine bakarak aşağıya doğru çekti. Oluk oluk akan kan beyaz gömleğine süzülmüş, yüzünde acıyı gösteren tek bir mimik bile oynamamıştı.

"Ne bu kan akmayı durdurdu!" Elimi tutup, çekti. Ellerimiz bir bütünken sıcak kanı buz gibi tenimde süzüldü. Ben yıllar önce bitti diye haykırırken o, bizim sonumuzun daha gelmediğini belirtircesine o kanlı bıçağı avucumun içine bıraktı. Bu, "Beni öldür!" demekten başka bir şey değildi. "Ne de bu can bu bedenden çıktı!" diye ilave etti, düşüncemi doğrulamak ister gibi.

Parmaklarımdan süzülen, tenime bulaşmış kanıyla birlikte avucumun içine baktım. Bizim sonumuz yine benim ellerimin arasındaydı fakat bu sefer ima ettiği son çok daha başkaydı.

2. BÖLÜM

-GEÇMİŞ-

Khaled Hosseini şöyle diyor: "Belki de tükenmişimdir. Bir şeyler için uğraşacak çabayı kendimde bulamıyorumdur. Benim de emek vermeden güzel giden şeylere ihtiyacım vardır. Hep ben yorulmak istemiyorumdur. Yeniden inanmaya ihtiyacım vardır. Beni bana geri vermek istiyorumdur."

Tam da böyle hissettiğim bir zaman dilimindeydim işte. Tükenmiş, yorgun ve hiçbir şeyden beklentimin kalmadığı ama yine de kendimi bırakmanın bir çözüm olmadığını bildiğim bir çıkmazın içinde. Böyle de olmak istemezdim aslında. Kendi kırıklarımı kendim sarmak, kendi kendimi toparlamak istemezdim. Ben de güçsüz olsaydım, kırılgan olsaydım ve beni de sarıp sarmalayan birileri olsaydı keşke. Güçlü olmak isteyen değil, güçlü olmak zorunda bırakılandım ben.

Son dönemde her şey o kadar üst üste gelmişti ki... Babamın meyhaneye eskort alması sonucu işler karman çorman bir hâl almıştı. Evet, biz toparlansın diye her şeyi yaparken babam gidip meyhaneye eskort aldı. Akıl kârı olmayan bu işe bir de şevkle sarıldı. Üç beş kadını her akşam masalara oturtup fazlasıyla müşteri çekerken mahallenin torun torba sahibi olmuş adamları da başköşelerde yerini aldı.

E tabii eşleri bunları duyunca evlilikleri sarsıntıya girenler, daha farklı sorunlar yaşayanlar derken babamdan nefret edilir hâle geldi. Onunla birlikte istemsizce bizi de etkiledi bu durum. Bizim hiçbir suçumuz olmamasına rağmen bize de mesafeli yaklaşmaya başladılar.

Mahalleliden bazıları kavga etti, şikâyet etti ama babam öyle bir dönemindeydi ki hiçbirini umursamadı. İnatla devam ettirdi. Dayak yedi; vazgeçmedi. Sorun üstüne sorun bindi.

Abim araya girmek istedi; onu da hırpaladı. O toparlamak istedi; kendiyle birlikte onu da dağıttı.

Kendi arkadaşlarının babaları o masada evinin rızkını o kadınlara yedirirken babama saldırmak için yer aradılar ama abimin hatırından sebep, durmak zorunda kaldılar. Kendi babalarına da söz geçiremeyince gerginlik, huzursuzluk bize karşı her daim, herkes tarafından had safhadaydı.

Bizim aile kavramımızda eğreti duran tek insan babamdı sanırım. İnsan ailesini seçemiyor fakat ben seçebilseydim, yine de abim hep abim olarak kalsın isterdim. Tek başına bir ailenin sırtlanabileceği her şeyi küçücük yaşında sırtlanmıştı ve benim ona minnetim çokçaydı.

Terzi dükkânımda işler iyice azaldı, insanların birçoğu bana gelmeyi bıraktı. Abim babamı toparlayayım derken ikimizin de birbirimizi sarıp sarmalayacak ne zamanımız vardı ne dermanımız. Buna rağmen abim benim durumumu görmüş, arkadaşlarına elindeki paraları verip, söküktü, oydu buydu diyerek dükkâna yollamaya başlamıştı. Her şey yolunda havası oluşturmaya çalışıyordu, bense bunların farkında olsam da değilmişim gibi yapıyordum, sırf bir de bunu dert edinmeyelim diye.

Bu kadarla da sınırlı kalmadı elbette. Evimi basan komşu teyzelerin "Babana söyle..." diye başlayan, alttan alttan tehdit içeren cümleleri bitmedi, bu olay Çakır'ın annesine kadar ulaştı. Zaten beni istemeyen kadın bunları da duyunca "Ben babası pezevenklik yapan o aileden gelin almam..." sözleri başladı. Zaten istemiyordu, bu yaşanılanları da bahane edindi kendine. Sanki benim suçum varmış gibi, sanki kendileri çok normalmiş gibi...

Hepsi üst üste gelince ve sakinleşmek, sığınmak için Çakır'ı arayıp yine "ulaşılamıyor" yanıtını alınca çıldırmak için son noktadaydım. Tam o anda Eftelya abla ve Kulaksız abinin arada sırada gittikleri, Kartepe yakınlarındaki bir köyde olan evleri geldi aklıma. Sağ olsun, Eftelya abla da hiç ikiletmeden anahtarı vermişti bana. Ben de abime, birkaç gün kafa dinleyeceğimi söyleyip, başka da kimseye yerimi bildirmeden buraya atmıştım kendimi.

Çakır, eminim ki delirmişti ama ben aradığımda ulaşamadığım için ne kadar delirdiğimi, hiç değilse iki güncük hissetsin istemiştim. Telefonlarımı da kapamıştım. Bir köy evinde, tüten sobada çayımı demleyerek, herkesten uzaklaşıp kafa dinlemek beni hiç değilse biraz toparlayacaktı.

Dışarıda ara ara yağan kar eşliğinde battaniyeye sarılıp sarmalandım. Elimde sıcak çay kupası, ayağımda annemin ördüğü patiklerle anne sıcaklığı aramak çok mu âcizceydi, bilemedim. Anne; herkesin, her şeyin yerini alabiliyorken hiçbir şey bir annenin yerini alamıyordu. Türünün dahi ne olduğunu bilmediğim bir film açıkken ben dalgın, boş bakışlarımla öylece bakıyordum.

Aklımda binbir düşünceyle kupanın kenarıyla oynarken, kapının çalmasıyla irkildim ama bu çok kısa sürdü. Yabancısı olduğum yerde korkmam gerekiyordu belki ama korkmuyordum. Bu belki de başıma gelecek her şeyin gelmiş olmasından kaynaklıydı ya da bir kendinden geçmişlikti, bilemedim.

Yavaşça ayaklanıp tahta kapıya doğru gittiğimde kapının kolunu tutarak "Kim o?" diye seslendim. Sesim oldukça sert çıkarken, bacanın tütmesinden sebep komşular olabileceği ihtimali aklımdan geçse de "Benim, yenge..." diyen Tilki'nin sesiyle kaşlarım çatıldı. Kısa bir an içinde toparlandım. Elbette Çakır beni burada da bulmuştu ve bu, beklediğim bir şeydi.

Hiç düşünmeden kapıyı ardına kadar açarken "Tilki..." dedim. "Sen nereden, diyeceğim ama çok gereksiz olacak..." diyerek gözlerimi devirdim.

Bence de, dercesine kafasını sallarken soğuktan titrer bir hâli vardı. Montunun yakalarını dikmiş, boynunu içine gömmüş, kıpkırmızı bir burunla karşımda dururken tahta kapıya yaslandım ve gülümseyerek "Biraz geç kalmadınız mı?" diye sordum.

"Neye yenge?" dedi anlamamış gibi.

"Beni bulmak için biraz geç kalmadınız mı?"

"He, o mu?" derken yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı fakat hâlâ üşüdüğünü belli eden kırmızı bir el ve burna sahipti. "Yenge, 2 gündür arka yolda arabada yatıp kalkıyorum ben ya. Valla her yerim tutuldu," dedi sitem eder gibi.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken "Anlamadım..." dedim. Sesim soğuktan değil, şaşkınlıktan titrek çıkmıştı. "Çakır'ın 2 gündür benim burada olduğumdan haberi var mıydı yani?"

Ben hiç değilse 2 güncük beni merak eder derken, zaten başından beri haberi var mıydı?

"Sen buraya girdikten 2 saat sonra ben geldim, yenge," dedi omuzları yavaşça yukarı kalkıp aşağı düşerek. "Çakır abim rahatsız etme dedi diye çalmadım hiç kapını. Şimdi de diyor ki..." derken titrek kaşlarımın sebebi, belli belirsiz tebessüm etmemdi. "Daha ne kadar nefessiz bırakacakmış beni, kafasını topladıysa al getir artık."

Tek kaşım havalanırken "Demek, beni eve götürmeni söyledi, öyle mi?" dedim kapıya iyice yaslanarak. Evet, dercesine başını sallarken benim bu aheste aheste tavırlarım karşısında derin bir soluk verdi. Hava epey soğuktu çünkü. Ben konuyu uzattıkça o da hâliyle daha çok üşüyordu. "Ama ben daha toparlayamadım kafamı. Sen Çakır abine selamımı söyle. Telefonları kapalıyken nerede nefes alıyorsa orada nefeslenmeye devam etsin. Çünkü benim de biraz nefeslenmeye ihtiyacım var."

Oldukça net tavrımla birlikte yaslandığım yerden kalkarken kapı kolunu tuttum ve "Sana iyi günler, Tilki..." dedim gülümseyerek. "He, bu arada..." deyip kısa bir an duraksadım ve yüzüne baktım. "Bence gidebilirsin. He yok, bekleyeceğim ben dersen de senin için bir battaniye bulup getiririm ya da bana eşlik etmek istersen-"

Sözümü Tilki'nin bir adım geri çekilip yerini onun almasıyla kesmesi bir oldu. "Ben eşlik etsem..." dedi hafif yamuk bir gülümsemeyle. Çakır tam karşımdaydı. 1.90'a yakın boyunun getirdiği uzunlukla, hasret dolu bakışları eşliğinde beni süzerken elini siyah kaşe kabanından çıkardı ve benim tuttuğum kapı kolundan, elimin üstünden tuttu. Aynı renk siyah boğazlı bir kazak vardı üzerinde. Neredeyse bir iki haftadır tıraş olmadığı için de sakalları bir miktar uzamıştı. Ben gözlerinin içine bakarak bir adım geri attım, o bir adım içeri girdi. Gözlerini bir an benden çekmeden tahta zeminde hareket etmesiyle rahatsız edici bir ses çıktı.

"Buralardan ayrılma, Tilki..." dedi gözlerimin içine bakarak. Onay almayı bile beklemeden, belli belirsiz gülümsemesi eşliğinde kapıyı kapattığında burnumu çekerek ciddi yüz ifademi korumaya çalıştım.

O da benimle birlikte burnunu çekti fakat ciddi yüz ifadesinden ziyade gülümsüyor gibiydi. Hayır, gibisi fazla; açık açık gülümsüyordu. Ben bir adım geriliyordum, o bana doğru geliyordu. "Demek," dedi bir anda ellerimi tutup beni göğsüne çarparak. Nefesini yüzümde dolaştırırken sadece kendi nefes almıyor, bana da nefes aldırıyor gibi hissettim. "Sensiz nerede nefesleniyorsam orada kalayım, öyle mi?" diye sordu.

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdiğinde bizi birbirimize kenetledi. Parmaklarımız bile birbirine sarılır gibi birbirlerinin üzerinde kıpırdanırken ellerimizi benim belimin arkasına sabitledi. Böylece tamamen ona tutsak bir hâle geldim.

"Öyle..." dedim yine de bu hâlime karşı meydan okurcasına. Tek kaşım ciddiyetle havalanırken, ah, bir de içimdeki dalgalanmaları bilseydi...

Bundan hoşlanmış gibi kafasını sallarken alnını alnıma yasladı ve "Yemin ederim," dedi gözlerimin içine bakarak. Dudakları her an dudaklarıma değecek gibi nefes alırken eziyet eder gibi dokundurmuyordu bile. "Yemin ederim, istediğin kadar kavga edeceğiz..." diye mırıldandı. "Senin kadar ben de sana beni böyle cezalandırmanın hesabını soracağım ama önce..." derken parmaklarını serbest bıraktı ve kendini biraz benden uzaklaştırdı. Beni baştan aşağıya çatık kaşlarla süzerken kaşlarımı çattım. "Seni doyurmamız lazım. O yüzden kısa bir ateşkes veriyoruz..." dediğinde biraz daha çattım kaşlarımı ve "Ne!" dedim.

"2 gün..." dedi üzerindeki kabanı çıkarıp koltuğun üzerine atarak. Tekrar beni baştan aşağıya ters ters bakarak süzdü. "2 günde süzülmüşsün. Yine hiçbir şey yemedin, değil mi?"

Daha cevabımı bile beklemeden o çoktan kararını vermiş gibi mutfağa doğru ilerlediğinde ben de peşine takıldım. Kollarını sıvayıp buzdolabını açtığında boşluğu görmesiyle "Şahane..." dedi dalga geçer gibi, mavi gözlerini üzerime dikerek. "Hiçbir şey alınmamış ve..." deyip çöp kutusunu kaldırdığında abur cubur paketlerini görmesiyle "Hiçbir şey yenmemiş..." dedi tok bir sesle. Aslında domates, salatalık falan vardı orada ama onları saymıyordu tabii.

Azarlar gibi sesi ve sert yüz ifadesiyle bana baktığında "Yedim..." dedim ona doğru adımlayarak. "2 gündür aç gezmiyorum herhâlde."

"Abur cuburlar yemekten sayılmıyor..." diyerek çekmeceleri karıştırmaya başladı. Bir makarna paketi bulmasıyla da "Gidene kadar bununla idare edersin..." dedi. Çakır ciddi anlamda mutfakla arası iyi olan bir adamdı. Her yemekle özene bezene ilgilenir, en sonunda da şahane şeyler çıkarırdı ortaya.

Tencereye suyu koyduktan sonra ocağı yaktı ve buzdolabına tekrar yönelerek iki domates ve iki salatalık alıp bana doğru uzattı. Almayıp birkaç saniye yüzüne boş boş bakınca da "Domates..." dedi elindeki domatesi uzatarak. "Bu da salatalık..." diyerek diğerini uzattığında "Şimdilik bunlar var elimizde. Bunları kesip birleştirip bir salata çıkarabilirsin ortaya, değil mi?" diye sordu ciddi bir yüz ifadesiyle göz kırparak.

Elindekileri alırken "Aptal..." deyip gülümsedim. "Mutfakla hiç aram yokmuş gibi konuşuyorsun. Ben gayet iyiyim mutfakta. Sadece..." deyip elimdekileri soğuk suda yıkamaya başladım. O da makarna ile ilgileniyordu. "2 gün boyunca hiçbir şeyle uğraşmak istemedim. Aldığım şeyler beni idare ediyordu."

Köy evinde olduğumuz için soba yanan oda hamam gibiyken diğer yerler buz gibiydi. Ama soğuk da olsa onunla aynı tezgâhta bir şeyler yapmak epey keyifliydi. Bu yüzden üşüdüğümü belli etmemeye çalıştım.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum başımı kısa bir an ona çevirerek. Bunu sormak saçmaydı, biliyorum. Dolayısıyla o da bana dönüp bu düşüncemi doğrulamak ister gibi hafifçe gülümsedikten sonra önüne döndü.

"Zaten bulurdum..." dedi hiç düşünmeden. Makarnayı kaynayan suya boşalttıktan sonra bana doğru yanaşarak bir anda belimden tuttu. Hızlıca yüzümü kendine çevirdiğinde kazağımın toplanmasıyla belim soğuk mermere dokundu ve irkildim. "Sen benim haberim olmadan bir adım bile atamazsın, Mahru..." dedi kendinden emin bir ifadeyle. Bununla birlikte kaşlarım çatıldı.

"Bunu seni kısıtlamak gibi düşünme. Sadece senin her adımından haberdarım ben..." derken titrek bir nefes aldı. Bir eli belimdeyken bir eli çenemi sert olmayacak şekilde kavradı. Bedenini bedenime biraz daha yanaştırdığında elimdeki bıçak göğsüne dokunuyordu ve o bundan bir an bile rahatsızlık duymuyordu. "Olmasam ölürüm..." dedi can verecek gibi dudaklarıma bakarak.

"Peki, ben?" diye sordum yutkunarak. "Peki, ben neden senin her şeyinden haberdar değilim?"

Geri doğru adımlayarak tekrar ocağın başına gittiğinde elimde bıçakla öylece ona bakakalmıştım.

"Bizim otobüslerden birini kullanmışsın buraya gelirken. Zaten bulurdum ama böyle olunca direkt haber verdiler."

Onların otobüs ve kargo şirketleri vardı ve ben nasıl bir akılsızlık ettiysem, aldığım biletin hangi firmaya ait olduğuna bile bakmamıştım. Yine de şu an gerçekten konu bu değildi. Yine benden kaçıyordu ve bu, beni şu süreçte daha fazla yıpratmaktan öteye geçmiyordu. "Yine kaçıyorsun..." dedim sinirle önüme dönerek. Salatalıkları sert sert kesmeye başladığımda kısa bir an bakışlarını üzerimde hissettim.

"Seni işlerimle ilgili şeylere dâhil etmek istemiyorum," dedi tok bir sesle. Bu, itiraz kabul etmez bir tondu fakat benim de itiraz edeceğimi biliyordu. Bu yüzden bu kadar sertti ses tonu zaten. Bu yüzden yüzüme bakmıyor, kaçmak istiyordu.

"Ne zamandır kaçakçılık işten sayılıyor?" diye sorduğumda başımı ona çevirdim.

Tekrar birbirimizle bakıştığımızda ikimizde de sert bir ifade vardı. Fakat benim aksime o, sözlerinin arkasında net tavrıyla duramıyordu. Benim haklı olduğumu biliyordu. "Benim tercihim değil, biliyorsun..." deyip önüne döndü.

Senelerdir babasının hatta Seyhanlıların hepsinin içinde olduğu bir kartelin başındaydılar. Otobüs ve kargo şirketleri vardı ve böylelikle kaçak taşınan mallar da dikkat çekmiyordu.

"Bu işi bırakmak için direniyor musun, çok merak ediyorum?" diye sordum sert bir sesle. "Babanla bununla ilgili konuşuyor musun ya da amcamlarla? Çünkü benim tarafımdan bakınca, yıllardır tek bir gelişme bile yok."

Sessizliğini koruyunca ve cevap vermeyeceğini anladığımda tekrar önüme döndüm. Ağlama hissimi asla bastıramıyordum. O kadar saçmaydı ki her şey... O kadar boktan bir hayatım vardı ki... Kimseyi hayatımdan çıkaramıyordum ama bunların içinde de bir ben debelenip duruyordum. Kurtulmak bir yana dursun, daha da dibe batıyordum.

"Duymuşsundur olanları..." dedim titrek bir sesle. Elbette duymuştu, biliyordum. Derin bir nefes aldı. "Babamın yaptıklarından,

mahallelinin söylediklerinden, hatta annenin tavrından da haberin vardır."

"Mahru, bırak diyorum sana..." dedi bana dönerek. O kadar rahat söylüyordu ki bunu, gözlerimdeki yaşlı hâli görünce içinin gittiğini de hissediyordum. "Annemin ne söylediği umurumda değil..." diye yineledi tekrar. Benim umurumdaydı ama.

"Senelerdir belki beni kabul eder diye beklerken..." deyip önüme döndüm. Titreyen çenemi ondan saklamaya çalıştım. Biriken yaşlardan sebep, önümü de doğru dürüst göremiyordum. "Şimdi bu olanlardan sonra asla istemez beni."

"Ben istiyorum," dedi tok bir sesle. Bana bakarak konuşuyordu, hissediyordum ama ben ona bakamıyordum. "Sana diyorum ki, kimsenin seni kabullenmesini beklemene ihtiyacımız yok. Senelerdir bize eziyet ediyorsun. Bir Allah'ın kuluyla muhatap etmem seni, Mahru. Bambaşka bir yerde bambaşka bir düzen kurarız. Semih'e bir iş..." dediğinde çatık kaşlarımı ona çevirdim. Abimi onun dünyasına asla sokmazdım.

"Tamam..." dedi korkumu bilir gibi. "Tamam, bizimle bağlantısı olmayan bir yerde sokarım işe. Sen nerede, nasıl istersen, Mahru... Babanın düzelmeye niyeti yok. Çabalama artık. Bırak her şeyi, bırak da ben düzenimizi kurayım..."

Ailemden vazgeçmemi söylüyordu bana, babamdan vazgeçmemi. Bunu yapamayacağımı bile bile istiyordu. Aile benim için öyle bir şey değildi. Sıkıntıda, zorlukta hemen vazgeçilmezdi. İnsan ailesi için çabalardı. Benim senelerdir Çakır ile düzgün bir hayat için çabalamam da onu ailem olarak görmemden kaynaklıydı.

"Sen yapabilir misin?" dedim sinirle tekrar kendimi ona çevirerek. "Sen vazgeçebilir misin ailenden, bu yaşamdan? Çünkü sizinki de düzelecek gibi durmuyor."

Konu tekrar ona dönünce derin bir soluk alarak önüne döndü. İkimizin de yaralarımız aynı yerdeydi. Kendi ailesinden vazgeçemezken bana böyle bir seçenek sunması sinirlerimi daha da bozuyordu. Kimsenin kimseden vazgeçmesine gerek kalmadan normal bir yaşam sürmek istemek çok mu zordu?

Gözlerim dolu dolu, elimin altındaki domatesi hızla keserken "Baban hastanede," dedi bir anda ve o bıçak benim elimi nasıl kesti, anlamadım bile.

Çakır, yüzü buruşup bana doğru adımladığında elimi tutup parmağımdaki kesiğe bastırmasıyla fark ettim ben elimi kestiğimi. "Na-nasıl?" diye sordum panik içinde. "Nasıl hastanede? Ne oldu?"

Herkes kendi canına yanıyordu işte. Ben babam için endişeyle doluyken Çakır'ın tüm dikkati bendeydi. Parmağını bastırdığı yerden çekti, parmağıma baktı ve tekrar yüzü buruşurken "Çakır..." dedim sıkıntılı bir soluk vererek. "Babama ne oldu?"

Sesim bağırır gibi çıktığında "İyi..." dedi yüzüme bakıp. "Gel, önce şunu halledelim."

Başparmağını sıkı sıkı kesik yere bastırırken beni içeri doğru çekti. Hemen salonda duvarda asılı olan ecza dolabını gördüğünde beni sandalyeye oturttu ve parmağını elimden çekmeden, tek eli ve dişleriyle o yara bandını açmaya çalıştı.

"Çakır..." dedim inatla. "Allah aşkına, bir şey söylesene..." İki kelime edip susmak da neyin nesiydi?

Önümde diz çöktüğünde açtığı yara bandını parmağıma sararken "Meyhaneye aldığı kadınlardan bir iki tanesi bir yerde çalışıyormuş..." dedi. Yerden kalkmadan gözlerimin içine bakarken kesik parmağıma şefkatle dokundu. "Orası da pek öyle küçük bir yer değilmiş... Bilmiyorum, Mahru..." dedi dudak bükerek. "Ben öğrendiğimde olan olmuştu zaten. Babanı biraz hırpalamışlar ama iyi..." diye özellikle vurguladı. "Hastaneye götürmüşler, bir iki pansuman falan yapmışlar, büyük bir şey yok. Gelmeden önce Semih ile konuştum. Yemek falan yemiş, uyuyormuş. İyiymiş yani. Meyhaneyi de dağıtmışlar biraz. Oraya da usta yolladım."

O an, telefonumu kapattığım için öylesine büyük bir vicdan azabı duydum ki. Babam hastanedeyken ben burada olduğum için öylesine kızdım ki kendime.

İçim içimi yerken "Gidelim..." diye ayaklandım, ağlamak üzereydim. "Ya yine gelirlerse?.." dedim panikle. "Babam için ya yine gelirlerse?.." Ama o, beni omuzlarımdan tutup tekrar oturttu kalktığım yere.

Elleri saçlarımı ve yüzümü iki yandan kavrarken gözlerinin içine baknamı istercesine kendine çevirdi beni.

"Turan ve Kanca evin oralarda..." dedi. Bana gelmeden her şeyi düzene sokmuştu. Mavileri benim dolu gözlerimden sebep, çaresizce

bana bakarken "Bu olayı da araştırıyorum ben, merak etme... Böyle bırakmayacağım elbette. Sana söz veriyorum..." dedi gözümden akan tek bir damla yaşı parmağının ucuyla silerken. "Gözünden akan değil, gözünde biriken her bir damlasını misliyle ödeteceğim."

Hangi tarafa yanacağımı bilemedim. Böyle bırakmazdı da, onun da başı belaya girer miydi? Yapma desem, babama tekrar gelirlerse babam onlarla asla başa çıkamazdı. Olayı Çakır'a bıraksam, onun başı belaya girerse ne olacaktı? Bir yere 2 günlüğüne kaçmak istediğimde bile sıkıntılar üst üste biniyordu. Elini yüzümden ittim ve kendi yüzümü avuçlarımın içine alırken başımı öne eğerek ve burnumu çekerek sessiz ama içli içli ağlamaya başladım.

En son dayanamayıp elimi dizlerimin üzerine kapattığımda kafamı da gömerken "Çok yoruldum..." diye mırıldandım hıçkırıklarımın arasında. "Sade, sıradan bir yaşam isterken her şeyin tam aksi olmasından çok yoruldum ben artık. Hiçbir şey düzelmiyor..." derken kesik kesik hıçkırıklarımla eli saçlarımı buldu. Saçlarımın arasına değen alnı, tutamlarımda dolanan nefesini hissederken "Söz veriyorum..." dedi. Eli saçlarımı okşadı, rahatlatmak ister gibi, dudakları ihtiyaçla saçlarıma kapandı. Öptü, öptü, öptü... "Söz veriyorum, düzelteceğim ben her şeyi..."

Ve ben yine ona inandım...

Şimdi elimde bir bıçakla, karanlık evde yine dibe çökmüş bir hâldeydim işte. Verilen sözler yine hiç olmuş ve o süreçte benim kayıplarım artıp durmuştu. Çakır'ın elime bıçağı tutuşturmasından sonra tek bir kelime etmemiş, kimsenin yüzüne dahi bakmadan eve atmıştım kendimi. Benden sonra ne yaptılar, hiçbir bilgim yoktu.

Tenimde, elbisemde hatta ağlarken yüzümü sildiğim için yüzümde bile onun kanı vardı. Her yere öylesine bulaşmıştı ki sildikçe daha da yayıldı her yanıma. Elimdeki bıçak yere düşmüştü. Kapıya yaslanıp, geçmiş ve şimdi arasında can çekişirken bağırma sesleri duydum ama bunların sebebi neydi, hiç bilmiyordum. Ellerimle kulaklarımı kapattım ve her şeyi susturmak istercesine bambaşka şeylere odaklanmaya çalıştım ama olmadı. Yine her şey ona çıktı. O kadar hayatımın içindeydi, bana o kadar karışmıştı ki, düşüncelerimde bile kendinden başka bir seçenek bırakmamıştı bana.

Çakır ile biz küçüklüğümüzde tanışmıştık. Babasının kısa bir süreliğine iş için ya da belki bir şeylerden saklanmak için bizim mahalleden bir ev tutup birkaç aylığına taşınmasıyla kesişmişti yollarımız. Babası ortadan kaybolup annesiyle kalınca ortaokulda son sınıfı birkaç ay bizim orada okumuştu. Her sabah okula giderken denk gelirdik.

O zamanlar benim için çok farklıydı tabii bu durum. 4 yaş vardı bizim aramızda. Çakır 8. sınıftayken ben 4. sınıftaydım. O yüzden her sabah yollarımız kesiştiğinde bana bakışları çok tuhaf hissettirirdi. O zamanlar aşk meşk Hak getire tabii...

Bir anlam yükleyemezdim ama köşebaşında onunla karşılaşacak olma hissiyle de kalbim kamaşırdı. Evet, tam olarak buydu hissettiğim. Uyuşukluk, tedirginlik ama bunun yanında hafif bir kalp çarpıntısı... Bunları düşününce gülümsemeden edemedim. O zamanın hissettirdikleri, zaman geçmesine rağmen bıraktığı izler öylesine güzeldi ki. Eskisi gibi olmayı, o saf hisleri öylesine özlemiştim ki...

Aramızda hiçbir şey geçmedi o dönem. Aramızdaki bağ o yolda sessizce, yan yana yürümekle başladı. Ama zamanla ben onun için hazırlanmaya başladım. Geceleri saçlarımı örerdim, sabah dalgalı olsun diye. Rengârenk hırkalar giyerdim. O da bunu fark ettiği an gülümserdi. Bir gün, ilk konuşmamızda "Sen bana güzel gözükmek için mi böyle şeyler yapıyorsun? Sen de bana mı âşık oldun?" diye sormuştu o yolda. O kadar utanmıştım ki. Yanaklarım al al olmuştu, o an saçımı başımı dağıtıp hızla kaçasım gelmişti. Yalan olduğundan değil, doğru olduğundandı bu paniğim, telaşım. İlk tokadımı o gün atmıştım ona. Aşk kelimesi o yaşımda çok büyük bir kelimeydi benim için. Büyükler âşık olurdu. Annemle babam âşıktı, evet ama onlar büyüktü. Ben hiç küçük âşık görmemiştim, duymamıştım.

Tokat atınca bana kızar sansam da gülmüştü. Sanırım bu, kabullenmekti onun dilinde. Hızlı hızlı, koşa koşa gitmiştim o gün yanından ama o günden sonra aklımda hep *"Sen de bana mı âşıksın?"* sorusu dönüp durmuştu. O bana âşıktı yani. Ben onun bana âşık olması hissiyle bile utanıp ağlamak istemiştim. Böyle cümleler çok büyüktü, çok fazla büyüktü...

Şimdi kendi hâlime gülüyorum düşündükçe... Biz bir süre daha o yolu sessiz sakin yürüdük durduk ama bu sefer uzak değildi adımlarımız. Dip dibe gitmeye başladık. Ufak tefek sohbetler bile etmiştik.

Tabii aramızda hiç aşk meşk mevzuları geçmemişti benim tepkimden sonra. Birkaç ay sonra babasının onları alıp götürmesiyle bizim için her şey bitti diye düşündüğüm bir anda, bir yaz tatilinde Çakır'ı mahallede görmemle koşup boynuna atlamam bir olmuştu. O liseye geçmişti ve mahalleden bağını hiç koparmamıştı. Gelip gitmesi için en önemli sebebi benken, Tilki, Turan, Kanca ile kurduğu arkadaşlıklar da bahanesi oldu. Onların dostluğu gittikçe büyüdü, bizim de aramızdaki bağ. Zaman geçti, biz büyüdük. Liseyi de bitirmesiyle mahalledeki o eski evi aldı Çakır. Onlar için para sorun değildi. Babası da onun isteğini ikileten bir adam değildi. Bana yakın olmak için o evi hiç kapatmadı. Arkadaşlarıyla da orada toplanırdı. Zengin oldukları tüm mahallede bilinirdi ama gitgide daha da arttı bu zenginlik. Bizim gençler babasının arabasına bile izinsiz binemezken, Çakır'ın araba tutkusu sebebiyle mahalleye geldiği arabalar imrenilecek gibiydi. Kızların da gözü Çakır'daydı tabii ki. Hem onlar için bu mahalleden kurtulma kapısıydı hem de Çakır fazlasıyla yakışıklıydı. E mahallelinin sevmesiyle de artıları hep çoğalıyordu. Çünkü Çakır hiçbir zaman kendi annesi gibi üstten bakan bir adam olmadı. Kendi büyüdükçe etrafına uzattığı el de o kadar büyüdü. Herkese koştu, birçok kişinin borcunu kapattı, her ay neredeyse tüm mahalleye erzak dağıttı, kurbanlarda bir sürü aile için kurban kesti. Mahallede kim dardaysa hiç düşünmeden koştu. Bunu da hep el altından yaptı, gösterişten kaçındı. Böyle olunca da herkes tarafından çok sevildi. O kimseye yüz vermedi ama. Hatta ilk arabasının plakasını bile "MHR" yaptı, herkese duyurmak ister gibi. Zaten bilen biliyordu da böyle açıkça olunca daha farklı oluyordu işte. Herkese arabalarını hiç düşünmeden verirken o arabasını bir kişiye bile vermedi, ona kimseyi bindirmedi. Tabii o plakayla birlikte abim de kesin olarak öğrendi bizi. Öğrendi de, kabullenmedi. Herkesin istediği adamı o, benim için istemedi...

Kulaklarımın kapalı olmasına rağmen duyduğum uğultulu sesler de kesilince ayaklandım. Geçmişin hissettirdikleri ve şimdi içinde olduğumuz durum beni beklemediğim kadar derinden sarsmıştı. Dizlerim dahi titrerken yavaşça yürüdüm. Ayaklarım zemine güçle bassa da sanki bedenimi taşıyamıyor gibiydi. Sanki ben bir savaştan bu gece yenilgiyle çıkmışım gibi bir his vardı içimde. Daha ilk günden onu görür görmez hissettirdikleriyle ona yenilmişim gibi

hissettim. 3 senem boşa gitmiş, onca kaybı ben vermemişim gibi hissettim. Adımlarım önce yatak odasına gitti. Öfkemi taze tutmak adına dolabın kapağını açtığımda onun o beyaz kanlı gömleğiyle karşılaştım. Baktım, baktım, baktım... Gözlerimden yaşlar süzülürken dolabı kapatıp yavaşça banyoya yöneldim. Elim ışığa dokunduğunda, karanlığa alışmış olan gözlerim rahatsızlıkla kısıldı. Başım şiddetle ağrıyordu. Aynada kendime baktım. Üzerimdeki, ellerimdeki ve yüzümdeki kanlar basit bir kesikten değil, onun ruhundan kopanlar gibiydi. Titrek ellerim önce elbisenin fermuarını çözdü. Askılarından tutup omuzlarımdan düşürdükten sonra iç çamaşırlarımı da aheste aheste çıkardım. Banyonun beyaz zeminine düşen elbiseleri yerinden kaldırmadan duşakabinin içine attım kendimi. Soğuk suyun tenimde bıraktığı hisle titrerken içimin yangını bir an bile dinmedi. Su aktı, beyaz zemine düşen damlalar onun kanıyla bulandı. Gözümü bile kırpmadan dağılışını izledim. Söyledikleri bana öylesine dokunmuştu ki beynimde yankılandı durdu. Gözlerimin gördükleri, zihnimin tekrarladıkları ondan ibaretti. Bekledim, rahatlayana kadar suyun altında öylece bekledim. Kaç dakika ya da kaç saat durdum, bilmiyordum. Suyun içinde tenim buruş buruş olana kadar bekledim.

Suyun altında o kadar fazla durmama rağmen gözlerimdeki makyaj kalıntıları hâlâ çıkmamış, gözlerimin altında rimelin kalıntıları kalmıştı. Aldırış etmeden bornozu üzerime geçirdim, oldukça gevşek bir şekilde kuşağını bağladım ve beyaz havluyu saçlarıma dolayıp kanlı elbisenin üzerine basarak banyodan çıktım. Elimle ışığı kapatacaktım ki tesadüfi bir bakışla dondum kaldım, titremeye başladım. Tam banyonun karşısındaki tekli koltukta oturan Çakır, gözlerini bir an bile çekmeden bana bakıyordu. Yıllardır unuttuğum ama tanıdık olan bu görüntüyle ona doğru adımlarken "Sen..." diyebildim sadece. Nefesim kesildi, sonra yutkunup devam etmeye çalıştım. "Sen ne arıyorsun burada?"

Çatılmış kaşları, masmavi gözleri tepkisizliğini korurken, konuştuğu an patlayacakmış hissini de beraberinde getiriyordu. Gözlerindeki öfke bir an olsun durulmamıştı fakat beni bu hâlde beklemiyor olsa gerek, kısa bir an afallama yaşayarak gözlerini kaçırdı ve "Üzerini değiş," dedi emir verir gibi. Çıkalı birkaç saat olmuştu ama o, soluğu benim yanımda almıştı. Daha gelişini toparlayamadan ikinci

bir yüzleşmeye hazır hissetmiyordum kendimi. "Hayır!" dedim hiç düşünmeden. "Sen şimdi direkt olarak buradan çıkıyorsun." Elim kapıyı gösterirken yüzünü bana döndü ve çatık kaşları aynı şeklini korudu. Gitmeyeceğine dair kararlı bir bakış vardı yüzünde. *"Ne olur,"* diye yalvardım içimden. *"Ne olur, git."* Ben ona direnememekten o kadar çok korkuyordum ki.

Aniden ayağa kalktığında uzun boyu bir gölge oluşturdu. "Merak etmiyor musun?" diye sordu dingin bir ses tonuyla. Bu sefer benim de kaşlarım çatılmıştı. *"Neyi?"* diye sorguladığımı anlamış olsa gerek "O iti..." diye vurguladı. "Orada bıraktın gittin, merak etmiyor musun ne olduğunu?"

Bir an olsun aklıma Ferman gelmemişti. Orada bırakıp giderken ne birilerinin sesini işitebilmiştim ne de yanımda kim olduğu aklıma gelmişti. Ben 3 sene sonra öyle büyük bir şok yaşamıştım ki Çakır ile Ferman'ı yan yana bıraktığımı idrak edememiştim bile. Korkuyla çarpan kalbimle "Bir şey yapmadın, değil mi?" diye sordum. Gergin yüzündeki dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı durdu. Sonra gözleri üzerimde dolandı ve "Neden ona gittin?" diye sorduğunda kalbime dayanamayacağımı hissettiğim büyüklükte bir sancı saplandı. O bana öfkesinin arkasına gizlediği acıyla bakarken ben kelimeleri seçmekte zorlandım. Seçtiği ton tüm öfkesine rağmen konuşmak ister gibiydi.

"Neden yaptın?" diye sordum ben de karşılık olarak. İkimizin de o kadar çok sorumuz vardı ki. Peki, bunca yaşanandan sonra alacağımız cevaplar bizi eskiye döndürebilecek miydi? Eli bileğimi sert bir şekilde kavradığında bana doğru bir adım yanaştı. Tam önümde dururken dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdı ve "Neden?" diye tekrarladı dişlerinin arasından. "Neden ona gittin?"

Tenime dolan nefesi, ıslak saçlarıma karıştı. Nefesini ruhuma üflüyordu sanki ama bu, yangınımı söndürmek bir yana harlamaktan başka bir halta yaramıyordu. Bu hissettiklerimle ağlamak istedim. Karanlık bir odada, buram buram kokusunun eşliğinde zihnimde kelimeleri toplamak bir hayli zorken, kaçmak için ileri doğru bir iki adım attım. Kolumu bıraktı, üstelemedi. Ona doğru döndüğümde ise gözlerinde gördüğüm ürkütücü görüntüyle irkilme hissine engel olamadım. Yine de gayet dik durmaya çalışarak "Neden soruyorsun

bunu?" dedim son kez, vazgeçirmek ister gibi. "Artık konuşmamız yersiz, şimdi çıkıp gidersen-"

Fakat o, irileşen gözleriyle sözümü kesti. "Ne demek yersiz?" diye sordu öfkeyle. "Sen beni bıraktın gittin. Üstelik adam sana âşık!" dedi üzerime yürüyerek. Bedenim deli gibi titrerken kalbim de duracak gibi oldu, sakinleşmeye çalıştım. Bir iki adım gerilesem de bunlar belirgin adımlar değildi. Onun beni yakalaması da çok uzun sürmedi.

Gözlerindeki öfke kadar kırgınlık da bir an bile silinmemişti. "Adam sana çocukluğundan beri âşık!" diye yineledi "Ben bunu hazmedemezken, sen..." dedi kesik kesik nefesleriyle. Gözleri, böyle olmasın dercesine bana bakarken bunun boşa olduğunun da bilincindeydi aslında. "Sen benim arkamdan bir an bile düşünmeden ona gittin, Mahru. Bu konuşa mı yersiz olan?"

Şu an biliyordum ki ne dersem diyeyim onun öfkesini harlamaktan başka bir işe yaramayacaktı ama bana bıraktığı hislerle ben de öylesine dolmuştum ki... Ona doğru adımladım hiç düşünmeden. Bedenim güçlü bir şekilde karşısında durmasına rağmen gözlerim ve ruhum öylesine yorgundu ki...

"Sen..." dedim başımı ona doğru kaldırarak. En az onun kadar ben de ona öfkeliydim. Bende bıraktıkları öylesine derin yaralardı ki... Zaten allak bullak olmuş ruh hâlimle gecenin son direnişini yaşıyordum sanırım. "Sen bana senelerce hesap verdin mi? Şimdi neyin hesabını soruyorsun? Sen benim yanımdayken bile kaç kez tek bıraktın, unuttun mu?" diye sordum sesimin tonuna asla dikkat etmeden. Yaşanılanlar bir bir düştü aklıma. "Sen bana söz verip tutmadıklarını hatırlıyor musun? Ben kaç kez senin için öldüm öldüm dirildim, sayabildin mi sen?"

İki kelime etmek bile sesimi titretti ama buna rağmen karşısında dik durmaya çalıştım. Aslında dik durmak istemedim. Deli gibi ağlamak geldi içimden ama iki adımlık mesafede bile beni saramayacağı kadar uzaktık onunla. Benim bu tavrım da onun sarsılmasına sebep olmuştu aslında.

"Bırak, dedim sana kaç kez. Ben her gün seni düşünmekten yoruldum. Yakalandı mı, başına bir şey mi geldi? Bir insanın..." dedim vurgulayarak. Gözümden akan tek bir damla yaşa engel olamadım, gözünün içi titredi. "Telefonu kapalı olunca aklına ilk gelen, şarjının

bittiği olur. Benim aklıma ilk gelenler?.." diye sordum ama ne yazık ki bir cevabı yoktu. "Yakalandı mı, öldü mü? Bunlardan ibaretti benimkiler," diyerek yüzüne vurdum. "Ya, benim," derken ellerim yüzüne dokunmak istedi, parmak uçlarım sızladı. "Tek ailem sendin..." dedim kısık bir sesle. "Ben seninle birlikte ve yine senin yüzünden, var olan ailemi de kaybettim."

Aramızda ölüm sessizliği oluştu bir süre. Ben dolan gözlerime lanet okurken o, görmezlikten geldiği o hislerle belki yıllar sonra ilk kez yüzleşti.

"Ben..." dedi tok bir sesle. Gözlerinden geçen kırgınlık, muhtaçlık hissiyatıyla boğazımın kuruduğunu, kalbimin teklediğini hissettim. "Benim kayıplarım, Mahru?.." diye sordu. Gözünü bile kırpmıyordu. "Mahru, ben senden ibarettim. Sen benden gittikten sonra, özellikle..." diye vurgularken dişlerini sıktı. "Ona gittikten sonra ne oldum ben, hiç düşündün mü? Ben o dört duvar arasında ne oldum, sen düşündün mü?"

Gözlerini kısmış, beni dikkatle izlerken bakışları bornozuma kayıyordu ama hemen toparlanıyor, kendine de direniyordu.

"Bırak, demiştim sana," dedim net bir ifadeyle. "Defalarca bırakmanı söylemiştim. Söz vermiştin. Sen o gece o cinayeti işlerken beni düşündün mü?"

"Biliyordun!" diye bağırdı sesinin tonuna dikkat etmeden. Tüm apartmanın, hatta tüm mahallenin gözünün kulağının bizde olduğuna o kadar emindim ki. "Sen benim hayatımı biliyordun!" Birkaç adım ötede ama tüm soluklarını hissedebileceğim bir mesafedeydi. "Bile bile kaldın sen. Bile bile devam ettin." Nefeslerinde hisleri, öfkesi, nefreti, kırgınlıkları ama tüm bunlara rağmen bana karşı duyduğu sonsuz sevgisi gizliydi. Sahi, bir sınırı var mıydı bunun? Sevgi tükenir miydi?

"Benim bildiğim bunlar değildi!" diye bağırdım. Bana yükledikleri acımasızcaydı. "Sen çocukluğumdan beri hayatımdasın. Ben o zamanlar sizin işlerinizle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Öğrendiğimde zaten seneler geçmişti. Takdir edersin ki onca senenin üstüne, yaşanılanlardan sonra 'Ben gidiyorum,' demek kolay olmuyor!" Ben gitsem de o peşimden gelirdi zaten, ikimiz de biliyorduk bunu. "Öğrendiğimde de ben bunu kabul etmedim ki. Sen bana sözler verdin, düzelteceğini söyledin durdun. Şimdi bu söylediğin..." dedim

yüzümü buruşturarak. "Çok saçma. Sanki ben tüm bunları kabul etmişim de seni kötü gününde bırakmışım gibi."

Onun tarafından algılanan tam olarak buydu sanırım. Bu da benim için büyük bir hayal kırıklığıydı aslında. "Benim vazgeçişim tek bir hatayla olmadı," diye vurguladım. O görmüyorsa benim yüzüne vurmak hakkımdı. "Ben senelerce bizim için çabaladım, her şeyi halının altına süpürdüm. Ben senelerce bekledim, düzelsin istedim. O gece son noktaydı," dedim net bir ifadeyle.

Duyduklarıyla memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu, gözlerini kaçırdı fakat kulaklarını tıkayamazdı ya. Söylediğim her şey doğruydu sonuçta. Çakır'ın gözleri kısa bir an beni bulduğunda ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Yine de..." dedi soğuk bir sesle. "Ona gidişin anlayabileceğim, kabullenebileceğim bir şey değil."

Bu sözler ne anlam ifade ediyordu bilmiyorum ama sesindeki soğukluk beni korkutmuştu. Bunu hissetmiş gibi birkaç saniye sustu ve elini kısa saçlarının arkasına attıktan sonra sıkıntıyla soluklandı. "Ben ömrüm boyunca senden başkasını bilmemişken, bu benim anlayabileceğim bir şey değil," diye mırıldandı dudakları arasında kendi kendine konuşur gibi. "Ben bununla yaşayamam."

Ruhum ve kelimelerim sessizliğe gömüldüğünde daha da dibe itmek ister gibi "Neden?" diye sordu bir anda, soluk soluğa bana bakarak. O kendinden emin duruşu gitmiş, sanki omuzları çökmüş gibi bana bakarken onun da tükendiğini hissettim. Fakat ben yine de tüm tükenmişliğime rağmen şimdi onu sarıp sarmalamak istedim. Öyle bir hissiyattı ki bu, öyle bir bağlılıktı ki, en çok o yaksa da canımı, yine onun yanıklarını ben sarmak istedim. Ama biliyordum ki ikimize de iyi gelmezdi bu. Benim onu sarıp sarmalamam demek, kısır döngüyü kabul etmem demekti.

"Neden?" dedi tekrar güçsüz bir sesle, bana bakarak. "Neden ona gittin?"

Belki de kelimelerle yıkmak gerekirdi. Kendinden uzaklaştırmak için canını daha çok yakmak gerekirdi. "O bana daha-" dedim, *iyi geldi* diyemeden sustum. Kendime küfrettim, yine onun canını yakmamak için sustum. Onu yaralamak isteyen aklımdı ama beni durduran kalbime lanet ettim, sustum. Çenem titreyip, dudaklarımı kemirirken bedenim de bu ikilem içinde dengesini şaşırdı ve ben düşüp bayılmamak için elimle yüzümü sıvazladım. Anladı sanırım.

Elimi yüzümden çektiğimde o karanlıkta bile gözlerinden ufak bir umut parıltısı geçti ve bana yanaştı. Aramızdaki mesafeler yana yana kül oldu. Tam dibimde durduğuna elleri seneler sonra belimi kavradı ve ben bu dokunuşla titremeye başladım. Alnını alnıma yaslayıp benimle geri doğru adımlarken "Mahru..." dedi hasretle boyun eğer gibi. Ona karşı koymayışımla gözleri kapanırken "İlk duyduğumda seni anlamaya çalıştım, bekledim," diye açıkladı sessizce. Birlikte geri doğru adımlarken nefeslerimiz de birbirine karışıyordu.

Alnını alnımda oynatırken tenimi hissetmek istercesine bornozun üzerinden belime avuç içlerini bastırıyordu. "Daha ilk günden haberim oldu ama sen vazgeç diye bekledim. O yüzden ona kimseye el sürdürmedim, o yüzden bu kadar rahat davranabildin. Ama vazgeçmedin, Mahru..." derken tam bu noktada kırgınlığını tonundan hissedebiliyordum. "Son güne kadar bekledim ama vazgeçmedin."

Ellerimi göğsüne koydum gayriihtiyari. Bu dokunuşu özlediğini, dokunduğumda göğsünün titremesinden anladım. "Ona da böyle dokundun mu?" diye sordu. Sesindeki acı tenimi kavurdu. "O da seni sardı mı böyle?" dedi eli belimde kımıldanırken. "Onu da aynı şefkatle aldın mı kollarına? Ona da nefes oldun mu, Mahru?" diye sorduğunda bu ihtimallerle bile kendini o kadar çok sıkıyordu ki... Alnıma dokunan alnındaki o damarın atışını hissedebiliyordum. Dokunuşlarıyla hissettiğim duygu beni parmak uçlarıma kadar uyuşturdu. Cevabı hayırdı ama bunu ona söylemek ne kadar doğruydu bilemedim. Tüm uzuvlarım uyuşmuştu. Onun nefesi, onun dokunuşlarıyla, onun yönlendirmeleriyle hareket ediyordum. Cevap alamadıkça nefesi kesilir gibi oluyordu, yüzümdeki sıcaklık artıyor, içinin yangını tenime vuruyordu. Tam olarak sırtım orta sertlikte duvara çarptığında durduk. Gözlerim kapandı. Belimde kıpırdayan elleriyle zaten gevşek olan kuşak çözüldü ve onun karşısında çırılçıplak kaldım. Titrek soluklarıyla tenim onun tenine sürtünürken, tek bacağı iki bacağımın arasına girdi ve istemsizce onu hapsettim. Karnımda dehşet bir his uyanırken, tarifsiz bir sızı da saplandı. Alt dudağımı dişlerimin arasında ihtiyaçla ezdim.

"O kadar çok yemin ettim ki, öyle yeminler ettim ki Mahru. Seni de beni de bitirecek o kadar çok yemin ettim ki her gece..." dediğinde içli bir soluk alarak devam etti. "On dokuzumda yaraladın, yirmi dokuzumda öldürdün," dedi beni de öldürmek ister gibi. "Şimdi

bunca şeyden sonra bu hâlimi gören herkes yüzüme tükürür," dedi kendinden iğrenir gibi. "Ama yine de şuran..." dediğinde bir eli yavaşça yukarılara çıktı. Bornozun aralık bıraktığı boşluktan iki parmağını sol göğsüme vurdu hafifçe. "Şuran benim için bir an bile sızladıysa, pişman olduysan ben tövbe ederim, Mahru."

On dokuzundayken onu kısa süreli terk edişimi yaralama, yirmi dokuzunda Ferman'a gidişimi ise ölüm olarak görmüştü. Yine de hissettikleriyle, kırgınlıklarıyla, gururunu ayaklar altına alarak bizim için bir kez daha şans istemişti. Göğsümdeki parmaklarını tenime sürterken, özlediğim dokunuşlarıyla kendimi kastım. Sözleri tenimden ruhuma fısıltılar şeklinde ulaşmış, onsuz ölü olan ruhuma bir nebze can olmuştu. Fakat bu benim istediğim bir durum değildi. Bu çok korkutucuydu. Sesinin, dokunuşlarının bana hissettirdiklerinin benim bunca zaman savaştığım şeyi alt etmesi paniklememe sebep oldu. Elim onu itmek istedi, itemedi. Başımı ona doğru kaldırdığımda saçlarımdaki havlu ayaklarına düştü, gözleri açıldı. Islak saçlarım gömleğinin üzerine döküldü, gözlerini kısa bir an için kapatıp derince soluklandı. Tüm direnişlerimize rağmen birbirimize biraz daha sokulduk. Gözleri açıldığında özlemini ve bana yenilişini öyle iyi görebiliyordum ki... Bundan korktum. Ona yenilmekten, onun bana yenilmesinden korktum. Saçlarım onun tenine ıslaklığını yayarken elimin altındaki kalp atışlarından dahi korktum. Tereddütle, sırf bizden vazgeçsin diye ama yüzüne bakmadan, kalbinden de bir an olsun bakışlarımı çekmeden, olumsuz anlamda başımı salladım. Onca yaşanandan sonra onun bana verdiği şanstan ikinci kez vazgeçişimdi bu. Sessizliği duyduğum şu saniyelerde odaklandığım tek şey kalbinin atışlarıydı. Elimin altındaki kalbinin ritmi yavaşladı, ben öldüm sandım. Keskin bir soluk aldığında titreyen göğsünü belli belirsiz okşadı parmaklarım. Korkarak başımı yüzüne doğru kaldırdığımda gözlerimin beni ele vermesinden deli gibi korksam da onun gözlerinden geçenleri görmek istedim. Dişlerini sıktığını gerilen çenesinden anlayabiliyordum. Hayal kırıklığı barındıran bir yüz ifadesi vardı. Bu beklediği bir cevap değildi ve sanki bizim için verdiği o şansı da tüketmişim gibi gözlerime ilk geldiği öfkeyle baktı.

"Sen gittikten sonra..." dedi başını biraz geri çekerek. Eli belimden ayrılmadı; bana sokulduğu mesafeden çekilmedi. "Onu elimden almak istediler ama başaramadılar." Sesindeki soğukluk yine ondan

korktuğum boyuta gelmişti. Gözleri çıplak tenimi arsızca süzerken direnişi gözle görülür şekilde ortadaydı. Yutkundum. "Şimdi deponun birinde beni bekliyor," dediğinde sesinde bir katilin soğukluğu vardı. Bir an bile düşünmeden onu öldüreceğini o kadar iyi biliyordum ki. Fakat o benim düşüncemin aksine "Ama onu öldürmeyeceğim, Mahru..." dedi. Anlamamış gibi kaşlarımı çattığımda aklından geçenleri okuyamıyordum. Bu vazgeçtiğinin bir göstergesi miydi yoksa bitmek bilmeyen bir pes etmeyiş mi? Güçlü durmaya çalıştığı tavrının arkasındaki dağılmışlığı ben görebiliyordum. Tahmin ettiğinden fazla tanıyordum onu. Hayal kırıklığını gücünün arkasına saklamaya çalışıyordu.

"Bakma öyle..." dedi gözlerini kısarak. "Senin ona gitmene de onun sana gelmesine de izin vermeyeceğim." Bu konuda o kadar katıydı ki... Buza dönmüş duvarlarının ardında yanan bir kalp ve o kalbin zikrettiği bir ben vardım, duyuyordum.

"Demiş ki bir iki saat önce..." dedi kaşları cesaretinden dolayı havalanırken. "Onlar beni öldürecek kadar cesaretliyse ben senin uğrunda ölmeye çoktan hazırım."

Bunu Çakır nasıl öğrenmişti, diye düşünmedim çünkü eminim bizi duyan biri yetiştirmişti. Bakışları çıplak tenimde dolanırken eli bornozun kuşağına gitti. Kuşakta aheste aheste oyalanırken tenimi izlemekten de geri durmadı. "Bir kaza kurşununa gider, bir trafik kazasında geberir, bilemem..." derken ciddiyetle dudak büktü. Sonra bana döndü. Oldukça gergin bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken, yıllar öncesindeki o günü bana hatırlatmak ister gibi "Ama ben..." dedi bornozun kuşağına sıkı bir düğüm atarak. Gerçek, yıllar sonra ilk kez yüzüme vuruldu. "Karımın uğruna birinin ölmesine asla izin vermem!"

3. BÖLÜM

-GEÇMİŞ-

Meyhanenin kapıları ardına kadar açık olmasına rağmen gündüz vakti ortalarda pek kimse gözükmüyordu. İsmail, tezgâhın arkasında yere doğru eğilmiş, hareket eden kollarından muhtemelen akşam için hazırlık yaptığı anlaşılıyordu. Kendimi yan tarafa doğru çevirdiğimde bir çift mavi gözü bana derinlemesine bakarken buldum. "Ben tek gideyim..." dedim tarazlı bir sesle.

Çakır'ın gözleri kısa bir an "Emin misin?" dercesine sorgularken "Benim tek konuşmam bence daha doğru olacak," diyerek, oldukça net bir tavır takınmaya çalıştım. Evet, üzerimde istemsiz bir gerginlik vardı fakat babamın Çakır'ın yanında olumlu ya da olumsuz bir tavır değişikliğine gitmesini istemiyordum. Kabul edecekse de ondan sebep etmesin ya da reddedecekse de Çakır'ın yanında yapmasın, kendini zorlamasın, istediği gibi konuşsun istedim.

"Tamam, güzelim, ama seni bir an için bile üzmeye kalkarsa..." derken ciddi bir yüz ifadesine sahipti, göz rengi koyulaştı. "Tamam..." dedim elimi elinin üzerine koyarak. "Beni üzmeye kalkarsa hiçbir şey demeden çıkıyorum ve buraya geliyorum."

Çok içine sinmediği, yüzünden belli olsa da kararıma saygı duyup beni yalnız bıraktı. Arabadan inerken dişleri etli dudaklarını kemirmeye başladığında benden ayrılmış ve meyhaneye doğru dönmüştü. Eli direksiyonu sıkı sıkı kavrarken parmakları gerginliğini belli edercesine kıpırdıyordu. Kapıyı açtım ve esen rüzgârın tenimde dolanmasına izin verdim. İnce ceketim sarılıp sarmalanırken her an yağmaya duracak gibi bir hava vardı. Yolu kontrol ettim ve koşar adım cekete sarılarak ilerlemeye başladım. Çakır'ın bakışlarının

üzerimde olduğunu da hissedebiliyordum. Meyhaneden içeri doğru bir adım attığımda "Selam..." dedim gülümseyerek.

İsmail geldiğimi seslenince fark etti ve başını kaldırarak "Mahru..." dedi. Tezgâhtaki havluya elini silerken "Hoş geldin..." dedi sıcacık bir gülümsemeyle. İsmail 23 yaşlarında, lise terk, mahalleden bir gençti. Seneler önce babamın yanında işe girmiş, zamanla işlerle babamdan daha çok ilgilenir hâle gelmişti. Karışanı edeni olmadığı içinde burada çalışmaktan bir hayli memnundu.

"Babam içeride mi?" diye sordum etrafa göz atarken. Onaylar gibi kafa salladıktan sonra "Uzanıyordu içeride," dedi eliyle göstererek. "Ben sana çay, kahve bir şey yapayım mı ya da açsan-" dediğinde elimle sözünü keserek "Gerek yok, teşekkür ederim," dedim, babamın olduğu kapıya doğru ilerledim. "Babamla konuşup gideceğim."

Önümde duran eskimiş ahşap kapıyı bir kez tıklattıktan sonra açtığımda babamı eskimiş uzun kanepede yatar hâlde bulmuştum. Sırtı bana dönükken "Baba..." diye seslendim cılız bir sesle. Tam karşısındaki kocaman bir tabloda annemin resmi vardı ve babam ona bakarak uzanıyordu.

Sesimi duyar duymaz ayaklanırken kafasını da bana doğru çevirmesiyle göz göze geldik. Babamın yorgun gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Muhtemelen uzun saatlerdir uyumuyordu. "Gelsene," dedi, koltuğun üzerindeki battaniyeyi ve yastığı toparlayıp bana yer açarak.

Elim çantamda, sanki yabancı birinin yanına gidiyormuşum gibi adımladım. Bu kadar uzak olmamız öyle dokundu ki bana...

Açtığı o yere tedirginlikle yerleşirken "İyi misin baba?" diye sordum.

Kafa salladı belli belirsiz. Ardından daha net çıkan bir sesle "Sen nasılsın?" diye sordu. "Var mı bir şeye ihtiyacın?"

Bu sadece sorulmak için sorulmuş bir soruydu. Sana ihtiyacım var, demek istediysem de diyemedim. "Hayır, yok," dedim belli belirsiz gülümseyerek. "İyiyim ben..."

Aramızda birkaç saniyelik sessizlik oluştuğunda bakışlarını da yere doğru çevirmişti. Ama ben bir an olsun çekmedim yüzünden gözlerimi. Günden güne zayıflamaya başladığı, yüz kemiklerinin ortaya çıkmasından anlaşılıyordu. Teni de buruşmaya başlamıştı ar-

tık. Abimin kaybından sonra, kalan birkaç tel saçı da aklara karışmıştı. Benim için üzüldüğünü, beni düşündüğünü belli edecek bir iki tel bile kalmamıştı. Bunun acısı bile çok başkaydı. Sessizliğin süresi uzadığında ve derin bir nefes aldığında konuya girmem gerektiğini anladım.

"Baba," dedim kendimden emin bir tavırla. Bakışları anında beni buldu. Oturduğum yerde kendimi biraz daha dikleştirdim. "Çakır ile evlenmeye karar verdik," diye ekledim hiç düşünmeden. Gözlerimi o kadar diktim ki gözlerine, tepkisini bir an bile kaçırmamak için neredeyse nefesimi tuttum ama en ufak bir değişim bile olmadı.

"Hayırlı olsun..." dedi tekrar önüne dönerek. Kurumuş ellerini birbirinin üzerine koymuş ovuştururken büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Beklediğim bu değildi. Ne beklediğimi de bilmiyordum ama bu değildi. Bir yabancı gibi "Hayırlı olsun," demesi değildi benim istediğim. Öfkeyle dolup taşarken, yine de bunu belli etmemek adına derin bir nefes aldım ve tam konuşacakken "Seni istiyorlar mı yani?" diye sordu.

Bu sorusu bile öfkemi bir anda yerle bir etmişti. Ben bir şey demeden benimle ilgili bir detay sorması beni afallatmıştı. Üstelik benim hiç düşünmediğim bir kısımdan sormuştu soruyu.

"Sen istersen," dedim hevesle. "İstemeye gelirler. Çakır-" bizimkileri ikna ederim demişti, diyecektim ki. "Hayır, hayır..." dedi babam bana bakarak. Kaşları bir miktar çatılmış hâlde "İstemeye lüzum yok..." diye kestirip atarcasına konuşunca omuzlarım düştü ve sarsılarak kendime geldim. Sorduğu soru bu değildi. Bunu sormasını beklemek aptallıktı zaten.

Başını tekrar önüne doğru eğdiğinde "Bizim zaten bir ailemiz mi var?" dedi titrek, hayal kırıklığı barındıran bir gülümsemeyle. "Annen yok başımızda..." dediğinde kısa bir an duraksadı. "Abin de yok artık. Baba desen bana..." derken dudak büktü. "Ne babalığını gördün? Ben, o aile bizi istemiyor diye ikna oldular mı anlamında sormuştum ama sen evleneceğim dediysen, bunlar bir sonuca varmıştır elbet ya da sen kararını vermiş, böyle kabul etmişsindir. Sen kendi aileni kur kızım, hakkındır. Bizimki çoktan dağıldı. Sağ olasın, bana da haber vermişsin, eksik olma."

Ben hayattaydım, o hayattaydı, birbirimize tutunmak bu kadar zor muydu? Neden vazgeçilen ben oluyordum, benim ne suçum

günahım vardı? Bir babam varken neden kendimi kimsesiz hissediyordum ben? İstemiyorlarsa da sen böyle kabul etmişsindir, ne demekti? Ben bu kadar mı değersizdim? Hadi, hiçbir şey demedi, "Bir sorun olursa kapım her daim açık," demek de mi bu kadar zordu? Bunları düşünmek, hissetmek boğazımı bir el sıkıyormuş gibi hissettirdi. Nefessiz kaldım ve derin derin nefeslenmeye başladım.

"Sanırım bu kadar söyleyeceklerin..." dedim bir umut. Gözlerim titreye titreye bakarken ikiletmedi bile. "Allah mutlu mesut etsin," deyip dudaklarını birbirine bastırdı, kestirip attı.

Ben hâlbuki ne umutlarla gelmiştim. Olmayacağını bile bile... Karşı çıksaydı, belki evliliği bile ertelerdim, sırf babam hayatıma iyi ya da kötü dâhil oldu diye. Kabul etseydi de sırf Çakır'ın annesinin o küçümseyici bakışlarına rağmen babam için katlanırdım. Bir aile ortamı kurar, sıcacık bir ev ayarlardım bir geceliğine de olsa... Olmadı ama. Ben içimde kalanların boğazıma oturan yumrusuyla ayaklanarak "Peki," dedim. Omzumdan düşen çantayı tekrar kolıma asarken "Ben gideyim..." diye ekledim boğazımı temizleyerek.

Dolmaya başlayan gözlerimi saklamak adına sahte bir gülümsemenin ardına sığınırken onun demediğini dedim ve "Bir şey olursa beni her zaman arayabilirsin..." diye açık bir kapı bıraktım.

Mahcubiyetle kafasını sallarken hâlâ bir şeyler bekliyordum ama boşunaydı. Elim yüzümü ovaladı kısa bir an ve "Görüşürüz..." dedim arkamı dönerek. Nasıl kendimi dışarı attığımı bilemedim. İsmail'in bile yüzüne bakmadan, iyi günler dileyerek meyhaneden dışarı attım kendimi. Gözlerim direkt olarak grimsi gökyüzüne çevrildi ve soğuğu ciğerlerimi sızlatacak derecede içime çektim. Yüzüme çarpan serin hava iliklerime kadar işlerken kısa bir an için kendime gelmeme sebep oldu ama yeterli değildi. İçli bir soluk verip önüme döndüğümde Çakır ile göz göze geldim. Beni görür görmez, yaslandığı arabada doğruldu fakat tek başına değildi. Yanında Turan ve Ümran vardı. Onların burada ne işi var, diye sorgularken hepsinin bakışları beni bulmuştu. Yolu kontrol ettim ve hızlı adımlarla karşıya doğru geçtim. Çakır kısık gözleriyle tepkilerimi inceleyip olayı çözmeye çalışırken ben gözlerimi onun maviliklerinden kaçırarak Ümran'a baktım. "Siz..." dedim sorar gibi.

Ümran soğuktan Turan'ın koluna biraz daha sarılırken Turan ellerini avuçlarının arasına aldı. "Yemeğe gidiyorduk biz. Yolda Ça-

kır abiyi görünce durup selam verelim dedik. Sonra öğrendik ki..." dedi imalı gözleri üzerimdeyken. "Evleniyormuşsunuz. 1 ay sonraya nikâh tarihi alınmış..."

Çakır'ın bakışlarının da üstümden çekmediğini görebiliyordum elbette. Hatta onunla aramda açtığım mesafeyi kabul etmediğini belirtircesine beni kolunun altına çekerken kalçam arabaya dokundu, oturur gibi bir pozisyon aldım. Benim bu 1 aydan haberim olmadığı için, bakışlarımı Çakır'a çevirip "Ne 1 ayı?" diye sordum.

Kolunu omzumdan bedenime sarmıştı ve tenim onun teninin sıcaklığıyla bir miktar ısınmıştı. Üstelik bana duvar olan bedeniyle rüzgârı da kesiyordu. Gözlerimiz birbiriyle kesiştiğinde ikimizin de soruları bambaşkaydı ama önce ben davrandığım için "Halletim..." dedi net bir ifadeyle. Gözleri yüzümde geldiğimden beri dikkatle geziniyordu. "Ayarlandı her şey. 1 ay sonra nikâhımız var."

Halletmesine şaşırmamıştım da bu kadar geç bir tarih alması şaşırtmıştı beni. "Birkaç gün sonraya yok muymuş?" diye sordum. "En olmadı 1 hafta?"

"İstersem bugüne de olurdu..." dedi gücünü belli eden o ses tonuyla. "Ama hazırlıklar anca biter diye düşündüm."

Kaşlarım istemsiz çatıldı. Onun kollarında, onun gözlerinin içine bakarken sanki bizden başkası yokmuş gibiydi.

"Hazırlığa gerek yoktu..." dedim gözlerimi kaçırarak. Kim için hazırlık yapacaktım ki ben? "Basit bir nikâh yeterliydi."

Çakır'ın elini omzumdan çekmesiyle buz gibi soğukla tekrar baş başa kalmıştım işte. Hayatım da tam olarak böyleydi. Çakır olmadığında savunmasız ve soğuk... Tek dayanağım oyken, sığınacağım limanım da oydu.

Geniş bedeni önümde yer bulduğunda Turan ve Ümran'ı artık hiç göremiyordum. Bir ayağım o çok kıymetli arabasında adımın olduğu yere dayanmış bir vaziyetteyken gözlerim göğsünün hemen üzerindeydi. Çenemi tutup yüzüne çevirdiğinde "Hazırlığa elbette gerek var..." dedi itiraz kabul etmezmişçesine. "Sana layık olan neyse fazlasıyla yapılacak." Onun gözünde öyle kıymetliydim ki muhakkak çok gösterişli bir düğün planlayacaktı ama bu bana iyi hissettirmezdi.

Gözlerinden kaçabilsem de sözlerinden kaçmak mümkün değildi elbette. "Baban?" diye sordu oldukça düşük tutmaya çalışarak sesini. "Bir şey dedi mi?"

Her ne kadar sesini düşük tutmaya çalışsa da Turan ve Ümran arkamızdaydı ve elbette bu sessizliğin içinde bizi duyabiliyorlardı. Gerçi onların da bildikleri bir olaydı zaten babamın umursamazlığı. "Hayır," dedim gülümsemeye çalışarak. Sorun bir şey demesi değil, dememesiydi zaten. "Mutluluklar diledi bize."

Hepsinin ailesi, hatta Çakır'ın bile onca karanlık işin içinde aile bağları öylesine kuvvetliydi ki hiçbirinin beni anlamasının imkânı yoktu. Çakır yüzümden, dolmaya başlayan gözlerimden önce sesimin tonundan bile beni anlamış ve yakalamıştı. Ona bakınca direnmekte zorlanıyordum. Çünkü her daim sığındığım, içimi döktüğüm tek insan oyken onun karşısında dik durmak bir hayli zordu. Parmaklarıyla çenemi sıvazlarken "Çakır..." dedim tekrar ona karşı yenik düşerek. "Sen benden hiç vazgeçme, olur mu? Sen beni hiç bırakma."

Bir o kalmıştı benim hayatımda ve o da giderse tamamıyla kimsesiz kalacaktım. Çenemdeki eli boynumdan saçlarıma doğru kaydı ve Çakır beni göğsünün üzerine doğru çekti. "Bırakmam," dedi dudakları saç diplerime gömülürken. "Öldürüm yolunda ama bırakmam." Başım göğsünde kalp atışlarını hissederken her bir vuruşu yemin niteliğinde gibiydi. Elim başımı tutan bileğini kavradı ve bileğinden öptüm.

"Eee," dedi Ümran sesiyle bizi birbirimizden ayırarak. Çakır önümden çekilip beni göğsünün üstüne alırken sarıp sarmaladı. "Kız isteme yok mu şimdi?" diye tedirginlikle sorduğunda başımı olumsuz salladım.

"Aaa, öyle olmaz ama..." dedi Ümran itiraz kabul etmez gibi. "Biz hiç değilse kendimiz-" dediğinde kesin bir tavırla başımı iki yana salladım. Hayatta olan ama varlığımızı kabul etmeyen bir ailem yani babam varken Çakır'ın ailesini arkadaşlarımla ağırlayamazdım. Sessiz sakin ve kendi aramızda bu işi halletmek daha iyiydi benim için. Kendimi böyle daha rahat hissedecektim. Ümran, ısrarcı bakışlarıyla Çakır'a beni ikna etmesi yönünde bakıyordu ama ondan da istediği desteği alamadı.

"Mahru nasıl isterse öyle olsun..." dedi Çakır, dudaklarını şakaklarıma bastırarak.

Ümran ise aldığı olumsuz cevapla surat asarken "E sizin dini nikâhınız ne zaman olacak?" diye sordu bu sefer de.

Ben Çakır'a, o da bana baktığında dudak bükerek Ümran'a döndüm. "Nikâha yakın olur herhâlde..." dediğimde "Aa, olmaz..." diye gözlerini belertti. "Vallahi ben istemeye heveslendim, kabul etmedin. Ona tamam dedim ama hiç değilse nikâhınızı kıyalım. Zaten..." dedi ikna etmek ister gibi hevesle. "Nikâha ne kaldı şunun şurasında? Evleneceksiniz, kafaya koymuşsunuz. Bir de Çakır'ı bilen biliyor. Eve de sürekli girip çıkıyor. Evli gibisiniz zaten. Bence çoktan kıymalıydınız bu nikâhı."

Normalde bir mahallede eve yabancı bir erkek girse dedikodular dinmek bilmez. Hatta kişinin namusu bile mahalleliye dert olur ama bizde durum öyle değildi. Babamın umursamazlığı, "Sizi ne ilgilendirir?" tarzı konuşmalarının yanında Çakır'ın da o saygılı duruşu ve herkesin sevgisini kazanmışlığı dışında karanlık tarafı da bilindiğinden, kimse benim hakkımda konuşmaya pek cesaret edemezdi. Kimse Çakır'ın ziddına gitmek istemezdi. Aksi hâlde hem Çakır'dan aldıkları destek kesilirdi hem de onun karanlık tarafıyla tanışmak durumunda kalırlardı. Dolayısıyla, konuşulsa bile bu oldukça sessiz, dışarı yansıtılmayacak şekilde olurdu. O yüzden mahalleli de bizi evli gibi kabul etmiş, alışmıştı bir süre sonra.

"Ümran kafaya koydu ya abi," dedi Turan ona bakıp gülümseyerek. Sadece bakarken bile gözlerinin içi gülüyordu. Ümran ondan da destek almak ister gibi sırtını göğsüne yasladı. Turan başını başına dayadı ve "Kurtulamazsınız..." diye ekledi, iyice sokularak.

Çakır da sesini çıkarmayıp benden onay ister gibi bakınca Ümran hiç beklemedi ve sessizliğimden yararlanarak "Turan," dedi heyecanla. "Git bizim hocayı ayarla, akşam nikâhımız var..."

Ellerini heyecanla çırparken "Ümran..." desem de hiç aldırış etmedi. Açıkçası benim de pek itiraz edesim gelmedi. İçimde kıpırdanan hislerle, kalbimin onun için bu denli atışıyla göz göze geldik ve onun gözlerinde de aynı heyecanı görünce kelimelerimi yuttum, tebessüm ettim.

"Ümran..." dedim dolabın içine bakarken "Ben ne giyeceğim şimdi, Allah aşkına? Bari yarın falan olsaydı..."

Ümran oldukça rahat, bu durumdan bir hayli zevk alıyormuşçasına bakarken bana doğru yanaştı ve dolabın kapağını kapatarak "Mihriban'a söyledim ben..." dedi. "Getiriyor şimdi."

Her şeyi o kadar ince detayına kadar planlamıştı ki. Ellerim buz kesti, heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birazdan ben Çakır'ın Allah katında karısı mı olacaktım yani? Bunun düşüncesi bile bir an için nefesimi keserken kapının çalmasıyla iyice beter hâle geldi. Sanki tutsam elime gelecekmişçesine çarptı kalbim. Hoca gelmiş olabilir miydi? Ben daha hazır bile değildim. Ümran'a baktığımda "Mihriban'dır..." dedi beni rahatlatmak ister gibi gülümseyerek. Beni bırakıp kapıya doğru ilerlediğinde ben de yavaş adımlarla ilerledim. Yatak odasının kapısının girişinde, kimmiş diye bakarken Turan çoktan açmıştı kapıyı.

"Tu-Turan..." dedi Mihriban'ın sesi. Onun sesini duymamla birlikte içim rahatladı bir miktar.

"İçeride kızlar..." dedi Turan kapıyı ardına kadar açarak. Tabii o ara arkasından koridorda ilerleyen Ümran'ı görmedi. Ümran elini Turan'ın koluna sardı ve "Gel, gel..." dedi Mihriban'ı içeri doğru çekerek. "Biz de hazırlanmak için seni bekliyorduk."

Mihriban, Turan'daki gözlerini Ümran'a doğru çevirerek tebessüm ettiğinde elindeki elbiseye baktım. Beyaz, dantel bir elbiseydi. Bir iki adım içeri girip bana doğru ilerlemeye başladığında Ümran da peşine takıldı. "Mihri..." dediğinde Mihriban durdu ve birkaç saniye bana bakıp kaldı. Aslında bilinçli bir şekilde benimle göz teması kuruyormuş gibi değildi. Sanki boşluğa bakıyormuş hissi fazlasıyla hâkimken yavaşça arkasını döndü ve "E-efendim..." dedi. Ümran, elini Mihriban'ın koluna koymuş, onunla birlikte Turan'a bakarken Turan'ın yüzünde bir gülümseme hâkimdi.

"Kızım, bak bunlar evleniyor. Esat ile Şura neredeler, Allah biliyor. İkisine de ulaşamadık ama biliyorsun, onlar da yakında evlenir. E biz Ümran'ımla zaten..." dediğinde gülümseyerek Ümran'a göz kırptı. "Bu akşam bunlarla birlikte nikâh kıyıyoruz. Sen de bul birini artık."

"Ne!" dedim bir anda şaşırarak. Benim böyle bir şeyden haberim yoktu. Benimle birlikte "Ne nikâhı?" diye soran Ümran'ın da muhtemelen yoktu.

Biz bu kadar şaşırırken Mihriban önüne döndü, beyaz elbiseyi avucunun arasında buruşturdu ve bana doğru adımlarken "Hayırlısı olsun. Hepiniz çok mutlu olun inşallah," dedi. Ama muhtemelen yalnızlığından sebep, sesi oldukça buruk çıkmıştı. Mihriban'ın hiç sevgilisi olmadı.

Esat ve Şura, Çakır ve bizim sayemizde; Esat, Çakır'ın peşinde mahalleye gelirken, bizim buluşmalarımızda tanışmıştı, uzun yıllardır da beraberlerdi. E Ümran ve Turan'ın da epey olmuştu ama Mihriban'ın hayatına bir kişi bile girmemişti. Sanırım o, kendini öyle kolay kaptıramıyordu, sevemiyordu ve bunun sıkıntısını yaşıyordu ama kimseye de şans vermiyordu ki.

"Ne nikâhıymış o?" diye yineledi Ümran sorusunu, elini beline koyarak.

"E bunlarla beraber..." derken beni işaret etti kafasıyla. "Kıymayalım mı toplu bir nikâh? Hazır hoca da geliyor."

Ümran gözlerini kıstı ve alayla başını sallarken "Babam da sana kıysın sonra..." dedi.

Turan'ın "Ölüm ölüm dediğin nedir ki-" derken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ümran'sa bu espri karşısında suratını buruşturarak "Of, Turan..." dedi. Yüzünde hatta yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. "Vallahi iğrenç esprilerini çekemeyeceğim. Hadi, oyalama bizi, işimiz var..."

Bir iki adımda yatak odasına girdiğinde kapıyı kapatmadan öpücük attı ve bana dönerken "Deli bu..." deyip göz devirdi. Sonra da Mihriban'a doğru ilerleyerek elindeki elbiseyi aldı ve bir anda heyecanla bana dönerek "Hadi, giyin..." dedi.

Bir elbiseye baktım, bir Ümran'a.

"Hadi..." dedi ısrarla. "Şimdi gelecek hoca."

Doğruydu. Vakit kaybediyordum ama her şey o kadar çabuk olmuştu ki ben şaşkınlıkla kalakalmıştım. Onlardan hiç utanmadan üzerimi çıkardım, beyaz iç çamaşırlarımla kaldığımda beyaz elbiseyi üstüme giydim. Dantelden uzun kollu, uzun bir elbiseydi. Belden de oturtmalıydı. E tabii hemen öncesinde abdest de aldığım için yüzümde hiç makyaj yoktu. Beyaz dantelli, elbiseye uyan bir yazmayı

başıma attıklarında baktım kaldım. Kendimi böyle görmeye hiç alışık değildim ama bu hâlim tebessüm ettirdi bana. Aynada kendime bakarken "Şuralar nerede?" diye sordu Mihriban.

Omzumun üzerinden ona baktım ve "Bilmem..." deyip dudak büktüm. "Bugün buluşma günleriydi. Birkaç gündür Esatlara ulaşamayınca..." derken gözlerimi devirdim. Çakır'a da ulaşamamıştım elbette. Epey yoğunlardı çünkü. "Bugün de kimse aramasın etmesin diye telefonunu kapattırmıştır Şura ona. Öyle yapıyor genelde. Esat da kuduruyordur, 5 dakika bakıp kapayayım, diye."

"Vallahi helal..." dedi Ümran gözlerini büyüterek "Adamı elinde oynatıyor mu oynatıyor."

Öyleydi vallahi. Biz konuşmaya daldığımızda kapının tıklanmasıyla kalbim tekrar hareketlendi.

"Girebilir miyim?" dedi Çakır. Kalbimden tüm bedenime yayılan sıcaklıkla kızlar kapıyı açarken Çakır kapıda belirdi. Üzerinde siyah gömlek, siyah kot pantolon vardı. Gömleğin üstten iki düğmesi açıktı; saçlarındaki kasalık ona ayrı bir hava katıyordu. Mavi gözleri beni görmesiyle daha belirgin bir şekilde parlarken "Geç sen..." dedi Ümran onu içeri itip kendileri dışarı çıkarak.

Beni görmeye alışkın olmadığı bu hâlim karşısında dili tutulmuş gibi kalırken "Çok..." dedi büyülenmiş gibi. "Çok güzel olmuşsun..."

"Teşekkür ederim," deyip gülümsedim.

Çakır, gözlerini üzerimden alamayınca ve sessizlik bir süre devam edince konuşma ihtiyacı hissettim ve "Hoca..." dedim titrek bir sesle. "Geldi mi?"

Birbirimizi aslında çok iyi tanıyorken şimdi içinden bulunduğumuz durumdan ötürü sanırım ikimiz de epey gergin ve heyecanlıydık. Konuşmamla birlikte elini ensesine doğru götürüp "Hayır..." dedi. "Birazdan gelir. Ben aslında o gelmeden önce sana bir şey verecektim."

Aramızda açık kalan mesafe o kadar belirgindi ki... Çakır dokunmak istiyor da dokunamıyor gibi bana bakıyordu. Sanki senelerce bir sürü günaha birlikte sürüklenmemişiz gibi... Bu anları kirletmek istemiyordu belki de, bilemedim, büyüsü bozulmasın ister gibi bir mesafede dururken merakla kaşlarımı çattım.

Cebinden çıkardığı siyah cevşeni gördüğümde şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm ve onun adımlamamasına karşın ben ışık hızı gibi

bir hızla onun dibinde bittim. Avuçları arasındaki cevşen abimindi. Gözlerim dolu dolu, avucuna bakarken kısacık bir zaman diliminde, etrafı göremeyeceğim kadar çok buğulandı gözlerim.

Ellerim buz gibi olmuş, titrek bir şekilde avucuna doğru yol alırken yumruğumu sıktım. Aylar sonra ona ait bir şeyi görmek, ona dokunmak... Küçücük bir eşyasına bile hasretken, bir o kadar da "Ya gerçek değilse?" hissiyle korkmak.

"Bu..." dedim dolu gözlerimi Çakır'a çevirerek. Gözlerinden kısacık bir anlığına pişmanlık geçti. Bu, o gece abimi kurtaramamış olmanın verdiği bir pişmanlıktı sanırım. "Abimin..." dedim zar zor kelimeleri toparlayarak. Anlık bir cesaretle elim o cevşeni kavradığında sanki aylardır duyduğum hasret bir nebze dindi. Gözyaşlarımın arasında gülümserken Çakır, parmağıyla usulca sildi gözümün yaşını ve beni mutlu etmenin verdiği sevinçle tebessüm etti. Sevdim, sevdim, sevdim... O avucumdaki küçücük cevşeni bile sırf abime ait diye sevdim durdum. Burnuma yanaştırıp kokusunu derince içime çektim, belki bir iz kalmıştır diye. Kalırdı, değil mi? Senelerce boynunda taşımıştı bunu. Mutlaka sinmişti kokusu. İç çektim koklarken.

"Bu sende..." dedim avucuma sarıp. "Nasıl?"

Abim bunu çocukluğundan beri hiç boynundan çıkarmazken şimdi görmeyi asla beklemiyordum.

"O olaydan 1 gece önce..." dedi Çakır net bir ifadeyle yüzüme bakarak. "Çok ihtiyacım olduğu bir anda abin vermişti bana, beni korusun diye."

"Neyden?" diye sorduğumda sessiz kalışıyla anlamıştım aslında. Bunlardan hoşlanmadığımı bildiğinden ötürüydü sanırım kelimeye dökmeyişi. Hele böyle bir akşamda...

Ben de ısrar etmedim. 2 gün önce söz vermişti bana. Son bir iki işini halledip her şeyden elini ayağını çekecekti ve biz ailemizi kuracaktık. Şimdi bir de aylar sonra abimden bir parça avuçlarımın arasındaydı işte, bu anın büyüsünü bozmak istemedim. Eli çenemi tutup kendi yüzüne bakmamı sağlarken "Bunu sana, kendini yalnız hissetme diye düğünümüzde verecektim ama sanırım bu akşam en doğru zamandı..." dedi onaylatmak ister gibi yüzüme bakarak. Kafa sallarken, beklemediği bir anda ellerimi bedenine sardım. Onun o ürkek dokunuşları birkaç saniye geç sarıp sarmalasa da beni, bunun getirdiği his bile hoş ve oldukça garipti.

"Teşekkür ederim..." dedim gülümseyerek. "Bana bundan daha kıymetli bir hediye asla veremezdin. Kendimi kimsesiz hissettiğim bir-" Cümlemi tamamlamama izin vermeden beni bedeninden uzaklaştırdı ve parmağı yavaşça sus çizgimde dolandı. Gözleri dudaklarımda dolanırken yutkunup "Biz birbirimizin ailesiyiz..." dedi uyarır gibi. Parmaklarıyla birlikte gözleri de dudaklarımdan aşağıya usulca kayarken, çalan kapının sesiyle irkilerek bir adım geri çıktım. Gelmişti sanırım. Hoca gelmişti. Avucumda cevşen ile ne yapacağımı bilmezken avucumu sıkı sıkı kapattım. Çakır gülümseyerek bana baktığında utancımı gizleyemedim. Normalde ondan utanan bir yapıya sahip değildim, sadece şu an ki durum bana çok değişik hissettiriyordu ve tepkilerim onun için sanırım keyif vericiydi.

Kapının bir kez tıklanıp açılmasıyla Ümran kapıda belirdi ve gülümseyerek "Hoca geldi, hadi..." dedi. Derin bir nefes aldım. Çakır, alt dudağını dişleri arasına alıp beni süzdü. Bir derin nefes daha aldım. Önüne geçmem için elini bana uzatmasıyla adımladım. Parmak uçları belime belli belirsiz dokunurken arkamdaki devasa gölgesini hissedebiliyordum. Titrek adımlarla ilerlerken eli belimden severek kaydı. Adımlarıyla benden öne geçip "Hocam," dedi elini uzatarak. "Hoş geldiniz..."

Bizim mahallenin hocası zaten Çakır'ı da beni de tanırdı. Çakır, haram para karıştırmadan kurduğu salondan belirli miktarlarda yardım yapardı ara ara. Hoca biraz memnuniyetsizce elini sıkarken "Normalde resmî nikâh olmadan dinî nikâh kıymam. Ama keşke..." dedi, elini bırakmadan yüzüne bakıp ekledi. "Daha erken gelseydiniz de daha erken kıysaydım. Senelerdir dilimde ama bizim hanım susturdu beni."

"Vallahi keşke deseydin hocam..." dedi Çakır da içtenlikle karşılık vererek. "Benim hiç aklıma bile gelmemişti."

Geçmesi için eliyle içerisini işaret ederken Ümran da heyecanla kıkırdayarak arkamda duruyordu. Yavaş ilerliyormuşum gibi beni ittiklediğinde onların hemen peşinden biz de içeri girdik. Mihriban ayakta dikilirken Turan'ın da yanına adımlamasıyla dip dibe geldiler ve muhtemelen rahatsız olup bir iki adım yana kaydı. Zaten o aralığın Ümran tarafından doldurulması da çok kısa sürdü. Hocanın yanında saygıdan olsa gerek Turan'a sırnaşamazken Mihri'nin koluna girdi ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Hoca tekli

koltuğa otururken hemen karşısında olan sandalyeleri gösterdi ve oturun dercesine elini salladı.

Önce ben oturdum. Ardından Çakır yanımdaki yerini aldı. Hoca, küçük bir cüz gibi bir şey çıkarıp göz attı, boğazını kısa bir öksürükle temizledikten sonra bize döndü. Ortada o kadar gergin bir hava vardı ki, nefes seslerinin bile duyulabileceği bir sessizlik hüküm sürüyordu. Çakır'a bakmak istiyordum, bakamıyordum. Parmaklarımı birbirine geçirmiştim, avucumun içindeki cevşeni fazlasıyla hissediyordum ve bu bana güç veriyordu. Hem hüzünlüydüm hem mutlu...

Bakışlarım hoca ile elimin arasında mekik dokurken "Büyük beklentiler..." diye girdi hoca konuya. "Sizi olumsuz etkiler. Kadın için de erkek için de..." derken ikimizin üzerine çevirdi bakışlarını. Sanırım bize evlilikle ilgili nasihat veriyordu. "Bunun önüne geçmek için karşılıklı konuşmak, beklentileri karşı tarafa iletmek ve karşılıklı olarak beklentilere uygun davranmak gerekir. Biz..." dedi hafifçe tebessüm ederken. O küçük gülümseme tüm gerginliğimi alır gibi oldu. "Melek Hanım'la 25 senedir yoldaşlık ederiz birbirimize. Uzun yıllar bir yastığa baş koymak hiç de kolay değildir," dedi uyarır gibi. "İnsan zamanla sabretmeyi, sevmeyi, öfkesini kontrol etmeyi öğrenmek durumunda kalıyor. E bu beşeri duyguları da öğrenince, inşallah bu dünyadan göçene dek bir yastığa baş koyarsınız. Yani bir evliliği sağlam tutmak için önemli olan, uyum, sevgi, sabır ve merhamettir. Bir de tabii ki iman, iman, iman..." diye özellikle vurguladı.

"Hocam, kısaca 'Karının dediğini yap, sen de mutlu ol o da mutlu olsun,' deseniz yeterli. Zaten işin sonunda, öyle ya da böyle dediklerini yaptırıyorlar," dedi Turan bir anda araya girerek. Bizim yüzümüzde bir gülümseme hâkimken hoca ciddi yüz ifadesini Turan'a çevirdi. Hoca "2 haftadır cumalara gelmiyorsun, bunları öğrenmekle meşguldün herhâlde..." dediğinde Turan'ın yüz ifadesi ciddileşti.

"Hocam, benim işler vardı da..." dedi Turan içine kaçmış bir sesle, ensesini kaşıyarak.

Hoca ise önüne dönmeden önce "Bu kızın babası..." diyerek Ümran'ı gösterdiğinde Ümran'ın gözleri büyüdü. "Seni bana sorarsa, ben de 'İşleri varmış, gördüğüm yok,' diyeceğim."

Turan'ın "Ama hocam..." serzenişlerini hoca eliyle bölerken derin bir nefes aldığında, ben de hiç fark etmeden onunla birlikte nefeslendim. Elindeki kâğıda bir şeyler yazdı bir süre. Biz de sessizce bekledik ve yine sessizliği hocanın sesi böldü. "Mihr olarak ne düşündük?" diyerek bize baktığında öylece kaldım. Çakır'a baktım, o bana baktı ve "Düşünmedik." dedim dudak bükerek.

"Ne istersin peki?" diye sordu hoca bana. Ben de oldukça net bir ifadeyle "Hiçbir şey..." dedim. Ama tabii bu benim bildiğim gibi değilmiş. Hoca bana mihr olayını açıkça anlattıktan sonra ben ufak bir rakam belirttim ama hoca tam yazacakken Çakır buna karşı çıktı.

"Adana'daki konaklardan birini mihr olarak yaz, hocam..." dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hatta Ümran ve Mihriban da sesli bir şekilde, şoke olmuş gibi tepki verirken "Hayır..." dedim bir anda Çakır'a dönerek. "Bu çok fazla..."

"Emin misin?" dedi hoca şaşırmış gibi.

Çakır'a bakmamla birlikte onun da gözleri beni bulurken "Adana'daki konaklardan biri ve çevresindeki arsalarla birlikte, şeklinde düzeltelim hocam..." dedi gözümün içine baka baka. Her kelimesinde göz bebeklerim titredi.

"A-ama..." dedim titrek bir sesle. "Ol-" maz diyecektim ki Çakır'ın "Bir de..." diye gözümün içine baka baka yeni bir şey ekleyecek olmasıyla "Tamam..." diyerek sustum. "Tamam, bunlar olsun, kabulüm..."

Önüme dönmeden önce Çakır'ın yüzünde keyifli bir gülümseme gördüm. O da benimle birlikte önüne döndü. Ben itiraz etseydim üstüne daha da ekleyecekti. Hâlbuki bu bile çok ama çok fazlaydı.

Hoca dudak büke büke, hayretle mihri yazarken "İlk defa böyle bir şey görüyorum..." diye mırıldandı. Vallahi ben de, hocam...

Çakır'ın şahidi Turan; benimkiler Ümran ve Mihriban'dı. Hoca bir şeyler yazdıktan sonra bir dua okudu ve biz de ona eşlik ettik. Ardından "Allah Teâlâ'nın emri, Peygamber Efendimizin sünneti ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle, belirtilen miktar karşılığı mihr ile Kemal kızı Mahru, Salih oğlu Çakır'ı eş olarak kabul ettin mi?" diye sormasıyla önüme dönerek "Kabul ettim..." dedim. Hoca bunu üç kez tekrarladıktan ve ben de her birinde can vermiş gibi hissederek onayladıktan sonra Çakır'a döndü. "Salih oğlu Çakır, bildirilen mihr karşılığında Kemal kızı Mahru'yu eş olarak kabul ettin mi?" diye sordu ciddiyetle. Çakır, benden daha net bir sesle

"Kabul ettim," dediğinde ise tekrar can buldum. O üç kez kabul ettim dedi, ben yeniden doğdum...

Eli bornozun kuşağında olduğu hâlde bana bakarken, ben yıllar önce kıyılan o nikâhı hatırladım.

"O nikâh..." dedim onu üzerimden iterek. "O nikâh düştü. Biz seninle uzun bir süre evli kalmadık ki..." derken yüzüne bakamıyor, yaşadığım şoku atlatmaya çalışıyordum. Geri itmemle itirazsız adımladı. Odanın içinde dönüp durdum, o sabit kaldı. "Ayrıldık biz seninle," dedim gözlerim dalıp olumsuz anlamda başımı sallayarak. "Böyle bir şey olamaz. Bitti, ayrıldık biz."

"Seni boşadığımı hatırlamıyorum, Mahru..." dedi gayet net bir ifadeyle. Odanın içinde dolanan bakışlarım bir anda, karanlıkta bile belirginleşen mavilerini buldu. Ciddiydi. Böyle bir şey olabilir miydi? Birbirimizi görmeyeli bile seneler geçmişken o nikâh hâlâ geçerli olur muydu? "Kim veriyor sana böyle fetvaları?" diye sordu. Sesi nasıl hem alaycı hem de oldukça ciddi olabiliyordu? Çıldıracak gibi oldum. Benim dinî bilgilerim o kadar kuvvetli değildi ama biz ayrılmıştık. 3 senedir birbirimizi bile görmüyorduk. Yalan söylüyordu, sırf aramızdaki bağ kopmasın diye yalan söylüyordu. Zaten sözlerini tutan bir adam da değildi ki. Hep beni kandırmadı mı? Yine kandırıyor olabilirdi. Gözlerinde bir şey yakalamaya çalıştım ama o kadar net duruyordu ki, gözlerini kaçırmadan o kadar ciddi bakıyordu ki bana. Doğru mu söylüyordu yani? İhtimalleri düşünmeyi bırakıp, bir anda karşısına geçerek "Boşa o zaman!" dedim. Tam önünde başımı ona doğru kaldırarak bakarken, birkaç saniye ruhsuz gibi bana baktı. "Boşa!" diye tekrarladım. "Boşa ve bitsin o zaman." Nefes seslerim odanın içinde yankılanıyor, sıcaklığı onun göğsüne çarpıyordu.

"Bir daha, Mahru..." dedi yüzüme bakarak. Sesi uyarı doluydu. "O iti, karımın..." derken özellikle aklıma sokmak ister gibi vurguladı. "Yanında görmeyeceğim. Beni delirtmek istemezsin..." dedi derin bir nefes alarak.

"Beter ol!" dedim öfkemi kusarcasına. Fakat onun yüzünde alaycı, solgun bir gülümseme hâkim oldu. Hiçbir şey demeden kapıya doğru ilerlerken "Saçmalıyorsun..." dedim. "Böyle bir şey varsa bo-" Aniden bana dönmesiyle parmağı havalandı. "Ölsem de yap-

mam," dedi net bir tavırla. Sonra da yüzüme son kez hasretle bakıp, aklına kazımak ister gibi birkaç saniye durdu.

"Ne demek-" dedim ama beni dinlemediğini belirtir gibi kapıya döndü tekrar. O ilerledi, ben arkasından bir iki adım atıp durdum. Kapıyı oldukça sert bir şekilde açarken "Bu arada..." dedi yüzüme bakmadan. "Mutfakta senin için pasta var." Sesi durgunlaşmış, kısa bir es vermişti. "Eğer üç senedir değişmediyse tarihlerin, özel günlerinde olmalısın." Cevabımı bile beklemeden kapıyı çektiğinde irkildim. Onun hayatımda olduğu uzun yıllar boyunca her ay, istisnasız reglimin ilk günü o pasta bu eve onun tarafından alınırdı. Ama onun da söylediği bir şey vardı; değişmişti. Ondan sonra çok şey değişmişti...

Bütün gece uyuyamadım. Çakır'ın söylediği ihtimaller aklımda döndü durdu. İnternetten yaptırdığım araştırma sonucunda haklı olduğunu da görünce hocaya sormaya cesaret edemedim. O kadar dikkatsizdim ki, aklım o kadar başka yerdeydi ki iğnenin elime batmasıyla ufak bir sızı koptu dudaklarımdan. "Ne oldu?" dedi Mihriban dükkâna girerek. Üzerinde bebe mavisi uzun bir elbise vardı ve saçlarının yarısını arkadan ufak bir toka yardımıyla toplamıştı...

"İğne battı..." dedim geçiştirerek, yanımdaki sandalyeyi ona doğru ittim. Otururken meraklı bakışlarını da üzerimde hissedebiliyordum. Dün geceyi merak ediyordu hâliyle.

"Çakır'ın dün çıkacağından haberin var mıydı?" dediğinde ben tekrar işimin başına döndüm. Küçücük bir dükkândı benimki. Mahallede ufak tefek tadilat işleri yapıyordum, günlük kıyafetler dikiyordum. Memnundum ama. Annemden kapmıştım bu beceriyi zaten. Onun dükkânıydı. Küçükken onunla birlikte buraya gelirdim. Mahallenin kadınları dedikoduya gelirdi, tüm gün çay, pasta, börekle akşamı ederdik. Annemi kaybettikten sonra toz tutmuş, o neşeli ruhunu da kaybetmişti. Bir gün kapılarını ardına kadar açıp temizledikten sonra kendi hâlimde makinenin başına geçtim. Aslında aklımda bunu mesleğe dönüştürmek yoktu ama gelen giden, hatır gönül bir iki kez derken yeniden canlanıp, yeni bir ruh bulmuştu kendine. O komşu teyzelerin yerini benimle birlikte kızları almıştı; eski kumaşlar gitmiş yerine yenileri gelmişti ama sıcak sohbetler hep aynıydı.

"Ben nereden bileyim?" dedim dudak büküp, elimdeki elbiseyi dikmeye devam ederek.

"Dün gece herkes sizi konuştu, herkes..." dedi heyecanla. Zaten biliyordum da duymak sanki o anları tekrar yaşıyormuşum gibi bir soluk almama sebep oldu. "Sen gittikten sonra Ferman, Çakır'a diklenir gibi oldu..." dediğinde bakışlarımı şaşkınlıkla Mihri'ye çevirdim. Ferman, Çakır'a mı diklenmişti?

"Eee?" dedim merakla.

"O öyle yüksekten konuşunca, 'Mahru'dan uzak duracaksın,' diye, Çakır durur mu; delirdi. Sonra Ferman'ı bir yere aldılar, Çakır'ı zor tuttular. Zaten annesi, babası da bilmiyormuş çıkacağını sanırım. Onlar önüne geçince ortalık durulur gibi oldu ama en fazla 10 dakika görmüştür annesini. Sonra Esat hariç hepsi ortadan kayboldu. Çakır sana mı geldi?"

Başımı sallarken önüme döndüm. "Geldi..." dedim sıkıntıyla soluklanarak. Akşam olanlar aklıma geldikçe ellerim titriyordu. "Karıma kimse yanaşamaz, deyip gitti." Şaşkınlığımın getirdiği ruh hâlime göre oldukça soğuk bir tavırla konuşmuştum.

"Ne!" dedi Mihriban şoke olmuş bir hâlde.

Ellerim titreyerek elbiseyi iterken "Ya, o nikâh düştü..." diyerek ayaklandım. Elimle yüzümü ovalarken kendi etrafımda yürümeye başladım. İnanılmaz bir baş ağrısıyla baş başaydım. "Düşmüş olmaz mı, Mihriban?" dedim bir umut ona bakarak.

"Şimdi ben aslında bir süre şey yapmayınca..." derken bile yüzünde bir kırmızılık oluştu. "Nikâh düşer diye biliyordum ama düşmüyor muymuş?"

Olumsuz anlamda başımı sallarken "Dün akşam internette baktım. Hatta ilahiyat okumuş birilerini falan bulup mesaj bile attım..." derken Mihriban'ın inanmıyormuşçasına gözleri büyüdü. "Evet, hocaya sormaya cesaretim yok ama telefonların arkasına saklanıyorum..." diye itiraf ederek, küçücük dükkânı elli kere adımladım. "Böyle bir şeyin olmadığını söylediler. Ya, ben..." dedim elimi yüzüme vurarak. "Ferman'a şans verdim. Resmen aldatmış oldum..."

"Mahru..." dedi Mihriban beni rahatlatmak ister gibi. "Sizin Ferman'la aranızdaki şey normal sevgililik değil ki. Senin onunla bir yaşanmışlığın yok. Sen sadece yoluna bakmak istedin. Böyle düşünme."

Aklım o kadar karışıktı ki, saçma sapan bir ruh hâlinde dolanıp dururken "Aradın mı hiç Ferman'ı?" diye sordu. Onaylarcasına başımı salladım.

"Aradım ama açmadı, telefonu kapalı." Çakır'ın ona bir şey yapmadan bırakacağını bildiğimden rahattım. "Karımın uğruna ölmesine izin vermem," sözü ve "Bir daha yanında görmeyeceğim," demesi de bunun en büyük kanıtıydı zaten. Ben gezip dururken Şura'nın "Selam..." diyerek içeri girmesiyle ikimiz de kapıya doğru baktık. Fakat Şura tek değildi.

Turan, Çakır ve Esat da gelmişti. Şura içeri girerken Çakır ile kısa bir an göz göze geldik ve onlar hemen dükkânın girişindeki masaya destursuz oturdular. Şura, dün geceyi merak ettiği gözlerinden okunduğu hâlde, dışarıdaki sessizlikten dolayı açık açık soramıyordu. "Ben sana sonra anlatırım," diye mırıldandı Mihriban. Şura da onaylarken kolumu tuttu ve beni kapının önüne çekti. "Gel sen de, Mihriban," dedi beni dışarı doğru sürüklerken.

Hepimiz masanın başında yerimizi alırken Çakır ile göz teması kurmamaya çalışıyordum. Bu kalabalıkta tek istediğim, birbirimizle muhatap olmamamızdı. Yüz göz olacağımız dün geceden sonra zaten aşikârken bir de Esat ve Şura'dan ötürü daha sık oluyordu bu. "Şimdi biliyorsunuz ki birkaç güne yola çıkacağız, Adana'ya. Ben Adana'da bazı özel şeyler yapmak istiyorum," dedi Şura heyecanla ayaklanarak.

Biz hepimiz sessizdik, zaten masadaki hiç kimse birbirinden pek hazzetmiyordu. Bakışlarım ara ara Çakır'a takılırken, Çakır cebinden çıkardığı sigara paketinin içinden bir tane aldı, ardından paketi Turan'a uzattı.

"Mesela bebeğim..." dedi Esat. Onlar konuşuyordu ama benim gözlerim Çakır'ın üzerindeydi. Etli alt dudağının üzerine sigarayı koyduktan sonra dudaklarının arasına sıkıştırıp küçük bir kıvılcımla sigarayı ateşledi, sigara tutuştu ve dumanı masayı sardı. İlk dikkatimi çeken, avucunun içindeki derin kesikti; görür görmez içim sızladı. Çok canı yanmış mıydı? Muhtemelen evet ama bunu dışarıya asla yansıtmıyordu. Onu istemsiz daha fazla incelediğimi fark etmemin hemen ardından bunun sadece bir göz takılması olduğunun bilincine varıp önüme döndüm. Yıllar sonra, onunla aynı masada, onun bakışlarının altında başka bir şeye odaklanmak öylesine zordu ki.

"Gelin hamamı yapmak istiyorum mesela," dedi heyecanla. "Böyle oryantallerin arasında falan bir eğlence yapmak istiyorum."

"Konakta hamam var..." dedi Çakır. Ses tonu öylesine büyüleyici geldi ki, o an bakışlarımı kendine çekti. Gözlerimiz buluştu, ben devam ettirmeden kaçırdım. "Küçük gelir dersen başka bir yerde ayarlar bizimkiler. Bizim dışarıda olduğumuz akşam da konak boş. Organizasyon şirketiyle konuşursun, iç, dış, nasıl istersen ya da başka bir yer bakın... Konuşayım ben Cansu ile, dönsün sana, onunla planlayın."

Duyduğum kadın adıyla hızla başımı ona doğru çevirdim. Cansu kimdi ve ben bu Cansu'nun adını niye yeni duyuyordum? Ben bu adamın çocukluğunu bile bilirken Cansu'yu niye bilmiyordum? Hepsinden önemlisi, ben her şey bitti diye kendimi yırtarken bu detayla neden ilgileniyordum? O da sanki buna sinirlendiğimi anlamış gibi bana döndüğünde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu, gözlerimi kaçırdım. "Ay Çakır abi, ne küçüğü?" dedi Şura görmemiş gibi. "Ben gördüm orayı, bizim ev kadar."

Mihriban şaşkınlıkla "Sen nasıl gördün?" diye sordu. "Sen Adana'ya gittin mi ki?"

Bu sorunun cevabını ben de öylesine merak ediyordum ki... Meraklı bakışlarım ona döndüğünde elini Esat'ın omzuna koydu ve "Ay yok..." dedi. "Esat Adana'ya gittiği zamanlarda ne halt ediyor diye evdeki çalışanlardan biriyle arkadaş oldum. Bana her şeyi yetiştiriyor."

Esat "Kimi bulduğunu ve nasıl bulduğunu bir öğrensem direkt işinden edeceğim ama..." dediğinde Şura gözlerini kısarak "Seni öldürürüm..." diye karşılık verdi. "Hele bir öyle bir şey yap, bak ben seni ne yapıyorum. Sen benden bir şey mi saklıyorsun, Esat? Neden işten çıkaracakmışsın? Korktuğun bir şey mi var?"

Ardı ardına vurgulayıcı tonlarla söyledikleri Esat'ı epey gerdi.

"Ya şimdi olay niye buraya döndü?" dedi Esat ellerini iki yana açarak. "Ben senden ne saklayacağım?.."

Onların arasındaki bu tatlı atışmaya biz sessizce gülümserken Çakır hiç de tebessüm etmiyordu. "Sen bunu basit bir şey gibi görebilirsin ama yanımızda çalışan birinin bu kadar kolay ikna edilmesi ve evden dışarı haber uçurması yanlış..." dedi Çakır ciddiyetle gözlerini Şura'ya doğrultarak. "Orası bir aile evi ve o evde yaşayanlar da bizim ailemizden insanlar. İnsan ailesine güvenir. Esat bunu araştırmasa bile ben araştıracağım. Bulduğumda da gerekeni yapa-

cağım, emin olabilirsin..." Bunun üzerine Şura'dan bir yutkunma sesi duyuldu.

Böyle bir adamın bu kadar büyük laflar etmesi çok komik geldi bana, "Kesinlikle..." diye onayladım aynı ciddiyetle. "Aile önemlidir ve güven gerektirir. Güven yoksa da gerekeni yapmak gerekir."

"Gerekeni tam olarak nasıl anladın bilmiyorum Mahru ama..." dediğinde ona laf attığımı anlamış, bire bir benimle diyalog kurmuştu. Adımı söyleyince de yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. Sigara olan elini dikkat çekmek ister gibi bana uzattığında tek kaşı havalandı. Avucundaki kesik güneşin altında parlıyordu. Kurumuş kanlar kesiğin içinde birikmiş, yaranın etrafını sarmıştı. Yüzüm istemsiz buruştu. "Aileden bahsediyoruz. Aile dediğin hemen silinmez, ondan vazgeçilmez, ona sırt dönülmez, hele hele yerine başkası..." dedi bu sefer, o da bana laf sokmak ister gibi. "Asla koyulmaz."

"Aile olmayı becerebilenler için, elbette..." dedim hiç bozuntuya vermeden. "Şüphesiz güvenebileceği bir ailesi olanlara ne mutlu... Malum, ben hiçbir zaman güven ortamından oluşan bir aile yapısı görmediğim için benimkinin hep temeli bozuktu."

Hava gitgide gerginleşirken "Ay işte..." dedi Şura, ortaya atlayarak. "Siz şimdi orada kalabalık olursunuz. Biz Mihriban, Mahru, annemler falan olacağız."

"Ben gelmeyeceğim," dediğimde Çakır'ın gözleri üzerimde takılı kaldı.

"Ne demek gelmeyeceğim?" dedi Şura azarlar gibi. "Kızım, bizim aile zaten küçücük. En güzel günümde siz de olmazsanız ben nasıl evleneceğim?"

Yalvaran gözlerle bana bakarken "Ben bile izin aldım Mahru..." dedi Mihriban yumuşacık bir sesle. "Babamdan zar zor izin aldım hem de. Sen de gelmezsen yalnız kalırım oralarda." Şura'nın da orada olacağını hatırlatacağını düşünmüş olsa gerek, devam etti. "Şura, gelin. Koşturması çok olur. Ben ne yapacağım orada?.."

Biri bitmeden biri konuşmaya başlıyordu. "Hem..." dedi Şura tekrar beni kendine çekerek. "Aşiret gibiler... Biz onların yanında azıcık insan mı kalalım? Bir kişi bir kişidir. Kız tarafının da kimsesi yok mu dedirteceksin benim için? Dayım da gelmiyor zaten."

Oraya gitmem demek Çakır ile aynı evde kalmam demekti, annesiyle daha fazla muhatap olmam demekti ve ben bunları kaldırmak

için hazır mıydım bilmiyordum. Bir yandan da zamanında kendimi kimsesiz hisseden ben şimdi fırsatım olduğu hâlde gitmeyerek Şura'yı da aynı duyguya sürüklemek istemiyordum. Gözlerim tesadüfi bir şekilde Şura ve Mihriban arasında mekik dokurken Çakır'a denk geldiğinde onun merakla ve umutla cevabımı bekler gibi baktığını gördüm. Umutlansın istemedim. "Konuşuruz..." diye kestirip attım. Fakat Şura bunu bir evet olarak algılayıp "Oley be..." naraları eşliğinde ayakta dolanmaya başladı. O sırada gözlerim Çakır'a kaydığında başını hafifçe öne eğmiş, belli belirsiz gülümsediğini fark ettim. Bunun sebebi sanırım verdiğim cevaptı ama ne kadar sevinse de ben henüz kesin olarak bir karar vermemiştim.

Turan sanki buraya zorla getirilmiş gibi sessiz dururken laf da atamadım. Mihriban'ın ona yandan yandan baktığını da görebiliyordum ama. Elleri önünde, parmağındaki yüzükle oynarken "Hâlâ parmağında..." dedi Çakır tok bir sesle.

Turan kendisine laf atıldığını anlamış gibi başını hafifçe kaldırıp baktıktan sonra "Hep de olacak..." dedi sert bir sesle. Bunu aslında Mihriban'a söyler gibiydi. "Bu burada..." derken parmağıyla oynamayı bıraktı, yerinde doğruldu ve göğsündeki kolyeyi çıkararak "Bu da burada..." dedi. Ümran'ın yüzüğünü göğsünde taşıyordu. O an Mihriban'ın yıkılmış gibi, kendinden nefret edercesine bir anlığına gözlerini kapayıp açtığına şahit oldum. Kalkıp gidecek gibiyken elimi elinin üstüne koydum, sakinleştirmek ister gibi. O da sorun olmadığını ifade edercesine sahte bir tebessüm sundu bana.

Hepimiz gerginken en normal olan Esat ve Şura'ydı. Şura ayakta dolanırken bir de dükkânın içinde turlamak istemişti sanırım. Öyle boş boş gezinirken "Mahru..." dedi meraklı bir sesle. "Kızım, senin parfümünün adı ne ya? Dükkânın içine bile sinmiş."

O an Çakır ile göz göze geldik. Bizim parfümlerimiz dahi birbirine eş olan parfümlerdi. Yıllar önce kokularımızı birlikte seçmiş, hiç de vazgeçmemiştik.

"Ben de alayım diyeceğim ama..." dedi Şura, sonra onun çevresinde gördüğü şeylerin kendisinde olmaması takıntısı aklına geldi muhtemelen. "Neyse..." deyip geçiştirdi. Alsaydı da ben kullanıyorum, benimle bütünleşti diye asla kullanmazdı.

Göz ucuyla Şura'ya baktım; ondan gözlerini alamayan Esat ile cilveleşmeleri fazlasıyla belirgindi. Öpücük atıyor, gülümsüyor,

omuz kırıyordu. Esat ile bir sorunumuz olmadığından, direkt olarak göz teması kurabiliyorken bakışlarım belli belirsiz yanındaki adama kaydı. Onun da bana baktığını fark etmemle yakalanmış gibi oldum. Ben rahatsız olmuştum yakalandığım için ama o hiç rahatsızlık duymadan, bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmeden, hatta ve hatta daha da belirgin bir şekilde üzerimde tutarak kesik eliyle sigarasını dudaklarına götürdü. Grimsi duman dudaklarının arasından yavaşça süzülürken titrek bir nefes aldı, çaresizce iç çekti. Bu kadar yakın olduğumuz hâlde aramızdaki uzaklığa duyduğu öfke gözlerinden okunuyordu. Kimsenin kendini çekmediği bir bakışmanın ortasında zaman ağır çekimde ilerlerken Şura'nın "Ay bu çok güzelmiş..." demesi ile ona döndüm.

E tabii, benimle birlikte masadaki herkes de ona döndü. Zaten gergin olan ortamda bir ses çıkmıştı ve ne olduğuna bile bakmadan herkes kaçmak için oraya yönelmişti. Ben ise gördüğüm o beyaz dantel ile buz kesmiştim. Elindekini bana doğru uzatırken "Bunu benim gelinliğimin etek ucuna mı diksek Mahru?" diye sordu heyecanla. Fakat elindeki o dantel benim kendi gelinliğim için aldığım bir parçaydı. Çakır da bunu biliyordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Geçmişin anıları zihnime düştüğünde bir girdap oluşturdu ve beni tamamıyla içine çekti. Söylenenler bir uğultudan ibaretken zihnimin hissettirdikleri yüzüme yayılıp çenemin belli belirsiz titremesine sebep oldu.

"Mahru," dedi Şura beni o girdaptan çekerek. Bir cevap bekliyordu ama benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Hayır desem Çakır buna bir sürü anlam yüklerdi, evet desem gönlüm razı değildi. "Bakarız..." derken istemsiz titrek bir ses kullandım. Önüme dönmemle de Çakır'ın köşeye sıkışmış, pişmanlık dolu bakışlarıyla karşılaştım. Onun da benim gibi hissettikleri çok derinlerdeydi ve o da bunu yansıtıyordu. "Turan," dedi tok bir sesle bana bakarak. "Bizim salona geçelim..."

Belli belirsiz kaşlarım çatılırken, Esat "Ringe mi?" diye sordu. Çakır gergin yüz ifadesiyle kafa sallayıp aniden ayağa kalktığında sandalyesinin geri doğru düşmesinden ötürü gürültülü bir ses çıktı ama bunu önemsemeden arabaya doğru ilerledi.

Turan da itirazsız peşinden giderken "Tam olarak-" dediğinde Çakır kapıyı sertçe açtı ve sözünü kesip "Tam olarak Turan..." dedi,

gitmeden son kez bana bakarak. Kısacık bir an bakışlarında geçmişin sızısını gördüm. "Ben sana elimi bile kaldırmayacağım ve sen benim ağzımı burnumu kıracaksın."

Arabaya binip kapıyı sert bir şekilde kapadıktan sonra o kadar hızlı bir kalkış yaptı ve aynı hızla uzaklaştı ki... Resmen kendini dövdürecekti? Bu neyin çözümüydü? Hiçbir şeyin. Hak ediyordu aslında ama yine ve yine dayanamayarak "Esat..." dedim. "Git bak şunlara. Bu kendini öldürtene kadar dövdürür..."

Esat da bana hak verir gibi anında ayaklanırken "Haklısın..." dedi ve Şura'ya yanaşıp saçlarına bir öpücük bıraktı. "Ararım seni güzelim."

Şura onaylar gibi kafasını sallarken elbette kızların da haklı olarak bakışları bendeydi. Saniyesinde endişelenip Esat'ı peşine takmam onlar tarafından yanlış algılanmış olabilirdi. Belki de doğru anlaşılmıştı, bilmiyorum ama onca şeyin üstüne bir de bunu açıklamak istemedim. O yüzden sormalarına fırsat vermeden ayaklanıp dükkâna girdim, çantamı aldım ve kapının kilidini iki kez çevirirken "Eve gidiyorum ben, başım çok kötü, yatacağım biraz," dedim.

Bu benden beklenen bir şey olmadığından, "Bu saatte?" dedi Mihriban şaşırmış gibi. "Bu saatte dükkânı mı kapatıyorsun sen?"

"Hı hı..." diye onayladım. "Zaten kafam kaldırmıyor, yanlış dikip duruyorum. Yatıp dinleneceğim biraz."

Onlara el sallayıp yolda hızlı adımlarla ilerlerken "Geleyim mi ben de?" diye seslenen Şura'ya "Başka zaman beklerim," diye karşılık verdim.

Saatlerce süren duşun ardından, sanki hayatım yeterince film tadında değilmiş gibi yatağın içine gömülerek bir film açıp izlerken uyuyakalmıştım. Tabii filmi ne kadar izlediğim muamma. Aklım başka yerlerde dolanırken telefonun bildirimlerine baktım durdum. En son da dayanamayıp sıcak yatakta, gece de uyumamamdan ötürü sızdım kaldım.

Kaç saat uyudum bilmem ama derinden gelen bir kapı sesiyle uyanacak gibi oldum. Fakat epey yorgun olan bedenim tekrar uykuya yeniliyordu ki zil yine çaldı. Gözlerim yarı açık yarı kapalı hâlde yataktan ayaklanıp elimle gözlerimi ovuştururken odanın zi-

firî karanlığa büründüğünü fark ettim; belli ki saat epey ilerlemişti. Koridorda ilerlerken elim duvarlarda gezindi ve ışığa denk geldiğimde açtım. Tekrar zilin sesini duyduğumda adımlarımı hızlandırdım. Kapıyı açtığımda gördüğüm kişi ise Ferman'dı. Elini kapıya yaslamış, başı yerde olduğu hâlde kapının açılmasıyla bana baktı. Yüzü gözü normaldi hatta davranışları bile. Çakır beni yanıltmamış, onu serbest bırakmıştı.

"Girebilir miyim?" diye sordu içeriyi göstererek. İlk görüşümdeki şaşkınlığımı ve uyku sersemliğimi atarak kafa sallarken önünden çekildim ve "Tabii," dedim. "Geç lütfen."

Kapı ardına kadar açılınca Ferman da hiç beklemeden içeri girdi. Oturma odasına geçti ve ben de kapıyı kapatarak peşinden ilerledim. Koridordan gelen ışık odaya loşluk katsa da odanın ışığını açarak daha aydınlık bir ortama kavuştuk. "Aradım seni, açmadın," dedim sorar gibi. Koltuğa oturmadan önce cebindeki telefonu çıkardığında, ekranının tuzla buz olduğunu gördüm. Telefonunu sehpanın üzerine bıraktı ve "Dün gece o kadar da sakin geçmedi..." deyip koltuğa oturdu.

Ben ayakta dikilmeyi bırakıp onun karşısındaki koltuğun köşesine otururken "Çıkacağından haberim yoktu..." dedim.

"Vardı..." deyip gülümsedi. "Mutlaka bir gün çıkacağını biliyorduk. Çıktığında ilk sana geleceğini de... Sadece benim inanamadığım, daha doğrusu senelerce inanmak istemediğim bir gerçekle yüzleştim. Sen, o geldiği gibi ona gidecekmişsin."

Bunu nasıl söyleyebiliyordu, aklım almıyordu. Hele onca yaşananandan sonra... Gözlerimi kısıp şaşkınlık hatta hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle "Ben ona gitmedim," dedim. "Bunu gerçekten bana söylüyor musun?"

"3 senedir beni sev diye bekliyorum..." dedi derin bir nefes alarak. Sitemde kendince haklıydı elbette. Ama ben ona sadece bir şans vermiştim. Söz vermemiştim, deneyeceğimi söylemiştim.

"En zor zamanlarımda yanımdaydın... Beni senin için düşünmeye iten de bu oldu," dedim zaten sürekli yaptığımız konuşmayı tekrarlayarak. "O günlerden çıkarken hatta ondan sonrasında babam için yaptığın da benim için ne kadar önemliydi anlatamam..."

Ferman, meyhane borçlanınca ve alacaklılar kapıya dayanınca babamın borcunun epey bir kısmını ödemişti. Bunu elbette karşılık-

sız olarak kabul etmemiştim. Her ay düzenli olarak ödeme yaptım. Yakın zaman diliminde de borcumu bitirmiştim. Böyle para mevzuları işin içine girince Ferman hoşlanmıyor ve gözlerini kaçırıyordu. "Onu bana minnet duy diye yapmadım," dedi bozulmuş gibi. "Zaten yapardım. Ayrıca sen onu bana ödedin. Çok da bir şey yapmış sayılmam yani..."

"Bu en ihtiyacım olduğu anda bana yardım ettiğin gerçeğini değiştirmiyor ama..." dedim net bir ifadeyle. "O dönem sürekli yanımda oldun ve bana iyi hissettirdin. Belki yaralarımızın aynı yerden olmasından kaynaklıydı bu..." Ferman'ın da annesi yoktu ve babası pek aile babası sayılmazdı. Biz Ferman ile ailelerimizden yaralıydık.

"Sen bana iyi geldin işte, Ferman," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ama sana hep dedim ben, sen de biliyordun; ben seni hiçbir zaman onu sevdiğim gibi sevemezdim. Seni ya da bir başkasını..." diye vurguladım. "Ben aşkın bir kez yaşandığına inananlardanım. Bana bıraktığı yaralar da çok derin. Başka birini sevmem mümkün değil. Bu süreçte seni kandırdım mı?" diye sordum ama cevabını beklemeden "Hayır," diye kendim cevapladım. "Sen bunu biliyordun en başından beri. Böyle kabul ettin. Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Kimse kimseyi kandırmadı, duygularıyla da oynamadı. Sana defalarca anlattım, sen ısrarla kalıp bir şans istedin ve ben de o şansı verdim. Benim istediğim, bir düzen kurmaktı. Ben sadece bir ailem olsun istedim. Sen de ne olursa olsun hayatında olmamı... Biz bu 3 yılda birbirimizi tanıyıp, keyifli vakit geçirerek sürdürdük ilişkimizi. Dışarıdan bir ilişkimiz varmış gibi gözükse de normal sevgili bile değildik ki. Sen hep benden sevdiğim kadın diye bahsettin, ben sana Ferman dedim. Biz hiç bir olamadık seninle. İkimiz de hep farkındaydık bunun."

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordu yüzüme bakarak. "Çakır geldi, Ferman bitti mi?" Gözleri kısılıp merakla cevabımı beklerken "İstemiyorum ben Mahru," dedi yalvarır gibi. "Aynı şekilde sürsün ilişkimiz. Ben razıyım buna. Sen benim hayatımda kal, ben razıyım. Onunla olmanı istemiyorum. Bir gün gidebilme ihtimalini bile bile korkarak sevdim ben seni. Hatta sürekli evlilik ısrarlarım bundandı; kaybetme korkumdan. O gelirse gidersin diye düşündüğümden... Şimdi ise gitmeni istemiyorum. 3 yıldır hayatımın her yerine işledin.

Ben seni tanıdım, Mahru," derken onun da gözlerinde başka bir çaresizlik vardı. "En yakından tanıdım ve şimdi gitmeni istemiyorum."

"Onunla olmam mümkün değil," dedim Çakır'ın dün akşam söylediklerine rağmen. "Ama seninle de olamam artık."

Bu onda bir tokat etkisi bırakmış gibi dondu kaldı. Dilim alt dudağımı ıslatırken ellerimi kazağımın içine çektim. "Seninle olmama sebebim Çakır'ın gelmiş olması değil," diye özellikle belirttim. "Başka bir şey... Ve ben bunu açıklamak istemiyorum."

Söylediklerimin her bir kelimesi doğruydu ve samimiyet içeriyordu. Ben daha düne kadar o nikâhın geçersiz olduğu düşüncesiyle hareket ederken şimdi bunu bile bile bir ilişkiyi sürdüremezdim. Bunu da duyurmak istemedim. Çakır'ın dönmesi değildi mesele. Mesele, benim bir gerçekle yüzleşmiş olmamdı ve önceliğim şu nikâhı halletmekti.

"Sebep kesinlikle Çakır'ın gelmiş olması..." diyerek öfkeyle ayaklandı ve olduğu yerde dolandı. Eliyle yüzünü sıvazlarken bir anda bana döndü. "Sen ne kadar, o değil desen de, onunla olmam mümkün değil desen de onunla olacaksın, Mahru," dedi oldukça emin bir şekilde. "Ama bu gerçekten mümkün değil... Onun hakkında bildiklerimi bilsen bu gerçekten mümkün olmazdı," derken başını salladı hafifçe. Ne söylediğini anlamayarak yüzümü buruşturdum.

"Neyi bilmiyormuşum, Ferman?" diye sordum normal bir tavırla. "Açık açık konuşursan daha rahat anlaşırız."

Fakat o net olmayı tercih etmedi. "Şimdi çıkıyorum hayatımdan," dedi benden öteye doğru adımlayarak. Parmağını bana doğrultmasına karşın oldukça yumuşak bir ifade kullandı. "Ve sen bana gel diye bekliyorum. Yine sen bana gel diye bekliyorum. Ben gelmen için sebep olmak istemiyorum. Sen kendin gel istiyorum."

Benden vazgeçmeyeceğini belirtir gibiydi konuşmaları ama Çakır hakkında söyledikleri aklımı karıştırdı. Muhtemelen benim bilmediğim fakat onun şahit olduğu ya da duyduğu karanlık birtakım işlerin detaylarıydı. Malum, ben sadece dışarıdan olup biteni biliyordum. O ise içeriden bir şeyler öğrenmiş olabilirdi. Fakat söyleyeceği şeyler, ne şimdi ne de daha sonrası için beni etkilerdi. Çünkü bunca olandan ve geçen zamandan sonra bizim birlikte olma ihtimalimiz yoktu. Benim ona baktığımda gördüklerim, hissettiklerim çok başkaydı.

"Ferman..." diyerek, oturduğum yerden inerken, o ise benim konuşmama dahi fırsat vermeden kapıya yöneldi. "Otur, konuşalım," dedim, kapıyı çarpıp çıktı.

Ben de derin bir soluk alarak tekrar yatağıma doğru ilerledim. Zifiri karanlık odada kendimi yatağa atar atmaz yastığı ikiye katladım ve göğsümün altına koyduktan sonra telefonu elime aldım. Ekran ışığı odayı kaplarken hiç arama ya da mesajın olmadığını gördüm.

Kafamı yastığa koyar koymaz tekrar çalan zil sesiyle kaşlarım çatıldı. Muhtemelen Ferman geri dönmüştü ve az önceki yüksek çıkışı için özür dileyecekti. Ayaklanıp kapıya doğru ilerledim ve kapının kulpunu tutar tutmaz "Senin bir-" dedim fakat devam edemedim. Beklediğim Ferman'dı ama gördüğüm kişi Çakır'dı. Yüzü gözü dağılmış, yanağının hemen altında belirgin bir kırmızılık vardı ve muhtemelen birkaç saate moraracaktı. Dudağının kenarını patlamıştı.

"Başkasını bekliyordun sanırım," dedi oldukça kısık bir sesle, yüzüme bakarken. Cevap veremedim. O kadar beter bir hâldeydi ki... Muhtemelen fazlaca da alkol almıştı ama buna rağmen iyi ayakta duruyordu. "Ama ben senden başka gidecek bir yer bulamadım kendime," dedi.

Kapı eşiğinde mahzunlaşmış bir hâlde yüzüme bakarken "Sen delirdin mi?" diye sordum şoke olmuş bir hâlde. "Kendini bu hâle soktun da ne oldu şimdi?" Fakat onun ne yaraları umurundaydı ne söylediklerim. "Alır mısın beni içeri?" diye sordu küçük bir çocuk gibi. Gözlerime uzun uzun, muhtaç bir ifadeyle bakınca diyecek bir şey bulamadım. Bu hâlde nasıl yollayabilirdim ki?

Gözlerimi kaçırarak kapıyı ardına kadar açtım. O da içeri doğru ilerledi. Yanımdan geçerken aldığım alkol kokusu fazlaydı. Onun peşinden gitmek yerine ecza dolabına yöneldim önce. Pamuk, tentürdiyot, bant aldıktan sonra oturma odasına girdim. O, koltuğa oturmuş, başını geri doğru yaslamış, gözleri kapalı bir hâlde duruyordu. Usulca yanına yaklaştığımda gözlerini araladı. Maviliklerinin etrafını saran kırmızı kan birikintisi oldukça dikkat çekiciydi. Aramızda sessizlik vardı. Sadece izlemeye, bakmaya dahi hasret kaldığımızı o an anladım. O bunu hiç çekinmeden, kendine engel olmadan yapıyordu. Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu ama ben hissettiklerimden ve hissedeceklerimden korkarak daha fazla bakmayı sürdüremedim. Gözlerimi kaçırarak yaralarına odaklanma-

ya çalıştım. Pamuğa ilacı döktükten sonra dizimi koltuğa dayayıp bedenimi üzerine doğru serdim. Pamuğu kaşına bastırmamla benim yüzüm buruşurken o gözünü bile kırpmadı.

"Çok üzdüm seni," dedi kısık bir sesle, bana bakmayı sürdürerek. Cevap vermedim. "Baksana bana," dedi yalvarır gibi. Fakat ben hâlâ ona bakmadan kaşına pansuman yapmaya devam ediyordum. Bakarsam duramamaktan korkuyordum. Yaralarına bakarken yüzüm istemsiz kasılıyordu ve o bunu görüyordu. Benden götürdükleri yetmezmiş gibi, canımın hiçbir önemi yokmuşçasına onun canı yanarken benim niye canımdan can gidiyordu? Elimi tuttu bir anda ve gözlerim sorgular gibi mecburen tekrar ona takıldı. İtirazlarıma aldırış etmeden parmaklarıyla avuç içimden sıkı sıkıya kavradı beni. Alnını göğsüme bastırdı ve derince bir soluk alarak "Oldum," dedi.

Anlamayarak kaşlarımı çattığımda, yüzüme bakmamasına hatta sessiz kalmama rağmen anlamadığımı fark etmiş gibi "'Beter ol!' dedin ya dün gece bana," dedi açıklayarak. "Ben sensiz 3 yıldır beter hâldeyim, Mahru. Ben 3 yıldır nefes alamıyorum. 3 yıldır karanlıktayım ve senin ışığın yok. Hani ay geceyi terk etmezdi? Sen..." dedi göğsümdeki başını kaldırıp yüzüme bakarken, kendinden geçmiş bir ifadeyle sordu. "Sen beni niye terk ettin?"

Kıyafetimi aşıp tenime batan sakallarını hissedebiliyordum. Bir de küçük bir çocuğun muhtaçlığıyla yüzüme bakınca mavileri iyice koyulaştı, onu sarıp sarmalama isteği yarattı bende ama kendime direndim. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Bu sorusu o kadar gereksiz ve saçmaydı ki. Onu itmeye çalışsam da izin vermedi. Tuttuğu elimi kendi ensesine bırakırken "Biraz..." diye mırıldandı, tekrar alnını göğsüme yaslayarak. Şimdi dizim onun bacaklarının yanında, elim ensesinde, başı göğsümdeydi. "Biraz hasret gidereyim, ne olur..." dedi yalvarır gibi.

Belirgin şekilde kokumu solurken "Böyle mi olacak?" diye sordum. Güya rahatsızlığımı belli etmeye çalışıyordum ama titreyen elim ondan gitmek istemiyor gibi bıraktığı yerde kalmıştı. Ensesindeki saçlar gömleğinin yakasıyla birlikte avuçlarımın arasındaydı. Ilık nefesleri göğüs arama dökülüyordu. "Sen her seferinde benim kapıma mı dayanacaksın böyle?" diye sordum tekrar.

Bunları söylerken pozisyonumuz aşırı saçma değil miydi? Bunu fark edip geri doğru çıkmak için adımladığımda iki eliyle belimi

kavradı ve daha çok çekti bedenimi kendine. Belimdeki parmakları ilk çektiği an epey kuvvetliyken sonrasında daha belli belirsiz bir hâle geldi.

"Karımsın sen benim, Mahru," dedi ama sesi öfkeliydi. "Karımsın ve ben sana dokunamıyorum." Alnını göğsüme vurdu birkaç kez hafifçe. Eli belimde kıpırdandı. "Ellerim titriyor, dokunamıyorum, gözlerine bakamıyorum ama sen benim karımsın," diye vurguladı. "Bu gerçeği hiçbir şeye değişmem. Sen..." dedi tekrar, hem kendine hem bana duyurmak ister gibi. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Benim karımsın," diye ekledi. "Gelmeyeyim diyorum, çıkarayım aklımdan diyorum," derken kesik kesik nefes aldı. "Yeminler ediyorum ama yine senin kapında bitiyorum. Söylesene..." dedi sorar gibi. "En çok sen sığmışken içime, benden bile çok ben olmuşken içimde, ettiğim hangi yemin beni senden caydırabilir ki?"

Kalbime doğru fısıldadıklarını ben duymazdan gelsem de kalbim duymazdan gelmiyor, onun için deli gibi çarpıyordu. Beni belimden sarıp sarmalayan, bire bir onunla iletişim kuran adama yenilmek için yer arıyordu. Dizlerim tutmuyor gibi hissettim. Elimin altındaki, zaafım olan ensesini öpmemek için kendime direndim.

"Bunu," dedim titrek bir sesle. "Bunu sonra daha müsait bir anda konuşup halledeceğiz."

Ellerim onu itmek için omuzlarında dururken o buna izin vermeyecekmiş gibi sıkı sıkıya kavramıştı beni. Ya beni duymuyordu ya da duymazlıktan geliyordu. "Sana söyleyecektim ben, yemin ederim," dedi hafifçe yüzünü bana doğru kaldırarak. "İlk anda gelip anlatacaktım ama olmadı."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Kaşlarım çatılmış hâlde yüzüne bakarken "Anlamıyorum..." dedim.

Bence o da neden bahsettiğini bilmiyordu. Konudan konuya atlıyor ama en sonunda yine başını bana yaslayıp derince soluklanıyordu. "Ben sabır diye..." dedi yüzüme bakarak. Bakarken göz bebekleri titredi. "Senin adını zikrettim her gece o delikte." Kendime direnirken, tırnaklarım istemsizce etine gömülürken acıma dokundu sözleri.

"Mahru..." dedi kabul olmayacak bir duayı dillendirir gibi. Parmaklarının belimde dolanışı bir ateşi tenime değdirir gibiydi. "Mahru..." dedi tekrar, daha kısık bir sesle. Yanağını usulca kalbime yasladığında "Beni böyle uyutur musun?" diye sordu. "Çok uzun zaman

oldu. Kısa bir ateşkes ilan etsek, bir nefeslik ara versek, Mahru. Bir gece, sadece bu gece beni göğsünde-" dedi duraksadı. Oldukça yumuşak başlayan konuşması bölündü. Belimdeki parmakları beni itti, ateş küle döndü. Ben ne olduğunu anlayamazken o bir noktaya odaklanmıştı. Onun baktığı yöne baktığımda elimi alnıma vurdum, yüzüm istemsizce kasıldı. Çakır, Ferman'ın telefonunu alırken sanki az önceki sevgi dilenen o adam gitmiş, yerine gayet ayılmış, öfkeli bir adam gelmişti. Hızla ayağa kalktığında duvardaki gölgesi üzerime düştü. Hızlı nefesleriyle avucuna aldığı telefonu parçalayacak gibi sıkarken "O da mı buraya geldi?" diye sordu. "Onu da mı sen teselli ettin?"

Öfkeyle üzerime yürürken alt dudağını dişleri arasına aldı. "Yarın konuşuruz," dedim ama onun hiç de konuşmak isteyecek gibi bir hâli yoktu. "Ben sana onu yanında görmek istemediğimi söyledim ve sen onu benden önce bu eve mi aldın, Mahru?" diye bağırdı. "Bana öfkelisin diye..."

"Bana bağırma," diyerek onun çıktığı tona çıkarken ikimiz de delirmiş gibi birbirimize bakıyorduk. Onun gözleri dönmüştü, ben de farksız değildim. "Şunu anla," dedim üzerine basa basa "Ben öfkemden ya da sinirimden Ferman'a gitmedim," dedim üst perdeden bir sesle. "Ben kendime bir hayat kurmak istiyorum. Senin olmadığın bir hayat... Bu öfke ya da sinir değil. Seni istemiyorum. Bunu anlamamakta neden diretiyorsun?"

"Gideceksin yani?" dedi gözlerini kısarak. İlk sorusu gayet normal bir tondayken ikincisi daha yüksekti ve kabullenmez gibiydi. "Yine en sonunda ona gideceksin yani?"

Elimi yüzüme kapatıp sıkıntılı, derin bir soluk aldıktan sonra alnıma doğru götürüp saçlarımı geriye attım. "Senden sonrası seni ilgilendirmez," dedim oldukça net bir ifadeyle. "O ya da bir başkası... Seni ilgilendirmez. Anla bunu. Beni daha fazla yorma artık." Onun beklediği bu olmasa gerekti. Hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle bana bakarken "Sen seni boşamamı mı istiyorsun?" diye sordu bağırarak. Bu soru da benim şu an beklediğim bir soru değildi. Kalbimde bir sızı hissediyordum. Onay vermenin bu kadar zor olacağını düşünmüyordum. Sanki birazdan aramızdaki tüm bağ kopacaktı ve bu daha gerçekleşmeden acısı tüm bedenimi sarmıştı.

Titrek bir hâlde, gözlerimi kaçırarak, tereddütle kafamı sallasam da o, sonuca odaklanmıştı ve onayımı fark ettiği an "Tamam..." dedi. O bağlardan biri kendiliğinden koptu. Kaçırdığım gözler tekrar sahibini bulduğunda "Tamam..." diye onayladı tekrar kafasını sallayarak. "Eğer seni gerçekten hak eden oysa seni ona bırakacağım, bir daha da beni görmeyeceksin," diye ekledi oldukça düşük bir tonla.

Boğazımda bir yumru oluştu. Konuşmak istedim, tam orada takıldı. Ne diyecektim ki? İtiraz etsem, istediğim zaten bu değil miydi? Ellerim buz kesmişti, ağzıma kilit vurulmuştu. Sanki reddedeyim diye bekledi, birkaç saniye yüzüme baktı. Ama benden bir cevap almadı. Yüzündeki sahte, belli belirsiz tebessümden canının acısını okudum. Hiçbir şey demeden kapıya ilerledi ve arkasına bile bakmadan, belki de son kez o kapıyı üzerime kapattı.

O gittikten sonra kaç dakika ya da kaç saat geçti bilemedim. Çıplak ayaklarla, karanlık odada dizlerimi karnıma çekmiş hâlde, tam onun oturduğu yerde kanının bulaştığı pamuklara bakıyordum. Üzerine kokusu sinen, yaslandığı yastık dizlerimle gövdemin arasındaydı. Dünden beri olanlar bir bir zihnime düşerken, sanki daha da canımı yakmak ister gibi geçmişin güzel anıları da döndü durdu önümde.

"Aptal..." diyerek elimi alnıma vurdum. Kalbim zaten ondan ibaretken aklıma da oyunlar oynuyor, ona meyletmem için uğraşıyordu. Ondan aldığım darbeler o kadar çoktu ki hazmedemiyordum. Bir kez daha ona gidersem yine aynı şeyleri yaşayacağımı biliyordum. Ona dönmem, bunca yaşanmışlıktan tek başıma çıktıktan sonra yine mücadelesi olmayacak bir yenilgiyi kabul etmem demekti. Bu benim sonum olurdu.

Karanlık odada sehpada duran telefonun ışığı bir yanıp bir sönünce ekrana göz ucuyla baktım, geri çekildim ve sonra gördüğüm ismi doğrulamak ister gibi tekrar baktım. Turan bana bir mesaj atmıştı. Yüreğimi ağzıma getiren bir mesaj, bir görüntü...

Ferman ve Çakır karşı karşıya durmuşlardı ve ortada bir silah vardı.

"Bu gece hayatından biri çıkacak. Merak ediyorum, Ferman gerçekten de dışarıdan göründüğü kadar cesur muymuş..."

4. BÖLÜM

Giderken kalbini geri alamadıktan sonra başkasını sevmek mümkün olmuyormuş. İnsan en çok, korktuğunda yalan söylüyormuş ve yine insan kendini kandıramıyormuş. Dilin sevmiyorum dediğini yürek kabullenmiyormuş. İnsanın kendi yüreğinin yaptığını kırk kat yabancı bile ona yapmıyormuş. Karanlık gecede sokağa adım attığımda, nereye gideceğimi dahi bilmeden koşuşturduğumda anladım geçip gidenin sadece zaman olduğunu. Telefon edip hiç kimseye ulaşamadığımda ve ben en çok onun için endişelendiğimde kendime bunun için lanetler okurken, yine aynı duanın içinde onun yaşıyor olmasını diledim. Onun benim uğruma ölmesine izin vermeyeceğine o kadar inanmıştım ki ben. Ferman'a sunulan seçenek ben olduğumda yapamayacağına inancım tamken, kendi canı için o kurşunu sıkmaktan çekinmeyeceğini bilecek kadar da tanımıştım onu. Çakır'ın ancak öldüğünde benden vazgeçeceğini bildiğimdendi bu korkum. Kararlılığımı görüp bile isteye kendini öldürtmesinden deli gibi korktum. Koştukça ciğerlerime keskin bir sancı saplandı ve soğuktan yakıcı bir acı boğazıma işledi. Nefesimi kesen sevdanın yolunda yalın ayak koşarken beni daha fazla acıtamayacağını düşündükçe kıvranıyordum. Tabanlarıma işleyen soğuk, ayaklarıma batan taşlar ve bilmediğim bir yol... Dört yol ağzına geldiğimde kesik kesik soluklanırken kendi etrafımda döndüm. Yönümü belirlemek için etrafıma bakındım. Bildiğim depo görünmüyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Üstelik zemin ayaklarımdan kayıyor, etraf bulanıklaşıyor gibi hissettim. Bu da yetmez gibi, soluduğum soğuk hava ciğerlerime ulaştığında beni daha da büyük bir sancıya gebe bırakıyordu. Hele onun nefessiz kaldığını düşündükçe aldığım her nefes harammış gibi geliyordu. Artık hayatta olmadığını düşünmek birkaç saat önce söylediğim sözlerden dolayı beni pişmanlığa sürük-

lerken, bilmediğim onca yolun boşa çıkmasıyla bildiğim yöne doğru çevirdim adımlarımı; onun evine. Ne bulurdum, hiçbir fikrim yoktu ama bilmediğim yerlerde gezmektense, yıllarca kapısının önünden bile geçmediğim o eve koşar adım gittim bir umut. Defalarca aradığım hâlde telefonlar kimse tarafından açılmıyordu. Saate baktım; son konuştuğumuzdan bu yana iki saat geçmişti. Boş yollarda 2 saat, 120 dakika, 7.200 saniyedir onu bulmak için koşuyordum. Ve artık geçen her bir saniyede, onu kaybettiğim hissi daha da artıyordu. Adımlarımı daha da hızlandırıp sokağın başına geldiğimde evde hiçbir hareketlilik olmadığı fark ettim. Arabası yoktu, ışıklar da açık değildi. Bu beni büyük bir umutsuzluğa sürüklerken ben yine de bakışlarımı tek bir an evden çekmeden yürümeye devam ettim. Bu sefer daha yavaştı adımlarım. Gece boyu ne kadar koştuysam şimdi de bir o kadar ağır hareket ediyordum. Buraya en son geldiğim zamandan zihnime düşen güzel anılar beni binbir parçaya bölüyordu ve o parçalar cam kırıkları gibi ayaklarıma batıp canımı yakıyordu. Geçmişin güzel anılarına attığım her bir adım şimdinin gerçekliğiyle çarpıştığında bu savaşta beni mağlup ediyordu.

Titrek ellerimle bahçe kapısını araladığımda beton zeminde duraksamam tabanlarımın sızlamasına sebebiyet verdi. Acısı durunca çıkıyormuş gibi bileklerimden yukarı kıvrılarak bedenime yayılırken birkaç adım daha attım. Üç basamak vardı önümde ve her birini sanki adım atmayı yeni öğrenen bir çocuk gibi korkakça atıyordum. O an kapının açılması mı açılmaması mıydı beni korkutan, bilemedim. Elim zile gitti, basamadım, geri çektim ve bu sürede nefes almadığımı fark ettim. Eskimeye durmuş metal kapının kulpu paslanmıştı. Bir aslanın ağzının içine yerleştirilmiş zil ise bu eskimişliğin arasında gösterişle parıldıyordu. Boğazıma duran o acı tadı yutkunmak istediğimde daha da düğümlenmiş gibi hissettim ve o yumruyu parçalamak istercesine hırsla derin bir nefes alırken, aynı cesaretle zile de dokundum. Birkaç saniye içinde kapı yavaşça aralanırken zifirî karanlıkta içeriden gelen sarı ışık hüzmesi gözlerimi kamaştırıp beynimi uyuşturdu. Çakır'ın kapıyı açarken takındığı öfke beni görünce yerini yüzünde ciddi bir ifadeye bırakmıştı. Öfkesini gözler önüne seren hızlı solukları da gözlerimiz kesiştiği an düzene girdi. Gözlerinden anlık geçen şaşırma ifadesi yerini hafif bir tebessüme bıraktı. Ölmüş olabileceğini düşündüğüm ve neredeyse aklımı yitir-

meme sebep olacak adam tam karşımdayken ben istemsizce, var olduğunu kabullenmek istercesine onu inceledim. Kapının açılmayacağını düşünüyordum fakat açılmıştı. Üstelik Çakır, karşımda yarı çıplak bir hâlde duruyordu. Dondum kaldım. Onu bu hâlde evde bulmak asla beklediğim bir şey değildi. Ben gitmek ve kalmak arasında bir çıkmazda debelenirken, o ise eli hâlâ kapıda, dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrılmış hâlde bana bakıyordu. Daha yeni duştan çıktığı, kapının dışına yayılan kokusundan bile belliydi. Köprücük kemiğine süzülen bir damlaya takıldı gözüm. Önce kemiğinden yavaşça süzüldü, göğsüne kaydı. Belirgin nefes alışlarıyla hareketlenen göğsünde hızını bir miktar artırıp karnına ulaştığında yavaşladı fakat süzülmeye devam etti. Süzüldü, süzüldü, süzüldü. Uzun ince bir yol çizen damlacık kasıklarına doğru yol alırken nefesimi tutmuş gibi kaldım. Kısa bir öksürükle beni daldığım yerden çekti. Kendimi nasıl toparlayacağımı bilemiyordum.

"Se-sen..." derken yüzüne baktım. Tabii bakmamla kızarmam muhtemelen bir olmuştu çünkü epey belirgin bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Neden geldin?" diye sordu normal bir tonda.

"Sen... Sen kafayı mı yedin?" diye sert bir çıkışla parmak uçlarımda havalandığımda ayaklarımın sızısını hissettim. "Bir şey oldu diye aklım çıktı."

Korkudan çarpan kalbimin ritmi bile daha düzelmemişken o, karşımda pişkin pişkin gülümsüyordu. Gözleri aheste aheste beni süzdüğünde pijamalarla olduğumu fark ettim. Gözleri ayaklarıma takıldığında ise çıplak ayak parmaklarımı içe doğru katladım. "Önce," dedi eliyle çenesini sıvazlarken. Yüzündeki belirgin gülümseme sinir bozacak türdendi. "Bana geldin. Üstelik bu hâlde."

Bilerek mi yapmıştı yani? O görüntüyü ve mesajı kasıtlı mı göndermişti? Kime gideceğimi görmek için miydi? Üstelik bunca olan bitenden sonra...

"Sen gerçekten..." dedim büyük bir hayal kırıklığıyla daha da diklenerek. "Asla adam olmazsın. Sen onca olan bitenden sonra bana bunu yaşatacak kadar adi bir adamsın. Ben ne hâle geldim, sen düşündün mü? Aklın sıra bana oyun oynamaya mı kalktın? Bir de bu durum hoşuna gitmiş gibi gülüyorsun. Gerçekten Çakır..." dedim gözlerimi kısarak. "Allah belanı versin."

Tam arkamı dönmüş gidiyordum ki tek koluyla belimden kavradı. İstemsiz kolunu tuttum. Başını saçlarımın arasından kulağıma yanaştırarak "Birincisi..." dedi nefesini tenime yayarak. "Turan'ın sana öyle bir mesaj attığından haberim yoktu. Sonradan öğrendim." Beni yavaşça geri doğru çekti. "İkincisi..." dedi daha yumuşak bir sesle. Burnu tenime ılık nefesini yayıyor, nemli vücudunun ıslaklığı sırtıma işliyordu. "Evet, hoşuma gitti çünkü delirsen de bana geliyorsun ve sen bana gelirken, mümkünmüş gibi senden vazgeçmemi istiyorsun." Artık tamamen evin içindeydim, "Ve üçüncüsü..." deyip ayağıyla kapıyı kapattı. "Farkındaysan kocana bela okuyorsun."

Kollarının arasında "Bırak!" diye debelenirken ona o kadar öfkeliydim ki... Kolunu ittim, sıktım. Beni bıraksın diye, canını acıtmaktan bir an bile çekinmedim. O anda aklıma diğer ihtimal düştü ve "Sana bir şey olmadıysa..." diye çıkıştım. "Fe-" dedim ama öfkeli sesiyle sözümü kesti.

"Kimseye bir şey olmadı!" dedi dişlerinin arasından. Bunu duymak bile kısa bir anlığına rahatlamamı sağladı. "Ben aranızdan çekilmek için beni öldürmesini söyledim. Yapmadı, yapamadı."

Ben debelenirken ayaklarım ayaklarına çarptı durdu fakat onu çok da etkilemedi bu durum. "Bırak!" dedim bağırarak. Benim vurmalarım bir işe yaramazken "Çakır..." diyen kadın sesiyle duraksadım, o da biraz gevşetti beni tutan kollarını.

Benimle birlikte tam tersi yönde döndüğünde ben hâlâ onun kolu arasındaydım ve avukat tam karşımdaydı. Elinin karnıma yaptığı baskıdan sebep azalan nefesim, avukat kadını görmemle tamamen kesildi. Beynimden vurulmuşa döndüm. Kendi aptallığıma söverken bakışlarımı tek bir an bile çekemedim üzerinden. O da tam karşımda bana bakıyordu. Üstelik oldukça rahat, kendi eviymişçesine... Fazlalık hissettiğim saniyelerde ellerimin üzerine damlayan su ile bir kez daha darbe yemiş gibi oldum.

Çakır'ın duştan çıktığını ve yarı çıplak olduğunu hatırladım. Beynim uyuşuyor gibiydi, bir an gözlerim kararda ve "B-be..." dedim kesik, titrek bir soluk vererek. Elimi alnıma götürmüş, kelimelerimi toparlamaya çalışırken Çakır çırpınmayı bıraktığım için kollarını serbest bıraktı ve ben o boşluktan yararlanarak bir iki adım attım. İkisi aynı evdeydi ve ben bu durum karşısında yutkunmakta zorlanırken aklıma gelen görüntülerle yüzüm buruştu. Hissettiğim

acıdan bayılacak gibi hissettim. Yüzüne baksam ağlayacakmışım gibi dolup taşarken göz teması kurmadan, konuşmanın dahi gereksiz olduğunu düşünerek dış kapıya doğru adımlamaya başladım fakat Çakır buna izin vermeden bileğimi oldukça güçlü bir şekilde kavradı. Utanmadan kolumu tutuyor oluşuyla bir anda gözlerimi ona çevirdim. Dişlerimi birbirine bastırıyordum. Öfkeden gözlerim deli gibi dönerken, o oldukça sakin bir şekilde duruyor, üstelik sakinleşmemi ister gibi bileğimi okşuyordu.

"Biz seninle yarın devam ederiz..." dedi. Fakat benim gözlerim öylesine dönmüştü ki bileğimi ellerinin arasından kurtarmak istercesine nefes nefese savurdum. "Siz devam edin..." dedim öfkeli olduğumu belli eden bir ses tonuyla. "Benim buraya gelmem saçmalıktı zaten."

Kolumu çekmek için savurma girişimlerim boşa gitmişti. Çakır bileğimi biraz daha sert bir şekilde kavrayarak bir miktar kendine çekti. Bu bizi biraz daha yakınlaştırırken düşündüklerimi, hissettiklerimi anlamışçasına "Dava dosyasıyla ilgili yarın devam ederiz..." diye yineledi cümlesini, üzerine basa basa. Ben yüzümde hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle kafamı hafifçe iki yana sallarken, o ise bana aynı teslimiyet ve güçle bakmaya devam ediyordu. Öyle bir adamdı ki parçalara ayrılsa dahi her zaman başı dik, her zaman mağrur bir duruş sergiliyordu. Kırılmışlıklarını hiç belli etmezdi. Onun öfkesi haricinde bir duygusunu anlamak mümkün değildi ama bu, onun da kanayan yaralarının olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Onu anlamak için önce kalbine bakmak gerekti ve o her zaman benim için kalbini gözlerine sererdi. Bakışlarında sanki bir tek benim anlayabileceğim bir boyun eğiş, teslimiyet ve zafiyet vardı. Geçmişte de onu bu kadar iyi tanımak hep korkuturdu beni. Bir gün bakışlarındaki bu anlam silinirse diye o kadar korkuyordum ki. Şimdi ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Benden vazgeçmesini isteyen yanımla yine o ifadelerin silinmesinden ölesiye korkan yanım o kadar büyük bir savaştaydı ki, ben onu affedemediğim için ve yine affetmek istediğim için kendime öfkeliydim. Onun benim olduğum ortamda bir başkasına bakması mümkün değilmiş gibi sürdürdüğü alışkanlığı yıllar sonra bile devam ediyordu. Ben de ona meydan okuyan bakışlarımı üzerinden çekmezken kadının yanımızdan geçip giden bedenini belli belirsiz görebiliyordum.

Kapı sert bir şekilde çarptığında "Bana geldin..." diye mırıldandı. Parmakları bileğimi okşadı. Onun için önemli olan tek şey ona gelmiş olmamdı, gelirken yolda hissettiklerim değil. "Bu," dedim hayal kırıklığıyla. "Bu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Sen benim ne hâle geleceğimi düşündün mü?" diye sesimi yükselttim. Kaşlarım belli belirsiz çatılırken "Ben saatlerdir kafayı yiyorum," diye ekledim. Elimi ondan çekme girişimim bu sefer başarıyla sonuçlanmıştı. Bileğimi serbest bıraktı ve odanın içinde adımladım. "Seni burada bulabileceğimi düşünmezken sen buradasın. Üstelik..." dedim ve nefesimin kesildiğini belli etmemek adına arkamı ona doğru döndüm. Alnımı sıvazladım, avuç içlerime topladığım saçlarımı geri doğru attım.

"O kadın," dedi devam etmeme izin vermeden. "Davayla ilgili bir şey için gelmişti. 1 saat önce geldim eve. Takdir edersin ki," dediğinde imalı bir ton kullandı. "Onca şeyin üstüne duşa girmiştim. Hemen senin önünden geldi zaten, 10 dakika bile olmadı."

"Tabii, bir adam öldürüp paranın gücünü kullanarak 3 yılda çıktığın için konuşmanız gerekir," dedim sesim bile titremeden, arkama bakarak. O yaşlı kadının bakışları ve titreyen sesi aklıma geldikçe Çakır'dan istemsiz uzaklaşıyordum. Çakır ondan ilk kez bir katil gibi söz ettiğim için bir an şaşkın kaldı fakat sonra gerçeği o da kabullenerek dudaklarını birbirine bastırmaktan öte gidemedi. "Ayrıca," dedim öfkemden güç alıp yüzümü buruşturarak. "Onunla ne halt ettiğin de beni hiç ilgilendirmiyor."

Ne kadar inandırıcı duruyordum, hiçbir fikrim yoktu. Önüme geçtiğinde "İlgilendirmediği için mi buradasın?" diye sordu, afalladım. Mavi gözleri bana meydan okurcasına bakarken inkâr etmem beni yalancı konumuna düşürecekti. Her şey o kadar açıktı ki topu buradan döndürmek imkânsızdı. Üstelik bir iki saat önce yaşadıklarım ve hissettiklerim hâlâ tazeliğini koruyordu.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum titrek bir sesle. Saatlerdir kasılan bedenim son demlerini yaşıyor gibiydi. Güçlükle ayakta dururken, sessizliği karşısında "Yaptığın gövde gösterisinin sebebi neydi?" diye yineledim sorumu. Sesimdeki öfke ve kırgınlık belirgin bir şekilde ortadayken "Neyi amaçladın?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak "Hayatından gitmemi istemiştin. 3 yıldır onunlaydın ve yine ona gidecektin. Sen onun için karşımda

dururken, o da seni hak ediyor mu, istiyor mu diye merak ettim," diye açıklama yaptı.

Bir insanın canı için endişe duyması bir hayli normal karşılanacakken onun ise özrü kabahatinden büyüktü. Gözlerim kısılırken ona doğru bir adım attım ve "Beni kimin hak edip etmediğine sen mi karar vereceksin?" diye sordum inanamıyormuş gibi. "Hem de bu şekilde..."

Başını onaylar anlamda sallarken "Başka türlüsünü bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ben senin uğruna ölebilirim. Bunun daha üstünde ne olabilir bilmiyorum." Sonra hayal kırıklıkları barındıran bir bakış hâkim oldu yüzünde. "Sen de beni öldürmekten ötesini bilmiyorsun zaten. Mahru," dedi sözlerini yüzüme vurmaktan çekinmeden. "Beni düşmanın kurşunu değil, sen sürekli öldürüyorsun zaten!"

İçinde bulunduğumuz durumda yüzsüzce şunları söyleyebiliyordu. Başımı iki yana sallayarak "Sen ölmüyorsun," diye haykırdım. "Senin böyle söylemeye hakkın yok. Sen beni vurup vurup sonra karşıma geçip öldüm diyemezsin! Dememelisin! Deme!"

Ölmek değildi ki sevmek. Bunu anlayamıyordu. Sevgi bu değildi. Benim uğruma birilerinin ölmesi sevgisinin ispatı değildi. Benim istediklerim de bunlar değildi. Yıllarca ben bunu anlatamamışken son yaşanılanlar dahi bir şeyi değiştirmemişti. O aynı adamdı. Beni yaralayışını belki de ilk kez böylesi yüzüne vurduğumdan kaldıramadı ve gözlerini kaçırarak etrafa bakındı. Sonra konuyu değiştirerek "Turan'dan haberim yoktu," dedi tekrar. "Sonradan söyledi sana mesaj attığını. Sana böyle bir şey yaşatmak istemezdim."

"Öğrendin ve beni aramadın," dedim gözlerimi kısarak. Sonrasında Turan'a ne yaptığı zerre umurumda değildi. "Benim senin için aklım çıktı ve sen beni aramadın, öyle mi? Bana böyle bir şey yaşatmak istemezmişsin gerçekten," derken ona doğru bir iki adım daha attım. "Sevmekten bahsediyorsun ama ne hâle geleceğimi düşünmedin bile, öyle mi?" diye yineledim sorumu.

Tam karşımda uzun boyu, mavi gözleriyle bana bakarken benim öfkeme karşılık oldukça sessiz duruyordu. "Hayatından çıkıp gitmesini istediğin birini önemsemezsin diye düşündüm," dedi sorgular gibi. "Ölmem işine gelmez miydi?" diye sordu tekrar, tek kaşı havalanırken. "Kurtulurdun işte benden."

Başka dillerden konuşuyorduk sanki. Gülümsedim fakat gülümsemem acımın dindiği, öfkemin azaldığı anlamına gelmezdi. *"Ben senelerce kime ne anlatmışım?"* gülümsemesiydi bu

"Öyle değil ama, hı?" diye sordu ve aramızda kalan bir adımlık boşluğu da o kapattı. Şimdi çıplak ayaklarımız birbiriyle temas ederken "Sen de benden geçemiyorsun..." dedi. "Geçemiyorsun ve benden vazgeçmemi istiyorsun, Mahru."

Sesi fısıltı şeklinde bana ulaşırken eli yüzümü kavradı. Ondan kaçırdığım gözlerimi kendine doğrulturken "Bana bıraktıkların da hiç kolay şeyler değil," dedi. Parmakları çenemi okşadı. "Ben yine de her şeyi geride bırakıp senden bizim için bir şans daha istiyorum." Yalvarır gibiydi. Benden bir şans isterken bile, kırılan kalbinin her bir parçası kelimelerinin arasına gizlenmiş gibi bana batıyordu. "Bir kez daha denesek olmaz mı?"

Sesi hiç olmadığı kadar yumuşak çıkarken ağlamamak için kendime direniyordum. Göğsümün üzerinde öyle büyük bir ağırlık vardı ki taşıyamıyordum. En güzel seven adam kim, diye sorsalar onun adını vermekten bir an bile şüphe duymayacakken, asla sevmemesi gereken kişi kim, diye sorsalar ben yine onun adını verirdim. "Hissettirdiklerin ve yaşattıkların birbirine öylesine tezat ki..." dedim küfredercesine. Geçmişin bedelini şimdi ikimiz de ödüyorduk. Göz pınarlarımda biriken yaşlar kirpiklerime bulandı. "Bir şansımız daha olsa ne değişecek, Çakır?" diye sordum yorgun ses tonumla. "Sen her şeyi bırakabilecek misin?" O değişse, her şeyi bıraksa dahi ben geçen 3 yıllık sürede yaşadıklarımı unutamazdım ki. Bunca olan bitenden sonra nasıl tekrar sığınırdık birbirimize? Buna rağmen o, bir umutla sorduğum soruyu cevaplamaktan kaçınıyordu. Burnumdan sıkıntılı bir soluk verdim. Dikkatle onu izliyordum; ağır ağır yutkunmaktan ve dudaklarını birbirine bastırmaktan başka bir şey yapmadı.

"Ben artık tutamayacağım sözler vermek istemiyorum..." dediğinde bu yükün acısıyla kıvrandım. Gözyaşlarım artık akmamak için direnmiyordu, yanağımdan usul usul parmaklarının ucuna doğru süzüldü. Ağlayan bendim ama canı yanan tek ben değildim. Çenem titrerken gözlerimi kaçırmak istesem de onun eliyle çenemi sıkı sıkıya kavraması nedeniyle hiçbir yere gidemedim. Parmakları gözlerimi ondan kaçırmamı engelledi, ben de ona baka baka ağla-

dım. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırmamla acıyan canımı önemsemedim bile. Alt dudağımı dişlerimle ezerken "Bana biraz daha zaman verirsen..." dediğinde kesik bir hıçkırık koyuverdim. Cümlesini devam ettiremedi. Çünkü biz bu konuşmaları defalarca yapmıştık. Benden yine eskisi gibi olmamı isteyecek kadar bencildi ve ben onun bu bencilliğine rağmen yine de bir umut arayacak kadar aptaldım. Gözlerinin içine baka baka gözyaşlarımı akıtmaktan bir an bile çekinmezken o bu hâlimin çaresizliği karşısında acıyla iç çekti. Yüzündeki ciddi ifadesi silinmiş, yerini çaresizlik almışken bakışları dolan gözlerimle titreyen dudaklarımın arasında dolanıp durdu. Ben bu hâldeysem sebebi oydu. Yaralarımı sarabilecek tek kişi olduğu hâlde o, yaralarımı tekrar kanatmayı teklif ediyordu bana.

Gözyaşlarım dudaklarıma doğru süzüldüğünde başparmağıyla temizledi. Parmak ucu alt dudağımda uzunca bir çizgi çizerken bana biraz daha yaklaştı. Başım boynunun hizasına geldiğinde beni kolunun arasına almak için bir hamle yapacaktı ki "Üzgünüm..." dedim titreyen sesimle. Bana vadettiği şey daha fazla acıydı. Parmağı dudağımda duraksadı, bana sarılmak için havalanan eli durdu. "Ben bu yorgunluğun içinde seni şefkatle sarıp sarmalayamayacağım için üzgünüm..." dedim içim kanaya kanaya. Keskin nefeslerim sözlerimle birlikte şah damarına çarptı. Bir adım geriledi. Dudaklarımda teninin tadı vardı. Güçlü, sarsılmaz bedeni karşımda duruyorken aklından geçenleri okumakta zorlandım. Derin bir nefes aldı, yutkundu. "Bana hiç dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu kuvvetsiz bir ses tonuyla. Sesindeki can kesiklerinin sızısı sardı her bir yanımı. Kalbinin atışları çıplak gövdesinde oldukça belirgin bir şekilde çarparken aşkından ölecek gibiydi ve eminim ki bu uğurda ölmek en çok isteyeceği şeydi. Gözlerine bakamadım. Benim yenilgim tam olarak bir çift mavi gözden ibaretken ben ona bakamazdım. Gözüne baka baka, sızladığını bile bile ona hayır diyemezdim. Ölmek üzereydi. Sonları oynadığını biliyordum. Çırpınışları bir bataklıkta son bir dal parçası arayan çaresiz birininki gibiydi. Ben ondan bu umudunu da alırsam yok olup gidecekti. Ben buna katlanamazdım. Ama bile bile, onun bu isteğine boyun eğerek de bu hayatta var olamazdım. O yüzden cevapsız kaldım. Sessizliğe sığındım. Bunun ona umut vereceğini bile bile sessizliğe sığındım. Daha da batmasın diye keskin sınırlar çizerek, onu yok etmemek adına sessiz kaldım.

Zamanla vazgeçecekti. Ben ona dönmeyecektim, o eninde sonunda vazgeçecekti. Tedirginlikle bana bir kez daha sokulduğunda alnını alnıma yasladı. Bu beklediğim bir şey değildi. Alnıma değen alnıyla beraber gözleri kapanırken, uzun süre nefessiz kalmış gibi sızlayan ciğerleriyle buluşturdu kokumu. "Aklından geçenleri biliyorum," dedi aklımı okurmuşçasına. Çenesindeki sakalların her bir telini tenimde hissettim. "Bana yenilmemek için direndiğini biliyorum. Senden geçmemi ama kendime de zarar vermememi istediğini biliyorum," dedi beni tanıdığını belli edercesine. Dudaklarımda olan parmakları yanağımdan bir tüy gibi uzanıp şakaklarıma gitti ve parmak uçları yavaşça okşadı. "Sensiz bir yaşam mümkünmüş gibi..." derken alaycı bir soluk dağıldı yüzüme. Kısa bir tebessümün yerini tekrar düz bir çizgi aldı.

"Korkularını biliyorum, isteklerini, kırgınlıklarını..." dedi parmakları hafifçe kıpırdanırken. Sevdi, sevdi, sevdi... Onu kabullenmeyen, ona direnen düşüncelerimi dahi sevdi. "Bana dönmeyeceğini de biliyorum," dedi acı içinde. Çaresizlik hissini ezberlemiş biri olarak onda da bu duyguyu hissedebiliyordum. Dillendirdiği her kelime benden çok onu yakıp kül ediyordu. "Ama yine de..." derken bir eli usulca belimi kavradı. Diğer elini kalbimin üstüne indirdi. Parmaklarının kemikli kısmı kalbimin üstünde dolanırken "Buranın merhametine sığınıyorum," dedi bütün canı içinden sökülürcesine. "Bugün bana gelişine tutunuyorum. Ufacık bir ihtimal bile olsa geçmişe tutunuyorum," dedi. Bilmiyordu ki bende artık geçmişin hatırı kalmamıştı. O bizim geçmişimizi de hiç etmişti.

Sevgisi de öfkesi de en çok benim canımı yakarken yine en son ben parçalarımı birleştirmek için uğraşıyordum. "Beklerim," dedi vazgeçmeyeceğini belirtircesine. "Eğer sen bana geleceksen, bir 30 yıl bekledim, yine beklerim," dedi hiç düşünmeden. "Ama ben senden geçmem, Mahru..." derken parmakları kalbimin üstünü sevdi. "Sen beni affedene kadar, bana dönene kadar ben uğraşırım."

Tırnaklarım etimi delip geçmişti artık. Dudaklarımı kanatırcasına birbirine bastırırken kalbimin üzerindeki parmakları süzüldü yavaşça aşağıya. "Yapma..." dedim daha fazla dayanamayacağımı anladığımda. "Yapma artık, yeter. Bunları konuşmak bize iyi gelmiyor.." derken anın büyüsünü bozarak sesimi yükselttim. Canım acıya acıya, tek bir nefeste konuşmaya devam ettim. "Biz seninle

artılarımızı, eksilerimizi bir kefeye koysak ve yolumuza devam etmek istesek hangi tarafı ağır gelir sence?" diye sordum ama cevabı yoktu. Çünkü cevap gayet açıktı. "Bizim yollarımız bir değ-" derken cümlemi tamamlamama izin vermeden derin bir nefes aldı ve çenesi kasılarak elimi tuttu.

Parmaklarım o iri avuçlarının arasında sıkışmışken başını bir miktar geriye çekti ve hafifçe yan döndü. İşte tam oradaydı; tüm yenilgilerim, zafiyetlerim... İki parmağımı kulağının arkasındaki dövmenin üzerine mıhladı: Hilal şeklinde ona dönük bir ay ve ensesine uzanan minik yıldızlar. Ay beni temsilen yapılmışken yıldızlar ise öpmeye doyamadığım teninde dokunduğum yerlere döşenmişti. O benim dudaklarımın dokunduğu yerlere bile yıldızları döşemişti. Parmaklarımız birbiriyle kavuşmuş, aynı yere dokunurken iğneler batıyormuşçasına sızladı parmak uçlarım. "Ben senin yörüngende dönüyorum, Mahru..." dedi tok bir sesle. "Bak," derken bu ikimize de acı vermekten başka bir işe yaramıyordu. "Bak, şuna bak..." Sesi bir miktar yükseldi. "Bana dönük sadece," dedi. Söylediklerini kulaklarımdan önce kalbim duydu. "Bana dönük sadece, çünkü senin başkası için var olman, başkasının gecesine ay olman haram sana," dedi. Kalbimin acımasız darbeleriyle elim onun avucu içinde ondan ayrıldı. Parmaklarım sanki büyük bir ateşin içinden çıkmış gibi kavrulurken yüzüme baktı. "Bu yüzden sen bir bende yanarsın," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Parmak uçlarımı öptü, öptüğü yerler sızladı. "Ben bir sana kanarım..."

Kapımın alacaklı gelmiş gibi çalınmasıyla zar zor ayılmaya çalıştım. Çakır'ı görmeyeli neredeyse 2 gün geçmişti. 2 gündür ölü olan ruhumu bedenim taşımakta zorlanıyordu elbette. O yüzden ben de yatıp uyumayı seçmiştim. Onun geldiği günden beri yine tüm düzenim bozulmuştu, yapmayacağım şeyleri yapmaya başlamıştım. 2 gündür dükkânı açmıyordum, telefonlarım kapalıydı ve kimseyle görüşmüyordum. Şimdi kapıya dayananlar da muhtemelen, öldüğümü düşünen arkadaşlarımdı. Hem kapı hem zil ardı ardına çalarken vazgeçmeyeceklerini anlayıp ayaklandım. Kendimi o kadar pis hissediyordum ki bu hissiyat yüzümü buruşturmama sebep oldu. 2 gündür neredeyse her gün uyumama rağmen hâlâ gözlerim açılmak-

ta zorlanıyordu. Hiç uyumamışım gibi uykum vardı. Annem "Uyku uykunun mayasıdır," derdi. Uyudukça uyuyası gelirmiş insanın. Haklıydı sanırım. Kapıya vurulmaya devam edilirken "Geldim..." diyerek adımlarımı hızlandırdım ve kapıyı açtım. Karşımda Şura ve Mihriban vardı. Şura fazlaca öfkeli duruyordu. Ben girmelerini teklif dahi etmeden Şura içeri dalarken Mihriban hafif bir tebessümle izin ister gibi durunca kapıyı ardına kadar açtım.

"Geri zekâlı, hayvan, öküz, aptal..." diye yüksek sesle söylenen Şura'ya merakla "Ne oldu?" diyerek salona adımladım.

Mihriban gözlerini devirip koltuğa otururken Şura odanın içinde dolanıp duruyordu. "Yemin ediyorum bıktım artık ya..." dediğinde yüzü buruştu ve ben bu hâli karşısında "Ne oldu?" diye yineledim sorumu. Şura eli belinde, salonun ortasında volta atarken beni duymuyordu bile.

"Evlenmeyeceğim diye tutturdu," dedi Mihriban ve benim inanmaz gibi kaşlarım çatıldı. 2 günde evlenmeyeceğim diyecek ne olmuş olabilirdi?

"Birazdan gitmemiz gerekiyor, farkında mısın? Yola çıkacağız, sen evlenmeyeceğim diyorsun," dedi Mihriban.

Şura odanın içinde hâlâ dolanmaya devam ederken "Biri bana ne olduğunu anlatacak mı? Yoksa gidip yatacağım," dedim. Gerçekten tam oturduğum koltuğun kol kısmından kalkıyordum ki "Esat'ın eski sevgilisi..." dedi Şura bir anda bana bakarak. "Hani şu, Adana'da olan..."

Kalktığım yere tekrar yerleşerek kollarımı göğsüme doladım ve "Eee?" diye sordum.

"Ya Mahru, kızı zorla başkasıyla evlendireceklermiş sanırım..." dediğinde hâlâ sinirle oradan oraya dolanıyordu. "Bu da aramış Esat'ı. Esat da iyilik meleği..." derken iki elini havaya kaldırdı. O öfkesinden konuyu bile anlatamayınca Mihriban dâhil oldu.

"Ya bak şimdi..." dediğinde Şura da onun anlatmasını ister gibi onayladı. Ben de bedenimi ona çevirdim.

"Kız dün gündüz bunu aramış sanırım. 'Beni istemediğim biriyle evlendirecekler, ne olur beni kurtar,' demiş. Babası onaylamış, erkek tarafı da isteyince kıza sormamışlar bile. Esat da olaya müdahale etmiş. Karşı tarafa birilerini yollayıp gözlerini korkutmuş sanı-

rım. Akşam da Esat'a Şura'nın yanında haber gelince... Bizimkinin şalterleri attı."

Ne desem bilemiyordum. "Kuzum, aslında Esat kötü bir şey yapmamış ki..." dedim ılıman bir yaklaşımla fakat Şura o kadar öfkeliydi ki irileşmiş gözlerini üzerime sabit tuttu.

"Bakma öyle, Şura," dedi Mihriban da benim tarafımda olduğunu belli edercesine. "Yapmamış tabii. Başkasını yollamış, kendi gitmemiş. Kızla da görüşmemiş etmemiş. Zor durumda olan birine yardım etmiş. Esat da diyor zaten..." dediğinde bana dönerek konuşmaya devam etti. "'Kim olsaydı yapardım, Selma'ya özel bir durum değildi,' dedi. 'Yardım isteyen birini nasıl geri çevireyim?' dedi. Ama Şura öyle bakmıyor tabii konuya..." dediğinde onu da anlıyor gibi sesinin tonunu yumuşattı. "Esatlar yolda, bizi almaya geliyor ama Şura gitmeyeceğim diyor. Anneleri falan herkes bizden önce uçakla gitti. Yerleşmişlerdir bile."

Ben de anlıyordum aslında. Selma çok uzun süreler Esat'a mesaj atıp atıp durmuştu. Şura da Selma'nın düğüne çok az bir süre kala böyle yapmasının altında başka bir şey arıyordu.

"Ya biz evleniyoruz, farkında mısınız?" diye sordu vurgulayarak. "Adana'da bunları tanımayan yok. Dün akşam telefonda konuşurken duydum, 'Kızı isteyen adama selamımı ilettiniz mi?' dedi. Adını vermeden kurtarsaydı, göz korkutsaydı. Hiç olmadı, Çakır abinin adını verseydi..." dediğinde 2 gün sonra başkasından onun adını duymak bir garip hissettirdi. Tüylerim diken diken olsa da kendimi kısa sürede toparladım ve kolumu sıvazladım yavaşça. "Kızın babası gelse, 'Esat, sen selamlarını yollamışsın bizim dünürlere. Üstelik düğüne yakın,' dese ne olur? Hayırdır demezler mi adama?"

O konuda da haklıydı ama ne denirdi ki şimdi? Odanın içinde saçlarını tepeden kavramış yürümeye başladığında kapının ardı ardına çalmasıyla Mihriban benden önce ayaklandı ve kim olduğunu biliyormuş gibi rahatlıkla kapıyı açtı. Esat ve Turan içeri girerken Mihriban bu duruma hiç şaşırmamıştı. Esat aklı da gözü de Şura'da olduğu hâlde içeri girerken Mihriban'ı pas geçti. Turan da her zamanki gibi yüz vermemişti Mihriban'a. Fakat bu sefer bir değişiklik daha vardı. Mihriban, Esat içeri girer girmez Turan'ın geçmesini beklemeden, yüzüne dahi bakmadan Esat'ın peşine takılmıştı.

Turan kısa bir an şaşırıp çatık kaşlarıyla Mihriban'ın arkasından bakarken sabır dilercesine dudağını yukarı doğru kıvırdı ve içeri girdikten sonra kapıyı çarptı.

"Ne demek gelmiyorum lan?" dedi Esat içeri girer girmez yüksek sesle. O da en az Şura kadar öfkeliydi. Şura ise Esat'ın bu tavrı karşısında daha da yükseldi ve yerinde tepinerek "Ne demek diye soruyor bir de," dedi bana bakarak.

Sinirden tüm bedeni titrerken gözü etrafı taradı ve sehpanın üzerindeki bardağı alıp fırlatma girişiminin üzerine gözümü kıstım. Esat'ın omzunun üstünden sıyırıp duvara çarpan bardak parçalara ayrılmıştı.

Mihriban "Şura!" diye çığırırken Esat kılını bile kıpırdatmıyordu, ben de pek hareket etmiyordum. Alışık olduğum türden sahnelerdi bunlar. Ben de zamanında Çakır'a kızıp az cam çerçeve indirmemiştim. Kan da can da çekiyordu demek.

"Aradın mı eski sevgilini?" diye sordu Şura öfkeyle. "Düğünümüze de davet ettin mi? Zaten aklı da sendeydi. Bir nikâh da ona kıyarsın. Dedenden alışkınsındır sen."

Dedesi kuma üstüne kuma alan bir adam olduğu için ben de pek hazzetmezdim kendisinden. Gerçi babaları ve kendileri o yapıda insanlar değillerdi ama dedesi hep kadınlara olan düşkünlüğüyle bilinirdi.

Esat sessiz kalıp sadece Şura'ya bakınca Şura buna da öfkelendi. "Konuşsana..." diye bağırırken gözüne kestirdiği bir vazoyu aldı ve gelişigüzel fırlattığı vazo Mihriban ve Turan'ın olduğu tarafa gitti. Mihriban korkuyla elini başına kapadı ve eğilmeye çalıştı. Bu sırada Turan da onun önüne atılarak elini öne doğru uzattı. Neyse ki vazo onları da teğet geçmişti ama Turan'ın Mihriban'ın önüne atlama girişimi benim kadar Mihriban'ın da gözünden kaçmamıştı.

Hatta içinde bulunduğu durum sebebiyle Turan da bundan hoşlanmazken "Yenge..." diye soludu sinirle Şura'ya karşı. "Yani vereyim emaneti, sık kafasına," dedi gayet ciddi bir şekilde. "Böyle biz güme gidecekmişiz gibi hissediyorum."

Turan eliyle yüzünü sıvazlarken ne Esat tarafından ciddiye alındı ne Şura tarafından. Onlar birbirine soluyarak bakarken "Daha ne kadar saçmalayacaksın, merak ediyorum," diye bir cümle kurdu Esat. "Sana köpek gibi sadıkken ve seni böylesine severken bana daha hangi yakıştırmaları yapacaksın, merak ediyorum," dediğinde ben

ayaklanarak kapıya doğru ilerledim. Onların aslında baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Topluluk içinde konuşarak çözemeyeceklerdi bunu.

"Vallahi siz kendi aranızda halledin problemlerinizi. Ben dükkânımı açacağım. Bu arada..." dediğimde Şura bana doğru baktı. "Kırdıklarının listesini yapıp Esat'a faturasını keserim. Sana zahmet, koltuk takımına da el atarsan..." dediğimde anlamamış gibi kaşları çatıldı. "Eskidi de..." diyerek gülümsedim. "Eniştemize kilitleyelim onu da..."

Şura ciddiyetimi sorgular gibi "Vallaha mı?" diye sordu. Sahiden bunu soruyor oluşuyla gözlerimi devirdim ve "Dalga geçiyorum," dedim, Mihriban'a kaş göz yaparak ilerledim. Ama o da Turan da bu işaretimden hiçbir halt anlamayarak oldukları yerde dikilmeye devam ettiler.

Bağırmalar kesilmişti. Daha normal bir ses tonuyla konuşmaya başladıklarından olsa gerek odaya geçince seslerini duymadım. Dolaba yöneldiğimde duraksadım. Şimdi bu dengesiz Şura pat diye odaya gelebilirdi, ki düşündüğüm gibi de oldu, bir iki dakika geçmeden Şura, Mihriban ile birlikte odaya girdi.

"Ne oldu?" diye sordum dolabın kapağını kapatıp yatağa otururak.

"Kalk, gideceğiz diyor, Mahru..." dedi Şura sinirle dolaba yaslanarak. "Yaptığından hiç pişmanlık duymuyor, bir de emir veriyor. İnsan biraz alttan alır ya."

Esat, Şura'ya ne kadar düşkün olursa olsun bir o kadar da inattı aslında. Yaptığının arkasında durur, geri adım atmak bir yana, inatla diklenirdi bu konuda. Aslında bir iki kelime güzel laf etse üçüncüsüne gerek kalmadan Şura yelkenleri suya indirecekti ama sanırım gururundan yapmıyordu.

"Sen Esat'ın sevgisinden emin değil misin?" diye sordum derin bir soluk alarak. "Bunun altında art niyet arıyorsan zaten, kesinlikle sana katılıyorum, bu evlilik olmamalı..." dediğimde ikisi de duraksayıp bana baktı. Evlenmem diye direten Şura, ben onu bu konuda onayladığımda afalladı çünkü onun asıl niyeti bu değildi. "Eğer istemiyorum dersen şu an onu buradan postalarım. Halamları buraya getirtirim. Söz veriyorum, bir daha yüzünü bile görmezsin."

Mihriban da bana *"Ne diyorsun?"* dercesine bakarken "Bakma öyle," dedim ciddiyetle. "Kimse güvenmediği biriyle evlenmek istemez. Haklı kız. Kafasında kuracaksa, acaba onda mı gönlü var-"

Cümlemi tamamlayamadan "Yok öyle bir şey..." diye kestirip attı Şura.

Bir daha onu görmeme ihtimali bile nefesini kesmişti; onlarınki inatlaşmadan öte değildi.

"O zaman sorun sadece milletin ne diyeceğiyse, sen Esat'ın yanında gayet başın dik bir şekilde duracaksın," dediğimde bu durum hoşuna gitmemiş gibi olduğu yerde dikildi. "Arka planda tribini at, süründür, ne halt edersen et. Ama sen o adamın sevgisinden eminsen, yaptığının sadece insanlıktan olduğunu biliyorsan eğer, oldu ki biri karşına o cümlelerle geçti, sen de dersin ki 'Benim her şeyden haberim var, biz insanlığımızı yaptık, yardımımıza ihtiyacı olan bir kadına yardım ettik.'"

Kaşları bir miktar çatılırken aslında ikna olmuş gibi de duruyordu. "İnsanların ağzına laf vermene lüzum yok. Bırak, onlar sizi bir bütün olarak görsün. Sen geri planda hallet kalanını. Şimdi trip atıp, ağlayıp sızlayıp düğün ertelemek hem annenleri orada zor durumda bırakacak hem insanlara daha çok malzeme vereceksin. Üstelik bu sefer, o söylediklerin olmayacaksa bile insanların aklına sen şüphe düşürüp konuşmalarına sebebiyet vereceksin."

Mihriban hayretle dudak bükerken "Madem evlenmeye kararlısın, git ve Adana'da Selma'nın ve diğerlerinin gözüne soka soka, salına salına gez," dedim.

Şura bu konuşma karşısında tamamen buzlarını eritmişken "Ama..." diyerek ciddi, ödün vermez bir ifade takındı. "Affetmem hemen. Söylemem bunu Esat'a. Adana'da karar vereceğim falan filan derim. Sürünsün yani biraz."

"Nasıl istersen..." diyerek gülümsediğimde Şura "Vallahi Çakır abinin neden ille de sen diye tutturduğunu şimdi gayet iyi anlıyorum, Mahru," dedi. "Ağlayıp sızlayan bir kadın olmak yerine elindeki erkeği taşımayı biliyorsun."

Derin bir soluk alıp önüme döndüm, konuyu kapatmak istercesine. Bence öyle değildi çünkü.

"E, o zaman sen de kalk, hazırlan," dedi Şura yaslandığı yerden doğrularak. Ben *"Nereye?"* dercesine bakarken "Adana'ya geliyorsun," dedi kesin bir dille. "Konuştuk bunu seninle. Aşağıda araba. Hemen bir çanta ayarlıyorsun kendine, beraber gidiyoruz."

Evet, konuşmuştuk ama ben tamam dememiştim. "Hayır," dedim gayet emin bir şekilde kafamı iki yana sallayarak. "Ben gelmeyeceğim. Zaten dükkân-" dediğimde Şura bunu bir cevap olarak kabul etmiyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

"İki gündür dükkânı açmayabiliyorsun ama benim düğünümde bunu mu bahane ediyorsun, Mahru?" diye sordu kırgın bir ifadeyle. Bunu bilerek, beni etkilemek adına yapıyordu. "Ayrıca Eftelya abla bakar dükkâna. Sanki hiç yapmadığı şey. Sen gelmek istemiyorum demiyorsun da..."

"Gelmek istemiyorum," dedim açık açık.

Bunu beklemiyor olsa gerek, bir an afallasa da "Hiç mi hatırım yok?" diye sordu.

Bu hatır gönül meselesi değildi ki. Şura'nınki şımarıklıktı. Mihriban daha yumuşak bir sesle "Ben seni anlıyorum, Mahru," dedi. "Gelmek istememekte haklısın ama ben de gelmeni isterim. Orada tek, bunlarla bir de kavgalıyken nasıl uğraşırım, bilmiyorum. Bir de Turan ile sürekli yan yana... Hiç bilmediğim bir yerde..."

Kapının iki kez tıklatılıp açılmasından sonra Esat "Çıkmamız gerekiyor artık," dedi.

Esat, Mihriban ve Şura'nın ısrarları sonucu, özellikle Şura'nın "Mahru gelmezse beni kimse oralara götüremez," diye çocukça tutturmalarından sonra, şiddetli bir ısrarla kısa bir duş sonrası yolda bulmuştum kendimi. Çantamı dahi Şura ve Mihriban ayarlamıştı; içine ne koydukları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir anda siyah lüks bir aracın içinde buldum kendimi. Gözlerim Çakır'ı aramadı desem yalan olur. Bizden önce herkesin Adana'ya gittiğini biliyordum. Acaba o da mı gitmişti?

Şura bir tarafımda, Mihriban bir tarafımda, tam karşımda da Esat ve Turan otururken gerginlikten sebep herkes fazla sessizdi. Kimse konuşmak için yeltenmiyor, Mihriban camdan dışarı bakarken, Turan da tam çaprazında onun tersindeki camdan dışarıyı izliyordu.

Derin, sıkıntılı bir soluk verdikten sonra internetten yolun ne kadar süreceğine baktım. Zira bunlarla yol asla bitmezdi. Gördüğüm sayı ile ise gözlerim irileşti 10-11 saat yol ne demekti? Ben daha

yolun başında büyük bir pişmanlığa bürünürken araba durdu ve kapı aralandı.

Çakır üzerinde siyah bir ceketle arabaya binerken kalbim çarpmaları sonucu ayrılacak gibi oldu. Boğazım kurudu, ne yapacağımı bilemedim. Onu görünce sürekli böyle oluyordum. Gözleri benim aksime günlerce uyumadığını belli edercesine yorgundu. Gözlerini tek bir an bile üzerimden çekmeyerek yerine oturdu ve kapıyı kapattıktan sonra araba hareket etmeye başladı. Gözlerindeki ifade ona ördüğüm duvarları bir bir parçalara ayırırken gözlerimi kaçırdım. Derin bir nefes alarak, boynumda dolanan saçlarımı geri doğru attım.

"Sabah seni de bekliyorduk aslında abi..." dedi Şura, arabaya bindikten sonra ilk kez sessizliği bozarak. "Esat'ın yaptıklarından haberin vardır diye düşünüyorum."

Gözlerimi kaçırmam neyi değiştirirdi ki, o yine yönünü buluyor ve birkaç saniyede tekrar gözlerini gözlerimle buluşturuyordu. Biliyorum dercesine onayladıktan sonra "Mahru arabada olduğumu bilseydi binmezdi," dedi beni ezbere bilir gibi. "Başka bir şeyle giderdi ama asla benimle aynı arabada yolculuk etmezdi."

Bunu da bildiği için planlamıştı işte. Ben ondan kaçmak istedikçe o yollarımı hep kendisine çıkarıyordu. Onu küçücük bir ortamda yok saymak ne kadar mümkünse o kadar yok saymaya çalıştım. Başka tarafa baktım, parmaklarımla oynadım, yokmuş gibi davrandım ama lanet olası arabanın içinde bile, onca insanın kokusunun arasında onun kokusunu ayırt edebiliyordum. Tırnaklarımla elimin kenarlarını soymak istercesine kazırken dudaklarımı dişlemeye başladım.

Alttan alttan bana baktığını hissedebiliyordum. Sessizliğin içinde telefonunun çalmasıyla "Söyle!" diye sert bir ses tonuyla açtı telefonu. Ben kısa bir an bakışlarımı kaldırdığımda gözlerini benden çekip yere odaklandığını fark ettim. Muhtemelen hazzetmediğim bir telefon konuşması içindeydi ve o, böylesi konuşmalarda bile gözlerindeki saf sevgiye bu konuşmayı dâhil etmiyordu. Kötü olan hiçbir şeyi bana değdirmemeye çalışıyordu.

"Hâlâ anlamıyorsa anladığı dilden konuşalım o zaman," dedi öfke barındıran bir sesle. Esat Çakır'a bakarken Turan bakmıyordu ama kulağının onda olduğunu anlayabiliyordum. "Akşamüzeri Adana'da olurum. Gece bir ziyaret ederiz," dedi konuşmayı sonlandıracak gibi. Ama kapatmadı ve ekleme yaptı. "Resul," dedi tok

bir sesle. Sonra bakışları beni bulduğunda ona yakalandığım için gözlerimi kaçırdım. "Adana'da olduğum süre boyunca hiçbir sorun istemiyorum," dedi emrederek. "Ne yapılması gerekiyorsa bana gelmeden yapılsın, halledilsin..."

Karşı tarafın ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kısa bir an dinledikten sonra, Çakır "Serdar'ı bırak sadece bana..." dediğinde kaşlarımı çattım. Çenesindeki kemikler belirgin bir şekilde ortaya çıktığında dişleri arasında "Ecdadını sikeceğim onun," diye homurdandı.

Kimdi bu Serdar, hiçbir fikrim yoktu ama Çakır'ın hayli sinirli olduğunu görebiliyordum. Karşı taraf muhtemelen onay verdi ve Çakır başka bir şey demeden telefonu kapattı. Sinirini elindeki telefondan çıkarmak istercesine sıkarken "Ne olmuş?" diye sordu Esat merakla. "Ne yapmış Serdar? Dün ben halletmiştim aslında."

Sanırım Selma'nın evleneceği adamdı bu. Çakır'ın yüzünde öfke barındıran bir gülümseme yer aldığında "Kızı tehdit ediyormuş lavuk," dedi. Bu gülümseme bile Çakır'ın ona cehennem olacağının kanıtı gibiydi. "Canı sıkıldı, kaşınıyor," dedi Çakır ciddiye almadığını belirtircesine. Onun için oldukça basit biriydi sanırım. "Kaşırım ben gidince. Boş ver sen."

Şura, bu konudan sıkıldığını belli eden ses tonuyla "Düğünümüz için de bir şeyler yapabilecek fırsatı buldunuz mu, merak ediyorum," dedi. Bu arada Mihriban'ın çalan telefonu kısa bir ara vermesine neden oldu ama sonra hemen devam etti. "Daha Adana'ya gelecek misafirler falan var ya hani, ne olacak onlar? Selma'nın dertleri biterse bana da sıra gelir umarım."

"Sheraton Otel'de misafirleriniz için yer ayırtıldı," dedi Çakır net bir ifadeyle.

Oturduğu deri koltuğa uyumlu siyah deri ceketini üzerinden çıkarıp yanına koyduğunda siyah bir kot ve siyah bir tişörtle kalmıştı. Tam cam kenarında, koltuğun kenarına kolunu koymuş, dirseğinden kırılmış kol kasları belirginleşirken mavi damarları da epey dikkat çekiyordu. Uzun parmakları dudağıyla oynarken iki parmağını Şura'ya doğru uzatarak ekleme yaptı. "Uçak biletleri de alındı."

Turan ile aralarındaki soğukluk, daha doğrusu Çakır'ın ona takındığı tavır dikkatten kaçmıyordu elbette. Esat ile konuşsa da Çakır, Turan'ın varlığını yok sayıyor gibiydi. Turan da kimseyle

muhatap olmuyor, camdan dışarı bakıyordu. Mihriban da bu sırada telefonla konuşmaya devam ediyordu.

Mihriban telefonda "Siz konuştunuz mu?" diye sordu oldukça düşük bir tonda. Ben de dinliyor olmamak adına daha fazla kulak vermedim ve "Herkes uçakla gidiyorken acaba biz neden arabayla gidiyoruz?" diye sordum.

Çakır hiç düşünmeden gözlerimin içine baktı ve "Seninle daha fazla vakit geçirmek istedim," dedi. Kısa bir es verdikten sonra olduğu yerde dikleşti. "Ama eğer arabayı rahatsız bulduysan," dedi biçimli kaşlarını hafifçe çatarak. "Yolda başka bir araca geçebiliriz."

Yaptığımız araba yolculuklarını özlediği, her an benimle göz teması kurmak istediği hatta benden başka hiçbir şeye odaklanmadığı hasretinin en büyük kanıtlarıyken ben ona hevesimin dahi kırıklığını daha nasıl anlatabilirdim bilmiyordum. Olumsuz anlamda başımı sallayıp kafamı hafifçe çevirdiğimde Mihriban ile göz göze geldik. Mihriban "Tamam, gelince görüşürüm o zaman ben. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum merakla. "Kiminle görüşüyorsun?"

Benden başka kimseyle göz teması kurmadan, fakat sesini oldukça baskın bir şekilde kullanarak "Taliplerimi değerlendirmeye karar verdim artık," dedi. Bu ses tonu geçen gün Turan'ın yaptığı gibi, bir beklentisinin olmadığını ya da ondan vazgeçtiğini duyurmak ister gibiydi. Kısa bir an arabanın içine göz gezdirdiğimde ilk baktığım Turan oldu; hiç şeklini bozmadan fakat kaşları bir miktar çatılmış bir şekilde dışarıyı izlemeye devam ediyordu. "Eğer anlaşabilirsek en kısa zamanda ben de bir yuva kurmak istiyorum."

Herkes büyük bir şaşkınlık içindeyken "Emin misin?" diye ilk soran ben oldum. Mihriban gayet emin bir ifadeyle başını salladı. O zaten küçük oyunlar kurmazdı. Bunun Turan için bir oyun olduğunu düşünmedim bu yüzden. Mihriban muhakkak düşünüp taşınmıştı bu konuda.

"Kim peki?" diye sordu Şura merakla. "Kiminle görüşeceksin? Tanıdığımız biri mi?"

Esat ve Çakır yüzüne merakla bakarken Turan pek sesini çıkarmıyordu. Fakat onun da can kulağıyla dinlediğini görebiliyordum.

"Ben bizzat tanımıyorum ama aşağı mahalledenmiş," dedi Mihriban dudak bükerek. "Dayımlar falan tanıyormuş çocuğu. İyi bir

ailesi varmış. İşinde gücündeymiş. Beyaz eşya dükkânı varmış. Görüşün bir dediler. Gidince bakacağım bakalım."

Çakır merakla "Adı neymiş?" diye sordu. Bir şeyleri irdelediğinde kaşları hafifçe çatılır ve tüm odağını karşısındaki kişide toplardı. Mimiklerine, ses tonuna kadar dikkatle incelerken aklından geçenleri de çözmeye çalışırdı. "Belki biz tanıyoruzdur. Tanımıyorsak da, biz de bir araştıralım bakalım," dedi bir abi görevi üstlenir gibi. Mihriban teşekkür mahiyetinde hafif bir tebessüm ederken "Ferdi dediler ama..." dediğinde Turan güçlü bir soluk bıraktı ve o soluğun içinde alaycı bir gülümseme vardı.

Dışarı bakan başını arabanın içine çevirirken "Yeminle bilerek yapıyor," dedi elini ortaya gelişigüzel uzatarak. Bakışlarının odağı Çakır'ken, Çakır'ın yüzünde ona karşı hiç de sevecen bir ifade yoktu. Ciddi tavrından asla ödün vermedi. "Bu Ferdi, Ferman'ın kuzeni..." dediğinde sanırım arabadaki herkesin aynı anda kaşları çatıldı. Kulağımın dibinde patlayan isim kulaklarımı uğuldatırken olduğum yerde tedirginlikle kıpırdandım. Bakışlarım istemsizce Çakır'ı bulduğunda bana bakmadan öfkeyle dolduğunu ama taşamadığını görüyordum. Bakışları Turan'ın üstünde, onunla göz teması kurmama dahi izin vermezken "Önce Mahru Fer-" dediğinde Turan'dan daha yüksek bir sesle Çakır'ın sesi yayıldı arabanın içinde. "Kes sesini!" dedi tüm öfkesini kusarcasına. Ama Turan öyle bir dolup taşıyordu ki Mihriban için sesini kesse de acımasız bakışlarını Mihriban'ın üstünde suçlarcasına tutuyordu. Dudaklarını birbirine bastırıyor, oturduğu yerde ayaklanmamak için zor duruyor gibiydi.

"Abi, ben valla bilmiyordum," dedi Mihriban titreyerek Çakır'a bakarken. Aslında hiçbir suçu yokken, sırf ben Ferman ile görüştüm diye bedelini herkes gibi o da ödüyordu. Çakır'ın yanında olan kimse Ferman ve çevresindekilere yaklaşmıyordu. Yaklaşırsa eğer, Çakır'ı karşısına alıyordu.

"Niye açıklama yapıyorsun, Mihriban?" dedim elimi elinin üstüne koyup sakinleştirmek ister gibi. Avucumun içindeki elleri bile anında buz kesmişti. Bu sefer Çakır bana bakıyordu ama ben onun benimle göz teması kurmasına izin vermiyordum.

"İstediğinle birlikte olabilirsin," dedim gülümseyerek. "Buradaki kimseyi ilgilendirmez. Senin eğer içine siniyorsa görüşebilirsin. Kimseye açıklama yapmana gerek yok."

Kuzenim sevdiğim adamın kuzeniyle evlenirken en yakın arkadaşım da beni seven adamın kuzeniyle görüşüyordu. Ben de iki arada kıvranıp duruyordum işte.

"O işleri sen geçeceksin de..." dedi Çakır beni ezip geçerek. Bakışlarımı ona meydan okurcasına doğrulttuğumda "Sana ne, tam olarak?" diye sordum.

"Bana çok şey, Mahru..." dedi başını hafifçe sallayarak. Adımı oldukça sert bir dille zikrederken elinde duran telefonu parçalara ayıracak gibi sıkıyordu. Öfkesinin kuruttuğu dudaklarını diliyle hafifçe ıslatırken "Anlamaz onlar, boş versene," dedi Mihriban'ın gözünün içine baka baka.

"Bilerek yapmadıysa ben de Turan değilim..." dedi tükürür gibi. "Bilmiyormuş, falanmış filanmış. Hepsi numara. Yüz vermedim ya..." dedi kendinden emin bir ifadeyle, sinir bozucu bir gülümseme yüzüne yayılarak. "Baktı onlarla sorunluyuz, hemen gitti oradan birini ayarttı."

Sözleri beni bile çileden çıkarırken Mihriban'ı nasıl çıkarmasındı? Ben öfkeyle yükselirken Mihriban da dolan gözleriyle ağzını açıyordu ki "Siktir git lan!" dedi Çakır ona doğru atılarak. Eli arkasındaki cama sertçe vururken araba saniyesinde durdu. "Siktir git, ön tarafta otur..." dediğinde her an elinde kalacakmış gibi bir hâli vardı. Elindeki damarlar belirginleşirken alt dudağını dişleri arasında kısa bir an ezdi. "Adana'dan dönene kadar da gözüme gözükme. Şu fasıllar bir bitsin, ben senin hesabını düreceğim."

Turan, Mihriban'dan yüzünü çekmeden kapıyı açtı, indi ve resmen kıracakmış gibi çarptı. Ön kapıyı da aynı sertlikle kapatırken arabanın sarsılışını hissettik. O sesten sonra araba tekrar hareketlendi. Mihriban gözyaşlarını saklama gereği duymadan ağlarken "Ya ben ne yaptım buna bu kadar?" diye sordu hıçkırıkları içinde. Kolumun altına aldığım bedeniyle kolunu sıvazlarken Mihriban'ı Turan yüzünden kaçıncı kez teselli edişimdi, bilmiyordum. "Ben nereden bileyim kim kimin kuzeni, arkadaşı?" Hıçkırıklar içindeyken konuşmaya devam etti. "Ben mahalleden dışarı bile çıkmam. Tanıdığım üç beş kişi var. Onları da hepiniz bilirsiniz zaten," dedi. Hâlâ kendini açıklama girişimindeydi. Dudaklarımı saç diplerine bastırırken saçlarını sevdim. Çakır beni süzdü. Onu seven ellerime, öpen dudaklarıma içi gide gide baktı.

"Ben ne yapsam yaranamıyorum," dedi Mihriban hâlâ konuşmaya devam ederek. "Ona bulaşmıyorum, kendi hayatıma bakıyorum ama onu bile burnumdan getirmeye çalışıyor. Ben sıkıld-" Mihriban cümlesini tamamlamadan "Tamam," dedi Çakır net bir ifadeyle. "Ben konuşacağım onunla." Eliyle tekrar cama vurduğunda "Rauf..." dedi gür bir sesle. "İleride benzinlikte dur."

Mihriban burnunu çeke çeke kendini toparlamaya çalışırken Çakır'ın bakışları benim onu saran kollarımdaydı. "Elini yüzünü yıka da kendine gel," dedi bana doğru bakıp konuşarak.

Mihriban eliyle yüzünü silerken "Gerek yok," dese de Çakır kesin bir dille "Var," diye kestirip attı. Kimse de üstelemedi zaten. Ben de biraz hava alırdım. Ortam o kadar gerilmişti ki... Elimle yüzümü yellerken birkaç dakika içinde araba durdu ve kapı açıldığında sert esen rüzgâr içeriye doldu. Suratıma tokat gibi çarpan rüzgârla kendime geldim. Herkes tek tek indikten sonra ben iniyordum ki Çakır bileğimi kavradı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktığımda o oturur vaziyetteydi, ben ona doğru eğilmiştim. Eğilmemle bollaşan tişörtün ucunu parmağıyla aşağıya doğru çekti. Tişört biraz daha açılırken bedenim de aheste aheste ona doğru eğildi. Arsızlık ve hasretle harmanlanmış nefesi göğüs arama dolarken o, gözleriyle itinayla beni süzdü. "Bir kere..." dedi fısıltıdan ibaret ses tonuyla. "Son dakikalarım olacaksa bile bir kere beni de öyle kollarına al diye, bir kere daha koynunda sarıp sarmala diye şu dakika hiç düşünmeden can veririm."

Dudaklarını her aralayışında ılık nefesi yüzüme çarpıyor, gerdanıma dökülüyordu. Bedenim sarsılırken zihnimin uyuşmasına sebebiyet veren sözleriyle belli belirsiz silkelenip kendime gelmeye çalıştım. Bileğini kavradım ve tişörtümü tutarak "Benim seni sarıp sarmalayacak gücüm de niyetim de yok," dedim elini iterek. "O yüzden canın sende kalsın."

Onu kendimden uzaklaştırdığımda gözlerimi kısa bir an yumup derin bir soluk alarak arabadan indim. Bu Adana süreci benim için çok daha zorlu geçecek gibi görünüyordu. Arabanın etrafında dolanırken Mihriban ve Şura lavaboya gitmişlerdi sanırım. Esat da önde Turan ile konuşuyordu. Ciddi anlamda esen rüzgâr tenimi ürpertiyordu. Kollarımı sıvazlayarak temiz havanın tadını çıkarırken dudaklarımın dahi morardığını hissedebiliyordum. Öyle keskin bir

soğuk vardı ki içim buz kesti. Yine de kısa bir an olduğu için tadını çıkarmak istedim.

"Aynen abi..." Duyduğum sesle başımı hafifçe geri çevirdiğimde Çakır telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, konuşuyordu. Elindeki siyah deri ceketi omuzlarımın üzerine bıraktıktan sonra adımlarını benden öteye doğru ilerletmeye başladı.

Üşüdüğümü görmüştü. Kendi sıcaklığını bana bıraktığında ısınmadım desem yalan olurdu. Sırtım ve kollarım belirgin derecede sıcaklığa kavuşurken kıyafetleri bile ateştendi sanki. Bir de kokusu tüm arabayı doldurduğu yetmezmiş gibi şimdi de üstüme siniyordu. Derince soludum, soludum, soludum. Birkaç saniye bunun keyfini sürerken yüz ifadem tam aksiydi. Ciddi bir ifadeyle hatta kızgın bir tavırla omuzlarımdaki ceketi aldım, avucuma toparlanan ceketi belli belirsiz okşayıp arabanın içine fırlattım. Kaşları çatılan Çakır, belirli bir uzaklıkta telefonla konuşmaya devam etti. Ben de ona sırtımı dönerek başka yöne bakmaya başladım. Esat beni görünce Turan'ı bırakıp yanıma yanaşırken "Çakır ile konuştun mu?" diye sordu.

Başta ne dediğini anlamayıp kaşlarımı çatsam da sonradan dank etti ve olumsuz anlamda başımı sallayıp "Hayır!" dedim gergin bir ifadeyle. Arkamı dönüp kontrol ettiğimde Çakır telefonla konuşmaya devam ediyordu. "Sen de anlatmadın inşallah," dediğimde tedirginlik iliklerime kadar işledi. Sert rüzgâr boğazımı kuruturken "Geldiği akşam zor sakinleştirdim. Konuşacaktım ama zamanı değildi. Daha fazla saklamayacağım, bilgin olsun. Senin anlatman daha doğru olur ama anlatmazsan ben anlatacağım," dedi.

"Esat!" dedim tok bir sesle. Nefes almayı unutmuş gibi panikler-ken devam edemedim çünkü Şuralar geldi.

"Gidelim mi?" dediklerinde bizim konuşmamız yarım kaldı ama benim beynimi kemirip durdu. En yakın zamanda Esat ile tekrar konuşmam lazımdı. Onay verircesine başımı salladım ama ben bende değildim. Hep birlikte arabaya bindiğimizde Esat ile aramızda sadece ikimizin anlayacağı, bakışlarımızdan ibaret olan bir konuşma geçti. Mihriban biraz daha toparlanmış bir hâlde "Kanca ve Tilki nerede?" diye sordu. "Gelmeyecek mi onlar?"

"Onlar önden gitti," dedi Çakır.

Araba normalden daha hızlı yol alırken Şura hâlâ belirgin şekilde Esat'a trip atıyordu. Konuşmuyor, benim Çakır'ı yok saydığım

gibi o da Esat'ı yok sayıyordu. Mihriban da sanki gerginliği kendisi toparlamak ister gibi konuşmaya çalışıyordu.

"Bir şey soracağım," dedi merakla. Tabii hepimizin bakışları onda toplandı. "Tilki'ye Tilki deme sebeplerini biliyorum. Sık sık mahalleden kaybolup kürkçü dükkânına döner gibi geri dönmesinden kaynaklı. Peki ya Kanca niye Kanca?" diye sorduğunda Şura normal bir şeymiş gibi tepki verirken Çakır ve Esat olduğu yerde dikleşti. Ben ise sorunun cevabını bildiğimden yanaklarım alev alev yanarken ikisiyle de göz teması kurmuyordum. Hatta Mihriban da deşmesin diye telefonumu çıkararak "Baksana, sana ne göstereceğim," deyip saçma sapan bir şeyler açtım ama zihnim geçmişe gitti. O soruyu benim de sorduğum o güne...

-GEÇMİŞ-

Çakır, sırtı bana dönük bir biçimdeyken bacak bacak üstüne atmıştı. Ensesindeki kısacık saçları aramızdaki mesafeye rağmen dikkatimi çekerken Kanca ve Tilki de hemen yanında derin bir sohbete dalmış gibiydiler. Çakır elindeki ince belli bardaktaki katran karası çayı dudaklarına doğru götürdü. Onlara yaklaşıyordum ama farkında bile değillerdi. Gitgide yaklaştıkça sesler belirginleşirken Kanca'nın "Dün gece Atiye var ya..." demesiyle yüzümü buruşturarak "İğrençsiniz..." dedim.

Tabii öyle dememle herkesin bakışları beni buldu. Sahiden gecenin muhabbetini mi yapıyordu bunlar kendi arasında? Arkamı dönüp oradan uzaklaşıyordum ki Çakır omzumdan kavrayarak "Hop hop hop..." dedi. Beni kolları arasına çekerken Kanca ve Tilki "Yenge..."dediler mahcup bir sesle. "Valla görmedik seni ya."

Bu konuyu konuşmak istediğimi hiç sanmıyordum. Memnuniyetsizce yüzümü ekşitirken Çakır beni kolunun altına aldı ve oradan gitmek istediğimi anlamış gibi tam aksi yönde yürümeye başladık. Arkama doğru dönüp baktığımda Tilki ve Kanca da oldukça utanmış gibi duruyorlardı ve Tilki, Kanca'ya homurdanıyordu.

Onlardan uzaklaşmaya başladığımızda başımı ona doğru kaldırarak "Sahiden?" dedim merakla "Böyle şeyleri kendi aranızda konuşuyor musunuz?"

Çakır'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken "Sallıyor ya..." dedi. "Kanca olmadığını ispatlamak ister gibi..." derken pazarın olduğu kısma doğru çevirdi adımlarımızı.

"Kanca olmadığını derken?" diye sordum ve o an aslında lakaplarının ne anlama geldiğini bilmediğimi fark ettim. "Kanca'nın lakabı neden Kanca?"

Yüzüne doğru bakıyordum ama o yola bakarak ilerlerken yüzünde pis bir sırıtma hâkimdi. Pazarın içinde gezerken balık tezgâhına geldiğimizde "Ne kadar vereyim abi?" diye sordu adam.

Çakır beni kolunun altından çıkarmış, yüzüme doğru bakarken bana soruyor gibiydi. Dudak bükerek "Bilmem..." dedim. Sonra adama dönüp "250 gram," demiştim ki Çakır inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ulan o benim dişimin kovuğuna yetmez," deyip adama döndü. "Ver 1 kilo..."

Ben sevmiyordum ama o inatla, kendi yerken bana da yediriyordu. Balıkları almış, fazlasıyla para verip üstünü almamıştı. Aynı işlemi sebze tezgâhlarında da tekrarladı. Pazarda neredeyse herkese selam verip konuşmaktan benim sorduğum soruya cevap veremiyordu. Bu şekilde pazarın çıkışına geldiğimizde "Söyleyecek misin artık?" diye sordum.

Parmaklarının arasındaki parmaklarımı okşarken "Neyi güzelim?" diye sordu. Hava kararmaya durduğunda eve doğru yönlendirdik adımlarımızı.

"Neden Kanca diyorlar?"

Çakır'ın yüzünde yine bir gülümseme belirdi ve "Takımları yamuk..." dediğinde gözlerim irileşti. Buz gibi havada ateş bastı, yanaklarım al al oldu. Ben doğrulamak için bile soruyu tekrar yöneltemezken "Doğru mu anladım?" diye sordum yüzüne bakmadan. İstemsiz hızlanan adımlarım onu da hızlandırmışken "Doğru anladın da güzelim..." dedi derin bir soluk alarak. "Daha fazla deşme. Sana yalan söylemek istemediğim için açıkladım. Yoksa seninle milletin takım taklavatını konuşacak değilim."

Benim de zaten daha fazla sorgulamak gibi bir niyetim yoktu. Aklımda beliren saçma şekillerle gözlerimi kapatıp tövbe çekerken,

sorduğuma soracağıma pişman olmuştum. Kanca'nın suratına bir daha nasıl bakacaktım, baktığımda bu durum nasıl aklıma gelmeyecekti, hiçbir fikrim yoktu.

Bahçe kapısını aralayıp önce benim geçmemi bekledi, ardından direkt bahçeye ilerledi, ben eve çıktım. Balığı asla evde yapmazdı, yapmasına da izin vermezdim. O dışarıda mangalı ayarlarken ben evden tabak, çanak ve rakıyı tepsiye koyup salatayı da inmeden yaptım.

Elimde küçük tepsiyle dışarı çıktığımda kediler bahçeye doluşmuş, balık kokusu tüm bahçeyi sarmıştı. Çakır mangalın başında siyah kazağının kollarını sıvamış, bir elinde sigara, mangalın başındayken ben de gidip sofrayı kurdum. Tabakları yerleştirdim, salatayı ortaya koydum ve rakısını kadehe doldururken "Peki ya Tilki?" diye sordum merakla. "Onun anlamı ne?"

Elimde rakı kadehiyle Çakır'ın yanına ilerlediğimde onun kendisi için çektiği sandalyeye oturdum. O tepemde dikilirken başını eğdi, saçlarımın arasına bir öpücük bırakarak elimdeki kadehi aldı.

Büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar elimin arasına bırakırken "Onunki sır gibi aslında ama..." dediğinde daha çok merak ederek olduğum yerde doğruldum.

"Çakır gözlüm..." dedim başımı omzuma yatırıp gözlerimi kırpıştırarak. "Bana da mı?"

Kısa, sesli bir kahkaha attığında "Sana ölürüm," dedi tekrar dudakları saçlarımla buluşurken. "Anlatacağım ama..." dedi parmağını uyarır gibi doğrulturken "Söylemeyeceksin kimseye."

"Söz..." dedim heyecanla.

Gözleri balıkların üzerindeyken elindeki sigaradan derin bir nefes çekti. "Biliyorsun ki Tilki bebekken mahalleye bırakılmış. Kim bırakmış etmiş, belli değil," derken onaylarcasına başımı salladım.

"Bir süre sonra bir dedikodu dolandı mahallede," dedi ciddiyetle. "Bunun annesi genelevde çalışıyormuş. Doğurmuş, bırakmış bunu. Tabii böyle olunca Piç Sadi demeye başladılar buna. Baba belli değil..." dediğinde konu benim için bir hayli ilgi çekici bir hâl almaya başladı ve o merak, yerini hüzne bıraktı.

"Eee?" dedim kısa bir es verdiğinde. Sigaranın dumanı mangaldan çıkan dumana karışırken "Sadi bunu kabullenmedi, çok da ağırına gitti," dedi.

Haklıydı. Üstelik Tilki çok kendi hâlinde, efendi bir çocuktu. Kimin olsa ağırına giderdi.

"Öyle miymiş peki?" diye sordum merakla. "Öyleyse bile sen bulurdun bunu. Doğru muymuş?"

Elimdeki kadehi alıp içerken onaylamak adına kafasını salladı ve benim iyice içim acıdı. Tilki'yi sarıp sarmalayasım geldi.

"Doğruymuş. Üstelik kadını genelevde şerefsizin biri deşmiş, öldürmüş," dediğinde yüzüm kasıldı, acısını iliklerime kadar hissettim. Elini saçlarıma doğru götürüp saç diplerimi okşarken "Bunu söylemedim Sadi'ye," dedi. "Hâlâ bilmez..." diye ekledi ve ben merakla "Neden?" diye sordum.

"O, piç lakabını hak etmiyor," dedi Çakır net bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "Bunu kaldıramaz da zaten."

"Ama sen demelerini engelleyebilirdin..." dediğimde kaşları bir miktar havalandı.

"Nereye kadar?" diye sorduğunda cevap veremedim. "Bu mahallede sözüm geçti, sonra?" diye bir soru daha yöneltti. "Ben ne kadar engellesem de bu mutlaka onun kulağına gelecekti. Ben de kimseye söylemeden, Sadi'nin de bunu öğrenmesine izin vermeden başka bir çözüm yolu buldum."

Burada tam olarak şimdiki lakabı giriyordu devreye sanırım. "Ne?" diye sorarcasına baktığımda "Annesiyle ilgili bir sürü yalan ipucu çıkardım önüne," dedi. Bu arada balıkları ters çevirirken sıklıkla benimle göz teması da kuruyordu. "Sonra Sadi bunların peşine düştü. Tabii bir sonuç elde edemeden tekrar geri geldi. Piç lakabı çok fazla yayılmadan ben bir dönem bunun sık sık ortadan kaybolması için ipuçlarını çoğalttım. Sonra da 'Tilki misin oğlum sen, kaybolup kaybolup tekrar kürkçü dükkânına dönüyorsun?' diye söylemeye ve söyletmeye başladım. O gün bugündür Sadi, Tilki olarak kaldı."

Kanca ve Tilki'nin hikâyesi birbirinden epey farklıydı. Tilki'ninki canımı yaktı. Çakır'ın ince düşüncesine tekrar ve tekrar hayran mı kalsam yoksa Tilki'nin gerçekleri hiçbir zaman öğrenemeden geçip gidecek ömrüne mi üzülsem, bilemedim.

"Söylemeyecek misin peki hiç?" diye sorduğumda kesin bir dille hayır dercesine kafasını salladı ve gözlerini uyarır gibi büyüttü.

"Söylemeyeceğim ve sen de söylemeyeceksin, Mahru!" dedi kesin bir dille. "Öğrenirse bunu kaldıramaz. Bu duyulursa Tilki bunu kaldıramaz. Onu kimse de toparlayamaz bir daha."

Ben zaten bunu asla söyleyemezdim ki. Böyle bir şey nasıl söylenirdi? Kim söyleyebilirdi? Gözlerim bir boşlukta sürüklenip giderken zihnimde Tilki döndü durdu. Kendimi yerine koydum, canım yandı. Çok zordu, çok çok zordu. Elimdeki kadehi dudaklarıma götürdüm ve birkaç yudum aldım. Tam dudaklarımdan çektiğim anda Çakır bardağı kavradı ve dudağına götürdü.

Tam olarak benim içtiğim kısımdan kana kana içiyordu. Üstelik yüzünde de arsızca bir gülümseme hâkimdi. Üzüldüğümü anlamıştı ve bu tavrıyla konuyu değiştirmek istediğini belli ediyordu. Buz kesmiş ellerimi kazağının üzerine götürdüm. Avucumun içine doladığım kazağıyla gözlerinin içine baka baka dudaklarımı yalarken elimin altındaki göğsü derince iç çekmesiyle hareketlendi. "Ah!" dedi boğuk bir sesle. "Şimdi seni bir öpsem..."

Sanki öpse alev alacakmışız gibi bir hisle dolarken taşmak için "Bardakla hasret gidereceğine..." dedim sırnaşır gibi. "Beni de öpebilirsin."

Yüzündeki gülümseme cesaretim karşısında genişlerken "Hem benim," dedim aynı gülümseme eşliğinde. "Dudaklarım çok üşüdü."

Saçlarım ara ara esen rüzgârla yüzüme yapışırken ben alttan alttan gözlerine bakıyordum. "Zorlamasan beni..." dedi gülerek. "Böyle şeyleri," derken etrafa bakındı ve tekrar bana döndü. "Herkesin gözü önünde sevmiyorum."

O sokakta çok fazla yakınlık sergilenmesinden hoşlanmazdı. Onun için böyle şeylerin yeri yatak odası ya da ikimizin olduğu ve boş olan her yerdi ama sokak değildi. Ben yine de onu zorlayarak ayaklandım ve parmaklarımın ucunda kalkarak kollarımı boynuna doladım.

Hiç beklemeden eli belime dolanırken "Çakır Seyhanlı..." dedim başımı nazlı niyazlı sağa sola hareket ettirerek. "Milletten mi korkuyor?"

Kahkahası gecemi şenlendirdi. "Korkmak?" dedi sorar gibi. "Korkmak değil ama..." derken beni biraz daha kendine çekti. Bedenlerimiz neredeyse bir bütün olduğunda eli boynuma gitti ve şah damarımı okşadı. "Lavuğun biri bizi böyle görse..." dedi yutkuna-

rak. Başımı boynuna yanaştırdım. "Ve seni öyle hayal etse..." dediğinde ensesine bir öpücük bıraktım. Dudaklarım boynuna doğru bir yol çizerken dudakları arasında sızlandı. İlklerimizin her anlamda birbirimize ait olması çok büyük bir ayrıcalıktı bizim için. Birbirimizden başka hiçbir bedeni tanımıyorduk biz. Nefesimin yüzüne daha fazla dökülmesi adına ve onu bambaşka bir şeye uyandırmak için hızlı ve ritmi bozuk bir şekilde nefes alırken elimi ensesinde dolandırdım.

Elleri yüzümü kavradı ve "Mahru..." dedi gözleri dönmüş bir şekilde. Çenemi sıkı sıkıya tutuyordu. "Sınırlarımı ihlal ettiğin yetmezmiş gibi," dedi gözlerini kısıp. Titrek bir nefes alırken çenemi sıkan elleri biraz daha sıklaştı. Elleriyle iki yandan bir paravan gibi dudaklarımın gözükmemesi için kapatırken dudaklarını da sıkı sıkıya dudaklarıma bastırdı. Kana kana dudaklarımı içerken kısa bir an geri çekildi ve cümlesini tamamladı. "Yeni sınırlar çiziyorsun ve ben sana itaat etmekten başka bir halt edemiyorum."

Araba bir konağın önünde durdu. Yolda biraz kestirdiğim için yol oldukça kısa sürmüş gibi geldi. Sadece bir kez yemek molası verdik, onun haricinde oldukça sessiz geçmişti. Daha inmeden camdan gördüğüm kalabalıkla şaştım kaldım. Bahçede çalışan olduğunu düşündüğüm bir sürü insan varken halamlar, enişteler ve uzaktan birkaç akraba da bizi kapıda karşılıyordu. Çakır'ın tarafı da epey kalabalık bir şekilde doluşmuştu bahçeye. Bu kalabalık bile düğün için yeterliydi fakat bunlar sadece en yakınlarıydı. Açıkçası kimsesi olmayan ben, bu kalabalığı görünce çekinmedim değil.

Esat kapıyı açtı ve içeriye dolan temiz havayla birlikte herkes tek tek indi. Çakır, Turan ve Esat indiği gibi bahçede top oynayan küçük çocuk "Amcamlar geldi be..." diyerek olduğu yerde zıplarken Çakır ona doğru adımladı. Gülen yüzüyle onu kucağına aldıktan sonra oynadığı topa eşlik ederken Turan da onlara dâhil oldu.

Esat ve Şura evdekilerle selamlaşıyor, ellerini öpüyorken herkesin yüzünde bir bayram havası vardı ki benim inmemle birlikte suratlar düştü. Başta Çakır'ın annesi Esma Hanım beni epey dikkatli süzerken "Misafirlerimizi otele bıraksaydınız keşke," dedi.

Açıkçası benim de burada kalmak gibi bir niyetim yoktu. Uyanınca kendimi bir anda burada buldum ama bu söz de ağırıma gitmişti. Üstelik o kadar kalabalıktı ki babaları, amcaları ilerideki masadan bizi izliyor, arkasındaki kadın ordusu da sanki film izlermişçesine sessizce bakıyordu.

"Mihriban ve Mahru misafir değil..." dedi Şura tok bir sesle. "Onlar burada kalmayacaksa ben de kalmam zaten."

Şura'nın beni sahiplenmesi epey hoşuma gitse de böyle bir şeye gerek yoktu. Ben zaten burada kalmayacaktım. Üstelik böyle bir dönemde Esat'ın tarafını karşısına almasına hiç lüzum yoktu. Halamlar da sesini çıkarmıyordu zaten. "Şura," dedim tok bir sesle itiraz kabul etmez gibi. "Ben burada rahat edemem zaten." Ardından Esat'a dönüp, "Söyler misin, beni otele götürsünler," dedim. Mihriban da benimle gelmek için hareketlendiğinde Çakır arkası bize dönük hâlde çocuklarla ilgileniyordu ve olan biteni de mesafeden dolayı duymuyordu. Tam arabaya doğru adımlıyordum ki Esat bileğimden tutarak beni durdurdu. Sert yüz ifadesini Esma Hanım'a doğrulttuğunda "Yenge, tatsızlık çıkmasın," dedi uyarır gibi. "Çakır zaten yeni çıktı. Biliyorsun ki Mahru'yu buradan yollaman demek ortalığın karışması demek. Biraz birbirinizi idare etseniz..."

Ben neden Çakır'ın keyfi için istenmediğim bir yerde bu bakışlar altında kalmak zorundaydım ki? Buraya gelmiş olmam yetmiyor muydu? Neden hep daha fazlası isteniyordu?

Esma Hanım'a o açıklamayı yaptıktan sonra bana dönerek, oldukça kısık bir sesle "Bana borçlusun," dedi. "Şura'yı buraya senin getirdiğini biliyorum. Rica ediyorum senden, aramız düzelene kadar, hiç değilse bir iki gün burada kal. Sonra söz veriyorum, seni kendim bırakacağım otele. Ama lütfen, ekstra bir sorun girmesin aramıza. Her şey zaten pamuk ipliğinde..."

Esat tarafından geçmişin bu şekilde önüme sürülmesinden hiç hoşnut olmazken Çakır'ın bize doğru adımlayıp "Ne oluyor?" diye sormasıyla Esat kolumu bıraktı.

Az önce bana tiksinir gibi bakan kadın gitmiş, yerine sahte bir samimiyetle gülümseyen ikiyüzlü bir kadın gelmişti. "Ne olacak, oğlum?" dedi tatsızlık çıkmasın ister gibi. Halam da o ara göz göze geldiğimizde, onların dediğini yapmamı ve sorun çıkmamasını is-

tercesine bakıyordu. Hepsi bencildi ve ben bu samimiyetsiz ortamdan tiksindim.

"Misafirlerimizin geleceğini bilmiyorduk," dedi beni kastederek. "Kızlara oda hazırlayın diyordum. Gerçi ne iyi oldu böyle..." dediğinde samimiyetsiz bakışlarını üzerimden çekip Mihriban'a doğrulttu. "Biz de dün akşam Mihriban kızımı konuşuyorduk."

"Neyini konuşuyordunuz?" diye sordu Turan bize doğru adımlayarak. Bu meraktan sorulmuş bir soru gibi değil de açığını aramak ister gibiydi. Sanki onu yaralamak için daha fazla sebep arıyor gibi...

Esma Hanım Çakır'ın kolunu sıvazlarken "E, Esat bir yuva kuruyor..." dedi gülümseyerek. "Bizim oğlan da o mahalleyi çok seviyor belli ki. Dedik ki Mihriban da güzel kız, ailemize yaraşır..."

Bir tokat gibi yüzüme çarpan sözlerle feleğim şaştı. Bayılacak gibi oldum. Cümlenin gittiği yer belliydi. En yakın arkadaşım ve Çakır'ı birbirlerine yakıştırdıklarında Çakır burnundan soluyup yumruğunu sıkıyor, hiç beklemediği bu durum karşısında öfkeden deliye dönüyordu. Mihriban da şaşkınlık konusunda benden farklı değilken gözlerim döndü ve etrafı bulanık görmeye başladım; kulaklarım uğulduyordu, zemin ayaklarımdan kayıyordu. Bunları dinlemeye de görmeye de tahammülüm kalmamıştı daha ilk dakikada. Kalbimdeki sancı beni elden ayaktan, nefesten kesti. Arkamı dönüp arabaya doğru ilerliyordum ki bir anda parmaklarıma kenetlenen bir el beni tekrar o kalabalığa doğru çevirdi.

Çakır oldukça dik bir şekilde ve tok bir sesle "Ayşe abla," diye seslendi. Çakır'dan başkasını gözüm görmezken alnında belirginleşen damarın, öfkesinden kaynaklı olduğunu biliyordum. Çenesi gerilmiş, kemikleri meydana çıkmıştı. Elimi çekme girişimim onun daha sıkı tutmasıyla başarısız oldu. Herkes bize bakıyor, Çakır'ı dikkatle dinliyorken "Mahru için özel bir oda hazırlamana gerek yok," dedi herkese ilan eder gibi. "Benim odamı hazırlayın. Karımın yeri benim yanım."

5. BÖLÜM

Bakışlarım kısa bir süre bana sıkı sıkı kenetlenmiş eline, ardından yüzüne çevrildi. Yıllar boyu beklediği, beklediğimiz o an umnadık bir zaman diliminde gerçekleşmişti. Yıllar boyunca bu konaktan el ele girmenin hayalini kurarken şimdi olmuştu ama doğru zaman değildi. Yine de onun yüzünde hâlâ yıllar öncesindeki kararlılık vardı. Sıkı sıkıya kavramıştı elimi. Hiç kimseye boyun eğmez hâli, net tavrı ve böylesine sahiplenişini en son hissettiğimin üzerinden epey uzun zaman geçtiğini fark ettim. Ona böylesine bakmayalı, bunları hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ben bunca yıl ne malını mülkünü sevmiştim ne de herkesin bir adım geri durup çekindiği tarafını. Ben yıllar boyu sadece elimi böylesine sıkı sıkıya kavrayan adamı sevip ona güvenmiştim. Yıllar sonra hissettirdiklerindeki değişim güvendi... Hâlâ sevdiğim adam oydu fakat güven kelimesi yanından bile geçmiyordu. Kısa bir an ortamı yoklamak için bakışlarım bahçede dolanırken herkesin ağzı bir miktar aralanmış, Esma Hanım'ın suratı ise resmen morarmıştı. Bir an ölecek sansam da yüzümde mimik bile oynamadı. Çakır benim kabullenmediğim evliliği bağıra çağıra haykırıyordu. Turan'a denk geldiğimde onun da kaşları çatılmış ve o da bir miktar şaşırmıştı fakat bu, bizim evliliğimize karşı bir durum değildi. Zira gözleri de bizim üzerimizde değildi zaten. Mihriban'a kenetlenmiş, her an saldırmaya hazır bekliyor gibiydi. Mihriban'a baktığımda ellerini birbirine kenetlemiş, parmaklarıyla oynuyor, sıkıntılı hâli her açıdan belli oluyordu. Esma Hanım'a gelmeyen o utanç Mihriban'a yansımıştı. Kendisinin bir suçu olmadığı hâlde yüzüme ağlayacak gibi bakarken *"Benim bir suçum yok,"* dercesine başını hafifçe iki yana salladı ama buna gerek yoktu. Belli belirsiz bir tebessümle, sorun yok dercesine baksam da muhtemelen bunu

anlayamadı. Ben de onca kalabalığın içinde ona çok fazla vakit ayıramadım.

"Böyle bir şey-" yok diyecektim ki Çakır'ın bana çevirdiği yüzündeki ifadeyle dondum kaldım. Kaşları alnında bir çukur oluşturacak kadar çatılmıştı. Böyle bir şey vardı. İnkâr etmemse beni yalancı konumuna düşürecekti. Çakır bunu reddedişimi kabullenmeyecek, daha da diretecekti.

"Ne evliliği!" dedi Esma Hanım doğru duyup duymadığını teyit etmek ister gibi. Onun gönlü isterdi ki bu bir şaka olsun ya da yanlış duymuş olsun. Lakin gerçek, Çakır tarafından bir kez daha yüzüne vuruldu.

"Mahru benim karım!" dedi üzerine basa basa. "Resmî nikâhı zaten kıyacaktık, biliyorsunuz. Ben içeri girmeden önce dinî nikâhımız kıyılmıştı."

Esma Hanım'ın duydukları ayakta durmasını zorlaştırmıştı. Elini yanındaki kadına doğru uzattığında hemen arkasındakiler sarıp sarmalamışlardı her taraftan. Elbette evliliğimizi o dönemde bile kabul etmeyen bir kadınken şimdi karım diye tanıtılmam onu derinden sarsmıştı. Halamların eli ağzında, ayıplarcasına bana bakmaları beni daha da öfkelendirirken derin bir soluk aldım. Onların ailesi yetmezmiş gibi kendi tarafımdan da böyle şeyler görünce ayakta durmakta zorlandım. Suratım istemsizce asılmış, burnumdan verdiğim derin solukla arkamı dönüyordum ki Çakır elimi bırakmamaya yemin etmiş gibi beni kendine doğru çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" diyerek yüzüme baktığında ben de ona yalvarırcasına bakıyordum. Ama o beni anlamamakta ısrarcıydı.

"Kalmayacağım burada!" dedim düz tutmaya çalıştığım ses tonumla. Onca garipseyen, istenmediğimi belirten bakışlar arasında burada kalmak istemiyordum. Hatta biraz daha zorlarlarsa dayanamayacak, olduğum yerde ağlayacaktım. "Lütfen..." derken gözlerinin içine yalvarırcasına baktığımda gözlerinden kısa bir an tereddüt geçtiğini gördüm. Sonra bizi başka bir ses böldü.

Çakır'ın babası oturduğu yerden kalkmış bize doğru yürürken "Tamam, hadi..." dedi daha ılımlı bir yaklaşımla. Gözlerindeki ifadeden, yüzündeki mimiklerden pek bir şey anlamak mümkün değildi. "İçeri geçelim. Bunlar ayaküstü konuşulacak konular değil. Çocuklar uzun yoldan geldi zaten."

Babasının sözleri tüm konak tarafından bir emir gibi algılanırken herkes yavaşça dağılmaya başladı. Gözler elbette gizli saklı yine bize dönüyordu. Salih Bey konağın merdivenlerini çıkarken diğerleri de ona eşlik etti. Esma Hanım, onu kolundan tutup götürürlerken arkasına döndü. Çatık kaşlarının arkasında beni zor günlerin beklediğini belirtir bir ifade vardı. Gerçi hangi günüm kolay geçiyordu ki?

Onlar evlere doğru dağılırken halamların hâlâ şaşkın ifadeleri üzerimdeydi ve ben tekrar gitmek için bir hamle yaptım. Çakır buna engel olarak elimden tutup bu sefer konağın içine doğru çekmeye başladı. Halamların yanından geçerken uyarı dolu bakışlarını üzerinde tuttu ve merdivenleri o önde, ben arkada yürümeye başladık. Ben hâlâ elimi ondan çekmeye çalışıyor olsam da o buna izin vermiyor, kararlılıkla merdivenleri çıkıyordu. Konağın içine girdiğimizde bembeyaz ışıklı bir hol karşıladı bizi. Tam karşımızda üst katlara çıkan merdiven, yan taraflarda birkaç oda vardı. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla babaları, anneleri ve konak sakinleri odanın birinde toplanmış oturuyorken biz oraya girmek yerine merdivenlere doğru yönelmiştik. "Çakır..." dedim elimi çekiştirmeye çalışarak. "Bırak beni..."

O ise elimi bırakmadı. Merdivenleri onun arkasında çıkmaya başladım. Arkamı döndüğümde Esat, Şura, Mihriban ve diğerleri kapı girişinde bize doğru bakarken evdeki yardımcıların da bakışları bizim üzerimizdeydi. Ahşap merdivenlerin bitiminde sağdaki odaya doğru yöneldiğimizde "Çakır..." dedim dişlerimin arasından ama sanki duvara konuşuyormuşum gibi hissettiriyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde beni de içeri çekti ve kapıyı kapattı. Diğer odalar nasıldı bilmiyorum ama bu oda epey büyüktü. Ahşap renginde koca bir takım vardı odada. Bence normalden de büyüktü yatak. Klasik tarzda döşenmiş odada çok fazla eşya yoktu. Duvarda asılı olan tüfek dikkat çekiciydi. Muhtemelen dedesinden kalmaydı. Avcılığa olan merakı da ondan geliyordu zaten. Çakır, odaya girip kısa bir süre göz attığında ufak bir şaşkınlık yaşasa da bunun neyden kaynaklı olduğunu çözemedim. O da uzatmadan toparlayıp hemen bana doğru döndü zaten. Elimi bıraktığında ikimiz de kapı girişinde duruyorduk. O, kapının hemen önünde, gitmeyeyim diye bana duvar olmuş gibiydi.

O bir şey demeden "Burada kalmayacağım!" dedim kesin bir dille.

Benim net oluşuma karşın "Burada kalacaksın!" dedi o da aynı netlikle. Kaşları çatıldı, eli vurgular şekilde yeri gösterdi. "Senelerce birileri ikna olsun diye bekledim. Daha doğrusu..." derken yüzünü buruşturdu. "Sen ikna ol diye bekledim. Bundan sonrası için kimseyi beklemeyeceğim. Sen benim karımsın!" dedi tekrar ve tekrar vurgulayarak. Aklıma kazımak ister gibi çıktı ses tonu fakat zaten unutmak mümkün değildi. "Sen bunu kabulleneceksin. Bu evdeki herkes de senin varlığını kabullenecek."

Israrcı ve kararlı tavrını görebiliyordum lakin o beni anlamamakta direniyordu. Ben burada kalamazdım. Burayı bana dar ederlerdi. Bunu bile bile beni burada tutmak istemesi bencillikti.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım elimi iki yana açarak. Seslerimizin tonu oldukça yüksek çıkarken aşağıdan bizi dinlediklerine o kadar emindim ki. "Niyetin biraz daha canımı acıtmak mı? Bana bu şehri dar etmek mi?" Ona doğru bir adım attığımda gözlerim kısıldı. "Az önce istenmediğimi en yakın..." Bunları söylerken bile kalbim öylesine sancılanıyordu ki kelimelerim kıvranıyordu. "... En yakın arkadaşımı sana iste-"

Gözleri dikkatle üzerimdeyken büyük bir adım attı bana doğru. Parmağını dudaklarıma koyduğunda eş zamanlı olarak eli de belimi kavradı. "Sus..." dedi yalvarır gibi. O kelimelerin arasında saklı kıvranışımı hissetmişti. Eli güçlü bir şekilde bu andan yararlanırcasına belimi okşarken "Kendine de yapma bunu, bana da..." dedi.

Ses tonu beni ikna edebilmek adına o sert dokunuşlarının aksine öylesine şefkatliydi ki... Parmakları sus çizgimi okşadı. Teninin tadını dudaklarıma bırakırken gözlerimin içine bakıyordu. "Söz veriyorum..." dediğinde duyduğum kelimeyle dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı ama o geri durmadı. Kendini sıktı, çenesi gerildi ama beni ikna etmekten bir an geri durmadı. "Kimse sana hiçbir şey demeyecek, Mahru. Kimse sana kendini kötü hissettirmeyecek. Sen nasıl istersen öyle olacak. Tek bir an birinden yana kötü hissedersen kendini-"

Sorun sadece evdekiler değildi ki. En büyük sorun onunla aynı evde kalacak olmamdı. "Seni de istemiyorum..." dedim hiç düşünmeden. Yıkılışını hissedebiliyordum ve gözlerinin içine baka baka bu yıkımı izliyordum. O her şeyi deniyordu ama benden bir adım

göremeyince ve inatla direndikçe iyice çıkmaza giriyordu. Elim göğsünün üzerinden onu iterken "Yapamam..." dedim yüksek sesle. Belimdeki eli istemeden ayrıldı yerinden. O olduğu yerde kaldı, ben bir iki adım geri gittim. "Yapamam..." diye yineledim başımı iki yana sallayarak. "Seninle aynı evde kalamam ben." Ona yenilmekten ölesiye korkuyordum. Burada kalamazdım. Biz birlikte kalamazdık.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi ondan kaçırdığımda bir iki adım attım ve yanından geçerken "Burada kalmayacağım," diye direttim. Yanından geçme girişimim bileğimi kavrayan eliyle son buldu. Yüzüm kapıya dönükken bedenlerimiz yan yanaydı. O bana bakıyordu ama ben onun yüzüne bakmamak için direniyordum. Kolumu çekmek istedim, bırakmadı. Aksine, diğer eliyle çenemi tutup ona bakmamı sağlarken "Bana bunu yapma," dedi katı bir sesle. Gözlerindeki o karanlık ifadeyi görebiliyordum. "Gerçekten buranın ikimize de dar olmasını istemiyorsan bırak, her şeyi senin istediğin gibi yoluna koyayım," dedi yeniden. Ardından bileğimi okşadı parmaklarıyla ve "Sadece kal..." dedi tok bir sesle. "Sen kal, tüm şehri ayaklarına sereyim."

Söylediklerim bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyorken okşamasından sebep gevşeyen bileğimi savurarak ellerini kendimden uzaklaştırdım. "Ben burada kalmayacağım," dedim tekrar kapıya doğru adımlayarak. "Ne halt ediyorsan et, kendinden biraz daha nefret ettirmekten öteye gidemezsin."

Kapı kulpunu tuttuğumda "Neden bu kadar inat ediyorsun?" diye sordu tekdüze bir sesle. "Neden illa her şey daha da kötüleşsin diye uğraşıyorsun? Bir kez..." dediğinde duraksadı ve düzeltti. "Son kez bana güvenmek bu kadar zor mu?"

Yüzüne bile bakmadan "Zor..." dedim kapıyı açıp. "O yüzden sen de daha fazla diretme. Burada kalmayacağım."

Bunları söylerken yüzüne bile bakmıyordum. Büyük bir kararlılıkla kapıyı açtığımda merdivenlerin başında Esat ve Şura ile karşılaştım. Hemen arkasında Mihriban kendisini suçlarcasına bana bakıyordu ama hiçbirini önemsemeden, kısa bir bakışmanın ardından tekrar önüme dönerek ilerlemeye devam ettim. Çakır peşimden gelip beni tutmaya kalkmadı. Ama ben yine de oldukça seri hareket etmeye devam ediyordum. Öylesine kararlıydım ki gitmekte, Şura'nın arkamdan söylediklerini duymazlıktan gelerek merdivenleri

inmeye devam ettim. Tam alt merdivenlere geçtiğimde tepemdeki tırabzanların güçlü bir el tarafından sıkıldığını hissedebiliyordum. Varlığı bir gölge gibi üzerime düşmüş, ışığı kesmişti. Buna da aldırış etmedim. Hızlı adımlarım merdivenin sonuna vardığında konak ahalisi kapının oraya doğru hareketlendi ama onları da es geçtim. Kimseye hiçbir şey demeden ahşap dış kapıyı açtığımda içeriye göre daha serin olan havanın yüzüme çarpmasıyla bir an duraksadım. Derince ciğerlerime çektiğim temiz havayla konağın mermer basamaklarını da inerek beton zeminde siyah araca doğru ilerledim. Bıraktığımız gibi duruyordu. Başındaki şoför aracın kapısında dikilirken çantamı almak için kapıyı açtım fakat kilitli olduğundan başarısız oldum.

"Çantamı alacağım, açar mısınız?" dedim sert bir sesle.

Elleri önünde, bana mahcup bir ifadeyle bakarken oldukça sessizdi. Ben de daha yüksek sesle "Çantam arabada," dedim. Kaçırdığı bakışları arkama sabitlendiğinde omzumun üstünden arkama doğru baktım.

Esma Hanım, Esat, Turan, kızlar, konak çalışanları dâhil dış kapının orada dururken Çakır önlerindeydi. Elleri cebinde, sadece beni izlerken tekrar adama doğru döndüm. Onun bakışları Çakır'dan izin istercesine dururken daha da öfkelendim ve onu da bırakıp bahçe kapısına yürümeye başladım. Ben istenmediğim yerde durmamayı kalbim kırıla kırıla öğrenmiştim. Kapının iç kısmında bekleyen adamlar ayrı, dışında bekleyen adamlar ayrıydı. Neredeyse her yer takım elbiseli adamlarla çevrilmişti. Az önceki kadar nazik olmayarak "Açın!" dedim. Onlar da az önceki gibi sessiz kaldıklarında arka tarafıma odaklandı bakışları.

Muhtemelen onlar da Çakır'dan bir izin bekliyordu. Omzumun üzerinden soluk soluğa arkaya baktığımda Çakır bahçenin ortasında dikilmiş, elleri cebinde, aramızda hatırı sayılır bir boşluk varken sadece bana bakıyordu.

"Söyle..." dedim dik bir tavırla. "Söyle, kapıyı açsınlar."

Çakır, ellerini cebinde oynatmasıyla dahi gövdesi hareketlenerek iyice genişledi. "Bu saatte buradan gidebileceğini sanmıyorum," dedi düz bir sesle.

"Sen söyle, açsınlar..." dedim kestirip atar gibi. Daha fazla muhatap olup konuyu uzatmak istemiyordum. Hele hemen arkasındaki

annesinin o aşağılayıcı bakışlarına maruz kalmak asla istemiyordum. "Gerisi seni alakadar etmez," diye ekledim vurgulayarak.

Kelimelerim aramızdaki mesafeyi daha da açmış gibi bir his yarattı. Ben gidiyordum, o izliyordu. Diretmedi, durdurmadı. Karanlıkla eş değer hâle gelmiş o mavilerini kapıda izbandut gibi dikilen adama doğru çevirdiğinde, açmasını istediğini belli edercesine başını hafifçe ileri doğru uzattı.

İkiletilmedi lafı. Adam, beyaz demir kapıyı hızla açtığında bir şey demeden önüme döndüm. Bir iki adım attığımda dışarıdaydım. Konaktan, onun çatısının altından çıkmıştım. Arkamda onun önünde durduğu kalabalık, onunla birlikte beni izliyordu, biliyordum ama durmadım. Arkama dahi bakmadan yürüdüm. Muhtemelen çantam yanımda olmadığı için böyle düşünüyordu ama umurumda değildi. Meydana iner, bir telefon eder, Eftelya abladan yardım isterdim. Oldukça tenha bir yerde, ormanın içinde olan konağın çakıllı bir yolu vardı. Sokak lambaları bile epey aralıklıydı. İki yandan çalılarla kaplı yolda ilerlerken tedirgin hissetmedim değil, buna rağmen arkama bakmadım. Kollarımı göğsümde birleştirip hızlı hızlı yürürken merkeze nasıl ineceğimi de bilmiyordum.

Yolda uyuduğum için hiçbir şey görememiştim ve etraf zifiri karanlıktı. Şimdilik yol düz devam ediyordu fakat ileride karşıma çıkması muhtemel yolda hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Hislerime göre hareket ediyordum. Konaktan uzaklaştıkça sanki karanlık daha da belirginleşiyordu ve ben içine çekiliyordum. Kıpırdayan ağaç yapraklarından dahi tırsarken kendimi yolun öbür tarafına atıyordum.

Kısa bir an istemsizce başımı arkaya çevirdiğimde kimsenin olmayışıyla bir an öfke duydum. "Aptal..." dedim oldukça sesli bir şekilde. Sonra adımlarım o öfkeyle biraz daha hızlandı. Gelişimin ilk saatlerinde dahi büyük bir pişmanlıkla tükendiğimi hissettim. Gözlerim bir an o tükenmişlikle kapandı ve tekrar açıldı. Yol şansıma dümdüz devam ediyordu ve kabalık bir alana çıkana kadar da böyle sürmesini diliyordum. İki tarafı çalılık alanla kaplı ormandan köpek havlaması duyduğumda istemsizce tırstım. Bakışlarım etrafı taradı ve adımlarım biraz daha hızlandı. Görünürde bir şey yoktu. Sesin ormandan gelmesi ise muhtemeldi. Cep telefonum olsa bir taksi çağırabilirdim ama her şeyim arabadaydı ve Çakır inatla onları almama müsaade etmemişti. Tekrar bir köpek sesi işittiğimde korkum daha

da arttı. Ormanın içine doğru baktım fakat karanlıkta bir şey görmek mümkün değildi. Gelen sesleri işitebiliyordum lakin bu, ağaçların da sesi olabilirdi. Yine de kendimi koruyabilmek adına etraftan bir şey bakındım. Bu sadece hayvanlara karşı değildi; yolda karşıma kimin çıkacağını bilmiyordum. Çalılıkların hemen dibinde gördüğüm bira şişesine doğru yönümü çevirdim. Ağız kısmından tuttuğum bira şişesi midemi bulandırsa da görmemezlikten gelerek yanındaki taşa vurdum ve parçalanmasına sebebiyet verdim. Şimdi kesici bir parçaya dönüşmüştü işte. Bu işime yarardı. Bir de hemen yanından bir odun parçası alarak yoluma devam ettim. Yol boyunca annesinin söylediği o nahoş sözleri düşündüğümde öfkem katbekat artarken istemsizce en yakın arkadaşımı ve Çakır'ı yan yana düşünüyordum. Bu da dengemi bozup beni derinden sarsıyordu. Kalbim gerçekleşmeyecek bir olasılıkla can çekişiyordu ve ben beni böylesine derinden sarsan bir şeyi kabullenmekte zorlanıyordum. Onu bu zamana kadar hiç başkasıyla düşünemezken şimdi en yakın arkadaşımla düşünmek direkt intihar girişimi gibiydi. Ben düşüncelere dalmışken işittiğim köpek sesiyle etrafa tekrar tedirginlikle bakındım. Kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Oldukça yakından gelen ses karşısında varlığımı belli etmemek adına nefes dahi almazken ellerimdekileri daha sıkı kavradım. Kalp atışlarımın sesi kulaklarıma ulaşacak boyuta geldiğinde köpeğin aniden çalılıkların arasından çıkmasıyla tiz bir çığlık attım. Yüzüme karşı havladığında korkuyla geri doğru adımladım. Elimdekilerden korkmuyormuş gibi üzerime doğru hırlarken, peşinden birkaç tanesi daha atladı. Koşsam peşimden koşacaklardı, kalsam kalamazdım. Ne yapacağımı bilmez hâlde ağlayacaktım neredeyse. Köpekler tam karşımda bana bakıp kıpırdamadan dururken arkadan bir tanesi sesi ormanda yankılanacak şekilde havladı. Utanmasam oturup ağlayacaktım korkudan. Esen rüzgâr gözlerimi doldurdu ama nefes bile almadan kaldım. Zar zor yutkunurken geri doğru belli belirsiz adımlamaya çalıştım fakat köpek tekrar havlayınca olduğum yerde kaldım. Bana saldırmaları hâlinde elimdekilerin onları kızdırmaktan öte gidemeyeceğini biliyordum.

"Anlaşabiliriz bence," dediğimde saçmaladığımın bilincindeydim ama ne yapacağımı bilmiyordum. Konuşmam onu daha da kızdırmış gibi havladığında iri bedeni sarsıldı. Bir de o kadar detaylı incelerken bir adım atar gibi hissettim. Bu da daha da panik olup

kaçmama sebebiyet verdi. Elimdeki sopayı atmış, geri doğru kaçarken hepsi havlayarak peşimden koşuyordu. Aramızdaki mesafe bir hayli vardı ama bu beni birazdan yakalayacakları gerçeğini değiştirmiyordu. Çünkü asla onlardan hızlı koşamıyordum. Ciğerlerim patlayacak gibi oldu kısa sürede. Dalağım şişmiş, ağrısı karnıma vururken koşmak öylesine zordu ki. Arkama bakmakta zorlanıyordum ama havlama seslerinin gitgide yaklaşmasından dibime kadar girdiklerini de fark edebiliyordum. Derin bir nefes aldım, aldığım nefesle ciğerlerim sızladı. Boğazım kısa sürede öylesine kurumuştu ki bir damla suya muhtaçmışım hissi yarattı. Elimdeki o şişe parçasını sıkıca hapsettim avucuma.

Adrenalin tüm vücudumda kol gezerken damarlarımın genişlediğini hissettim. Kan basıncım arttı, kalp atışlarım hızlandı ve göz bebeklerim büyüdü. Nefes nefeseydim. "İmdat!" diye attığım çığlıklar ormanda yankılandı, tekrar bana çarptı, korkum daha da arttı. Ayak tabanlarımdaki sızıyı hissetmeye başlamamla ayağımın bir anlığına burkulması eş zamanlı gerçekleşti. Bu beni bir an duraksattığında o saniyenin bana ne kaybettirdiğini görmek için arkamı dönmüştüm ki bir silah sesi patladı. Zaten durmaya yer arayan kalbim bu sesle beni olduğum yerde yığılacak boyuta getirdi. Sanırım ödümün patlaması tam şu anda gerçekleşiyordu. Durdum, dizlerim titrerken anında önüme döndüm. Saçlarım iki yana savrulurken omuzlarıma ve sırtıma karmakarışık şekilde döküldü. Önüme düşen tutamlar ise hızlı nefes alışverişlerimle yukarı kalkıyor ama tekrar eski yerine dönüyordu.

Çakır tam karşımda havaya ateş etmiş, elindeki silahla bana öylece bakıyorken şaşkınlığımın yanında büyük bir rahatlama da hissettim. Son bir güçle ona doğru koştuğumda başımı göğsüne nasıl kapadığımı bilmiyorum. "Yiyecekler beni," derken titriyordum. "Parçalara ayıracaklar beni." Öyle heyecanlı ve kesik kesik konuşuyordum ki... "O parçaları bile bırakmayana kadar yiyecekler beni." Omuzlarından tutup içine girmeye çalışır gibi kıpırdanıyordum acele acele. Köpeklerin silah sesinden sonra gelen havlamalarından uzaklaştıklarını hissedebiliyordum ama gerçek mi diye arkamı dönüp bakamıyordum. Bu anlarda sıcacık gövdesi sığınağım oldu. Başparmaklarımın arasına sıkıştırdığım tişörtüyle alnımı göğsüne bastırdım. Görünmez olmak istedim. Benim kalp atışlarım hâlâ kulaklarımı uğuldatacak şekilde çarparken öyle çok sokulmuştum

ki yamacına... O varken bana bir şey olmaz, hissi sarmıştı her bir yanımı. O da deli gibi titreyen bedenimden korktuğumu anlayınca elini saçlarıma getirdi. Avucunun arasına aldığı saçlarımı okşarken dudaklarını saç diplerime bastırdı. Koşmaktan buz kesen tenim nefesinin sıcaklığında salındı. "Geçti, buradayım..." dedi rahatlatmak ister gibi. "Kimse seni yemeyecek."

Saç diplerimi sakinleştirmek ister gibi öptü. Diğer elindeki silahı beline koyarken gövdesinin bir kısmı gerildi, kendini bana doğru istemsizce biraz daha bastırmış oldu. Sonra birkaç saniye içinde eli de belimi sardı. Şimdi saçlarım, belim onun avuçları ve dudakları arasındaydı. Hem öptü hem sevdi. Dudaklarını alnıma sürttüğünde hasretinin sızısını hissettim. İç çekerek aldığım ve düzene soktuğum nefeslerimin arasında saçlarımı severek "Sana," dedi keyif dolu bir sesle mırıldanır gibi. "Bu saatte gidemezsin demiştim."

Demişti ve dediği gibi de olmuştu. Gördüğüm ilk dakikada kollarına koşmuştum. Bunun verdiği rahatsızlık hissiyle de onu sıkı sıkıya kavrayan elimi gevşetip göğsünden yavaşça çekildim.

"Ben," dedim ondan uzaklaşmaya çalışırken. Zaten gevşek olan elleri benim geri çekilmemle yerinden kayarken, belli etmemeye çalıştığım bir korkuyla etrafa göz attım. Sanki az önce, gördüğü ilk dakikada kollarına atlayan ben değilmişim gibi sert ve korkusuz görünmeye çalışıyor oluşum onun tarafından oldukça komik bulundu. Belli belirsiz bir gülümseme vardı dudaklarının arasında.

Ellerimle saçlarımı düzelttim ve "Ben," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Göz teması kurmamaya çalışıyordum lakin birkaç saniye sonra Çakır'ın arkasından gelen iki adam geceye gölge gibi düştü. İstemsizce tekrar ondan tarafa baktığımda konaktaki adamlardan olduklarını fark ettim. Bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için gelmişlerdi sanırım. Üstelik elleri bellerindeki silahta, her an ateş edecekmiş gibi etrafa bakınırlarken mahcubiyetle "Bir anda önüme çıktıkları için azıcık ürkmüş olabilirim," dedim. Yine de gayet dik durmaya çalışıyordum.

"Azıcık?" dedi sorar gibi gözlerini kısarak. "Ürktün mü?" diye devam ettiğinde çatılı kavisli kaşları gülerken titredi ama yine de bir hayli karizmatikti. "Tepeme tırmanacakmışsın gibi hissettim de ben. Yoksa," dediğinde imalı ses tonuyla "Bunu bahane mi ettin kendine? Eğer öyleyse buna gerek yo-"

"Hayır," dedim gözlerimi irileştirerek. "Hayır, neden bahane edeyim tepene çıkmak için? Çıkmak istesem..." derken kendimi heyecanla açıklama girişimim sanki daha da dibe batıyormuşum gibi hissettiriyordu. Duraksadığımda "Çıkmak istesen?" dedi sorarcasına. "Çıkmak istesen çıkar mısın?"

Boğazımı temizlemeye çalışarak "Hayır canım, ne münasebet?" diye ağzımın içinde geveledim. "Boşluğuma geldi," dedim. Uzatmaya gerek yoktu. Çakır belli belirsiz gülümsemesini saklamak adına dudağının kenarını dişledi ve bana bakmaktan bir an çekinmedi. Bu eğlenir tavrı sinir bozucuydu.

"Neyse," dedim derin bir soluk alarak. Bu, bozulduğumu belli eden bir solumaydı. "Teşekkür ederim. Gittiklerine göre ben yoluma devam edebilirim."

Arkamı dönmüştüm ki bileğimi tutup bir anda kendine çeken eliyle ona doğru savruldum. "Sen beni yoldan çıkar," derken bacaklarımdan kavradığı gibi havalandırdı. Ne olduğunu bile anlamadan kendimi omzundan sarkarken buldum. "Sonra yoluma devam edeyim de. Bırakırdım ben de zaten seni."

O, konağa doğru adımlarken debelenme girişimlerim başarısız oluyordu. "Çakır, bıraksana beni!" diye bağırdım ama bir kulağından girdi, bir kulağından çıktı. Gerçi kulağına girdiği bile şüpheliydi. Bacaklarımı gelişigüzel vururken dudakları arasından sızlanır gibi bir ses çıktı ve ayak bileklerimi tek eli arasında toplayarak "Nerelerde tepindiğine dikkat et," dedi yüz kızartacak bir biçimde. "En çok sana lazım olanı tekmeliyorsun sonuçta..."

Al al olmuş yanaklarımla "Öküz!" diye bağırdım. Arkamızda bizi takip eden adamların mesafesi epey vardı ve bizi duyamadıklarına emindim. Yani umuyordum...

"Çok konuşuyorsun," dedi sahte bir serzenişle. "Bir de ters konuşuyorsun," derken sert uyarısı başkası tarafından tehdit olarak algılanabilirdi ama benim zerre umurumda değildi.

"Kişiye göre muamele," dedim tepinmeye devam ederek.

"Benim de kişiye hatta bizzat..." dedi vurgulayarak. "Sana özel muamelelerim var. Sıra bana da gelir elbet."

Karnımda peydah olan hisle utançla kıvrandım. Umuyordum ki arkamızdaki adamlar duymuyordu. Zaten pozisyonumuzdan sebep yüzlerinde belli belirsiz bir gülümseme varken nasıl utandığımı tarif

edemem. "Çakır," diye homurdandım dişlerimin arasından. Sırtına attığım yumruklar onu hiç etkilemiyor gibiydi. "Bıraksana beni!"

Bileklerimi tutan ellerini defetmek için çırpındım. Sırtına vurdum ve resmen orman boyunca ciyakladım. O da sabrı tükenmiş gibi "Ne inat var kızım sende..." dedi. "Bırakmayacağım işte. Göndermeyeceğim seni buradan."

"Ben... O konakta... Kalmam..." dedim her bir kelimeyi vurgulayarak.

O ise aheste aheste, belli bir ritimde karanlık yolda ilerledi. "Bak, beni kızdırma!" dedi sahte bir öfkeyle. "Vallahi bırakırım, peşinden de gelmem, bu sefer gerçekten parçalarlar seni."

Böyle söyleyince bir an tırsmadım değil. Kafamı kaldırıp etrafı kontrol ettim. Ne kendileri ne sesleri vardı ama yol boyu karşıma çıkıp çıkmayacakları şüpheliydi. Ben yine ona mecbur kalmanın verdiği öfkeyle "O köpekler beni parçalamadan ben seni parçalayacağım, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

Ses tonunda keyifli bir gülümseme hâkimken "Benim tüm parçalarım sende zaten," dedi bildiğim bir gerçeği yıllar sonra bana tekrar itiraf ederek. "Ama dahası da dersen..." dediğinde bir boyun eğiş söz konusuydu. "Sen yeter ki kal, ben senin yanında yok olayım."

Sözleri kalbime vurdu, sustum, bir şey demedim. Debelenmeyi de bırakmıştım. Sadece sesli soluklar alıp verirken konağın gece o gösterişli ışıkları içinde demir kapıları açıldı. Arkamızdan gelen iki adam kapı girişinde kalmış diğer adamların yanına gidiyorken Çakır konağın merdivenlerini çıktı. İçeri girer girmez sıcaklığı tüm vücudumda etkisini gösterdi. İliklerime kadar ısındığımı hissettim, kastığım bedenim istemsizce gevşedi. Çakır ilerledikçe kendi arkasında bıraktıkları benim önüme geliyordu. Kapı girişinde çalışan kızlar kendi içlerinde bir şeyler mırıldanıp gülerken Esat, Şura ve Mihriban şaşkın şaşkın bakıyorlardı sadece. Esma Hanım kaşları çatık hâlde, gelişimden memnun olmayan tavrını sergiliyordu lakin benim umurumda değilmiş gibi davranıyordum. Meydan okuyan bakışlarımı üzerinde tutup kendimi hiç çekmedim. Bana kendimi kötü hissettirmesine izin vermeyecektim.

Çakır'ın "Oda hazır mı?" diye sormasıyla Esma Hanım rahatsız olduğunu belli eden bir soluk aldı ama ağzını açamadı. Yerinde kasılmaktan öte gidemedi. Herkesin gizlemeye çalıştıkları o gülümse-

meyi görebildim ve yumruk yaptığım o elimi sinirle Çakır'ın sırtına vurmaktan bir an bile çekinmedim.

"Hazır," dedi içlerinden biri ciddiyetle öne atılarak. "Çantalarınızı da odaya bıraktım."

Çakır sessiz kaldı. Son adımı atıp merdivenleri döndüğünde görüş alanım sadece bir duvardan ibaretti. O birkaç basamağı da kısa sürede çıkıp, 1 saat önce girdiğim o odaya tekrar girdiğimizde beni yere bıraktı. Karnıma baskı yapıp nefesimi kestiğini yere indiğimde anladım. Suratım beş karış olduğu hâlde odaya bakarken bembeyaz nevresim takımının serildiğini gördüm. Bavulum yerde, çantam yatağın üzerindeydi. Arkamı döndüğümde bana bakan dümdüz bedeniyle karşılaştım. Ne bir adım ileri attı ne de geri.

"Seninle aynı odada kalmayacağım," dedim tekrar aynı inatla başımı kaldırarak. "Bu gece burada kalacağım ama seninle aynı odada kalmayacağım. Yarın da ilk işim buradan gitmek olacak."

"Bana bak!" dedi üzerime doğru bir adım atarak. Çenesini sıkıp kendini tutarken sabrının sınırlarında dolandığını da hissedebiliyordum. "Ben o deliğe girer girmez siktir olup başkasına gittin zaten," dediğinde kelimeleri tokat etkisi yarattı üzerimde. En olmadık yerde onun tarafından vurulmuştum. Dip dibeydik ve o beni kelimeleriyle yaralamaktan çekinmiyordu. "Onca olan bitene rağmen tuttum elinden ve seni bu eve karım diye getirdim," diye devam etti. Sanki elinde bir bıçak vardı ve kalbimin üzerinde oynatıyordu. Kalbim kanıyordu ama o kör olmuş gibi beni görmüyordu. "Beni zorlama. Bir düzen kurmaya çalışıyorum, Mahru..." diye vurguladı. "Bir şeyleri yoluna sokmaya çalışıyorum, düzeltmek istiyorum ama sen-"

Beni ne denli yaraladığının farkında değildi. Benden utanarak mı sokmuştu beni bu eve yani? Onca olay dediği olayların başında kendisi yer alırken tüm suçu bana yıkmıştı. Kalbime çarpıp kırılmış kelimelerin acısıyla elimi kaldırdığımda avucumdaki o şişe parçasını hâlâ tuttuğumu fark ettim. İz bırakacak derecede sıkmıştım avucumun içinde ama keskin ucu tuttuğum yerin dışındaydı.

Yüzümdeki bakışları, o parçayı yeni fark etmiş olacak ki avucuma kaydığında, "Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye sesimi yükselttim. Odağı tekrar gözlerim oldu. Şimdi de ben onun yıkılışını hissedebiliyordum ve gözlerinde bu yıkılışı izliyordum. "Senin sürekli bunu söylemen bir şeyi değiştirmez," diyerek gaddarca devam

ettim. "Sana elimi tut, eve sok, beni karın diye ilan et diyen de ben değildim. Bunu bir lütufmuş gibi dillendirmen..." derken yüzümü buruşturdum. "Çok komik."

Söylediğim kelimenin aksine gayet ciddi bir yüz ifadesiyle duruyordum ve tekrar açık açık kendimi dile getirmek istedim. "Burada olduğum süre içinde tek istediğim, seninle en az olabileceği kadar karşılaşıp muhatap olmak. Şunu aklına iyice sok: Ben senin karın de-" değilim deyip cümlemi tamamlayacaktım lakin buna izin vermedi. Gerçi cümlemi tamamlatmamış olması bir şeyi değiştirmezdi. Ne söylemek istediğimi biliyordu ve bunun acısını en derinlerinde hissediyordu. Aramızda zaten hiç mesafe yokken bedenini biraz daha bana yaklaştırdı ve sertçe bileğimi kavrayarak, o sivri parçayı kalbinin üzerine götürmeye çalıştı. Sivri tarafı kalbinin üzerindeyken "Sen oradayken başladı," dedi benimle yaşadığını belirtircesine. Elini biraz daha bastırdığında battığını görebiliyordum. Canı muhakkak yanıyordu ama yüzünde tek bir mimik yoktu. Ben ona bir şey olacak korkusundan elimi bile kıpırdatamazken "Sen oradayken de son bulur," dedi tok bir sesle.

Ölmekten bir an bile çekinmeyerek her defasında benim ellerimden olmasını dilercesine hareket ediyordu. Yüz ifadem değişmedi, ciddiyetimi hiç bozmadım ama yapacağım yanlış bir harekette sivri kısmın daha derine saplanması ihtimaliyle korkudan sadece avucumu açtım. Cam parçası yere düştüğünde sesi odada yankılandı ve küçük parçalara ayrıldı. Bileğimi bıraktığında nefes nefese geri çekildim ve yutkundum.

Başımı hafifçe ona kaldırdığımda beni izleyen bakışlarıyla baş başa kaldım. Mavileri laciverte bürünüp koyulmuştu. Gergin çehresiyle bana bakarak geri doğru bir iki adım attı ve "Üzerini değiştirip bir şeyler ye," dedi hiçbir şey olmamış gibi. Arkasını dönüp kapıyı açarken de eş zamanlı olarak "Kaç saattir açsın," diye tamamladı.

Bu kadardı son sözleri. Ardından kapıyı çarpıp çıktığında gözlerim yerdeki o cam parçasına odaklandı. Gecenin ağırlığı bedenime yansımıştı. Titrek adımlarımla gözlerimi o cam parçasından çekmeden geri doğru adımladım ve yatağa oturdum. Derin derin nefesler alırken bitkin düşüp, gözlerim kısa bir an kapanmıştı ve kendimi yatağa bırakmaktan alıkoyamamıştım. Geçmişin anıları zihnimde kol gezerken kaçamadım. Onunla olmak ve onsuzluk... İkisi de bü-

yük bir sınavdı benim için. Çakır'ın varlığı da yokluğu da sınavımdı. Tüm hayatım ondan ibaretmişçesine yaşıyordum ben her şeyi. Varlığıyla da yokluğuyla da sınanıyordum. Ona direnmek bir hayli zorken geçmişin belirgin ve geçmeyen yara izleri beni hep bir adım geri itiyordu. Üstelik bir de böyle her şeyi benim üzerime atarcasına konuşmaları, lütufmuş gibi bahsetmeleri gurur kırıcıydı. Ben kimseden sevgi de merhamet de dilenmiyordum. Öyle kendi kendime, sessizce gecenin ağırlığını atmak istercesine uzanırken zihnimin derinliklerindeki seslere başka bir ses dâhil oldu. Mihriban "Gelebilir miyim, Mahru?" derken kapıyı da tıklatmıştı.

Yorgun bedenimi yavaşça kaldırırken gözlerim de aheste aheste açıldı. "Gel," dedim, ellerimle yatağın iki yanından destek aldım. Kapı açıldı ve Mihriban mahcubiyetle içeri girdi.

Elleri önünde, tırnaklarıyla oynuyordu. Kendini o kadar çok kasmıştı ki tedirginliği odada belirgin bir huzursuzluk yarattı. Kendini suçladığından adımlarını bile çekimser atarken yerdeki cam parçalarını görünce duraksadı.

"Burada," dedi şaşırmış bir hâlde. "Ne oldu ki? Kavga mı ettiniz?"

Başımı iki yana sallarken "Yok. Elimden düştü, kırıldı," diye geçiştirdim. Kırılan sadece o değildi ama uzatma ihtiyacı hissetmedim. Zaten Mihriban fazlasıyla kendine her şeyi yük ediniyordu, benim derdimi de dert bilsin istemedim. "Dikkatli geç," diye uyarıda bulunduktan sonra cam parçalarının etrafından dolandı. Önümde gözlerimin içine bakamadan dikilirken elleriyle oynayıp duruyordu ve ben direkt olarak ellerini tuttum. "Senlik bir şey yok," dedim rahatlasın diye. "Annesinin patavatsızlığı. Senin Çakır'ı bir abi gibi gördüğünü, onun da aynı şekilde olduğunu biliyorum. Biz kendi içimizde bile konuyu büyütmedik, merak etme. Suçlama kendini o yüzden."

Gerçekliğini sorgular gibi yüzüme bakınca "Ciddiyim, Mihri," diyerek başımı ellerine yasladım ve küçük bir çocuk gibi dudak bükerek alttan alttan yüzüne baktım. "Ve gerçekten aşırı derecede yorgunum. Ne olur, konuyu uzatmayalım." Başını sallarken tebessüm ettim. O da benimle birlikte gülümsedi.

"Benden sonra ne oldu?" diye sordum merakla.

Mihri derin bir nefes alarak "Olanı biteni anlattık biz," dedi ve açıkçası bu beni rahatlattı. Ben bir açıklama yapmayı düşünmüyor-

dum fakat soruların da ardı arkası kesilmeyecekti, biliyordum. O yüzden bu beni mutlu etti. En azından az soru sorulurdu.

"Herkes şaşırdı tabii ama Esma teyze bayağı bozuldu. Salih amca pek bir şey demedi. Hatta Esma teyzeyi, 'Çakır ne diyorsa o. Üzerine gitme,' minvalinde konuşarak tembihledi." Bunu bekliyordum. Babası zaten çok problem çıkarmazdı eskiden de.

"Ama tabii Esma Hanım dinlemedi..." dediğimde sessiz kaldı, sessizliğini bir cevap kabul ettim.

"Sonra da işte Çakır abi çıkmadan aşağıda bayağı esti gürledi. 'Kimse Mahru'ya hiçbir şey demeyecek, bir dediği ikiletilmeyecek, tek bir an huzursuzluğunu hissedersem kim olduğuna bakmadan kırarım kalbini,' diye konuştu. Esma teyze, Çakır abi öyle deyince geri durdu, sustu kaldı. Zaten onun haricinde kimsenin bir şey diyeceğini zannetmiyordum. O da o konuşmadan sonra, sanmıyorum yani..."

Söylediklerinden en çok Çakır'ın çıktığı detayına takıldım ve "Nereye gitmiş?" diye sordum çok da meraklı olduğumu belli etmemeye çalışarak. Beni buraya böylesine hapsedip, ağzına geleni söyleyip nereye gitmişti, çok merak ediyordum. Mihriban dudak bükerek "Bilmem ki..." dedi. "Bu Selma'nın olayı var ya, onunla ilgili çıkmış olabilir. Yolda da konuşmuştu ya."

Günler torbaya mı girmişti? Şimdiyi mi bulmuştu konuşacak? Daha ilk dakikadan beni istenmediğim bir evde bırakıp gitmiş, giderken de kırmaktan bir an bile çekinmemişti. O hâlâ aynı adamdı. Hiçbir şey onu değiştirmiyordu. Gözlerimi devirerek, artık sorgulamayı bıraktım ve "Yarın ben de gideceğim," dedim gayet normal bir tonda. Kararlıydım. Sabah ilk işim buradan gitmek olacaktı.

Ellerini bırakıp tekrar yataktan destek aldığımda geri doğru verdim bedenimi. Saçlarım sırtıma dökülüp beni bir anlığına huylandırdı. "Mahru, vallahi sana karışmam normalde, biliyorsun. Hatta sen gidersen ben de gelirim. Sonuçta bence de bizim otelde kalmamız daha doğru olur ama..." derken o da masaya doğru yaslandı. O "ama"da bizi tutan biri saklıydı ve o kesinlikle Şura'ydı. "Ama?" dedim.

"Ama Şura 'Siz giderseniz ben asla burada kalmam,' diye tuttu. Esat ile sorunlu ya, bir de Esma teyzenin tavrına aşırı derecede bozuldu. 'Benim ailemden birine nasıl saygısızlık yaparlar!' diye kudurdu. Zor tuttum." Sıkıntılı bir soluk verdi. "Mahru, bilmiyorum ama bu kız durmaz. Düğüne birkaç gün kala sorun yaşasın istemi-

yorum. Esat da bunaldı, görebiliyorum. İkna edemiyor. Şura da bazı yerlerde kendince haklı ama çok inat ediyor. Şimdi kalksak gitsek, o da gelecek. E, diyelim ki Esat önemsemedi ama konaktakiler laf yapacak, halanlar mahcup hissedecek."

Yüzüm asılınca ellerini havaya doğru kaldırarak "Ben asla kimseyi zorlamıyorum," dedi Mihriban. "Sen ne dersen ben uyarım." Mihriban'da değildi zaten sorun. O haklıydı söylediklerinde.

"Bu kız beni bile yoruyor," dedim gözlerimi devirerek. Başını iki yana sallarken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bulacağız artık bir şey," dedikten sonra ben kendimi yatağa bıraktım. Gözlerim tavana dalarken odada sessizlik oluştu.

"Yemeğe bekliyorlardı," dedi Mihriban ayaklanarak. "O yüzden gelmiştim aslında. Hiçbir şey yemedin sen de. Hadi kalk."

Elini bana doğru uzattığında tutmak için yeltenmedim bile. "Sen git," dedim umursamazca. "Çok yorgunum, uyuyacağım ben. Kimseyi çekecek hâlim de yok zaten."

"Mahru..." dedi hoşnut olmayan bir tavırla fakat "Mihri!" diye vurgulayıp gözlerimi irileştirerek yüzüne bakınca uzatmadan odadan çıktı.

Sadece uyumak istiyordum. Neredeyse tenimle bütünleşmiş şu kıyafetlerden kurtulmak ve derin bir uyku çekmek istiyordum. Zar zor tekrar yataktan kalktığımda bavuluma yönelecektim ki ayağa kalktığım an bileğimdeki keskin sızıyla sendeleyip oturdum. Kaçarken burkmuştum ve muhtemelen onun acısıydı. Uzun süreli bir şey olmamasını dilerken tekrar hareket etmek için doğrulduğumda daha az hissettim. Tam bir adım atıyordum ki kapının tekrar çalınmasıyla kaşlarımı çattım. Kim olduğunu bilmediğimden "Buyurun," dediğimde kapı çekingen bir edayla açıldı.

Elinde tepsiyle odaya giren orta yaşlı kadın, yüzüne sıcacık bir gülümseme kondurdu. "Size yemek getirdim," dediğinde odaya baktı ve yerde gördüğü cam parçalarının üzerine "Kızlar burayı-" demişti ki kimsenin suçlanmaması için direkt açıklama yaptım.

"Benim dikkatsizliğimden az önce oldu. Toparlarım ben şimdi," deyip hızla bir adım attım ki bileğimin sancısıyla yüzümde istemsiz bir gerilme hâkim oldu ve duraksadım.

"Olur mu?" dedi kadın elindeki tepsiyi hızla masanın üzerine bırakarak. "Ben şimdi hallederim burayı. Siz oturun, lütfen," der-

ken o kadar hızlı hareket ediyordu ki zaten kıpırdayacak zaman bile bırakmadı bana. Birkaç saniye içinde elinde elektrik süpürgesiyle gelip odadaki cam kırıklarını çekti. Ben de yatağın kenarına oturup onu izledim.

"Siz iyi misiniz?" diye sorduğunda sahte bir tebessümle başımı salladım.

"Ayağımı burktum ama sorun yok."

"Buz getireyim ben size," dedi heyecanlı bir hâlde fakat elimi havaya kaldırarak "Gerek yok," diye kestirip attım. "İyiyim zaten, sorun yok. Dinlensem geçecek. Hem aç da değilim. Çıkarken tepsiyi de alırsanız sevinirim."

Kesin olarak reddedişimle tepsiye bakarak "Kalsaydı..." diye ısrar etti.

"Yok," dedim tebessümle. "Gerçekten canım yemek yemek istemiyor. Bir de oda çok sıcak. Burada kalırsa koku yapar. Ben uyuyacağım zaten şimdi."

Ben bu kadar net konuşunca daha fazla ısrar etmedi ve tepsiyi alıp odadan çıkarken iyi geceler diledi. Ben de aynı samimiyetle karşılık vererek bavuluma yöneldim. Giyecek pijama bakarken saten geceliklerden başka hiçbir şey bulamadım. Derince, sıkıntılı bir soluk alarak, olmayan bir şeyi bavulda aramayı bıraktım ve siyah olanı çekip üzerime giydim. Başta yatağı biraz yadırgadığımdan, yabancı bir ev oluşundan ve aklımdaki düşüncelerden sebep uyuyamadım. En son gördüğümde saat iki gibiyken sızdığımı hatırlıyorum ve şimdi beni, derin olmayan uykunun koynundan bir adamın kolları çekip almıştı. Kokusu odayı buram buram sardığında ciğerlerimin bayram ettiği gerçeğini de yok sayamazdım. O gelmişti. Saat kaçtı, hiçbir fikrim yoktu ama Çakır'ın kolları belimi sarıp sarmaladığında yabancısı olduğum bu yerde kırık fakat ait olduğum yerdeymişim hissini taşıyordum artık. Başını boynuma gömdü. Varlığını belli etmekten tek bir an kaçınmıyordu. Burnunu enseme sürerken tüylerimin diken diken olmasına öfkelenerek başımı kaçırdım ve elimi karnımın üstündeki iri parmaklarının üzerine koydum. Parmaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırdı. Hâlbuki ben onu itecektim. Başı da sanki ondan uzaklaşmak istememişim gibi tekrar sokuldu. "Eğer beni iteceksen..." dedi muhtaçlık barındıran ses tonuyla. "Uyuyormuş gibi yapsana, Mahru," dedi yalvarır gibi. "Hiç uyanmamışsın

gibi davransak ya. Bir kere de sen beni kandırsana. Ölecek gibiyim," dediğinde yutkundu. Kolları arasında küçülmüştü bedenim. Kulak mememi dudakları arasına aldı. Ardından nefesini döktü kulağımdan boynuma. "Bana haram kıldığın teninde biraz can bulsam ya..."

Zifiri karanlık odada göz gözü görmezken kaşlarım çatık hâlde dışarı doğru bakıyordum. En üst katta olmam sebebiyle camdan gördüğüm tek şey zifiri karanlıkta ara ara hareketlenen ağaç dallarıydı.

İtiraz edeceğimin bilincine varmış olacak ki konuşmama fırsat vermeden "Merak etme," dedi rahatlatmak ister gibi. "Gideceğim birazdan."

Sustum ve yutkundum. Sessizliğin de bir konuşma biçimi olduğunu idrak ettiğim dakikalardaydım. Başını saçlarıma yasladı. Yanağıma batan sert sakallarını tenime sürtündürmekten bir an geri durmadı.

Karnımdaki, saten geceliği toparlayan avuç içinde, kalçalarımın baskısı altında kalmış erkekliğinde büyük bir direniş söz konusuydu. Sınavını veriyormuşçasına bıraktığı soluklarıyla medet umar gibiydi. Burnunu sıcak nefesleriyle birlikte yanağıma değdirdiğinde en mahremimin ihtiyaçla sızladığını hissettim. Utanmasam bunu sızlanarak ifade edecektim ve bunu örtbas etmek ister gibi öfkeyle elini ittim.

"Çıkıyor musun, bağırıp ortalığı ayağa kaldırmamı mı tercih edersin?" Katı ve fire vermeden dümdüz çıkan ses tonum şansımdı. Üstelik kalbimin kırıklığının ne denli ortada olduğunun da bir göstergesiydi aslında.

"Yatağımdasın," derken yatağın ilerisine gitme girişimim belimden tutup gövdesine geri çekmesiyle son buldu. "Ve bağırıyor olman tercihim," dedi keyif dolu bir ifadeyle.

"Terbiyesiz," dediğimde odada birilerinden çekince duymadığını belirtircesine, gecenin kör vaktinde yerimizi belli etmek ister gibi bir kahkaha attı. Elimi ağzına kapatmamak için zor tuttum kendimi.

Belimden tutup ona dönük olan sırtımı yatakla birleştirdiğinde tepemde koyulaşmış gözleriyle beni izledi. Bu izleme hâli, içinde başka duyguları da barındırıyor oluşuyla beni rahatsız etti. Ciddi yüz ifadem karşısında da her kadını mest edeceğini düşündüğüm sahte ama karizmatik bir kızgınlıkla yüzüme baktı.

"Yemek yememişsin," dedi eli boynumu okşarken. Tepemde dikiliyor, sanki her şey güllük gülistanlıkmış gibi hareket ediyordu. Olan biteni geçtim, saatler önce beni kırdığının dahi farkında değildi.

Gerdanımda, boynumda mekik dokuyan parmaklarının uçları çenemi tutup yavaşça okşadı. İri parmakları çenemin neredeyse tamamını kaplamıştı. "Aç değildim," deyip kestirip attım ve elini çenemden itip, "Gidiyor musun artık?" diyerek daha yüksek bir ton kullandım.

Gülümseyişiyle birlikte olumsuzluk belirten bir ifade kullandı. "Eski bir konaktayız, Mahru," dedi elini tekrar saten geceliğin üzerine getirdiğinde. Elinin hareketleriyle benim geceliğim toparlanıyor, ona seyirlik bir zevk sunuyordu. O dokundukça kasılıp gevşeyen iri pazıları ise bana aynı zevki getiriyordu. "Bu saatte çıkardığımız seslere dikkat etmeliyiz. Hele hele," dediğinde başını dikkatle bana doğru uzattı. "Evli bir çift olduğumuz için..."

Fısıltılı sesleri örnek görevi görüyordu sanırım. Yüzündeki, hâlinden memnun olduğunu belirten ifadesiyle daha konuşmama fırsat vermeden eli bacaklarıma kaydı. Tam da yapısına uygun olarak hoyratça hareket eden elleri bileğimi tuttuğunda "Ayağın da incinmiş sanırım," dedi. Başparmağını bileğimin üstüne bastırıp yavaşça yukarı doğru kaydırdı.

O sert baskısıyla sızlandım. Benim acımı içine çekmek ister gibi dudakları aralanıp benimle benzer bir tonda sızlandı ve olabildiğince yumuşak dokundu.

"Bakıyorum da," dediğimde yüzümde dağılmaya duran acının emareleri vardı. "Her şey yetiştirilmiş." Benim sesimde öfkeli bir ifade varken onunkinde pişkinlik kol geziyordu. Fakat yine de o ses tonundaki zafiyetle "Konu sen olunca..." demesi mest etmedi değil. Üstelik narinliğin hiç yakışmayacağı o ellerinde şefkati saklıyor oluşu altüst olmuş sinirlerimi sarstı. "Ayrıca evet," dedim öfkeyle. "Fakat incinen sadece ayağım değil." Kalbim kırgınlığıyla sancırken yüzüm de buna istemsiz uyum sağlamıştı.

Başını biraz daha bana doğru eğdi. Bedeninin gösteremediği ilgiyi bakışlarıyla ortaya koyuyordu. Her bir yanımda dolanan ilgili gözleri onun gibi güçlü bir erkeğin bir kadını kışkırtmasına yetecek düzeydeydi. Erkeksi dokunuşlarıyla "Ben sanırım," dedi eli bileğimi sıvazlarken. "Yine karımı kırmışım."

Duyduğum kelime karşısında şuh bir kahkaha attığımda "Karımı!.." dedim fütursuzca. Kahkahalarımla sarsılan bedenimde ilk baktığı yer göğüslerim oldu. Üstelik bu bakış çok müstehcendi. Erkeksi hırıltılarla boğazını temizleyip yerinde kasıldığında başımı

iki yana sallayıp onu dikkate almadım. Buna bir de sırtımı dönmek isteme girişimim eklendi. İmalı ses tonum ve sırt dönme girişimime kayıtsız kalmadı elbette. Buna izin vermeyerek tekrar bileğimden kavrarken "Yeter!" deyip sırtımı yatağa çarptı. Şakaklarıma çarpan nefesinde safi bir tutku gizliydi. Bileğimi tutan elini bırakmazken temas edebileceği her anı kullanıyordu. "Benim kanımı kaynatan kahkahaların ve sesin, sen sızlanırken de böyle gür çıkacak mı, merak ediyorum," diye sordu arsızca. Ve hiç beklemeden "Çünkü çıksın..." diye ekledi asice. "Çıksın ki hakkını vereyim."

Sözlerinin arsızlığı bedenime bir ateş topu düşürmüşken baştan çıkmamak için direndim fakat gözlerimin irileşmesine engel olamadım. Kalbim atışını hızlandırmıştı. Başını iyice gerdanıma doğru eğdiğinde nefesini döktü geceliğimden içeri. Kızardım. Söylediği kelimeler mahremimi sızlatıp bir kalp gibi çarptırdı. Nefeslerimin ritmi bile değişip sıcaklığı yoğunlaşmıştı. İlkel bir ihtiyaca esir kılınmış bedenlerimizde arzuya direnmenin ne denli zor olduğunu görebiliyordum. Tüm hücrelerim onun için atarken bunu öfkeli sesimle örtbas etmek istedim, kabullenemedim.

"Rüyanda!" dedim başımı ona çevirip meydan okurcasına. Titreyen göz bebeklerim onun katılaşmış suretinde olumlu anlamda etkili olmuştu. Çünkü ben o titremelerle kendimi açığa vurmuştum. Benim meydan okumamı bedenini üzerimden kaldırıp erkeksi bir gülümsemeyle karşıladı...

"O zaten istisnasız her gece..." deyip başını eğdiğinde onunla baş edemeyeceğimi anlamıştım. Cevaplarımı karşılama konusunda epey başarılı bir adamdı ve ben bildiğim onca kelime arasında kaybolup, sıkışıp kalıyordum. Bunun getirisiyle sıkıntılı bir soluk bıraktım.

O da benim pes edişimi görmüş, daha da uzatmayarak ciddi hâline bürünmüştü. Boğazını temizleyerek, bulunduğumuz ruh hâlinden bana göre oldukça kolay sıyrıldı. Zira bende hâlâ onun için atan bir sızı vardı.

"Özür dilerim," dedi ciddi ses tonuyla. Eli yukarı çıkarken bir nebze şifa olması umuduyla dokunduğu yer göğsümün hemen üstündeydi ve bu kalbime denkti. "Bilmiyorum kaçıncı özür bu, ama yine de özür dilerim, Mahru'm," dedi tok bir sesle. "Amacım seni kırmak, kısıtlamak değildi. Sadece ben çırpınıp duruyorum ve ne

yapacağımı bilmiyorum. İstemiyorum demekten ve itmekten bir adım öte gitmiyorsun. Tamam..." dedi acı dolu bir kabulleniş içinde. "Dönmeyeceksen de her seferinde beni iterek bunu yüzüme çarpma. Bırak, biraz umudum varmış gibi devam edeyim. Kendimi affettirme çabasına gireyim. Bırak, bir kez deneyeyim, Mahru," dediğinde derin bir soluk aldı. "Sen bu ihtimali de elimden alırsan ben ayakta kalamam. Bırak..." dedi yalvarır gibi elimi dudaklarına götürerek. Dudakları elimin üstüne bir öpücük bırakırken "Bırak da deneyeyim," dedi tekrar.

Konuya adapte olma konusunda bu sızlanışlarda mantıklı bir cevap vermem pek mümkün değildi. Kaldı ki güvensizdim. Onu seviyordum ama kaybedilmiş güven duygusunu aşamıyordum. Beni ikna etse bile sözlerini tutamayacağının o kadar bilincindeydim ki... Bu yüzden de korkuyordum. Ben bize dair inancımı karanlık bir gecenin koynunda kaybetmiştim. O da bulmam için çaba göstermiyordu.

Daha eve geldiğim ilk gün sabaha karşı gelmişti yanıma. İşleri her daim yine benim önüme geçmişti. Bu durumdayken bile ben öncelikleri arasında yoktum, ileride ne olacaktı? Ben cevapsız kalıp yüzüne bakınca ve bu sessizliğin süresi uzayınca bundan bile kendine bir cevap çıkararak elimi yavaşça bırakıp ayaklandı. "Dinlen sen," dedi dolaba doğru yönelirken. Sesindeki karamsarlık hissi ve elini ensesine atıp sertçe okşamasıyla ruh hâlini anlıyordum sanırım. Bir dokunuşumda, bir öpüşümde, bir sarılışımda çözebileceğim dertlerini çözememek en çok da benim yüreğimi dağladı. Yattığım yatakta sadece onu izledim. Dolabı açıp içinden kıyafetlerini aldıktan sonra çarpıp parçalara ayıracak şekilde kapattı. Bana ve kendisine olan öfkesini en az yansıtmaya çalıştığı dakikalarda ve bunun için benden kaçtığı anlardaydık. Kapıya doğru gittiğinde "Bu arada," dedi omzunun üstünden bana doğru bakarak. Erkeksi ses tonundaki sahiplenişin yoğunluğunu hissettim. "Evine hoş geldin."

Mağrur duruşunun arkasında huzursuzluk baş gösteriyordu ve bunu sadece benden saklayamıyordu. İlk kez girdiğim evinde ve yatağında kırık hevesleri, buruk mutluluğuyla karşıladı beni. Sonra o burukluğu bana da miras bırakarak odadan çıktı. O gittikten sonra onun "evin" diye bahsettiği dört duvar arasında bıraktığı yükle düşündüm durdum. Sağa döndüm, sola döndüm, uyuyamadım. O nereye gitti, hiçbir fikrim yoktu ama kıyafetlerini alması sanırım ev-

den çıkacağı anlamını taşıyordu. Yakınlaşmalarımızın verdiği anlık hisler beni ne kadar kör etse de onun gidişinin ardından çıktığım o yoğun duyguların arasında en çok kendime duyduğum utanç kol geziyordu. Onun bana hissettirdiği bu hisler karşısında üzerimdeki etkisinin azalmasından ziyade büyük bir özleme gebe oluşumun ağırlığını hissediyordum. Aşk ve tutku bir arada olunca karşı konulması zor olan hareketlerime ve hareketlerine gem vuramıyordum. Dilim sustursa, bedenim ona duyduğu açlıkla beni karşısında kıvrandırıyordu. Bu da dilimin söylediği her şeyi etkisiz hâle getiriyordu. İkimizin de böyle olmasını istemediği ama bedelini birlikte ödediğimiz bu yolun sonu nereye varacaktı, hiçbir fikrim yoktu.

Havanın aydınlanmasına yakın bir vakitte gök turunculaşırken karnımdaki gurultuları duymamam olanaksızdı. En son ne yediğimi dahi unutacak kadar zaman geçmişti üzerinden. Delicesine bir uyku hâli sarmıştı üstelik. Yatakta dönüp durduğumda açlığın getirdiği o rahatsızlık hissiyle uyuyamayacağımı fark ettim ve yerimde doğrularak derin bir nefes aldım. Horozun ötüş sesleriyle birlikte benim için bir hayli uzun olan gece aydınlığı kavuşmuştu lakin kafamın içi hâlâ kapkaranlıktı. Konağın içinde hiç ses yoktu. Bir iki saate muhtemelen herkes kalkacaktı ve ben o masada doğru düzgün bir şey yiyemeyecektim. Şimdi gidip bir şeyler atıştırsam ve deliksiz uzun bir uyku çeksem burada olduğum süre boyunca insanlarla daha az muhatap olurdum. Kalktığım gibi de Şura ile konuşur, gitmek istediğimi belirtirdim. Başarısız olacağım düşüncesi de beynime kazınmıştı lakin insan umut etmekten geri duramıyordu.

"Ah şu aptallığın, Mahru," dedim yataktan ayaklanırken. "Kendinden başka herkesi düşün, Mahru," dedim ellerim kendime duyduğum sitemle havalanırken. "Aman, kimse kötü olmasın. Sen," dedim azarlar gibi kendimi. "Parçalara ayrıl. Nasılsa alıştın."

Gözüm bir an yerdeki kot pantolonuma gitse de o daracık şeyi üzerime giymekte üşendim açıkçası. Zaten kimse de ayakta değildi. Ses seda yoktu. Mutfağa iner, iki dakikada bir şeyler yer, geri gelir yatardım. Bu fikir kafama yatınca bavulun üzerindeki siyah sabahlığı çektim ve üzerime geçirip kuşağını bağladım. Odadan çıktığımda tüm kapılar kapalı, evin içi insan yaşamıyormuşçasına sessizdi. Merdivenleri eski oluşundan parmak uçlarımda inerken ses çıkarmamak için çaba sarf ettim. En son basamağı da indiğimde bu kısmı

büyük bir başarıyla tamamlamıştım. Hemen salonun karşısında olan mutfağa doğru ilerlediğimde kapı girişinde duraksadım. Mutfakta çalışanlardan biri kahvaltı hazırlamaya koyulmuştu. Açıkçası işime de geldi. Daha çabuk hazırlar, bir şeyleri aramak için uğraşmaz, hemen yer ve çıkardım. İçeri bir adım atmadan önce istemsizce inceledim. Mutfak oldukça büyük, kare ve ahşaptandı. Kahverengi dolaplar eski ama bir hayli gösterişliydi. Adını bilmediğim genç kadın arkası dönük bir şeylerle uğraşıyordu ki "Günaydın," dedim.

Beklemediğinden olsa gerek olduğu yerde irkildi ve arkasını dönüp titrek bir sesle "Gelin hanım," dedi. "Bir şey mi istemiştiniz?"

Gelin hanım mı? Üzerime hiç oturmamıştı fakat beni gülümsetmişti. Mutfağın ortasındaki tezgâha ellerimi dayadım ve "Gelin hanımın bilmem kaçıncı uykusunu uyuyordur," dedim gülerek. "Bana Mahru de, olmadı abla de ama gelin hanım..." derken gözlerimi devirdim. "O ben değilim." Samimi bir yaklaşımda bulunduğum için sessizce kıkırdarken çekingen olduğunu fark ettim.

"Bir şey mi istemiştiniz?" diye tekrar sorusunu yöneltti. Emir almayı bekler gibi heyecanlı duruyordu. Bir de üzerimi süzüyordu elbette. Siyah saten mini bir gecelik ve sabahlıkla dikilmiştim karşısına. Evet, dolabım neredeyse tamamen bunlardan ibaret olsa da bir iki tane normal pijamam vardı fakat kızlar hiçbirini koymamıştı.

Buzdolabına doğru ilerleyip iki yumurta aldım. Tezgâhtaki kâselerden birini alıp rastgele açtığım en üst çekmeceden de bir çatal aldıktan sonra yumurtaları kırdım. Bana şaşırmış bir şekilde bakan kız "Ben hazırlıyordum aslında," dedi.

Gülümsedim ve "Sen hazırla," dedim yumurtaları çırparken. "Bana o sofrada ağız tadıyla yemek yedirmezler. Aç kalamam tüm gün. İki lokma yiyeyim hiç değilse."

Kendi işimi kendim yaptığım için o tedirginleşince "Sorun yok," dedim gülümseyerek. "Ben hallediyorum." Kısa bir es verdikten sonra yüzüne bakarak "Sen ne yapıyordun?" diye sordum. "Değişik kahvaltılıklarınız var mı? Bir süre buradayız sanırım. Bana öğretirsin." Amacım samimi bir ortam kurmaktı.

"Öğretirim tabii, gelin hanım," demişti ki otuz iki diş hâli bir anda daha silik bir tebessüme bıraktı yerini. Gözleri arkamda bir noktaya odaklanırken kaşlarımı çatıp arkamı dönüyordum ki gerek kalmadan belimi saran bir el hissettim. Boynuma yerleşen çenesiyle

dondum kaldım. "Pınar, abiciğim," derken bana biraz daha sokuldu. Saten sabahlığı kenara çektikten sonra çıplak omzumu parmaklarıyla okşayarak derin bir soluk aldı. Ardından baskılı bir öpücük bıraktı. "Gelin hanımına," dedi özellikle vurgular gibi. Burnuma sızan kokusu ciğerlerimle birlikte tenimi de sardı. "Onları öğretirken bir de bu evin erkeklerinin de erken kalktığını ve bu şekilde dolanmaya devam ederse kimseyi odasından çıkarmayacağımı söyler misin?"

Genç kız elini ağzına kapatmış kıkırdayarak, utançla mutfağın dışına doğru kaçışırken Çakır beni belimden tutarak kendine doğru çevirdi. Kaşlarım çatılmış bir vaziyette "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Beni tutan kollarını itme girişimim iradesizliğime yenik düşmemekti. Çok şükür ki ikiletmedi. Kollarını üzerimden çekti ama tezgâhın iki yanına dayadı. Böylelikle beni abluka altına almış oldu. Pek de bir etki yaratmamıştı yani.

"Ne yapıyormuşum?" dedi vakur tavrıyla.

Üzerimde dolanan gözleri sahiden bir cevap bekliyor gibi değildi de sanki daha çok benimle birlikte vakit öldürmek ister gibiydi.

"Gereksiz temaslarını benden uzak tut!" diyerek bir başkaldırıyla yerimde dikildim.

Gecenin kırgınlığı üzerinden kalkmış gibiydi. Onu yeniden böyle dinç görmek beni mutlu etse de bunun sahteliğini idrak etmek kısa süre içinde o mutluluğu yine tarafsız bir duruma getirmişti.

"Güzelliğin," dedi bana biraz eğildiğinde. Erkeksi kalın boynu boynumun oralarda durduğunda başım omuz hizasına düşmüştü. "Beni iradesiz bir adam yapıyor," dedi fısıltılar eşliğinde. "Söz veremem."

Tek başına onu suçlamak yersizdi elbette. Zaten yapıp yapıp pişmanım diye sızlanmak çok da benim yapıma uygun bir durum değildi. Onun iradesizliğinden ziyade kendi iradesizliğime kızgındım ben. Söylediklerim ve karşısındaki iradesizliğim beni insanlara karşı çelişkili kılıyordu. Önümde duvar vazifesi gören bedeni eğildiğinde arkasındaki kadını fark ettim.

Adının Pınar olduğunu öğrendiğim genç kadın kapının hemen arkasında gizliden gizliye bizi izliyordu. "Boş laflarına karnım tok. Çekil üzerimden," derken ellerimi göğsüne koydum. "Bizi izliyor." Sesim bir fısıltıdan ibaretti ama içinde hoşnutsuzluğu da barındırıyordu.

Ben itecektim fakat o buna da müsaade etmeden yine ikiletmedi ve saniyesinde kendi geri çekildi. "Doğrudur," dedi eş zamanlı olarak. "Bu evde böylesine güzel bir kadın ve bu pozisyonlar pek alışıldık değil." Geri çekilme durumunu bilinçli olarak yapmıştı. Çünkü o geri çekilirken ellerim gömleğinin üzerinde yavaşça aşağıya doğru kaydı ve bilinçsizce onu sevmişim izlenimi yarattı.

Yüzündeki, mest olduğunu belli eden gülümseyişi sinir bozucuydu ve aniden ellerimi çektim. Bir kolu dirseklerinden kırıldığında ikimizin arasına parmakları arasındaki üzüm tanesi girdi ve gayet normal bir ses tonuyla "Ayağın nasıl oldu?" diye sordu.

İri parmaklarının arasındaki küçük üzüm tanesine şaşkınlıkla bakarken "Seni ilgilendiren şeylerle alakadar olsan keşke," dedim aksi soluğumu yüzüne doğru bırakarak.

Dudaklarına götürmeye çalıştığı üzüm tanesinin yönünü değiştirdi ve bana doğru yakınlaştırdı. Aralık dudaklarımdan içeri doğru itti lakin yememe izin vermedi. Dilimin ıslaklığına bulaştırdıktan sonra dudaklarımda aheste aheste dolanan o taneyle ne halt ettiğini gerçekten anlamıyordum. Elini ittim ve "Ne yapıyorsun sen?" dedim buruşturduğum suratımla.

Çakır hiç beklemeden elindeki üzüm tanesini ağzına attı ve tek kaşı havalandı. "Küstah tavrına karşılık yine de beni ilgilendiren şeylerle alakadar oluyorum," dedi erkeksi, boğuk sesiyle. Keyifli, iştah açıcı bir şekilde küçücük taneyi kırk kez çevirdi ağzında. Çenesindeki kemikler ön plana çıktı, odağımı bozdu. "Epey sivrilmiş olan o dilinin tadına bakıyorum."

Gözlerim irileşmiş, sınırlarını çözmek istercesine hayret dolu bir ifadeyle bakarken kıkırdayan kızın seslerini işittim. Bu sefer tek işiten ben değildim. Çakır da bunu duymuş, gayriihtiyari başını hafifçe çevirmişti. Sert yüz hatları, daha ağzını açmadan kızın oradan hızla uzaklaşmasına sebebiyet verdi. Ardından bana döndü, "Sabah sabah ettiğimiz tatlı sohbet de bittiğine göre..." deyip geri çekildi.

Bir elini cebine attığında tezgâha yaslanmış bedenimi ayak bileklerimden başlayıp yukarı doğru süzdü. "Üzerinizi değiştirirseniz, gelin hanım..." dediğinde o alaycı ifadeyi epey keyifle döndürmüştü dilinde. "Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ses tonunun ve tavrının ciddiyetine bakarak "Kiminle?" diye sordum.

"Giyin, gel ve gidelim," dedi sadece. Bunu emreder gibi söylemedi. Gel de göstereyim, der gibiydi.

"Uykum var," deyip geçiştirecektim fakat o beni gayet doğru bir noktadan yakaladı.

"Şuralar birazdan uyanır ve seni uyutmaz. Üstelik yarım saat içinde kahvaltı sofrası kurulacak. Seni o sofraya zorla oturtacaklar. Gel, kaçırayım seni," dedi elini bana doğru uzatarak. "Çok seveceğinin garantisini veriyorum."

Bana önerilmiş bu gayet makul teklifi geri çevirmek pek de içimden gelmedi. Çünkü muhtemelen söylediği gibi olacaktı. Sorunlu ve huzursuz hissettiğim bir sofrada bir sürü kişiyle olmaktansa dışarıda olmak tercihimdi. Yine de elini tutarak karşılık vermedim buna.

Ciddi yüz ifademi bozmadan kapıya doğru yürürken "Gelirim beş dakikaya," dedim. Havadaki eli inip tekrar cebine girdiğinde, bundan memnun olmuş gibi yüzünde bir tebessüm oluştu. Ben ilerlerken onun da arkamdan geldiğini görebiliyordum. Tam merdivenlerin orada hiç istemediğim bir durum oldu ve Esma Hanım merdivenlerin başında dikildi. Bizi, daha doğrusu beni görünce hiç yüzünden düşürmediği o somurtuk ifadesiyle bakarken omuzlarını dikleştirdi. Basamakları tek tek inerken üzerimi süzüp "Bu konakta böyle gezilmez," dedi uyarı dolu sert bir sesle. "Edep denilen bir şey var."

Gözlerimi devirerek aldığım soluk ciğerlerimin şişmesine sebep oldu. Yine de bozulan yüz ifademi anında topladım. Kendi irademle verdiğim cevaplar onun nezdinde beni her türlü edepsiz kılacaktı. Ben de onu bertaraf etmek için keyifle kendi soyunu kullandım. "Beni her an böyle görmek oğlunuzun özel isteği, Esma Hanım," dedim mağrur bir duruşla o merdivenleri çıkarak. Yüzünün kızararak şiştiğini ve dönen gözlerinin Çakır'a kaydığını görebiliyordum. Omzumun üstünden Çakır'ı kontrol ettiğimde elleri cebinde, yüzünde benim aldığım keyiften dolayı bir tebessüm hâkimdi. Son sözlerimi de bunun üzerine tamamladım. "Edep söylemlerinizin muhatabı kendisidir."

Ben başka bir yere gideceğiz diye düşünmüştüm fakat konaktan çok da uzaklaşmamıştık. Yürüme mesafesinde olan evin hemen karşısındaki ahıra doğru ilerledik. İçeri girdiğimizde karşılaştığımız atla-

rı es geçerek arka tarafa doğru yürüdük. Ama ben gözlerimi içeride kalanlardan alamıyordum. Çocuksu heyecanım ve her şeyi inceleme merakım Çakır'ı tatmin etmiş gözüküyordu. Eli belimde varlığını sürdürürken beni dışarı doğru yönlendirdi. Çitlerle kaplı geniş alanda birkaç at koşuşturuken başında gençten, epey yakışıklı bir adam vardı. "Kadir," diye seslendi Çakır. Adam sesini duyar duymaz atik bir şekilde başını bizden yana çevirdi. "Hicran'ı..." dediğinde adam anlamış olacak ki devam etmesine bile gerek kalmadan başını sallayıp hızla çitlerin içine girdi.

Siyah bir atı dizginlerini tutarak bize doğru getirdiğinde ben merakla izlemekten başka bir şey yapamıyordum. At önümüzde durduğunda Kadir yanımızdan ayrıldı. Çakır elini epey parlak yelelerinin üzerinde gezdirirken hemen önüne geçtim. Temiz, parlak tüyleri vardı. İri gözleriyle başını bana doğru eğdiğinde elimle o yumuşak, ipeksi tüylere dokundum.

"Çok," dedim hayranlık dolu bir ifadeyle. "Çok güzel... Hicran," dedim heyecandan titrek bir sesle. "Çok güzelsin."

İlk defa bu kadar yakından at görüyordum ve o ilkin heyecanını iliklerime kadar hissediyordum. Hiç kıpırdamadan bana kendini sevdirdiğinde "Uzun zamandır seni bekliyordu," dedi gülümseyerek. "Birbirinizi sevmenize sevindim." Başım gayriihtiyari ona doğru çevrildi ve Hicran'a sunduğum gülümsemelerimden o da nasibini aldı. Keyif dolu ifadem onun da gözlerini parlatıyordu. "Anlamadım," dedim şaşkınca.

"Hicran babaannemin atının soyundan sonuncusu," dediğinde dokunuşlarım duraksadı ve daha dikkatli incelemeye başladım. Babaannesinin hüzünlü hikâyesi beni her zaman buruklaştırırdı. Çakır'ın anlattıkları bir an aklıma düştüğünde dokunuşlarım daha şefkat dolu bir hâle büründü. "Ve senin..." diyerek eliyle atı gösterdiğinde şaşkınlığım daha da büyüdü.

Gözlerim irileşerek kurumuş dudaklarım aralandı. "Olmaz," dedim direkt olarak. "Üstelik bu çok kıymetli sizin için." Son attı ve belki de babaannesinden kalan tek yadigârdı.

"Benim en kıymetlim sensin, Mahru," dedi erkeksi sesinin ciddiyetiyle. "Üstü bir şey yok benim için. Ayrıca söyledim ya, Hicran seni uzun zamandır bekliyordu. Burada olduğum süre boyunca senden fazlasıyla bahsettim. Farkındaysan o da seni görür görmez

başını eğip ona dokunmana izin verdi, dokun, sen de sahiplen istedi. O zaten senindi, Mahru," dedi beni mest etmek ister gibi. "Sadece yeni tanıştınız."

Zaten ikna olmuş ve heyecanlanmış yüreğime son darbeyi de epey kuvvetli bir sözle yaptı. "Onu reddetmen benden ziyade Hicran'ı üzer ve bilmelisin ki atlar en hisli hayvanlardır." Eğer hislerin bu denli farkına varıyorsa, dokunuşlarımda ona gösterdiğim sevginin ve ilginin de farkında olmalıydı. Lakin gönülden gelmeyen sözlerimle kırıcılaşmak istemezdim ona karşı.

"Çok mutlu oldum," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp mahcup bir ifadeyle. Bunun bir kabulleniş olduğunu fark edip vakur bir tavırla karşılık verdi.

Ortamda geçen birkaç saniyelik sessizliğin ardından "İstanbul'daki çiftliklerden birine aldırırız Hicran'ı," dediğinde kati surette reddettim.

Olumsuz ve net bir ifadeyle başımı sallarken "Düzenini bozmak istemem," dedim samimiyetle. "Vakit buldukça buraya kendisini ziyarete gelirim. Bir de onunla ilgilenen Kadir Bey sanırım..." dedim tereddütle. "Numarasını alırım gitmeden. Ara ara görüntülü de görürüm."

"Ben sizi görüştürürüm bir şekilde," derken nasıl hem ilgili hem de kestirip atar tavırda olabiliyordu, anlamıyordum ama çok da hoşlanmış gibi değildi. Konuyu değiştirir gibi "Binmek ister misin?" diye bir soru yöneltmesi de benim beklediğim bir şey değildi. Ama heyecanım da açıkça ortadaydı.

"Şimdi mi?" diye sorduğumda beklemeden atın sol tarafına geçti. Sol eline aldığı dizginle ellerini gövdesine dayadı ve oldukça hızlı bir şekilde üzerine bindi. Ardından kendi bindiği taraftan elini bana uzatarak "Gel," dedi.

Sabah elini tutmayıp reddetmiştim fakat şu an hiç düşünmeden parmaklarına tutundum. Onun yardımıyla atın üzerine çıktığımda Hicran da hiç zorluk çıkarmamış, kıpırdamadan durmuştu. Onun tepesindeyken bambaşka bir dünyadaymışım gibi hissettim. Karnımda peydah olan hissi en son çocukken hissetmiştim sanırım. Çakır'ın dizginleri hareket ettirmesiyle Hicran hareketlendi. Önce yavaş yavaş giderken bir süre sonra hızımız arttı. Böylelikle konaktan da uzaklaşmış olduk. İki yanı ağaçlarla kaplı ormanlık alanın patika yolunda ilerliyorduk. Kedi ve köpeklerle kurulan bağın ben-

zerinin bir atla da kurulabileceğini anladığım ve bunun şaşkınlığını yaşadığım dakikaları yaşıyordum. Hiç tecrübe etmediğim bu durum karşısında heyecanım belirgin şekilde ortadayken kalbim de dörtnala koşuyordu sanki.

"Dizginleri sıkı tut," dediğinde başımı hafifçe kenara doğru çevirdim. Göz göze geldik. Sırtım onun göğsüne yaslanmış vaziyette kolları arasındaydım. Dediğini yaptım, tuttum. Fakat bu birkaç saniye sürdü. Onun yaptığı hareketle at şaha kalkıp ardından hızla koşmaya başladığında nefesimi ölecekmişim gibi tuttum. Ellerim istemsizce onun ellerini buldu, bedenimi gövdesine sakladım. Sanırım korktuğumu anladığından, elini karnıma sarmaktan çekinmedi. Kasıklarına baskı yapan kalçalarım eminim ki benim kadar onun da dikkatini çekiyordu. Lakin şu pozisyonda toparlanmam pek mümkün değildi. Hoş, o da hâlinden fazlasıyla mutlu gibiydi. Kendime güvenim olmadığı dakikalarda ben ona güvenmekten çekinmedim, ona sığındım. Hızımızdan sebep ciğerlerime dolan serin havada, yüzümü yalayıp geçen rüzgârla kendimi ana bıraktığımda tarifsiz bir haz yaşadım. Ben atın hareketleriyle olduğum yerde durmakta dahi zorlanırken Çakır onunla öylesine bütünleşmiş ve uyum içindeydi ki hükmedişi karşısında hayran kalmamak elde değildi. Ağırlıklarımız tüy misali, atı hiç zorlamıyor gibiydi. At daha da hızlandığında benim hissettiklerim de farklı boyuttaydı artık. İçim içime sığmıyordu, karnımdaki boşluk hissini, o mayışmayı nasıl ifade edebilirdim bilmiyorum. Dudaklarım aralandı ve içim dolup taşarken bunu kahkahalar eşliğinde dışa vurdum. Rüzgârdan sebep gözlerim bile dolarken delicesine zevk alıyordum. Ben hiç çekinmeden kahkahalar attım, o güldü.

Koştu, koştu, koştu... İçimin yangınlarını söndürmek istercesine koştu. Unuttuğum hisleri gün yüzüne çıkarmak istercesine, kalbimi tepetaklak ederek koştu. Saçlarım bir kül misali uçuşup onun yüzüne, omuzlarına, gövdesine dökülürken omuz hizasında buldum kendimi. Kalbinin deli gibi atışları benim bedenime yansıyordu. Başımı hafifçe ona çevirdiğimde nefes nefeseydim. Yüzlerimiz birbirine bu denli yakınken boğazımda bir düğüme sebebiyet verdi. Uzansam öpecek gibiyken gözlerinin dudaklarımda gezdiğini de görebiliyordum. İç çekti. Dizginleri tutan eli ellerimi avuç içine aldığında aynı ipi birlikte tutuyorduk artık. "Mahru'm..." diye fısıldadı hasretle.

Parmakları parmaklarımın arasına sızarken benim soğukluğuma rağmen onun sıcaklığı yangın gibiydi. Parmakları parmaklarımla sevişir gibi birbirine dolandığında kalbinin atışları benimkiyle birlikte daha da hızlandı sanki. Bizim irademizin dışında bedenlerimiz bile birbirine aynı tepkiyi veriyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. "Şimdi," dedim konuyu değiştirmek ister gibi. Yüzümde tereddüt dolu bir gülümseme vardı. "Bu at benim mi?"

Başını onaylarcasına salladı. Ama ciddi yüz ifadesini bozmadı. Sonra yönünü bile bilmediğim o yolda dörtnala koşarken sıcak nefesi dudaklarımı okşadı. "Sen de yeniden benim olsan ya..." dedi benim küllerimden tekrar doğmak ister gibi. "Hiç oluru yok mu?"

Başımı önüme çevirdiğimde atın da hareketleri yavaşladı. Daha küçük adımlarla gitmeye başladığımızda "Karışık olan sadece sen değilsin," dedim yüzüne bakmadan konuşarak. "Ben de çok karışığım. Seviyorum, istiyorum diyorsun ama gözlemliyorum ki hâlinde, tavrında herhangi bir değişiklik yok. Ben seni çözemiyorum, seni anlayamıyorum. Bu da beni çok yoruyor."

"Anlamak istemiyorsun ki Mahru," dedi asi bir sitemle. "Hiç benim olduğum yerden bakmıyorsun ki."

Yine her şeyin benim üstüme atıldığı dakikalarda sinirlerim tepeme çıktı ve başımı hafifçe kenara çevirerek "Sen kendini anlatıyor musun ki ben seni anlayayım?" diye sordum. "O gece o cinayeti açıklamak ister misin mesela bana? Bunun neresini, nasıl anlayacağım, bir fikrim yok ama..."

İğneleyici sözlerimle derin bir soluk aldı, şişen göğsü sırtımın her bir karışına dayandı. "O olay kaza falan da değildi. Yok ayıymış, avmış, bilmem neymiş. Paranla her şeyi örtbas edip kılıfına uydurdun ve dışarı çıktın. Aksi hâlde dışarıda olman mümkün değildi. Sen o adamı bile isteye öldürdün."

Sert sözlerim onun sert duvarlarında kalıcı hasarlar bırakmıştı. "Benden bir caniymişim gibi bahsetmen," dedi hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle. "Ne zaman seni bu işlerin içine sokmuşum da şimdi benden bu konuda açıklama bekliyorsun ki?" dedi küstah bir tavırla. "Ayrıca evet, Mahru, tam olarak dediğin gibi oldu. Ama atladığın detay benim zaten yıllarca bu işlerin içinde olduğum. Sadece son olay zamansız gerçekleşti ve bu denli büyüdü. Senin şu tavrın," dediğinde küle dönmüş ciğerlerinin yakıcı solukları ensemi yaktı.

"Beni hiç tanımamışsın gibi, sanki suçsuz günahsız bir adama sebep olmuşum gibi davranman beni öldürmekten beter ediyor. Eğer ölen adam için vicdanın sızlıyorsa," derken imalı tavrı sanki onu önemsemiyormuşum havasındaydı. "Onun hayatta görebileceğin en leş, en sikik adamlardan biri olduğunun garantisini veririm. Yaptıklarını bilsen, senin dahi ölmesi için dua edeceğin türden bir adamdı. Senin içini rahatlatır mı bilmem ama benim bu konu hakkındaki açıklamam bu kadar."

Öyle net bir tavırla kestirip attı ki ne diyeceğimi bilemedim. Keskin solukları saçlarımı havalandıracak kadar güçlüydü. Tepkisiz kaldım, buna da öfkelendi ve eliyle çenemi tutup kendine çevirdi. "Ayrıca," dedi burnu burnumla temas ederken. Yüzlerimiz eşitlenmiş, atın taşlarla dolu yolda sarsılarak gitmesiyle sürtünmeye kadar varmıştı bu durum. Şans mıydı şanssızlık mı, bilemedim. "Benim seni anlamam için sen her şeyi söylüyor musun?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Erkeksi ses tonu fısıltıların içinde bile oldukça güçlüydü. "Ben şu an," dedi beni okur gibi. "Senin ne hissettiğini anlayabiliyorum. Sen neden beni anlayamıyorsun?"

Sorusu beni afallattı. Dudaklarım aralandığında kurumuş kısımlarında gezindirdi parmaklarını ve kısa bir es verdikten sonra "Sana anlatmam gerekenler var, evet," diye devam etti. Sesindeki ton az öncekine nazaran daha düz ve karamsardı. "Onun için de senden biraz zaman istiyorum. Toparlanmayan bazı şeyler var. Senden bir kez olsun bana güvenip beklemeni istiyorum, Mahru," dedi ciddiyetle.

"Zaman senin olsun ama," dedim aynı ciddiyetle. "Sen bana dümdüz, gizli saklı olmadan, net bir adam olarak gelene kadar bizim de bir olurumuz yok. Lütfen, bu süre zarfında benim gösterdiğim gibi sen de bana anlayış göstererek benden olabildiğince uzak dur."

Yakınlığımızın getirisiyle bu konuşmanın bölünmesini istemedim. O yüzden hızla başımı öne doğru çevirdiğimde "Bu konuyu da burada böylelikle kapadığımıza göre," dedim lakin yine arafta kalmaktan öte gidememiştik. "Eve gidelim, kahvaltı faslı bitmiştir. Acıktım ben."

Havada kalan eli dizgini tekrar tuttuğunda tersi yönde bir hamle yaptı ve ben sarsıldım. "Mübarek, sende de katır inadı var diyeceğim ama," dedi huysuzca homurtuları arasında. "Hicran'a ayıp olacak. Senin inadın katırdan da beter." Yüzümdeki belli belirsiz gülümse-

meyi saklamak için direndim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kollarına hapsettiğinde aynı hızla tekrar konağa doğru yol aldık. Her dakika son dakikamızmış gibi hızlı ilerlerken bunu kasıtlı yaptığının farkındaydım. Yüreğimi altüst etmek ve mümkünmüş gibi daha da sokulmamı istercesine yol aldı ama yüz bulamadı. Hicran ile birlikte konağın önüne kadar gelmiştik. Dediğim gibi olmuştu. Kahvaltı faslı bitmiş, herkes bu sıcak havada bahçeye çıkmıştı. Neyse ki sadece bizimkiler vardı bir masada. Yan tarafındaki masada ise babası, amcası, Esat birlikte oturuyorlardı. Bizim varlığımızı hissettiklerinde iki masada da bakışlar anında üzerimize döndü. Çakır benden önce indi ve kollarımın altından beni kavrayarak indirdi. Ben de ona uyum sağlayarak ses etmedim. Yere indiğimde üzerimdeki tişörtü düzeltirken Kadir de atı almak için bize doğru geliyordu. Ben masaya doğru ilerledim, Çakır'ı babası çağırdı. Yakın yerlerdeki ayrı masalara dağılırken Tilki, Kanca, Turan, Şura ve Mihriban yuvarlak masanın etrafında sessizce oturuyorlardı. Şura'nın yüzündeki gülümsemeden keyfinin yerinde olduğunu görebiliyordum.

"Barıştınız sanırım," dediğimde nazlı niyazlı başını iki yana salladı ve "Eh işte..." dedi. "Sabah çiçek geldi odama. Öyle uyandım."

Bundan mest olduğu o kadar belirgindi ki. "Hm..." dedim keyifle. Onu böyle görmek beni mutlu ederdi.

"Adam kıymet biliyor ama Şura," dedi Mihriban gözlerini devirerek. "İnadından adama yüz vermiyor. Vallahi hafta sonuna kadar vazgeçmezse bu adam iyidir."

İnattan söz etmişken, üstüne bu olayın denk gelmesi düşündürücü bir tesadüftü. Sahiden, acaba bizde sülalece katır inadı olabilir miydi?

"Sen de bana diyorsun ama," dedi Şura imalı bakışlarını üstümde tutarken. "Atla gezintiler falan..."

Mihriban'da da aynı imalı bakışlar vardı ve bana bakarak gülümsüyordu. Erkekler ise bizim haricimizde bir sohbet içindeydi.

"Abi, biz kaç gündür buradayız, daraldım," dedi Kanca yaka silkerek. "Yok mu buranın eğlence mekânı falan, akşam çıkalım?.."

"Harbiden," diye onayladı Tilki. "Ben de çok daraldım."

Onlar öyle kendince plan yaparken yakınlıklarından sebep arkadaki masada dönen muhabbetleri de duyabiliyordum. "Malların

nakliyesinde problem var," dedi Esat ciddi bir ses tonuyla. "Her yerde denetim var."

"Bazı rüşvet veremediğimiz doğrucu Davutlar da var. Taş koyuyorlar." Amcasının öfke dolu ses tonu midemi bulandırdı.

"Silivri Limanı'na kadar deniz yoluyla geçiririz malları," dedi Çakır. Onlara nazaran daha soğuk ve düz bir sesi vardı. "Oradan Bulgaristan'a kara yoluyla geçireceğiz. Dün akşam o güzergâhtaki tüm kara yollarını bağladık."

Bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi sanırım. Aksi hâlde düşünme ve toparlanma sürecim kesinlikle olumsuz etkilenecekti. Kulak vermeyi kesip önüme döndüğümde "Geliyor lavuk," dedi Turan gereksiz bir sinir hâliyle. Arkamı döndüğümde gördüğüm, sadece Kadir'den ibaretti. Ne ara tanışmışlardı ve aralarındaki muhabbet lavuk boyutuna geçmişti, anlamlandıramadım. Mihriban'a ve Şura'ya baktığımda "Dün sen odaya çıktıktan sonra," dedi Şura otuz iki diş sırıtarak. "Kadir, Mihriban ile pek yakından ilgilendi. Bavulunu falan taşıdı. Sohbet ettiler. Turan da bir köpürdü."

"Allah Allah!" dedim hayretle. Muhakkak ki tekrar köpürmesin diye sessiz sakin anlatıyordu. "Öyle valla," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Bence bu Kadir'in Mihriban'da gözü var da bakalım."

Mihriban güzel ve bekâr bir kızdı, bu çok normaldi de Turan...

"Mihriban Hanım merhaba," dedi masaya doğru yanaştığında yüzündeki gülümsemeyle. Açıkçası Kadir epey yakışıklı bir adamdı ve Mihriban ile birbirlerine çok yakışırlardı.

"Aa! Kadir Bey," dedi Mihriban da aynı samimiyetle. "Nasılsınız?"

Gözlerim istemsizce Turan'a kaydı. Dikkatlice ikisi arasında mekik dokuyan bakışları arasında sigarasını içiyordu. Öyle derin çekiyordu ki içine, yanaklarındaki çukur epey derinleşti. Ayrıca sigarayı tutan parmakları da oldukça sert duruyordu. "Teşekkür ederim, Mihriban Hanım," dedi Kadir gülümseyerek. Bu resmî muhabbet beni gülümsetmedi desem yalan olur. "Atı yerine götürüyordum da sizi görmüşken bir selam vermek istedim."

Mihriban onun gösterdiği yöne baktığında atların olduğu ahırı gördü ve gülümsedi. "Çok güzel görünüyorlar. Müsait bir vaktimde geleyim diyeceğim ama..." derken tedirginlikle kaşlarını çattı. "Çok hırçın görünüyorlar."

Turan, Mihriban'ın baktığı yerdeki atlara doğru baktı çatık kaşlarla, sonra da konuşan adama.

"Atlarımız hırçın değillerdir aslında, ama sizi korkuttularsa..."

"Yok," dedi Mihriban başını iki yana sallayarak. "Az önce bakarken görmüştüm de boynunu falan ısırıyordu diğerinin. Sürekli kavga edecekmiş gibi dalaşmalar falan, ürktüm açıkçası."

Kadir bir daha dikkatle baktı ve Mihriban'ın bahsettiği hırçınlığı çözmeye çalıştı. Ardından gevşeyen yüz ifadesiyle "Hırçın değiller," dedi gülerek. "Erkek at, dişisini kızıştırmaya çalışıyor."

Yüzümde sessiz bir gülümseme hâli hâkim olduğunda Mihriban saflığından "Anlamadım," dedi.

"Çiftleşmek için," dedi Kadir dümdüz bir sesle. Mihriban al al olmuş bembeyaz yüzüyle öylesine sırıtıyordu ki... O, bu muhabbetlerden hiç hoşlanmazken şimdi bizzat kendisine anlatılıyordu. "Erkek atlar ikna etmek için boyunlarını ısırır," dediğinde Mihriban'ın gözleri irileşti, elini yüzüne doğru sallamaya başladı. "Organlarını koklar."

Mihriban utançtan ölecekmiş gibi hissediyorken Turan öne doğru atılarak "Ne diyorsun lan sen?" diye yükseldi. Oturduğu sandalyede dövecekmiş gibi ayaklandığında bir eli de havadaydı. "Ben atın-" dedi Kadir ama Turan konuşmasına izin vermeden "Ne anlatıyorsun lan hâlâ?" diye tok bir ses kullandı. "Senin o dilinin kemiğini sikerim."

Biz Şura ile içimize gülmekten neredeyse patlayacakken Mihriban elini alnına koydu utanç içinde. Biz kendi içimizde bile bu konuları konuşmaya alışkın değilken, bir erkekten yüzüne karşı böyle şeyler duymak Mihriban'ı derinden etkilemişti. Etkilenen tek o olmamıştı ayrıca. Turan'ın gözleri deliye döndüğünde "Çok affedersiniz," dedi Kadir tüm nezaketiyle. "Ben düşünemedim hiç. Biraz yakışıksız kaldı, haklısınız."

Turan ettiği küfre rağmen böyle bir tepki alınca olduğu gibi kaldı. Kadir alttan alınca Turan'ın siniri içinde patladı. Tilki'nin "Tamam abi, otur," diye sakinleştirme çabasıyla da mecburen, burnundan soluya soluya oturmak durumunda kaldı. Ama bu hâlleri çok komikti. "Kusura bakmayın tekrar, Mihriban Hanım," dedi mahcup olmuş bir hâlde. "Ben gideyim. Sizde numaram vardı. Gelmek istediğinizde ben sizi alır, bindiririm."

Mihriban'ın ve Turan'ın eş zamanlı açılmış iri gözleriyle adam korktu, "Atlara..." diye tamamladı cümlesini.

Turan sabır çekerken "Hadi kardeşim, hadi..." dedi eliyle kovar gibi. "Sen biraz daha burada oyalanırsan ben seni bindirip hoplatacağım." Mihriban bayılmamak için zor duruyordu resmen. Ben ise çok zevk alıyordum. Bundan dolayı kendime kızıyordum aslında. Ama sahiden de komikti.

Kadir'in uzaklaşmasıyla Turan Mihriban'a döndü, "Sen buraya eğlenmeye mi geldin?" diye sordu yüzüne buruşturarak. "Ata binmeler falan..." derken yetmedi, daha da arttı öfkesi. "Ayrıca ne ara numarasını aldın? Sen nasıl bir şeysin ya?" diye yükseldi, üzerine vazife olmayan bir tavırla. Mihriban tam ağzını açacakken Esat'la beraber masaya gelen Çakır "Ne oluyor burada?" diye sordu. Mihriban da derin bir soluk alıp konuyu kapattı. Onu muhatapsız bırakmak, Turan'a en büyük cezaydı aslında. Turan sert, aksi ifadesini ona karşı bile bozmazken "Yok bir şey," diye geçiştirdi. "Biri birine bindirecek de, nasip artık."

Mihriban, yüzünü yelledi yelledi durdu. Çakır da üzerinde çok durmadı. "Ben çıkıyorum," dedi masaya doğru konuşarak. Yüzüme bakmıyor, ona koyduğum sınırdan ötürü tavrını belli ediyordu sanırım. Ben de ona bakmadım. "İşlerim var biraz. Akşama geç gelirim muhtemelen," dedi erkeklere doğru konuşarak. "Siz plan yapın, bana haber verirsiniz. Uyarsa yanınıza geçerim."

Esat, Şura'nın sandalyesinin arkasından ellerini omzuna koyup sıkıyor, onun koyduğu tavra rağmen yanaşmaya çalışıyordu. "Şura sizde sanırım," dedi Çakır ona doğru dönerek. Ona dönerken bir anlığına gözleri üzerimden geçti ama uzatmadı. Ben de uzatmadım. "Bugün çeyiz alışverişine çıkacakmışsınız. Cansu'yu arayacağım şimdi. Yolda size eşlik eder, düğün mekânını da görürsünüz."

"Olur, Çakır abi," dedi Şura gayet yumuşak bir dille.

Anında bakışlarım ona doğru döndüğünde yüzüme bile bakmadan "Görüşürüz," diyerek arabasına doğru ilerledi. Ben bakışlarımı arkasından çekmedim ama. Kimdi bu Cansu? Bu ara çok adı geçiyordu ve ben içimdeki merak duygusuyla harmanlanmış kıskançlığıma gem vuramıyordum. Arabanın hızla hareket etmesiyle Esat da Şura'ya dönüp "Ben de geçiyorum," dedi. "Çarşıda görüşürüz."

Elini sıvazlayan Şura ile birlikte o da masadan ayrılınca herkes tek tek dağılmaya başlamıştı. Çakır'ın babası ayaklanıp, "Pınar!"

diye seslendiğinde sabahki genç kız kapıda dikildi. Gözleri önce bizim masada Tilki'ye kaydı, hemen toparlanıp yaşlı adama döndü.

"Buyurun, beyim."

"Ceketimi getirsene, kızım," dedikten sonra bize doğru ilerledi. Açıkçası kendimi huzursuz hissederek oturduğum yerde dikleştim. Henüz muhatap olmamıştık ve sanırım şu an o dakikaların içindeydik.

"İyi günler, gençler," dedi babacan bir tavırla. Herkes yerinde toparlanırken bu saygıdan ötürüydü. Hatta Turan sigarasını dahi gizliden arka kısma atmıştı. Erkekler selamını aldıktan sonra "Mahru," dedi bizzat benimle iletişim kurarak. Mecburiyetten yüzümü kendisine doğru çevirdiğimde "Sen de bu evin kızısın, gelinisin," dedi Esma Hanım'a nazaran bayağı samimi bir dille. "Sofralarımızdan kaçmana lüzum yok. Ben geçmişi sildim. Madem siz Çakır ile yeni baştan bir yola girdiniz, öncesini deşmek haddimize değil. Başköşede, benim yanımda her daim yerin hazır. Sana tek kelime ettirmem, için rahat olabilir."

Geçmiş dediği Ferman'la ilgiliydi. Beni canıgönülden istediğini de sanmıyordum. Çakır'ın her şeyden elini ayağını çekmemesi için huyuna gitmeye çalışıyordu, hepsi bu.

Yine de saygılı yaklaşımına aynı saygıyla karşılık verdim. "Teşekkür ederim," dedim resmî bir tavırla. "Kaçmak değil ama denk düşmedi bir türlü. Kendimce bazı sorunlarım vardı. Elbette sofranıza otururum. Tekrar teşekkürler."

Zaten daha fazlası için fırsat bulamadan Pınar geldi. Elindeki ceketi verirken gözleri hâlâ Tilki'nin üzerindeydi. Ama bunu gizliden gizliye yapıyordu. Salih Bey ceketini giyip gittikten sonra bizim masaya doğru yanaştı ve çekingen bir tavırla kaçamak bakışları Tilki'yi bulurken "Bir şey ister misiniz?" diye sordu. O ara midemin zil çalışıyla "Pınar," diye öne atıldım. "Ne olur, bana bir sandviç, bir şey..." dedim yalvarırcasına. "Tansiyonum düşecek artık açlıktan."

"Hemen, gelin hanım," dedikten sonra belirgin bakışlarımla duraksadı ve "Abla," diye düzeltti gitgide kısılan sesiyle.

Ben tebessümle karşılık vermiştim ama Tilki'nin "Gelin hanım abla mı?" diye kahkaha atmasıyla Pınar ağlayacak gibi oldu. Gözleri dolu dolu konağa doğru koşarken hissettiği o alaycı ifade benim dahi kalbimi kırmıştı.

Tabii kızın öyle hızla kaçışıyla herkes sorgulayıcı bakışlarla Tilki'ye bakarken "Aptalsın!" dedim Tilki'ye. Lakin bir erkek öküzse eğer anlamıyordu işte; ne ona bakışlarını fark etmişti ne de kırıldığını. Bir de utanmadan "Ne yaptım ki?" diye sorguladı.

"Öyle denir mi kıza, oğlum? Kırıldı işte," dedi Kanca da bana destek olarak. "Geldiğinden beri sana bakıp duruyor."

Tek fark etmeyen Tilki'ydi muhtemelen. Hatta biz söyleyince aklı başına gelmiş ve muhtemelen pişman olmuş olacak ki yüzünü buruşturarak "Hadi ya," deyip konağa baktı. Pınar'ı teselli etmek için gidip, dillendirmediği hisleri üzerinden onu utandırmak istememiştim.

Biz yeni bir aşkın başlamadan bitip bitmediğini tartışırken masadaki herkes buna dâhil olmamıştı. Mihriban hararetli bir şekilde, kendini kaptırmış, telefonda mesajlaşıyordu. Muhakkak önemli bir durum ya da biriydi. Yoksa bu konuya kesin yorum yapar hatta Pınar'ın yanına gidip onu teselli ederdi. Sessiz kalan bir diğer kişi olan Turan'a istemsiz gözlerim takıldı. Mihriban ona bakmıyor, telefonunda hafif bir tebessümle mesajlaşıyorken Turan oldukça detaylı bir şekilde onu inceliyordu. Simsiyah kaşları sınırlarını zorlayacak kadar çatılmıştı. Kısa bir an burnunu çektikten sonra parmakları arasındaki sigarayı dudaklarına götürdü, derince içine çekti. Turan'ın bu denli yakın mesafeden, bu kadar dikkatli bakması dikkatimi çekti. Mihriban ise ona hiç bakmıyordu. Benim tanıdığım Turan zehirli oklarını saplamak için bekliyordu. Müdahale edip etmemek arasında kalsam da Turan'ın tepkisini merak ediyordum. Çünkü az önceki tepkisi de bir hayli yüksekti. Bir an rolleri değişmişler gibi hissetsem de aradaki o ince çizgide biri tarafından duyulan nefret dolanıyordu. Mihriban telefonu avucuna alıp başını kaldırdığında tesadüfi bakışları Turan'ı buldu. Yüzündeki belli belirsiz gülümsememe bile ona bakmasıyla solarken Turan yakalandığından hiç pişman değil gibiydi. Aksine gözlerini bile çekmezken bir de "O herifle mi mesajlaşıyorsun?" diye sordu. Sanırım numara olduğunu bildiği için Kadir'den bahsediyordu.

Mihriban kaşlarını hafifçe çatarak "Seni ilgilendirmez," diye kestirip attı fakat Turan susmadı.

"Sonunda koca adayını buldun bakıyorum," dediğinde Mihriban sıkıntılı bir soluk aldı, gözlerini kaçırıp sustu ama Turan geri durmadı, üsteledi. "Gerçi sana kim olduğu fark etmez, değil mi?"

diye sorduğunda Mihriban'ın kaçırdığı gözler anında Turan'ı buldu. Üstelik fazlaca da öfke barındırıyordu. Avuç içinde tuttuğu telefonu sıktı, sıktı, sıktı.

"Ne diyorsun sen be?" diyerek ani bir çıkışla ayaklanıp ona bir adım yaklaştı. Turan da karşısında dikilmekten geri durmadı. Tilki ve Şura iki taraftan çekiştirirken kimse bir adım geri atmadı. Mihriban'ın sesindeki öfke o kadar belirgindi ki, onu ilk kez böyle görüyordum. Solukları aramızdaki mesafeye rağmen duyabileceğim kadar sesliydi. Bu öfkesine karşılık Turan'da daha da sinir bozacak türden bir gülümseme hâkim oldu ve "O olmazsa başkası olur sana, Mihriban," dedi göz temasını asla kesmeden. Mihriban derin bir nefes aldı; doldu, doldu, doldu. İnsanlıktan epey uzak bir ifadeyle "En olmadı, Çakır olur," dediğinde kanım dondu. "Nasıl olsa sen alışıksın arkadaşımın aşkı muhabbeti-" Mihriban büyük bir darbe yemiş gibi afallarken Turan'ın son sözleri ise taşmasına sebep oldu. Oldukça sert bir tokatla Turan'ın sözünü kesti. Tabii bu tavırdan sonra hepimiz ayaklandık. "Sen var ya!" dedi Mihriban nefes nefese. "Hiçbir şeye değmezsin. Sen, sana duyduğum sevgiyi bile hak etmeyecek kadar alçak bir adamsın. Bir insan sevgisinden utanır mı?" diye sordu gözlerini kısarak. "Ben sana duyduğum sevgiden utanıyorum artık. O kadar hak etmiyorsun ki..." dedi, ağladı ağlayacak bir hâlde. Turan ona doğru yüzünü döndüğünde dişlerini sıktı. Pişman olmuş muydu bu sözlerden sonra, bilmiyorum ama bir şeyleri kendine yediremediği ve yediremediği şeylerin acısını Mihriban'dan çıkardığı aşikârdı.

Mihriban'ın kollarından tutup ona destek olmaya çalışırken "Tamam," dedim sakinleştirmeye çalışarak. "Tamam, Çakır ile konuşacağım ben akşama gelince."

Bu işe birinin el atması lazımdı. Hatta Turan buradan gönderilmeli, otelde falan tutulmalıydı. Düğünde bile aynı masada oturmamaları ikisi için de en sağlıklısıydı. Mihriban titreyen çenesini saklamak adına elini yüzüne kapatırken, Turan sadece onun yıkılışını izledi.

"Ben anlamam," dedi soğuk bir ifadeyle. Bu seferki tonlaması bir hayli garipti. Sanki ilk defa kırdığının farkına varmış ve gururundan soğuk durmaya çalışıyor gibiydi. "Benim yanımda kimseyle fingirdeşmeyeceksin. Ben buna izin vermem."

Mihriban dönmüş gözleriyle "Sana ne?" diye bağırırken Şura da "Kes artık, Turan!" diye çıkıştı ama bizim konuşmalarımız onlar tarafından duyulmuyordu bile.

"Sana ne?" diye tekrarladı Mihriban sabrı tükenmiş gibi. "Sana kim bu hakkı veriyor ya, sana ne?"

"Baban," dedi Turan bir adım öne atılarak. İkisinin de bahçede yankılanan sesleriyle Turan'ın gözlerinin döndüğüne şahit olmuştum. Mihriban kırgınlığının arasına saklanmış şaşkınlıkla Turan'a bakarken Turan konuşmaya devam etti. "Gelmeden önce baban, 'Sahip çık oralarda Mihriban'a,' dedi. Yaşlı başlı adam... Eyvallah dedik. Benim sözümden çıkmayacaksın."

Mihriban hiç sorgulama gereği duymadı çünkü böyle olması çok olağandı. Babası gördüyse mutlaka tembihlemişti. "Sen kimsin de senin sözünden çıkmayacak ya?" dedim buruşturduğum suratımla. "Laflarını bil de konuş. Mihriban'ın sahip çıkılacak bir yanı yok. Yanında olunması gerekiyorsa da biz varız. Babası seni bilmeden adam yerine koymuş, şimdi lafta adamlık yapmana lüzum yok."

Turan'ın onu bozan tavrımla dişlerini sıkmasının ardından Kanca ve Tilki de onu çekiştirmeye başladı. Çünkü konu uzayıp gidiyordu. İki kişi zor zapt ettikleri adam giderken Mihriban'a baka baka "Kimseyle konuşmayacaksın!" diye bağırdı. Zorla polislerin arabaya bindirdiği gibi arabaya bindirilmeye çalışılan Turan küfürler savururken "Esat'a söyleyin, telefonlarını bana bağlayacak," diyerek sınırları zorladı. "Her bildirim bana düşecek." En son kapıyı çarptıklarında duyduğum sözler bunlardan ibaretti. Ağzım açık izlemiştim olanı biteni.

"Resmen bana dar etmeye çalışıyor hayatı," dedi Mihriban olduğu yerde çaresizlikle dönerek. "Mutlu olmayayım diye yapıyor. Ben vazgeçsem de ondan, o ben mutlu olmayayım diye çabalamaktan vazgeçmeyecek. O kadar kızgın ki bana..."

"Ya da korkuyor," dedi Şura düz bir sesle. Uzaklaşan arabanın camından Turan'ın, önündeki koltuğa yumruk attığını gördüm. "Senin tarafından sevilmeye o kadar alışmış ki, başkasını seversin diye korkuyor. Belki de kendi hislerin-"

"Ne olur, Şura," dedi Mihriban tükenmiş gibi. "Yıllardır bana bunları söylemekten bıkmadın. Yeter artık, ne olur..."

Şura haklı mıydı haksız mı bilinmez ama bir gerçek vardı ki Mihriban her ne olursa olsun yaralanıyordu ve bunu hak etmiyordu. Şura da bunun üzerine bir şey diyemeyerek dudaklarını birbirine bastırıp sustu. Mihriban'ın tepkilerini inceleyip omzunu sıvazlamaktan öte gidemezken, o da artık o kadar alışmıştı ki eskisi kadar yıkmıyordu onu Turan'ın bu davranışları. Ağlamamıştı, sadece yıpranmış hâldeydi. Kalabalık bahçe bir anda dağıldığında son kalanlardan bir kadın grubu geldi; Esma Hanım en önde, Şura'nın kaynanası ve anneleri hemen arkasındaydı. Esma Hanım "Hazırsanız çıkalım, kızlar," dedi böbürlenir gibi. "Adana, Seyhanlıların gelinini görsün."

Böyle deyince Şura gururla kasıldı. Zaten özene bezene hazırlanması da ondan kaynaklıydı. Esma Hanım'ın beni takmadığını belirten ama yok sayamadığı o yan bakışları üzerimdeyken Şura bana bakarak "Hadi git, hemen hazırlan," dedi.

Benim gitmem istenir miydi? Elbette hayır. Esma Hanım hemen anlarak "Vaktimiz yok," dedi istemediğini belirtircesine. "Rauf arabayı getirdi bile," derken geldiğimiz siyah lüks araç önümüzde durdu. "Gelecekse erken hazırlanacaktı."

Şura bu ezici tavra sessiz kalmayacaktı elbette, fakat ben izin vermedim. Benim yüzümden sorun yaşamasına, ortalığın gerilmesine lüzum yoktu. "Şuracığım, gelemem zaten ben," dedim gülümseyerek. "Dün gece benim için epey hareketli ve yorucu geçti," dedim Esma Hanım'a bakıp imalı bir gülümsemeyle. "Geceye kadar biraz dinlenmek istiyorum."

Şura yaptığımı anlamış gibi gülümserken Esma Hanım tekrar kızardı. "Hadi," dedi bir hışımla arabaya doğru yönelerek. "Gidelim. Zevzekliğin âlemi yok."

Herkes sırasıyla arabaya binerken Şura bana bakıp "Sen çok fenasın," dedi gözlerini kısarak. "Ama yine de gel isterdim."

"Ben hiç istemezdim," dedim samimiyetle. "Ama senden bir şey isteyeceğim. Cansu yanınıza geldiğinde kim olduğunu öğrenip bana mesaj atar mısın?" İçim içimi yiyordu. Öğrenmezsem kafayı yiyecektim.

Şura hiç üstelemeden kafa salladı ve Esma Hanım'ın tekrar seslenmesiyle benden uzaklaştı.

Saatler ilerlemişti. Ev ahalisi oldukça geç bir saatte eve gelmiş, gittikleri yerde de yemeklerini yemişlerdi. Turanlar hiç gelmemişti zaten. Çakır'dan da bir haber yoktu. Ben de kendi kendime atıştırıp tüm günü odamda ve mutfakta kızlarla geçirirken Çakır'ın çocukluk anılarını dinleyip durmuştum. Şura, Cansu hakkında pek bilgi edinememişti. Sadece burada işlerini halleden biri olduğu bilgisini ulaştırmıştı. Tatmin edici bir sonuç elde edememiştim yani. Odanın içinde öyle sıkıntıyla dolanırken kapının çalmasıyla heyecanlanarak "Gel," dedim. Kim olduğunun bir önemi yoktu; tek başıma o kadar sıkılmıştım ki. Kızlardan biri olmasını da istedim açıkçası, sohbet ederdik. Pınar gülümseyen yüzüyle odaya girdiğinde elinde kahve bardağı vardı. "Sana yaptım, abla," dedi uzatarak. Ben de memnuniyetle teşekkür ederek aldım.

"Afiyet olsun," deyip odadan çıkacakken "Pınar," deyip durdurdum ve merakıma engel olamayarak "Çakır'dan haberin var mı?" diye sordum.

"Geldi o, abla," dedi ciddiyetle. "Bahçede küçük bir yer var ya, orası onun spor odası gibi bir yer. Kum torbası yumrukluyordu en son." Gülümseyerek elleriyle yumruk yaptı. Ben de tebessümle teşekkür ettim. O çıktıktan sonra kahvemden birkaç yudum alarak, Çakır'ın yanına gidip gitmemeyi düşündüm. Muhtemelen ben uzak durmamızı istedim diye, evde olduğu zamanlarda orada vakit öldürüyordu. Turan olayı da aklıma düşünce, onu da konuşmayı bahane ederek odadan çıktım. Herkes günün yorgunluğuyla odalarına çekilmişti. Konakta çıt çıkmıyordu. Tırabzanlara tutunarak merdivenleri indim, kapıyı açıp dışarı çıktım. Tam karşımda sarı ışıklı yeri gördüm. Pınar sanırım oradan bahsediyordu. Yavaş adımlarla gülümseyerek yaklaştığımda aralık kapıdan onu gördüm. Üzerindeki, terden sırılsıklam olmuş siyah tişört kaslarına yapışmıştı. Torbaya attığı her yumrukta şişen kol kasları ve ciddi yüz ifadesini görerek içeri doğru bir adım atacaktım ki duyduğum kadın sesiyle beynimden vurulmuşa döndüm. Nefesimi tutmuş, yutkunmayı unutmuş bir hâlde içeriye baktım. "Öğrendiğinde sana çok kızacak, biliyorsun değil mi?" diye sordu kadın. Karşısındaki tekli koltukta mini eteğiyle oturan kadın ayaklanıp içki şişelerinin olduğu kısma doğru yöneldi. Eli direkt rakı şişesine gittiğinde bir darbe daha yemiş gibi kaldım. Bu, Çakır'ın onca içki arasında en çok sevdiği hatta tek tükettiği içkiy-

di, belli ki kadın da bunu bilecek kadar yakından tanıyordu onu. Ellerim buz kesmiş, titremeye başlamışken "Sadece kızmak mı, Cansu?" dedi sert yumruğunu torbaya geçirdiğinde. "Düşünmekten kafamın içi sikildi."

Cansu buydu ve ona bu kadar yakındı. Beynim uyuşuyor gibi hissettim. Siyah topuklularıyla aheste aheste ona yaklaşırken rakı kadehini uzatarak "Sakinleş biraz," dedi işveli bir sesle. "İstersen-" Daha fazlasına tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Zira bu gördüklerim bile midemi altüst etmiş, beni kusacak duruma getirmişken tuttuğum solukları ardı ardına bıraktım ve konağa doğru koştum. Tabii zifirî karanlıkta çıkan adım sesleri içeriden fark edilmiş olmalı ki Çakır hızla kapıya çıkarken arkamdan "Mahru!" diye bağırmıştı. Önemsemedim. Koşa koşa odaya doğru gitmeye çalıştım ama zemin ayaklarımın altından kayıyordu sanki. Aramızdaki mesafeye rağmen Çakır da adımı kükreye kükreye bana geliyordu ama ben beklemeden koşuyordum. Odaya girip kilidi çevireceğim dakikada tek eliyle tuttuğum o kapıyı çarpıp açtı. Zaten güçten düşmüş titrek ellerimle o kapıyı tutmam pek mümkün değildi. Ben geri doğru adımlarken o kararmış bakışları, tedirginlik dolu yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Ne zamandır oradaydın?" diye sordu tok bir sesle. Ne kadarını gözlemlediğimi merak ediyordu muhtemelen. Beni tekrar kandırıp kandıramayacağını... Ben de cevap vermeden öfkeyle geri doğru adımlarken dik durmaya çalıştım. Sesimin titremesini önlemek adına kısa bir öksürükle boğazımı temizledikten sonra "Senin kiminle ne halt ettiğin benim gerçekten umurumda değil, Kenan," dedim ciddi gözükmeye çalışarak. Gözleri kısıldı. "Çık odadan!"

Az önceki o tedirgin hâli benden aldığı cevap karşısında gevşerken "Umurunda olmadığı için mi koşa koşa buraya geldin?" diye sordu. "Umurunda olmadığı için mi Kenan dedin bana?"

Duraksamamam şu dakikalarda en büyük şansımdı. "Sadece midemi bulandırıyorsun, o kadar. Kaçışımı başka bir şeye bağlama," dedim aynı ciddiyet ve umursamazlık dolu bir ifadeyle. "Cansu seni bekliyordur sakinleştirmek için. Ayıp olmasın. Yanlış anlar falan..." Ellerim öylesine titriyordu ki bunu engellemek adına pantolonuma bastırdım.

Bana doğru adımladıktan sonra "Doğru," dedi tam önümde durup. "Umurunda olmadığını unutmuşum, haklısın." Sakinleşip de-

rince soluklandı. "Gideyim ben, Cansu'yu bekletmeyeyim," derken o kadar ciddi bir ifade takınmıştı ki şoka uğradım. "Zaten o 'halt etme' ifadenin altında da seks yatıyor sanırım. Benim de ihtiyaçlarım var sonuçta, haklı-"

Tahammül edemediğim kelimeleriyle kendime engel olamayarak suratına sert bir tokat attım; onu sarsmadı ama gözlerini kısa bir an kapatıp açmasına sebep oldu. Üstelik yüzünde belli belirsiz bir gülümseme hâkimken aramızdaki varla yok arası olan o mesafeyi saçlarımı kavrayıp dudaklarıma yapışarak kapattı. Gafil avlanmıştım. Sözcükleri gem vurduğum duygularımı ortaya dökmek içindi, başarılı da olmuştu. Bir eli belimi kavramış, beni kollarında hapsetmişken direnişim, daha doğrusu yaşadığım şoktan dolayı direnemeyişim meydandaydı. Yılların hasretiyle dudaklarımı emmesine karşılık veremedim. Sadece ellerim havada, öylece kaldım. Terli vücudu göğüslerime yapıştığında, zevkten sivrileşen göğüs uçlarım sutyenimde yayıldı. Tişörtümü avuçlamış, iri avucu içinde tenimle birlikte sıkıyordu. Kana kana içtiği dudaklarımı kısa bir an bıraktıktan sonra "İhtiyaç mı?" diye sordu nefes nefese. Bana bedenini yasladığında karnıma değen o heybetli sertliği hissediyordum.

"Kendimi bildim bileli," derken arzudan kabaran erkekliğini sürttü bana. Sesi boğuklaştı. "Benim tek ihtiyacım sensin."

Kalçalarımı açgözlülükle avuçlarının arasına almasının ardından belimden kavrayarak kucağına yerleştirdi. Geri doğru adımlayıp yatağa oturduğunda artık kucağındaydım ve en mahremlerimiz birbiriyle temas hâlindeydi. "Benim için ihtiyaç sensin," dedi boğuk sesiyle. "Aklım, fikrim, zikrim sensin..."

Kanıma karışan şehvet ve tutkuya esir düşmüşken yine de tüm dokunuşlarına tepkisiz kalıyor, karşılık vermiyordum. "Buna rağmen benden geç diyorsun, Mahru," dedi beni kışkırtmak ister gibi. "Uzak dur diyorsun. Benim için çıldırırken geç diyorsun bana." Dudakları sulu, acımasız darbelerini dudaklarıma vururken, içine çekiştirmekten geri kalmayıp dilini karşılık vermememe rağmen dilimle seviştiriyordu. Zevk ve acının aynı anda hissedildiği, hasret kaldığım teninde bir öpüşünde dahi kendimden geçecek duruma gelmiştim. Boynum ona açılmışken nefes nefeseydi. Dilini, boğazımı yalayarak boynuma kaydırdığında kulak mememe kadar çıktı. Dişleri arasına alıp çekiştirdiği kulak mememe alazlı nefesini bıraktı. "İzin ver..."

dedi. Islaklığı boynumda, kulağımda yayılmış, dur durak bilmeden "İzin ver..." diye fısıldadı tekrar. Dişleri acımasızca kulak mememi yalayarak çekiştirdi. "İzin ver, dindireyim bu hasreti."

Başımın geri doğru düşmesiyle yutkunmakta zorlanırken gözlerim kapalıydı, kalbim çırpınışlardaydı. Bedenim aksini iddia etse de "Asla!" dedim zar zor konuşarak. Boynumun acısını hissettiğim dakikalarda görmeden tutunma girişimim onun boynuna denk düştü. Tırnaklarımı geçirmemle sızlanarak ensemdeki saçlara asılıp başımı kaldırdı. Dişleri kendi dudaklarını öfkeyle ısırırken tekrar dudaklarına çekti beni. Gözlerimi bir anlığına açtığımda gördüğüm tek şey, dağılmış saçlarıydı. Tırnaklarım dövmesinin olduğu kısmı kazırken o da öfkesini dudaklarımdan çıkarıyordu. Öfkenin tutkuyla harmanlandığı saniyelerde bir sona ulaşamayacak olmak onun için çıldırtıcıydı ve bunun hıncını dudaklarımdan çıkarıyordu. Benim için de öyleydi elbette. Ben de ona karşılık vermemek için direnirken boynunda izler bırakıyordum. Yıllar sonra tadını aldım, nefesini dudaklarından içtim. Nefesim kesildi. "Düşün," dedi arzu dolu asi bir sesle. Kulak mememi emerken burnunu da sürttü. Tüylerim dahi kabardı. "Gün ağarana dek," derken tişörtümün üstünden göğsümün ucunu tuttu ve çekiştirdi. "Ağardıktan sonra kararana dek," dedi bir son bulmayacakmış gibi. "İnim inim inletsek bu odayı."

Edepsiz kelimeleri, davranışları, sertliği, nefesi, erkeksi dokunuşları... Hepsi bir bütün hâlindeyken bacaklarımın arasından süzülen o ıslaklık da onun içindi. Sertleşmiş sakallarını boynuma sürttü. Diken gibi batsa da haz duydum. Gözlerim bir hülyaya dalmış, gerçekliğe dönmeye çalışıyordu. O ise sınırlarımı zorlamakta kararlıydı. Bana yaklaşmasıyla da ensesindeki kısacık saçlarını ve kalın erkeksi boynunu öpmemek için direndim. Zaaflarımdan vuruyordu beni. Ellerim geniş omuzlarının üzerine gittiğinde gözlerimi kapadım ve hissetmemeye çalıştım. Sadece kendimi toparlayabileceğim birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Omuzlarını sıkıp, dişlerimi birbirine bastırırken kucağından kaldırmaya çalıştığım bedenim irademi parçalamaya çalışıyordu resmen. Derin bir nefes alıp "İste-" dedim. Gözlerim kapalıydı, açmamak ve onu görmemek için çabaladım. Çok zor oldu ama "İstemiyorum," diye tamamladıktan sonra onu itip bir hışımla kalktım. Hızla arkamı döndüğümde açıldı gözlerim. O kadar korktum ki beni tekrar tutup kendine ve o şehvete esir kı-

lacak diye... Titreye titreye odanın kapısını açtım. Sızlaya sızlaya, titrek adımlarla merdivenleri inerken nefeslenme ihtiyacı hissettim. Hâlâ bedenimde bıraktığı etkiler sürüyordu. Belirginleşen ve hâlâ ellerinin sızısını taşıyan göğüslerim ve beni rahatsız eden o ıslaklıkla zar zor, tutuna tutuna indim o merdivenlerden. Dudaklarım şişmişken aynaya bakmaktan dahi korktum. Dış kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Ses seda yoktu. Zifiri karanlıkta birkaç sokak lambası yanıyordu. Temiz havayı ciğerlerime çekerken toparlanmaya çalıştım. İçim alev alevken kendimi buz gibi sulara atsam ancak rahatlayacakmışım gibi hissettim. Harlanmış bir ateş nasıl söner-di, hiçbir fikrim yoktu. Bahçede birkaç adım yürüyüp neredeyse 5 dakika kadar soluklandıktan sonra sandalyelerden birine oturdum. Başım istemsizce yattığım odaya doğru kalktı. Çakır, camın kenarında dikilmiş hâlde beni izliyor, ciddi yüz ifadesinde tek mimik bile oynamıyordu. Muhtemelen yine içinden inadıma ve irademe sövüyordu. Gözlerimi kaçırıp elimle yüzümü sıvazlayarak saçlarımı geriye attım. Bu şehir bana iyi gelmemişti. Tüm dengelerimi sarsmış, kurduğum düzenimi bozmuş, beni güçsüz kılmıştı. Tekrar ayaklanıp boş boş yürümeye başladığımda kapıdaki hareketliliği görüp kaşlarımı çattım. Adamlar silahlarını çekip ormanlık alana doğru tutup gür ve acımasız bir sesle "Kim var orada?" diye seslendiler.

Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Olduğum yerden tek bir adım bile atamazken silah doğrulttukları yere doğru baktım. Çalıların kaplandığı yerde bir hareketlilik vardı ve birkaç dakika sonra içinden "Durun!" diye seslenen bir kadın çıktı. Saçı başı dağılmış, nefes nefese olan kadını gören adamlar silahlarını indirirken şaşkınlıkla "Selma yenge!" dediler.

Gözlerim büyüdü ve adımlarım kapıya doğru gitti. Selma bu muydu? Kadın, onunla gözlerimizin kesiştiği anda nefesini dahi toplayamadan "Ben," dedi, arkasına bakıp tekrar bana dönerek, "Ben Esat'a kaçtım."

6. BÖLÜM

Karşımda soluk soluğa kalmış kadın bir bana bir arkasına bakıp duruyordu. Muhtemelen arkasından birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu ama görünürde kimse yoktu. Kapıdaki adam tekrar "Selma yenge," dedi şaşırmış bir hâlde. "Ne işin var senin burada?"

Az önceki "kaçtım" kelimesini duymamıştı sanırım. Gerçi ben de duymak istemezdim. Kadın, adamın sesinden irkilip tekrar önüne döndüğünde saçları savruldu. Kapıya doğru büyük adımlarla ilerleyerek "Kaçtım ne demek?" diye sordum sert bir ses ve dik bir tavırla. Adamların duymazlıktan gelişine karşın ben hesap soruyordum. "Esat evleniyor bir iki güne, farkında mısın sen?" Başta Şura'ya biraz kızmış olsam da sanırım hislerinde ve olayı büyütmekte haklıydı. Bir yardım etme niyeti ancak bu kadar suistimal edilebilirdi. Aramızda birkaç adım, bir de demir bir kapı vardı. O içeri gireceğini belirten birkaç adım atarken adamlar da hiç ikiletmeden kapıyı açtı. Nutkum tutuldu. Resmen hepsi kadına itaat ediyor gibiydi. Şaşkınlık dolu bakışları da kadının üzerindeydi elbette. Kızın beni takmayan tavrına mı bozulayım yoksa adamların onu ikiletmemesine mi, bilemedim. Ama bu görmezden gelişi bir cevap olarak kabul etmeyerek önünde dikildim. "Sana diyorum!" dedim öfkeyle. Simsiyah saçları neredeyse beline kadar uzanırken incecik de bir beli vardı. Yeşilleri gecede parıldıyordu, içlerine yerleşmiş korku ve tedirginliği de hissedebiliyordum. Benim boylarımda ama daha ufak tefekti. Allah var, güzel kadındı... Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gözlerini benden kaçırdı. "Beni anlayacağını sanmıyorum," dedi tekrar yok sayıp geçiştirmeye çalışır gibi. "Esat ile görüşeceğim ben."

Yanımdan geçip gitmeye çalışırken kolunu kavrayarak "Hiç kimseyle görüşmeyeceksin," diye baskılı bir tonla direttim. "Şimdi geldiğin yere tıpış tıpış geri döneceksin." Yemyeşil gözleri hiç de

beni kale alır gibi değildi. İnatçılığı o kadar baskındı ki kaşlarını çatıp gözlerimin içine baka baka "Esat!" diye bağırdı. Gecenin sessizliğinde sesi güçlü bir şekilde yankılandı. Muhtemelen sadece Esat değil tüm konak duydu. Yüzsüzlüğü karşısında kaşlarım daha da çatılırken "Kime diyorum kızım ben?" diye sordum ama o, konağa bakıp "Esat, Esat, Esat..." diye bağırmaktan vazgeçmedi. Beni ezip geçmiyordu ama sanki onu hiç tutmuyormuşum, ona konuşmuyormuşum gibi davranıyordu. Onun bağırmalarına eş zamanlı olarak "Selma," diye bir ses duydum. Arkamı döndüğümde Çakır kapının orada hayli şaşkın şekilde, tuttuğum kadına bakıyor, bir yandan da bize doğru adımlıyordu.

Kadın "Çakır abi," dedi heyecanla öne doğru atılarak. Tabii kolunu tuttuğumdan kaynaklı ileri gidemedi, öylece kaldı. Önce onun kolunu tutan elime baktı, ardından Çakır'a. Sanırım Çakır'dan kadını bırakmamı istiyordu lakin istediği olmadı. Çakır hiç öyle bir şey demeden benimle aynı netlikte bir ifadeyle kaşlarını çattı ve "Ne işin var senin burada?" diye sordu. Onun cevabını beklemeden "Esat'a kaçmış," diyerek öfkeyle dâhil oldum ikisinin arasındaki konuşmaya. Çakır'ın ifadesi değişmiş, yüzü buruşmuş, şaşkınlığı daha da artmışken "Ne!" diye sordu inanamamış gibi.

"Abi," dedi Selma dudaklarını aralarken. Kullandığı ton sanırım Çakır'ın ifadesinden dolayı çaresizlikle sarılıp sarmalanmıştı. Dermanının kesildiği, bitkinliği, düşen omuzlarından belli oluyordu. "Babam beni hiç tanımadığım, sevmediğim bir adama verecek," dedi bir çare arar gibi. Fakat bunun çaresi Esat'a kaçmak olmamalıydı.

"Selma-" dedi Çakır net bir ifadeyle fakat cümlesini tamamlayamadan konağın kapısından "Ne oluyor burada?" diyen Esat çıktı. Üzerindeki eşofmanlar, dağılmış saçları yataktan yeni kalktığının göstergesi gibiydi. Hemen arkasında onun kolunu tutan Şura da ondan farksız değildi. Gayet normal bir ifadeyle, hatta günün tatlı yorgunluğunu üzerinde taşırken bu çok uzun sürmedi. Selma'yı görür görmez olabilecek en yüksek sesle "Senin ne işin var burada?" diye bağırdı. Adımları Esat'ın adımlarının önüne geçmiş, yüz ifadesi epey korkutucu gözüküyordu. Esat direkt onu kolları arasına alıp zapt etmeye çalıştı. Ben ise Selma'nın kolunu tutarken kapıdaki korumalara dönerek "Sakın!" diye vurguladım olabildiğince sessiz. "Sakın Selma'ya yenge demeyin!" Boş bulunup böyle bir kelam

ederlerse Şura'yı kimse tutamazdı. Olan onlara olur, işlerini de kaybederlerdi. İçlerinden biri onay verir gibi kafasını salladığında Selma kolunu silkeleyerek uzaklaştı benden.

"Ne oluyor burada?" diye konaktan çıkan ev ahalisiyle birlikte tamamlanmış olduk. Ben derin bir nefes aldım, Selma gözlerini devirdi.

"Bir izin verirseniz anlatacağım," dedi eliyle saçlarını tepede toparlayarak. Şura, Esat'ın kolları arasında tepiniyorken Esat ona karnından sarılmış ve sert bakışlarını Selma'nın üzerinde tutuyordu. Huzursuzluğu aşikârken dudakları Şura'nın saçlarının arasında, hem öpüp hem bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Fakat Şura'nın hiçbirini duymadığı bariz belliydi. Şura sadece dişlerini sıkıyor, kolları arasından kurtulmaya çalışıyordu. "Babam beni başkasına verecek," dedi önce Esat'a, sonra Çakır'a bakarak. "Konuştum, anlamıyor. Esat ile iletişime geçtim, vazgeçsin diye adamı tehdit etti ama o da vazgeçmedi. İnatla istiyorum diye diretiyor. Hatta ay sonu düğün yapalım demiş, abi. Beni tanımaz etmez. Ne bu acele?" Esat'ın adı geçtiğinde Şura oldukça sert bir darbeyi Esat'ın karnına geçirse de bu sadece Esat'ın hafifçe sızlanmasına sebebiyet vermişti. Asla Şura'yı bir adım öteye bırakmadı. "Bu akşam şehir dışındayım, yarın akşam gelin isteyin demiş babam da. O kadar kararlı ki beni vermek konusunda. Adam psikopatın teki abi," dedi Çakır'a bakarak. "Kasap diyorlar adama."

"Kasap mı?" diye sordum istemsizce. "Adam kasap mı?" Basit bir kasabı Esat nasıl korkutamamıştı diye düşündüm o an. Böyle şeyler onlar için çocuk oyuncağıydı çünkü.

"Hı, kasap..." dedi Selma dalga geçer gibi gözlerini kısarak. "İnsan kesiyor. Şimdi böyle bir itin beni..." Vicdan yaptırmak isteyen yapmacık ses tonundan iğrenmekten öte gidemedim. "Bir gün kurbanlarından biri ben olursam, sonra arkamda oturup ağlamayın." Gözlerim irileşmiş vaziyette Çakır'a bakarken "Kimse sana bir şey yapamaz," dedi Çakır güven veren bir tavırla. Ellerini cebine sokup kafasını iki yana kütlettiğinde "Kim olduğunu biliyorum," dedi normal bir şeyden bahseder gibi bir ses tonuyla. "Esat ters yapınca yedirememiştir kendine. Güç meselesine çevirdi olayı, o yüzden ay sonu diye baskılamıştır."

"Heh işte abi," dedi Selma kafa sallayarak. Çakır'a abi deyip onu böyle yakın gördükçe, yalan değil, Şura kadar ben de deliriyordum.

"Ben nasıl o adamla evleneyim, Allah aşkına? Herif hem kasap hem takıntılı... Babamın yokluğundan yararlanıp kaçtım geldim ama yarın..." dediğinde dudaklarını ısırdı.

"Ya siz hâlâ bunu dinliyor musunuz?" diye ortaya atıldı Şura öfkeyle. "Bize ne bundan! Gitsin polise. Bize ne!" Haklıydı.

"Gidemem..." dedi Selma inatla. "Polis ne yapacak bana, Allah aşkına?" diye sordu bir de yüzsüz yüzsüz. "Babam hepsini tanır zaten. Ben o evden bir kere çıktım, bir daha dönemem. Gittiğim an babam o adamla kıyar nikâhımı." En arkalarda olan Mihriban ileri doğru çıkarak "Peki burada ne işin var?" diye sordu. "Buraya neden geldin?" Gözler Selma'nın üstüne çevrilmişken kısa bir an sessizlik oldu ve "Ben..." dedi. Tedirginlikle başlayan ses tonu anında ciddileşti. "Ben Esat ile evlenmek istiyorum. Sonuçta onu tanı-"

Bu, Şura için son nokta oldu. Esat'a tekme atıp boşluğundan yararlanarak o kadar hızlı koştu ki Selma'ya doğru, her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Saçlarına asıldığı gibi onu yere çekiştirirken Selma gelişigüzel vurup onu itmeye çalışıyordu ama hiç kâr etmiyordu. Olayın şokuyla Şura hiçbirini hissetmiyordu bile. "Seni öldürürüm," dedi Şura saçlarını çekiştirerek. "Seni kimseye bırakmam, kendim öldürürüm." Öfke dolu sesinde gram acıma duygusu yoktu. Cinnet geçirme durumu tam olarak buydu sanırım. Öylesine gözü dönmüştü ki Esat'ın onu omuzlarından tutup kaldırma girişimine bile direniyordu. Biz bir yandan elinden Selma'yı almaya çalışıyorduk, o da tüm gücüyle vuruyordu. En son Esat zar zor kucaklayıp kaldırınca tepinmelerine kucağında devam etti. "Yardımmış..." dedi onu tutan Esat'a öfkeyle vurarak. "Yardım diye nikâhına da alırsın artık." Esat'ın bozulduğu, sinirlendiği gerilen yüz hatlarından belli olsa da Şura'ya tepki vermiyordu, sessiz kalıyordu. Doğru da yapıyordu. Şu an onunla bir diyalog kurmak pek sağlıklı olmazdı. Selma yerden kalkıp eliyle üzerini silkelerken bozuk bir surat ifadesiyle Şura'ya ağzını açacak gibi oldu fakat Çakır direkt müdahale etti.

"Tamam!" dedi tok bir sesle araya girerek. Bir iki adım atıp önüme geçtiğinde boynundaki tırnak izlerimi fark ettim, kıpkırmızı kesildim. Şişmiş dudaklarım da epey rahatsız edici duruyorken dişlerimle dudaklarımı içime çektim. Şu an olayın sıcaklığıyla muhtemelen kimse farkında değildi ama ben görmediğim hâlde tahmin edebiliyordum ne denli büyüdüğünü. Çakır'ın da gözleri tesadüfi bir

şekilde bana kaydığında, istemsizce ağzımın içine aldığım dudaklarıma yöneldi bakışları. Ciddi yüz ifadesi o anları hatırlarcasına dudaklarımda gezerken hissettiğim garip ruh hâlinden ötürü gözlerimi kaçırmak durumunda kaldım.

"Bu ne edepsizlik, bu nasıl bir saygısızlık!.." Halamın bahçede yankılanan sesinden sonra çok geçmeden o da duyduğu sesle çekti zaten kendini. Tekrar konuya dönerek "Esat, Şura'dan başkasını nikâhına almayacak," dedi Çakır net bir ifadeyle. Zaten olması gereken buydu fakat halamların kasılmış bedenlerinin gevşediğini fark ettim. Yine de yalandan, bozulmuş gibi sert bir ifade takınmış, bunu da bozmamışlardı. Çakır da bunun farkındaydı.

"Ama abi, ben..." dedi Selma hâlâ yüzsüzlüğüne devam ederek. "Ben o eve dönersem babam beni direkt evlendirir. Ben o adamla evlenmek istemiyorum."

Şura tepinirken "Hâlâ ben diyor..." diyerek çıldırdı. Sözlerini Selma'ya, tekmelerini Esat'a savurdu. "Bize ne kızım senden? Kaçmasaydın." Çakır yüzünden düşürmediği ciddi ifadesiyle derin bir nefes aldı. Ardından "Tamam, bu gece burada kal," dedi ciddiyetle. "Yarın babanlarla konuşacağım ben. Halledeceğim yani yarın..." derken Şura'ya baktı, onu ikna etmek ister gibi. "Şimdi saat geç oldu. Herkes yatsın, uyusun, dinlensin. Yarın çözeceğim ben." Şura, ikna olması bir yana, daha da kudurdu. "Bu kadın..." dedi gözlerini irileştirerek. "Burada kalırsa yakarım bu konağı." Ses tonu o kadar güçlü ve tehditkâr çıkıyordu ki... Üstelik bunu Çakır'a karşı yapıyordu. Normalde asla sesini yükseltmeyeceği adamı tehdit ediyordu.

"Şura..." diye fısıldadı Esat kulağına doğru. Burnunu tenine sürterken "Güzelim, azıcık sakinleş," diye mırıldandı. "Azıcık sakinleş, konuşalım seninle." Fakat Şura'nın bir kulağından girip bir kulağından çıkıyordu. "Bu kadın burada kalmayacak," diye inatla diretmeye devam etti Şura.

"Tamam, burada kalmayacak," dedi Çakır onay vererek. Hemen arkasından Esat "Otele götürsün çocuklar," diye bir teklif sunsa da Çakır ciddi ifadesini bozmadan "Oradan çok rahat alırlar kızı," dedi. Birkaç saniye sessizliğin ardından ise "Ayşe abla," diye seslendi. Kadın en arkalardan hızla öne doğru çıktı. Emir bekler bir hâlde eli önünde bakarken "Öteki konaklardan birinde oda hazırlayın Selma'ya. Bu gece orada idare etsin," dedi Çakır. Ayşe abla hızla kafa-

sını sallayıp onay verirken kızlara baş işaretleriyle peşine takılmalarını söyledi. Bu büyük olan konaktı. Yan taraflarında boş iki konak daha vardı. Hepsi birbirine mesafeli ama aynı arazinin içerisindeydi.

"Siz de odanıza geçin şimdi," dedi Çakır kalabalığa doğru konuşarak. Esat kolları arasındaki kadınla birlikte konağa doğru giderken Esat'ın annesi ve halamlar da peşine takıldı. Ben de burada fazlalık etmemek adına Mihri'nin koluna girerken Çakır'ın "Turan'ı yollasanıza bana," demesiyle duraksadım. Bize mi diyor acaba, diye düşünerek omzumun üzerinden arkaya baktığımda sırtı bana dönüktü ve Tilkilere konuşuyordu. "Abi, o gelmedi," dedi Tilki. Sesi ciddiyetle başlamış lakin sonrasında eğlenir bir hâl almıştı. "Takıldığımız mekânda hatunun biri yanaştı buna. Bu da bizi postaladı. Sabaha kadar gelmez o." Tilki'nin Adana sıcağıyla birleşince kasıp kavuran sözleriyle Mihriban'ın nefesinin kesildiğini hissettim. Gözleri dalmıştı, kesik bir soluk alırken hissettiği o sızı benim bile ciğerimi dağlamıştı.

"Ben Şura'ya bakayım," diyerek adımlarını hızlandırması kaçıp gitmek istediğindendi. Tilki ile göz göze geldiğimizde uyarırcasına irileştirdiğim asık suratımla vakit kaybetmeden peşine takıldım. Konağa benden birkaç adım önce girmişti. Herkes girişte öylece dikiliyordu, yukarıya odaklanmışlardı. Şura "Hepsi senin yüzünden!" diye bağıra çağıra bir şeyleri fırlattı. Kırılma sesleri neredeyse tüm konakta yankılanırken halamın bir adım atışını Esma Hanım durdurdu. "Onlar kendi aralarında halleder, dünür," dedi ağırca başını havaya kaldırarak. "Biz şimdi girmeyelim gençlerin arasına." Şu yapıcı olmaya çalışması o kadar komik geldi ki bana.

"Şu durumu benden yana yaşasaydın da," dediğinde bir şeyler daha kırıldı. "Sakin olabilecek miydin bakalım?" Ara ara nefesleniyor, nefeslendiği aralarda da bir şeyleri kırıp parçalıyordu. Öfkesini anlayabiliyordum, haklıydı. Kendimi onun yerine koyuyorum da hiç kolay bir durum değildi ve ben nasıl bir tepki verirdim, hiç bilmiyordum.

"Ulan bilerek mi yaptım?" diye bağırdı Esat da aynı öfkeyle. "Ne yaptım ben? Kızla muhatap bile olmadım. Ne yaptım da sen direkt benden vazgeçmek ister gibi hareket ediyorsun?" Sanırım Şura ayrılıktan bahsetmişti.

"Gerçekten soruyor musun?" diye bağırdı Şura. Esat da onaylayarak "Gerçekten soruyorum, Şura," dedi. "Benden vazgeçmek bu kadar kolay mı senin için?" Mihriban merdivenlerin başında yukarı çıkıp çıkmamak arasında kararsız kalmışken bembeyaz suratının sarardığını fark ettim. Akşamüstü yaşananlardan sonra bir de böyle bir şey duymak elbette onu sarsmıştı. Her ne kadar istemiyorum dese de Mihriban Turan'ı seviyordu ve etkilenmemesi olanaksızdı. "Gel," dedim kolundan tutup merdivenleri çıkmaya başlayarak. "Oturup konuşalım birazcık. Şura'nın yanına gitmek olmaz şimdi." Kafa sallayıp, itirazsız peşime takıldı. Esma Hanım da yalancı, ilgili hâliyle bizimkileri içeri sokarken biz yukarı doğru çıkmaya başladık. Her basamakta Şura'nın ve Esat'ın sesleri daha da belirginleşiyordu. "Yıllarca köpek oldum kapında," dedi Esat bağırarak. "Şimdi tam kavuşacakken gitmene izin verir miyim sanıyorsun?"

"Yattın mı onunla?" diye sordu Şura hayal kırıklığı barındıran bir sesle. "Samimi soruyorum Esat, yattın mı?" dedi tekrar. Bu benim de bir miktar durmama sebebiyet vermişti. Merak ettim. "Ne kadar ileriye gittin bu kızla ki gelip böyle bir şeye kalkışabiliyor?"

"Sen..." dedi Esat bir an duraksayarak. "Sen gerçekten delirmişsin. Kafanda kurup duruyorsun. Ama o kurduklarına inanmana izin vermeyeceğim." Seslerin bir hayli yüksek olmasına rağmen Esat'ın vazgeçmek, bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Çözebilmelerini dilemekten öte gidemedim. Benim odamın önüne geldiğimizde önce ben girdim, ardından Mihriban'a geçmesi için elimle işaret ettim. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp ışığı açıyordum ki "Açmasan, Mahru," dedi bir anda. Eliyle alnını sıvazlarken "Başım çok ağrıyor," diye mırıldandı keyifsiz ses tonuyla. Daha ben tepki veremeden "Hatta ben gideyim," diyerek bana, aslında kapıya doğru yöneldi. "Yarın konuşuruz. Yatayım ben." Ruh hâlinin berbat olduğunu epey rahatsız görünen bedeninden dahi anlayabiliyordum. Gitmesine izin vermeden, kolundan tutarak "Biraz konuşalım, gidersin," dedim. Yüzüme kararsızlıkla bakınca lütfen dercesine başımı salladım. Tereddütle kabul etti ve derin bir nefes alarak koltuğa doğru yöneldi. Cam kenarındaki iki tekli koltuktan birine o oturdu, diğerine ben. Başını geri doğru yaslayıp gözlerini kapadığında duyduğu kırılma sesleriyle "Antikaları kırıyor sanırım bu," dedi Mihriban hafif bir tebessümle. "Hayır, bir değil, iki değil. En sonunda Esat buna

'Hadi yoluna,' dese topluca dalak, böbrek satmak zorunda kalırız herhâlde ödemek için."

Tebessüm ederken "Bu sinirle gece kızın kaldığı konağı yakarsa şaşmam," dedim.

"Sahi," dedi bir anda gözlerini açıp yerinde dikleşerek. "Bu diğer iki konak neyin nesi?" Meraklı ses tonuyla kafası biraz dağılmış gibi gözüküyordu. Ben de hiç bozmak istemedim. "Geldiğimde de dikkatimi çekmişti. Boş sanırım onlar." Başımı sallayarak onay verdikten sonra "Burası Meliha babaannenin konağı," dedim. "Selma'nın kaldığı, Rabia babaannenin muhtemelen..." dediğimde anlamadığını belirtircesine kaşları çatıldı. "Esat'ın babaannesi," diye açıklık getirdikten sonra "Diğeri de Sevim babaannenin konağı."

"Kenan dedenin eşleri değil mi?" diye sordu doğrulatmak ister gibi. Tekrar kafamı salladığımda "Üç kadın..." diyerek dudak büktü. "Nasıl yaşamışlar birlikte?" Hayret edercesine bakışları bir yere dalarken muhtemelen kendini onların yerine koymuştu. O, gecelik bir ilişki konusunda dahi, Turan ile birlikte olmamasına rağmen içi sızlarken düşüncemi doğrulamak ister gibi "Hiç mi kıskanmamışlar birbirlerini?" diye sordu. "Bir insan sevdiği adamı kıskanmaz mı?"

"Sevdiği adam?" dedim sorar gibi. Yüzümde alaycı bir gülümseme hâkimken öğrendiklerimle nefret duygum, öfkem her bir yanımı sarıp yüzümü saniyesinde buruşturdu. "O adamı kim sever, Mihri?"

"Sevmeden mi evlenmişler yani?" diye sordu merakla. "Parası için mi?" Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım, "Ne severek ne parası için..." dedim derin bir nefes alarak. "Zorla." Bacaklarını içeri doğru çekerek koltuğa iyice kurulurken "Mahru," dedi çocuksu bir sesle. "Hadi, başım ağrıyor zaten. Tek tek sordurma da biliyorsan anlat. Benim de kafam dağılsın birazcık."

O eliyle başını ovalarken "Çakır'ın dedesi yani Kenan Seyhanlı..." diyerek girdim konuya. Ben de arkama yaslandığımda en az onun kadar rahat bir pozisyona geçmiştim. Şura'nın sesi de kesilmişti, onu fark ettim. "Paraya da kadına da düşkün bir adammış. Zamanında bu karanlık işlere o girmiş zaten. Yine birtakım şeylerin içindelermiş, mal mülk varmış ama bu kadar derinlerde değillermiş. O zamanlarda çapkınlığıyla bilinirmiş, kimse de pek hazzetmezmiş ondan. Parasıyla her şeyi yapabileceğini sanan bir adam yani..." Konu epey ilgisini çekmiş gibi sessizce dinlemeye devam etti. "Son-

ra bir gün Meliha babaanneyi görmüş. Kafayı takmış kadına." Böyle söylediğimi bilse muhtemelen köpürürdü. O bundan sevgi diye bahsederken bunun sevgiyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Meliha babaanne de o zamanlar köyden birine sevdalı. Çocukluk aşkı bunlar. Babası başlık parası istemiş sanırım. Çocuk senelerce çalışmış etmiş parayı toparlamak için. E, o sürede de Meliha babaanne hiç gıkını çıkarmadan, kimseyi kabul etmeden beklemiş durmuş. Çeyizini ince ince işlemiş onun yokluğunda..." Bunları anlatırken yüzümde istemsizce hafif bir tebessüm oluştu. "Babası normalde birine verirmiş ama annesi 'Kız da seviyor, biraz daha bekleyelim,' demiş, tutmuş babasını."

"Eee?" dedi merakla.

"Sonra bu çocuğun gelmesine yakın Kenan Seyhanlı, Meliha'yı gözüne kestiriyor. Bir iki laf atıyor ediyor, yüz vermiyor Meliha babaanne. Bu da Kenan'ın gururuna dokunuyor tabii. Bir de meydanlık yerde bir iki kez tersleyince iyice inada bindiriyor, kızın babasına haber yollatıyor, yanına çağırıyor." İstemsizce sinirleniyor, bunu sesime yansıtıyor, engel olamıyordum. "Düşünsene, kızı istemeye gitmeye bile lüzum görmüyor. Babasını ayağına çağırtıp kızı, kendi mekânında satın alıyor." Gözleri dehşetle büyürken başımı salladım.

"Kıza soran eden yok. İstediği paranın misliyle para verilince adam direkt veriyor kızı."

"Peki, o?" dedi Mihriban gözlerini daha da irileştirerek. "O seven adam?" Üzüntüyle başımı iki yana sallarken sıkıntılı bir soluk bıraktım.

"Üç beş kuruşu bile vermek için senelerce uğraşan adam Kenan Seyhanlı'ya kafa tutabilir mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Yüz yüze bile gelemiyorlar. Getirtmiyor."

"Sonra?" dedi nefessiz dinlerken.

"Kızın senelerce işlediği o çeyizleri bile almadan 'O çul çaputu ne yapayım ben?' diyerek bir tek Meliha babaanneyle birlikte konağa geliyor. Düğün yapıyor, istediğini elde ediyor. Daha doğrusu ettiğini sanıyor..." diyerek vurguladım. "Sanıyor ki evlendim, bitti. Ama öyle olmuyor, Meliha babaanne onu hiç sevmiyor. Kenan Seyhanlı her şeyi onun için dört dörtlük yapıyor, alıyor, ediyor ama bir tek kalbini kazanamıyor onun. Meliha babaannenin gönlünü o adamdan asla alamıyor. Bunu da hazmedemeyip bir süre sonra şid-

dete başvuruyor, yine olmuyor. Meliha babaanne, ne olursa olsun, asla Kenan Seyhanlı'ya boyun eğmiyor, onu sevmiyor. Sonra Kenan Seyhanlı kuma alıyor. Yine durumu olmayan, başkaldıramayacak bir kadını alıp araziye bir konak daha yapıyor."

"Rabia babaanne..." dedi Mihriban. "Esat'ın babaannesi."

Kafamı salladım. "Evet, Meliha babaanne kıskanır eder diye onu alıyor ama Meliha babaannenin umurunda bile olmuyor. Hatta bir miktar başından çekildiği için rahat bile ediyor kadın. Yediği dayakların sayısı azalıyor böylelikle." Ne acı bir durumdu. Ben anlatırken bile tüylerim diken diken olurken, mahcubiyetle kelimelerin arasında kıvranırken o onca yaşadıklarına rağmen asla boyun eğmemişti. Bu yüzdendi zaten kıvranışım. Öylesine güçlü bir kadını anlatırken yanlış bir kelime kullanıp direnişine gölge düşürmek istemezdim. "Sonra bunun düşkünlüğü bitmiyor. Çok kadınlı olmayı kendine gurur gibi görüyor, bir kadın daha alıp Meliha babaannenin çevresini başka bir konakla sarıp sarmalıyor. Sevim babaanne geliyor."

"Onlar peki?" dedi Mihriban. "Onlar severek mi geliyorlar?" Başımı iki yana salladım. "Severek değil ama Meliha babaannenin olduğu gibi sevdikleri de yokmuş sanırım. Babaları ne derse o yani. E, bir de koskoca Kenan Seyhanlı'nın eşi olacaklar ya, hayır demiyorlar. Hanım oluyorlar konaklarına. Bir dedikleri ikiletilmiyor ama onlar da biliyor Kenan'ın gözünün de aklının da o kararmış kalbinin de Meliha'da olduğunu. Bir süre sonra kendi içlerinde homurdanmalar başlayınca Kenan Seyhanlı bunun hırsını da Meliha'dan çıkarıyor. Zaten sevmiyor ya... Seneler geçiyor, hâlâ sevmiyor ya, evin içindeki o dayakları dışarı kadar taşıyor. İki kadının gözü önünde bahçede sırf onlara gözdağı vermek ister gibi sürdürüyor bu işi." Mihriban'ın bile yüzü buruştu. Dinlemeye tahammül edemezken "Bu nasıl bir adam?" diye sordu öfkeyle. "Bu nasıl bir canilik? Bu kadın neler çekmiş?"

"Bu kadarla da kalmıyor," dediğimde daha duymadıklarının sancısı yüzüne vurdu. "Çakır'ın babası doğuyor bir süre sonra. O sürede zaten şiddetler falan bitiyor, çünkü bir tane de o dayaklardan sebep düşük oluyor. Orada duruluyor Kenan Seyhanlı. Üstüne erkek çocuk geliyor bir de. Çok zaman geçmeden Rabia babaanne de bir erkek çocuk veriyor. Esat'ın babası Rıza..." Kısa bir ara verip başımı dışarı çevirdikten sonra Mihriban'da olan ağrı, gecenin ağırlığıyla benim

de başıma çöktü. "Meliha babaannenin; aradan seneler geçmesine, bir çocukları olmasına, parasına puluna, gücüne rağmen onu sevmemesine iyice deliriyor Kenan Seyhanlı. Diğer kadınlardan ayrı tutuyor çünkü Meliha babaanneyi. Her yere onu götürüyor, onlara bir alınıyorsa Meliha babaanneye üç alınıyor. Hiçbirine tamah etmiyor kadın. Kenan Seyhanlı da bu sefer kendi oğlunu öne atıyor. Zaten bu işleri ondan sonra biri devralacak. İkisinin de yaşları birbirine yakın ama Kenan Seyhanlı diyor ki: 'Madem sevmedin beni, madem hâlâ dikbaşlılık ediyorsun, benim yerime geçen Salih olacak.'"

"Çakır'ın babası büyük diye değil yani. Sırf Meliha'ya kızdığından yapıyor," dedi inanamamış gibi. Başımı salladım. "Evet. Hangi anne oğlunun böyle işlerde olmasını ister? Diğerlerini daha uzak tutuyor bu işlerden. Bu da zamanla böyle gidip duruyor işte. Sevim babaanneden kızları oluyor, Meliha babaannenin tek çocuğu Salih, Rabia babaannenin de bir oğlu ve bir kızı oluyor. Kenan Seyhanlı'nın üç kızı, iki oğlu oluyor. Ondan sonra her şeyde Salih Seyhanlı'nın adı geçiyor. Meliha babaanne de kısa sürede kahrından ölüp gidiyor zaten. Sonra da sırayla diğerleri... Kenan Seyhanlı da Meliha diye inleyip af dileyerek veriyor son nefeslerini ama ne fayda?.. Diliyorum ki öteki tarafta çekiyordur hepsinin cezasını."

"İnşallah," dedi Mihriban içtenlikle. "Peki, Meliha babaanne o adamla hiç görüşmüyor mu bir daha? Adı ne bu arada?"

"Bülent sanırım..." dedim emin olamayarak. "Yok, görüşememişler. Meliha babaanne kaçmaya çalışmış birçok kez ama tahmin edersin ki başarılı olamamış. Kenan Seyhanlı da o adamı burada barındırmamış zaten. Adam iş güç bulamayınca mecburen çekmiş gitmiş başka bir şehre. Ailesine bakmak zorunda sonuçta. Fakirler bir de... Aşk acısına gurbetlik de eklenmiş böylece. Ailesi de bir süre sonra tek varlıkları olan atı satmış. Meliha babaanneyle hayaller kurdukları o atı... Gelinliğiyle bineceği o atı adamın gitmesinden sonra satmaya karar vermişler. Pazarda görünce Meliha babaanne tanımış, hemen satın almış. Kenan Seyhanlı'nın haberi yok tabii o atın hangi at olduğundan. Bülent'ten Meliha'ya tek yadigâr, o at olmuş ömrü boyunca."

"Yaşıyor olma ihtimali var mı?" diye sordu Mihriban bir umut. Başımı iki yana sallayıp dudak büktüm. "Çakır araştırmıştı bir süre. Adam hiç evlenmemiş, İstanbul'da tek başına ölüp gitmiş zaten. Bir

daha dönmemiş bu şehre." Mihriban üzüntüyle dudaklarını bükerken dirseğini koltuğun kenarına dayadı ve çenesini avucunun içine yerleştirdi. "Ben de, sen bu işleri kabul etmiyorsun ama Şura neden sorun yapmıyor diyordum. Meğer Esat çok dışındaymış." Duraksadı ve bir miktar kaşlarını çatarak "Ama neden Çakır?" diye sordu doğru bir noktadan yakalayarak. "Salih amca hayatta ama neden her şeyle Çakır ilgileniyor?"

"Çünkü Çakır büyüdüğünde Kenan Seyhanlı yaşıyordu. Çakır da babasıyla birlikte direkt işlerin içinde kaldı. Hatta belki de ondan çok... Bir de Salih Bey biraz korkak bir adam. Canını seviyor, parayı da seviyor gerçi..." dediğimde gözlerimi devirdim. "Kenan Seyhanlı öleceğini anladığı vakitlerde bazı şeyleri Salih'e yüklemeye başlıyor. Babası o dönem birkaç kez canıyla sınandığında korkuyor. Zaten muhtemelen bizim mahalleye gelme dönemlerine denk geliyor bu durum. Sonra Kenan Seyhanlı da itibarını zedelemek istemediğinden, büyütüp bu zamanlara getirdiği işler çöp olmasın diye Çakır'a odaklanıyor. Oğluna değil, torununa devrediyor yani. Her şeyde Çakır'ın adı geçer. Babası da elbette göz önünde ama ne varsa Çakır içindedir. İmzalar ondadır, toplantılara o katılır, tüm görüşmeleri o sağlar. Diğerleri şirket işleriyle ve sadece gösteriş yapılacak tehlikesiz alanlarda dolaşıyorlar."

"Madem korkuyor, kardeşine devretseydi, Esatlar geçseydi başa," dedi Mihriban hafif bir sitemle. Kaşlarımı yukarı kaldırarak "Güç..." dedim. "Salih Bey gücü seviyor, parayı seviyor, sadece korkuyor. Kardeşinin adının geçmesi demek onun altında kalmak demek. Ama Çakır işlerinin başında olursa kendi oğlu olduğundan ona da daha fazla saygı duyulacak. Ayrıca dediğim gibi herkes Kenan Seyhanlı'dan sebep Çakır'ı tanıyor, biliyor. Küçüklüğünden yetişiyor Çakır. Amcasından bile çok şey biliyordur, daha fazla şey görmüştür. Ufak bir bocalama ya da yanlış bile hepsini tepetaklak eder. Terör örgütleriyle dahi sorun yaşadıklarını duyduğum konuşmalar olmuştu. Güneyde kendi kartellerini kurdukları için onlara pay vermelerini ya da işi onlara bırakmalarını istiyorlarmış. Bu yüzden çatışmalar da sürüyormuş ara ara. Bayağı karışık şeyler yani..." diyerek geçiştirdim. "Çakır hapse girdiği zamanda bile Salih Bey üç buçuk attı, çıkarmak için elinden geleni yaptı, korkudan korumala-

rın sayısını kaç kat arttırdı. Önemli birkaç adamını da yok etmişler bu süreçte, bu da daha çok panik olmasına sebep oldu."

"Yani Salih Bey'in, annesinin yaptığı gibi sana tepki vermeme sebebi Çakır'a diklenmemek, onun sevgisine saygı duyması falan değil."

"Aynen öyle," diye onayladım. "Yani seviyor mu bilmiyorum. Baba sevgisi görmemiş bir erkek kendi çocuğuna da pek sevgi gösteremiyor. Babamdan biliyorum..." derken içim acıdı. Bizim yaralarımız aynı yerdendi. "O yüzden sadece babası değil, bu ailede neredeyse herkes Çakır'a, el ayak çekmesin diye saygı duyup, ters gitmiyor. Yani beni Çakır'dan ötürü istiyor. Yoksa umurunda değilim."

"Çakır da bunca kişinin sorumluluğunu taşıyorken bu dünyanın içinden çıkamıyor," dedi Mihriban. Sessiz kaldım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Onlar Çakır'ın canını tek bir an için bile umursamazken Çakır hepsi için hayatını ortaya koyuyordu. Kaldığı o arafta zamanla karanlıkta kaybolup gidiyordu. 3 yılda yokluğunda verilen kayıplar aileye çok yakın ve en sevdiği kişilerdendi. Çakır giderse, güçten düşerse, damarına bastıkları herkes kadın, çoluk çocuk demeden, fırsatını buldukları ilk anda onların soyunu kurutacaktı. Ayrıca artık Şura da Seyhanlı ailesine dâhil olmak üzereydi. Yani benim kuzenimin canı da Çakır'ın dikkati ve gücünü korumasına bağlıydı. Böyle düşününce Çakır da kendince haklıydı ama ben kabul edemiyordum. Bırakamıyordu, bırakamazdı biliyordum ama benim bu hayatı kabul etmem demek Çakır'ı bu hayata bırakmam demekti. Buna bile isteye göz yumamıyordum. Derin bir nefes aldığımda "Şimdi sen söyle bakalım," dedim konuyu değiştirmek ister gibi. "Turan olayını hâlâ kapatamadın, değil mi?"

Gözlerini kaçırarak "Mahru," dediğinde "Mihri," diye karşılık verdim cılız bir sesle. "Benimle paylaşabilirsin, biliyorsun değil mi?" diye ekledim. Bakışlarını camdan bana doğru çevirdiğinde gözlerindeki o hüznü görebildim. Bedeniyle birlikte çenesini de hafifçe sallıyor, dudaklarının içini kemiriyordu.

"Anlatacak bir şey yok," dedi geçiştirmek ister gibi. "Mahru, ben sevdim Turan'ı, yalan yok, ama onu hiç istemedim. Yani beklemedim, bir beklentim yoktu. Keşke diyorum..." dedi derin bir nefes alarak. "Keşke o gün Şura'ya bahsetmeseydim de Turan da duymasaydı. Ben zaten evvel zamandan beri kendi içimde seviyordum.

Keşke yine öyle kalsaydı..." dedi iç çeker gibi. "Keşke içimde sevdiğim o adamı da öldürmeseydi Mahru."

"Soğudun mu yani?" diye sordum ciddiyetle. Mihriban her şeyi anlatan bir kız olmadığı için tepkilerini dikkatle incelemeye çalışıyordum. O içine atar dururdu.

"Sen olsan soğumaz mısın?" diye sordu haklı olarak. Cevap gayet açıktı. O da konuşmamı beklemedi. "İnsan yerine bile koyulmuyorum ki ben onun tarafından. Ağırıma gidiyor, Mahru, ağırıma gittikçe eziliyorum, ben ezildikçe kalbimdeki yerini maalesef aynı tutamıyorum. Herkesin yoluna bakması en güzeli. Şu düğün bitse, gitsek, ben de kendim için adımlar atabilsem diye bekliyorum artık."

"Gerçekten mi?" dedim kaşlarım havalanırken. "Gerçekten gidince Ferdi ile görüşecek misin?" Kafa salladı. Elleriyle omuzlarını sıvazlarken "Ne yapacağım ya Mahru?" dedi sitem eder gibi. "İstemediğim bir adamı mı bekleyeceğim? Bizim bir olurumuz yok..." dedi kestirip atarak. "Kötü adamın iyileşip kızı sevdiği masallardan değil bizimkisi. Ayrıca ben bir adamı da iyileştirmek istemem. O kötü adamın da iyileşmek gibi bir derdi yok zaten. Oradaki saf kızlar gibi kendimi iyileşmeyecek bir adama adamak da istemiyorum. O yüzden ben yoluma bakacağım. O da kendi yoluna baksın." Duraksadı ve "Bakıyor da zaten," diye ekledi alaycı bir soluk bırakarak. "Baksana, kendini kadınların koynuna atmış hemen. Hani ben demiştim ya, Turan güzel sever diye. Yanılmışım..." dedi gerçekler kelimelerinde bir tokat etkisi yaratarak. Kendi kendini acıtmaktan öte gidemedi. "Turan gerçekten seven bir adam değilmiş. Öyle olsa bana yüzük şovu yaparken başka tenlere dokunamazdı. Bilmiyorum..." dedi dudak bükerek. "Sanırım ben onu çok büyütmüşüm gözümde."

Mihriban bu kadar açınca kendini, ben de konuşmaktan, sormaktan çekince duymadım ve "Mihriban," dedim merakla. "Ümran seninle daha yakındı. Sahiden hiç bilmiyor muydu Turan'ı sevdiğini?" Dudak bükerek kafasını iki yana salladığında "Ben hiç anlatmadım," dedi net bir ifadeyle. "Ben Turan'a kimseden bahsetmedim. Hatta Turan ile olduğunu duyunca büyük şok yaşamıştım. Hele onları el ele ilk görüşümde, Mahru..." dediğinde dudaklarını ısırdı ve kalbinin sızısını hissettim. Gözleri dolmuş hâlde o anları yaşıyormuşçasına dalmıştı. "Düşünsene, yıllarca sessizce, tertemiz

bir sevgiyle baktığın adam karşında en yakın arkadaşınla... Yer ayaklarımın altından kaydı, düşüp kalacaktım. Hayatımdaki en kötü anlardan biriydi sanırım. Güçlü durmak zorunda kaldığım en berbat zamanların başında gelir o gün," dediğinde yüzü buruştu. "Kalbim o gün en yakın arkadaşımın ihanetiyle karşılaştı ama dillendirmediğim için ihanet eden kişi ben olmuş oldum. Hâlbuki Ümran'ın geçmişten gelen bir sevdası yoktu, olsaydı bilirdim. Bir anda nereden çıktı, onu da bilmiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. Ona inanıp inanmadığımı sorgularcasına, kendini ispat etmek ister gibi bakıyordu gözlerime. Tebessüm ettim, kastığı bedeni gevşedi. "Anlatırdı bana o, en ufak bir hoşlantısından bile bahsederdi. O yüzden ilk gördüğümde çok şaşırmıştım."

"Bana çok garip geliyor," diye söze girdim. Oturmayan bazı noktalar vardı benim için. "Sizin yakınlığınız çok başkaydı. Nasıl olur da anlamaz ki? Sen söylemesen bile bir bakışından anlardı o seni, sesinin titremesinden, herhangi bir şeyden. Hele Ümran gibi bir kız..." Dudak bükmekten öte gidemeyince "Peki, neden Turan ile evlenmedi, nişanlanmadı? Uzattı da uzattı... Seviyordu madem, niye onu oyaladı durdu?"

"Bilemiyorum..." dedi samimiyetle başını iki yana sallayarak. "Ölmeden bir süre önce işe de girdiği için bizim aramız biraz açıldı. Görüşemiyorduk yani eskisi gibi. Zaten o dönem Turan'a da soğuk davranıyordu, biliyorsun. Sürekli kavga ediyorlardı. Ben Turan'ı bırakacağını düşünüyordum ama bırakmıyordu da. Bir iki kez 'Epey zaman oldu, neden nişan yapmıyorsunuz?' diye sorduğumda çalışıp para biriktirmek istediğini söylüyordu. Turan'ın da ısrarları üzerine o yüzüğü kendi aralarında taktılar ve süreyi uzattı. Senin de dediğin gibi bu bir oyalama hâli gibiydi ama neden böyle yaptığını bilmiyorum. Son dönemde çok kavga ediyorlardı. Belki emin olamamıştır, için şüphe düşmüştür, bilemeyeceğim," diyerek derin bir soluk aldığında dudaklarını birbirine bastırdı ve kısa bir es verdikten sonra odada bakışlarını gezdirdi. "Şura da duruldu," dedi konuyu değiştirerek. "Umarım halletmişlerdir. Yani kıza kızmıştım biraz ama haklıymış. Selma resmen yüzsüz bir kadın..."

"Öyle..." dedim kafa sallayarak. "Esat bu gece Şura'yı bırakmaz. Bırakmasın da zaten," diye vurguladım. "Direkt soluğu Selma'nın dibinde alır." Bana hak verir gibi başını sallarken "Yarın inşallah

çözülür bu durum," diyerek temennide bulundum. O da "İnşallah," diyerek yavaşça ayaklandı. "Ben de gideyim. Başım çok kötü zaten. Yatayım biraz. Konuşuruz sonra," diye ekledi. Israr etmeden onunla birlikte ayaklanırken tam kapıdan çıkmadan önce "Mihriban," dedim gülümseyerek. Arkasına dönüp bana baktığında "Ara ara böyle sohbet edelim," diye devam ettim. Onun da hoşuna gitmiş gibi olumlu anlamda başını salladı, ardından odadan çıktı. Odaya dolan sarı ışık kapıyı çekmesiyle kaybolup oda tekrar karanlığa bürününce kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek cama doğru ilerledim. Hafifçe duvara yaslanıp dışarıya bakarken aşağıda sırtı bana dönük hâlde Çakır'ı gördüm. Karşısındaki kadınla ne konuştuğunu bilmiyordum ama kadının yüz ifadesi epey ciddiydi. Eli bir an kalın ensesinden kısa saçlarına doğru kaydı ve epey rahatsızmış gibi kendi ensesini sıkarak bu gece ikinci kez başını iki yana kütletti. Onu izledim. Hiçbir şey düşünmeden, sadece izledim. Özlemi sardı her bir yanımı. Kızgınlığıma rağmen ben onu izlemeyi bile özlemiştim. Onu dizlerime yatırmayı, onun bana hikâyeler anlatmasını özlemiştim. Mihriban'a geçmişten bahsederken bunları ondan dinlemeyi, birbirimize sığınıp bir şeyler paylaşmayı öyle çok özlemiştim ki. İç çeke çeke baktım. Ne değişirse değişsin, onca yaşanandan sonra değişmeyen tek şey ona olan sevgimdi. Madalyonun iki yüzü gibi öfkem de sevgimle aynı ölçüdeydi ve ben bu kadar güçlü iki duyguyu aynı anda yaşamayı kaldıramıyordum sanırım. Başımı cama yaslayıp kendimi bir perdenin arkasına gizleyerek onu izlerken, dakikalar sonra kapının telaşla çalınmasını işittim. Benim kapımdı ve birkaç kez üst üste çalınıyordu. Fazlaca ısrarcı dokunuşlarının ardından "Mahru!" dedi güçlü bir erkek sesi. Turan'dı bu. Ardından tekrar, daha sabırsız bir sesle "Mahru!" dedi güçlü bir şekilde. "Hay sikeyim böyle işi!" diye kendi kendine mırıldanırken tekrar kapıya vurup "Mahru, uyudun mu?" diye sordu. Hızla adımlayıp kapıyı açtığımda, beti benzi atmış bir şekilde, fazlaca alkol kokusuyla Turan tam karşımdaydı. Sorgulayıcı bakışlarımı üzerinde tutarak "Ne oldu?" diye sordum.

"Mihriban," dedi kelimeleri zar zor toparlayarak. "Ben..." Duraksadı ve ciddi anlamda konuşmayı unutmuş gibi doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. Sonra vakit kaybettiğini fark edip sıkıntılı bir soluk vererek "Ben odaları karıştırdım," dedi. "Onun kapısını açtım.

Çıplaktı. Yani ben bakmadım ama..." derken eli sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. "Ulan bayıldı kız..." Güçlü sesi kendine kızarcasına çıkarken çenesi geriliyordu. "Ben ayılttım falan ama bir bak sen." Telaşlı hâliyle gözünü kaçırırken onun kendi vicdan azabıyla kıvranışını izleyemeyecektim. Paniklemiş bir hâlde, koşar adım Mihriban'ın odasına gittiğimde tam kapıyı açacakken onun açmasıyla çarpışacak gibi olup kaldık. Sararmış yüzüyle bana bakıyordu ve üzeri giyinikti. Hâlsizliği titreyen kollarından belliydi. Alnına düşen saçları eliyle geri doğru iterken "İyi misin?" diye sordum telaşla.

Kafa salladı sadece. Omzumun üzerinden kısa bir süreliğine arkama odaklandığında Turan'ın hemen orada olduğunu anladım; bakmak istemeyerek gözlerini kaçırdı. "İyiyim," dedi kurumuş dudakları aralanarak. "Bugün bir şey yemedim ben. Şura olayına stres yaptım falan derken bir an kapı öyle açılınca..." Duraksadı ve "Tansiyonum düştü sanırım," diye toparladı. Yemek yememe sebebinin akşam Turan'ın ettiği laflar olduğunu ben biliyordum. Sonra Tilki'den duyduğu başka kadın lafları, Şura'yı da kendine dert bilmesi, utangaç ve çekingen yapısının üzerine bir de çıplak yakalanınca hepsi Mihriban'ın zayıf bedenine fazla gelmişti elbette.

"Ben bir elimi yüzümü yıkayayım," diyerek yanımdan geçtikten sonra arkamı döndüm. Turan'ın yüzüne bile bakmadan dümdüz karşıya ilerlerken Turan tek bir an bile çekmedi bakışlarını. Bir de tam yanından geçtiği sırada gözlerini kapayıp yumruklarını sıktı öfkeyle. "Bunu da alt etmezsin ya," diye homurdanırken ne demek istediğini gram anlamadım ama oldukça sinirli gözüküyordu. Mihriban kısa bir süre sonra çıktığında yine Turan'ı yok saymıştı ki "Mihriban," dedi Turan, bir anda onu kolundan tutarak. Bedeni hafifçe sallanırken sesinin dinginliği alkollü oluşundan kaynaklıydı sanırım. Adını söylemek Mihriban'dan çok onu etkilemiş gibi kısa bir an duraksadığında, eliyle tuttuğu yere doğru baktı, sonra bakışları hafifçe yukarı kaydı. Vicdanının durduramadığı çırpınışlarıydı sanırım sesini kesen. Mihriban başını hafifçe başka yöne çevirdiğinde "Turan, bırak Allah aşkına," dedi gözlerini kaçırmak ister gibi. Kolunu çekip gitme isteği Turan'ın alkollü olmasına rağmen etkili olmamıştı. Attığı tek bir adım Turan'ın "Ulan bir dur!" diyerek onu kendine çekmesiyle az öncekine göre daha da azalmıştı. "Görmedim kızım seni," dedi ikna etmek ister gibi gözlerinin içine bakarak.

"Görmedim. Kasma kendini bu kadar. Görmedim," diye yineledi üzerine basa basa. O da biliyordu Mihriban'ın bu tarz konulardan da imalardan da hoşlanmadığını. Mihri konudan rahatsızlığını gözler önüne sererek yüzünü buruşturup, "Konuşmak istemiyorum, yatacağım," dedi. İğrenen yüz ifadesinde hevessizliği, kırgınlığı ve daha birçok hissi barındırıyordu. Başını arka tarafa doğru çevirmişti ama Turan'ın bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Tekrar kendine çektiğinde yüzleri hiç olmadığı kadar yakınlaştı. Turan'ın kastığı yüzüyle çenesindeki kemikler meydana çıkarken "Senin tribini çekecek değilim," dedi az öncekinin aksine daha katı bir sesle. Kelimeler ağzında yuvarlanmasına rağmen sıkı sıkı tuttuğu bileğini de inatla bırakmadı. "Bana vicdan yaptırmaksa niyetin, benim vicdanım senin için sızlamaz, bunu bil de..." dedi acımasızca. "Git iki lokma bir şey ye, sonra ne halt edersen et."

"Sana ne ya?" dedi Mihriban onu tutan elini öfkeyle savurarak. "Sana ne! Madem sızlamaz, sana ne o zaman?" dedi tükenmiş gibi. "İlgilenme benimle, konuşma, muhatap olma. Git, Turan!" dedi nefes nefese, bitik bir hâlde. "Gerçekten git. Kimin koynundan çıktıysan ona git, ama git."

Mihriban elinden kurtulunca Turan'ın kısa bir an afallamasını fırsat bilerek arkasını döndü ve tekrar odasına doğru ilerleyerek "İyi geceler, Mahru," dedi. Öfkesine rağmen bunu bana yansıtmamış, ses tonunu tutabileceği en alçak seviyede tutmuştu. Bakışları da *"Israr etme, iyiyim,"* der gibiydi. Ben de uzatmadım ve başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim. Mihriban'ın odasının kapısını sertçe kapatmasının ardından "Kimin koynundan çıktıysan ona git, derken ne demek istedi?" diye sordu Turan bana bakıp, anlamamış gibi kaşlarını çatarak. Sıkıntılı bir soluk verip ona doğru bir adım attığımda oldukça sessiz olmaya çalışarak "Yanından geldiğin kadın," dedim tok bir sesle. "Tilkiler söyledi. Mihriban'ı geçtim, hadi o umurunda değil ama Ümran... Ümran deyip dururken bu yaptığın..." İğrenircesine buruşturduğum suratımla kaşları hafifçe titrer gibi oldu ama hemen toparladı kendini. "Bu..." dedi başıyla kapıyı işaret ederek. "Ben başkasıyla yattım diye mi?.." dedi ses tonunda tek bir açık bırakmadan. Ne düşündüğü anlamak mümkün değildi. "Hepsi üst üste geldi," dedim daha alçak bir sesle. Uyarır gibi konuşmaya devam ederken "Kızı sevmiyorsan bile insan gibi davran," diye ekledim

lakin onun gözleri kapıdaydı, beni duyup duymadığına bile emin değildim.

"Ben kimseyle yatmadım," dedi bağırarak. Ses tonu öylesine yüksek çıkmıştı ki kalbimi korkuyla çarptırdı. Eminim, bir tek ben değil, tüm konak duymuştu. Gözlerinin odağı bendeyken aynı tonda konuşmaya devam etti. "Çocuklar kafa ütülüyordu, ben de yol vermek için kızı kullandım. Onlar çıkınca da yol verdim zaten." Epey yüksek sesle kurduğu cümlelerin ardından sesini alçaltıp "Ayrıca," dedi bana bakarak. "Bu kimseyi de ilgilendirmez. Yatsaydım da hesabını size verecek değildim." Arkasını dönüp merdivenlere doğru adımlarken "Turan," dedim ama daha fazla konuşmama izin vermeden "Hadi kızım, hadi!" dedi sinir bozucu tavrıyla. "Bana akıl vermeyi kes. İşine bak."

Duşa girmiş, uzunca bir süre de çıkmamıştım. Turan'ın saçma sapan lafları, çıkışmaları açıkçası pek de etkilemiyordu artık beni. Buna alışıyor olmamız mı daha kötüydü, bilemedim ama önemsemedim. Derince aldığım soluklar sıcak buharlardan ibaretken parmaklarım buruşana kadar suyun altında kaldım sanırım. Ev iyice sessizleşmişti, saat kaçtı bilmiyordum ama epey geç olduğunu biliyordum. Bir ara duştaki o küçük camdan işittiğim sesler Çakır'a aitti. Anlayabildiğim kadarıyla Selma'nın kaldığı konağın çevresindeki koruma sayısını arttırıyordu. Arabalar geldi gitti, düzen bir geceliğine de olsa tekrar kuruldu. Çakır hiçbir açık bırakmak istemezmişçesine en ufak detayına kadar yine onlar için çabalayıp duruyordu. Saçlarımdan omuzlarıma dökülen sular tenimde kendince bir yol çiziyor, ardından o küçük delikten akıp gidiyordu ve ben bunu izlemeyi çok seviyordum. Dalgın bir hâlde durabildiğim kadar çok durdum sanırım. En son parmaklarımı hissedemeyecek kadar uyuşmaya başladığımda suyu kapatıp, benim için bırakılmış bornozu giydim. Saçlarıma doladığım havluyla birlikte mermer zemine ayak bastığımda kayacak gibi olsam da, daha temkinli küçük adımlarla kapı kulpuna uzandım. Bir elim havluda, kapıyı açtığım an karşılaştığım kişi Çakır'dan başkası değildi. Kapının girişinde, burada olduğumu biliyormuş, sesini çıkarmadan sanki saatlerce beni bekliyormuş gibi hissettim. Sadece bekliyordu. Öylece bekliyordu. "Bir şey mi

oldu?" diye sordum sesimin garip çıkıp çıkmadığına dikkat etmeden. Sesim çatallaşmış gibiydi.

"Seni bekliyordum," dedi yorgun bir sesle. Yorgun olmaması düşünülemezdi zaten. Ben bile kendimi epey yorgun hissediyorken o her şeyin içindeydi. İçeriden çıkalı çok uzun bir zaman olmamıştı ve kendine nefes alacak zaman bile yaratmadan kaldığı yerden devam ediyordu. Sesinin aksine yine de dinç gözüküyordu. Belki de onu böylesine ayakta tutan bu hareketlilikti.

"Duş aldım, uyuyacağım," dedim geçiştirir gibi yanından ilerleyerek. Peşime takıldığını adım seslerinden anlayabiliyordum. Kapıyı açtım fakat kapatmadım. Onun da girmesine izin verdim. Aynanın karşısına geçtiğimde havluyla saçlarımı kuruluyordum ki Çakır içeri girdi, kapıyı kapattı ve bana yanaştı. Ona has kokusu her adımda biraz daha doldu ciğerlerime. Elleri benim ellerimin üzerine yerleşti ve avucumun arasındaki havluyu alıp kurulamaya devam etti. Her bir telini havlunun arasında, avuçları içinde okşar gibi özenle kuruturken sadece durdum ve ona izin verdim. Saç tellerime dahi aşkla bakıp, onlarla özenle ilgileniyordu. Bir an sessizlik oluştu aramızda ve ben dayanamayarak "Bana sınırlar koymaya çalışırken senin Harran Ovası'ndaymışsın gibi takılmanı anlayamıyorum," dedim. Bu kelimeler içinde öfke, kıskançlık barındırsa da düz bir konuşmadan ibaretti, kavga boyutunda değildi. Sadece hissettiklerimi dile getirmiştim.

"Haklısın," dedi yüzüme bakmadan. "Ama Cansu senin sandığın gibi bir kadın değil. Bizim aramızdaki sadece iş üzerine kurulu bir arkadaşlık. Ona güveniyorum," dediğinde o güven kelimesinin ağırlığında ezildim. "Ne kadar süredir?" diye sordum merakla. "Ben seni kendimi bildim bileli tanıyorum. Bu kadının adını da duymamıştım daha önce."

"Üç buçuk dört yıl kadar önce tanıştık," dedi hiç düşünmeden. O uğursuz geceden çok kısa bir süre önceye tekabül ediyordu.

"İnsan hapse girmeden önce tanıştığı birine nasıl bu kadar güvenebilir ki?" diye sordum aynı tonlamayla devam ederek. Amacım sadece öğrenmekti. Arkamdaki bedeni, derin bir nefes alınca genişledi ve gözlerini saçlarımdan ayırmadan "Ben içerideyken birçok şeyi o halletti," dedi. Sesinde tedirginlik yoktu. Yalan konuşuyor gibi değildi. Bir şey de saklamıyor, dümdüz anlatıyordu. Öyle his-

settim. "Yurt dışıyla bağlantı kurmam gereken bir süreç vardı. O zaman tanıştık. Bizim dünyadan..." diye özellikle belirtti. "Ondan sonra da bana kazık atmadı ve açıkçası içeride olduğum süre boyunca dışarıyı en iyi idare eden kişi oydu. Ama sadece o kadar..." dedi bir adım daha yanaşarak. Şimdi bedeni bedenimle temas ediyordu. Sıcak nefesleri saçlarımın arasına karışırken tüylerimi diken diken etmekten öte gitmiyordu bu durum. Kısa bir süre gözlerimi kapadım. "Bu kadar, Mahru'm..." dedi ikna etmek ister gibi yumuşak bir sesle. Parmakları, ıslak ve bütünleşmiş tutamların arasında kaydı. "Ötesi yok. Benim senden ötem yok..." Şah damarıma doğru konuşurken yaşadığımı hissediyordum. Dudakları dolandı o damarda. "Hiçbir anlamda yok. Neyi, ne kadarını gördün bilmiyorum ama benim için her şey bundan ibaret. Fakat bu durum haklı olarak seni rahatsız ediyorsa ben de bundan sonra mesafemi ayarlayacağım, merak etme." Sessiz kaldım. Bir cevap bekledi ama ben sessiz kaldım. Merak etmiyordum. Zira ona bu konuda olan inancım kendime olandan bile çoktu sanırım. Benimki sadece ilkel bir kıskançlık duygusuydu, o kadar. Uyarımı yapmıştım ve o dikkate almıştı, devamına gerek yoktu. Onun emareler bıraktığı dudaklarımı ısırarak sadece onun dokunuşlarına kendimi bırakırken "Tüm sınırlarını denedim," dedi mırıltı şeklinde. Gözlerime aynadan dahi bakmıyor, sadece ıslak saçlarıma doğru konuşuyordu. "Bana yenildiğin tek bir an bile çıkmadı. Ya ben sende gerçekten..." dediğinde duraksadı. O kısacık sessizlikte boğazına koca bir yumru oturdu ve zar zor o kelimeyi kullandı. "Bitmişim," diye devam etti kabullenmek istemiyormuş gibi. "Ya da o kadar çok kırmışım ki seni, beni kendinle sınıyorsun. Hangi ihtimal en kötüsü, bilmiyorum..." dedi dudak bükerek. "Ama ikisi de yaşarken öldürmeye yetiyor." Başını bana doğru biraz daha yanaştırdı ve gözlerini kapatarak ıslak saçlarımın arasında başını hafifçe iki yana salladı. Burnuna değen her bir telin kokusunu içine çekerken "Pes etmeyeceksin, değil mi?" diye sordum aynadaki aksine bakarak. "Seni ne kadar itersem iteyim, ne dersem diyeyim vazgeçmeyeceksin."

Gözlerini saçlarımdan çekmeden hafifçe geri çıkarken başını iki yana salladı. "Ben kendi kurallarına göre yaşayan bir adamım," dedi havluyu saçlarımın uçlarında dolandırırken. "Benim kurallarım pes etmemek üzerine. Yerim yurdum bildiğim yerden kovulmam neyi

değiştirir ki? Buranın..." dedi elinin tersi boynumdan omzuma doğru aheste aheste kayarak. "Yurdum olmadığını mı?" diye tamamladı sözünü. Eli, kolumdan belime doğru kaydığında avucunun arasına aldı bel oyuntumu. "Sen beni tekrar alana kadar, ben bu uğurda mücadele etmeye devam edeceğim," dedi yemin eder gibi. "Sonunda kavuşur muyuz bilmiyorum," diye devam etti, yüzünde hafif, kırık, ümitsiz bir tebessüm vardı. "Seninle bana yazılan sonda bize ne uygun görülürse, ne olursa olsun hep..." dedi aynaya doğru bakıp gözlerimizi bir noktada birleştirerek. "Seninle..."

Gözlerimden beni okumak ister gibi bakarken mavilerinin içime akıp günden güne tüm dengelerimi bozduğundan bihaberdi. Bu hikâyenin sonunda biz yan yana olabilecek miydik bilmiyorum ama bildiğim bir şey vardı ki, kalplerimiz daima birbirine aitken ruhen gerçek bir ayrılık bu hikâyede bizim için yazılamayacaktı. Gözlerinin kısa bir an üzerimde duraksadığına şahit oldum. "Şimdi," dedi usulca saçlarımı severken. "Zaman burada dursa ya, Mahru'm..." İkimizin de biraz nefes almaya ihtiyacımız vardı ve ben bize bu fırsatı vermek için tek bir an bile düşünmeden belimi saran elini tuttum. Sanırım bir süreliğine zamanı bizi iyileştirmesi için istediğimiz şekilde dondurabilirdik. Parmaklarım parmaklarının arasında kendine yer buldu ve yerini hiç yadırgamadı. Çünkü onun tarafından çoktan sarılıp sarmalanmıştı. Arkamı dönüp onu yatağa doğru çekerken bornozlu oluşuma aldırış etmedim. Diğer elindeki havlu zemine düştüğünde önce kendim yatağa girdim, ardından biraz kenara kaydım.

"Bu bir kabul değil," dedim sırtımı ona dönerken. Geniş bedeni arkamda yer alıp başı usulca yastığa yerleşirken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Ne o üzerini değiştirdi ne de ben. Olduğumuz gibi, öylece yattık. Aynı yastığa başımızı koymaktan öte de gidemedik. Tek bir yastıkta, bacaklarımı karnıma doğru çekmişken "Ama bugün savaşamayacak kadar yorgunum," diye bir itirafta bulundum. Eli bornozun üzerinden karnıma doğru kaydığında başını enseme gömdü. Uzamış sakalları enseme battı, aldırış etmedim. Burnunun tenime bıraktığı hasret dolu dokunuşlar sırasında "Ve bazen..." dedim içim gide gide. "Gönlüm de huzur istiyor."

O huzuru vermek ister gibi kamımı okşaması bana hatırlamak istemediğim başka şeyleri hatırlatıyordu ve dolan gözlerime engel

olamıyordum. Erkeksi dokunuşlarındaki o yumuşaklık içimi öylesine dağlıyordu ki, bana bile dokunmaya kıyamazken... Devamını düşünemedim ama ağlamama da engel olamadım. "Yine yaralayacaksın beni, biliyorum," dedim titrek bir sesle. Ağladığımı belli etmemeye çalışmam öylesine zordu ki. Boğazımı yakan o acı hissinden kurtulamadım. O yumru yutkunmamla da gitmedi. Yumruk yaptığım ellerimde tırnaklarım etime batarken ritimsiz bir şekilde nefeslenmeye başladım. O da zaten söylediğimin aksini savunamadı. Alnı, ıslak saçlarımın arasında tenime değdi ve öylece kaldı, yutkundum... Bu sessizlikte bunu fark etmemesi olanaksızdı. O zaten beni tanırdı, ağladığımın da bunu ona belli etmemeye çalıştığımın da bilincindeydi. Birbirimizi kandırdık. "Seni düşlemekten geri duramadığımı da kabul ediyorum," dedim derin bir soluk alarak. Verdiğim keskin soluğa daha fazla dayanamayarak karnımdaki elini yumruk yaptığım ellerime getirdi ve "Yapma," dedi yalvarır gibi. Hemen kulağımın dibinde olan dudakları, sıcak nefesiyle "Canın yanıyor, yapma..." dedi tekrar.

Parmaklarıyla hiç zorlanmadan yumruk yaptığım ellerimi açtığında tırnaklarımın batan sızısını hissettim. Beni gövdesine doğru daha çok çekti ve başını başımın üzerine koydu. Parmakları tırnaklarımın battığı avuç içimi okşadı, o acıyı silmek ister gibi. "Bizim için yeni bir hayat-" Elim anında dudaklarını buldu ve susturdu. "Ben senin için başka bir hayatın mümkün olmadığını artık biliyorum," dedim. Acı dolu bir kabullenişti bu. "O yüzden benim bu saatten sonra vermem gereken karar seninle bu yolda böyle yürüyüp yürüyemeyeceğim. Bundan emin olmalıyım ben. Yalandan verilmiş umutlara tutunup ikimizi de yormaman gerektiğini maalesef geçen onca yılda acı içinde öğrendim." Yanağımı delip geçen sakallarını avuçladım ve usulca okşadım. Bedenim onun bedenine sığınmış, sadece hasret duyduğu şu anda kalmak istiyordu. "Ama hiç değilse bu gece huzurlu uyumak istiyorum," dediğimde avuç içimden öptü. "O yüzden lütfen bana yalan umutlar verme. Bırak, kendi yolumu kendim bulayım." Ses çıkarmadı, bunun bir onay olduğunu kabul ettim. Avuç içimi öptü, öptü, öptü. Daha kendi elinin içindeki derin kesik geçmemişken benim birkaç saniyelik tırnak izlerimin acısını silmek ister gibi avuç içimi okşadı, bense sakallarında dolandırdım parmaklarımı. Yıllar sonra ilk kez, kendi isteğimle, onunla hayalini

kurduğumuz bu evde, tek bir gecede, sonunu bilmeden tek bir yastığa sığdırmaya çalıştık hasretimizi.

Uzun süre sonra deliksiz bir uyku çekmiştim. Uyanmak da hiç işime gelmemişti ama aşağıdan gelen sesler, hareketlilik istemsizce gözlerimi aralamama sebebiyet vermişti. Bir kez o gün ışığını hissedince tekrar dalamamıştım. Yine de yataktan çıkmamak için direnerek, gözlerim kapalı bir şekilde Çakır'ın kolunun üzerinde, başım boğazına dayanmış bir biçimde kıvrılarak duruyordum. Şu an muhakkak ki en keyif aldığım vakitlerdendi. Kolunu başımın altından geçirmişti. Avuç içi epey açıktı, parmakları dikkatimi çekti ve seslerin de artmasıyla parmaklarım parmak uçlarında bir tüy misali gezip oynamaya başladı. Parmaklarım oradan avuç içine doğru bir yol çizerken "Çakır..." diye mırıldandım sessizce. Tepki vermeyince "Uyuyor musun hâlâ?" diye sordum. Hâlâ ses yoktu.

"Çakır..." dedim belli belirsiz bir sesle. Karnımı saran eliyle beni kendine biraz daha çekti ve kalçam kasıklarıyla bütünleşti.

"Eğer kalkalım diyeceksen," dedi mahmur bir hâlde. "Uyuyorum. Ben kalkmadan da bu yataktan kalkamazsın. Çünkü bilirsin," dedi kolunun baskısını biraz daha arttırırken. "Uyurken istemsizce orantısız bir güçle sarılıyorum sana. Gidemezsin yani." Yüzümde hafif bir tebessüme sebep olurken dudağımın kenarını dişledim. Öyleydi. O kolu uyuşsa dahi beni kolunun üzerinde yatırır, sıkıca sarıp sarmalardı. Başlarda bu beni boğacak hissi yaratsa da o kadar çok alışmıştım ki, yokluğunda fazlasıyla boşlukta kalmıştım. Şimdi tekrar alıştığım o sıcaklığı hissedince de seçeceğim yol ona doğru kayıyordu. Sahte bir homurtuyla kıpırdanırken midemin kıvranışlarını hissettim. Elbette kalkacaktık. Kalkmayıp ne yapacaktık ki? Üstelik karnım da epey açtı.

"Bir şey diyeceğim," dedim sırtım hâlâ ona dönükken. Çenesini saçlarımın arasında oynatırken "Selma olayını diyeceksen, kalktığım gibi onu halledeceğim," dedi. Ağzımın içinden "Cık..." diye bir ses çıkarırken "Turan olayıysa," dedi yeni bir tahminde bulunarak. "Ona da ondan sonra el atacağım." Adamın sunduğu seçenekler benimkinden daha önemli olunca kendimden utandım. Ben sessiz kalınca da "Başka bir şey mi?" diye sordu merakla. Ses tonu endişe-

li çıkarken telaşa mahal vermemek adına "Acıktım," dedim benim bile zor duyacağım bir tonlamayla. Fakat o duymuş hatta hafif sesli bir kahkaha atarken bedenini de geri doğru atmıştı. Sırtı geceden beri ilk kez yatakla temas ederken ona doğru döndüm. Dirseğimin üzerinde doğrulduğumda parmaklarıyla gözünü ovalıyordu ve yüzündeki tebessüm yerini koruyordu. Muhtemelen onca telaşenin içinde bu sıradan istek karşısında gülümsemişti. "Beni bu yataktan kaldırmak için en etkili seçenek bu olurdu zaten, haklısın," dedi doğrulurken. Sesi o kadar keyif doluydu ki onu böyle gördüğüm için çok mutlu oldum. Oturduğu yerde avuç içlerini yatağa koymuş, başını geri atmış ve ayılmak ister gibi gergin yüz ifadesiyle başını oldukça sert ve keskin hamlelerle iki tarafa doğru kütlettikten sonra "Hiç aşağıya inesim yok," dedi keyifsizce. Gelen yoğun seslerden ötürü de kalabalık ve sıkıntılı olduğu aşikârdı.

"Söylenme," dedim yataktan inme girişimimle. "Onlar için geldik buraya. Onların zamanı sonuçta. Her şey üst üste geldi ama düzeltmek, yoluna koymak, yüklerini almak için buradayız." Dizlerinin üzerinden geçme hamlem bir anda karnımdan tutup beni geri doğru yatırmasıyla son buldu. Beni alaşağı etmesi yetmemiş, bir de üzerime doğrulmuştu. Parmakları hâlâ nemini koruyan saç tutamlarımla oynarken "Bizim zamanımız da gelse ya artık..." diye iç geçirdi. Fakat benim ona verebileceğim bir cevap yoktu. Gülen yüz ifadem anında dümdüz bir hâl almışken, ellerim göğsünün üzerinde öylece kalmıştı. O da anında değişen yüz ifademden beni anlamış, daha fazla zorlamamıştı. "Seni," dedi bana biraz yanaşarak. Yüzlerimiz, daha doğrusu burunlarımız birbiriyle temas hâlindeyken burnunu burnuma sürttü ve sıcacık nefesi tenimi okşarken "Bugün işlerim bittikten sonra kebap yemeye götüreyim mi?" diye sordu.

"Kebap mı?" dedim şaşkınlık içinde. Hâlbuki bunda pek de şaşılacak bir durum yoktu. İşaret parmağının sırt kısmı dudaklarımda dolanırken gözleri de ara ara oraya takılıyordu. Şişliği dün geceye göre epey inmişti. "Hı hı," diye onayladı yumuşak bir mırıltıyla. "Adana'ya gelip kebap yemeden gitmeyeceksin, değil mi?"

"Evet," derken heyecandan gözlerim kocaman açılmıştı. Alt tarafı yemek yiyecektim, neydi bu heyecan, anlayamadım ama yabancısı olduğum, öncesinden hayalini kurduğum şehirde dolanmak kalbimin çırpınmasına sebebiyet veriyordu ve ben tüm bedenimi sarıp

sarmalayan bu hisse kapılıp gitmek istiyordum. "Adana'yı da gezer miyiz?" diye sordum heyecanla atılarak. Başını hafifçe onaylar gibi eğdiğinde gülümsemem tüm yüzüme yayılmıştı. Eş zamanlı olarak o da gülümsedi ve vakit kaybetmemek için üzerimden kalkarken elini de bana doğru uzattı. "Hadi o zaman, ben duşa gireyim, sen giyin. Sonra da kahvaltı yapıp çıkar, öğleden sonra da seni alırım."

Elini tutup ona kenetlendiğimde, birlikte çok güçlüymüşüz gibi hissettim. Ayaklandım ve o doğrulmama yardımcı olmak için belimden kavrayarak bana yardım etti. Başını boyun girintime doğru yaklaştırıp beni öpeceği sırada boynundaki izleri fark ettim. Dün gece ciddi anlamda ona bu denli zarar verdiğimi düşünmüyordum ama boynu uzun çiziklerle kaplıydı. İki yandan belimi kavramış, dudakları şah damarımda ufak öpücükler bırakırken "Çakır..." dedim utana sıkıla.

"Söyle güzelim," dedi emrimi bekler gibi hazır bir hâlde.

"Gömlek giyip düğmelerini de kapatsan iyi olacak sanırım." Şu Adana sıcağında adamdan gömlek giymesini istemek işkence gibiydi. Derin, içli bir soluk aldığımda boynumdan başını kaldırdı ve kaşlarının, alnında bir kavis oluşturacak şekilde hafifçe çatıldığını fark ettim. Benden uzaklaşıp aynaya doğru yanaştığında başını yan çevirdi ve boynuna doğru baktı. Boynuna bir de başını çevirince belirginleşen damarlar eklenmişti, bu da bende ona dokunma isteği yaratmıştı. Gözlerimiz ayna üzerinden kesiştiğinde "Öyle olacak sanırım," dedi dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkarken.

Çakır duşa girdikten sonra çantamdan giyecek bir şeyler baktım. Gün içinde de yemeğe gideceğimiz için iki kez üzerimi değişmek istemiyordum. O yüzden siyah dantelli iç çamaşırlarımı giyip, üzerine kırmızı, belden oturan, dizlerimin az bir miktar üzerinde biten, spor dikişleri olan, ne abartılı ne de sade duran bir elbise giydim. Saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yapıp, hafif günlük denilebilecek kadar az bir makyajla tamamladım. Tam merdivenlerin son basamağını inmek üzereyken Çakır arkamdan yetişmiş, elini belime yerleştirmişti. Kızlar hızla odadaki masaya kahvaltılıkları taşırken "Size dedim ama ben!" diye Esma Hanım kapı girişinde bağırıyor-

du. "Uyanacak herkes, acele edin dedim. Saat kaç olmuş, mutfakta lak lak ediyorsunuz."

Kızlar onun yüzüne bile bakmadan hızlı hızlı masaya koştururken Çakır'a doğru çevirdim başımı. Beyaz bir gömlek giymişti, saçları kısa olduğu için de hemen kurumuş gözüküyordu. Sakallarının parlaklığı dikkat çekerken belimdeki parmakları genişçe açıldı. Ben ona doğru bakınca o da yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru baktı. Sırtıma yaslanan bedeninde tenimi yakarcasına bir ateş var gibi hissettim. "Sıhhatler olsun," dedim. O da aramızdaki ateşi harlamak istercesine "Bir dahaki birlikte olsun," dedi. Gözlerimi kaçırsam da kalbim ağzımda atıyor gibiydi.

Esma Hanım konuştuğumuz kadarını işitince bile dudaklarının içini kemirmeye başlamıştı. "Hadi geçin oğlum," dedi Çakır'a doğru bakarak. İçi içini yese de, o ters bakışlarını üzerimden ayırmasa da Çakır'ın yanındayken asla laf edemiyordu. "Gelir şimdi herkes, sofra hazır." Bakışlarını üzerimizden çekmeden hemen önce göz göze gelince ve Çakır'ın da bakışları üzerinde olunca mecburen bana da yalandan bir tebessüm sunmak durumunda kaldı. Sanırım Çakır ile olduğumda bu evde yemekler o kadar da zor geçmeyecekti benim için. Belimdeki eliyle beni odanın içine doğru yönlendirdiğinde kapı girişinde duraksayıp kaldım. Ben durunca mecburen Çakır da durmak zorunda kaldı. Selma içerideki koltukta oturmuş, elindeki ekmeği yiyor ve pişkince yanındaki genç kadınla sohbet ediyordu. Kadın kimdi bilmiyorum ama benim yaşlarımda biriydi. Turan, Tilki, Kanca ise üçlü koltukta yan yana oturmuşlar ama gergin, rahatsız hissettikleri her hâllerinden belliydi. Bizi görünce hafifçe toparlanıp oturdukları yerde dikleştiler.

"Selma," dedim şaşkınlıkla. Bakışlar anında bizi bulduğunda yanındaki kadın da ayaklanarak "Çakır abi," dedi güleç yüzüyle. Kadın bize doğru yanaşıp hiç beklemeden kollarını Çakır'ın boynuna dolarken, Çakır asla belimi bırakmamış, boşta kalan eliyle ona sarılmıştı.

"Yüzünü görebildik," dedi Çakır da aynı tebessümle. Ben ona sarılan kadına mı yoksa Selma'ya baksam bilemezken, bakışlarım ikisinin arasında mekik dokumaktan öte gidemedi.

"Geçmiş olsun," dedi başını boynundan çekerken. Üzüldüğünü belli eden bir yüz ifadesi vardı kadının. Çakır'sa geçiştirir gibi göz kırptı sadece. Kız da uzatmadı konuyu. Anında bana dönerek "Yen-

geciğim," dedi başını hafifçe sağa yatırarak. Çok tatlı bir ifadesi, tonlaması vardı. Aynı yaşlarda gözükmemize rağmen bana yengeciğim diye seslenmişti ve yüzüme beni tanıyormuş gibi bakıyordu. "Betül ben," dedi elini uzatarak. Ciddi yüz ifadem anında kırılmıştı ve gülümsemeye başlamıştım. Betül, Çakır'ın halasının kızıydı ama yıllardır Amerika'da yaşadığı için hiç görememiştim. Bir de siyah olan saçlarını şu an kızıl yaptığı için tanımam pek mümkün olmamıştı. "Betül," dedim ben de aynı samimiyetle yaklaşıp başımı omzuma doğru yatırarak. "Sonunda tanışabildik."

"E, kuzenim evlenince..." dedi yerinde kıpırdanarak. "Gelmek durumunda kaldık bu sabah. Bir de Amerika'daki erkekler artık sarmamaya başlayınca..." Cümlesini tamamlayamadan, öfkesi sesine ilmek ilmek işleyen Çakır "Betül!" diye uyardı sert bir dille. Betül dudaklarını ısırıp başını resmen boynunun içine gömmeye çalışırken "Sonra şey yaparız," diye mırıldandı dudakları arasında. Göz kırpıp bana alttan alta mesaj verirken ben de tebessüm ettim onay verircesine. Açıkçası Betül'ü gördüğüme sevindim. Kafa dengi bir kızdı, burada birlikte muhtemelen keyifli vakit geçirirdik.

"Bu arada," dedi Çakır asıl konuya dönerek. Sert yüz hatları belirgin bir şekilde öne çıktı ve Selma'ya bakarak "Sana diğer konakta kalmanı söylemiştim," dedi sertçe. Yaptığı iyiliğin suistimal edilmesinden hiç hoşlanmazdı. "Acıktım," dedi Selma fütursuzca. "Orada kuru ekmek bile yok. Ne yapayım, ben de buraya geldim." O gayet iştahlı bir şekilde elindekini yemeye devam ederken Esma Hanım masayı düzenleyen kızlara dönerek "Böyle mi misafir ağırlıyorsunuz siz!" diye çıkıştı. "Bizden önce orayla ilgilenmeniz gerekiyordu. Selma misafir. Siz sabahtan beri ne yapıyorsunuz, ben anlamadım ki. Ne sofra kurulmuş ne misafirle ilgilenilmiş..."

"Kusura bakma, hanımım," dedi Ayşe abla kızlara ters ters bakıp onlar adına özür dilerken. "Ben şimdi ilgileniyorum." Şu durumda Esma Hanım'ın sitemi bile öylesine sahteydi ki. Biz gelmeden önce yapabileceği konuşmayı şimdiye mi saklamıştı yani? Dudaklarımın arasından çıkan solukta alaycı bir ima varken o da bunu anlamış gibi yüzüme baktı kaldı. Önemsemeden, kafamı Selma'dan yana çevirdim.

"Yediysen çıkabilirsin," dedim dik bir tavırla. "Zira dün gece epey gerginliğe sebep oldun. Şura şimdi iner. Bir de kahvaltı sof-

rasını zehir etme kıza." Selma beni takmadan elindeki ekmeği gösterdi, bitmediğini anlamamı istercesine. O sırada duyduğum adım seslerinin Şura'ya ait olmamasını diliyordum ki başımı geri doğru çevirdiğimde Mihriban'ı görmemle rahatladım. Yüzü hâlâ asıktı, keyifli olmadığı her hâlinden belliydi. "Günaydın," dedi daha merdivenlerin başındayken. Yan tarafımda olan hareketlilikten sebep başımı çevirdiğimde Turan'ın ayaklandığını gördüm. Sanki normal bir kalkışmış gibi kalktı, sofranın başına geçti, sandalyeye tutunup öyle tesadüfmüş gibi elindeki çayı yudumlayarak kapıya doğru baktı. Mihriban ise onu gördüğü gibi kaşlarını daha da çatarak, onunla göz teması kurmadan bana çevirdi bakışlarını. "Ben kahvaltı yapmayacağım, Mahru," dedi yumuşak bir sesle. "Kadir Bey ile konuştuk. Ata bineceğiz. Size afiyet olsun."

"Ben de bir çay alabilir miyim?" diyen Selma ile bakışlarım tekrar odanın içine döndüğünde Turan'ın kararmış gözlerinin, çatılmış kaşlarının ve öfkeden alnında oluşan damarların belirginleştiğini fark ettim.

"Ben doğru mu duydum?" diyerek içeri gelen Mihriban da pes dercesine Selma'ya bakıyordu. Benim ise gözlerim Turan'ın üzerindeydi; hiç kendini çekmeden Mihriban'a bakıyordu. Elleriyle sıktığı sandalyenin yumuşak kısmı içe göçmüştü, diğer elindeki incecik çay bardağı da birkaç saniye içinde parçalara ayrılmıştı. Çıkan sesle herkes odağını Turan'a çevirirken "Ne yapıyorsun oğlum sen?" diye sordu Çakır. Turan ise o kararmış yüz ifadesini bozmadan avucuna baktı. Ufak birkaç parça eline batmıştı fakat onun zerre umurunda değildi. "Dalmışım..." dedi geçiştirir gibi. Kimsenin yanına dahi gelmesine izin vermeden, hızlı adımlarla odanın kapısına doğru ilerlerken "Afiyet olsun size," diye ekledi. Giderken son anda, tam kapı girişindeki Mihriban'a hafifçe çarpmaktan da geri kalmadı. Bunun için de ne özür diledi ne de dönüp bir kez kızın yüzüne baktı. Mihriban burnundan verdiği solukla kolunu sıvazlarken, bu sefer de Şura'nın sesleri duyuldu arkamda. Esat ile yan yana iniyorlar, Şura ona doğrulttuğu parmağıyla "Bugün bu iş hallolacak," diyordu tehdit eder gibi. "Bugün bu işi sonsuza kadar kapatacaksın. Yarına kalırsa beni asla burada bulamazsın." Esat ise onaylamaktan öte gitmezken hemen arkalarında da halamlar vardı. İşte şimdi ortalık yine gerilecekti. Daha bir adım atar atmaz Mihriban panikle Şura'nın ko-

luna asıldı ama Şura başta anlamadı. Ardından bakışlarını içeriye doğru çevirdi.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye kükredi haklı bir sitemle. Gözleri sadece Selma'nın değil, herkesin üzerinde tek tek geziyor, onlara da hesap soruyordu. Selma ise hiç rahatını bozmadan "Şura," dedi yüzsüz gibi. "Otur istersen. Bence konuşarak anlaşabiliriz."

Selma'nın her konuşmasında Şura'nın göz bebekleri büyüyor, sinirleri epey geriliyordu. Şura her an Selma'ya atılmaya hazır hâldeyken Mihriban kolundan tutsa da, Şura atak yapsa ellerinden sıyrılacağı aşikârdı. "Sen sakın," dedi Şura bir anda arkasını dönerek. Parmağını kapı girişindeki Esat'a uyarır gibi dikti ve bir kez daha gürledi. "Sakın buraya girmeyeceksin. Bu kadınla aynı yerde nefes bile almayacaksın." Onun öyle demesiyle Esat kapı girişinde, tam hareket hâlindeyken duraksadı.

"Beni anlaman gerekiyor," diye sürdürdü konuşmasını Selma. Odağı da kendine çekti. "Sen iki güne Esat'ı unutup başkasını bulabilirsin. Ama benim Esat'a ihtiyacım var. Hayat memat meselesi... Benim hayatım söz konusu. Senin bir zorunluluğun yok. O yüzden mantık olarak bakarsak-" Az önce yüzsüz derken bunun az geldiğini, duyduğum kelimeler karşısında lügatimde tanımlayacak bir kelimemin olmadığını fark ettim. Bu kadın bambaşka bir boyuttu.

"Sürtük!" diye cırladı Şura aniden öne atılarak. "Ben seni yolmaz mıyım?" Ani atağına karşı Çakır bir anda önüne geçerek onu omuzlarından tutup durdurdu. Fakat Şura o kadar öfkeliydi ki erkek kuvvetine bile direnip Çakır'ı epey zorluyor, kollarını tırnaklıyordu. Çakır'ın ise incitmemek için tüm gücünü kullanmadığı bariz ortadaydı. Şura "Abi, bırak beni!" diye tepinip dururken Çakır "Kızım, bir dur!" diye bağırdı dikkatini çekmek ister gibi. "Halledeceğim ben, dur!" dedi yüzüne bakıp tok bir sesle. Epey sert olan ses tonunun ve görüntüsünün ardından Şura duraksadı. Çakır ise halamlara bakıp "Şura'yı odasına alın siz," dedi aynı tonlamayla. Halamlar yaşadıkları şokun etkisine rağmen ikiletmediler. Bize doğru gelirlerken arkamda olan Esat "Pınar," diye fısıldadı yanımdaki kıza doğru. Sesindeki telaş dikkatimi çekti. "Hemen Şura'nın odasındaki çarşafları değiştiriyorsun," dedi. Aklıma gelen ihtimalle gözlerim büyürken "Kimseye belli etmeden... Hemen!" diye vurguladı. Pınar hızla kafa sallayıp koşa koşa giderken halamlar da Şura'yı tutuyordu.

Esat, bakışmalarımız çarpıştığında, duyduğumu anlamış gibi hafifçe gömleğinin kollarını sıvadı. Kesik içinde olan kollarını göstererek "Bütün gece kırdı döktü," dedi ikimizin duyacağı tonla. Burnundan soluyor ama hiçbir şey yapamıyordu. "Her yerim kesik içinde. Çarşaflara kan bulaştı sakinleştireyim derken. Bir de şimdi odaya çıkınca yanlış anlasınlar da akılları mı kalsın?" diye sordu beni azarlar gibi. Niyeti öyle değildi, eminim. O da fazlasıyla gergindi. "Ben kimsenin Şura'ya şüpheyle bakmasına izin vermem. Yıllarca tek bir şüphe oluşturmadım, dikkat ettim, düğüne iki gün kala buna asla izin vermem."

Halamların Şura ile birlikte bize doğru yanaşmasıyla Esat da yerinde toparlanırken "Burada kalmayacağım," dedi Şura öfkeyle, onu tutan kollarını savurarak. "Bu kız," derken omzunun üzerinden Selma'ya iğrenir bir yüz ifadesiyle baktı. "Bu kız bu evden gidene kadar ben burada kalmayacağım." Kararlı bakışlarının odağı Esat oldu. "He yok, gitmezse de bu eve bir daha girmeyip, bugün en geç saat kaçta bilet varsa alıp İstanbul'a giderim. Bugün bu iş öyle ya da böyle bitecek." O kadar dik bir tavırla söylüyordu ki bunu, bu konuda o kadar taviz vermeyecek gibiydi ki...

"Git hazırlan," dedi Esat onun büründüğü aynı sertlikle. "Çıkalım." Şura kısa bir an, Selma'nın değil kendisinin bu evden gitmesi kabul edildiği için şok geçirse de tek kaşı meydan okurcasına kalktı ve "Bekle, geliyorum," dedi geri adım atmadan. Deli gibi sevdiğini, içinin gittiğini ve şu an yıkılmamak için zor durduğunu beliyordum ama asla başını eğmiyordu. Sonunda ayrılık dahi olsa Şura gururundan geçmezdi. Hızlı hızlı, neredeyse koşar adım merdivenlere giderken, Çakır "Ulan şuraya geleli iki gün oldu," diye kükredi. "Bir kere adamakıllı kahvaltı edemedik be! Güya sorunsuz bir hafta geçirecektik. Kul kurdu, kader yine güldü..." dedi söver gibi. O kadar haklıydı ki... Kimsenin diyecek tek bir kelimesi bile yoktu. Eliyle sakallarını sıkıntıyla sıvazlarken "Tilki," dedi arkasını dönüp. O sırada göz göze geldiğimiz Betül, olanları şaşkınlıkla izliyor ve irileşmiş gözleriyle dudak büküyordu. "Karışık ve zor işler..." diye mırıldandı arkasındaki sandalyeye yaslanırken. Hiç de karışık ve zor değildi aslında. Selma'ya hak veriyor olamazdı, değil mi? Şu durumda haklı olan ve mağdur olan tek taraf Şura'ydı.

"Git söyle, yedi sekiz araba hazır olsun, görüşelim babasıyla. Alsın kızını, güzellikle kapansın gitsin şu konu artık. Yeter," dedi Çakır.

"Bak abi," diyerek Selma aniden yerinden kalktı. "Ben o adamla evlenmem, ona göre konuş lütfen." Çakır ters ters Selma'ya bakarken onun söylediklerini ilgisizce dinlemişti. O sırada Tilki de hızlıca yanımızdan geçip gitmişti. "Yedi sekiz araba mı?" diye sordum gözlerimi irileştirerek. "Biraz fazla değil mi?"

Selma'dan arta kalan mesafeli tavrıyla bana döndüğünde "Çay kahve içmeye dost evine gitmiyoruz, güzelim," dedi. O da kendince haklıydı ama böyle de nasıl uzlaşma sağlanacaktı, anlayamadım. Açık açık tehdit değil miydi o kadar adam ve onca arabayla gitmek. "Yine de..." dedim karışmadan edemeyerek. "Bence dost evine gider gibi gitseniz daha rahat anlaşırsınız gibi geliyor."

Alaycı bir gülümseme yüzüne yerleşince bozulmadım desem yalan olurdu. Dün geceki yakınlığımızdan, bir adım atmamızdan ötürü karışma ihtiyacı hissettim ve onu böyle tehlikeli bir yere tek göndermek istemedim. "Sorun olmayacaksa ben de gelmek istiyorum," dediğimde kaşları çatılmıştı, isteğimi bir an idrak edememişti sanırım. Ama uzlaşmaya gidiyorlarsa o kadar da kötü bir yer olmasa gerekti. Üstelik eve gidiyorlardı. Ev dediğin yerde anne, baba, çoluk çocuk olurdu. Çakır'ı bildiğimden böyle bir yerde silahlar çıkmayacağına göre yol sürecini de kendim giderek garanti altına alabilirdim. "Senin ne işin var orada, Mahru?" dedi buruşturduğu yüzündeki hoşnutsuzlukla.

"Bence de..." diye onayladı Selma da beni. "Annemle de Mahru konuşur hem. O da babamdan aşağı kalır değil sonuçta." Açıkçası Selma ile aynı tarafta olacağımızı hiç düşünmezdim. Yine de onun ailesine gittiğimiz ve onun tarafından destek aldığım için "Duydun," dedim elimle Selma'yı göstererek. "Madem iyi niyetle gidiyoruz, ailecek gitsek daha etkili olur."

Çakır başta kesinlikle olumsuz olarak baktığı şu durum karşısında aile kelimesini kullandığım için, bizi bir aile olarak gördüğüm için buna kayıtsız kalamadı. Eliyle kapıyı gösterdi onay verir gibi. Yüzümdeki hafif tebessümle birkaç adım attığımda hemen yanında bitmiştim. "Hem," deyip duraksadığımda eli elimi kavradı ve izin istemeden parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Cümlemi tamamlamamı emir verecekmişim gibi bekledi. Ben söyleyeceğim

şeyi unutmuş, birbirimize kenetlenen ellerimize bakıyorken "Az önce aile olduğumuzdan bahsediyordun," dedi yüzündeki yamuk gülümsemeyle. "Karımın elini tuttum alt tarafı. Bu kadar şaşıracağın bir durum yok," diye ekledi. O böyle ani ve beni sarsıcı hareketler yaptıkça aramızdaki bağın daha da kuvvetlenip beni ona çektiğini hissediyordum ve buna karşı koyamıyordum. O yürümeye başladığında ben de peşinden ilerlemek durumunda kalmıştım. Dış kapıya geldiğimizde kapı bize Pınar tarafından açıldı ve dışarı çıkar çıkmaz sahiden sekiz siyah arabanın arka arkaya dizildiğini, hepsinin başında da iki üç adamın konağın kapısına bakacak şekilde durduğunu gördüm. "Ciddisin..." dedim hâlâ yaşadığım şaşkınlıkla.

Aynı ciddiyetle "Fazlasıyla..." diye onayladı bana bakarak. Ardından eli elimde, sert yüz hatlarını bozmadan merdivenlerden inmeye başladı. Onu görünce herkes baş selamı verip tek tek arabaya binerken biz, en öndeki "MHR" plakalı arabaya doğru yöneldik. Kendi tarafıma geçtim. Bu arabaya binmeyeli seneler olmuştu ve plakasından sebep mi yoksa sadece beni bindirdiğinden mi bilemiyorum ama bu arabayı fazlasıyla özlemiştim. Keza onun kullandığı arabada onunla ettiğim yolculukları da öyle... Çakır da yanıma yerleşince konağın kapıları ardına kadar açıldı. Çakır arabayı çalıştırdığında konağın ön kapısına ilerleyen arabalar karşısında şaşkınlık duymamaya çalıştım. Çünkü önümüzden geçen her arabaya en az üç koruma bitmişti. Güç gösterisi yapıyorlardı. İki araba önümüze geçtikten sonra Çakır arabayı hareket ettirdi. Ona yandan bir bakış attığımda dudaklarında küçük bir tebessüm olduğunu gördüm. Bir eli direksiyondayken diğer elinin parmaklarını dudaklarında dolaştırdı gülümseyişini gizlemek ister gibi. Hiç konuşmadı. Asla sözlerle dile getirmedi ama önce dudaklarındaki eli dövmesine gitti, sonra kucağıma koyduğum elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdikten sonra elimin tersini öptü. Saklayamadığı tebessümü, ufacık da olsa umut etmesine sebep olduğum içindi. Konu sözleri olsaydı belki umuduna ket vururdum ama gözleriydi umudu taşıyan, tebessümüydü. Susarak ortak oldum bu umuda. Çünkü benim de bu sessizliğe ihtiyacım vardı. "Sence babası sorun çıkarır mı?" diye sordum merakla.

Bakışlarını bir anlığına bana çevirdikten sonra tekrar yola çevirdi ve hafifçe kafasını sallarken "Muhtemelen..." dedi. Böyle deme-

siyle içimi sıkıntılı hisler sardı. Yüzüm istemsizce düştü. Şura kesin olarak bitirirdi. Çıkmadan önceki tavrı o kadar netti ki bugün bu iş çözülmezse Şura bir adım geri atmazdı.

"Ama halledeceğim ben, merak etme," dedi Çakır tedirginliğimi fark ederek. Başparmağıyla elimin üstünü sıvazladı rahatlamam için. Öyle de oldu, rahatladım. O el atıyorsa mutlaka hallederdi. Tebessümle karşılık verip sadece bekledim. Yarım saate zaten her şey belli olacaktı. Yol devam etti. Tenha yollardan çıkıp çevre yoluna geçtiğimize dair tek işaret tabelalardı. Ne kadar stres altında olsak da, özlediğimiz için mi bilmiyorum ama arabanın içerisinde sessiz bir huzur vardı. Konvoy içerisinde ortada ilerliyorduk. Hız sınırına baktığımda Çakır'ın normalde kullandığından daha yavaş kullandığını fark ettim. Üstelik korumalara ait olan arabaların öne geçmesine de izin veriyordu. "Sen bu kadar yavaş gitmezsin," dediğimde bana doğru döndü. Saklamayı bıraktığı tebessümü genişledi ve can yakıcı bir hâle büründü. "Arabada sen varsın, Mahru'm!" dedi iç yakan bir sesle. "Seni tehlikeye atacağım hiçbir yola girmem ben." Elimi alıp dövmesine bastırdığında ona doğru yaklaşmak zorunda kaldım. "Benden öte hep sen varsın," dediğinde diyecek bir şey bulamadım. Sesinin tonlaması kadar sevgisi de iliklerime kadar işledi. Dilimin ucuna gelen sözlerden emin olamadım ama zaten söylemeye fırsatım da olmadı. Telefon çalarken ekranda gördüğüm Tilki yazısıyla aynı anda bir gümleme sesi geldi ve gözlerim dehşetle büyüdü. Gürültünün geldiği yöne, arkaya baktığımda bir arabanın takla attığını görmemle nefesim kesildi. Zaman yavaşladı sanki. Adrenalin kanıma işleyip, kalbimi yerinden çıkaracak derecede çarptırmaya başladı. Araba döndü, döndü ve arkasındaki arabalar iki yana çekildiği için boş yolda son taklasıyla ters bir şekilde durdu.

"Mahru, eğil!" diye bağırdı Çakır. Kulaklarımın çınladığını hissettim. Başım dönüyordu, uğultular duyuyordum. O bana emir verdi fakat ben cansız bir beden gibi kaldım. Hiçbir uzvumu oynatamazken sadece arkamdaki dehşet verici görüntüye bakıyordum. Omzuma bastırıp "Yat!" derken tehlike çanları sesinde çınlıyordu. Elini geri çekti ve torpidonun gözüne koyduğu telefonu çekip açtı.

"Kim bu orospu çocuğu, kim!" derken konuştuğu kişinin Tilki olduğunu biliyordum. Silahlar patlıyordu ve ben başımı kaldıramadığım için şoka girmiş bir şekilde Çakır'a bakıyordum sadece. Til-

ki'nin sesini duydum. Nefesimi tuttum ve sadece ona odaklandım. "Abi, keskin nişancı ve iki zırhlı araba... Plakaları yok. Süspansiyon sistemine zarar veriyor keskin nişancı." Tilki'nin de sesinde aynı öfke vardı ama daha çok telaş olduğu anlaşılıyordu. Yanımdaki adamsa öfkeyle şekil değiştirdi sanki. Gözlerinin öfkenin ateşiyle yanışına şahit oldum. Ben korkarken o öfkeyle kükrüyordu.

"Zikzak çizin!" dedi kim olduğunu sorgulamayı bırakıp. Gözü sürekli olarak aynadayken "Hepiniz zikzak çizin," diye kükredi. "Hedef aramaktan atış yapamasın. O iki arabaya geçit vermeyin, sıkıştıracağız." Son emrini verirken bana baktı ve korkum öfkesini biledi sanki. Burada oluşuma küfrettiğinden çok, karşı tarafa ecel olmaya yemin ediyor gibiydi. "Dertleri neymiş, öğrenelim. Bela arıyorlarsa, gerekirse belayı yağlı ilmekle boyunlarına geçiririz," dedi. Öfkesi dinmeyecekti, biliyordum ama öfkesinin ardında bir meydan okuma vardı. Misliyle karşılık verecekti, hem de hiç acımadan. Durdurulamayacağını biliyordum. "Tamam abi. Biz saldırıya geçtik ama herifler araçlardan hiç çıkmıyor." Tilki'nin bir yandan başkalarına talimat verişini dinledim. Silah sesleri hem telefondan hem dışarıdan geliyordu. Çakır hiçbir şey söylemedi, aksine arabanın hızını arttırdı. Gözleri sürekli dikiz aynası ve yan aynalar arasında gidip geliyordu. Araba sallanmaya başladı ve zikzak çizdiğini fark ettim. Silahlar patladı. Araba zikzak çizerken midemin bulanmaya başladığını hissettim. Elimi kulaklarıma kapatıp derin nefesler almaya çalışırken titrek soluklarım Çakır'ın dikkatinden kaçmadı. Bunca hengâmenin içinde bile şu an tek yaptığı, beni buradan hasarsız bir şekilde çıkarmaktı. "Mahru'm, ben diyene kadar sakın oradan çıkma!" dediğinde kafamı sallamakla yetindim ama beni görmedi. Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Eli omzuma değdi. Sanki güvende olmama ihtiyacı var gibiydi. Sonra gözlerinin kısıldığını anbean izledim. "Tilki!" dedi güçlü bir sesle. "O arkadaki arabalar tuzak. Yola dikenli zincir atmışlar. Öndeki arabalar sağa kırsın!" Çakır arabanın direksiyonunu sağa doğru kırarken arkaya bakma cesaretinde bulundum ve dev gibi iki cipin bizim araçlarla zikzak çizerek birbirlerini sıkıştırdıklarına şahit oldum. İki araba arkamızdaki üç arabayla yer kapma oyunu oynuyordu. İki taraftan da bize ait korumalar ateş açmışlardı ama hiçbiri zırhlı araca işlemiyordu.

Arabaların tekerlerine çelik korumalıkların takıldığını gördüm o an. Her şeyi düşünmüşlerdi, her şeyi!

"Çakır!" dedim korkuyla. "Bir şey yapacak bunlar. Kim bunlar?" Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Öfkesinden tüm yüzü kaskatıydı. Bana baktı, korkumu gördü ve o an aslında onu tutan tek şeyin ben olduğumu fark ettim. "Eğil, Mahru'm. Çıkma oradan," dedi. Tilki'nin sesini duydum sonra. "Abi, hızlarını yavaşlattılar. Bunların bir planı var kesin," derken Çakır'ın belinden silahını çıkarışını izledim. "Geri çekilecekler," dedi kendinden emin bir sesle. "Bırakın gitsinler. Peşlerine iki arabayla takılın ve kovalayın ama burada değil." Sebebi bendim, bunun biliyordum. Çakır'ın zafiyeti de bendim. Şu an bu yoldan dönüyorsa, geri çekilmelerine izin verip peşlerinden gitmiyorsa bunun tek sebebi bendim. Yanımızdan hızla geçen arabaların seslerini işitirken kulaklarımla birlikte gözlerimi de kapadım. O kadar hızlı gidiyorduk ki nereye gittiğimizi dahi bilmiyordum ama birazdan kusacaktım. Midem ağzıma kadar geliyor, karnımda garip bir his peydah oluyordu. Buz kesmiş ellerim nasıl oluyordu da terliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Başımı dizlerimin arasına gömdüğümde titrek dizlerim beni taşımakta zorlanıyordu. Sadece titriyordum. Kollarım titriyordu, bacaklarım ve tüm kemiklerim... Sonra bir el hissettim saçlarımın arasında. Sıcacık, kendinden emin, tüm korkularımı yok edecek bir el. Saçlarımı yavaşça okşadı. "Tamam," dedi düz tutmaya çalıştığı sesiyle. Sorun yokmuşçasına davranmaya çalışıyordu böyle bir anda bile. Kandırmaya çalışıyordu ama istesem de kanamıyordum. Hâlbuki tam şu anda en çok bu söylediğine inanmak istemiştim. "Şimdi eve gidiyoruz, tamam mı?" Sesler kesilmişti. Ama Çakır elini saçlarımdan çektikten birkaç saniye sonra aynı öfkeyle "Esat," dedi. "Şura'yı al, her neredeysen eve geç. Korumaların sayısını arttır. Evden de tek bir Allah'ın kulu burnunun ucunu çıkarmayacak." Esat'ın ne dediğini duyamıyordum ama çok kısa bir aralıktan sonra "Sikerim lan sizin tribinizi," diye kükredi Çakır. "Yolda pusu kurmuşlar. Mahru yanımda amına koyayım," dedi kabullenemiyormuş gibi. "Mahru yanımdayken götün biri pusu kurmuş lan."

Kimdi bunu yapan, hiçbir fikrim yoktu ama Çakır'ın onları bulduğu ilk anda benim tanımama dahi fırsat vermeden bilinmezliğe uğurlayacağı, gaddarca çıkan ses tonundan belliydi. "Peşlerinde iki

araç var ama bir bok çıkacağını sanmıyorum," dedi daha da öfkelenerek. "Şehir yoluna geçiş yaptım," dediğinde gözlerimi usulca açtım. "Eve geliyorum. Geçin siz de," diye emir verdi.

Kastığım bedenim normal yolda olduğumuzu fark ettiğimde istemsizce gevşedi ve ağlamaklı hâlim daha da belirginleşip titremelerim şiddetini arttırdı. Bunu Çakır'a belli etmek istemedim, zira şu an tek dayanağı bendim fakat ilk kez karşılaştığım bu durum karşısında dik durmaya çalışmak oldukça güçtü. Çenem istemsizce titriyordu, dudaklarımı dahi aralayamıyordum. Arkaya doğru baktığımda onların arabasına benzeyen başka bir siyah arabayı gördüğümde artık dayanamayarak korkuyla ağlamaya başladım. Gözlerimi aracın üstünden tek bir an bile çekemezken Çakır baktığım noktaya baktı ve tek eli hızlı kullandığı arabanın hâkimiyetini ustaca sağladı. Diğer eli yüzümü kavrayıp gözyaşlarımı temizlerken "Bizden o, yavrum," dedi gözlerimin içine bakarak. Sıklıkla yol ve benim üzerimde dönen bakışlarıyla güven verir gibi en derinlerime bakıyordu. "Eve kadar eşlik edecek bize," dedi tekrar avucunda biriken yaşları tenime yayarak. "Sorun yok, geçti," dedi ama ben idrak etmekte güçlük çekiyordum. Ardından böyle olmayacağını anlayıp dörtlüleri yaktığında yolun kenarında durdu. Bizimle birlikte arkadaki araç da biraz mesafe bırakarak durmuştu. Çakır durduğu gibi hiç vakit kaybetmeden beni kollarının arasına alırken başımı göğsüne yasladı ve birkaç ufak öpücüğü alnıma bıraktı. Kollarımı, başımı, neredeyse tüm bedenimi göğsüne gömmek ister gibi ona sığınırken dudakları alnımla buluştu ve "Mahru'm..." dedi af diler gibi içten bir sesle. "Özür dilerim. Özür dilerim, güzelim," diye tekrarladı defalarca. "Buna şahit olduğun için özür dilerim."

Cevap veremiyordum. Sadece titriyordum. Ellerimin soğukluğu hâlâ geçmemişti. Ateş gibi olan bedeninde ısındığımı hissettiğim anda "Eve," diyebildim. "Eve gidelim." Bu olayı nasıl atlatabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece şu pozisyonda, güvenli bir yerde, onunla birlikte mümkünse sonsuza kadar kalmak istiyordum.

"Tamam," diye onayladı beni. "Sen nereye dersen..." Ama öyle olmadı. Arkadaki arabadan bir adamın çıkmasıyla beni saran kolları gevşerken "İki dakika bekle," dedi sadece. "Çıkma arabadan, iki dakika bekle. Ben hemen geliyorum. Sonra eve gideceğiz, güzelim." Beni bırakmasıyla saniyesinde aynı soğukluk ve titreme sardı vücu-

dumu. Ağlamayı bırakmıştım ama elim kendi omzumu, onun bıraktığı yerleri sıvazlamaktan geri durmuyordu. Hâlâ yatışamamıştım ve onun yokluğunda kendi kendime derman olmak için çabalıyordum. Gözlerim hemen kapının girişindeki iki adamdaydı. Hiçbir şey duyamıyordum ama Çakır'ın atamadığı öfkesinden sebep, hararetli bir şekilde konuşup emirler verdiğini görebiliyordum. Aklıma takla atan arabanın gelmesiyle dayanamayarak kapıyı araladım. Temiz hava o kadar iyi geldi ki, yüzüme çarpmasıyla birlikte bir miktar kendime geldim. Titreyen dizlerim ayakta durmamı zorlaştırsa da kapıya tutunarak indim. Arabanın kapısını açtığımı anladıkları anda iki adamın bakışları da beni buldu. "Mahru, arabaya!" dedi Çakır tok bir sesle. Zaten beklemediği anda karşılaştığı saldırı karşısında öfkesini atamamışken, haklı olarak şu dakikadan sonrasını kontrol altına almak istiyordu. Ama merakıma, korkuma gem vuramadım. "Takla atan arabadakiler..." dediğimde ikisinin de bakışları bendeydi. Arkasındaki adamın çekingen duruşu dikkatimden kaçmamıştı. "Bir şey oldu mu onlara?" Sorum Çakır'a değil, adamaydı. Duraksadı, bir cevap arar gibi Çakır'a baktı. Gözleriyle bir konuda anlaşma sağlamışlar gibi bana döndüğünde "Yaralılar," dedi sadece. Çakır daha fazlasını sorgulamama izin vermeden "Öğrendiğine göre arabaya geçebilirsin artık," dedi daha fazla itiraz kabul etmez gibi. Ama bu kadarla sınırlı değildi endişem. "Az önce silahlar çıktı, farkında mısın?" diye sordum. "Polis, haberler..."

Endişemi anlamış olacak ki "Polis olay yerinde," dedi sert çehresindeki emin duruşuyla. Sonra karşısındaki adama dönüp delici bakışlarını onun üzerine sabitledi. "Olay, arabanın takla atmasından ibaret. Kurşun murşun yok..." Sanırım gazetelere böyle yansıtılacaktı. Ardından düşüncemi doğrulayan başka bir cümle kurdu. "Haber kuşlarına haber uçurun," dedi asi bir tavırla emir vererek. "Uçmasınlar."

Eve gelene kadar yol boyunca kaç kez durduk ve kaç kez kustum, sayamamıştım bile. Yaşadığım şok karşısında midem altüst olmuş, başım gözlerimi açamayacağım şekilde zonkluyordu. Konağın kapıları ardına kadar açıldığında koruma sayısının fazlaca arttırıldığını gördüm. Bahçede dahi adam yığınından başka kimse yoktu. Tam ko-

nağın kapısında durduğumuzda "Evdekilere bundan bahsetmiyoruz, güzelim, tamam mı?" diye sordu tekrar. Yolda gelirken elli kere tembihlemişti hâlbuki. Başımı salladım. Zaten neyi, nasıl anlatacaktım ki? Onları da panikletmekten öte gitmezdi bu durum. Benim için endişelenmeyecekleri zaten aşikârken kendi canlarının korkusuna düşmelerini de istemedim. Herkesin üzerine tek tek titreyen Çakır zaten yolda gelirken fazlaca önlem almıştı. Hepsi bahçede olan erkek bizi görür görmez oldukları yerden ayaklanıp hareketlendiler. Biz iner inmez Çakır sertçe kapıyı vurdu. Gitmedim, bekledim. Biraz daha temiz havaya ihtiyacım vardı ve açıkçası olayın ne olduğunu ve aktörlerinin kimler olduğunu merak ediyordum. Çakır bana eve girmemi istercesine baktığında da "Hava alayım biraz," dedim, itiraz etmedi. Her şey benim yanımda yaşandığı için yanımda konuşmaktan çekinmediler. Aramızdaki mesafeye rağmen konuşulanları duyabiliyordum.

"Kasap mı dersin?" diye sordu Esat direkt olarak Çakır'a bakarak. "Selma bize geldi diye..." Duraksadı, sıkıntıyla yüzünü sıvazlıyordu, sanki her şeyi o yaşamış gibi yüzü sapsarı duruyordu. "Namus meselesi yapacak bir adam o."

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Çakır ses telleri dahi cehennem ateşi gibi yanarken. "Ama bugün yaptığıyla kendi mezarını kendi kazdı. Gerekçesi ne olursa olsun, karım yanımdayken bana pusu kurmaya cüret edebiliyorsa benim nezdimde bu yaptığının affı yok."

"Bizi indirmeye yönelik değildi," dedi Tilki ciddiyetle. "Tek bir araba dışında atış bile yapmadılar. Biri uyarı çekti, siktir oldu gitti."

"Harbi çekti ama..." dedi Turan gıpta edercesine. Bu, Çakır'ın öfkesine öfke katmaktan öte gitmiyordu. Daha fazla bileniyor ve bir şey yapamadıkça kasılan çehresindeki damarlarında bu öfke toplanıyordu. Gördüğüm mavi damarlarından anladığım kadarıyla onun da baş ağrısı bir hayli fazlaydı.

"Kimseyle bir sorunumuz yoktu," dedi Esat aklındaki tüm isimleri zihninde tarayarak. "Bunu kim yapabilir?" Gözlerinin daldığı noktada düşündü durdu. "Kasap'tan başka kimse aklıma gelmiyor." Çakır hepsini tek tek dikkatle dinliyordu ama sanırım Kasap denilen adamın olduğuna ikna olamıyordu. Aklında biri ya da birileri var gibi mavilerinden şüphe geçerken alt dudağını dişleri arasında ezdi. Hatta birazcık tanıdıysam Kasap olması için dua edecek boyutlarda bir endişe hâliydi bu.

Esat konuşmaya devam ederken o bunları duymuyor gibi sadece önüne bakıp, kendi kafasında bir şeyleri ölçüp biçti. Bir noktada odaklanmış ve başka bir şeyi idrak edemiyor gibiydi. Onu oradan çeken ise kapı girişindeki adam oldu. "Abi," dedi güçlü bir sesle. Başıyla arkasındaki arabaları gösterirken bunların o adamların peşine taktığı iki araba olduğunu fark ettim. Elleri boş gelmişlerdi sanırım. Çakır oraya doğru giderken olay yerinde olan diğerleri de gitti ve biz Esat ile yan yana kaldık. Eli yüzünde, olduğu yerde volta atarken sıkıntılı soluklarını işitebiliyordum. İkimizden başkası olmadığı için mecburen benimle göz teması kurdu. O an düşüncelerine yenisi eklenmiş gibiydi. Yüzünde bir vicdan azabı, bir de öfke vardı. Hangisi bana aitti, bilmiyordum. Benim için endişelendiğini düşünüp bir adım atacaktım ki "Adam benim yüzümden canından olacaktı belki de..." dediğinde duraksadım. Attığım adımı geçtim, bir iki milim geri gittim, bunu bile fark etmedi. "Geldiğinden beri benim için koşturup duruyor. Kasap'sa bunu yapan, durmaz. Bir kereyle kalmaz. Çakır da geçit vermez, bu durum sürer gider. Benim meselem..." dedi Esat mahcubiyetle kabullenirken. "Benim meselemi kendine dert bilip çırpınıp dururken ben..." Kendini suçlarken bir yandan beni de buna ortak ediyordu. "Ben ondan bir şeyler saklıyorum." Daha az önce atlatamadığım şokun üzerine bir de bunları duyunca güçten düşmem an meselesiydi. Zemin tekrar ayaklarımın altından kaymaya başladı. Arkamı kontrol ederek Esat'a döndüm. "Bu konuyu kapattık," diye direttim ama o hiç de kapatmış gibi değildi.

"Seni severim, Mahru." Kelimelerinde hiçbir samimiyetsizlik barındırmıyordu lakin kullandığı ton, bu sevginin boyutunun onun benim tarafımda olmayacağını gösterecek kadar az olduğunu da belli ediyordu. Çakır'ın tarafı elbette ki onda daha ağır basıyordu ve bu uğurda, bana olan sevgisinin esamesi bile okunmazdı.

"Çakır benim için bu kadar çabalarken ben ondan bir şeyler saklamak istemiyorum." Duyduğu vicdan azabı benim hislerimi göz ardı ediyordu, bu da beni istemsizce öfkelendiriyordu. Bizim aramızdaki özel muhabbete dâhil olmaktan hiçbir çekince duymazken "Kaldı ki..." diye vurgulayarak sürdürdü konuşmasını. "Ben kendimi bildim bileli Çakır'dan hiçbir şeyi saklamadım. Bizim onunla kardeşlik ilişkimiz, ne olursa olsun doğruyu söylemek üzerine kurulu. İlk kez böyle bir şey yapıyorum. O dönem seni anlamıştım ama

şimdi..." Duraksadı. "Yokluğunda seni bana emanet etmişken şimdi bildiğimi saklamak bana ağır geliyor. Bunca şeyin üzerine ağır geliyor. Bilmek hakkı..."

"Bu benim özelim," dedim üzerine basa basa. Sesimin tokluğuna rağmen âcizliğim, yalvarırcasına bakarken titreyen göz bebeklerimden belli oluyordu. Ama o bunu önemsemiyordu. Önemsese de kendi vicdanı ağır basıyordu, beni görmezden geliyordu.

"Özelinse kendin anlat o zaman, Mahru," dedi geri adım atmayacağını belirtircesine. Sonra sert çıktığını anlayıp bir miktar yumuşattı sesini. "Senin için de kolay değildir muhakkak," dedi ama beni anladığını hiç sanmıyordum. Yıllar sonra konusunu dahi açmak beni cayır cayır yakarken başımı istemsizce iki yana salladım. Kimse Çakır'ın ne hissedeceğini düşünmüyordu. Herkes bencildi. Herkes kendi çıkarlarına göre hareket ediyordu. "Bu bebek mevzusunu Çakır öyle ya da böyle öğrenecek. Benden değil, senden duyması daha doğru olur." Bir dönüşü yoktu, farkındaydım ve bu, yüreğimin korkuyla çırpınmasına sebebiyet verdi. "Esat, beni anlamak istemiyor musun?" Nefes nefese başladığım konuşma Çakır'ın "Mahru," diye tok seslenişiyle kesildi. Sesi, yangın yeri olan yüreğimde fırtına etkisi yarattı. Lakin bu yangını söndürmek yerine tüm bedenime yaymaktan öte gidemedi. Şimdi baştan aşağıya yangın yeriydim ve o daha da harlayarak "Ne bebeği?" diye sordu. İşte şimdi gerçekten bayılmak üzere olduğumu hissettim. Bu kadar büyük iki olayı aynı anda kaldırabilecek durumda değildim. Ne açıklama yapacağımı dahi düşünmemişken Çakır sabırsız ifadesini üzerimde gezdirdi. Alnında bir kavis oluşturan çatık kaşları daha da gerilmeme sebep olurken Esat ile göz göze geldim; yüzünde mimik bile oynamadan bana bakıyordu. Benden duysun istiyordu, benim anlatmamı bekliyordu.

"Ulan çıldırtmayın beni!" diye kükrediğinde olduğum yerde irkildim. "Ne bebeği?" dedi tekrar burnundan solurken. Gözleri dönmüş bir şekilde bana bakarken, beni henüz terk etmiş titreme hâli tekrar esir aldı ve kaçmaktan başka bir seçenek aklıma gelmedi. Hiçbir şey demeden arkamı dönüp konağa doğru giderken ayaklarımın beni nasıl taşıdığına hayret ediyordum. Sanırım son gücümü de burada kullanıyordum. Konağın kapısını açıp içeri girdiğimde gördüğüm tek şey merdivenlerdi ve tek amacım odaya çıkmaktı. O yüzden etrafa hiç bakınmadım bile. Çakır arkamdan "Mahru!" diye

bağırıp gelirken titremelerim şiddetini arttırdı. Bir cevap alana kadar beni bırakmayacaktı, biliyordum. Nefes almaya çalıştım ve her bir adımımda, birazdan yapacağımız konuşma için en doğru seçeneği aradım. Odanın kapısını güçlükle açtığımda benimkinin tam aksine kapıyı şiddetle çarpıp kapattı. Kolumdan tutup beni yüzüne bakacağım şekilde ters çevirirken "Bu bebek mevzusu ne?" diye sordu, sanki sabrının son demlerindeymiş gibi. Biraz daha susmam demek onu iyice şüpheye düşürmem demekti. Düz tutmaya çalıştığım sesimle "Önemli bir şey değil," dedim ama inanmadığını belli eden bakışlarını üzerimde tuttu. Onu tatmin edecek bir cevap alana kadar durmayacaktı. "Söylemiyor musun?" dedi cebinden telefonu çıkararak. "Ben kendim öğrenirim o zaman."

Kimi arayacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama panikle telefonu tutan eline sarıldım ve "Benim rahmimde bir sorun var," dedim. Benden farklı bir cevap alınca duraksadı, telefon avucunda kaldı ama muhatap olarak beni karşısına aldı. Bu da işime geldi. "Ne sorunu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sen..." dedim bildiğim onca kelime içinden doğruları seçmeye çalışarak. "Sen içeri girdikten sonra ben bir kadın doğumcuyla görüşmüştüm. Muayene sırasında rahmimin 'T' şeklinde olduğundan ve bunun hamileliğe engel teşkil ettiğinden bahsetti. Sen de..." Gözlerimi Çakır'dan kaçırıp oldukça normal bir konuşma yapmaya çalışıyordum. Gözlerine bakıp konuşabilmem pek mümkün değildi. Anında buz kesen ellerimi fark etmiş olmalıydı, zira onunkiler yangın yeri gibiydi. Ne o beni yakabildi ne ben onu söndürebildim. "Esat'ı peşime diktiğin için o dönemde haberi varmış gittiğimden. Sana söylemediği için vicdan azabı duyuyordu." Son kelimemi söyleyip, inanması ümidiyle yüzüne baktım ama pek de inanmış gibi durmuyordu. Başını iki yana sallarken "Esat'ın sakladığı bu değil," dedi inanmadığını belirtircesine. "Bunun için vicdan yapmaz."

Olduğum yerde kaldım. Onu ikna etmek o kadar kolay değildi. Hiç kolay olmamıştı. Bu konuda ise zaten olmazdı. Konuyu daha dramatize edip "Benim çocuğumun olmama ihtimali vicdan yaptırmaz, öyle mi?" diye sordum hayal kırıklığıyla. "Seni üzeceğini düşünmez çünkü." Yüzünü anlamsız bir şekilde buruştururken "Konuyu saçma bir şekilde saptırıyorsun," dedi bu hamlemi de bertaraf ederek. "Bu söylediklerine inanmıyorum."

Elim ayağıma dolaşmışken bayılacaktım ve şu an bayılmak ciddi anlamda işime gelirdi. Lakin dirayetli bedenimin bana eziyet etmek için ayakta duracağı tutmuştu. Sadece titriyordum. Saliseler bile dakikalar gibiydi. "İnanmıyorsun, öyle mi?" dedim çantama doğru ilerleyerek. Aklıma e-postadaki sonuçlar geldi ve onun merakla arkamda bıraktığım bakışları eşliğinde titreyerek telefonumu çıkardım. E-posta hesabıma girip, doktordan aldığım sonuç belgesini açtım ve "Al, bak," dedim telefonu ona doğru uzatarak. Hiç duraksamadan telefonu aldı ve incelemeye başladı. Tarih... Tarih kısmı hiç aklıma gelmemişti. Oraya bakarsa nasıl toparlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun paniğiyle elinden çekerken "İnandın mı şimdi?" diye bağırdım üste çıkmak ister gibi. Yüzünde hiç de inanmış gibi bir ifade yoktu. Oldukça sert bir hâli vardı. Üstelik daha yeni yaşadığım bir şoku üzerimden atamamıştım, biliyordu. Buna rağmen üzerime gelmekten çekinmiyordu. "Neden?" dedi daha da irdeleyerek. Aramızdaki mesafe uçurum hissi yarattı. Kelimeleri bile o kadar soğuktu ki. "Ben seni hiç kadın doğuma giderken görmedim bu zamana kadar. Neden gitme ihtiyacı hissettin?"

Her sorusunda başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken duraksadığım her saniye onun şüphelerini doğruluyor gibiydi. "Senden sonra dengem bozuldu," diye bağırdım fire vermemeye çalışarak. "Her şey altüst oldu. Gitmek zorunda kaldım." Hâlâ inandığına dair bir izlenim yoktu yüzünde. Benim de inandırabileceğim başka bir şeyim kalmamıştı. Ne diyebilirdim daha, bilmiyordum.

"Telefonu ver," diyerek elini uzattığında gözlerim dehşetle büyüdü. En ince ayrıntısına kadar inceleyecekti. Bulunduğumuz daracık alanda kapana kısılmış gibi hissediyordum kendimi. Telefonu vermezsem o, bu sonuçlara zaten çok rahat bir şekilde erişecekti. Tam o anda benden yana bir şey oldu. Kapı çaldı ve Pınar "Abi," dedi tedirginlikle. O an içimden şükredip bildiğim tüm duaları okumaya başladım. "Sonra," dedi Çakır gözlerini üstümden çekmeden.

Tam tekrar bir kasvet sarıyordu ki her yanımı, "Selma ablanın babası Osman Bey geldi," dedi Pınar. İşte bu, kurtulmam için çok geçerli bir sebepti. Çakır birkaç saniye durdu, baktı, baktı, baktı. Önceliğini belirlemeye çalıştı. Ardından şüpheci bakışlarını üzerimden çekmekte zorlansa da havada olan elini indirdi ve hızla arkasını dönüp odadan çıktı. Gözlerim baygınlıkla geri kayarken derin bir

soluk verdim. Birkaç kez kendime gelmek ister gibi soluklandım durdum. Kalbimin düzene girmeye başlayan ritmine rağmen ellerim ter içindeydi. Buz gibi tenimde hiçbir şey değişmemişti. Çakır bu konuyu kapatana kadar da geçeceğini sanmıyordum. Çok geçmeden ben de Çakır'ın peşinden çıktığımda, o merdivenlerin sonundayken ben başındaydım, onu görebiliyordum.

"Çakır Seyhanlı..." dedi iri yarı, göbekli bir adam. Adamın tekin bir tip olmadığı, yüzünden bile belli oluyordu. "Gönül isterdi ki geçmiş olsun demek için çalalım kapınızı..." Çakır aralarındaki mesafeyi kapatırken "Geldi, geçti," dedi tok bir sesle. "Yine gelir, yine geçer." Bu, yaptıkları işin getirilerinden kaynaklıydı. "Biz de sizi ziyarete geliyorduk ama yolda ufak bir kaza atlattık." Merdivenlerin sonuna vardığımda Mihriban kaşları çatık bir hâlde "Ne kazası?" diye sordu. Fakat benim cevap verecek hâlim yoktu. Geçiştirir gibi başımı salladım. Ev ahalisinin bir kısmı kapının girişine sıralanmışken, muhtemelen bir kısmı da içerideydi. Selma'yı ise göremedim.

"Duydum," dedi adam. Haberler tez yayılıyordu demek. "Bana geldiğin yolda böyle bir şey yaşaman, emin ol, seni olduğu kadar beni de üzüp öfkelendirdi. Baktırdınız mı, kimmiş, neymiş? Bizim çocuklara söyleyeyim," dediğinde eliyle dışarıyı gösteriyordu ki "Biz aramızdaki diğer meseleyi halledelim, kafi," dedi Çakır, adamın uzattığı yardım elini reddederek. "Ben hallediyorum kalanını. İhtiyaç olursa kapınızı çalarız." Sanırım aralarında hiçbir anlamda bir bağ kurulmasını istemiyordu ama direkt olarak terslemenin de meydan okuma olacağını düşünüyordu. Tatlı dille, gayet güzel bir şekilde reddetmişti. "Geçelim içeri," dedi Çakır, eliyle salonu işaret ederek. "Kızlar bir kahve yapsın."

Biz Çakır ile birlikte gitmiştik ama o yalnız adamlarıyla gelmişti. Gerçi sorun çıkaracak gibi durmuyordu. Konuşma tarzı da öyle değildi. Adam içeri girdikten sonra Çakır da girecekti ki girmeden önce kısa bir an göz göze geldik. Mimiklerini bile oynatmadı, bıraktığım yüz ifadesiyle kaldı ve içeri girdi. Biz de onların peşinden girdik. Esat ve Şura yan yana oturuyordu. Şura kimsenin yüzüne bakmıyor, dik bir tavırla karşısına bakıyordu sadece. Adam tekli koltuğa oturduğunda, Çakır oturmam için sadece benim görebileceğim bir baş hareketiyle yanını gösterdi. Çakır'ın yanına oturdum. Arkasına yaslanıp kolunu koltuğun kenarına dayadı ve dirseğinden

kırarak sakallarıyla oynamaya başladı. Sessizlik hâkimken "Evlenmişsin, öyle duyduk," dedi adam. Bunun da şokunu yaşadım. Yani böyle bir şeyi nereden haber almıştı? Sonra, Çakır'ın konakta onca insanın içinde haykırdığı geldi aklıma. Mutlaka dedikodular yayılıp durmuştu çalışanlar tarafından. Eminim ki resmî nikâhı olanlar bile bizim kadar evlilik muhabbeti yapmıyor, "karım" kelimesini bu kadar kullanmıyorlardı. "Düğün yaptığını duymadık. Hayırlı olsun," dedi. Çakır başıyla onay verdikten sonra "Düğün için vakit olmadı henüz. Yaptığımızda haberiniz olur muhakkak," diye karşılık verdi. Bundan benim bile haberim olmadığı hâlde sanırım Çakır kendince planlamıştı her şeyi. Gerçi adama verecek başka ne cevabı olabilirdi ki? Aramızdaki bu olayı nasıl açıklayacaktı? Geçiştirir gibi cevaplamıştı işte.

Adam "Olur tabii, olur..." dediğinde Pınar kahveleri ikram etti ve adam bir yudum aldıktan sonra "Belki toplu yaparsınız düğünü. Selma da kaçtı madem, çok bekletilmez," dedi kaşlarını çatarak. Sessiz sakin ama zor duran Şura bir anda yerinde doğrularak "Gerçekten bunu söylerken hiç mi utanmıyorsunuz?" diye çıkıştı. "Kızınız evlenecek bir adama kaçtı ve siz de gelmiş, düğün yapın diyorsunuz. Bu nasıl bir midesizlik?" Bunları söylerken yüzünü buruşturan Şura, adamın da suratının şişmesine neden olmuştu. Adam, Çakır'ı kendine muhatap aldı, Şura'ya cevap dahi vermedi. Selma sanırım babasına çekmişti. "Abi, o iş öyle olmayacak," dedi Çakır yerinde doğrulurken. Kapıya doğru bakıp "Selma'yı da çağırın buraya, konuşalım," dediğinde kapıda bir hareketlilik oldu ve Çakır tekrar adama döndü.

"Esat'ın hafta sonu düğünü var. Ayrıca abi..." derken biraz daha öne doğru çıktı ve gayet samimi bir dille onu ikna etmeye çalıştı. "Kızın rızası olmadan onu birine vermek ne demek? Adam kasap gibi bir adamken üstelik... Kız kendine bir çıkar yol bulamayınca bize sığınmış, biz de yardım ettik, konağımızda misafir ettik. Olay bundan ibaret. Kimsenin kimseye kaçtığı da yok, zorla yapılacak bir düğün de yok. Sen adamlığına yakıştırıp..." derken özellikle vurguladı. "Dersen ki benim evimden çıktı, bir daha geri istemem, ben kardeşim bilip sahip çıkarım. Ama karşılıklı rıza olmadan kimseyi kimseyle evlendirmem." Adam böyle bir cevap beklemiyor olsa gerek suratı kırmızıya dönerken "Ben kızımı kardeşi olmayan yere

kardeş diye bırakmam. Kapatma mı desinler? Üstelik kaç insan görmüş Selma'yı buraya girerken..." dedi homurdanarak. "Ben millete ne diyeceğim? Ne açıklama yapacağım? Evlendireceğiz derken karşı tarafa rezil rüsva olduk zaten. Bir de ikinci kaçtığı yerden kızı alırsak adımız ne diye çıkar?"

Yüksele yüksele söylediği şeylerden sonra "Ne olacak peki, abi?" diye sordu Çakır arkasına yaslanarak. "Ben Esat ile evlenmesine izin vermeyeceğim, bu kesin olan. Sen de böyle olmaz diyorsun. Ver hükmünü o zaman..." dedi meydan okur gibi. "Biz de dostumuzu, hasmımızı bilelim bu saatten sonra," diye ekledi. Çakır'ın geri adım atmayacağını anladığında adamın sıkıntılı solukları odanın içinde duyulacak kadar arttı. Adam etrafa bakınırken Selma'nın sesleri yankılandı sessizliğin içinde. "Ben gitmem, ben o adamla evlenmem..." derken Selma, Turan'ın koluna yapışmış, medet dilenir gibiydi. Turan ise koluna yapışan kızı uzaklaştırmaya çalışırken adam bir anda dikildi ve "Bu," dedi Turan'ı göstererek. "Ben bunu hep senin dibinde görüyorum. Normal bir koruma değil bu adam. Senin canın ciğerin, belli... Bu alsın o zaman," dedi heyecanla. "Esat madem evleniyor, e sen de evlisin, bu çocuk alsın Selma'yı, kapansın bu mevzu." Herkesin gözleri aynı anda büyürken "Ne!" dedi Turan kaşlarını çatarak. Kolunu tutan kızı saniyesinde iterken "Duydun, delikanlı," dedi adam. "Selma ile evlen, hasımlık muhabbeti kapansın burada."

Çakır "Olmaz," diye karşı çıkmıştı ki "Bu niye olmuyor?" diye sordu adam iyice delirerek. Çakır'ın karşı çıkmalarını sanırım düşmanlık için yer kolluyor gibi görüyordu. Kendi nezdinde uzlaşma sağlamak isteyen taraf kendisiyken, Çakır her şeye karşı çıkıyor gibi gözüküyordu. O kadar geri kafalı bir adamdı ki, Çakır'ın rızasız olmaz söylemini hâlâ anlayamamıştı. "Olmaz, çünkü..." dedi Turan, Çakır'dan önce söze girerek. Herkesin bakışları altında Turan, parmağında alyans olan eliyle Mihriban'ı işaret etti. Tek bir tedirginlik, şüphe dahi duymadan "Ben nişanlıyım," diye ilan etti.

7. BÖLÜM

Turan'ın sözlerinin ardından sadece Mihriban değil, hepimiz şaşırıp kalmıştık. Her ne kadar Turan'ın kendisini kurtarmak için böyle bir şey söylediğini bilsek de nişanlım olarak gösterdiği kişinin Mihriban olacağını beklemiyorduk. "Pardon?" dedi Mihriban bir anda lafa girerek. Gözleri kısılmış, içerisinde bulunduğu durumu alayla karışık bir öfkeyle karşılamıştı. "Nişanlı mıyız? Arkadaş çok şakacıdır," dedi Selma'nın babasına dönüp öfkeyle gülümseyerek. "Evet, kendisi nişanlı fakat benimle değil." Mihriban'ın reddetmesine karşın Turan hâlâ aynı tavrını sürdürerek hepimizi bulunduğumuz şaşkınlık hâlinde tutmaya kararlı gibiydi. "Kendisi şu aralar biraz tavırlı bana," dedi Selma'nın babasına dönerek. Yüzünde sinir bozucu bir gülümseme hâkimken konuşmaya devam etti. "Bilirsin..." dedi erkeksi bir baş hareketiyle. "Kadın milleti kıskançlık krizlerinde silip atıyor, sanki kırk yıllık yabancıymışız gibi davranıyor." Gözlerinin odağı anında Mihriban'ı buldu. "Bizzat kendisiyle nişanlıyız. Kendisi de bana sırılsıklam âşıktır. Ondan zaten bu tavrı, nazı niyazı..." Mihriban her bir kelimesinde tokat yemiş gibi sarsılıyor ama hiçbir uzvunu oynatamıyordu. Turan sanki gerçekten nişanlısıymış gibi gözlerinin içine gülerek bakarken kurduğu oyuna kendisini çoktan inandırmış gibi duruyordu. Mihriban ise duyduklarını idrak edememiş olsa gerek o gözleri boş ifadelerle karşılıyordu. Birbirine karışan ama bir türlü aynı hislerle kavuşamayan bakışlar adamın tok sesiyle birbirinden ayrıldı. Adam kafası karışmış gibi "Ben anlamadım," dedi duraksayarak. "Şimdi kimse boşta değil mi?" Çakır, bizim büyüttüğümüz sessizliği önce sert solukları, ardından tok sözleri ile dağıttı. "Abi!" diye söze girdiğinde karşısındaki adamın, kızını başına sarmak için yeni bir damat adayı arayan gözlerini ona çevirmesini ister gibi bir uyarı barındırıyordu sesi.

Karşı taraf bu uyarıyla birlikte Çakır'a döndüğünde, bakışlarında kendini belli eden bir dikbaşlılık vardı. Bu, Çakır'ı daha da öfkelendirirken ağzının içinde yuvarladığı küfürlerle boynunu hafifçe gerdi. Öfkesini en aza indirebilmek için elimi dizine koydum ve başımı ona çevirerek "Sakin ol," diye mırıldandım ikimizin duyacağı bir tonda. Uyarımı dikkate almış olacak ki sesinin tonunu daha düz tutarak "Senin niyetin belli," dedi, bir elini gerginlikle pantolonun sert kumaşına sürterek. "Sen Selma'yı gözden çıkarmışsın. Senin namus anlayışına göre kızını istemediği bir adamla zorla evlendirmek doğru." Adamın yüzü, duyduğu sözlerle birlikte önce gerilip sonra kızarmaya başladı. "Senin namus anlayışında," diye devam eden Çakır, ortamın her an biraz daha gerilmesine neden oluyor ama bunu zerre umursamıyordu. "Evden kaçan kızını zorla birisine yamamak var, anladık." Kendi sözlerini tasdikler gibi başını olumlu anlamda sallayıp devam etti. "Bunun sebebinin de yeni gireceğin iş olduğunu biliyorum ben." Duraksadı. İkisinin arasında bizim anlayamadığımız, gözleriyle konuştukları, oldukça karanlık bir bağ vardı. "Eyvallah abi," dedi ardından. "Ben sana gerekli her şeyi temin edeceğim. Her anlamda..." diye vurgularcasına başını salladı. "Sen de Selma'yı alıp evine gideceksin. Biz de burada kızını misafir etmiş olacağız. Bu konu da burada kapanıp gidecek."

"Ama..." dedi adam derin bir soluk alarak. Ağzından çıkmayan kelimeler dilinde döndü durdu. Çakır onun ne söyleyeceğini bilir gibi "Abi, ikinci kez bu teklifi yapmam!" dedi. Tehdit edercesine adamın gözleri irileşti. Ses tonunda onu küçümseyen, aynı zamanda da sıkılgan bir tavır vardı. "İlgilenmem gereken daha önemli konular var. Söyleyeceğimi de söyledim. Ya sen sunduğum bu teklifi kabul eder, buradan gidersin, dost kalırız ya da..." Çakır devam etmedi konuşmasına. Sustuğunda, kelimeleri adamı ürkütmüş gibi adam bir süre ne diyeceğini düşündü, bekledi, bekledi. Hepimize tek tek göz gezdirdikten sonra, başka şansı olmadığından mıdır bilinmez, başını ağır ağır sallayarak "Gidelim, Selma," dedi, oturduğu yerden kalktı. Hemen ardından Çakır da ayağa kalkarak eliyle kapıyı işaret etti. O an içimin rahatladığını hissettim. Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Selma önde, babası ve Çakır arkasında, konağın dışına doğru ilerlerken odadaki herkesin bakışları Mihriban'ı buldu. Dakikalardır içinde sakladığı öfkeyi dışa vuran Mihriban "Sen nasıl

böyle bir şey söylersin?" diyerek karşı koydu Turan'a. "Nasıl kendini kurtarmak için nişanlı olduğumuzu söylersin?"

"Kendimi kurtarmak için değil!" diyerek kestirip atan Turan, yüksek, itiraz istemez bir sesle devam etti. "Gayet bile isteye söyledim. İşime de geldi açıkçası, böyle bir durumda kalmak." Şaşkınlıkla gözlerim irileşmişti. Mihriban'ın da ağzı açık kalmıştı; "N-ne?" diye geveledi daha düşük bir tonda. "Nasıl?" Titreyen kelimelerinin arasında aradığı umut öylesine barizdi ki. Mihriban her ne kadar istemiyorum dese de kalbi dilinin aksine ona meyletmeye yer arıyordu fakat Turan hiç şaşırtmayacak o asi tavrıyla yakıp yok etmeye devam etti. "Babanın seni bana emanet ettiğini unutmuştun! Bir bahane ile hatırla istedim." Elini ona doğru havalandıran Turan'ın parmağını saran yüzük Mihriban'ın boynuna dolanıp nefesini kesmişti. Bu hareketi bile Mihriban'ı yaralamaya yeterken, Turan son darbeyi indirdi. "Belki nişanlı olduğumuz duyulursa oynaşacağın adamları çekeriz ayağının altından!" Turan'ın ima ettiği bu iğrenç sözleri midemi bulandırırken bakışlarımın ilgi odağı Mihriban oldu. Lal olmuştu ama kırgınlığını taşırdığı gözleri feryat figandı. Titreyen çenesiyle dudak kenarlarını dişlerken eli boynunu buldu. Usulca ovdu narin tenini. Ne nefes alabiliyordu ne de konuşabiliyordu... Yavaş yavaş ölüyor, ölürken onu da içinde öldürüyordu. İşittiğimiz sert adım seslerine eş zamanlı olarak Çakır'ın sesi yankılandı odada. "Oynaşacağın adamlar derken?" dedi tok bir sesle. Bakışları onun üzerinde kilit bir hâldeyken birkaç adım daha atıp, aralarında hatırı sayılır bir mesafe bıraktı. Turan sessizce baktı, baktı, baktı. Ne karşı koydu ne geri adım attı. Gururundan kaynaklı bir sessizlikti bu. Karanlığın düştüğü gözleri Turan'ı içine çekerken ve orada yok edecek kadar öfkeliyken yine de "Derdin ne oğlum senin?" diye bir soru yöneltti. "Bu kızla alıp veremediğin ne senin?"

"O Kadir deni-" Turan'ı bir hışımla başladığı ve yükseldiği kısımdan "Ulan sana ne amına koyayım!" diyerek Çakır indirdi. Yükselen omuzları düştü ve nefes nefese kaldığı o yükseklikten yere çakıldı. "Sana ne oğlum?" diye yineledi Çakır sözünü. Turan'ın karamsar kaldığı bakışları odanın içinde herkeste dönüyor, kimsede sabit kalmıyorken içine oturduğu o kadar belliydi ki. Çakır'ın böyle bir olaya tanıklık etmesi beni fazlasıyla mutlu ederken "Turan'ın bu yaptıkları ilk değil," diyerek konuşmaya girdim. Üstelik bir adım

atıp, sözümün bitmediğini gösteren çıkışımla Çakır'ın gözleri direkt olarak beni buldu. Karanlık bakışlarındaki tüm dikkati benim üzerimdeyken bir tek benim konuşmama müsaade edecekmiş gibi bir tavrı vardı.

"Buraya geldiğimiz gün de-" Niyetim o gün Çakır ile Mihriban'ı birbirine yakıştırdığından bahsetmek olacaktı fakat lal olmuş Mihriban, o an Turan'ın fazlaca zarar göreceğini düşündüğünden olsa gerek dili bir anda çözülüp "Kapatın bence konuyu," dedi bir adım öne çıkarak. Kırgınlığı taşıdığı gözleri feryat figanken acıdan taşan çığlıkları göz pınarlarına doldu. "Abi," diye neredeyse yalvaran gözlerle Çakır'a bakarken, sahiden de kapansın gitsin istiyordu. Bunu istemesinin en büyük sebebi de yine Turan'ın zarar görecek olmasıydı. "Ben hâlimden memnunum," dediğinde kan revan içindeki kelimeleri Turan'ın kaşlarını çatmasına sebebiyet verdi. Anlam veremediği sözler karşısında şaşkınlıkla kalmıştı. Mihriban kendini toparlamak adına derin bir soluk alarak gözlerini kısa bir an tavana dikti ve tekrar Turan'a çevirdi. "Ben seni bitiremezdim," dedi kendinden emin, titrek kelimeleriyle. "Sen kendini bende bitiriyorsun ya, sana ne kadar minnet duysam az."

Turan, aslında istediği tam olarak bu olsa da hiç mutlu olmuş gibi değildi. Hatta kısa bir an düşen göz kapaklarında dibe çekiliyor gibi bir hâli vardı. O dipte kayboluyor, çıkmak da istemiyor gibiydi. Her bir hareketini, gözlerini, titreyen ellerini, soluk alıp verişlerini bile dikkatle izliyordu. Yine de söyledikleri için, canını yaktığı o iğrenç sözler için bir açıklama girişiminde bulunmuyordu. Kendi o dipte boğulurken Mihriban'ı da yanına çekmekte tek bir an bile tereddüt etmiyordu. "Koruma artık şunu!" dedi Çakır tok bir sesle araya girerek. Onun dahi sabrının tükendiğini gösteren kelimelerle Turan sıkıntıyla sakallarını sıvazladı. Ardından büyük bir cesaretle "Sen karışma," dedi Çakır'a "Mihriban ile bizim aramızda olan bir konu-"

Yine net olarak başlayan konuşması Çakır'ın yüzünü buruşturup eş zamanlı olarak "Hangi ara lan?" diye kükremesiyle bölündü. Bir adım daha atmıştı ki hızla aralarına girip bir duvar vazifesi gördüm. Bir de Turan'ın çıkışmasıydı onu bu kadar yükselten. İleriye atılmak için an kollayan sert bedeni, öfkeyle kıyıya çarpan dalga misali bedenime çarptı. Çarpınca duruldu. Bedenime çarparak tenimden emdiği

sakinliğin ardından kısa bir an bana baktı. Şimdi ayrılsa tenlerimiz birbirinden, tekrar köpürecekti. Bedenini sarıp sarmalayan gömleği her soluğunda geriliyor ve öfkeli hâlini gözler önüne seriyordu. Bakışları tekrar arkamdaki adamı bulduğunda "Sizin aranız mı vardı?" diye sordu. Sorduğu gayet net sorunun cevabını beklemeden kendisi konuştu. "Sen bu kızı istemiyorsun diye biliyorum. Kızın sana bir halt ettiği yok zaten. Kendi yoluna bakıyor. Senin ne sikim derdin var da durmadan bu kıza yükseliyorsun?" Turan verecek bir cevabı olmadığından mı yoksa cevap vermek istemediğinden mi bilinmez, bir an sessiz kaldı. Ama Çakır sorgulayan bakışlarını tek bir an üzerinden çekmedi. Turan da Mihriban'a sunduğu o bahaneyi Çakır'a da sunmak istedi. "Babası bana-" dedi ama bu akşam tüm lafları ağzına tepildi.

"Ooo..." dedi Çakır yüzünü buruşturup inanmadığını belirten bir tonlamayla. Sıkılgan ses tonu öfkeyle yer değiştirirken "Geçecek-sin o işleri," dedi. "Babasıymış, oymuş buymuş... Biz neyiz burada amına koyayım? Benim evimde kim Mihriban'a ne yapıyormuş da sen durmadan 'Bana emanet,' diye geveleyip duruyorsun? Sana mı düşer ben varken?"

"Sana düşerse çek o zaman o lavuğu Mihriban'ın etrafından," dedi Turan geri adım atmayarak. Mihriban'ın burada oluşunu hatta bence hepimizin varlığını unutmuş gibiydiler.

"Kimmiş o lavuk dediğin?" diye sordu Çakır gözlerini kısarak. Turan tek bir an için bile duraksamadan "Kadir mi, ne sikimse!" dedi öfkeyle, küfürlü kelimeler dudaklarından dökülürken. Adını söylemek dahi kanını kaynatıyor, istemsizce bir yükselmeye geçiyordu.

"Kıskanıyor musun sen bu kızı?" diye sordu Çakır oldukça net bir ifadeyle. Turan duraksarken Mihriban'ın alaycı gülümsemesi hâkim oldu yüzünde. Onu kıskanmayacağına inancı öylesine çoktu ki.

"Ne alakası var?" dedi Turan kekeleyerek. Çakır'ın gergin bedeni tekrar hareketlendiğinde göğsüne birkaç dokunuş bıraktım. Fakat onun hareketlenmesi ileri atılmak için değildi. Mihriban'a bakarak "Kadir sana..." dedi fakat Pınar kapı girişinde "Abi," deyince duraksadı. Arkasını dönüp baktığında Pınar böldüğü için çekingen bir şekilde ellerini birbirine bağlamış duruyordu. Hepimizin odağı sessizlikle birlikte onda olunca gerginliği daha da arttı. "Cansu Ha-

nım geldi de abi," dedi Pınar eliyle dışarıyı göstererek. "Nereye alayım?" Cansu'nun adını duyunca kan beynime sıçramış gibi dondum kaldım. Tenim karıncalanıyordu, az önce sakinleşsin diye sevdiğim o göğsüne şimdi bilinçsizce tırnaklarımı geçiriyordum. "Beklesin bahçede..." dedi Çakır hiç düşünmeden. "Geliyorum şimdi."

O tekrar önüne dönerken benim çatılmış kaşlarım yüzündeydi ama o bana bakmadan direkt olaya geri döndü. "Kadir sana bir şey mi yaptı?" diye sordu. O kadar sert bir ton kullanmıştı ki Mihriban'ın sessizliğinden dilini yutmuş gibi beden diliyle reddettiğini anlayabiliyordum. Benim için şu an tüm konu Cansu'nun neden buraya geldiğiydi ve Çakır'ın neden benimle göz teması kurmadığıydı. Batan tırnaklarımı hissetmemesi olanaksızdı. Tepki vermiyordu. Cevabını alır almaz tekrar arkamdaki Turan'a döndü. "Bana bak, oğlum," dedi işaret parmağını uyarırcasına havalandırarak. İtiraz kabul etmez ses tonuyla "Bir daha seni bu konuda uyarmayacağım," diye vurguladı. "Şu kızın bir kez daha üzüldüğüne şahit olursam nedenini sorgulamadan sikerim belanı."

Bir an arkamı döndüğümde Mihriban'ın stresten dudaklarını kemirdiğini gördüm. Turan ise hiçbir şey demeden, bir Mihriban'a bir Çakır'a bakıyordu. Gerilmiş yüz hatlarında damarlar, içinde bulunduğu karmaşayı yansıtırcasına belirginleşmişti. Göğsü elimin altından hareketlendiğinde bakışlarımın odağı tekrar Çakır oldu. Arkasını dönüp bana hiçbir şey demeden o kadının yanına gidiyordu resmen. Dışa vuramadığım öfkem içimde patladı. "Merak etme," diye bir ses duydum ardından. Arkamdan gelen ince, narin sesin sahibi Mihriban'dan başkası değildi. Turan'a doğru birkaç adım yanaşmış, aralarındaki mesafeyi en aza indirse de kelimelerinde ki soğukluk uçurum gibiydi. "Eğer Kadir ise derdin, aramızda zerre bir şey yok. Burada güya babamı bahane edip durdun ya Turan..." dedi başını ritmik bir şekilde sallayarak "İstanbul'da bana sunacağın hiçbir bahaneyi kabul görmeyeceğim." Yüzündeki, sesindeki başkaldırıya rağmen Turan hissiz bir şekilde karşısında durmaya devam ediyordu. Açık açık, Turan için asıl tehdidin Ferdi olduğundan bahsediyordu. "İki gün sonra her şey bitecek. Sadece iki gün burada birbirimize bulaşmadan, sessiz sakin, şu düğünün bitmesini bekleyeceğim. O yüzden son kez bu yaptığına da eyvallah. Ama İstanbul'a döndüğümüzde asla eski Mihriban'ı bulamayacaksın."

Meydan okuyuşu Turan tarafından çatık kaşlarla karşılanmıştı. Tam yanından geçecekken Turan bileğini sıkıca kavradı. Mihri ise bu hareketle duraksamak zorunda kaldı. Aniden ona çevirdiği öfke dolu bakışlarıyla saçları savrulup önce Turan'a dokundu, ardından üzerine düştü. İkisi de durdu, durdu, durdu. Ölüm sessizliğini bozan tek şey nefes alışverişlerinin duyulmasıydı. Turan ağzını açacak gibi oldu fakat yaşanmışlıklar boğazına durup kelimelerinin dökülmesine engel oldu. "Bir şey mi diyeceksin?" diye sordu Mihriban ters bir tonlamayla. Turan durdu, birkaç saniye baktı ve başını iki yana sallayarak "Yok," dediğinde Mihriban kolunu savurarak çekti. Eş zamanlı olarak burnundan verdiği solukta sıkılmışlık vardı. Onun dokunduğu bileğini sıvazlayarak izlerini silmek istercesine bastırdı ince parmaklarını narin tenine. İğrendiği bir yüz ifadesiyle bunu yaparken Turan'ın gözüne sokmaktan da geri durmuyordu. Haklıydı da. Onun iğrenç yüzük gösterisi karşısında bu yaptığından çok daha fazlasını hak ediyordu. "Bir daha gereksiz temaslarda bulunma öyleyse," dedi tavrını tasdikler bir tonlamayla. Ardından da hiç beklemeden arkasını dönüp odasının yolunu tuttu. Turan, Mihriban gidene kadar kararmış bakışlarını üzerinde tuttu. Ardından Turan da bir hışımla odadan çıkınca odada Esat, Şura, ben kalmıştık. Sertçe çarpan kapı sesi Turan'dan gelmişti. Tüm konağı inletecek hatta kısa bir an içime korku salacak derecede bir çarpmaydı bu. Elim istemsizce kalbimi buldu.

"Bakayım ben şuna," diyerek Esat da peşinden gidince Şura ile baş başa kalmıştık. "Hadi," dedi Şura bana doğru adımlayarak. Eli, kolumu sıvazlarcasına yön gösterirken "Mihriban'a bakalım biz de," dedi fakat benim aklım Çakır'daydı. Cansu ile ne derece bir yakınlıkla ne konuştuklarını merak ediyordum. "Sen git, geliyorum ben şimdi," dedim. Bir an duraksasa da hiç ikiletmedi, sorgulamadı. Onaylarcasına başını sallayıp merdivenlere yöneldiğinde ben de dış kapıya doğru ilerledim.

Ahşap kapıyı Turan ve Esat'a göre daha yumuşak açıp dışarı baktığımda hava epey kararmıştı. Bahçeyi aydınlatan sokak lambaları dışında bir de Cansu'nun arabasının farları yanıyordu. Bu çok durmadan gideceğinin göstergesiydi sanırım. Kapının arkasından ileri geçmedim ama geri de çekilmedim. Onları izledim. Cansu arabaya doğru yaslanmış, elleri göğsünde bağlı dururken Çakır he-

men karşısındaydı. İkisinin de ciddi bir yüz ifadesi varken "O mu?" diye sordu Çakır tok bir sesle çenesindeki sakalları sıvazlayarak. Ses tonunun arkasında gizlediği tedirginliğin yanında büyük de bir öfke gizliyor gibiydi. "Öyle duruyor," diye onayladı Cansu. Kısa bir es verirken derin de bir soluk bıraktı. "İşler bundan sonra çok daha karışık bir hâl alacak." Biçimli kaşları hafifçe çatılırken "Saklayamayız," dediğinde Çakır'ın arkaya odaklanmış bakışları anında Cansu'nun gözlerine kilitlendi. Neyden bahsettikleri hakkında bir fikrim olmasa da Çakır'ın bunu kabul etmeyeceğini yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Onun bahsettiği o konuya dahi değinmeden "Korumaların sayısını arttıralım," diye emir verdi. "Özellikle düğün akşamı için."

"Arttıralım arttırmasına da..." derken olduğu yerde doğruldu. "Daha ne kadar arttırabileceğiz ki? Bizi satıp satmayacakları bile şüpheli." Cansu'nun ses tonu düşüktü ve peşinden Çakır'ın yine hoşlanmayacağı bir şeyi söyleyecek gibi duruyordu. Cansu yerinde dikleştiğinde Çakır belli belirsiz bir adımla geri çıktı ve varlığımı fark etmeden koyduğu bu mesafe yüzümde bir tebessüme sebep oldu. "Bence bir toplantı düzenleyip safımıza çekebildiğimiz kadar..." Çakır'ın sakallarını sıvazlayan parmakları duraksadı. Cansu bu duraksamanın sebebini anlamış olacak ki "Daha güçlüler..." dedi ikna etmek ister gibi.

"Dostunla düşmanının yerini değiştireceğiz. Güçlünün yanında olup desteğini alacağız. Onları yanımıza çekmek için de, üzgünüm ama bazılarını harcayacağız. Başka türlü-" Çakır'ın kati surette kabul görmezliği belirten bakışları kısıldı. "Boyun bükmemi istiyorsun," dedi inanamamış gibi. "Dostun elini büküp düşmana boyun büktürmek istiyorsun." Geceleri aydınlatan mavilerine karanlık bürünmüştü. Çakır'ın böyle bir şeyi asla yapmayacağını ben bile bilirken bu kadının, bu işlerin içindeyken onu tanıyamamış olması çok garipti. İçinde bulundukları durumun çaresizliği ise beni korkutmuştu.

"Kırsınlar!" dedi yüksek bir tonla. Eli net olduğunu vurgularcasına ortaya düştüğünde sözlerine devam etti. "Eğer öyle bir şey yaparsam, şereften yoksun olduğum o gün dostumun elini büktürdüğüm o eller, düşmana eğdiğim o boynumu kırsın."

"Başka bir seçeneğimiz var mı?" diye sordu ciddiyetle. Ses tonunu da bir miktar yükseltmişti, böylelikle daha ikna edici olacağını düşünüyordu muhtemelen. "Bilmiyorum farkında mısın ama tehlikede olan sadece sen değilsin. Hatta tehlike sıralamasındaki en son kişi bile sen olabilirsin. O kadar çok kişi üzerinden yürüyecekler ki üzerine. Hangi birini nasıl korumayı düşünüyorsun? Hele şimdi..." diye vurguladı. "Mahru ile tekrar bu kadar yakınlaş-"

"Sakın," diyerek parmağını doğrulttuğunda öfkeden dönmüş gözleriyle bir adım attı fakat duraksadı. Karşısındaki bir erkek olsaydı durmayacağını o kadar iyi biliyordum ki. Bu basit söylem, ihtimal dahi onu deliye çevirirken ben zerre korkmamıştım. Güven duygusu da kendi içinde ayrılıyordu sanırım. Bazı konularda Çakır'a zerre güven duymasam da tam olarak o ayrımlar burada devreye giriyordu; ben ona bu konuda sonsuz bir güven duyuyordum. Beni kendi canından bile öte görüp koruyacağına o kadar emindim ki. Attığı o tek adımda dişlerini sıkarak durdu, yüz hatları gerildi. Uyarırcasına parmağını havaya kaldırdı. "Beni Mahru ile tehdit edecek adam anasının karnından doğmadı. O, senin az önce bahsettiğin sıralamada ne önde ne sonda ne ortada..." dedi sert bir ses tonuyla. "Mahru ile ilgili hiçbir şey olamaz."

Cansu ise başını iki yana sallıyor ve dudaklarını dişliyordu. "Bul o zaman..." dedi vazgeçmiş gibi. "Bir çözüm yolu bul. Çünkü durmayacak. İstediğini almadan durmayacak. Bugün yaşadığınız bu olay başlangıçtı. Bir sonraki hamlesi daha da büyük olacak." Çakır'ın şakaklarından başlayıp kısacık saçlarından yukarı doğru çıkan parmaklarıyla sıkıntılı soluğu duyuldu. Eş zamanlı olarak da başını çevirmesiyle göz göze geldik. Duraksadı. Bir süre gözleri benim üzerimde kalınca da Cansu'nun da dikkatini çekti ve Cansu da bana doğru döndü. Kendimi saklama girişiminde bulunmadım. Öyle bir niyetim de yoktu zaten. Saklanmıyordum.

"Mahru," dedi düz bir sesle Çakır. Bakışları beni tereddütle tarıyor, sebebini anlayamadığım bir şeyi çözmeye çalışıyor gibiydi. Bunu yaparken de elini bana doğru uzatarak "Gelsene," dedi. "Cansu ile tanış." Sesindeki bu sakinliğin yanında gözlerimizin kesiştiği o kısımda bir sorun gizliydi. Henüz çözülmemiş ama şu an için arka plana atılmış bir sorun. Çakır bu bebek konusunu daha netliğe kavuşturmamıştı kendi içinde fakat Cansu'nun yanında bana tavrını

açıkça gösteremiyordu. Ona doğru adımladım ve çok kısa bir aralık kaldığında eli belimi kavrayarak bedenlerimizi neredeyse bir bütün hâline getirdi. "Cansu," dedi gözleriyle karşımdaki kadını işaret ederek. Cansu üstten üstten bakışlarını üzerimde tutarken ikimizi yan yana yakıştırmadığını samimiyetsiz ifadesiyle belli etti. "Ben senin adını sıklıkla duyuyorum zaten," dedi Çakır'a doğru bakarak. Tesadüfi bir bakıştan daha uzun süren bu bakışma bir kadının anlayabileceği türden bir ilgi barındırıyordu. Çakır'ın gözleri ise benim üzerimde sabitti. "Cansu ben," dedi elini uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Çakır sevdiği, önem verdiği insanlardan sıklıkla bahseder ama ben sizin adınızı hiç duymamıştım," dedim onun yüzündeki samimiyetsiz gülümsemeyi takınarak. Çakır'ın dudak kıvrımlarının yavaşça yukarı kalktığını görebiliyordum. Belimdeki elini hafifçe kıpırdatıp tenimi okşadı. Oldukça açık olan bu söylemim Cansu tarafından anlaşılmıştı elbette. Bozulur gibi olan ifadesi anında toparlanırken "Mahru," diyerek, uzattığı eline karşılık verdim. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Suratının düşüşünü hiçbir şekilde saklayamıyordu. Kısa bir sessizlik oluştuğunda boğazını temizleyerek "Ben gideyim o zaman," dedi Cansu. Kendini fazlalıkmış gibi hissetmiş olmasından kaynaklı bir istekti bu. Yoksa az önce hâlinden gayet memnun gibi gözüküyordu. "Yine bekleriz," dedim itiraz etmeden. Başını salladı ve "Görüşürüz, Çakır," dedi bana doğru bir kez bile bakmadan. Çalışır vaziyette olan arabasına bindi. İkimizi bir arada görmeyi hiç istemiyor olacak ki arabaya bindikten sonra da yüzümüze bile bakmadan arabayı geri geri çıkardı.

"Görüşürüz, Çakır," dedim ağzımda yapmacık bir sesle başımı iki yana sallayarak. Çakır, eli belimde, beni sarıp sarmalarken ben giden arabanın arkasından bakıyordum. Sesimin sakin tonlamasında bile bariz bir kıskançlık ve öfke duygusu hâkimdi. Saçlarımın arasına, yüzümün yarısına sıcak bir nefes karıştı ve bu nefeste bir gülümseyiş vardı. Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzlerimiz birbirine oldukça yakın bir duruma geldi. Belli belirsiz bir gülümseme vardı ama bu, anlık tepki verdiğim durumdan kaynaklıydı. Zira devamında gelecek olan tehlikeli sorgu sualleri hissetmemek olanaksızdı. Lakin içinde bulunduğumuz durumu kendi lehime çevirmek adına

"Sana yürüyor," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ben de sana yürüyorum ama," dediğinde soğuk bir ses tonuna sahipti. O "ama"yı da epey baskılı bir şekilde söylemişti.

"Ben gelince pek bir keyfi kaçtı, kıyamam," dedim gözlerimi devirip aksi bir sesle. Ardından eve girmek için hareketlenmiştim ki kolumdan tutarak beni durdurdu. Bileğime sarılı parmaklarıyla "Gereksiz triplerini, nazını niyazını sonraya saklarsın. Şu an için daha önemli bir konumuz var." Düşündüğüm konuyla bedenime bir ateş düşmüşken duyduğum kelimelerle kulaklarım yanıyordu âdeta. Ne diyeceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Geri doğru adımlarken beni de kendine doğru çekti. Hemen arkasındaki masanın ucuna doğru yaslanıp bileğimi serbest bıraktı. Tepkisizce karşısında duruyordum ve o soğuk, kararlı, sert bakışlarını üzerimde dolandırıyordu.

"Yorgunum," dedim geçiştirir gibi. "Şu an hiçbir şey konuşacak durumda da değilim." Bunları oldukça kararlı söylediğimi düşünüyordum lakin o benden daha kararlıydı ve beni duymazlıktan geliyordu. "Benden ne saklıyorsun?" diye sordu açık açık. İşte o an büyük bir ustalıkla "Hiç..." dedim bir anda. "Hiçbir şey..."

O kadar sakin ve hızlı bir cevap olmuştu ki bu, Çakır'ın yüzüne bir gülümseme yayılmasına sebep oldu. Bu gülümseme kafasında kurduğu şeylerin doğru olduğuna dairdi. Ben aksini iddia etsem de onun tarafından cevabım çoktan ekarte edilmişti. Başını bana doğru azıcık uzattığında yüzlerimiz epey birbirine yanaşmıştı. Elleri arkasındaki masadan destek alırken, bile isteye dudakları arasından çıkan o sıcak nefesleri benim aralık dudaklarımdan içeri doldu. İfadesiz bakışları her daim korkutucuydu benim için. Ne düşündüğünü anlamak pek mümkün olmuyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. "Yalan söylüyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. Eş zamanlı olarak başımı iki yana sallayıp reddetsem de, o da evet dercesine hareket ettiriyordu başını. "Yalan söylediğini bilecek kadar tanıyorum seni," dedi o tok sesiyle. Evet, tanıyordu ve ben onu nasıl kandıracağımı bilmiyordum. Titreyen göz bebeklerim bile beni ele verirken arkamı dönüp gidecektim fakat tekrar bileğimi tuttu, beni kendine doğru çekti. Sırtım gövdesine yerleştiğinde bir bebekmişim gibi sarıp sarmaladı beni. Bileğimi tutan o sert parmakları o kadar yumuşak bir şekilde okşadı ki tenimi, içim sızladı... Diğer eli

karnımı sararken başını omzuma yerleştirdi ve ben gözlerimi kapadım. Tenimde dağılan nefesleriyle "Bırak..." dedim ama gitmek için de bir adım atmıyordum. Onca senenin yükü öylesine üzerimdeydi ki... Onunla da paylaşmak istiyordum ama onun o ağırlıkta ezilmesine de gönlüm razı olmuyordu. "Bırak, gideyim," dedim tekrar.

Derin bir nefes aldım ve "Bizim bir bebeğimiz..." dediğinde veremediğim o nefeste boğuldum kaldım. Ben ona bu cümlenin sonunda bir bebek kaybettiğimizi söyleyemezdim ki. "Bebeğimiz" diye bahsederken bile şefkatle titreyen kelimelerinin ardından "kayıp" sözü çok ağır olurdu. Onun teniyle gevşeyen bedenim anında elleri arasında gerginleşti ve hızla gözlerimi açarak "Yeter!" dedim yüksek bir tonla. "Hamile kalma ihtimalimin oldukça düşük olduğunu az önce belgeleriyle görmüşken 'bebeğimiz' diye başlayan cümleler beni ne kadar yaralıyor, farkında değil misin?" diye sordum. Ağlayacaktım. Onun kendine yük etmemesi adına sakladıklarım bana ağır geliyor, taşıyordu fakat onun yanında direnmek fazlasıyla zordu. "Neyi duymak istiyorsun, ben anlamadım," dedim beni saran kollarını iterek. Bir iki adım atıp karşısına geçtiğimde yüzümü buruşturdum fakat gözlerimi kaçırarak konuşmaya devam ettim. "Birkaç saat önce ölümle burun burunaydık, farkında mısın? Ben daha bunu atlatamamışken ne konuda sorguya çekildiğimi bile bilmiyorum. Sana verebilecek başka bir cevabım yok benim," dedim derin bir nefes alarak. Duraksadım ve yüzüne baktığımda konuşmamın onda nasıl bir etki yarattığını sorguladım. Durulmuştu lakin hâlâ bana inanmadığı aşikârdı. Daha ne yapacaktım, hiç bilmiyordum. Konuyu irdelemek istiyordu ve benim nasıl kaçacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Canımı yakmaktan gerçekten bu kadar çok mu zevk alıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak. Dik bir tavırla yüzüne bakarken hiç de mahcup bir ifade yoktu yüzünde. Sanki kaçmak istediğimi anlamıştı ve o yüzden tepkisiz kalıp sadece hareketlerimi gözlemliyordu. "En hassas yerimden sen de deşmezsin ya Çakır..." dedim hayal kırıklığı barındıran bir tonda. "Sen de yapmazsın ya bunu." Cevap vermedi. Sadece baktı, baktı, baktı. Yüz ifadesi düştü ama söylediklerimden dolayı değildi bu. Kaçışımın altındaki o nedenleri kendi içinde sorguluyordu ve sanırım ben artık onda daha fazla şüphe bırakmıştım. Dahasına izin vermeden başımı iki yana salla-

yarak arkamı döndüm. Şimdi beni durdurup kolları arasına alması lazımdı. Söylediklerimden sebep, yanımda olduğunu belirten, beni sakinleştirecek konuşmalar yapması gerekiyordu ama yapmadı. O yapmayınca duraksadım. Onu bu kadar şüphe içinde bırakmışken bırakıp gitmem demek anında araştırması demekti. O yüzden, belki de normal şartlar altında yapmayacağım bir şeyi yapıp başımı geri doğru çevirdim. Ciddiyetle bana bakıyor, elleriyle ahşap masayı tüm gücüyle sıkıyordu. Derin bir nefes alarak "Benimle uyur musun?" diye sordum. "Çok uykum var ama bugün yaşadıklarımızdan sonra..." Duraksadım ve gözlerinin içine bakarak "Korkuyorum," diye tamamladım sözümü. Başını salladı ve yaslandığı yerden ayaklanarak bana doğru adımladı. Şu anı kurtarabilmiştim ama sonrası ne olacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Ben bu kaybı ona nasıl açıklayacaktım, hiç bilmiyordum. Eli belimde, beni yönlendirirken tüm dertlerimle, kayıplarımla, yüklerimle bedenimi ona yasladım ve hafiflediğimi hissettim. Konak epey sessiz görünüyordu. Herkes odasına dağılmıştı. Pınar mutfağın orada kapı girişinde gizliden bizi izlerken merdivenlere yönelip odamıza çıktık. Üzerimi dahi çıkarmadan yatağa uzandım. Bacaklarımı karnıma topladığımda o da aynı şekilde yanıma uzandı ve beni kolunun altına çekti. Başım göğsünün üzerine düştüğünde parmakları beni uyutmak istercesine saçlarımda dolandı. Ona başkaldırışlarım, asi tavırlarım ve meydan okumalarım yine onun dokunuşlarında etkisini yitiriyor, mağlubiyetle sonuçlanıyordu. "Mahru'm..." diye mırıldandı çenesi saç diplerimdeyken. Bu ses tonu sorgu sualin şimdilik bittiğinin, daha çok şifa olmaya yönelik olduğunun göstergesiydi. Kuş gibi hafifleyen yüreğimin çırpınışlarında derin bir soluk alıp "Özür dilerim," dedi. "Benim yüzümden o kadar çok şey yaşadın ki ne desem, ne yapsam bunları telafi edemeyeceğimi biliyorum ama seni sevmekten de öte gidemiyorum." Sessiz kalıp sadece göğsünde nefeslendim. Dudakları usulca saç diplerime bir buse bıraktı. Mayıştım, mayıştım, mayıştım. Parmakları saç diplerimde masaj yapar gibi kımıldanırken bir hayli yorgun olan bedenim bu gevşeme karşısında derin bir uykuya kendini bıraktı.

☾

Etrafıma bakındım, delicesine esen rüzgâr içime işliyordu. Akşamüzeriydi ve hava fazlasıyla kapalıydı. Birazdan yağacak şiddetli yağ-

murun göstergesi gibi ara ara duyulan gök gürültüsüyle irkilerek etrafa bakındım. Bizim mahalledeydim ama sokaklar bomboştu. Bir adım attığımda fark ettim; ayaklarım çıplaktı. Buz gibi betonun soğuğu iliklerime kadar işlerken parmak uçlarımdan başlayan derin sızı bedenime yayılıyordu. İliklerime kadar üşüyüp titresem de bir tek bundan ibaret değildi sancılarım. Bir adım atmaya kalktığımda karnıma saplanan derin sancıyla bedenime baktım. Karnımda bir bıçak vardı ve üzerime oldukça bol gelen o beyaz elbise kana bulanmıştı. Titreyen ellerimle dokunmaya çalıştım, dokunamadım. Kanıyordu, fazlaca kanıyordu. Ellerim titriyor, nefesim kesiliyorken ne yapacağımı bilmiyordum. Etrafıma baktım, olduğum yerde döndüm ama kimse yoktu. Sokağın ortasında, karnımda bir bıçakla ölüyordum ama kimse beni görmüyordu. Birkaç adım attığımda "Kimse yok mu?" diye bağırdım. Sesim titrek olmasına rağmen oldukça güçlü çıkıyordu ama kimse duymuyordu. "Biri bana yardım edebilir mi?" diye bağırdım tekrar.

Gittikçe artan kanın şiddetiyle öldüğümü hissediyordum. Canımdan can gidiyordu ama kimse beni duymuyordu. Koştum. Elimi o yaranın çevresine koyarak, sokakta etrafıma baka baka koştum. Ayaklarımın altına batan taşların acılarıyla sendeleyerek koştum. Birini aradım bana yardım etsin diye, kimseyi bulamadım, babama, evime koştum. Kurumuş dudaklarımdan giren her nefes boğazımda yakıcı bir acıya sebep oluyordu. Karnımdaki acı gittikçe şiddetleniyordu. Koştum, koştum, koştum... Ama hiçbir yere varamadım. Evimin yolunu bildiğime adım gibi eminken bomboş bir araziyle karşılaştım. Ev yoktu. Hatta daha önce burada hiç var olmamış gibiydi ama ben biliyordum. İnsan evini bilirdi. Benim evim buradaydı. Korkum daha da artarken etrafımda döndüm. Tanıdık bir yüzü geçtim, bir insan aradım. Ruhum çekiliyordu. Ölmek üzereydim ve bundan delicesine korkuyordum. Ölmek istemiyordum. Tek bir adım atacak hâlim yokken can havli tam olarak bu demekti sanırım. Hızla, tüm gücümle titreyen bedenime rağmen büyük büyük adımlarla etraftaki evlere koştum. Avuç içlerim patlayana kadar camlara vurdum ama kimse beni duymadı.

"Kimse yok mu?" dedim gözyaşım kirpiklerimden süzülürken. Buz gibi tenimde sıcacık yol aldı. "Ölüyorum ben, kimse yok mu?" Ses gelmeyince sendeleyerek karşı eve doğru adımladım. Perde

açıktı. Rasim amca içerideydi ve sıcacık evde yere oturmuş, torunlarıyla oyun oynuyorlardı. Hızla cama vurduğumda "Rasim amca..." dedim gülümseyerek. Şimdi beni fark edecekti ama olmadı. Kaç kez vurursam vurayım duymadı beni. Yüzümdeki gülümseyiş yerini düm düz bir ifadeye bırakırken korku kanıma işledi. Kimse beni görmüyordu, duymuyordu.

"Rasim amca..." dedim ağlamaklı hâlimle. "Allah aşkına, bak bana. Öl-" dedim, nefesim kesildi. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken "Ölüyorum," dedim tekrar. "Ne olur, gör beni." Cama doğru başını bile çevirmedi. Torunlarıyla oynamaya devam etti. Gücümün gitgide tükendiğini hissederken sırasıyla tüm kapıları çala çala, ayaklarımı sürüye sürüye yol aldım. Çaldığım her kapı duvardı resmen. Sokağın başına doğru ilerledim. Bembeyaz elbise kanın rengini almış, tenim beyazdan mora dönmeye başlamıştı. Vaktim kalmamıştı. İleride bir kalabalık gördüğümde tekrar tüm gücümle adımlamaya başladım. Yüzümde umut etmenin gülümseyişiyle içlerine dâhil olduğumda kimse beni fark etmedi. Omuzlarına dokundum, karşılarına geçtim, "Buradayım," dedim ama görmediler, duymadılar.

"Ben buradayım!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım. Kimse yüzüme bile bakmadı. Sonra onu gördüm. O kalabalığın ilerisinde tek başına, avucunda derin bir kesikle bana bakıyordu. Gözyaşlarımın görüş alanımı bozmasına rağmen onu seçebilmiştim. Boğazıma duran o yumruyu yutkunup elimin tersiyle gözyaşımı sildim ve ona doğru adımladım. Kastığım bedenim onu görünce gevşedi. Ağlamalarım şiddetlendi ama içimdeki o kara bulutlar dağılmaya başladı. Elime bulaşmış kanla birlikte karşısına dikildiğimde "Kimse beni görmüyor, duymuyor..." dedim titrek bir sesle. "Evim yok. Evimi kaybettim." O kadar korktum ki o da beni görmeyecek, duymayacak diye. Sonra tebessüm etti, nefes aldım. "Senin evin benim. Kimse seni görmese de ben görürüm..." dedi güven veren ses tonuyla. "Ben seni duyarım."

Kelimeleri efsunlu olmalıydı ki buz kesen tenime bir sıcaklık bahşetti. Ama sızlayan yaram hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğinin göstergesiydi. Dizlerim titriyordu, bilincim yavaşça kayboluyordu. Sanırım sürem dolmuştu. "Ben..." dedim başımı öne eğerek. Karnımda olan bakışlarımla "Ölüyorum..." dedim. Titrek ellerim o yaraya dahi dokunamazken o bana doğru bir adım attı. Son kez, ölme-

den önce son kez, adını gözlerinin renginden alan o adama baktım. Ölmeden önce son kez onu hissetmek istedim. Korkum baki ise de yanında ölmek o kadar da kötü bir seçenek değildi. Fakat o, ölüme dahi meydan okumak istercesine kesik ve kan içinde olan avuç içiyle bıçağı tuttu ve çekti. Canım yanacak düşüncesiyle yüzüm istemsizce kasılsa da canım yanmadı. Hissetmedim bile. Karnımdaki o yaraya doğru baktığında elini usulca yaklaştırdı. "Ben varken ölemezsin," dedi yaralarımızı birleştirerek. Dokunduğu yerler anında iyileşti, yaralarımız birlikte kapandı. "Sana demiştim..." dedi bana bakarak. Onun elleriyle tekrar can buldum. "Kimsen yoksa ben varım."

Gevşeyen bedenim tekrar huzuru bulmanın rahatlığıyla kıpırdanırken kendimi boşlukta hissettim. Beni sarıp sarmalayan o eller yoktu. Korkudan gözlerimi bile açamazken elimle yatağa dokundum ama yoktu. Yatak boştu; kimse yoktu. Ben yine yalnızdım. Gözlerim korkuyla aralandığında zifirî karanlık olan odada etrafa bakındım. "Çakır!" dedim ağlamaklı sesimle. Bağırdım ama ses gelmedi. Yine kimse beni duymuyordu. "Neredesin?" dedim titrek kelimelerimle. Dizlerimin üzerinde doğrulup etrafa biraz daha bakındıktan sonra tekrar çıplak ayak koşmaya başladım. Kapıyı araladığımda sarı loş bir ışık karşıladı beni. Kimse yoktu, ses yoktu. Sadece ben ve nefes seslerim vardı. Rüyamdaki gibiydi. Kapılara vurdum hatta vurmakla kalmadım, öfkeyle kapıları açtım. Boş duvarlarla karşılaştım. "Neredesin?" diye bağırdım dehşet içinde. "Yine mi gittin? Neredesin?" Birkaç kapı açıp kimseyi bulamayınca ağlamaklı hâlimle tırabzanlara tutuna tutana merdivenleri indim. "Çakır..." diye avazım çıktığı kadar bağırırken saati de başkalarını da umursamadım. Tek gayem onu görmek, onu bulmaktı. Soğuk parkeyle temas eden ayaklarım bana rüyalarımdaki korkuyu hatırlattı ve gözyaşlarım hızla süzüldü.

"Çakır..." dedim tekrar boğazım yırtılırcasına bağırırken. Pınar'ı görüyordum ama işitemiyordum. Tek bir şeye odaklandığım için diğer her şey uğultudan ibaretti. Dış kapıya doğru koştuğumda kapı kolunu hızla açtım ve o an, seri bir hâlde hareket eden bedenim duraksadı. Çakır tam karşımda beni duymuş olacak ki telaşla eve doğru bedenini çevirmişken ben onu beklemeden ona doğru koştum. Arkasında birkaç adam vardı fakat kimseyi umursamadım. El-

lerimi geniş gövdesine sarıp gözyaşlarımı göğsüne bıraktım. "Gittin sandım," dedim hıçkırıklar içinde. "Korktum. Yine gittin sandım." Beni sakinleştirmek ister gibi dudakları alnıma ufak ufak öpücükler bıraktı. "Mahru'm..." dedi. Kalp atışları ritmini arttırmıştı. Sesimin yükselmesi bile onu telaşa sürüklemişti. Saçlarımı sevdi, beni sıkı sıkıya sardı. "Sigara içmeye çıkmıştım," dedi açıklama yaparak. Sonra yüzüm avuçları arasında yer buldu. Gözyaşlarımı başparmaklarının ucuyla temizlerken kaşlarını çatarak "Ne oldu sana?" diye sordu. "Biri bir şey mi dedi?" Başımı iki yana sallarken sadece ona sarılmak istedim ve başımı göğsüne koydum. "Gitme bir daha, ne olur..." dedim yalvarır gibi. Sonra sesim bir fısıltı gibi çıkarken "Kimsem yok..." dedim acı içinde kıvranarak. "Senden başka kimsem yok."

Başımı göğsünden kaldırıp tekrar gözlerine bakmamı sağladı. Titreyen göz bebekleri bir çare olmak istercesine bakıyordu en derinlerime. Sonra Mihriban'ın sesini işittim; "Mahru!" dedi korkuyla. Elbette konağı ayağa kaldıran sesimle uyanmaması imkânsızdı. Burnumu çekip arkamı döndüğümde Mihriban'ın korkuyla bana baktığına şahit oldum. Hemen arkasında da Esatlar vardı. Sonra Mihriban'ın bakışları yumuşadı ve merhamet barındıran bir hâle büründü. O beni defalarca böyle rüyalardan sonra sarıp sarmaladığı için "Yine mi aynı rüya?" diye sordu. Beni sağ salim görmenin rahatlamasıyla çırpınan yüreğini eliyle bastırdı. Başımı salladım sadece. Tabii sadece ikimizin bildiği bu durum Çakır'ın pek hoşuna gitmezken "Ne rüyası?" diye sordu. Seslenmesiyle birlikte yüzümü ona çevirdim. Mihriban, beni böyle görmesi sonucu asla yapmayacağı bir şey yapıp Çakır'a öfkeyle yükselmiş, "Abi," diyerek bir iki adım bize doğru yanaşmıştı. Abi deyişi saygıdan olsa da bariz olan öfkesini saklayamıyordu. "Sen bu kızın senin yokluğunda ne yaşadığını bilmiyorsun tabii..." Mihriban'a gözlerimi belerterek baktım ama o beni görmüyordu. Muhtemelen tepkimi sesli dile getirsem de yine duymayacaktı. O kadar odaklanmıştı ki beni bu hâle getiren olayın nedenine, onu kimse durduramazdı.

"Mahru'ya kızıyorsun ediyorsun ama bu kız sen yokken o kadar yok sayıldı ki..." dedi başını iki yana sallayarak. "Zaten bir ailesi yoktu. Seni de kaybedince, senelerce resmen tek başına kaldı."

"Nasıl?" diye sordu Çakır gözlerini kısarak. Mavileri kararmıştı. "'Yok sayıldı, tek başına kaldı,' ne demek?"

"Mihriban..." diyerek ona doğru bir adım attım ama Çakır bileğimden kavrayarak beni durdurdu. Mihriban ve Çakır sanki kimse burada yokmuş gibi birbirlerini muhatap aldılar. Arkada Esat'ın yüzünün kasıldığına anbean şahit oldum. Mihriban ise durmadı, susmadı.

"Kimse yüzüne bile bakmadı Mahru'nun. Sürekli terslediler. En yakın arkadaşlarımızın düğünlerine, nişanlarına bile çağrılmadı. Tüm mahalle toplu etkinlikler yaparken kimse Mahru'yu anmadı bile. Bir kişi nasılsın diye sormadı. Kimse elinden tutmadı. Herkes yüz çevirdi. Yok saydı işte abi..." dedi yüzüne tokat gibi çarpan sözleriyle. "Senin Mahru'yu düşünmeden attığın adımlar bu kızın yok sayılmasına sebep oldu. Sen gidince herkes ona arkasını döndü." Duyduğu her kelimede gözleri irileşen Çakır, duyduklarının ağırlığı altında eziliyor, ezildikçe dolup taşacak yer arıyordu.

"Abi..." dedi Tilki arkadan öne doğru gelerek. Çakır'ın öfkeli gözlerinin odağı anında Tilki oldu. "Sen yokken birkaç kişi-"

"Kim?" diye kükredi Çakır saate bakmaksızın. Tüm şehri inletecek derecede yüksek bir ton kullanırken öfkeden belirginleşmiş damarları patlayacak gibi duruyordu. "Kim, yokluğumda Mahru'yu yok sayıp, görmezden gelebildi? İsim ver bana," dedi kulaklarımı çınlatacak şekilde. "İsim ver, ecdadını sikeceğim." Öfkesinden kelimeler zar zor dudaklarından dökülürken Esat bana doğru yardım dilenir gibi kaçamak bir bakış attı. Onun ecel terleri döktüğü o dakikalarda ben, elim dudaklarımda, tırnaklarımı kemiriyordum. Elbette bunun hesabı Çakır'ın yokluğunda ondan sorulacaktı. Kaçamak sandığı o bakışları Çakır çoktan yakalamış, ona attığım adımı ona erişmeme izin vermeden kesmişti. İşaret parmağı uyarı niteliğinde bana doğru kalktığında "Sakın!" diye ikaz etti. Olduğum yerde kaldım. Belki bana baksaydı ikna ederdim, biraz yumuşardı. O da bunu biliyordu ki bakmadı. Esat'ın üzerinden gözlerini bir an bile çekmezken Tilki müdahale etmek istedi. "Abi, önemsiz bir iki..." diye başladığı konuşmasını gözler ona döndüğünde kısık sesle "Bir iki kişi," diye tamamladı.

"Sen mi karar veriyorsun lan önemine?" diye sordu Çakır ürkütücü bir sesle. Tilki de bu öfkeden nasibini almışken "Çakır," diye

mırıldandım ama onun yüksek çıkan sesinin arasında kayboldu gitti. Daha fazla dayanamayıp kolunu tuttum. Beni itmedi ama konu hislerim olunca onun öfkesinden de bir şey götürmedi. "Göt kadar mahalleye Mahru orada diye tonla para döküyorum, hepsinin götünü topluyorum." Her kelimesinde elimin altındaki teninin gerilişini hissediyordum. Sakinleşsin diye tenini sever gibi parmaklarımı kımıldattım ama hissediyor muydu, hiçbir fikrim yoktu. "Mahru'nun parasını yerken hangi cesaretle Mahru'ya sırt çevirebildiler?" Sadece isim istiyordu. Bana karşı yüzünü asan Çakır'ın sıradan bir kişiye bile azap olacağından o kadar emindim ki. "En önemlisi, buna siz hangi cesaretle göz yumdunuz?" Esat, Çakır'ın öfkesinin hepsine zarar vereceğini anladığı sırada "Turan..." dedi hiç düşünmeden. "Hepsiyle o ilgileniyordu."

Çakır'ın gözlerinin hırsla döndüğüne şahit olurken "Nerede lan o?" diye sordu. Kimse cevap vermeyince kendi etrafında dönerek, cevabını biliyormuş gibi konağın arka tarafına doğru yöneldi. Ben peşine takılmadan hemen önce Mihriban ile göz göze geldim. Sözlerinin Turan'a varacağını bilmediğinden anlık bir şaşkınlık yaşamış, Çakır'ın Turan'a bilenmesiyle büyük bir pişmanlığa düşmüştü. Çakır'ın büyük ve sert adımları hızla konağın arka tarafına doğru yol alınca biz de peşine takıldık. Tahmin ettiği gibi olmuştu. Turan arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Çakır öfkeyle ona doğru yanaştığında onu ensesinden kavradığı gibi ayağa kaldırdı ve "Seni sikerim!" dedi elinin altındaki adamı ileri doğru fırlatarak. Turan hiç beklemediği bu hareket karşısında afalladı. Önce Çakır'a, ardından arkasındaki bizlere baktı. Ne olduğunu anlayamamıştı. Önce Mihriban'da gezinen bakışlarının sebebi muhtemelen, bu olayın ondan kaynaklı olduğunu düşünmesiydi. Olayın merkezinde benim olduğumu idrak etmesi ise Çakır'ın konuşmasıyla oldu.

"Kimsin lan sen?" dedi Çakır yüzünü buruşturarak. "Sen kimsin de benim yokluğumda Mahru'yu yok saymalarına izin verdin?" Bana dönen bakışlarıyla Çakır bir adım yaklaştı ve yakasından tutarak "Bana bakacaksın," dedi kastığı çenesiyle. "Seni Mahru bile alamaz elimden." Cehennem sıcağını andıran derin bir soluk verince ona doğru döndü. Üzerinde dağılan o sıkıntılı nefesi ben bile hissetmiştim. "Seni başkasıyla-" Çakır, Turan'ın cümlesinin gideceği yeri anlamış olacak ki "Sana ne amına koyayım?" dedi tok bir sesle.

"Senin görevin ne oğlum?" diye sorduğunda Turan dişlerini alt dudağına bastırdı.

"Yalnız konuşalım," dedi Turan. Çakır'sa buna izin vermeden elindeki adamı tekrar sarsarak ileri ittiğinde Turan dayanamayarak "Başkasına siktir olup giden sevgilin için gücümü kullanmak istemedim," diye yükseldi. "Sevgilisi korusa-" Bu yükselişi Çakır büyük bir hayretle karşılarken cümlesinin devamına izin vermeyerek sert bir yumruğu Turan'ın tam yüzünün ortasına geçirdi. Turan'ın burnundan oluk oluk akan kan Çakır'ın ellerine bulaştı, gömleğine süzüldü. Turan kısa bir an başını önüne eğip, avucuna biriken kanla öfkeli gözlerini Çakır'a çevirdi.

"Kimin gücü lan?" dedi Çakır meydan okumasına karşılık olarak. "Senin gücüm dediğin benden geliyor. Siz ne sanıyorsunuz oğlum kendinizi?" derken bir tek Turan'a değil hepsine göz gezdiriyordu. "Mahru'nun tek lafıyla hepinizi gömerim ben. Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Güçmüş..." derken bakışlarının odağı tekrar Turan oldu. Kısa bir es verdikten sonra durulsun diye koluna dokundum. Gözlerinin içine bakarak "Yapma..." diye mırıldandım. Derin bir nefes aldı ve "Siktir olup gidiyorsun," dedi Turan'a, az öncekine nazaran daha düşük bir tonla. "İstanbul'a geri dönüyorsun. Ben aksini söyleyene kadar da bana, benim çevremden herhangi birine yaklaşmıyorsun. Kapımdaki köpeğe kadar..." diye değer biçti. "Bir adım yaklaşmayacaksın. Adım da dâhil, bana ait olan hiçbir şeyi kullanmıyorsun. Paralar, kartlar, silahlar, arabalar, evler, oyun oynadığın mekânlar... Hiçbir şey..." dedi özellikle vurgulayarak. "Eski çöplüğüne geri dönüyorsun."

Turan'ın gözleri irileşti. Gücüm dediği her şeyi alıyordu Turan'dan. Sözünü geçirdiği herkes Çakır'ın adından, parasından dolayı Turan'a saygı duyarken Çakır şimdi onu kabadayılık tasladığı herkesin içine dımdızlak yolluyordu. Turan ağzını açacak gibi olduğunda gururuna yedirememiş olacak ki dudaklarını birbirine bastırarak o kelimelerin hepsini yuttu. Yuttuklarının öfkesini de gizlenen bakışlarıyla bize sundu. Bakışları en çok da Mihriban'da takılı kaldı. Ardından hiçbir şey demeden hızlı adımlarla uzaklaştı. Çakır durulmadı ama. Onun çok uzaklaşmasına izin vermeden arkasını dönüp diğerlerinin cezalarını kesti. "Mahru'ya yüz çeviren herkesten," dedi Tilki'ye bakıp emir vererek. "Elimizi çekiyoruz.

Hiçbirine nakit akışı sağlanmayacak. Hatta..." diyerek daha da yük bindirdi omuzlarına. "Borçlu oldukları herkese haber verilsin, üstlerine çullanılsın."

Önüne geçerek "Çakır, lütfen..." diye yalvardım ama benim uğrumda beni bile görmedi gözü. Beni hiç kale bile almadan bakışlarını Esat'a çevirdi. "Bu en son olan sevkiyatla sen ilgileneceksin. Seni bilecekler, senin adın geçecek. Tüm işi sen üstleneceksin." Esat'ın yüzü anında sarardı ve yutkunuşu gözler önüne serildi. Yıllarca herkesin adını korumuş, sakınıp saklamış, onları arka planda tutmuşken şimdi onu da ortaya atıyordu. "Çakır, bak..." dediğinde kendini açıklama girişiminde bulunmak istedi ama Çakır bir elini havaya kaldırarak onu susturdu. Elimi kavrayarak konağın yolunu tuttuğunda büyük adımlarına eşlik etmekte zorlandım. Odaya vardığımızda, kana bulanmış beyaz gömleğinin kollarını açtı. Hâlâ öfkesi bakiyken "Sen nefes al diye, Mahru..." dedi ve bir hışımla o kanlı gömleği yere fırlattı. Beni kolları arasına sardı, yatağa yatırdı. Çıplak gövdesine kuruldum. "Sen nefes al diye ben herkesin nefesini keserim," dedi bir yemin gibi.

Sonra kendine ettiği sitemlerle dudakları saç diplerimde dolandı. "Ben sana neler etmişim bilmeden," dedi. "Varlığımda da yokluğumda da nelerle sınandın sen?"

Bunun cevabının canını yakacağını bile bile sormaktan geri durmadı. Bende kanayan son olsun istedi. Olurdu da, biliyorum. Küçük bir çocukken olduğu gibi yine ona sığınırken "Annem ve babam beni o kadar görmedi ki," dedim fısıldar gibi. Fısıltılarım ona ulaşıyordu, biliyorum. Hep duymuştu o beni. Duyardı. "Ben kendimi görünmez sanırdım. Ama sonra sen geldin..." dedim yüzüme yerleşen gülümsemeyle. "Ben küçücüktüm ama sen geldin, sen gördün beni. Sonra sen gittin..." dediğimde yüzüm tekrar düştü. "Sen gittin, ben yine görünmez oldum. Şimdi Turan'a kızıyorsun ya, mahalleliye kızıyorsun ya, sen de beni görmezden geldin ve hapse girdin. Turan sana köpek gibi sadık, mahalleli de öyle. Zaten her şey ondan oldu," diyerek iç çektim. Kelimeler dudaklarımdan çıkmamak için dirense de içimde biriktirdiklerimi kustum. "Sen gittin, beni başkasıyla gördüler. Onlar için bittim. Sen yoksan ben görünmezim, sen görmezsen kimse görmez beni. Kimseye değil, kendine yönelt öfkeni. Çünkü ben başıma gelen iyi kötü her şeyde seni bilirim. Çünkü beni

ilk sen gördün, bir sen gördün..." Haykırırcasına söyledim hepsini. Gövdesinde sakladı beni, sonra konuştu. "Ben bir seni bilirim. Sen beni gördüğün için bana karşı sorumlusun, kimseyi değil seni bilirim," dedim yumruk yaptığım ellerim tenindeyken.

Sözlerimin boğazına durduğuna şahit oldum. Yutkunmasını dinledim. Tokat etkisi yaratan sözlerimin onu sarsmasına şahit oldum. Titrek bir solukla iç çekerken "Bir daha gitmek yok," dedi yemin eder gibi. Ona inanmak isteyen yanıma karşı koyamadım. "Bir daha görünmezlik yok. Bir daha yok sayılma yok," dedi bir bir vurgulayarak. İnandım. Ben yine ona kandım, onda yandım.

Sabahın erken saatlerinde Çakır'ın kolları arasında uyanmıştım. Gözlerimi açmakta zorluk çekerken derin bir nefes aldım. Kafamı diğer tarafa çevirip uykuma devam etmek istedim dün geceden sonra. Hatta hiç uyanmamak istedim. Kolları arasında öylece kalmak istedim. Kısa bir nefes alıp kafamı diğer tarafa çevirdiğim an boynuma saplanan acı ile yüzümü buruşturdum. Berbat bir pozisyonda yatmıştım ve boynum feci şekilde tutulmuştu. Ellerim yavaşça boynumu sıvazladı. Birkaç saniye tavana baktım boş boş. Bilincim daha tam olarak yerine gelmemişti. Gösterişli tavanı izlerken tekrar uyumak istedim ama kafamı çevirdiğim zaman boynuma saplanan sancıyla yüzüm ekşidi. Elim boynuma giderken parmaklarım Çakır'ın koluna değdi. Değdiği anda hissettiğim elektrik yüzünden hızla elimi geri çektim. O sırada Çakır'ın sesini duydum.

"Günaydın güzelim," dedi yumuşak bir dille. Çakır'a döndü bakışlarım. Masmavi gözleriyle bana bakıyordu. Sesli bir yutkunma geçirdim.

"Günaydın," dedim hafif bir tebessümle.

"Mahru'm..." diye başladı cümlesine. Parmakları alnımda, saç tutamlarımda dolandı. "Dün geceyi hatırlamak da hatırlatmak da istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde. Tek kaşımı kaldırdım. O ise devam etti. "Hatta..." dedi. "Telafisine de bir yerden başlayalım istiyorum." Duraksadı ve bana doğru yanaşarak başını boynuma gömdü. Derin bir soluk alırken "Birlikte kahvaltıya gidelim," dedi mahmur bir sesle. Onunla bir gün geçirme fikri şahane gelse de "Bugün Şura'nın gelin hamamı var ki, gelemem," dedim ve kollarından

sıyrıldım. Ayağa kalktığımda konuyu kapattığımı sanıyordum. Ama o da benimle birlikte ayağa kalktı ve beni tekrar kollarının arasına hapsetti. "Mahru'm," dedi bir kere daha. O "Mahru'm" dedikçe içim gidiyordu...

"Yetişiriz ya da yetişemeyiz, bilemiyorum ama bugünü bize ayıralım istiyorum," dedi ikna etmek ister gibi. "Bugün bizim olsun," diye devam ettiğinde derin bir nefes aldım. Onunla nefes almak bana da iyi gelecekti. "Tamam," dedim diretmeyerek. "Gidelim."

Bakışları üzerimdeyken, "Bekle de hazırlanayım," dedim.

"Sen hazırlan, ben de duşa giriyorum, güzelim." Kafamı salladığımda bir soluk vererek banyoya ilerlerdi. Ne giyeceğimi bilemediğimden dolabın karşısına geçtim ve kıyafetlerime kısaca göz gezdirdim. Güzel bir tişörtle şort seçtikten sonra hızla onları üzerime geçirdim. Bluzu giyerken, daha doğrusu kollarımı kaldırırken suratımı buruşturdum. Boynum, sandığımdan daha kötü bir şekilde tutulmuş olmalıydı çünkü kollarımı kaldırırken dahi acıyordu. Makyaj yapmak istemediğimden boynumun acısını göz ardı ederek saçlarımı taradım ve toparladım. İşim bittiğinde boynumun acısı daha da artmıştı. Çakır'ın girdiği banyo kapısına baktım. İçerideki su sesi hâlâ kesilmemişti. Temiz hava alma ihtiyacı hissederek odadan çıktım. Kapı girişinde karşılaştığım Şura "Günaydın," dedi. Gözleri yüzümü tarıyor, dün geceye dair bir şeyler arıyordu lakin onu üzmek niyetinde değildim.

"Günaydın bebeğim," dedim gülümseyerek. Dikkatlice üzerimi süzerken hazırlığımı sorguluyor olacak ki sormasına fırsat vermedim ve "Çakır ile kahvaltıya gidiyoruz," dedim.

Yüzünde aniden beliren gülümseme benim içindi. Kendi adıma yaptığım bu hareketi memnuniyetle karşılamış, hatta belki de benden daha çok sevinmişti. "Çok sevindim," dedi heyecanla. "Size iyi geleceğine eminim..." Duraksadı ve ağzından çıkmayı bekleyen o sözleri dizginleyemedi. "Ama bugün gelin hamamı vardı..." Kısa bir an yüzü düşse de "Gerçi yetişirsiniz," dedi temennide bulunur gibi. "Öğleden sonra yapacağız biz."

"Yetişirim," deyip gülümsedikten sonra tekrar ilerliyordum ki "Mahru," dedi heyecanla. Duraksayıp ona doğru döndüm. "Ben neyi unutmuşum İstanbul'da..." dedi yüzünü asarak. Daha ben cevap vermeden "Jartiyer takımımı..." deyip gözlerini büyüttü. "Bavu-

la koydum sanıyordum ama koymamışım. Gelirken, acaba diyorum sen alır mısın?" Gözleriyle yalvarırcasına baktığında ne tepki vereceğimi bilemedim ama "Lütfen..." diye ekleyince reddedemedim. "Olur, alırım," deyip gülümsedikten sonra onun teşekkürleri eşliğinde merdivenleri indim. Konak sabahın erken saatlerine rağmen epey sessizdi. Mutfaktan gelen kokular kahvaltının hazırlandığına işaretti ama hiç duraksamadan kendimi dışarı attım. Konağın önünde duran, Çakır'ın aracına doğru ilerledim. Ellerimi arabanın kaputuna dayayıp birkaç saniye gözlerimi kapayarak bekledim. Ense kökümden başlayıp yukarılara tırmanan dehşet bir ağrı çekiyordum ve bir nebze rahatlayabilmek adına başımı yavaşça saat yönünde çevirerek ensemi ovuşturdum. Dokunduğum yerlerin sızısıyla dudağımdan ufak, acı dolu inlemeler dökülürken parmaklarımın arasına başka parmaklar karıştı. Sırtımda hissettiğim geniş gövde ve parmaklarıma dolanan parmaklar ona aitti. Elimi avucunun arasına hapsedip, parmaklarımızı birbirine sarıp sarmalayarak ensemde kendine bir yer açtı. Nefesinin artan sıcaklığından başının bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Dudaklarını kısa bir an tenime bastırdı ve "Neyin var?" diye sordu tedirginlikle. "Ağrıyor mu?"

Burnunu enseme sürterken diğer eli belimi kavramış vaziyetteydi. Tenimi yakan güneşi kesmiş ve bana gölge olmuştu. Tüm acılarımla birlikte onun gövdesine sığınıp "Tutuldu sanırım..." diye mırıldandım. İşaret parmağı ve orta parmağını ensemde tam orta noktada bir yere koyup, yavaşça aşağıya doğru bastırarak indirdi. Ona dolanmış parmaklarım da otomatik olarak onunla birlikte hareket ediyordu ve bu inanılmaz bir rahatlama hissettiriyordu. Ensemde dolanan parmakları acıyan noktaları bir bir buluyor, sonra da o acıyı dağıtıyordu. Geri doğru attığım başım onun yüzüne doğru düştü. Çenesi, dudakları saçlarımın arasına karışmıştı. Sakallarının saç diplerime batışını hissediyordum ve bundan rahatsızlık duymuyordum. Aksine acıyı unutmama sebep olup odağımı değiştiriyordu. "İyi geliyor mu?" diye sordu eli ensemde hüküm sürerken. Avucunun arasındaki gergin tenim gevşiyordu. Nerede ve nasıl bir pozisyonda olduğumuzu unutarak "Imm..." dedim dişlerimi alt dudağıma bastırıp. "Sence?" Saçlarımdaki dudaklarının kıvrılarak yükselmesinden güldüğünü hissedebiliyordum. Sesine keyif dolu bir tonlama yansıdı. "İnlediğine göre..." diyerek çenesini saç diplerime sürttü.

sürttü, sürttü. Belimdeki eli usulca kasıklarıma doğru indi. Etimi avucunun arasına sıkıştırıp bıraktığında sızlanarak parmak uçlarıma yükseldim. "Bilirsin, zaafım vardır..." dedi imalı ses tonuyla. Sert sakalları tenime kazınıp dudaklarımın içine inleyerek hızlı bir nefes çekince "İnlemene..." diye tamamladı. Sözleri sadece kasıklarıma değil kalp atışlarıma da tehditti. Tepemdeki güneşin ısısını artırarak daha yakıcı bir hâl almaya başladığını hissettim veya onun sözleriydi tenimi yakan. Aramızdaki bu mesafeden doğru cevabı bulmam zordu. Eriyen tenimin onun bedenine karışmasına engel olan bedenimi, içimden ayrılık kelimesine en derin isyanlarımı sunarak ondan ayırdım.

"Arabaya geçelim mi?" dedim bakışlarımı gözlerinden kaçırarak. Yanaklarım alev alevdi ama bunun suçlusu, onun bedeninin tenime yaydığı yakıcı his değildi, güneşti. Öyle olmalıydı. "Hava çok sıcak, klimayı açarsın, ferahlarız biraz."

"Geçelim," dedi, kaputuna yığdığı bedenini dikleştirerek. Bakışlarımı ondan uzak tutmaya çalışıyordum ama onun gözlerinin yüzümü eşelediğine emindim. "Sen ferahlarsın ferahlamasına da..." dedi, biraz önceki düşüncemi yalanlayarak. Artık gözlerinin yüzümde oyalandığına emin değildim. Gözleri kesinlikle arsız parıltılarla bedenimde oyalanıyordu. "Ben uzun bir süre daha yanacağım sanırım," dedi. Dudaklarımı ısırdım. Bakışlarım hâlâ öne eğikti. Güneş dilimi damağımı kurutacak raddeye geldiğine kendime sığınacak bir gölge oluşturmak adına hızlıca araca ilerledim. "Ben kullanayım diyeceğim ama..." dedim konuyu dağıtmak istercesine. "Bebeğin gibi bu senin... Bir şey olur falan, üzülürsün sonra sen."

Tam kapıyı açacakken yüzüne doğru baktığımda "Doğru..." diye onayladı başını hafifçe eğerek. "Asıl içinde bebeğim varken bir şey olursa üzülürüm." Yüzüme keyifli bir gülümseme yerleşti ve aynısı onda da hâkimdi. Araca yerleştirdiğimizde manidar bir gülümseme ile klimayı açtı. "Sızlıyor mu?" dedi aynı manidar ses tonuyla.

"Anlamadım..." dedim yüzümü ona çevirerek. "Ne sızlıyor mu?" Bakışları bir anlık alttan yukarıya tüm bedenimi süzdü. "Boynun..." diye söze girdi. "Boynun tutulmuştu ya, sızlıyor mu hâlâ?"

"Hayır." Elim istemsizce boynuma gitti. Parmaklarım onun parmak izlerinin kazındığı tenimi okşadı, okşadı, okşadı. Gözlerim istemsiz kapandı. Dudaklarımın arasından sızan bir inilti sonucu

Çakır'ın derin soluğu, aracın içinde dağıldı. Tenime şifa olmak ister gibi yüzümü okşayan nefesinin ardından, aracı yavaşça hareket ettirdi. Yol boyunca kısa sürekli bakışları hep üzerimdeydi. Sürekli rahatlık hissimi kontrol eden bakışlarını üzerimde hissettim. Bunu bizzat bana da sorabilirdi ama sormadı. Sanırım sözleri böyle bir şeye gerek duymuyordu. Zira gözleri, hece hece ezberlemişti beni. "Çakır..." diye mırıldandım adının yarattığı dinginlik hissiyle. "Gideceğimiz yere daha çok var mı?"

Başını hızlıca iki yana sarstı. Direksiyonu kavrayan elinin işaret parmağını ileriye doğru uzatarak "Geldik sayılır," dedi. "Seveceğini tahmin ettiğim güzel bir yer biliyorum. Farkındayım, yol yordu seni." Hızlı bir bakışı üzerime atarak "Değecek," dedi temenni dolu bir ses tonuyla. "Tüm yorgunluğumuza değecek." Uysal bir biçimde başımı salladım. "Dönüşte Şura'nın istediği birkaç şeyi alacağım." Bir elimi omzumun üzerinden geriye doğru uzatarak, geçip gittiğimiz yolu işaret ettim. "Unutmam ama senin de aklında bulunsun, olur mu? Eğer almadan dönersem Şura'nın gazabından kutulamam."

"Olur," dedikten sonra aracın hızını yavaşça düşürerek önümüzde bulunan, otopark olduğu belli olan, yeşilliklerle çevrili toprak zeminde durdu. Aracın içinden dışarıyı süzen, adına yakışır çakır gözleri, usulca gözlerimi buldu. "Nasıl, güzel değil mi?" Gözleri sorgulanmayacak bir güzelliğe sahipti. Başımı hızlıca iki yana sarsarak düşüncelerimi dağıttım. Gözlerimi gözlerinin etkisinden kurtararak bakışlarımı etrafta gezdirdim. Oldukça geniş, açık bir alandaydı kahvaltı mekânımız. Bir tarafta at üzerinde gezinen çiftler varken diğer yandan hasır güneşliklerin altında, belirli aralıklarla çiçeklerin içinde oturan çiftler, açık alanda koşuşturan çocuklar, etrafta yankılanan neşeli sesler vardı.

"Çok güzel," diye mırıldandım. Bir elim anında kapı kulpunu buldu. Doğanın güzelliğini incelerken yavaşça araçtan indim. Çakır da hemen ardımdan... Onun gözleri benimkilerin aksine etrafımızda değil, hiçbir tepkimizi kaçırmamak adına üzerimdeydi. "Tüm günümü burada geçirebilirim," dedim. Aracın etrafını dolaşarak yanıma ulaştı. Gülümsemesini ustalıkla gizledikten sonra, öne eğdiği başını yeniden yukarıya kaldırdı. "Sen yeter ki iste..." dedi, kendinden emin bir ses tonuyla. Parmakları parmaklarıma kenetlendi. "Her şeyi ayaklarının altına sererim," diye tamamladı. Sererdi. Bundan

tek bir şüphem yoktu. Benim şüphem kendimdendi. Onun ayaklarımın altına serdiği cennetinde kendime bir yuva bulamamaktan korktum, hep olduğu gibi. Çiçekler içinde kendimiz için ayrılan masaya yerleştik. Dakikalar içinde masanın üzeri çeşitli kahvaltılılarla doldu. Masayı işaret ederek "Keşke konaktakileri de getirseydik," dedim neşeyle.

Neşem Çakır'a bulaşmış gibi gülümsedi. Parmakları arasında tuttuğu bir dilim ekmeğin üzerine ince bir tabaka tereyağı sürerek hemen ardından bal ile tatlandırdı. "Şura için ne alacaksın?" dedi ballı ekmeği almam için ileriye doğru uzatarak. Parmaklarını karşılıksız bırakmadım. Elimi aynı şekilde ileriye doğru uzatarak ballı ekmeği aldım. "Hiç..." Konunun önemsiz olduğunu belirtmek ister gibi basitçe omuz silktim. Zira bunu nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Onu da ilgilendirmiyordu gerçi. Ballı ekmeğimden koca bir ısırık alarak "Akşama kına gecesi var ya, onun için birkaç eksik varmış," dedim ağzım dolu dolu.

Çakır, gözlerimin içine bakarak parmaklarına bulaşan balı temizlemek adına elini kendi dudağına doğru uzattı. Kaşları aheste bir biçimde havalandı. Başparmağını dudakları arasına alarak emdikten sonra "Bizim çocuklara aldıralım," dedi. "Geç döneriz belki biz." Boğazımda takılmak için direten lokmamı güçlükle yuttum. Çakır bende bıraktığı etkiyi fark etmiş olacak ki bu kez serçe parmağını bal kâsesinin içine daldırarak, hasret kaldığım dudaklarına yeniden uzattı.

"Yok," dedim, o gözlerimin içine bakarak parmağını emmeye devam ederken. "Ben Şura için en uygununu seçerim."

Serçe parmağını dudağından ayırarak "Nasıl istersen," dedi. Gözleri ne etrafımızdaki seyirlik manzaraya ne de çeşit çeşit kahvaltılıklara uğruyordu. Dikkatli bakışlarıyla gözlerimin en içine bakarak her hareketimi inceliyordu ve ben rahatsızlık hissiyle kıpırdanıyordum. "Yemeyecek misin?" diye sordum bir elimle kahvaltılıkları işaret ederek. Bakışları hızlıca dudaklarıma kaydı. Ballı ekmeğimden aldığım son ısırığın ardından dudağımın kenarında rahatsız edici bir şeker yığını kalmıştı. Peçeteye uzanmak adına bir elimi masaya doğru uzattım. "Ben hallederim," dedi Çakır oldukça hevesli, bu anı bekler gibi. Parmaklarının yeri direkt dudaklarım oldu. Başparmağı dudağımın kenarındaki balı, alt dudağımı okşaya-

rak sıyırdı. Etrafımıza bizi gözetleyen birileri var mı diye bakmak istiyordum ama aramızda oluşan temas bakışlarımızı ayırmama izin vermiyordu. Çakır dudağımı okşayan parmağını kendi dudaklarına götürdü. Bakışlarımızı ayırmak için hiçbir uğraş göstermeden emdi başparmağını. Kaşları aheste bir biçimde havalanırken "Balı bile yeme şekli varmış," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bal diyorum..." dedi, kaşları bal kâsesini işaret ettikten sonra gözleri dudaklarımı buldu. "Sade ya da tereyağı ile yenmiyormuş yalnızca. Asıl, yârin dudaklarında tat buluyormuş." Dakikalardır birbirine kenetlenen bakışlarımızı, bedenimde gezinen tüm kanın hücum ettiği yanaklarım hızlıca ayırdı. Tenimi karıncalandıran bir ses tonu, hayran olunası gözleri ve karşı koyulamaz sözleri vardı. Onun bu kadar üstünlüğüne rağmen benim bir kuru gururum onunla baş etmekte oldukça zorlanıyor, aldığı her darbede düşmemek için, son kalan gücüyle direniyordu. "Tek başıma yiyemiyorum," dedim konuyu tekrar dağıtmak adına. Öyleydi de. O benimle ilgilenip hiçbir şey yemeyince ben yiyemiyordum. "Eğer yemeyeceksen kalkalım."

Derin bir soluk alarak göğsünü havalandırdı. Yerinde hafifçe dikleşerek bir kolunu dirseğinden kırdı, masaya bastırdı, diğer eliyle tabağının yanındaki çatalını kavradı. Yüzü birkaç saniye öncesindekine göre oldukça ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Şura'yı ikna etmekte zorlandın mı?" diye sordu gizlemeye çalıştığı, çaresizlik barındıran sesiyle. "Senin kendi gelinliğin için seçtiğin güpürü istemişti..." Sesi gittikçe kısıldı ama kelimelerinin etkisi güç kazanıyordu. Kaşlarımı çattım. Parmaklarıma doğru akan ballı ekmeği önümdeki tabağa bıraktım, konuyu değiştirmek adına önündeki kahvaltılıkları işaret ederek "Uzanamıyorum oraya, tabağıma kahvaltılıklardan biraz aktarır mısın?" dedim.

Kendimi tıka basa acıya doymuş hissediyordum. Sanki tek bir kelime edersem yoğun acı ciğerlerimi yakarak benimle birlikte onu da ölüme sürükleyecekti. Düşüncelerimin aksine Çakır benimle ölmek için oldukça hevesli olduğunu göstermek ister gibi mavilerindeki karanlığıyla baktı gözlerime. Kendi intiharınız kolaydı ama başkasının kanına bulaşmak oldukça zordu, özellikle bu kişi kendi canınızdansa. Çakır, bu düşüncelerimi çok geçmeden daha

acı bir şekilde tadacaktı... Bakışlarımla kahvaltılıkları işaret ederek "Hadi..." dedim konuyu yeniden değiştirmek ümidiyle.

Derin bir soluk aldı. Eline aldığı çatal ile önümdeki tabağı doldururken gözleri asla gözlerime uğramadı. Sözlerini ağzının içinde bir tur çevirir gibi dudaklarını önce araladı, sonra sıkıca birbirine bastırdı. Söylemedikleri onu daha çok yoracak olmalıydı ki tek nefeste "O güpürün kapalı dolap kapaklarının ardında solup gitmesine izin vermeyeceğim," Dedi yemin eder gibi. Bu onun en büyük duası, benimse senelerimi verdiğim tövbeydi. Yüreğimin ortasına yerleşen bir ağırlık ile ince parmaklarımı önümdeki fincana uzattım. Bir yudumun ardından fincanı masaya bırakarak "Ziyan olmasın," dedim bir elimi Çakır'ın elinin üzerine kapatarak. Onu durdurmasaydım ne hareketleri aşırılığını bırakacak ne de sözleri beni çıkmaza düşürmekten vazgeçecekti. "Biliyorsun, yiyemeyeceğim bu kadar şeyi. Doldurma tabağımı."

"Ziyan olmaz," dedi tok bir sesle. "Bitti dediğin yerde..." Gözlerimin içine baktı. "Ben devam ederim." Konuşma asla kahvaltılıklardan ibaret değildi. Hâlâ gelinlik bahsi geçiyordu ve Çakır titreyen bakışlarımın, kanı çekilen parmaklarımın aksine elini geriye çekip parmaklarımızı ayırmak için bir çabaya girmedi. Biraz önce benim yutkunmamı engelleyen yumru şimdi onun boğazına takılmış gibiydi. Ama onun, benim gibi bir damla suya muhtaçlığı yoktu. Bir küçük tebessümüme ihtiyaç duyar gibi baktı gözlerime. Onu geri çevirmedim. Daha önce çektiğim bir acıyı başkasının yaşamasına göz yumamazdım. Dudaklarıma ev sahipliği yapan tebessümümü sundum ona. Yüzünde oluşan o rahatlama hissi ile dudaklarım yukarıya doğru kıvrılarak bize istediğimiz görüntüyü sundu. O benim gülüşümde nefes alırken ben onun gözlerinde öldüm. Kahvaltı faslının sonlarına doğru geldiğimizde el ele geldiğimiz bu yerden yine el ele ayrıldık. Uzun süre sonra böylesine keyifli vakit geçirmek ikimize de iyi gelmişti. Arabaya yerleştikten hemen sonra yine parmakları parmaklarıma kenetlendi ve "Mahru'm..." dedi bana bakarak. Arabayı çalıştırdı ve direksiyonu çevirirken gözlerini bir an üzerimden ayırmadı. "İstanbul'a döndüğümüzde senin istediğin yerde istediğin evlerden birine yerleşelim," dedi. Duraksadım. Komple bir düzen değiştirmekten bahsediyordu. Sadece kaçırdığım, emin olmayan bakışlarımla bile söyleyeceklerimi anlamış olacak ki "Mahru, orada

sana iyi gelen hiçbir şey yok," dedi. Vardı. Kendimi bildim bileli orası benim evimdi, annemden kalan dükkân vardı. "İşim..." dediğimde "Daha büyük bir yerde sadece başında olduğun bir iş kurarız sana. Orada kalmana gerek yok," diye diretti. Haklıydı da ama ben korkuyordum. Düzenimi bozmaktan ve onun kurduğu düzende bir yer bulamamaktan korkuyordum.

"Bilemiyorum," diyerek dudak büktüm. Bakışlarım anında yolu bulduğunda "Bunu daha sonra konuşalım," diyerek konuyu kapatmak istedim. Tam üzerine gelen telefon da epey işime yaradı açıkçası. Yüksek sesle yankılanan melodiyle telefonumu açmak istesem de Çakır elimi bırakmadı. Ben de tek elle çantamı açıp telefonu bulmaya çalışıyordum. Geçen saatlerin ardından muhakkak Şura arıyordu ve o istediği jartiyer takımını hatırlatacaktı. Çakır'a kenetlenmiş olan parmaklarımla Çakır beni kendine çektiğinde kıkırdadım. Dudakları boynuma ufak öpücükler bırakırken "Telefon..." diye mırıldandım. "Telefon çalıyor." Zira ne çalan telefon onun umurundaydı ne de yol. Kaçamak bakışları ara ara boş araziye kaysa da o daha fazla benimle ilgileniyordu. Avuç içimi elinin arasına alıp dövmesinin üzerine koydu, parmaklarıma o dövmeyi sevdirdi ve ardından ona dokunan parmak uçlarımı öptü. Zar zor eriştiğim telefona bakmadan beni böylesine güzel seven adamı incelerken "Alo," dedim keyif dolu sesimle. Sonrası benim tüm kanımın vücudumdan çekilmesine sebebiyet verdi. Telefonun ucundaki Şura değil, Ferman'dı.

"Mahru..." dediği anda bunu işiten sadece ben olmadım. Pozisyonumuzun yakınlığı, arabadaki sessizlik Çakır'ın da duymasına sebep oldu. Anında hareketleri donuklaşan Çakır, yüzünü bana döndü. Mavilerinin kıyılarında dolanan karartılar ve alnında belirginleşen damarlar boğazıma dolanmış gibi hissettim, yutkunamadım.

"Nasılsın?" diye telefondan gelen sesi titrek bir şekilde "İ-iyiyim," diye cevapladım. Çakır'ın beni hiç bırakmayacakmış gibi tuttuğu parmakları ait olduğu yerlerden ayrıldı. Kendini geri çekti ve derin soluklar eşliğinde arabayı son sürat kullanmaya başladı. Bakışlarım Çakır'daydı ve Ferman "Orada canını sıkan bir şey olmuyor, değil mi?" diye sordu. "Çakır seni hiçbir şeye zorlamıyor?"

Çakır, ürkütücü sessizliği beni gerim gerim gererken tek bir an bile yüzüme bakmadı, dişlerini sıkarak arabanın hızını arttırdı. "Ha-hayır..." dedim sadece. Çakır gaza daha da yüklendiğinde ken-

sana iyi gelen hiçbir şey yok," dedi. Vardı. Kendimi bildim bileli orası benim evimdi, annemden kalan dükkân vardı. "İşim..." dediğimde "Daha büyük bir yerde sadece başında olduğun bir iş kurarız sana. Orada kalmana gerek yok," diye diretti. Haklıydı da ama ben korkuyordum. Düzenimi bozmaktan ve onun kurduğu düzende bir yer bulamamaktan korkuyordum.

"Bilemiyorum," diyerek dudak büktüm. Bakışlarım anında yolu bulduğunda "Bunu daha sonra konuşalım," diyerek konuyu kapatmak istedim. Tam üzerine gelen telefon da epey işime yaradı açıkçası. Yüksek sesle yankılanan melodiyle telefonumu açmak istesem de Çakır elimi bırakmadı. Ben de tek elle çantamı açıp telefonu bulmaya çalışıyordum. Geçen saatlerin ardından muhakkak Şura arıyordu ve o istediği jartiyer takımını hatırlatacaktı. Çakır'a kenetlenmiş olan parmaklarımla Çakır beni kendine çektiğinde kıkırdadım. Dudakları boynuma ufak öpücükler bırakırken "Telefon..." diye mırıldandım. "Telefon çalıyor." Zira ne çalan telefon onun umurundaydı ne de yol. Kaçamak bakışları ara ara boş araziye kaysa da o daha fazla benimle ilgileniyordu. Avuç içimi elinin arasına alıp dövmesinin üzerine koydu, parmaklarıma o dövmeyi sevdirdi ve ardından ona dokunan parmak uçlarımı öptü. Zar zor eriştiğim telefona bakmadan beni böylesine güzel seven adamı incelerken "Alo," dedim keyif dolu sesimle. Sonrası benim tüm kanımın vücudumdan çekilmesine sebebiyet verdi. Telefonun ucundaki Şura değil, Ferman'dı.

"Mahru..." dediği anda bunu işiten sadece ben olmadım. Pozisyonumuzun yakınlığı, arabadaki sessizlik Çakır'ın da duymasına sebep oldu. Anında hareketleri donuklaşan Çakır, yüzünü bana döndü. Mavilerinin kıyılarında dolanan karartılar ve alnında belirginleşen damarlar boğazıma dolanmış gibi hissettim, yutkunamadım.

"Nasılsın?" diye telefondan gelen sesi titrek bir şekilde "İ-iyiyim," diye cevapladım. Çakır'ın beni hiç bırakmayacakmış gibi tuttuğu parmakları ait olduğu yerlerden ayrıldı. Kendini geri çekti ve derin soluklar eşliğinde arabayı son sürat kullanmaya başladı. Bakışlarım Çakır'daydı ve Ferman "Orada canını sıkan bir şey olmuyor, değil mi?" diye sordu. "Çakır seni hiçbir şeye zorlamıyor?"

Çakır, ürkütücü sessizliği beni gerim gerim gererken tek bir an bile yüzüme bakmadı, dişlerini sıkarak arabanın hızını arttırdı. "Ha-hayır..." dedim sadece. Çakır gaza daha da yüklendiğinde ken-

dimi koltuğa gömerek kapı koluna dokundum. Dudakları dümdüz bir çizgiye bürünmüştü, dehşet bir hızla kullanıyordu arabayı. Bir araba önümüze çıksa ya da bir yere çarpsak bu arabadan sağ çıkma ihtimalimiz hiç yoktu. Gaza yüklendi, yüklendi, yüklendi...

"Lütfen..." dedim korkuyla ona bakarak. Terli avuç içlerim kapıya geçerken bedenimi kasmıştım. Beni hiç duymuyor, gaza yüklenip sadece önüne bakıyordu. Tek bir an bile göz göze gelmedi benimle. "Neye lütfen?" diye sorduğunda Ferman, kurumuş dilim damağımla cevap vermem mümkün değildi.

Ardından "Mahru..." diye seslendi ama ben koltukla bir bütün olmuş vaziyette bekliyordum. Gaza bastı, bastı, bastı... Önümüze çıkan tüm arabalara makas ata ata gidiyordu, kulağımda uğuldayan korna sesleriyle kasılıp kalıyordum. "Ben seni sonra ararım," dedim elimden düşmek için direnen telefonu kendim kapatarak. Ellerimde dahi derman kalmamıştı. Araba konağın yoluna girdiğinde, uzun sürede gittiğimiz yoldan kısa sürede dönmüş bulunduk. Kapıda arabayı gören adamların arabanın kapısını açacak fırsatı bile olmamıştı. Hepsi irileşen gözleriyle ne yapacaklarını bilemezken Çakır frene sert bir şekilde bastı ve yerimde sarsıldım. Tekerlerin yol üzerinde kayarak çıkardığı sesler kulaklarımı tırmaladı. Çakır yine yüzüme bakmadan arabadan indi ve ön taraftan dolanarak benim kapımı açtı. Yüzüme bakmadı ama beni kırmamak ya da yaralamamak adına kendini sıkarken inmemi beklediği de aşikârdı. "Çakır, ben..." diyerek arabadan indim. Konuşmama fırsat vermeden kapıyı çarptı, kendi tarafına bindi ve hızla tekrar yol aldı. Ben tek başıma yolun ortasında öylece kalakaldım.

Odamızda bulunan dolabın kapağını aralayarak parmaklarımı Çakır'ın benim için hazırlattığı kıyafetlerin üzerinde gezdirdim. Hepsinin birbirinden güzel olmasının yanı sıra çoğu elbise ya dizimin boyunda ya da ayak bileğime denk gelecek uzunluktaydı. Dekolte kısımları ise yok denecek kadar azdı. Bu durumu çok sorun etmedim, zira gösterişli kıyafetler yerine sadeliği tercih ederdim. Çakır tüm gün beni aramamıştı, eve gelmemişti ve nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Elbisenin üzerinde gezinen parmaklarım zıt yönde ilerleyerek, bir kısmı pantolon ve etekli takımlardan oluşan

kıyafetlere yöneldi. Çelik mavisi, pantolon kısmı oldukça bol gelen, üst kısmı ise bol kumaşa zıt, daha dar olan, bedenimi saracağını düşündüğüm tek omuz dekolteli bir takım seçtim. Renginde Çakır'ın mavileri vardı. Bakışlarımı kısa bir süreliğine ikili takım üzerinde gezdirdikten sonra yatağın üzerine bıraktım. Herkes çoktan bahçeye inmişti, geç kalıp dikkatleri üzerime çekmemek adına hızlıca, sade bir makyaj yaparak takımımı üzerime giydim. Siyah saç tutamlarımı döktüm mavi rengin üzerine. Aynanın aksinde, renklerin oluşturduğu uyumu izledim. Bir parmak kadar olan göbek dekoltemde oyalandı parmaklarım. Bana bir kumaş parçasında dahi Çakır'ı hatırlatan zihnime kızdım, ellerim düşüncelerime zıt şekilde yeniden harekete geçerek kumaşın yumuşak dokusunu okşadı, okşadı, okşadı. Yersiz hayallere yelken açan düşüncelerime kaş çatarak aynanın önünden kaçar gibi ayrıldım. Adımların odanın kapısına yönelerek merdiven basamaklarına doğru ilerledi. Konağın içinde Pınar'ın hızlı adım sesleri dışında pek bir hareketlilik yoktu. Dışarıdan gelen yoğun gürültünün sesine bakılırsa eğlence çoktan başlamıştı. Adımlarıma hız kazandırarak bahçeye ulaştım. Tıpkı tahminimdeki gibiydi; eğlence çoktan başlamıştı. Bahçe yoğun ışıklarla aydınlatılmış, orta kısım boş kalacak şekilde, şeritler hâlinde yan yana dizilmiş masa ve sandalyeler kalabalık misafirleri ağırlıyordu. Şura ve ona eşlik eden birkaç kişi masaların orta kısmında kalan geniş alanda neşe içinde, çalan müziğin ritmine kaptırmıştı kendini. Yüzümde oluşan tebessüm eşliğinde konukların üzerinde sırasıyla gezdirdim bakışlarımı. Bakışlarım, Esma Hanım'ın iğneleyici gözleri ile buluşunca tebessümüm silindi. Esma Hanım'ın tatmin olmayan bakışları daha fazla zede vermek adına alttan yukarıya tüm bedenimi süzdü. Tek bir olumlu mimik yoktu yüzünde. Aksine, ağzının içinde yuvarladığı sözleri de hakkımda iyi şeyler düşünmediğin kanıtıydı. Sabır dilenen derin bir soluğun ardından bakışlarımı Mihriban'ın üzerine çevirdim. Esma Hanım'ın bende oluşturduğu yıkıntının bir benzeri vardı Mihriban'ın memnuniyetsiz ifadesinde. Kaşlarımı çatarak yanına ilerledim.

"Neden canın sıkkın?" diye sordum elimin altında sıkıştırdığım sandalyeyi gürültü ile yere sürterek. Mihriban, sandalyenin çıkardığı sesten hafifçe irkilse de çabucak toparlandı.

"Dün gece olanlarda kaldı aklım," dedi bedenini hafifçe bedenime doğru çevirerek. "Turan konusu benim için kapansa da böyle olsun istemezdim. Çakır abi ile resmen koptular gibi..." Sözlerinin ağırlığında eğilmiş gibi başını öne eğdi. "Ne olacak, bilmiyorum. Ama içim hiç rahat değil. Hele benim yüzümden olduğunu düşününce..."

"Saçmalama, seninle alakası yok," dedim oldukça dürüst bir ifadeyle. "Sen anlatmasan da Çakır'a ben bahsedecektim zaten bu durumdan." Dudaklarımdan taşan ismi içimin acı ile burkulmasına neden oldu. Ben giydiğim bir elbisenin kumaşında dahi onu hatırlarken o, gün içerisinde ne konağa uğramış ne de bir kez aramıştı. Ümitsiz bakışlarım telefon ekranını kontrol etti, ondan bir iz aradım açtığı yara izlerime doymamışım gibi.

"Sen neden durgunsun?" diye sordu Mihriban üzerimdeki kasvetli havayı fark ederek.

"Ferman aradı bugün," dedim bakışlarımı telefonun ekranından ayırarak. "Çakır duydu. Sonra da hiçbir şey demeden beni buraya bırakıp gitti."

"Ne!" Mihriban'ın yüksek çıkan ses tonu karşısında yeni bir huzursuzluk gösterisi ile birlikte yüzümü buruşturdum. "Niye açtın ki telefonunu?" diye devam etti Mihriban, aynı ses tonuyla. "Hele bir de Çakır abinin yanında..."

"Bile isteye olmadı. Yanlışlıkla açtım." Bakışlarım yeniden telefonun ekranını bulduğunda hayal kırıklığı dolu bir ses yankılandı dudaklarımda. "Öyle öfkeliydi ki Çakır..."

"Haklı olarak." Mihriban'ın sesi biraz önceki coşkusundan sıyrılmıştı. Üzüntümü paylaşmak ister gibi sessiz bir tonda "Ferman niye aramış peki?" diye sordu.

"Laf arıyor işte güya. Burada olup biteni öğrenmek için." Başımı hafifçe iki yana sallayarak "Çakır ile barışıp barışmadığımı kontrol etmek için," diye ekledim. "Bu konuyu da ne yapacağımı inan bilmiyorum ama..." Hep söyledikleri gibi konuşmak rahatlatmıyordu. Dudaklarımdan dökülen her bir kelimem çaresizliğimi yeniden yüzüme çarpıyor ve en dibe gömülmem için acımasız bir uğraş veriyordu. Mihriban, durgun hâlimden düşüncelerimi okumuş gibi temenni dolu bir sesle söze girdi.

"Sıkma canını, hallederiz bir şekilde. Çakır abi de dayanamaz zaten sana. Eve gelince çözersiniz."

Buruk bir gülümseme eşliğinde başımı olumlu anlamda salladım. Çakır, eve dönmesi bir yana, tek bir mesaj bile atmamıştı gün içinde. Beklediği karşılığı bulamayan bakışlarımı yeniden telefon ekranından ayırarak Şura'nın olduğu tarafa doğru baktım. Etrafındaki kalabalık daha da artmıştı, tıpkı yüzünde oluşan neşe gibi. Kendi etrafında yarım tur dönerek bakışlarını Mihriban ile oturduğumuz yere yöneltti. Kısık gözlerinin onayını aldıktan hemen sonra bir eliyle beni çağırır gibi işaret etti. Başımı usulca, olumsuz anlamda salladım. Gerçekten hiç keyfim yoktu. Şura aramızdaki mesafeden olsa gerek keyifsizliğimi fark etmemişti. Üzerimize doğru adımlamaya başladı. Bakışlarımı hızlıca Mihriban'a çevirerek "Şura'ya eşlik etsene biraz," dedim kendimi kurtarma çabasıyla. "Yalnız hissetmesin kendini."

Mihriban'ın bakışları, üzerimize doğru gelen Şura'yı bulunca belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak, oturduğu yerden ısrarım üzerine ayaklandı. Şura pek tatmin olmamıştı ama Mihriban'ın kulağına söylediği sözlerle benim için olan ısrar girişiminden vazgeçerek Mihriban ile birlikte oyun alanına döndü. Bakışlarımı kalabalıktan ayırarak yeniden telefon ekranına çevirdim. Ekran hâlâ simsiyahtı; tek bir bildirim düşmemişti. Kararsızlık içinde telefonun tuş kilidini açtım, ardından hızlıca vazgeçerek yeniden siyaha bürüdüm ekranı. Bu, birkaç tur daha böyle devam etti ve en sonunda tüm düşüncelerimi bir kenara iterek sohbet uygulamasını açtım.

Mahru: Gece geç mi geleceksiniz? Ona göre kapıyı kilitleyip yatacağım da... Geçen günkü olaydan sonra korkuyorum. (21.30)

Çakır: Bilmiyorum. Takıl kafana göre. (22.45)

Mahru: Peki. (Görüldü)

Etrafımda dönen şenliğin ortasında kendimi uzaktan izliyor gibiydim. Coşkuyla çalan tek bir ritim uğramıyordu kulaklarıma. Küçük bir kızdım ışıkların gölgesinde kalan, kabalıkta yok olan. Kimsesiz kalmıştım en kötü kâbuslarımdaki gibi. Parmaklarımı yeniden harekete geçirerek yalnızlığımı en onun kelamları ile dindirme uğraşına girdim.

Mahru: Buradan gitmeden tekrar Hicran'a biner miyiz birlikte? (22.50)

Çakır: Bakarız. (22.55)

Bana hâlâ kızgın veya kırgındı. Belirli aralıklarla verdiği kısa cevapların kırgınlığını üzerime bulaştırmak için harcadığı çabayı elimin tersi ile iterek yeniden harekete geçirdim parmaklarımı.

Mahru: Bir de buranın halka tatlısı meşhurmuş sanırım. Kızlar bahsediyordu. Yer miyiz? (22.57) (Görüldü)

Bekledim, bekledim, bekledim. Gecikmeli gelen cevapları da sona ermişti... Sıkıntı ile soluyarak telefonu masanın üzerine bıraktım. Bakışlarım, yeniden siyaha bürünmüş ekrandan ümidini kesmiş, hattın diğer ucundan ulaşan kırgınlık göz bebeklerime yerleşmişti. Kırgınlığın hece hece okunduğu boş bakışlarımı kalabalığa doğru çevirdim. İnsanların neşeli hâli yüzümün gülmesini sağlarken zıt bir uğraş ile de hüzünle dolup taşmama neden oluyordu. İnsanlar bir müzik sesine tüm yüklerini bırakıp dans edecek kadar umutluydu. Ben ise bakışlarımın yeniden ekrana uğramasına izin vermeyecek kadar umutsuz... Bakışlarımı etrafta gezindirirken Esma Hanım ile mümkün olduğunca göz teması kurmamaya çalıştım. Gözlerime yerleşen kırgınlığı fark edip benimkinin aksine onun bedeninin huzur ile dolmasını istemiyordum. Bakışlarımı hızlıca etrafta gezindirirken gözlerim, kapının önünde oluşan kalabalığı buldu. Dakikalar içinde gelişmişti her şey. Kapının önünde toplanan adamlar aralarında kalan kişinin içeriye girmesine engel olmaya çalışıyordu. Ama bu uğurda verdikleri çaba, içeriye girmek isteyen kişinin ısrar nedeni ile pek başarılı olamıyordu. Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Dikkat çekmekten kaçınarak, sakin adımlarla kapıya doğru ilerledim. Kapının hemen önünde sona eren adımlarımın ardından gördüğüm manzara üzerine merakım şaşkınlık ile değişti. Ben Turan'ın İstanbul'a döndüğünü sanırken Turan, sarhoş bir hâlde konağa girme uğraşı veriyordu.

"Ne işin var senin burada?" dedim şaşkınlıkla. Turan, yaptığı hareketlerin farkında olmasına izin vermeyecek bir zihin bulanıklığı ile sesimdeki şaşkınlığı da fark edemedi. İnatla kollarına asılan adamların elinden kurtulup içeriye girmeye çalışırken "Mihriban'ı

çağır bana," dedi, birbirine bulaşan kelimelerine zıt, kendinden oldukça emin bir ses tonuyla.

"Turan, Allah aşkına git buradan. Zaten bir dünya içmişsin, ne Mihriban'ı?" diye karşılık verdim. Turan, kelimelerimin onun için bir önemi olmadığını göstermek ister gibi son bir çaba ile kollarına asılanlardan kurtulma gayretine girdi. Bu gece tatsızlık çıkarmaya yemin etmiş gibi kırılmaz bir inadı vardı. Omzumun üzerinden geriye dönerek tedirgin bakışlarımı kalabalığa yönelttim. Henüz bu kargaşayı fark eden kimse olmamıştı, Mihriban'ın dışında. Mihriban, kırık bir gülümseme ile Şura'nın etki alanından çıkarak, sakin tutmaya özen gösterdiği adımları ile yanımıza doğru ilerledi ve Turan'ın hemen önünde durdu.

"Senin ne işin var burada?" dedi, benimle aynı şaşkınlığı yaşadığını göstermek ister gibi. Turan, Mihriban'ın şaşkınlığından tatmin olmamış olsa gerek, alkol kokan nefesini kızın yüzüne dağıttı. "Mihriban..." dedi içten bir ses tonuyla. "O lavuklarla görüşmeyeceksin. Konuşmayacaksın."

Yalpalayan adımları, onu tutan adamlara rağmen direnişleri, kızarmış gözleriyle Mihriban'a bakışları... "O Kadir ile de Ferdi itiyle de konuşmayacaksın, görüşmeyeceksin. Ne sen onların adını ağzına alacaksın ne onlar senin. Bir adım yanına bile yaklaşmayacaklar." Sözleri emir niteliğinde olsa da duruşunda bir muhtaçlık hissiyatı vardı. Mihriban duraksadı, ağzı açık bir vaziyette duyduklarını sindirmeye çalıştı. Gözle görülür muhtaçlığı Mihriban'ı derinden sarsa da Mihriban kısa bir sürede toparlandı.

"Sana ne?" dedi bağırmaya çalışarak. "Sana ne ya, sana ne?"

"Bana çok şey!" diye yükseldi Turan sarhoşluğun etkisiyle. Onu tutmalarına rağmen başı Mihriban'ın yüzüne epey yakın hâle geldi. "Tamam, biz olmayacağız," dedi zoraki bir kabullenişi dile getirir gibi. "Biz olmayacağız seninle, Mihriban." Az öncekine nazaran daha tok çıkan ses tonu Mihriban'a da bunu kabullendirmek ister gibiydi. "Bizim seninle bir olurumuz asla yok..." dedi yaralamak ister gibi. Lakin yaralanan yalnız Mihriban değil gibiydi. "Ama başkasına da gitme be." Kırık bir hâlde dudaklarından çıkan kelimeler ikisinin de yüreğine battı.

Mihriban duyduğu her bir sözde, zihnini dağıtan uyuşukluk hissi ile kalakaldı. Sanki alkolün etkisi saniyeler içinde onu ele geçirmiş gibi dili birbirine dolandı.

Dakikalar sonra yüzünü okşayan bir rüzgâr, düşüncelerini tozu dumana katarak silip süpürdü. Mihriban "Çakır abi görürse seni, olay çok büyür, Turan," dedi hafif bir öksürükle zihninde oluşan yıkımı uğurlayarak. Mantıklı düşünceleri puzzle parçaları gibi yerli yerine oturunca bir an önce konuyu kapatmak adına "Git şimdi buradan," dedi. Turan'ın dik bakışlarında izlenen son düşünceydi gitmek. Kollarından çekiştiren adamlar yeni bir ısrarla "Hadi abi, gözünü seveyim," diyerek geriye doğru çektiler Turan'ı. "İş açma başımıza, olay büyümesin. Biz de işimizden oluruz Çakır abi duyarsa."

Sanırım Turan'ın bulanık zihninin şu anda düşündüğü en son şey bile değildi Çakır'ın tepkisi. Yeni bir başkaldırı göstererek ileriye itti bedenini. Aynı anda Mihriban bir adımla öne çıkarak avuç içini Turan'ın buruşmuş gömleğinin üzerine bastırarak göğsüne yasladı. "Git Turan, ne olur... Daha da kötü olmasın her şey."

Turan sanki bedenine onlarca iğne aynı anda batmış gibi duraksadı, yüzü acı içinde kasıldı. Mihriban'ın avucunda kasılan teni, gözle görecek bir gerginliğe büründü. Başı öne düştü. Gözleri Mihriban'ın elinin üzerinde hüküm sürerken içine çektiği derin bir soluğun ardından ağzının içinde geveledi.

"Şuna yeniliyorum ya..." Burnunu Mihriban'ın saçlarına sürttü belli belirsiz. "Bunu duymasın kimse..." dedi fısıldar gibi. "Seni kimse böylesine hissetmesin. Sen insanın aklıyla oynarsın. O da yetmez-" Turan'ın oluşturmaya gayret ettiği karanlık, iri bedeninin hemen ardından yansıyan araba farı ile gölgeye çekildi. Kollarından çekiştirenler Turan'ın boş bulunmuşluğunu fark ederek bedenini geriye doğru sürüklediler. "Hadi abi, hadi..." diyerek onu geldiği arabaya sokarlarken ikisi de birbirlerine bakakaldılar. Araçtan inen iki kişi ellerindeki tatlı tepsileriyle yanımıza ilerlerken Turan, Mihriban'ın gözlerinde asılı kalan suçlarına boyun eğerek o bakışlardaki idamını izledi, acı içinde, çaresizce tek bir tepki dahi veremeden. Bedeni aracın arka koltuğuna yığıldı, üzerine kapanan sert kapı, kurşun gibi patladı karanlığın içinde. Kulaklarımda patlayan güçlü sesin ardından bir elimi hızlıca kalbimin üzerine bastırdım. Derin

bir soluğun ardından önümde duran adamların elinde tuttukları tepsiyi işaret ederek "Bunlar ne?" diye sordum.

"Abim gönderdi, yenge." Kaçamak bir bakış attı gözlerime. "Canın tatlı çekmiş galiba..." Kalbimin üzerindeki elim usulca kayarak boşluğa düştü. Çakır'dan tatlıyı onunla birlikte yemek için istemiştim. O, bu teklifimi reddettiğini tüm cesareti ile sergilerken konağa gelmek için korkakça davranmıştı. Kızgınlığı da kırgınlığı da had safhadaydı, yine de sırf canım istiyor diye isteklerimi göz ardı etmemişti. Tek sorun, bunu onunla beraberken istediğimi fark etmemesiydi. Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Misafirlerimize dağıtın," dedim bir elimle omzumun üzerinden hemen arkamızdaki kalabalığı işaret ederek. Karşımdakine ikinci kez konuşma fırsatı tanımadan, kırgın bir hâlde bekleyen Mihriban'ın koluna girdim. Bir elim samimiyetle omzunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek," dedim aynı samimiyetle. Aslında tesellim, temenni dolu sözlerim gibi kendimeydi. *Her şey yoluna girecek.*

Aradan geçen saatler boyunca ne ortada dans edenler yorulmak bildi ne de konağı inleten müzik sesleri sustu. Dayanma kuvvetim son demlerindeydi. Dirseğimi masaya yaslayarak şakaklarımı ovdum. Yankılanan müzik seslerinden ziyade içtiğim birkaç kadeh ve geçirdiğim stres dolu saatlerin de etkisi vardı çektiğim baş ağrısında. Alttan bakan gözlerim Mihriban'ı aradı; Şura'nın ısrarıyla olduğu belli bir yüz ifadesi ile kollarını bileklerinden kırmış, oynamaya devam ediyordu. Memnuniyetsiz hâli istemsizce gülümsememe neden oldu. Gülüşümün cezasını kesen şiddetli baş ağrımla gözlerimi sıkıca birbirine bastırdım. "Ahh!"

Dudaklarımdan sızan inîltinin ardından gözlerimi aralayarak, oturduğum yerden ayaklandım. Stresli bir gün geçirmiştim ve derin bir uykuya ihtiyacım vardı. Konağın içinde, merdivenlere doğru ilerlerken Pınar hızlı adımları ile merdivenleri eksilterek yanıma yaklaştı.

"Pınar, bana bir ağrı kesici getirebilir misin?" dedim, şakağıma baskı uygulan elimi geriye çekerek. "Bir de Çakır gelince haber verir misin?"

"Tabii, Mahru abla," diyen Pınar, adımlarına hız kazandırarak yanımda ayrıldı. Onun aksine aheste adımlarla ilerleyerek odama çıktım. Ardımdaki kapıyı kapattıktan hemen sonra bedenimi boylu boyunca yatağa bıraktım. Henüz bedenim dinginliğe kavuşmadan odanın kapısı yeniden aralandı ve yavaşça kapandı. Yatağın kenarı çöktü. Çakır'ın dolgun dudaklarından sızan alkollü nefesi karıştı soluklarıma. Sırtımı yatağın yüzeyinden ayırarak, tıpkı Çakır gibi yatağın ortasında oturdum. Onun sırtı yatak başlığına yaslıyken benim bedenim yatağın kenarında, ona doğru dönüktü. Mavilerinden mahrum bırakmıştı bakışlarımı. Başını geriye yaslamıştı, kapalı gözleriyle seslice yutkundu.

"Kızgın mısın bana?" diye mırıldandım. Gözleri hâlâ kapalıydı. Sözlerimin ardından tek hareketlenmesi, içine çektiği derin solukla birlikte göğsünün havalanması oldu. Kendimi mahcup hissediyordum. Onu daha fazla kızdırmadan, arayan kişinin Ferman olduğunu bilseydim açmayacağımı söylemek istedim. Büyük bir tereddütle kurumuş dudaklarımı ıslatarak "Aramanın," diye söze girdim benim dahi zor duyacağım bir sesle. "Ferman'dan olduğu-"

Çakır, dudaklarımdan dökülen sözlere tahammülsüzlüğünü göstermek ister gibi hızlıca araladı gözlerini. Karanlığın içinde öfkeyle çakan mavilerinin ardından üzerime doğru gelerek bedenimi sırtüstü yatağa bastırdı.

"Benim odamdasın," dedi, başımı yan çevirip eliyle uyguladığı hafif bir kuvvetle yanağımı yatağa bastırarak. "Benim yatağımdasın," diye devam etti alkol kokan nefesini yüzüme, boynuma dağıtarak. "Benim karımsın. Bari buna saygından, başka bir adamın adını ağzına alma! Ben yapsam kıyameti koparacağın şeyleri sen de yapma."

Öfkesini dindirmek adına, dudaklarıma en çok yakıştırdığı ismi sayıkladım, tüm teslimiyetimi ona sunan inilti dolu bir sesle. "Çakır..."

"İnleme," dedi, biraz önceki öfkesini en derinlere gömen, sesli bir yutkunuş ile. Bakışlarıyla yüzümün her bir ayrıntısını inceliyordu. Üzerime yığdığı bedeni, dudaklarından dökülenı inkâr eder gibi varlığını korumaya devam etti. "Çakır..."

Gözlerini kapattı. Kastığı bedeni, iradesini yıkıp geçerek iyice üzerime yerleşti.

"İyi değilim, Mahru..." Yakarır gibi olan sözleri, aynı yarayı benim tenimde de açtı. "Sana bu kadar yakın ama bir o kadar uzak durmak benim bile sınırlarımı aşan bir şey, yapma." Yaralarımız aynı yerdendi. Aynı hasret ile sınanıyor, aynı acıyı çekiyorduk. Rüyamda yaralarımızın birleşiminde can bulmuştuk, yaralarımızı en derinlere gömmüştük. Belki de bu bir işaretti. Tenlerimiz de yaralarımız gibi birleşirse sona ererdi tüm acılarımız.

"Çakır..." diye tekrar ettim. "Uzak durma." Beklediği bir şey değildi bu. Acı ile kasılan yüzü hızlıca şaşkınlık ile çevrelendi. Başını hafif bir açıyla gererek dudaklarımdan dökülen sözlerin gerçekliğini sorguladı.

"Sana gelmemi beklediğini söylemiştin..." Bedenimi yeniden havalandırdım. "Sana geldim." Mavileri derinleşti. Dikkatli gözleri, göz bebeklerimi eşelerken bu kez o, erkekliğini bacak arama bastırarak emin olmak ister gibi sordu. "Bu bir kabul mü?"

Dudaklarımın ucunu yukarıya doğru kıvırdım. Alkol kokan nefesimden olsa gerek, aldığım karardan tamamen emin olduğumu öğrenmek istiyordu. Onu yanıltmadım. "Bu bir kabul," diye onayladım. Bu her anlamda bir kabuldü. Dün geceki "Bir daha beni bırakma," deyişlerimle bu gece bu yenilgiyi kabul ettim.

Kararımı ikinci kez sorgulayacak kadar sabırlı değildi. Ani bir hareketle alt dudağımı dudaklarının arasına aldı. Tüm öfkesini, tüm hasretini çıkarmak ister gibi emdi dudaklarımı. Aynı açlıkla karşılık verdim, doya doya öptüm dudaklarını. Çenemdeki eli boynumdan aşağıya doğru kayarak göğüslerimi buldu. Avuç içi, büstiyerimin kumaşından göğsümü ezerken iniltilerimiz birbirini karşıladı. Bacaklarımı dizlerimden kırarak iki yana ayırdım. Çakır, onun için araladığım boşluğu saniyeler içinde heybetli bedeni ile doldurdu. Dolgun dudakları arasında kıvranan dudaklarım sızlamaya başlarken parmak uçları açıkta kalan göbeğimi okşadı, okşadı ve usulca pantolonumun üzerinde bacak arama doğru kaydı. Hissettiği sıcaklıkla birlikte gırtlağından yükselen inilti eşliğinde dudaklarımı ayırdı.

"Mahru..." Sıcak nefesi, emdiği dudaklarımı sızlattı. Avuç içini göbeğime doğru sürükledi. Şimdi avuç içi göbek dekoltemi, parmakları bacak aramı sızlatıyordu. Islak dudaklarından nefesi zihnime binlerce elektrik akımı gönderdi. Parmaklarının her bir hareketiyle bacak aramdaki ıslaklığı artırırken zıt bir şekilde dudaklarımı

bir damla suya hasret bırakıyordu. Çakır, dudaklarımın sessiz yakarışını fark etti. Başını hafifçe aşağıya eğerek dilini boydan boya dudaklarıma sürttü. Hevesle aralanan dudaklarım, dilini içine çekip emmek için verdiği çaba ile hüsrana uğradı. Çakır, dudaklarıma bahşettiği nemi, misli ile geriye almak ister gibi araladı dudaklarını. Dudaklarımın arasından titrek bir soluk sızdı. Gözlerim kapandı. Dudaklarımı aralayıp, kısa bir an nefeslenmek için ondan izin isteme gayretine girdim. Bir elimi hızlıca havalandırarak Çakır'ın ensesine sardım. Nefes nefese dudaklarımızı birleştirdim. Tırnaklarımı şevkle ensesine batırdım.

Bir süre sonra ensesini saran parmaklarım hüsrana uğramış gibi kayarak yatağa düştü. Dudaklarımız ayrıldı. Kulaklarımda yoğun bir uğuldama vardı. "Gelin hanım..." diyen bir ses yankılandı zihnimdeki uğultuya eşlik eden.

"Çakır..." diye inledim, bacak aramı erkekliğine bastırarak. Zihnimde uğuldayan ses tekrarlandı ama algılayacak kadar kendimde değildim. Çakır, elini geriye çekerek avuç içini yatağın üzerine bastırdı. Şimdi bedeni tamamen üzerime kapanmıştı. Dudakları kulak mememi ağzının içine çekti. "Kapıyı aç," dedi nefes nefese. Bedenini geriye çekmeden önce dilini boynuma sürttü. "Bir an önce Pınar'ı gönder."

"Pınar mı?" İç içe geçmiş kirpiklerimi araladım. Gözlerim Çakır'ın gözleriyle buluştuktan hemen sonra kapıdan yükselen tok sesle birlikte utanç içinde gözlerimi sıkıca birbirine batırdım. Çakır, hırıltılarına eşlik eden soluğunu tenime dökerek bedenini geriye çekti. Hızlıca yataktan kalkarak titreyen bacaklarımın üzerinde kapıya doğru ilerledim. Kapıyı araladığım ilk anda Pınar, odanın içine doğru kısa bir bakış attı. "Gelin hanım, ben ilaç getirdim ama..." dedi, bakışları dağılmış saçlarımı buldu. "Uyuyordun sanırım."

"Hmm." Bir elimi hızlıca saçıma uzatarak üstünkörü şekil verdim. "Uyudum ya," dedim, nefesimi mümkün olduğunca kontrol ederek. "Geçti baş ağrım. İçmeyeceğim ilaç."

Pınar, başını olumlu anlamda sallayıp "O zaman ben gideyim, sen de uykuna devam et," dedi. Hareket edemiyordum. "Öyle yapalım o zaman," dedim put gibi hareketsiz durarak. Pınar bedenini merdivenlere doğru yöneltti. Kapıyı kapatmak için hareket geçtiğim ilk anda Çakır'ın sert gövdesini sırtımda hissettim. "Bir de," diyen

Pınar hızlıca kapıya dönerek "Çakır abimin arabasını gördüm ama nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. Zoraki bir gülümseme eşliğinde avuç içimi saç diplerime bastırdım. "Tamam," diye mırıldandım. Çakır bedenini kapının ardına gizlemişti ama elleri cesurca belimin üzerinden kayarak kalçamı avuçladı. Bedenimi kapıya bastırdım. Pınar yeniden arkasını dönmüş, merdivenlere doğru ilerlerken Çakır elini pantolonumun içine doğru sızdırdı. Parmaklarının tenimle buluşması istemsizce inlememe neden oldu. Pınar'ın ayakları aynı anda yere çivilendi. "Hiiii!" diye bir ses yankılandı dudaklarının arasından. Çakır, bir elini bacak arama doğru uzatırken diğer kolunu belime sararak bedenimi kapıdan ayırdı. Aceleyle kapattı kapıyı. Bedenimi kapattığı kapının üzerine bastırarak parmağını usulca içime itti. Bu kez daha güçlü bir inilti savruldu dudaklarımın arasından. Pınar'ın merdivenlerden yükselen kaçışma seslerine eşlik etti Çakır'ın sözleri. "Sen benim sonum olacaksın."

Nefesimi kestiğini fark ediyordu. Parmakları bu kez büstiyerimin üst kısmını buldu. Yavaşça sıyırdı üzerimden ve sertçe ayak ucuma düşürdü. Avuç içlerini belimin iki yanına bastırarak yavaşça yukarıya doğru kaydırdı. Derin bir soluk çektim içime. Kaburgalarım avuç içlerinde ezildi. Dudakları, dili boynumu örselerken ellerini çıplak göğüslerimin altında durdurdu. Göğüslerimin altından kayan avuç içleri, tenimi ürperten bir yavaşlıkla dolgun göğüslerime kapandı. Yere kapaklanmamak adına ellerimi duvarın üzerine yasladım. Başımı hızlıca geriye savurdum. Saçlarım Çakır'ın çıplak göğsünde süzüldü. Çakır ellerini aksi yönde kaydırarak, bu kez pantolonumun düğmelerine ulaştı. Parmakları aceleci bir hareketle düğmelerimi çözdü. Bol kumaşlı pantolonum, Çakır'ınki gibi bacaklarımdan kayarak ayak uçlarıma düştü. Çakır kısa bir an soluk almama izin verdikten hemen sonra ellerini belime sararak bedenimi bedenine çevirdi. Dudakları hiçbir söze aralanmadan, açlıkla dudaklarımın üzerine kapadı, yatağa doğru adımladık. Yatağın önünde durmamızla birlikte Çakır, pantolonundan tamamen kurtuldu. Sırtını yatağın üzerine yığmadan hemen önce ellerini bel boşluğuma bastırarak bedenimi kucağına doğru çekti. O kadar uzun bir süre hasret kalmıştık ki tenlerimize, şimdi ikimiz de sona gelmemek adına son gayretimizi gösteriyorduk. Tırnaklarımı Çakır'ın kasılan göğsüne bastırdım.

Sırtım onun sıcaklığını bıraktığı yatakta kavrulurken Çakır, içimde kendine yer buldu.

"Ah, Mahru..." dedi. Sert çehresi iyice gerilirken gözlerimin içine bakarak "Hasretim öylesine çok ki..." dedi yakarır gibi. Bana doğru eğildi. Çenemden kavrayıp başımı yana doğru çevirdi. Kulağıma doğru eğilerek kulak mememi dişleri arasına alırken en diplerimde gezindi durdu. Kasılıyor, onu daha da içime çekiyordum. Biz yıllar sonra ilk kez bu gece tamamlanıyorduk. "Ah!" diye inleyişim ona daha da zevk verircesine, buna o da eşlik etti. Bu gece konak sadece müzik sesleriyle değil, duvardan yankılanan inilti seslerimizle de yankılandı.

-MİHRİBAN-

Saat kaçtı, hiçbir fikrim yoktu. Duyduğum kıpırtılarla gözlerim açılıp açılmamakta kararsız kaldı. Daha doğrusu, bir ses duyduğumdan dahi emin değildim. Günün, gecenin ve öncesinin ağırlığı o kadar fazlaydı ki göz kapaklarım bunları taşıyamayacak kadar bitap düşmüştü artık. Kılımı dahi kıpırdatamayacağımı düşündüğüm o anda işittiğim ses tüm dengemi altüst etti. "Mihriban..." dedi onun sesi.

Turan'ın sesi... Kılımı dahi kıpırdatacak hâlim yokken onun sesiyle tüm yorgunluğumu yitirmiş, hızla gözlerimi aralamıştım. Avuç içlerimle yataktan destek alıp doğrulduğumda karşımda buldum onu. Camdan odayı aydınlatan sokak lambası onun olduğu duvarı bana net bir şekilde sunuyordu. Omuzları çökmüş, olduğu yerde sallanan bedeni ayakta durmakta zorlanırken "Mihriban..." diye sayıkladı tekrar. Gözlerimi gördüklerimin şaşkınlığından tek bir an bile kırpmak için kıpırdatmazken âdeta lal olmuştum. Buraya nasıl gelmişti, eve nasıl girmişti, hiçbir fikrim yoktu ama Çakır abi onu burada görürse olaylar daha da çıkmaza girecekti. Aldığım yoğun alkol kokusu da akşamdan sonra içmeye devam ettiğinin göstergesi gibiydi. Gözleri kapalı hâlde daha yüksek bir sesle "Mihriban..." dediğinde "Senin..." diye karşılık verdim. "Senin ne işin var burada?"

Şaşkınlıktan titrek çıkan sesim oldukça düşük ama tedirgin bir tondaydı. "Çıplak mısın?" diye sorduğunda gözlerim irileşti. Kalbim ritmi bozulup hızla çarparken yüzüm al aldı.

"A-anlamadım..." derken elim istemsizce örtüyü üzerime doğru çekiyordu. Hâlbuki çıplak değildim.

"Bayıldın ya..." dedi kelimeleri ağzında evirip çevirerek. "Bayılıyorsun ya..." Bir adım attı ve eliyle saçlarını karıştırıp, ardından sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor ama bir türlü toparlayamıyordu. "O gün bayılmıştın ya..." dedi yutkunarak. "Çıplak değilsen açacağım gözlerimi." Emrimi bekler gibi karşımda dikiliyor, gözleri kapalı hâlde bekliyordu.

"De-değilim," dedim kısık bir sesle. Örtüyü tırnaklarımla birlikte avuç içime bastırıyordum ve şu an konuştuğumuz konuyu idrak etmekte epey zorlanıyordum. Burada oluşuna mı sorgu sualine mi şaşırmalıydım, bilemedim. Gözleri yavaşça aralandı ve direkt olarak gözlerimi buldu. Kan çanağına dönmüş beyazları ve yorgunluğun okunduğu yüz hatları belli belirsiz tebessüm etti. "Mihriban..." dedi tekrar. Bir adım atmak istedi, "Neden geldin?" diyerek durdurdum. Attığı tek adımla olduğu yerde kaldı. "Gerçekten, daha fazla büyüsün istemiyorum, Turan. Lütfen..." dedim kısık bir sesle. "Eğer seni Çakır abiye şikâyet ettim diye kızacaksan-"

"Hayır, hayır..." dedi bir anda bana doğru adımlayarak. Sarhoş oluşuna rağmen o kadar hızlı hareket etti ki yatağın ucunda buldum onu. Tedirgin bir şekilde hemen yanı başıma oturduğunda "Sen kız bana bu gece..." dedi çocuk gibi. Kaşlarım çatılıp, anlamamış, inanamamış gibi bakınca "Valla..." diye tekrarladı, başını hafifçe sallayarak. "Bu gece sen kız bana, sen beni azarla, yarala ama kovma be Mihriban..." dedi yalvarır gibi. "Yarın hiçbir bok hatırlamayacağım, biliyorum. Belki bir daha böyle gelmeye cesaret de edemeyeceğim ama ilk kez böylesine bir şey yaşıyorken..." Gözleri kapanıyor ama direniyordu. "Kovma..." dedi kısık bir sesle, bir anlığına gözlerini kapayarak. Başı bana doğru düşüyor ama toparlıyordu, derin derin nefesler çekiyordu, alkol kokusu ciğerlerime sızıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Onu şimdi kovmam gerekirdi, bağırıp çağırmam lazımdı ama o kadar âciz gözüküyordu ve öyle içten yalvarıyordu ki sıkışıp kalmıştım.

"Git..." dedim, kelimem boğazıma durdu, yutkundum ve daha az can yakacak bir cümle kurdum. "Gitmen gerek..." dedim ılımlı bir yaklaşımla. Sonra elim benden bağımsız, kolunu tuttu. Gözleri aniden açıldı ve onu tutan elime baktı. Çekip çekmemekte kararsız

kalsam da "Lütfen..." dedim tekrar. "Seninle ne konuşacağımı dahi bilmiyorum. Sarhoşken söylediklerin beni kırsın ya da farklı yerlere sürüklesin de istemiyorum. Ben senin tarafından artık iyi ya da kötü hiçbir şey istemiyorum, Turan..." dedim gözlerinin hizasına yüzümü getirerek. Beni anlasın istiyordum ama ona ulaşabiliyor muydum, bilmiyordum. Aynı anda başımızı kaldırdık, gözlerimiz birbirine kilitli kaldı. "Kimse seni görmeden, buraya nasıl geldiysen öyle git, lütfen." Ellerim buz gibi olmuştu. Kolunun tamamını kavrayamayan avuç içimi onun teni dolduruyordu. "Buraya neden geldin bilmiyorum ama ben konuşmak istemiyorum."

"Bilmiyorum..." dedi dudak bükerek. Kesik bir soluk aldığında "Mihriban, ben bilmiyorum..." dedi tekrar çıkmazlarda dolanan kelimeleriyle. "Ben kendimi burada buluyorum. Senin dibinde buluyorum ama niye, bilmiyorum. Gelmek istemiyorum ama yine dibinde bitiyorum. İnsan kovulduğu kapıya gelir mi?" diye sordu ama ben kovulmak bir yana, kapısında bile duramadığım o gönlünden senelerce bir adım öteye gidememiştim. "Ben senin yüzünden bu kapıdan çıkamıyorum o günden beri," dedi beni yeni bir şaşkınlığa sürükleyerek. Kanma dedim kendi kendime, bunca şeyin üstüne yapma dedim ama çırpınışlarımı da bastıramadım.

Dudaklarım aralandığında "Biliyorum, biliyorum..." diye yineledi kelimelerini şaşkınlığımı fark edince. "Dengesizliklerimden yoruldun. Şimdi bu söylediklerimi sorguluyorsun ama ben de bilmiyorum ki..." dedi tekrar dudak bükerek. "Tek istediğim..." Yüzüme baktı ve bir şey söyleyecekken sustu. Söyleyemediklerini yuttu ve dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. Başı bana doğru düştü lakin bu bilinçli biri hareket miydi yoksa sarhoşluktan mıydı bilmiyordum. Derin solukları ritmini arttırarak sesli bir hâle dönüşürken gözleri kapalıydı. "Sakinleş, sakinleş, sakinleş..." diye mırıldandı kendi kendine. Sanki nefes almakta zorluk çekiyor ya da aldığı nefes ona yetmiyor gibiydi. Sonra bir hışımla ayağa kalktı ve dişlerini sıkarak ellerini cebinde gezdirdi. Öyle bir öfkeye bürünmüştü ve bu o kadar ani olmuştu ki onun yataktan kalkmasıyla ben panikle örtüyü daha sıkı kavradım.

Elini cebinde gezdirdi ve çıkardığı sigara paketine bakarak "Siktir!" dedi öfkeyle. Elindeki boş paketi yere fırlatırken sesinin tonuna dikkat etmemesiyle panikledim. "Bitecek zamanı buldun amına ko-

yayım!" dedi olduğu yerde dolanarak. Benim aklım, kalbim birinin duyacak olmasıyla çırpınırken o bunu zerre önemsemiyordu.

"Biri duyacak, sus!" dedim panikle, olduğum yerde dikleşerek. Sesim azarlar gibi çıkmıştı. Sözlerim emir niteliğinde ona ulaşmış, kabul görmüştü. Sustu ve bana döndü. "Ayrıca neden her şeye bu kadar çabuk parlıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Alt tarafı sigaran bitmiş. Üstelik burası senin sigara içeceğin bir yer de değil." Yalpalayan adımları hızla beni buldu ve tekrar yatağa oturdu. "Tam olarak," dedi tok bir sesle. "İçeceğim yer burası."

Anlayamadım ve sorgularcasına bakışlarımı üzerinde tuttum. "Nefret ediyorum kendimden..." dedi öfke kusarcasına. "Ben senin yanında sigara içmeden beş dakika bile duramıyorum, çünkü şu lanet olasıca kokun beni baştan çıkarıyor..." Onun sözleriyle tepetaklak olan kalbim yine onun sözleriyle şekil değiştiriyordu lakin kırgınlığım öyle uç noktalardaydı ki söyledikleri beni zerre mutlu edemiyordu. "Ve bazen onu bile alt ediyorsun sen..." dedi dişlerini sıkarak. "Alkol kokusu lan, alkol kokusu... Şu zıkkımı bile bastıramazsın ya." Şimdi sanırım öfkesi banaydı ve başı iyice yüzüme doğru düşmüştü. "Ulan bunu da alt etme be..." dedi kısık bir sesle. Yolunu yordamını şaşırmış kelimeleri kırık döküktü ve hâlinden de gidişatından da zerre memnun değildi. Onu ondan daha iyi tanıyordum. Belki bir ay öncesine kadar olsaydı bu söyledikleri, ben bu kadar yara almamış olsaydım onun yaralarına derman olabilirdim. Şimdi ise söylediklerinin pişmanlığını yaşayacağını bildiğimden ve gönlümün tekrar ona meyletmesine izin vermek istemediğimden "Git, Turan..." dedim içten bir şekilde. "Ne olur, git. Gerçekten sabah bunları hatırlamayacaksın bile. Hatırlasan da pişmanlık duyacaksın. Ne olur, git. Beni de tekrar bu günaha sürükleme..."

"Günah..." dedi gerçekliğini sorgular gibi. Dudaklarından çıkan o kelimenin içinde küfürler barındıran kısık bir gülümseme de hâkimdi. "Yanlış, haram, günah..." Duraksadı ve "Ben de onlardan biri olduğum için sevdin beni, değil mi?" diye sordu. Bu söylediğine hiçbir anlam yükleyemedim.

"Kim?" diye sordum anlamayarak. "Kimlerden?"

Taşımakta zorlandığı başı tekrar öne doğru düştüğünde beni duyuyor muydu, emin değildim. Gözleri saçlarıma takıldı ve kendine engel olmayarak ilk defa birkaç tutamı avuçları arasına aldı. "Bu

sarı saçlarını..." dedi yüzüme bakarak. Sanki kısa bir an, o hiç benim arkadaşımı sevmemiş gibi, beni onca zaman yaralamamış gibi, sanki bizden başkası hiç var olmamış gibi, en acısı da beni sever gibi gülümsedi. "Kim bağladı benim deli-" Son kelimesini tamamlayamayışı ve yüzünün anında düşüşüydü bizi gerçekliğe çeviren. Geçmişe esir düşmüş, üzerine de onun sözleriyle kilit vurmuştuk. Bundan sonra zaman bizim için akmayacaktı. Parmakları o tutamlardan zoraki bir şekilde ayrıldı ve "Ne olacak bundan sonra peki?" diye sordu çaresiz bir şekilde yutkunarak. Kafasını kaldırdığında gözleri gelgitli hâlini sürdürüyordu. Her an yıkılacak gibiydi ama bunu istemiyordu. "Sevmiyor musun artık beni?"

Sevmiyorum deyince sevmemek mümkün olabilseydi keşke. Şu an onun karşımdaki, böyle çocuk gibi yakarışları bile benim içimi acıtıyordu ama ona bunu söylemek içimden gelmiyordu. O kadar çok taşlamıştı ki onu seven kalbimi, ona ördüğüm o duvarları onun için dahi kaldıramıyordum.

"Ben İstanbul'a gidince..." dedim soğuk bir sesle. "Ferdi ile-" Parmaklarını dudaklarıma kapadı aniden. Kelimelerimi yutturdu. "Söyleme..." dedi parmakları dudaklarımı okşarken. Tenime değen parmak uçları buz gibiydi ama ben yanıyordum. Bedenlerimizin birbirine bu kadar yakın olmasının yanında bir de teni tenime değiyordu. "Bana olan sevdana azıcık saygın varsa söyleme..." dedi hakkıymış gibi. Sadece kendini önemsiyordu, sadece ondan gidecek ilginin derdindeydi, bencildi, kabaydı ve hâlâ beni ne denli yaraladığının farkında bile değildi.

Bu sözler beni bir an öfkeye sürüklerken hissettiğim o soğuk metalle yanan tenim buz kesti. Bana *"Söyleme,"* derken yüzüğü tenimde dolanıyordu. "Benim sana da sana olan sevdama da saygım yok artık," dedim elini benden uzaklaştırarak. Bileğine kenetlediğim parmaklarım onun prangalarıydı. Boğazıma takılan yumruyu yine içimi yakıp yıkan o kelimeler parçaladı ve ben bu sefer içime atmayıp ona tüm öfkemi kustum. "Senin parmağında onun yüzüğü, benim dilimde artık başkasının adı varken bundan sonrası diye bir şey yok benim için," dedim kesin bir dille. Gözlerindeki yıkılışı hece hece okuyordum. O, ona deli divane olmuş Mihriban'ı bulamıyordu artık ve onun öfkesiyle saldırganlaşıyordu. "Fakat dilerim ki bana yaptıklarını hiç ama hiç unutma."

Birazcık umudum olsa ben onu kırk yıl severdim ama kırk yıl da geçse o beni asla onu sevdiği gibi sevmezdi. Gecenin ilk yıkılışı başının aniden göğsüme düşmesiyle oldu. Nefes dahi alamadan kalıverdim. Alnı göğsümle temas ettiğinde onu tutan parmaklarım gevşedi ve o, az önce bana dokunan parmaklarını dudaklarına götürdü. Bu onun nezdinde ne demekti, bilmiyorum lakin benim yüklediğim anlamlar içimin boşalmasına sebebiyet verdi. Birbirine hiç dokunmayan dudaklarımız onun parmak uçlarında tanışmıştı birbirleriyle. "Ben 'Bu gece beni yarala,' demiştim..." dedi fısıltılar eşliğinde. "Sense öldürdün."

Ben öldürmemiştim. Ben onu severek kendim için bir çukur kazmıştım, o ise yaptıklarıyla ikimizi birden o çukura gömmüştü.

8. BÖLÜM

Meğer olmayışındanmış tüm huzursuzluğum. Meğer sana kavuşmalarda saklıymış hasretin en keskin sızıları. Huysuzluğum, ruhsuzluğum bir dokunuşuna kapılana kadarmış. Bildiğimdendi bu kadar uzak kalışım. Şimdi sana karşı tüm gardımı indirdim ve ben sana değil, en çok kendime yenildim. Üç yılda ettiğim yeminlerin son bulmasının sancılarıydı hissettiklerim. Aklım seninle dolmuş, yine senin teninde son bulmuştu. Parmaklarım dövmesinin üzerinde dolandığında terli vücutlarımız birbirine sürtündü. "Çakır..." dedim. Belirli bir ritimde hareket eden vücudu beni sarsıyordu fakat vücuduma dolanan kollarıyla beni kendine sıkı sıkıya hapsetmişti. Tüm kontrol ondaydı. Onunla birlikte hareket ediyor, onunla soluklanıyordum. Bu gece kaçıncı sona gelişimiz, tekrar başlayışımızdı, bilemiyordum. Gecenin saat kaçıydı, hiçbir fikrim yoktu. Kanıma, kanımıza karışan alkol zaten hâlihazırda yanan vücutlarımızda yangınlar çıkarıyordu. Kesik kesik soluklarımız birbirine çarpıyor, karışıyor, bizi daha da bütünleştiriyordu. Kulak memem dişleri arasında tatlı bir sızıyla içine çekildiğinde dudaklarımı ısırdım ve yay gibi gerilen bedenimle ona doğru yükseldim. İçim onun varlığıyla doldu. "Canını yakıyor muyum?" diye sordu solukları tenimi okşarken. "Uzun zaman oldu," diye eklediğinde geçen zaman ve o zaman içinde olup bitenler geldi aklıma. Yokluğuyla sınandığım en uzun ve zor zamanımdı sanırım. Başımı iki yana belli belirsiz salladığımda gözlerim kapalı bir hâldeydi. Dili kulağımın altında, boynuma doğru bir yol çizerek inerken bıraktığı ıslaklık tenimi uyuşturuyor gibi hissediyordum. Parmaklarımı kısacık saçlarında dolandırdım. Dirseklerim yüzüne sürtünürken sakallarının batışını hissettim. Bu his bende tatlı bir tebessüm bıraktı.

"Mahru..." dedi ve adımı dilinden duyduğumda o yokken eksik olan yanlarım tamamlandı. Yıllar sonra böylesine bir zevkin koynunda çırpınmak çok garipti. Zaman zaman aralanan gözlerim onu bulduğunda tebessüm ettiğini fark ettim ve aynı tebessümle başımı geri attım. Yine beni belimden kavradı ve parmakları karnımın üzerinde durduğunda içime dolan garip his beni bu andan soyutlayacak gibi oldu. Avuçları arasındaki ayak bileklerimi omzuna yerleştirirken bileklerimin üzerine ufak öpücükler bırakmayı ihmal etmedi.

"Manzaram..." dedi sonra bana dönerek. "Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar güzel..." Baştan sona yataktaki bedenimi süzdü. Kızarmış yüzümü yan çevirmeden hemen önce yüzünde bir gülümsemeye şahit olmuştum. Gözlerimi ondan kaçırınca yatakta bir hareketlilik hissettim. Bana doğru yanaştı. Yumruk yaptığı elleriyle yataktan destek alırken ellerinin olduğu yerin çöktüğünü hissettim. "Aklımı alıyorsun..." derken burnunu koluma sürttü. "Bana dair hiçbir şeyi bende bırakmıyorsun." Ufak bir öpücük bıraktı.

Teni tenime, sözleri kalbime dokunuyordu. Eli karnıma doğru indi ve avuç içi karnıma kapandığında karnımdaki şefkatli dokunuşları beni o zevkin koynundan çıkardı. Hissettiklerim, geçmişe dönüşüm saniyelik sürdü ve onu nasıl üzerimden ittiğimi bilemedim. Ne olduğunu anlamaz bir hâlde kalmıştı. Haklıydı da. Ne diyeceğimi bilemeyerek, yüzüne de bakamazken "İyi hissetmiyorum..." dedim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. Onu yatakta öylece bırakıp arkama bile bakmadan, sarındığım çarşafla birlikte banyoya doğru ilerlerken midemin bulantısı arttı. Kapıyı kapatıp çarşafı yere düşürerek aynadaki aksime baktım. O kadar çaresiz ve ne yapacağını bilmez bir hâldeydim ki... İstediklerim, istemediklerim, zaaflarım, yenilişlerim, vazgeçemeyişlerim, öfkem, nefretim, kaybım... Hepsi sadece onda saklıydı. Ağlama isteğiyle dolup taşarken suyu sonuna kadar açıp altına girdim. Soğuktu. Isısını ayarlamadım. Zaten alev alev yanan tenime bir nebze şok etkisi yaratıp beni sarsmıştı. Gözlerim kapalı hâlde öylece beklerken kapanan kapının sesini işittim önce. Açmadım gözümü. Çakır'ın geldiğini biliyordum. Hemen arkamdaki yerini aldı zaten. Benim ayarlamadığım o suyu önce benim için ayarladı ve ılıklaştırdı. Elleri usulca saçlarımı bulduğunda kırgınlıklarımın, saçlarımdan süzülen su damlacıklarıyla tenimden arındığını hissettim. Omzumun üzerine bir öpücük bıraktığında te-

nimden kazınan kırgınlıklarımın yerini hasreti ile doldurdu. "Zorunlu hissetme kendini..." dedi saklamaya çalıştığı fakat benim onu çok iyi tanımamdan ötürü hissettiğim kırgınlığıyla. Sesindeki tonlamada tam olarak bu vardı. Hâlâ onu kabul edemememin sancısı... "Anlık bir zevke yenik düştün diye kendini kötü ve mecbur hissetme."

Islak saçlarım sırtıma dökülüyordu ve Çakır her bir telini tek tek severek dokunuyordu. Sesindeki kırgınlık, dokunuşundaki nahiflikle ona sarılma isteği dolsa da içime, arkamı döndüm; yüzüne bakacak kadar dirayetli hissetmiyordum kendimi. "Birine sırtını dayamanın rahatlığını özlemişim," dedim. Bazı cümleleri yutkunmadan söylemezsiniz ya, onlardan biriydi benim için. Sırtımı ona dayadım ve "Yaslandığın adamın geri çekilmeyeceğinden emin olmak çok güzel bir hismiş..." dedim bir itirafta bulunurcasına. "Üç yıl öncesine kadar ben hep bunu hissettim." Sesimin titreyişini zapt edemiyordum. "Sonra hissettiğim o boşluk beni çok sarstı." Yüzümü buruşturduğumda kendi kollarımı kendim sıvazladım. İnsan kendine sarılmayı da öğreniyormuş bu yalnızlıkta. "Ne yapacağımı bilemedim ama alıştım. Alışıyor yani insan..." Gayet resmî bir konuşma yapıyormuşum gibi hissetsem de devam ettim. "Sen yokken sensizlikle baş etmek daha kolaydı ama şimdi buradasın..." Ona doğru çevirdim kendimi. "Tam karşımdasın..." dedim, gözlerimiz birbiriyle kesişti. Her bir kelimem onun için büyük önem arz ediyor olsa gerek, nefes aldığını bile hissetmiyordum. "Ve sen bana bu kadar yakınken seninle sensiz baş etmek pek kolay olmuyor. Ben bir şekilde seni izlerken, seni severken, sana sığınırken buluyorum kendimi. Kırgınlıklarım çok fazla..." derken gözümden bir damla yaş süzüldü. "Sana yüklediğim anlamlar çok fazla. Ben bunları yok sayamıyorum..." diyerek başımı iki yana salladım. Az önce elleriyle severken şimdi aynısını gözleriyle yapıyordu. O beni her koşulda her zaman seviyordu. "Geçmişte duyduğum o güzel hisleri yok sayamıyorum. Yıllardır hissetmediğim o sahiplenme duygusunu hissettiriyorsun hâlâ bana. Her şeyin önüne beni koyuyorsun. Kimseden görmediğim ilgiyi de sevgiyi de sende görüyorum. Yıllar sonra hâlâ..." dedim üzerine basa basa. "Bunlara kayıtsız kalamıyorum. Kalbim aklımdan bağımsız hareket ediyor. Aklım bana kırıldığım noktaları gösterirken kalbim..." dedim. Cümlenin gidişatı gayet açıktı. "İkisi arasındaki savaş beni çok fazla yoruyor. Sana yenilmek en kolay olanı. İstiyo-

rum gerçekten..." dedim samimiyetle. "Eskisi gibi olmak istiyorum, çok çok çok fazla istiyorum ama..." dediğimde çatallı çıkan sesim artık yerini hıçkırıklara bırakmıştı. O "ama"nın arkasında gizlenen kırgınlıklarla birlikte beni göğsüne aldığında tüm yorgunluğumu da almış gibi hissettim.

Göğsüne süzüldü yaşlarım, biz birlikte ıslandık. Biz birlikte yol aldık ve şimdi yine birlikte var olmaya çalışıyorduk. Oldukça zor bir süreçti bu, oldukça sancılıydı. Bir yanım deli gibi ona sığınmak, ondan gelen kırgınlıklarımı yine onda iyileştirmek istiyordu. Diğer yanım ise yeniden kırılacağımı, yeniden parçalara ayrılacağımı ve tüm o eski dökünütülerimin üzerine yığılacak taze kırgınlıklarımın olacağını söylüyordu, korkuyordum. Arada kaldım. Bir yol bulamadım, bir taraf seçemedim. Elleri tutamlarımdan kayarken, bilmem ki kaç kez dokundu dudakları saçlarıma. "Ne zaman istersen, Mahru'm..." dedi beni teselli etmek istercesine, ölüyormuşum gibi hissettim. Bağırıp çağırsa daha kolay olacak gibi hissederken böyle yapınca içim gidiyordu. "Bana tekrar gelmeni istiyorum, evet ama sen istediğin zaman istiyorum bunu. Ben beklerim seni..." Tebessüm eder gibi çıkmıştı sesi. "Benim seni beklemekten başka bir işim mi var?" diye sordu hemen ardından, o keyifli çıkarmaya çalıştığı ses tonuyla. Beni toparlamaktı niyeti, ben de onu boş çevirmedim ve gözyaşlarımın içinde ben de hafif sesli bir şekilde gülümsedim. Parmakları yüzüme bakmadan tenimi okşar gibi, bana bile fark ettirmeden göz pınarlarımdaki o yaşları usulca temizledi. Bir daha sevdim.

"Tatlılar için teşekkür ederim," dedim çenemi göğsüne dayayarak. Yüzümdeki eli sırtıma kaydı. Parmakları sırtımda gezinirken saatlerce ayakta kalabilirdim. Tenime bir desen işliyormuş gibi dolandırıyordu parmaklarını ve bu, sıradan, basit eylem bana çokça normal ve mutlu hissettirmişti. "Yedin mi?" diye sordu tebessümle.

Eş zamanlı olarak kaşlarım havaya kalkarken onunkiler çatıldı. "Seninle konuşmak için bahaneydi," derken gözlerimi kaçırdım ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Bu itiraf beni bir miktar utandırsa da "Bak sen..." demesiyle daha fazla keyiflendim.

"Doğru düzgün bir şey yemiyorsun geldiğinden beri," dedi ve kavradığı belimden sanırım kilomu ölçmeye çalıştı. "Seni beslememiz gerek. Böyle çok uzun süre yaşayamazsın." Kahkahalar atarken başımı göğsünden kaldırdım ve "Senelerdir yaşıyorum," dedim ve

"Sen bir şeyler yedin mi?" diye ekledim. Kaşları hayır dercesine havalanınca bu sefer ben çattım kaşlarımı. Alnını alnıma yasladı, burnunu burnuma sürttü ve "Benim sensizken, seninle kötüyken içtiğim su bile bana haram oluyor," dedi iç çekerek. Gözlerini kapadı ve "Birbirimize şu yemeyi içmeyi haram etmeyi bıraksak mı artık, he güzelim?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladığımda o da benimle birlikte salladı ve elinin altındaki tenimi okşarken "Bir de artık çıksak..." diye ekledi. "Böyle çıplak, elimin altındayken..." Ses tonu gitgide boğuklaşırken direnişini de hissedebiliyordum. "Ben bu nefsime pek fazla hâkim olamıyorum," dedi. Yüzümde yine aynı tebessümle "O kadar iradesiz misin ya?" diye sordum alaycı bir tavırla. Tek kaşım havalanırken *"Cık cık cık..."* diye bir ses çıkardım. "Hiç yakıştıramadım. Çıkalım madem."

Tam keyifli bir ifadeyle adım atacaktım ki üzerime doğru adımlamasıyla ayaklarım zeminde kaydı ve sırtım duvarla bir bütün oldu. "Ben daha yıkanmadım," dedi mavileri meydan okurcasına bana bakarken. Bir eli benim yanımdan duvara doğru uzanmışken başını havaya kaldırdı ve suyun, yüzünde dağılmasına izin verdi. Aldığı güçlü nefesler göğsünü şişiriyor, köprücük kemikleri belirgin bir hâl alıyordu. Saçlarını yıkamak için kollarını dirseklerinden kırdığında şişen kol kasları da bir hayli dikkat çekiyordu. O benim gözlerime baka baka yıkanıyor fakat ben gözlerine odaklanamıyordum. Köpükler teninden aşağıya süzüldükçe odak noktamın değişmesi de bir oluyordu tabii. Yutkunmayı en son kasıklarına baktığımda unuttum. O da odağımı fark edip elini kasıklarına doğru getirdiğinde nefes alışlarım bile değişmişti. Buz gibi duvar hiç de serinletmiyordu beni. En son gözüm başka noktalara kayıyordu ki "Çıkalım mı artık?" dedim bir anda odağımı yüzüne çevirerek. Islak ve üzerinde birkaç damla barındıran iri dudakları, kısacık saçları ve mavilerin en güzeli gözleri... Nereye baksam ayrı bir sınavdı benim için. Dudak kıvrımları hafifçe yukarı kalktığında "İrade diyorduk..." dedi alayla. Bozuntuya vermemek adına aynı gülümsemeyi takınmaya çalıştım ve aklımı dağıtmak için saçma sapan şeyler düşünmeye başladım; izlediğim diziler, filmler, kitaplar... "Etkilenmedim tabii ki," dedim küçümser gibi. "Bu yaptığını gereksiz buldum ve üşüdüm sadece." Hiç de inanmış gibi bir ifadeye sahip değildi. Bana bir adım daha

yaklaştığında tenlerimizin teması da kaçınılmazdı. Kalçamı tutan elleriyle "Kontrol edeyim mi?" diye sordu imalı bir tonlamayla.

Gözlerim anında büyürken kalçamdaki eli kendine yeni bir rota belirlemişti fakat ben onu iterek "Çıkalım," dedim sadece. Titrek sesim, kaçırdığım gözlerim ve hızlı adımlarımla en son gördüğüm, arkamdan keyifle gülümseyen bir adamdı. Etrafıma bakınıp havlu ararken artık gözüm ne kadar körleşmişse karşımdaki bornozu göremedim ve yine Çakır tam arkamdan eliyle askıdaki bornoza uzandı. Uzandı uzanmasına da o bornozu alırken sırtıma tüy gibi parmaklarıyla dokunmayı ve sıcak nefeslerini ıslak boynuma bırakmayı es geçmedi. Bornozu bana uzattıktan sonra kendi de bir havlu aldı ve beline doladı. Odaya geçtiğimizde ben yatağa oturdum, o dolabı açtı. Başımı yatağa geri doğru attığımda camdan sızan gün ışığını fark ettim. Resmen sabah olmuştu. Tüm gece hiç uyumamıştım, uyumamıştık ve kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Gözlerim kapanır gibi olduğunda yatağın üzerine atılan kıyafetlerle tekrar açtım. Hemen yanımda bir kot ve gömlek vardı. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda yatağa doğru yanaştı ve elindeki havluyla bana doğru eğilerek saçlarımı kurulamaya başladı. Göz hizamda belinde sarılı olan havlu vardı. Saçlarım karmakarışıktı zaten, bir de o daha da dağıtıyordu. "Sıcak zaten..." dedim hoşnutsuzca homurdanarak. "Kururdu o yarım saate. Uyusaydık."

"Kuruyacağını ben de biliyorum..." dedi mırıldanır gibi. "Ayrıca sen uyu, güzelim," dedi yumuşak bir sesle. "Ben bir çocuklara bakayım. Bugün düğün var. Sorun çıksın istemiyorum."

"Talimat vereceğim diyorsun yani..." diye mırıldandım. "Herkes kontrol edilecek, salona ve gideceğimiz yol boyuna silahlı adamlar yerleştirilecek, belki de içeride misafirmişçesine dolanacaklar. Kimseye belli etmeden, korkutmadan, neredeyse herkes için birilerini yerleştireceksin içeri. O yüzden en büyük yer seçildi, değil mi?" diye sordum havluyu iterek. Hem kurur deyip hem de derimi kazımıştı resmen. Biraz geri doğru çekilerek yüzüne doğru baktım. "Bizim gelecek misafirlerimiz toplasan elli kişi falandır, diye düşünüyorum ben."

"Burada sevenimiz, eşimiz dostumuz da çok..." dedi ciddi bir tavırla. Benim söylediklerimi de inkâr etmedi ama. Hemen ardından ise benim tüm dikkatimi dağıtacak başka bir şey yaptı. Elindeki

havluyu boynuna, tenine sürdü. Bunu bilinçli ve bastıra bastıra yaptığında ağzım bir miktar açık kaldı ve o da şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki "Yeter mi sence?" diye sordu hafif bir tebessümle. "Yanına gelene kadar... Bir iki saat beni idare eder mi?"

O kadar şaşkındım ki, "Sen..." dedim tutulmuş gibi. Peşinden havluyu saçlarına götürüp, öylesine kurular gibi gözükse de ilgi çekici olduğu da açık ve netti. "Ciddi anlamda manyaksın," diye tamamladım sözümü. Gülümseyişi belirginleşti ve sonra yavaşça söndü. Elindeki havluyu yere fırlatırcasına atarken bana doğru eğildi ve dudaklarıma kısa bir süre dudaklarını bastırdı. "Daha manyakça şeyler de yapıyorum," dedi geri çekilmeden önce.

"Ne gibi?" dediğimde yataktaki kıyafetlerini aldı ve havlunun çözüldüğünü gördüm. Hızla gözlerimi kaçırırken gözlerine denk düştüm. Bu kaçışımı keyifle karşılayacakken oldukça ciddi bir yüz ifadesi vardı. Bu da gerçekten önemli bir şeyler söyleyeceğini gösteriyordu. Bir yandan giyinirken bir yandan da hâlâ beni dikkatle izliyor ve beraber olduğumuz tüm vakitleri gözleri üzerimde olduğu hâlde geçiriyordu.

"O dallamayı aldırdım," dediğinde kaşlarım çatıldı ve olduğum yerde biraz daha dikleştim.

"Sakın!" dedi tok bir sesle beni uyarır gibi. Kalktığım noktada kalıp ileri gidemedim. İrileşmiş ve dönmeye hazır bekleyen gözleri üzerimde sabit kalmışken "Ben onu uyardım," dedi ciddiyetle. "Sana yanaşmaması gerektiğini söyledim. Bir daha tekrarlarsa canını alacağımdan bahsettim. Seni de onun için uyardım. Canının bir değeri yokmuş demek ki, seni bu kadar rahat arayabildiğine göre."

"Çakır, bak, gerçekten..." diyerek yerimde doğruldum ve yumuşak bir ton seçmeye çalıştım. "Ben onunla konuştuğumdan beri hiç iletişime geçmedi zaten benimle." Zaten bunu biliyormuş gibi bakıyordu. Ben kısa bir es verdikten sonra devam ettim. "Nasıl olduğumu merak etmiş, ara-" Ben ne kadar yumuşak gitmeye çalışsam da onun yüksek çıkmayan sesinde yine de bir baskı vardı. "Ona neymiş?" diye kesti sözümü. "Ona neymiş, senin nasıl olduğundan, Mahru?" diye yükseldi, tekrar çenesini ileri doğru iterek.

"Ne yapacaksın tam olarak?" diye sordum ben de aynı tona yükselerek. Madem böyle anlaşmak istiyordu, kendi bilirdi. "Tam olarak gerçekten ne yapacaksın?" diye yineledim sorumu. "Ona karşı

hiçbir şey hissetmiyorum. Onunla iletişim kurmuyorum. Aradığını görseydim de açmazdım. Bizim kızlar sandım," diye belirttim. Gözlerinde herhangi bir şüphe yoktu. "Benim hiçbir şey hissetmediğim bir adamı alıkoymuşsun ve sadece beni aradı diye öldüreceksin, öyle mi?" diye sordum inanamıyormuş gibi. "Peki, bu bizim tarafımızda nasıl olumlu bir etki yaratacak? Ben 'Aferin canım, iyi yapmışsın,' deyip seni koynuma mı alacağım?"

Kısa bir sessizlik oluştuğunda yüzüme bakarken "Bunu yapmam, sen de biliyorsun," diye belirttim. Öfkeli yüzünde geri adım atmayacağını gösteren bir ifade olsa da gözlerinde beni tekrar kaybetme ihtimalinin korkusunu da görebiliyordum. Çakır bu ihtimali göze almazdı. "Sana istediğin kadar zaman..." dedi aramızdaki bir ömür sürdüğünü hissettiğim o sessizliği bozarak. "İstediğin kadar bekle, düşün, tart, biç kafanda, gel de geleyim, git de gideyim, öl de öleyim..." dedi emir kulummuş gibi. "Ama başkasına..." dedi, sustu. Ben hiçbir tepki vermeyince "Aramıza daha fazla gizli saklı şeyler girsin istemiyorum," dedi gömleğinin düğmelerini iliklerken. "Olan şeylerin yükü fazla zaten bana. Ben artık onu yapmam, bunu yapmam deyip seni de kandırmayacağım. Bu son olsun."

Ben sıkıntıyla alnımı sıvazlarken o komodine yanaştı ve çıkardığı silahı beline taktı. En azından bu seferkini atlatmıştık. "Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordum gayriihtiyari. "Aldırdım dedin. Nereye aldırdın?" Omzunun üzerinden bana doğru bakarken "İrdeleme, olur mu Mahru?" dedi sabrı tükenmiş gibi. "Az önce söyleyeceğimi söyleyip içini rahat ettirdiğimi düşünüyorum," dedi beni tanırmış gibi. "Daha fazlasını irdeleyip benim sınırlarımda gezme. Çünkü ben, senin aklında başka birinin gezdiğini hissedersem o sınırlarda kalamam. Kalamazsam, Mahru..." dedi vurgulayarak. "O sınırda senin aklında olan kişilere aklının hayal edemeyeceği şeyler yaparım." Sonra da cevabımı dahi beklemeden "Uyu, dinlen," dedi kapıya doğru ilerleyerek. "Zaten birkaç saat sonra uyandırıp tüm gün yoracaklar seni. Bana kalsa onları da..." dediğinde engellemekten bahsedecekti, beni bir fanusa kapatıp öyle sevecekti fakat bunu kabullenmeyeceğimi bildiğinden dillendirme gereği de duymayıp, kapıyı çarpıp çıktı. Onun çıkışının hemen ardından bedenimi yatağa bıraksam da uyumak ne mümkündü? Sabahtan beri boş olan midem beni olduğum yerde kıvrandırdığından ayaklandım ve ne olduğuna

dahi bakmadan elbiselerden birini üzerime geçirip odadan çıktım. Merdivenlerin başında Esat'ın babası ile karşılaşıp birbirimize baş selamı verdikten sonra o dışarı çıktı, ben mutfağa ilerledim. Konak bir hayli sessiz görünse de Çakır'ın geldiğimiz ilk gün söylediği gibi evin erkekleri sabah erkenden kalkıyordu. Günün ilk ışıklarını bahçede karşılıyor, kahvelerini içiyorlardı. Mutfakta arkası bana dönük olan Pınar kahveleri pişirirken "Günaydın," dememle anlık bir refleksle olduğu yerde zıplayıp kahveyi taşırdı.

"Ay, özür dilerim," dedim mahcubiyetle. Pınar başparmağını dişlerine götürüp yukarı doğru ittikten hemen sonra göğsüne koydu. "Korkuttun beni, gelin hanım," dedi. Ama o kadar tatlıydı ki hemen yüzüne sıcacık bir tebessüm yerleştirdi. "Bir şey mi istemiştin?" dedi hızla öne atılarak. "Erkencisin sen. Daha kimse kalkmadı ki. Düğün hazırlıkları var da çocuklar koşturuyor, diğer kızlar da çamaşırları asmaya gitmişti, Esat abimler için evlerine götürülecek şeyleri derleyip toplayacaklardı bir de. Ev ahalisinin kalkmasına daha bir saat falan vardır. Bir sorun yoktur inşallah. Yatak falan mı rahatsızdı? Ben yeni yastık falan çıkarmıştım sana ama rahatsız mıydı? Onları biz geçen ay, bizim orada bir mağaza açıldı-" Pınar'ın durmak bilmeyen konuşması üzerine "Pınar, sakin..." dedim tebessümle. "Hiç uyumadım ki ben daha." Pınar'ın yanaklarına yerleşen allıkla birlikte arkasını dönüp kahveye odaklanması bir olmuştu. Bir de dönmeden hemen önce dudak kenarlarını dişlemesi, gülmesi benim kıpkırmızı olmama sebebiyet vermişti. Ben dün gece Pınar'ın inlemelerimi duyduğunu unutmuştum. Avuç içimi alnıma vururken o beni görmüyordu.

"Yani, şey..." diyerek ben de önüme döndüm. Çıkardığım ekmeğin birine dolaptan aldığım peyniri koyarken "Yastık rahatsızdı," diye geveledim saçma bir şekilde. Onun verdiği bahaneyi kullanmayı tercih ettim ama inanmadığına o kadar emindim ki... İkimizden de çıt çıkmazken sessiz kıkırtılarını işitebiliyordum. Çakır, camın önünde beni fark etmeden ileri geri yürüyerek telefonla konuşurken, ilerisinde amcası ve babası oturmuş, kahvelerini bekliyorlardı. Hemen önündeki arabaya yaslanmış olan Tilki de muhtemelen Çakır'ın konuşmasının bitmesini beklerken Pınar'ın sık sık pencereye doğru baktığını gördüm. Elimdeki sandviçle arkamı dönüp tezgâha yaslandığımda bir yandan yiyor, bir yandan Pınar'ı sıkıştırıyordum.

"Sen Tilki'yi beğendin sanki," dedim tebessümle. Hemen yine panik yapmış, kahveyi taşacakken alıp fincanlara boşaltmaya başlamıştı. "Ay yok, gelin hanım," dedi sesi aceleci, eli titrek bir hâlde. "Ben dışarıda kim var diye bakmıştım. Ben Tilki Bey'e hiç o gözle bakmadım ki. Hem yakışık almaz ki öyle."

Tilki Bey deyince o kadar komik gelmişti ki. Gülümsemem daha geniş bir hâl alırken "Ya, tüh, üzüldüm..." dedim yalancı bir tavırla. "Hâlbuki Tilki seni pek beğenmiş gözüküyordu."

"Deme..." diye anında bana dönerken, gözleri kocaman açılmış, eli ayağı birbirine dolanmıştı. "Beni mi beğenmiş?" Şu hâlleri o kadar tatlıydı ki. Hele inanmayışları... Hâlbuki çok güzel bir kadındı. Kısa bir an benden ses çıkmayınca "Gelin hanım, beni oyuna mı getirdin?" diye sordu bozulmuş bir hâlde. Ekmeğin sonlarına iştahla kısacık sürede nasıl geldim, bilmiyorum. "Getirmedim, Pınar," dedim samimiyetle. "Ben birkaç kez sana bakarken gördüm Tilki'yi. Hem de gizli saklı, utana sıkıla bakıyordu. Aynı senin gibi yani..." diye destekledim iddiamı davranışlarının, ilgisinin yanlış olmadığını göstermek için. "Bir adam ve bir kadının, hele bekâr bir adamla kadının birbirini beğenmesi kadar olağan bir şey yok. Neden yakışık almazmış? Ben Tilki'yi ilk kez birine böyle bakarken gördüm. İkinizden biri bir adım atsa keşke..."

Pınar'ın yüzünde bir anlık mutlu bir ifade yer alsa da sonra astı yüzünü, başını havaya dikti ve kahve tepsisini alırken "Ben atmam..." dedi kesin bir dille. "Zaten o bana güldü, dalga geçti. Ne adımı atacağım ben ona?" Omuz silkerek önümden geçerken yüksek bir tonla konuşup saygısızlık ettiğini düşünmüş olacak ki "Bir şey ister misin, gelin hanım?" diye sordu. "Ben kahveleri verip, kızlara yardıma gideyim." Başımı iki yana sallayarak "Yok, yedim, yatacağım şimdi," diye cevapladım. Başını sallayarak mutfaktan çıktı. Tekrar pencerenin önüne geçtiğimde kahveleri önce büyüklere verdiğini, ardından Çakır ve Tilki'ye uzattığını gördüm. Tilki'nin yüzüne kızgınlıkla bakarken, Tilki her şeyden bihaber, bu tavrının sebebini sorguluyordu. Pınar hiç yüz vermeden bir hışımla arkasını dönüp gidecek gibi hareket etmişti ki "Pınar," dedi Çakır tok bir sesle onu durdurarak. Kızın atacağı trip yarım kalmıştı. Arkasını dönüp mahzun mahzun "Efendim abi," dedi.

"Mahru'yu kimse uyandırmasın. Kontrol et, Şuralar falan kalkar kalkmaz dalarlar odasına. Hiç uyumadı, o katta ses yapmasınlar."

"Peki, abi," dedi Pınar hızla kafasını sallayarak. Yüzümde bir tebessüm oluşmadı desem yalan olur. Beni böylesine düşünüyor olması ve ilgisiydi zaten benim ona karşı yenilgilerime sebep. Ne yaparsam yapayım hep aynıydı. Sandviç bitince susadığımı hissettim ve bir bardakla sürahiyi aldım. Tekrar camın kenarına ilerledim. Onu görebileceğim kısacık anları bile değerlendirmek istiyordum. Pencere başına geçmemle Esat'ı görmem bir oldu; arabaya doğru ilerlerken duraksayıp herkese selam verdi. Tekrar hızla arabaya yöneldiğinde "Nereye?" dedi babası. "İstanbul'dan bizim çocuklar gelmiş. Şimdi araba yollamak olmaz. Ben gidip karşılayayım dedim. Birkaç şey getireceklerdi bana zaten. Onları da alacağım," diye cevapladı Esat.

Babasının yüzünün düştüğüne şahit oldum. Babası "Esat," dedi tedirginlikle. "Dikkat et, oğlum. Yanına birilerini daha al. Bak, geçen Çakır'a pusu kurmuşlardı." Esat kafa salladığında kapıdaki arabalardan birine iki kişi binmişti bile. Onlar birlikte konağın kapısından çıktılar fakat Çakır'ın bakışlarında beliren o hüznü kimse göremedi. Onu bu kadar iyi tanıyor olmasaydım ben de fark etmezdim belki. Babasının Esat'ı düşünmesi, dikkat et demesi bile Çakır'a eksik yanını hatırlatmıştı sanki. O her şeyin içindeyken kimse ona dikkat etmesini söylemiyor, onu düşünmüyordu. "Çakır, bugün de düğün var," dedi amcası tok bir sesle. "Dikkat etmek lazım. Sen önden gidip bir bakarsın, önlemleri alırsın."

Hiç düşünmeden Çakır'ı öne atmaya o kadar alışmışlardı ki, hiç onun tarafını sorgulamıyorlardı bile. Bunları görmek de beni kahrediyordu. Onca kalabalıkta yalnız olan ve yükleri sırtlanan bir oydu. "Hallettim ben..." dedi Çakır vakur bir tavırla. Sorgulanmadı bile. O hallettim demişse halletmiştir, eminlerdi. Keyifle kahvelerini içerlerken Tilki ağzını açıyor ama devamını getiremeden susuyordu.

"Söyle, söyle," dedi Çakır bu kıvranmalarını fark ederek. "Bir şey diyeceksin de kıvranıp duruyorsun."

"Abi..." dedi aldığı desteğe rağmen tedirginlikle. "Neden Turan'a bu kadar sert davrandın? Senelerdir senin yanında. Sildin abi adamı resmen." Elimde sürahiyle camın kenarında dikili kalmıştım. Huyum değildi konuşmaları dinlemek fakat konu ilgi çekiciydi.

Üstelik Çakır ile aramıza giren zaman az buz değildi. Koskoca üç senede hislerinin, düşüncelerinin, davranışlarının ne boyutta değiştiğini merak ediyordum. "Tek bir şey istedim herkesten..." dedi boğuk bir sesle. Camdan içeri sızan sigara dumanının kokusu kısa bir an midemi bulandırdı. "Aileme, arkadaşlarıma, yanımda olan herkese istediği her şeyi verdim, bir sürü imkân sağladım, onları her türlü beladan korudum, canımı onlar için ortaya koydum ama tek bir şey istedim," diye üzerine basa basa vurguladı. "Mahru'yu koruyup kollamanızı, ona sahip çıkmanızı..." Yine beni kendi canından bile öteye koyduğunu gördüğüm dakikalardaydık. Sesinde bana yetememenin kırgınlığı, kızgınlığı vardı. "Ben içerideyken her şeyi bildiğimi sanıyordum ama hiçbir bok bilmiyormuşum," dedi öfkeyle ve yine aynı öfkeyle devam etti konuşmasına. "Ben içerideyken en güvendiklerim dışarıda tek isteğime, en sevdiğime sırt çevirmiş. Bu da yetmemiş, sırtına yük bindirmiş."

Kısa süreli bir sessizlik olduğunda "Haklısın," dedi Tilki onun huyuna gitmeye çalışır gibi. İyi de oldu. Çakır şu an kendi içinde o kadar netti ki, kendi iç çatışmasına girerse daha fazla kırar dökerdi. Ses tonu normal bir tona bürünürken "Kimseye güvenmiyorum artık," dedi bir çıkmazdaymış gibi. Konuşmanın bundan sonrasının normal ilerleyeceğini düşündüğümden bardağa suyu koyup gidecektim fakat Tilki'nin "Abi, farkında mısın bilmiyorum ama sen hiçbir zaman tam anlamıyla kimseye güvenmedin ki," demesiyle duraksadım. "Mahru dışında kimseye sorgusuz sualsiz güvenmiyorsun sen." Dikkatle olduğum yerde doğrulurken kaşlarım çatıldı. Bunca zaman sonra dengelerini bozan, ona çıkmazdaymış hissini veren, içinde benim olduğum o cümleyi kurdu. "Artık ona da güvenmiyorum."

Duyduklarımın beni bu denli etkileyeceğini asla düşünmezdim. Onun tarafından güvenilmemenin sancısını tüm bedenimde hissederken benim de ona karşı güvensizliğimi ve onun hissettiklerini idrak edebilmiştim. Elimdeki sürahiyi yavaşça yere bıraktığımda titreye titreye içtim suyu. Biz ne hâle gelmiştik böyle? Nasıl iki yana savrulmuştuk? Aklıma, gönlüme kor gibi düşen bu bilgiyle nasıl baş edeceğimi bilmezken yine o çekip aldı beni bu durumdan. "Benden sakladıkları var ama bunların sebebinin de ben olduğumu biliyorum," dedi. "Kendini hiçe sayıp, bana rağmen bana karşı gelişleri,

yükselişleri bu yüzden. Onun aksine ben onu anlayabiliyorum..." Kırık kelimeleri battı az önce sızlayan yüreğime. "Yine de bu, benden gizlediği şeyler olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Yavaşça bardağı tezgâha bırakırken Tilki'nin tekrar söze girdiğini duydum. "Ben F-" Tek bir harf çıktı Tilki'nin ağzından, devamını getiremedi. Çakır'ın sadece bakışları dahi onun susmasına yeterli geldi. Dudaklarının arasındaki sigaradan derin bir nefes çektiğini içine göçen çukurlardan görebiliyordum. "Kabullenemiyorum," dedi Çakır, Tilki'nin soracağı soruyu anlamış gibi. "Başkasına gitmiş olmasını asla kabullenemiyorum. Deliriyorum ve kendime hâkim olamayacağımı düşündüğüm her anda Mahru'nun yanında alıyorum soluğu."

Tekrar kısa bir soluk aldığında "O girmiş hayatına ama yine yalnız hissetmiş kendini," dedi buna sığınır gibi. "Sırf Mahru'nun içinde bir şeyleri değiştiremediği için kale almıyorum o herifi. Yoksa o lavuğun nefes alması..." dedi net, gaddarca bir ifadeyle. "İmkânsızdı," diye tamamladı sözünü.

"Turan'a," dedi Tilki, sonra ekledi. "Ve bize olan kızgınlığın tam olarak burada başlıyor. Onu yalnız hissettirdiğimiz için, başkasına gitmesine göz yumduğumuz için. Ne desen haklısın, abi," dedi Tilki de mahcup bir ifadeyle. Bunlar dinlediğim son konuşmalar oldu. Çakır, amcasının kendisine seslenmesiyle onların masasına ilerlerken ben de odama çıktım. Gecenin yorgunluğu yetmezmiş gibi Çakır'ın sözlerinin de yükü bindi üzerime. Sakladığım kaybın bilincindeydi. Bir şekilde konuşmamız da lazımdı, biliyordum. Bu şekilde, bir şeyleri gizleyerek bu yolda devam edemezdik ama nasıl söyleyeceğim hakkında da bir fikrim yoktu. Üzerinden seneler geçmesine rağmen benim için hâlâ derin bir yara olan bu durumla o ilk kez yüzleşecekti. Peki, bu nasıl olacaktı? Ben yatağın içinde bu düşüncelerle boğuşurken tam gözlerim kapalı bir anımda odanın kapısı açıldı. Sonra onun varlığı doldurdu odayı. Bedeni yavaşça yatağın kıyısına geldiğinde uyuyup uyumadığımı kontrol etti. Gözlerim kapalıydı ama uyumuyordum. Elinin tersini yavaşça omuzlarıma sürttüğünde, çok geçmeden, dayanamadığını belli edercesine ufak bir öpücük bıraktı dokunduğu yerlere. "Uyumamışsın hâlâ," diye mırıldandığında bunu beklemiyordum. Gözleri yavaşça aralan-

dığında "Nereden anladın?" diye sordum. Beni ezbere bildiğini belli edercesine "Kirpiklerin titriyordu," deyip güldü.

Sonra elinin tersi tekrar aynı yumuşaklığıyla yanağımda dolandı. "Uyusana," dedi hayranlıkla beni izlerken "Yorgunsun zaten." Sonra uyuyamayışımı kendince bir nedene bağlayarak "Ağrın falan mı var?" diye sordu tedirgin bir hâlde. Başımı iki yana yaslayarak "Tam dalıyordum," dedim. Yalan da değildi ki.

O da rahatsız ettiğini düşündü sanırım, "Ben geçiyorum, sen dinlen," dedi ayaklanarak. "Gitmeden sana bakayım demiştim." Elini tutup gitmesini engelledim ve "Sen de yorgunsun," dedim. Oturmasını, hatta yanıma uzanmasını istediğimi belli etmek adına yana doğru kaydım. "Birlikte dinlensek?"

Yatağa oturdu ama yanıma uzanıp uzanmamakta kararsız kalmıştı. Bu sefer yastığımda yer açtım ona. Tek bir yastıkta birleştik. Alnı alnıma değerken eli saçlarımı buldu. "İşim var benim ama..." dedi. Hem beni kıramıyor, bana kıyamıyor hem de gitmeden duramıyordu. "Gidip oteli kontrol etmem lazım, onun dışında güvenlik-"

Elimi dudaklarının üzerine getirdim. Parmaklarımla severcesine dokundum. Kelimelerini yutturdum. "Yorgunsun," dedim dingin bir sesle. Elim dudaklarını severken usulca öptü parmak uçlarımı. Onun öptüğü parmak uçlarımı yine onun teninde kaydırdım ve ensesine yol aldım. Başımı biraz kaldırıp boynuna yanaştığımda derince soluklanarak içten bir buse bıraktım. Yorgunluklarını alıp götürmek istedim. Teninin gerildiğini, içinin titrediğini hissederken "Bırak, başkaları ilgilensin," dedim, tekrar tam karşısında yer alırken. Alnım alnına değerken kirli sakallarını okşamaktan geri durmadım. "Daha içeriden çıkalı ne kadar oldu? Her şeyi yine sana yüklediler. Esat'ın düğünü bu. Bırak da kendi ilgilensin, o düşünsün." Bunların yeterli sebepler olmadığını anladığımda "Ben seninle uyumak istiyorum," dedim net bir ifadeyle. İşte tam o noktada onun için her şey bitmişti. Önce üzerimizi örttü, sonra elini belime sararcasına yerleştirdi ve elim yüzünü usulca okşarken belki de yıllar sonra ilk kez böylesine huzurla gözlerini yumdu.

Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Duyduğum seslerle derin bir uykunun koynundan uyansam da hâlâ bir baş ağrısı mevcuttu

ve kendimi hiç dinlenmiş gibi hissetmiyordum. Önce yatakta kıpırdandım, elimle Çakır'ın yataktaki varlığını aradım ama bulamadım. Gitmişti. Muhtemelen benim uyumamı beklemiş, ardından gitmişti. Avuç içlerimi yatağa yaslayıp kendimi kaldırmaya çalışmamla birlikte kapı aralandı. "Hanımım," dedi Pınar'ın sesi tedirginlikle. "Çakır abimin kesin emri vardı. Uyandırmayın demişti."

Pınar ne kadar konuşursa konuşsun Esma Hanım odaya girmişti bile. Elindeki takı kutularıyla birlikte beş karış suratla yüzüme bakarken Pınar'a *"Sorun yok,"* dercesine tebessüm edip olduğum yerde ayaklandım. Pınar mahcup bir ifadeyle başını eğip odadan çıktıktan sonra aramızda kısa bir sessizlik oldu. "Çıkacağız," dedi hiç açıklama yapmadan. Elindeki takı kutularını komodinin üzerine bıraktıktan sonra "Bunları takarsın düğünde," dedi. Anlamadığımı belirtircesine, sorgularcasına kaşlarım çatılınca "Çakır senin için karım karım deyip duruyor," diye açıklama yaptı. "Orada da bu tavrını sürdüreceği belli... Bize yakışır bir şekilde bu takıları takarsın orada."

Söylediklerinin hemen ardından arkasını dönüp gidecekken buna izin vermeden "Neden beni sevmediniz?" diye sordum. Bu kendimden de beklediğim bir şey değildi fakat yıllarca öyle çok birikmişti ki içimde, dayanamadım. Duraksadı ve birkaç saniye arkası bana dönük bir şekilde kaldı. O da beklemiyordu muhakkak. Sonra hafifçe çevirdi kafasını. "Sence sevilecek bir soydan mı geliyorsun?" diye sordu. "Baban meyhanelerde kadın pazarlar, annenin seni ne kadar rahat yetiştirdiğini de biliyorum." Yüzünü buruşturarak söyledikleri, iğrendiği kelimelerde en çok sınırımı zorlayan annem hakkında söyledikleri olmuştu. Gözlerim irileşirken "Sakın!" dedim parmağımı doğrultarak. "Annemi karıştırmayın, sakın!"

Ellerim titriyordu. Benim annem bizi en iyi şekilde yetiştirmiş bir kadındı. Kendi kararlarımıza saygı duyar, kimseye boyun eğdirmezdi. Doğrusuyla, yanlışıyla sarıp sarmalar, arkasında durmamızı söylerdi. "Örf ne, âdet ne, bilmezsin," dedi hemen ardından. "Evli olmadan senelerce Çakır ile aynı evde yaşadın. O gitti, hemen başkasına koştun."

Sözleri karşısında beynim karıncalanıyor gibi hissediyordum. Özellikle son cümlesinden sonra yutkunamadım. Kimsem yoktu, göremiyorlardı ve ben kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Yokluğunda, hiç değilse onun yokluğunda tek bir kere dokunsalardı bana, o kaybın ortasında ben Ferman ile birlikte mücadele etmek zorunda kalmasaydım, o zaman bu sözlerini kabullenebilirdim belki ama ben şimdi ne kendimi aklayabiliyordum ne de onları. Ağırca yutkunurken "Keşke beni bir kez olsun sevmeyi deneseydiniz," dedim omuzlarım çökmüş bir hâlde. "Siz beni sevmeseniz bile ben sizi sevmiştim. Neden, biliyor musunuz?" diye sordum düz bir sesle. "Sırf Çakır'ı dünyaya getirdiniz diye."

Gözleri üzerimde bir süre kalınca konuşmaya devam ettim. "Siz oğlunuzu sevdiğinize emin misiniz? Yoksa erkek evlat dünyaya getirdiniz, işlerin başına o geçti diye elinizdeki gücü mü bırakmak istemiyorsunuz? Ben sizden daha çok sevdim Çakır'ı. Çünkü size rağmen..." dedim üzerine basa basa "Çakır için sizi sevdim. Beni sevin diye gözünüzün içine baktım. Bana diyorsunuz ama eşinizin aile hayatı da pek parlak değilmiş, buna rağmen siz onu sevdiniz. Şimdi bize gelince neden sevginin gücünü unuttunuz?" Karşımdaki kadının yutkunduğuna şahit oldum ilk kez. "Siz çok iyi bilirsiniz birini sevmenin ne demek olduğunu. O sizi değil, başkasını sevmiş ama siz kabul etmişsiniz her şeye rağmen."

Çakır'ın bana anlattıkları, benim bildiklerim karşımdaki kadını şaşkına çevirse de o, sarsılmaz ifadesini anında toparlayarak "Sen benimle kendini bir tutma," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Sen her şeye rağmen Çakır'ı kabul ettin mi?" Onun tarafından yine aynı yerden vuruluyordum. Sarsılışımı da görüyordu.

"Bak Mahru," dedi bana bir adım yaklaşarak. Ses tonu yüksek değildi. O da bir sonuca varmak ister gibi, bu yüzleşmeyi beklemiş gibi dingin bir ton kullandı. "Seni oğluma layık bulmuyorum, doğru. Aile yapını da geçtim. Ama sen Çakır'ın sevgisini taşıyabilecek, onun hayatında kalabilecek biri değilsin." Sözlerinde hiçbir samimiyetsizlik hissetmedim. İçinden geçenleri tane tane dile getiriyordu. "Bak, bir hapse girdi, başkasına gittin. Hem kendini hem Çakır'ı yakacaksın. Sonunda ne senin hayatın mahvolsun..." dediğinde alaylı bir gülümseme çıkmıştı dudaklarımın arasından. Benim hayatım çoktan mahvolmuştu zaten. Yine de o, imada bulunuşumu görmezden geldi. "Ne de Çakır'ın..." diye tamamladı aynı ciddiyetle. "Çakır o dünyayı sırtlandı, altında kalmadı da bir sevdaya yenik

düştü benim oğlum. Yapma, Mahru..." dedi aynı alayla. "Sen mi seviyorsun Çakır'ı?"

Ona olan sevgimin, düştüğümü hissettiğim bir anda savrulduğumdan sebep sorgulanmasına katlanamıyordum. Sürekli beni aynı yerden vurmasına dayanamıyordum. "Korktum," diye bağırdım yüksek sesle. Sesim gibi bedenim de titriyordu. "Yalnız kalmaktan, yalnız ölmekten korktum. Niye kimse beni görmedi?" diye hesap sordum kendimi göstererek. "Çakır hapse girdikten sonra neden görmediniz beni? Halama bak. Benim öz halam, babamın kardeşi..." dedim canım yana yana. "Kan bağımız yokmuş gibi davranıyor. Tüm günahlar bir benim omzuma mı kaldı?" Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde ağlamamak adına alnımı ovuşturdum ama ruh hâlim her şeyi gözler önüne seriyordu zaten. Gözlerimi kaçırdığımda bana yanaşıp hiç beklemediğim bir şeyi yaptı ve bana sarıldı.

"Seninle bir anne olarak konuşuyorum," dedi ben kollarının arasındayken. Yıllarca göstermediği o merhameti belki de ilk kez görüyordum ondan. "Bir daha böyle göremezsin beni. Eğer ki Çakır ile olacaksan, Çakır'ın sözünden çıkamazsın. Sadece Çakır'ın değil, bizim de sözümüzden çıkamazsın. Sen böyle yaşayabilir misin, Mahru?" diye sordu. Cevap veremedim. Yıllar sonra bir anne tarafından, beni kızı kabul etsin diye çabaladığım bir anne tarafından böylesine bir yakınlığın etkisini atlatamamışken buna verebilecek bir cevabım yoktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kollarını benden ayırmadan hemen önce. "Eğer Çakır ile olacaksan her şeyi kabul ederek gel, seni bağrıma basayım. Ha yok, ben Çakır'ı kendi yoluma çekerim dersen ne Çakır ile ne Çakırsız yürüyecek yol bırakırım sana." O kadar netti ki söyleyecek bir şey bulamadım. "Hazırlan," dedi kapıya doğru ilerleyerek. "Otelde giyineceksiniz. Çıkıyoruz şimdi. Arabalar bekliyor."

Son konuşmamız bunlar oldu. O çıktı, ben üzerime öylesine bir şeyler geçirerek arabaya indim. Beş araba, herkesle birlikte otelin yolunu tuttuk. Ne kimseyle sohbet etmeye mecalim vardı ne de yüzlerine gülebilecek dermanım. Sessizliğe sığınmak istediğimden Mihriban'ı Şuraların arabasıyla yolladım, ben Pınarlar ile aynı arabada yol aldım.

"Nasıl oluyor?" diye sordu Şura. O kadar heyecanlıydı ki ellerinin, sesinin titremesini hissedebiliyordum. Onca olan bitenden sonra sonunda evleniyorlardı. Seyhan Nehri'nin kıyısında, otelin kral dairesi güne uygun olarak süslenmiş, şampanyalar açılmış, birkaç kuaför birden Şura'nın etrafında pervaneydi. Dairenin geniş bir terası vardı, jakuzili mermer banyosu ise göz dolduruyordu. Şura'nın bu ilgiden bir hayli memnun olduğunu görebiliyordum. Hemen yanı başındaki Mihriban'la da bir kuaför ilgilenirken halamların odalarında da kuaförler olduğunu biliyordum. Odaya sürekli olarak meyve, çerez ve çeşitli atıştırmalıklar yollanıyor, sıklıkla herkesin bir şey isteyip istemediği soruluyordu. Ben ise devasa yatağın ucuna uzanmış, yanan midem için soda yudumluyordum. Saçlarımı gergin bir atkuyruğu yaptırmıştım, makyajımı da koyu tonlarda tercih etmiştim. Bir tek odaya gidip giyinmek kalmıştı ama bugün kızları neredeyse hiç göremediğim için onlarla ilgilenmek istemiştim. Oturduğum yataktan ayaklanıp Şura'nın yanına varmam bile hatırı sayılır bir sürede olmuştu. Maşaya sarılmış tutamlardan birinin bozulduğunu hissettiğimde "Bu olmamış sanki," dedim. Elimdeki tutam hemen alınıp tekrar sarıldı. Sonra Şura ile aynadan göz göze geldik. "Çok güzel..." dedim samimiyetle. Onun da yüzünde bir gülümseme vardı ama tedirginliği de açıkça belliydi. "Aşağıda her şey yolunda mı?" diye sordu.

Her detayı merak ediyor, aklına geldikçe de gerilip duruyordu. "Yolunda..." dedim güven veren bir tonlamayla. "Merak etme, her şey tamam."

Hemen yanında muhabbete katılmayan, telefonuna boş boş bakan, dalgın Mihriban dikkatimi çektiğinden "Senin neyin var?" diye sordum. "Gece uyuyamadın mı?" Çünkü kendisinin şu an Şura'nın içini rahatlatması için sürekli konuşması gerekiyordu, biliyordum. Bu sessizlik her şeyin pek de normal olmadığını gösteriyordu. Tepki vermeyince tekrar "Mihriban," diye seslendim.

Anında yerinde sıçrayarak "Be-ben..." dedi. "İyiyim. Bir şey yok."

"Uyuyamadın mı?" diye gayet normal bir tavırla sordum fakat o "Niye uyuyamayacağım ki?" diye endişeli bir çıkış yaptı. "Hayır yani, niye uyuyamayayım?" Yüzünde sahteliği belli olan bir gülümseme

vardı. "Sonuçta yatak rahattı ve kimse de gelmedi. Tek başıma bir odada neden uyuyamayayım ki? Uyudum yani," dedi saçma tepkiler vererek. "Uyudum ben, kimseyle ilgili bir şey yok. Sadece daldım."

"Mihriban," dedim tuhaf davranışlarının peşinden. "Bir şey olmuş. Ne oldu?" Duraksadı ve ağzını açmasına izin vermeden "Bir şey olmuş, Mihriban," diye vurguladım tekrar. En son tedirginlikle kalkan omuzları düştü ve "Turan," dedi gözlerini kaçırarak. "Turan dün gece odama geldi."

Duyduğumla epey şaşırıp kaşlarımı çatarken Şura bile olduğu yerde doğrulup ileri doğru geldi. "Ne!" diye çığırdı. "Ne sebeple gelmiş?"

"Saçma sapan..." dedi ağzında geveleyerek. "Kimseye gitme. Biz olamayız, biliyorum ama başkasıyla da olma, öyle böyle..." dedi. Allak bullak olmuş düşünceleri doğru kelimeleri bulmasını zorlaştırıyordu. "Kokunu duymamak için sürekli sigara içiyorum, dedi. Öyle bir şeyler... Bilmiyorum." Suratını kastı. Sanki bu olanlardan pek de mutlu değilmiş gibiydi. İç huzursuzluğu yüzüne yansımıştı.

"İstanbul'a gitmedi mi o hâlâ?" dedim hayrete düşmüş bir şekilde. "Nasıl girmiş konağa? Şimdi nerede?"

"Sabaha karşı Kanca'yı çağırdım. Aldı götürdü. Sızmıştı zaten," dedi ama bu kadardan ibaret değildi sanki. "Sonra?" diye sordum merakla.

"Az önce mesaj atmış işte..." dediğinde telefonunun ekranına baktı ve kapama, gizleme gereği duymadığı için ben de ekrana yöneldim.

Turan: Gece yanına gelmem tamamen bir saçmalıktı. Fazla içmiştim.

Turan: Ümran'ın bıraktığı sıcaklığı aradım, yalan değil. Sen de öyle ilgilenince benimle, sana geldim doğal olarak.

Turan: Dün geceye hiçbir anlam yükleme. Benim için bomboş, anlamsız bir şeydi. Umuyorum ki boşlukta oluşumdan yararlanıp hayallere kaptırmamışsındır kendini.

Turan: İstanbul'a geldim ben bu arada.

Bu kadardı mesajlar. Mihriban hiçbirine cevap vermemiş, "görüldü" atmıştı. Şura'nın "Ne yazmış?" sorusu üzerine tek tek mesajları okuduktan sonra "Boşlukta falan değildi," dedim Mihriban'a. "Şu an kıvırmak için yer arıyor. Nasıl toparlayacağını bilmiyor çünkü."

"Benim için bir anlamı yok," dedi Mihriban omuz silkerek. "Duygularının arkasında duramayan, gelgitli bir adama ömrümü harcayacak değilim. Yorucu ilişkiler istemiyorum ben hayatımda. Ferdi ile mesajlaşmaya başladım zaten. Pazartesi için randevulaştık."

"Mihriban," dedi Şura endişeyle. "Emin misin, canım? Yani böyle ciddi kararlar öyle kolay verilmez. Sevmediğin bir adamla evlenebilecek misin? Esat'a delicesine âşık olduğum hâlde benim bile çoğu şeyi gözüme batıyor. Sevmeden nasıl katlanacaksın?"

"Sevmediğim biriyle neden evleneyim, Şura?" dedi Mihriban gözlerini devirerek. O kadar sıkılıp bunalmıştı ki, bu mevzuları konuşmak istemiyor gibiydi artık. "Tanışacağız önce. Olursa olacak. Nasip..." Bir destek beklediğini hissettiğim o anda elimle sırtını sıvazladım ve "Her şey istediğin gibi olsun. Ben her zaman yanındayım," dedim. İşte bizim arkadaşlığımız tekrar onun omzunun üzerindeki o elde birleşti. Onun eli de benim elimi buldu. Sonra kapının çalınmasıyla onları hazırlıkların ortasında bırakıp kapıya yöneldim. Elinde gelinlikle bana gülümseyen genç ve güzel kadını içeri buyur ettim. Sanırım çıkma vakti yaklaşmıştı. Çakır da hemen arkasındaydı. İşaret parmağını hafifçe havalandırmış, bana *"Bekle,"* dercesine bir işaret yaparken koridorda ileri doğru giderek telefonla konuşuyordu. Dediğini yaptım ve bekledim. Yaklaşık birkaç dakika süren telefon konuşmasının ardından "Güzelim, biz de hazırlanalım artık," dedi bana doğru ilerleyerek. "Misafirlerin çoğu gelmeye başladı. Ben hâlâ sabahki kıyafetlerleyim." Üzerini gösterdi ama öyle kötü de değildi. Sadece bir takımı çıkarıp başka bir takım giyecekti.

Kızlara çıkacağımızı söyleyip kapıyı çektikten sonra elini belime atmasıyla bize ayrılan süite doğru ilerledik. Bahçeli özel bir terası vardı ve manzara müthişti.

"Çok kalabalık mı?" diye sorduğumda *"Kesinlikle,"* dercesine başını salladı. Eli belimdeki varlığını sürekli koruyor, beni vücutlarımız birbirine temas edecek şekilde yanından ayırmıyordu. Tam kapıyı açacakken Esma Hanım ve yanındaki misafirlerinden birileriyle karşılaşınca duraksayıp selam vermek durumunda kaldık. Esma Hanım beni baştan aşağıya şöylece bir süzerken, hâlâ giyinmemiş olmamın verdiği rahatsızlığı yüzünde hissedebiliyordum.

"Hazırlanmadınız mı daha oğlum?" dedi iğneleyici bir tavırla. "Esatlar bile inecek şimdi." Esma Hanım'ı görünce Çakır'a biraz

daha sokulmadan edemedim. Hatta elimi koluna sardım. "Geliyoruz şimdi," dedi Çakır savuşturur gibi. Yanındaki kadının bize imrenir gibi bakışları dikkatimden kaçmamıştı. "Maşallah," dedi içten bir dua ile. "Çok yakışıyorsunuz. Sizin de yakında düğününüze geliriz inşallah," diye tamamladı cümlesini. Ben hafif bir tebessümle karşılasam da Çakır "İnşallah..." diyerek sesli bir şekilde duasına eşlik etti. Esma Hanım bu durumu yüzünü hafifçe asarak karşılasa da yanındaki misafiri "Dün gece yaptığınız eğlence de çok güzeldi," diye övünce hemen omuzlarını gururla dikleştirdi. "İstanbul'da kına yapılmış sanırım, ama burada da böyle bir eğlence yapmayı iyi akıl etmişsiniz. Kız tarafının ağzı açık, hâlâ akşamı konuşuyorlardı."

Bakışları rahatsızlık duyup duymadığımı kontrol etmek için bana kaydığında Esma Hanım tarafından da kız tarafı olarak bir darbe yedim. "E konak gördükleri mi var canım?" dedi aşağılar gibi. "Herhâlde konuşacaklar. Çok şükür, biz de güzelce ağırladık."

"Anne!" dedi Çakır vurgulu bir tonda ama ben *"Sorun yok,"* dercesine kolunu sıvazlayarak onu susturdum. Bu, sabrımın son sınırları oldu ve artık dayanamadığım bir noktada patlama ihtiyacı hissettim. Ailemi, akrabalarımı böylesine aşağılamasına, özellikle başka insanlara karşı yapmasına sessiz kalamazdım.

"Hayatım," dedim Çakır'a dönerek. "Bana nikâhımızda verdiğin konak o konak mıydı?"

Böyle şeylere, onun parasına puluna, malına mülküne tamah etmezdim lakin böyle bir durumda kullanmaktan da hiçbir çekince duymadım. Esma Hanım'ın kaşları çatıldı, yüzü kızardı ve "Ne!" dedi nefes nefese. "Konağı sen bu... Bu kadına mı verdin?"

"Bu dediğin, benim karım, anne. Önce onu bir düzeltelim," dedi net bir ifadeyle. "Evet, babaannemin konağını hakkı olanın üzerine yani Mahru'nun üzerine yaptım."

Esma Hanım'ın bu şoke edici bilgi karşısında toparlanmak adına arkadaşına tutunmasıyla kızarmış yüzünden dumanlar çıkacak gibiydi. "Kız tarafı olarak," dedim sahte bir tebessümle. "Dün akşam sizi kendi konağımızda ağırlamaktan şeref duydum, Esma Hanım."

Esma Hanım şaşkınlıkla, yanındaki arkadaşı ise topladığı dedikoduların merakıyla dikkatle bana bakıyordu. "Şimdi izin verirseniz hazırlanıp düğüne katılmamız gerek. Siz de bu kadar ayakta kalmayın lütfen. Renginiz atmış gözüküyor. Biz hazırlanırken rahatsız

hissetmeyecekseniz bizim odamızda dinlenebilirsiniz." Zar zor yutkunarak, bir an önce kaçmak ister gibi hızlı adımlarla, geldiği yöne doğru ilerledi. Bende ise *"Acaba ileri mi gittim?"* düşüncesi hâkim oldu ve Çakır'a döndüm.

"Kızdın mı?" diye sordum mavilerinde bir cevap arayarak. "İleri mi gittim? Dayanamadım çünkü." Bugün de anneme, babama ettiği hakaretler vardı ama onları Çakır'a söylemek gelmedi içimden. Yetiştiriyor gibi olmak istemedim. Belime koyduğu eliyle içeri girmem için destek verirken saçlarımda hissettiğim nefesiyle "Sorun yok," dedi. "Öğrenecekti zaten. Ben söylemeyi unutmuştum. Hiçbir zaman anneme karşı saygısızlığını görmedim. Buna rağmen annemin iğneleyici sözleri, bakışları ve davranışlarına karşı çok iyi bile dayanıyorsun, Mahru," dedi. Böyle demesiyle içim rahatlayınca üzerimdeki yük de kalkmıştı. Odaya girdiğimizde devasa yatağın üzerinde siyah, ince askılı ve yırtmaçlı elbisem benim için duruyordu. Siyah, bilekten bağlamalı topuklular ve onunla uyumlu olan çanta da hemen yanındaydı. Çakır'ın takım elbisesi de benim elbisemin yanındaydı. Onun gömleğinin düğmelerini tek tek açmasıyla birlikte ben de üzerimdeki elbiseyi sıyırdım. İç çamaşırlarımla kalınca bir an gözleri takılsa da hemen odağını değiştirdi ve yatağın üzerindeki kıyafetlere yöneldi. Çıkardıklarını yatağa gelişigüzel attıktan sonra o kendininkileri giymeye başladı, ben de kendi elbisemi.

"Gerçekten Adana bu düğünü konuşuyor," dedim elbisemi üzerime geçirirken. "Yolda kime denk gelsem düğünden bahsediyordu." Birbirimizle ayna üzerinden temas kuruyorduk. Siyah elbise vücudumu tamamen sarmıştı. Bana doğru yanaşıp bir elini belime sardı ve diğer eliyle incecik askıları usulca tenimin üzerine bıraktı. Dudaklarıyla bir öpücük koyarken omzumun üstüne "Sen hele bir benimle evlenmeyi kabul et," dedi vakur bir tavırla. "Değil Adana'yı, tüm dünyayı konuşturacağım."

Yüzümde keyifli bir gülümsemeyle kolları arasından sıyrıldım.

"Uyandırdılar mı seni?" diye sorduğunda ayakkabılarıma doğru ilerledim. Yatağın kenarına oturup ayağıma geçirirken Çakır gömleğini giymiş, düğmelerinin sonuncusuna gelmişti. Tüm bedenini saran gömlekle oldukça kusursuz gözüküyorken bir de üzerine yeleğini giyince olağanüstü bir görsel şölene dönüştü benim için. O benim çıplak hâlimden gözlerini kaçırırken ben giyinmiş hâline bile

yükseliyordum. "Evet," dedim ayaklanarak. Çantamın içine attığım altın kutularını gösterip "Bunlar için," diye salladığımda Çakır anlamsızca baktı.

"Annen düğünde takmam için takı getirdi bana." Kutuları açtığımda bilezikler, setler, kolyeler, küpe ve yüzükler vardı.

"Annem sana takılarını mı verdi?" diye sorduğunda koluna taktığı "M" ve "Ç" harfli kol düğmeleri dikkatimi çekti. Baş harflerimizden oluşan siyah kol düğmeleri beyaz gömleğinde oldukça dikkat çekiciydi. Ben bunu şaşkınlıkla karşılasam da o normal bir durummuş gibi, verdiği sorunun cevabını beklerken açılmış ağzımı kapatıp "Evet," diye onayladım.

"Takacak mısın peki?" diye sordu merakla. "Annemin sana kendi takılarını vermesi bile seni gelini olarak kabul etmesinin bir adımı sayılabilir fakat istemiyorsan takmak zorunda değilsin."

Aslında takmak niyetinde değildim fakat böyle söyleyince de kararsız kaldım. Zaten bunların hepsini üzerimde taşıyamazdım. "Birkaç tanesini..." diye ılımlı bir yaklaşımda bulunmak adına kaşlarımı hafifçe çatınca ufak bir kahkaha attı ve "Sen nasıl istersen," diye tamamladı. İçlerinden seçtiğim bileklik ve kolyeyi takmak için yeltenirken hemen arkama geçti ve benden önce davranarak bu işi kendisi devraldı. Ayna karşısındaki uyumumuza tav olmadım desem yalan olur. Geniş bedeninin yarısı kadar bile olmayan bedenim önünde, uzun boyuyla, aynı renkte kıyafetlerimizle ben bile iç çektim. Eli saten elbiseyi tenimde kaydırırcasına okşarken "Çakır..." diye mırıldandım kendimi ona yaslayarak. Başım göğsünde yer buldu ve "Söyle güzelim," derken telefonuna bir bildirim düştü. Kumaş pantolonun cebinden çıkan telefonda gördüğüm mesaj Tilki'ye aitti; *"Hallettim abi,"* diyordu. Benim aklıma Pınar'ın düşmesiyle konuyu hemen oraya çektim. "Tilki'ye söyle, Pınar ile ilgilensin," dedim. Duraksadı ve "Anlamadım," diye karşılık verdi.

Kıkırdayarak kolları arasında ona döndüğümde bu keyifli hâlim karşısında onun da yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. "Pınar ondan hoşlandı," dedim çöpçatan gibi. "Bence Tilki de boş değil ama işte..." Elim gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladığında sağa sola sallandım kolları arasında. "Birinin el atması lazım... Şimdi ben konuşsam Tilki'yle, beni dinler mi bilemedim ama..."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakınca "Ama beni dinler diye düşündün," diye tamamladı.

"Evet, evet," derken neredeyse zıpladım olduğum yerde. "Söyle de kızın azıcık peşinden koşsun."

"He, bir de peşinden koşsun," dedi gözlerini kısarak. "Yavrum, siz kadınlar neden peşinizden koşturmadan evet demiyorsunuz? Kendin diyorsun Pınar hoşlandı diye. Neden Tilki koşuyor? Ben hayatta el atmam, bana ne." Oldukça ciddi tavrının hemen ardından "Ben seninle evlenmeden kimsenin kimseyle evlenmesine de izin vermiyorum," dedi net bir ifadeyle. Parmağımı gömleğinin ilik kısmından içeri kaydırarak kendime doğru çektim ve "Çakır gözlüm..." diye mırıldandım. "Lütfen."

Yıllar sonra ona böyle seslenişim karşısında etkilenmemiş olması imkânsızdı. Hele bir de bedenimi bedeniyle bütünleştirince ve ses tonum oldukça kısık ve kıkırdarcasına çıkınca "Mahru'm..." dedi yüzünde bir gülümsemeyle. Eliyle yüzümü okşadı. "Dengelerimi bozmakta üstüne yok."

"Yani?" dedim çocuk gibi bir sevinçle. "Konuşacak mısın Tilki ile?" Dudak bükmesiyle "Bakacağım," demesi bir oldu ve ben bunu bir onay kabul ederek kollarımı boynuna sardım. Bu ikisi başka türlü asla bir araya gelmezdi ve ben ikisini birbirine fazlasıyla yakıştırmıştım. Ellerim ensesini okşarken öpmemek imkânsızdı elbette. Ben öptüm, o ise "İşte bunun için her şeyi yaparım. Şu öpücük her şeye değer," dedi tav olmuş gibi. Tek tav olan o değildi. Ben de kendisine fazlasıyla düşmüştüm. Kolları arasından sıyrılıp "İnelim mi artık?" diye sordum çantama yönelerek. "Gelin ve damat iner şimdi."

Ben telefonumu çantama yerleştirirken o, bir eli cebinde, beni bekliyordu. "Şura evlendikten sonra ne yapacak?" diye sordu merakla. "Çalışmayı düşünüyor mu?"

Dudak bükerek yüzüne baktığımda "Kendi bilir tabii ama isterse istediği bir alanda onun için yatırım yapabiliriz," diye devam etti konuşmasına. Bu bence çok büyük bir şeydi fakat Çakır sıradan bir konuymuş gibi bahsediyordu. "Bilemiyorum ki..." dedim ona doğru ilerleyerek. İçe katlanmış gömleğinin yaka kısmını düzeltirken "Şura rahatına fazlasıyla düşkündür. Belki çalışmaz. Evinin..." dedim ama bu evin oldukça küçük kaldığını düşünerek "Konağınızın

hanımı olacaktır," diye gülerek tamamladım ve elimi eline kenetledim. Sıradan bir çift gibi bugünü geçirmekti niyetim.

Ben güldüm, o güldü. Birbirine kenetli olan o ellerimizin benim olan kısmını öperken "Bizim konağımızın tek bir hanımı var," dedi gözlerimin içine bakarak.

Şura'nın "Evet," çığlığından sonra alkışlar koptu. Çakır'ın kolu arasında sırtım ona yaslı bir şekilde en ön masalardan birinde yer almıştık. Çenesi saçlarıma yaslı bir hâlde omzumdan sarkan elinin parmaklarına kendi parmaklarımı kenetlemiş, kemikleriyle oynuyordum kendimce. Şura elinde nikâh defterini sallayarak fotoğrafçıya poz verirken Seyhanlı gelini olmuştu artık ve bunun mutluluğu yüzünden okunuyordu. Takı töreninde ise sıra sıra altınlar takılmıştı, onların tarafından gelen en basit misafir bile bizimkilerin yanında epey geniş şeyler takmıştı. Bu durumu Seyhanlı ailesi gururla karşılasa da bizim tarafı, halamları düşünen yine Çakır olmuş, ortamı bozmadan takıları bir keseye toplatmış, takı törenini yarıda kesmişti. Zaten sürekli Şura'nın üzerinden çıkanları toplamak zor oluyordu. Takılanlar asla ne üzerine sığardı ne de tek bir çantada toplanabilirdi. Çakır'ın gelen telefonla dışarı çıkmasının ardından ben de bizim taraftan gelen, uzaktan akrabalarımıza resmî bir hoş geldin demek için masalarının etrafında gezindim. Esma Hanım bu süzülmelerimi keyifle karşılarken beni üç sene boyunca görmezden gelen herkes bir anda eski, kırk yıllık hâllerimize dönmeye çalışmıştı ama ben onlarla sınırımı ayarlamayı bilmiştim. Sadece bir hoş geldin sözünden ibaretti sohbetim. O da Şura'nın hatırına, zaten az olan kalabalığı hiç etmemek adınaydı. Niyetleri tekrar Çakır'ın gelmesiyle benimle yakınlık kurup işlerini yaptırmaktı, bunun bilincindeydim. Muhtemelen düşünceleri, Çakır gelince yüzüme bile bakmayacağı üzerineydi. Bu yüzden samimiyetimizi bitirmişlerdi. Baktılar ki Çakır hâlâ benimle, tekrar yüzüme gülmeye başladılar ama bu, onların yüzsüz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. En son birine o soğuk tavrımla koyduğum sınırı belli ederken Çakır'ın belimdeki eli beni olduğum yerde doğrulttu. Başımı yan çevirmemle omzumun üzerinde birleşti bakışlarımız. "Yine rol çalıyorsun, güzelim," dedi Çakır hafif bir tebessümle. Fakat ben bu söylediğini hiç anlamamıştım. O

da bunu fark etmiş gibi beni bulunduğum masadan uzaklaştırırken gece boyu ayrılmayan ellerimizi tekrar birleştirdi ve herkesin ortasına geçip dans eden çiftlerin arasına katıldık. Elini belime sararken "Gelin Şura ama herkesin gözleri benimkinin üzerinde," dedi bu durumdan hem hoşlanmış hem hoşlanmamış gibi.

Benim de hoşuma gitmedi desem yalan olurdu. Elim omzunda değil göğsünde, tam yeleğinin üzerinde durdu. Kıkırdayarak "Bunu Şura duymasın," diye tembihledim. Ben onun başparmağına sararken parmaklarımı, o bütün elimi avucunun içine almıştı ve "Özlemişim," dedi alnını alnıma yaslayarak "Seninle dans etmeyeli uzun zaman oldu."

En son nerede, ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorken kaçırdığım bakışlarım etrafa kaydı ve evet, gerçekten de tüm gözler üzerimizdeydi. Kimisi kıskançlıkla izliyorken kimisi Çakır'ın hâlâ nasıl benimle birlikte olduğunu sorgular gibiydi. Herkes, bizden de o gittikten sonrasından da haberdardı. Çakır'ı düşürdüğüm pozisyonu onların gözünde görüyorken "Bana odaklan," dedi Çakır, asılan suratımı fark ettiğinde. "Bakmaktan öte gidemezler. Kimsenin..." derken o güçlü tavrından zerre ödün vermiyordu. "Kimsenin senin canını sıkmasına izin vermem. Mutluluğunu bozmasına müsaade etmem. O yüzden sen sadece bana odaklan, güzelim," dedi tatlı bir dille emir verir gibi. "Kendine zehir etme ki bana da zehir olmasın."

Başımı onaylarcasına salladığımda herkesi boş verip, kimseler yokmuşçasına anın tadını çıkarıyordum. Kolları arasında kıkırdayarak dans ediyor, eski zamanları yâd ediyorken müziğin bir an kesildiğini fark ettik. Salonun aniden sessizliğe bürünmesiyle birlikte herkes etrafına bakınıyordu. Kapıdan siyahlar içinde, zayıf ama karizmatik bir adam bize doğru yürürken Esat'ın "Devam edin," demesiyle müzik tekrar başladı ama ortamdaki soğukluk kaybolmamıştı. Gelen kişi kimdi, hiçbir fikrim yoktu ama Çakır beni bir adım arkasına aldığında etrafa göz gezdirdim. Belli belirsiz silahlar gelen adama doğrultulmuştu ama adam yüzünde büyük bir gülümsemeyle, onca silaha rağmen dik adımlarla bize doğru ilerliyordu. Tam yanımıza geldiğinde bir gözünün mavi, bir gözünün kahverengi olduğunu fark ettim. "Çakır Seyhanlı," dedi elini uzatıp samimi gözükmeye çalıştığı gülümsemesiyle. Çakır maviliklerinden eser kalmamış, siyaha bürünmüş bakışlarını üzerinden çekmeden ada-

ma bakıyordu. Gerginlik, soğukluk herkese işlemişti resmen. Etrafa göz gezdirdiğimde, çalan müziğe rağmen herkesin bakışlarının iki adamda olduğuna şahitlik ettim. Cansu oturduğu masadan dehşetli bir korkuyla ayaklanmış ama asla bir adım atamamıştı.

Uzatılan ele karşılık bulamayacağını anladığında "Davetiyemiz yoktu," dedi kendi elini de indirerek. "O yüzden dışarıda biraz çocuklarla tartıştık ama neyse, canımızı sıkmayalım böyle bir akşamda, değil mi?" diye sordu. "Sen onların kulaklarını çekersin bir zahmet. Yani..." dediğinde başını hafifçe iki yana salladı. "Çekilecek kulağı olanları," diye tamamladı sözünü. Bahsettiği tartışma çatışmaydı sanırım. Çakır da bunu idrak ettiği an harekete geçecekti ki ben hemen arkasında ne yapacağımı bilmez bir hâlde dururken elimi koluna sarmaktan öte gidemedim. Hafifçe başını bana doğru çevirdiğinde gerginleşmiş çehresini fark ettim. Yüzünün rengi değişmişti. Yine de belli etmemeye çalışarak önüne döndü ve "Sonra..." dedi tok bir sesle. "Derdin neyse sonra. Şimdi buradan siktir olup gidiyorsun."

Adamın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Derdim," dedi kafasını hızlı hızlı sallayarak. Sinirlenmeye duran yüz hatları anında değiştiğinde gözleri beni buldu ve tekrar bir değişime girdi. "Tanışmamıştık," dedi yine o samimiyetsiz gülümsemesiyle. "Ben sizi tanıyorum, Mahru Hanım. Siz de beni tanıyın. Koral Bozkurt ben..."

Elini bana doğru uzatmasıyla Çakır o uzatılan eli havada kaptı ve tam önüme geçerek görüş alanımı kapattı fakat elini ne kadar güçlü sıktığını belirginleşen kol kaslarından görebiliyordum ve korkuyordum. Üstelik kıyafetlerin arasından doğrultulan silahlar her an patlamaya hazır gibi gözüküyordu.

"Şimdi, şu an, şu dakika buradan gitmezsen cesedini çıkaracaklar, biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda adamın ciddiye almadığını belirten kısık sesli gülümsemesi duyuldu.

"Sakin ol..." dedi daha da sinir bozmak ister gibi. "Ben ufak bir hediye vermeye gelmiştim. Düğün Esat'ınmış ama ben senin sanmıştım. Hiç haberimiz olmamıştı. Ben hediyemi sana getirmiştim," dedi adam ciddi bir tona bürünürken. "İstanbul'dan bir dosya istetmişsin. Hazır yolumun üzeriyken onu bırakayım dedim. Sonra hemen gideceğim." Elindeki dosyayı Çakır'a uzattığında Çakır,

adamın sıktığı elini ancak bıraktı. Önce tedirginlikle dosyayı aldı, sonra karşısındaki adama baktı.

"Beni ararsın, Çakır," dedi adam ciddiyetle bir iki adım gerilerken. "Beni mutlaka ararsın."

Sözleri bir ikaz gibiyken hızlı adımlarla geri doğru çıktı. Kapıdaki adamlar Çakır'a *"Ne yapalım?"* diye sorarcasına bakıyordu fakat Çakır durdurulmasına izin vermedi. Haklıydı da. Zira boş gelmediği belliydi. Onu durdurmak demek burayı kan gölüne çevirmek demekti. Çakır, adamın gidişini izledi. Seyhanlılar misafirlere sorun olmadığı havasını yansıtmaya çalıştı. Adam gözden kaybolduğunda Çakır da dosyaya dönmüştü ki donup kaldığına şahit oldum. Arkadaki varlığım hemen önünde yer alırken "O neymiş?" diye sordum merakla. "Ne dosyası verdi sana?" Ağırca başını bana doğru kaldırdığında gözlerinde okunan hüznü anbean görebiliyordum. Beyazlarına yürüyen kan dolu çizgilerle başımı dosyaya eğdiğimde bir ultrason fotoğrafı ve düşüğe dair belgeyle karşılaştım.

-GEÇMİŞ-

Tırnaklarımı kemirirken aynanın önündeki testten tek bir an bile ayırmadım gözlerimi. Merakla karışık stres tüm kanıma işlemiş, beni elden ayaktan kesecek boyuta getirmişti. İlk kırmızı çizgi yavaşça belirginleştiğinde yanındakine kaydı gözüm. Geçecek olan birkaç saniye bile öyle uzun gelmişti ki bana. Saçlarımı sağ omzumun üzerinde toparlayıp, kulaklarımın arkasına attım ve nefes dahi almayı kestim. Tüm dikkatim tek bir noktadayken duyduğum ayak sesleriyle gözlerim anında irileşti ve testi avuç içimde saklayarak dolaba yaslandım. Kalp atışlarım kulaklarımı uğuldatacak boyutlara eriştiğinde kapı açıldı. Çakır tam karşımda yarı çıplak bir hâlde eşiğe yaslanırken "Uyandığımda seni yanımda bulamamak bana kestiğin ceza mı?" diye sordu tatlı bir sitemle. "Seven sevdiğine bunu yapar mı?"

Ses tonu yeni uyanmasından sebep boğuk ve çatallı olsa da her bir kelimesinde ilgi ve muhtaçlık gizliydi. Gözleri, onun gibi yarı

çıplak, üzerinde sadece iç çamaşırlarım olan bedenimi baştan aşağıya süzerken eli kirli sakallarını sıvazladı.

Dizlerim titriyor gibi hissediyordum. Elimin, kolumun dermanı da yok gibiydi. Ona belli etmemek için direnmek öylesine zordu ki. Hele dikkatle beni incelerken... Terli avuç içlerime batan minik test beni şu ana dönmekte zorlasa da "Dün gece geldiğinde uyandırmadan yanıma yatman da benim cezam mıydı?" diye sordum. Arkada birleştirdiğim kollarıma kayan bakışlarının ardından "Uyandır demiştim..." dedim odağını yüzüme çekmeye çalışarak. Ses tonumda sahte bir sitem varken anında odağını değiştirdi. Kısılan gözleri ona olan öfkemin boyutunu sorgularcasına değişince sevgisine içim gitti ama yine de renk vermemeye çalıştım. "Kaç gündür koşuşturmaktan birbirimizi göremiyoruz bile. İki gündür sensiz yatıp sensiz kalkıyorum. Dün gece uyandır diye diretmiştim üstelik. Uyandırmadın. Seven sevdiğine böyle yapmıyorsa eğer sen beni sevmiyor musun yani?"

Onun lafını ona satmak olsa da niyetim, beni sevmeme ihtimalini dillendirmek bile buruk hissettirdi. Sonra banyoda alaycı kahkahaları yankılandı. Yavaşça bana adımlarken ben panikle dolaba yaslanmaktan öte gidemiyordum. "Seni sevmemek mi?" dedi belimden kavrayıp kendine çekerek. Bir anlık hızlı bir refleksle ellerimi boynunun arkasına attım ve parmaklarımın ucuna yükseldim. Burnum boynuna dokunduğunda dudaklarım istemsizce o noktaları öptü. "8 milyar insanın içinde bir tek seni seviyorum..." dedi haykırır gibi. "Ve sen yanımda olsan da olmasan da ben her geceye seninle yatıp her sabaha seninle kalkıyorum."

Belimdeki eli çıplak tenimi usulca okşarken ben merakıma yenik düşerek avucumu araladım. Gördüğüm ikinci çizgiyle dizlerim boşaldı. Tüm yükümü ona bıraktım ama o beni tek bir an bile bırakmadı. Parmak uçlarım titreyerek saç diplerini sevdi, burnumdan süzülen, benim bile geç idrak ettiğim tek bir damla yaş onun boynuna aktı. "Artık tek beni değil," diye mırıldandım. Elbette o, süzülen yaşı fark etmemiş ama mırıltılarımı işitmişti.

"Ne dedin?" dedi kendini benden ayırmadan hemen önce. Hızla kendimi toparlamaya çalışarak "Acıktım," dedim bozuntuya vermeden. Sesim baskılıydı, gözlerimi de epey irileştirmiştim. Parmak

uçlarıma yükselerek "Kahvaltılar senden, Çakır gözlüm," dedim tebessümle. "Hazırlarsan beş dakikaya geliyorum."

Emrin olur, dercesine başını hafifçe eğdikten sonra banyodan çıkıyordu ki duraksadı ve arkasını dönerek tekrar bana baktı. "Çok ağrın var mı?" diye sorduğunda duraksadım ve "Pastanı aldım dün gece. Canın tatlı istiyorsa..." diye ekledi.

Regl dönemimden bahsediyordu fakat ben ilk kez ona bu konuda yalan söyledim. "İstiyor. Geliyorum şimdi," dedim. O çıktıktan sonra ben elimdeki pozitif sonuçlu teste bir kez daha baktım. Sonra da elimi karnıma koyup "Buradasın," dedim onu sevdiğimi, istediğimi, mutluluğumu belli etmek ister gibi. "Bizimlesin."

Bizim için her şey çok çok farklı olacaktı. Her şey yeniden şekillenecekti ve biz, ikimiz de hayalini kurduğumuz, özlemini çektiğimiz aile hayatına geçiş yapacaktık. Midemin bulantıları eşliğinde yüzüm kasılırken "Ama..." dedim ona konuşur gibi karnıma bakarak. Bir yandan yüzüme soğuk su çarpıyor, bir yandan elimi asla onun üzerinden çekmiyordum. "İki gün varlığını belli etmesek babana, anneciğim. Doğum gününde öğrensin istiyorum."

☾

2 gün sonra...

Elbette benden bir hediye beklemiyordu. Aramızda sıradan bir kutlama için kendi ellerimle ona pasta yapmıştım. Birazdan alacağı hediye ise bizim dönüm noktamız olacaktı. Delice bir sevişmenin ardından onun çıkardığı o beyaz gömleği üzerime giyerken dağılmış saçlarımı tepeden öylesine bir tokayla topladım ve onun yanına gitmeden önce içim içime sığmayarak tekrar karnımı okşadım.

"Her şey çok güzel olacak," diye mırıldandım kendimi buna inandırır gibi. "Hem babaannen de seni çok sevecektir, eminim. Her şey düzelecek o zaman. Sen çok mutlu bir ailede yetişeceksin. Söz veriyorum," dedim ona da inandırmak ister gibi. "Sen her şeyin en iyisini yaşa diye herkesi aynı yolda toplayacağım, senin için savaşacağım."

Derin bir nefes aldığımda odadan çıktım ve içeri ilerledim. Çakır yarı çıplak bir hâlde, sadece altındaki eşofmanla oturur biçimde koltuğa yayılmışken, rakısından bir yudum aldı ve elindeki telefona

odaklanarak geri yaslandı. Odayı dolduran varlığımla birlikte direkt dikkatini bana verirken "Güzelim," dedi kolunun altını bana açarak. Yanında yer açtı açmasına da gözleri üzerimde dolanırken dudakları arasından bir ıslık da firar etti. Ona doğru yaklaşmamı fırsat bilerek belimden kavradığı gibi kucağına çekti beni. Bacakları arasına yerleşip sağ dizine oturdum. İşaret parmağı gömleğinin açıkta bıraktığı tenimde dolanırken "Ne güzel olmuşsun sen yine böyle," diye mırıldandı. Aslında ilk değildi ama o her görüşünde aynı tepkiyi vermekten geri durmuyordu.

"Bu kadar çok beğeniyorsan hep böyle gezebilirim." O tenimle ilgilenirken ben yüzünü okşuyordum keyifle. Kirli sakalları sert bir biçimde parmaklarımdan kayıyor, varlığını bana hissettiriyordu.

"Mahru'm, gez, gez de..." dedi imalı gülümsemesiyle. "Sen böyle gezerken ben nasıl böyle gezeceğim?"

Onun imasının üzerine bacaklarıma temas eden sertlikle "Arsız," diyerek elimi yüzüne kapattım. Yüzüne kapanan avuç içimi öperken "Bir sana," dedi. Bunun gerçek oluşumun rahatlığı kadar başka bir şey var mıydı, bilmiyordum. Kısacık saçlarını, masmavi gözlerini, biçimli burnunu, her birini hayranlıkla izliyor, gerçekliğini idrak etmek adına tüy misali parmağımı yüzünde dolandırıyordum. Rakı bardağını dudaklarına götürdü, hemen ardından bana uzattı fakat nefesimi tutarak reddettim. Ağır bir kokusu vardı ve ben midemin buna ne tepki vereceğini bilemedim. Mide bulantıları beni oldum olası tedirgin ederdi zaten. Ölecekmişim hissi yaratırdı.

Bardağı bırakıp telefonu eline aldığında ben de ona yaslanarak telefona baktım. Konuşma ekranında, değişik fontlarda yazılmış Mah ve Şer yazıları vardı.

"Mahşer mi?" dedim anlamamış gibi ona bakarak. "Bu ne?"

Bana baktı ve gülümseyerek burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Mahşer değil," dedi geri çekilmeden önce. "Mah ve Şer. Birbirinden farklı şeyler. Yeni bir dövme yaptırmak istiyorum, ikimizi temsil eden."

"Anlamı ne peki?"

"Mah, ay demek," dedi bana bakarak. Eli omzuma düşen saç tutamlarıyla oynadı. "Gökteki kamer demek, güzellik demek..." Duraksadı ve hayranlıkla "Sen demek," diye tamamladı. Bu kısım el-

hette hoşuma gitmişti fakat benim şu an için dikkatimi çeken kendini şer olarak görmesiydi.

"Şer de sen misin?" diye sordum kızar gibi. "Kendini kötülük olarak mı görüyorsun? Sen kötü biri değilsin ama." Bana böylesine güzel anlamlar yükleyip severken kendine bu kadar acımasızca davranması benim için kabul edilir değildi.

"Kötülüğün içindeyim ama," diyerek gerçeği yüzüme vurduğunda bebeğimiz geldi aklıma. Bize yeni bir dünya sunup babasına daha güzel anlamlar yükleyecekti.

"Sana bir hediyem var," deyip aniden ayaklandım, doğru zaman olduğunu düşünerek. Karnımda hissettiğim garip his benim hayal dünyamdan ibaret değildi. Sanki yüksek bir yerden atlamışçasına bir boşlukta süzülüyordum; ellerim terliyor, yüzümde aptalca bir sırıtış beliriyordu.

"Ne hediyesi?" diye kaşlarını merakla çattığında. "Bekle..." dedim heyecanla. Olduğum yerde ayaklandım ve banyoya sakladığım testi almaya gittim. Giderken hâlâ heyecanla "Bence bundan daha güzel bir hediye hiç almamışsındır," diye bağırdığımda "Yanılıyorsun," diye bağırarak karşılık verdi. "Bu mahalleye yolumuzun düştüğü gün aldım ben o hediyeyi." O hâlde tarih değiştirmenin vakti gelmişti. Avuç içimdeki testle geri döndüğümde heyecandan bayılacak noktadaydım sanırım. Tam bir adım atıyordum ki telefonunun çalmasıyla gözlerini benden kaçırdı ve hızla ayaklandı.

"Ne oldu?" dedi panikle ayaklanarak. Olduğu yerde bir iki adım atarken gözleri tedirginlikle beni buldu ve arkasını döndü. "Başka kimse var mı?" diye sordu panikle ve hemen ardından "Bekle, geliyorum hemen. Bekle," dedi öfkeyle. Telefonu kapattığında gözü beni dahi görmüyordu. Hızla odanın yolunu bulup saniyeler içinde giyindiğinde tam manasıyla giyinmiş bile değildi. "Mahru'm..." dedi eli boynumu kavrarken. Dudakları şakaklarıma kısa bir öpücük bıraktığında "Hemen döneceğim, güzelim," diye ekledi ve ben daha bir şey diyemeden o hızla evden çıktı. Son öpücüğü ve beni son kandırışı olduğunu bilmeden, elimdeki testle öylece bakakaldım. Sonra saatler ilerledi, ilerledi, ilerledi. Koltukta iki büklüm uzanmış hâlde, bir saate bir telefona bakarken mesaj atmak istedim. Bir yandan öylesine öfkeliydim ki ona karşı... Gittiği yerde yine bir sorun olduğu açıkça ortadayken ve bunu doğum günü akşamı, tam sürprizimin

arasında yapmışken sakin kalamıyordum. Günlerdir zaten az görüşmüşken bu geceyi tamamen bize ayıracağına söz vermişti ve şu an bizim deli gibi bir sevinçle hayaller kurmamız gerekiyordu.

Mahru: Seni bekliyorum. Böyle bir gecede aceleyle evden çıkmanı gerektirecek ne olmuş olabilir? Yine bir sorun yoktur diye umuyorum!

Beklediğim cevap gelmedi. Hiç cevap gelmedi. Aradım, açmadı. Hiçbir şekilde geri dönüş alamayınca, saatler önce karnımda peydah olan his yerini korkuya bıraktı. Karnımda kasılmalar başladı ve içim sıkıntıyla doldu. Sonra da tüm bu sıkıntılar gerçek bir sonuca bağlandı. Telefonum avukat tarafından aranınca hissettiklerimin şiddeti arttı. Telefonu açtığımda alo diyecek dermanı bile bulamadım kendimde. Ellerim telefonu zar zor tutuyordu. Ayaklarım yere basıyor muydu, bilmiyordum.

"Mahru, merhaba," dedi telaşlı ve aceleci bir sesle. "Müsait misin?"

"E-evet," dedim zar zor. İçimde bir şeyler yer değiştiriyordu sanki. Ayaklarım titriyordu. "Telaşlanma ama Çakır tutuklandı," sözleriyle dünyam başıma yıkılır gibi oldu. Gözlerim karardı, başım döndü. Sonrası bir uğultudan ibaretken kendimi geri dönmeye çok zorladım ve tekrar kadının seslerini işitmeye başladım. "Merak etme, ben buradaki tüm işlemlerle ilgileniyorum. Yarın sabah nöbetçi mahkemede duruşması görülecek. Sen de gelmek istersen eğer..."

Bunların gerçek olduğunu idrak etmekte zorlanıyordum. Bence gerçek de değillerdi. Rüya... Hayır, kâbustu gördüğüm. Daha birkaç saat önce delicesine sevişip, eğlenip güldüğüm adamdan bahsediyor olamazdı. Üstelik bana, geleceğini söylemişti. Geleceğim demişse gelirdi. Benim gitmeme gerek yoktu, o gelirdi. Gecikmeli gelirdi ama gelirdi. Zaten gidersem de kızardı. Neden telaş ettirdin der, ona kızardı. Kimseye kızmasına gerek yoktu. Gitmeme gerek yoktu. Karnımdaki kasılmalar şiddetini arttırdığında elimle sıvazladım ve koltuğa oturup "Gelmeme gerek yok," dedim zar zor. Sesim çok soğuk çıkmasına rağmen hissettiklerim beni tepetaklak ediyordu. Konuşan ve hisseden Mahru arasında çok fark vardı. İçim farklı, dışım farklıydı. "Zaten Çakır gelir bir iki güne," dedim. Cevabı duyup içimi rahatlatmak istesem de, bir yanım da duyacaklarından korkuyordu.

"Bu sefer o kadar kolay değil," dedi ve içimden bir şeylerin süzüldüğünü hissettim. Son cümlesi ise "Cinayetten yargılanacak," oldu. Onun gömleğine bulaşmış, bizim bebeğimizin kanı bacaklarımdan süzüldü.

Çakır ile göz göze geldiğimizde ben o anların her bir saniyesini tekrar ve tekrar yaşarken o, yeni öğrendiği kaybın etkisindeydi. Dosya elinden düştü, onca kalabalık içinde biz karşı karşıya, göz göze, baş başa kaldık. Ne birbirimize dokunup derman olabildik ne de birbirimizi yok sayabildik. Var olmak ve yok olmak arasında, birbirine sıkı sıkıya kenetlenmiş o çizgide varoluşunun sevincini bile yaşayamazken yok oluşunun acısıyla sınandık.

"29 Aralık," dediğinde "29 Aralık," diyerek eşlik ettim belli belirsiz. Yüzümden süzülen o sıcacık damla dosyanın üzerine damladı. Acı dolu bir tebessüm hâkim oldu yüzümde, titreyen mimiklerime engel olamadım. Ağlamamak için kendimi zor tutarken o, ilk kez dost düşman fark etmeksizin herkesin içinde, verdiği ufacık bir kayıp için dizlerinin üstüne çöktü ve elini karnıma yasladı. İşte tam o anda Mah ve Şer birbirine karıştı. Parmakları utançla, mahcubiyetle, titrek bir biçimde kıpırdandı. Bundan sonra kendini hiç affetmeyeceği o gün için, verdiği kayıptan dolayı af diledi.

Çakır Seyhanlı, 29 Aralık 2018'de, doğum gününde kendi bebeğini kaybetmişti.

9. BÖLÜM

-GEÇMİŞ-

Saatleri, dakikaları, saniyeleri saydım tüm gece. İçimde hissettiğim boşluk hissi öyle sarsıcıydı ki benim için, hangi birine odaklansam bilemediğimden gün ayana kadar kıvrandım durdum. Aklım Çakır'da olsa da ben birkaç saat, gün ayana kadar yatakta öylece uzanıp bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Aklım fikrim ondayken zikrim ondan kalan tek aileme sahip çıkabilmek adına bebeğimizden yanaydı. Elim karnımda, dualar okudum, masallar anlattım. Birkaç saatte o da beni terk etmesin diye ne yapılabilecekse onu yapmaya çalıştım. Olmadı; ne ağrım dindi ne de kanım. En son geçmeyen sancıların eşliğinde bir başıma kendimi hastaneye attığımda, başlayan hafif kanamanın üzerinden iki saat geçmişti. Yokluğuyla bir kez daha yüzleştim. Muhakkak olaylar çok ileri boyutlardaydı ki tek bir kişi bile yoktu kapımda. Ne Tilki ne Kanca ne de diğerleri... Yolda bulduğum bir taksiyle bir başıma, hiç bilmediğim bir hastanede aldım soluğu. Oturduğum sandalyede her bir sancıda olduğum yerde dikleşirken aslında bu sancılarla kaybın biraz daha kesinleştiği hissiyle ağlayacak gibi oluyordum. Gözüm adımın yazacağı ekranla hemen yanında bulunan saat arasında mekik dokudu. Şayet bir kayıp vermeden çıkarsam şu hastaneden, bizim için mücadele etmeye devam edecektim fakat ben var olacak ailemi de onun yüzünden kaybettiysem eğer...

Düşüncesini bile kaldıramayacakken bu gerçekle nasıl yüzleşirdim, bilmiyordum. Gergin hâllerim karşımda oturan kişiler tarafından da dikkat çekmiş olacak ki üzerimden bakışlarını ayırmadılar bir süre. Sonra kendimi toparlamaya çalışarak parmaklarımla oy-

namaya başladım. O sırada yüzüğüme denk geldiğimde yine delirecek gibi oldum. Nereye bakarsam o vardı, onunla ilgili şeyler vardı. Kafamı kaldırdım, karnı burnunda hamile kadınlar gördüm. Eşiyle sarmaş dolaş, gülerek hayaller kuran kadınlar... Ne yapacağımı bilmez bir hâlde, nefesim yetmiyormuş gibi elimi yüzüme kapadığımda kapının açılmasıyla yerimden sıçradım. Sırada ben vardım çünkü. Ellerim buz gibiydi, yürümeyi umduğumu düşündüğüm anda kanamamın belirgin bir şekilde kendini hissettirmesiyle hareketlendim. Bir kadın, gözleri kaybolacak derecede ağlayarak çıkmıştı odadan. Hiç kimseye bakmadan, etrafa çarpa çarpa. Herkesin derdi kendineydi elbette. Ben birkaç saniye kendi derdimden sıyrılıp onun derdini düşünecek kadar da insanmışım, onu fark ettim ve acısını bilmememe rağmen onun adına üzüldüm. Tam içeri gireceğim sırada benden önce davranan bir adam "Çok pardon," dedi kapının kulpunu tutarak. "Eşimin tahlil sonuçlarını gösterip çıkacağım. Hemen, lütfen, kusura bakmayın," dediğinde bir şey diyemedim ve olumlu anlamda başımı salladığımda kapı yüzüme kapandı. Birkaç dakika geçti, kapının eşiğine yaslanıp bekledim. Kapı tekrar açıldığında adamla göz göze geldik ve gözlerimin içine dikkatle bakarak "Geçmiş olsun," dedi samimiyetle.

Cevap verecek mecalim yoktu. Başımı sallamakla yetinip içeri girdim. Orta yaşlarda bir kadın doktor karşılamıştı beni. Güler yüzüyle sandalyeyi işaret ederken "Geçin lütfen," dedi. "Neyiniz vardı?"

Gözleri üzerimde gezerken korkum gitgide katlandı ve "Hamileydim," dedim. Terlemiş ellerimi üzerime sürerken "Hamileyim yani, bilmiyorum," dediğimde nefes seslerimi duyuyordum, kulaklarım uğulduyordu, kalp atışlarımı hissedebiliyordum. "Kanamam var," dedim zar zor toparlayarak. "Bir iki saat önce başladı. Azdı ama geçmeyince geldim. Ağrılarım da artıyor sanki. Gerçi gelmeden önce baktım biraz, böyle kanamalar hamileliğin ilk zamanlarında olabiliyormuş. Öyledir, değil mi?"

Evet demesine öyle çok ihtiyacım vardı ki. Başını salladı ve yüzüne yapmacık bir tebessüm koyarak âdet bilgilerimi ve diğer soruları sorduktan sonra eliyle içeriyi işaret etti. "Siz hazırlanın, biz bir kontrol edelim," dediğinde ayaklanıp gösterdiği yere baktım. Bir tarafta sedye gibi bir yatak varken diğeri korkutucu duruyordu. Hangisine, dercesine baktığımda korkutucu tarafı, çatı muayenesini

gösterdi; bugün benim için hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Bir perdenin arkasında üzerimdekileri çıkarıp oraya uzandıktan sonra örtüyü bacaklarıma kapattım. Ayaklarımı yerleştirirken titremem hâlâ geçmemişti ve ben bembeyaz tavana bakıp duruyordum. Zaten az yanan o ışık iyice karartıldı ve doktor karşımda belirdi.

"Ben daha önce hiç..." dedim korkuyla. Bacaklarımın arasındaki sandalyeye oturduğunda ultrason cihazı olduğunu düşündüğüm uzun bir aleti aldı ve "Verdiğiniz bilgilere göre, bir gebelik varsa da bu, karından yapılan ultrasonda görülmeyecek kadar küçüktür. Korkmanıza gerek yok. Bebeğe zararı olan bir şey değil. Rahat olun lütfen."

Başımı zar zor salladım ve gözlerimi tekrar tavana diktim. Dudaklarımı ısırarak derin nefesler alırken elimi tutacak bir kişi bile olmadığından sebep oturduğum koltuğun kenarlarını tırnakladım. İçimde hissettiğim o aletle yüzümü kasarken doktor sanki bir an olsun canımı yakmaktan korkmuyormuş gibi hissettim. Çığlık atacaktım. Sanki daha da derine gidiyordu ve benim nefesim kesiliyordu. Bedenim bir yay gibi gerilirken dişimi sıktım, sıktım, sıktım...

"Canım yanıyor," dedim gözümden bir damla yaş akarken.

Umursamadı ve "Geçer şimdi," dedi. Bekledim, geçsin diye bekledim. Tırnaklarımı o kola geçirerek, gözümden acıyla akan yaşlarla bekledim. Tam dayanamayacağımı hissettiğim anda duraksadı ve "Evet," dedi, ben de duruldum. Yattığım yerden nasıl başımı kaldırdığımı bilmiyorum. "Buradaymış," dediğinde ufak bir yuvarlak alanı gösterdi bana. Gözlerimden istemsizce akan yaşlarla söylediğini geç idrak ettim ve "Buradaymış dediniz," dedim korkuyla. Gözlerine yalvarırcasına bakarken o, sanırım alışık olduğundan, duygusuzca "Düşük yapıyorsunuz," dedi.

Beklediğim bir durumdu bu benim. Değil miydi? Öyleydi. Neden öyle değilmiş gibi, ölecekmişim gibi hissediyordum? Kalbim sıkışıyor, gözlerimden yaşlar istemsizce dökülüyordu. Yalvaran gözlerle, belki öyle değildir diye doktora baksam da dudaklarımdan kelimeler çıkamadı. Son kez, boş olduğunu bildiğim keseye baktım ve görüş alanımın yaşlarla dolduğuna şahit oldum. Bir yumru olarak kaldı boğazımda, hıçkırıklara dökemedim. Çenem titreyip koltuğu sıkarken "Zaten bebeğinizin doğma olasılığı neredeyse hiç yokmuş," dedi ve ben odağımı anında değiştirdim. Elim gözyaşlarımı temizlerken, anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Rahminizde yapısal bir problem var, Mahru Hanım," dedi elindeki eldivenleri çıkarırken. "Hamile kalma olasılığınız zaten çok düşükken kalmışsınız fakat bu hamilelikler genelde düşükle sonuçlanır." Söylediklerini o kadar zor idrak ediyordum ki "Anlamadım," dedim tekrar. "Çocuğum olmayacak mı yani?"

Yerinde ayaklandı ve "Öncelikle tedavi olmalısınız," dedi masasına ilerlerken. "Bunun için de önce düşüğün üzerinden biraz zaman geçmeli. Size vereceğim ilaçları mutlaka kullanın, Mahru Hanım," derken yüzüme baktı. "Mutlaka," diye üzerine basa basa vurguladıktan sonra tekrar ekrana döndü ve ruhsuzca konuşmaya devam etti. "Düşük üzerinden biraz zaman geçtikten sonra tedavi için tekrar görüşürüz. Size bir iğne yaptıracağım ağrınız için. Kanamalarınızın şiddeti artabilir, dert edecek bir durum yok. Bir hafta içinde toparlarsınız. Bol bol dinlenin." Ezberlenmiş sözlerini emir verir gibi söylerken ses tonu oldukça yumuşaktı ve sadece ekranıyla ilgileniyordu. Yaşadıklarım öylesine ağır geldi ki yığılacak gibi hissettim ve toparlanmak adına duvara tutuna tutuna yürüdüm. Üstüm başım kan içinde, sancılar içindeyken, bir kaybın üzerinden dakikalar geçmeden çocuğumun olamayacağı gerçeği de üzerine bindi. Kimse yoktu yanımda, kimsem yoktu. Ben o kanlı pantolonu üzerime geçirirken, o iğneyi olurken yanımda olması gereken tek kişi yoktu. Benim, herkes için sıradan olan en büyük hayalim bir aile kurmakken, ailem dediğin adamı ve ondan kalanı bir gecede kaybetmiştim. Kendimi fazlalık hissettiğim bu dünyanın yollarında kendime bile yabancıydım sanki. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Sadece, öyle dümdüz yürüyordum. Bir el beni tutup kendine çevirene kadar da yürümeye devam ettim. Çekti kolumu, geri doğru savrulmama sebebiyet verdi ama ben yüzüne boş boş baktım. Anlamakta o kadar zorlanıyordum ki. Sanki sesler ve görüntüler birbirinden bağımsız hareket ediyordu. "Sana seslenip duruyorum," dedi Esat sabırsız bir tonlamayla. "Eve geldim, yoktun. Taksici söyledi, burada aldım soluğu."

Ben sadece yüzüne bakarken o, gördüğü görüntü karşısında acıyormuş gibi baktı bana. "Ben öğrendim," dedi kolumu tutan elini çekmeden hemen önce. "Hastanede düşük yaptığını..." diye devam ettiğinde, geceden beri süren sessiz ağlamalarım katıla katıla hıçkırıklara boğulmamla devam etti. İlk kez sesli ağladım, ilk kez yanımdaki birinden destek göreceğim için saklamadım ve ben

de düşürdüm omuzlarımı, içimden geldiği gibi ağladım. Omzumu sıvazlamaktan öte gitmedi. "Sen eve geç..." dedi şefkatli bir tonlamayla. "Üzme kendini, Mahru. Ne denir bilmiyorum ama..." dedi kelimeleri seçmekte zorlanır gibi. "Ben Çakır'a olanı biteni anlatırım, merak etme."

Burada bile kendi üzüntümü tam anlamıyla yaşayamazken "Olmaz..." dedim yine onu önceliğim yaparak. Gözyaşlarımı alelacele silip "Esat, olmaz," dedim yalvarır gibi. "Çakır'ın bundan haberi olmamalı." Söylediklerimi kabul etmeyeceğini anladığım bir bakışla kafasını iki yana salladı. Teselli bulması gereken ben, Esat'ın kollarını tutup ona yalvardım. "Kafayı yer orada," dedim öfkeyle. Esat'ı ikna edemeyeceğim korkusu hâkim oldu içimde. Ben onu sildim desem de bir kenara atamadım. "Bak," derken nefes nefese yüzümü sıvazladım. "Nursel bana, cinayet olduğunu söyledi. Kolay atlatamaz, dedi. Zaten sizin de hâlinizden belli ki Çakır bundan kolayca kurtulamayacak. Esat, durmaz o içeride. Böyle bir şeyi öğrenirse durmaz, durdurmaya kalksalar kendine zarar verir. Ama Çakır bunu içine atarak orada dört duvarın arasında duramaz. Ne olur," dedim. Sesim sonlara doğru kısılırken ben Çakır için ona tekrar yalvardım. "Anlatma, ne olur..."

Dudakları aralandı, kapandı. Söylediklerim onda etki etmiş olacak ki kesin olan bakışları yerini tereddüde bıraktı. "En iyi sen tanırsın onu. İşler daha mı karışık bir hâl alsın? Ben zaten bir daha Çakır'ın hayatında olmayacağım," dediğimde kaşları çatıldı. Onu tutan kollarımı geri çektim ve "Benim için bitti," dedim kesin bir dille. Keşke bitti deyince kalbimizde de bitmiş olsaydı. Dilim söyledi, kalbim bunu kabullenmedi. "Oraya onu görmek için son kez geleceğim. Beni kaybetmek, eminim ki onu delirtecektir, üzerine bir de bebeğini kaybettiğini..." Tek bir bebek sözü, bizim için acıdan ibaretti. "... Söylersen Çakır'ın sonunu kendi ellerinle hazırlarsın." Benim kararlılığımı da görünce Esat'ın söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. "Görüşürüz," deyip arkamı döndüm, taksiye doğru adımlarken onu arkamda bıraktım.

O, 29 yaşının ilk gününde hiç bilmediği bebeğini kaybetti; ben, 32 yaşında bu gerçeği öğrendiği gün onu kaybettim. Gözlerinde gizle-

diği denizler taştı, aramızda engeller oluşturdu. O suyun bir ucunda o, bir ucunda ben kaldım. Sonra gitti. Ben o engeli aşamadan, biz kavuşamadan, onun oluşturduğu denizde ayrı ayrı yerlerde dibi bulduk. Düğünün üzerinden birkaç gün geçmiş ve ben o gün Çakır tarafından orada bırakılmıştım. O günden sonra ne aramıştım ne de aranmıştım. Bir kez daha Çakır Seyhanlı tarafından terk edilmiştim. İlk değildi, son olmayacaktı fakat ben ömrüm boyunca gidişlerine alışamayacaktım. Bu benim ilk kimsesiz kalışım değildi, hep kimsesiz kalışımdı. Dükkânda güya iş yapacaktım ama boş boş dolandım durdum. Yapacak bir şey de yoktu zaten. Aylar önce kendi çizdiğim birkaç parçayı dikmek istemiştim ama ona da kafamı veremiyordum. Kumaşların yanına gittim, kumaşı almadan duraksadım. Hangisini dikecektim çizdiklerimden? Masadan buraya gelene kadar bile aklımdan çıkıp gitmişti. Karar vermiş miydim, onu da bilmiyordum ki. İçeride derin bir sessizlik hâkimken Mihriban da tam karşımda oturuyor ama o da sessizliği bozmaktan çekiniyor gibiydi. Birkaç gündür yine kimse tarafından aranmamıştım. Sıklıkla mesaj atmışlardı ama. Muhtemelen onlar da ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Nasıl teselli edilir, ne söylenir bu durumda, bilmiyorlardı. Mihriban derin bir nefes alıp yerinde dikleşti, sonra tekrar geri yaslandı. Bir daha dikleştiğinde tedirgince dudaklarını araladı. Ayakta çizimlere bakarken alttan bir bakış atarak konuşması için cesaret verdim sanırım, o da malum soruyu sordu.

"Konuşmadınız mı?" dediğinde sakinliğimi koruyamadım ve sinirlerim harap olmuş bir şekilde "Çakır nerede?" diye yükseldim. "Neyi konuşacağım, Çakır nerede?" Sinirden ellerim titriyor, ses tonumu da düz tutmakta epey zorlanıyordum. O kadar dolmuştum ki artık. Bu soruyu bekliyormuşum gibi taşma noktasına geçmiştim. Cevap alamadım. Almak için de sormamıştım zaten, ama bu bilinmezlik sinirlerimi daha da harap etti. Nefes nefese bir hâlde kendi etrafımda dönerken "Ya ben..." dedim ellerimle saçlarımı arkaya atarak "Ben en zor sürecimde hem verdiğim kayıpla hem de onun yokluğuyla sınandım. Benim için kolay mıydı bu durum?" Hayır, anlamında başını iki yana sallayınca "Ben içeride kafayı yer diye bu durumdan bile bahsetmedim, bahsedilmesine izin vermedim. Beni böyle bir durumla baş başa bıraktı, ben yine o hâlde, Allah beni kahretsin ki onu düşündüm," dedim kendime lanet okuya okuya. "O

ne yaptı?" diye sorduğumda ağlamak üzereydim ama bir o kadar da öfkeliydim ki onun için ağlamak kendime hakaret gibiydi. Kursağıma birikmiş gözyaşlarımı zar zor yutkundum. Sesim durgunlaşmış, elim yüzümü sıkıntıyla sıvazlarken "Ben ortak bir acımız var sandım ya," dedim omuzlarım düşmüş bir vaziyette. "Sevincini birlikte yaşayamadık, acısını bölüşeyim istedim. Sen bir şekilde atlattın Mahru, onunkileri de birlikte atlatırsınız, dedim kendime. Ben onun acısına derman olmaya razıyken onunki tek taraflı bir öfkeden ibaretmiş. Konuşmak bir yana dursun, benim yüzümü bile görmek istemeyen bir adamla ben neyi konuşacağım?" Bir acı kaça katlanabilirdi? Ne kadar artabilir, ne kadar can yakabilirdi? Yaralarımızı sarmak varken aynı yerden kanatmak hak mıydı, reva mıydı?

"İstemiyorum," dedim bu kırgınlığın arkasına saklanarak. Yine de, istemiyorum derken bile o kırıkların benim canımı yakışını hissettim. "Ben onu dinlemek, onunla konuşmak, mümkünse onu görmek istemiyorum artık." Mihriban yerinden ayaklanıp beni kolları arasına aldı ve omzumu sıvazladı. "Mahru," dedi sıcacık bir sesle. Günler sonra şefkatli bir elin dokunuşuna bıraktım kendimi. Ben ona sarıldım, o bana sarıldı. Çekingen bir tavırla "Özür dilerim," dedi. "Yanında olamadığım için. O zamanlar bir düşük yaptığını fark edemediğim için. Mahru, ben sana yalnız hissettirdiğim için çok üzgünüm. Elimden geldiğince hep yanında olmaya çalıştım ama bunu göremediğim için özür dilerim. Aslında sana da biraz kızgınım," derken kendi kızgınlığını dile getirdiği için bile kendine kızar gibi çıktı sesi, tereddütlü. "Keşke söyleseydin bana. Ben sende yatar, sende kalkardım. Belki derdine derman olamazdım ama seninle dertlenirdim, Mahru. Keşke bana en ihtiyacın olduğu anda arkadaşlık görevimi yapmama izin verseydin."

Bir de bunu yük yapmasın istemiştim. Kendimi geri çekerken cevap verdim. "Kimseyle paylaşmak istemedim," dedim tekrar masaya yönelerek. O, bıraktığım yerde kaldı. "Çakır'ın duyma ihtimali olur diye ben sesli şekilde dillendirmedim ki kendime. Kendi acımı bile sesli yaşayamadım ben. Kimseye de kırgın ya da kızgın değilim. Sen de kızma kendine, lütfen." Yüzüne baktım ve tebessüm etmeye çalıştım. İkimiz de birbirimizi kırmadan kendimize kızıp duruyorduk. O yetemediği için kendine, ben böyle hissettiği için kendime. "Zaten Çakır'ın olayı da aynı anda olduğundan, siz de

yalnız kalmak istediğimi düşündüğünüzden geri planda durdunuz. Kimse kendini suçlamasın, Mihriban," dedim derin bir nefes alarak. "Olan oldu, biten bitti. Ben yıllar önce dillendirmediğim şeyleri tek başıma atlatmışken şimdi konusunun da açılmasını istemiyorum aslında. Çünkü deşildikçe geçmemiş gibi hissediyorum."

Bir şey diyemedi. "Anlıyorum," dedi belli belirsiz bir sesle. Anlıyordu, eminim. Şüphem yoktu bundan. "Sen..." dedim bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Konuyu değiştirmek istedim. Üzerine giydikleri bana yön gösterdi. Saçlarını maşalamış, kollarını ve bedenini saran kloş bir elbise giymişti. Hem oldukça güzel hem de ağır duruyordu. Kalçamı masaya yaslayarak "Bir yere mi gideceksin?" diye sordum.

Olduğu yerde elleriyle oynayarak ileri geri gitti ve tedirginlikle "Aslında Ferdi ile buluşmak için randevulaştık ama bilmiyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Yani senin yanında kalsam daha iyi galiba..." Sanki korkuyordu ya da çekiniyordu, bilmiyorum ama beni bahane ediyor gibi hissettim. Elbette yanımda olmak isteyebilirdi ama şu an bu kaçışı bence benden kaynaklı değildi. Haklıydı da belki. Mihriban bu zamana kadar hiç kimseyle böyle görüşmeler yapmamıştı ve onun endişesi hâkimdi.

"Benim yanımda kalmanı gerektirecek bir durum yok. He, sen gitmek istemiyorsan ve beni bahane edeceksen ben elbette bu yalana ortak olabilirim ama bence beni kullanmana da gerek yok. Gitmek istemiyorsan gitmezsin, Mihriban," dedim her durumda arkasında olduğumu belirtircesine.

Yüzüme baktı ve alt dudağını dişleri arasına aldı. Kararsızlığı, gerginleşmiş bedenine öylesine yansımıştı ki kaskatı kesilmiş gibiydi. Derin bir soluk bıraktığında "Ya bilmiyorum ki," dedi tırnaklarını kemirerek. Yüzüme bakıp benden bir destek bekledi sanki. "Mahru, yani bir adım atmam gerekiyor, atmak da istiyorum ama hiç bilmediğim biri... Nasıl gideceğim, ne konuşacağım, bilmiyorum. Her şeyin kötü olmasından da korkuyorum. Ya içim ısınmazsa, Mahru..." dedi endişeyle. "Ne yaparım ben o zaman?" Ona doğru yanaştım ve ondan tarafa oturarak, kemirdiği tırnaklarını, sırılsıklam olmuş ellerini avucumun arasına aldım. "İçin ısınmazsa bırakırsın, Mihriban," dedim tebessümle, bunun normal bir şey olduğuna onu ikna etmek adına. "Sen kendin dememiş miydin 'Sevmediğim

biriyle evlenecek değilim herhâlde,' diye. Öyle işte. Dediğin gibi. Bu sadece bir buluşma. Eğer içine sinmezse bırakacaksın orada. Bir insan tanımış olacaksın, hepsi bu."

"Öyle ama babamlar falan da biliyor ya görüştüğümü, ondan daha çok geriliyorum," dedi omuzlarını düşürerek. "'Çocuk oyuncağı mı bu?' diye kızarsa?.."

"Demez tabii ki Mihri," dedim gözlerimi büyüterek. "Baban da biliyor bunun bir tanışma görüşmesi olduğunu. Onlar da bu yollardan geçti. Her konuştuğumuzla evlenmiyoruz herhâlde. Tanımadan nikâh kıyamayacağına göre?" Tek kaşımı kaldırarak gayet ciddi bir ifade oluşturdum. "Git görüş, konuş. İçin ısınacak mı, bak bakalım. Ayrıca lütfen bunları kendini kasmadan yap. Sen oraya görüşmeye gidiyorsun. Böyle yaparsan iyi odaklanamaz; söylediklerini, düşüncelerini, tavırlarını iyi analiz edemezsin. Sakince git, otur, konuş, tamam mı?" diye sordum bir onay bekleyerek. Birkaç saniye bekledikten sonra başını olumlu anlamda salladığında "E, hadi o zaman," dedim oturduğum yerde ayaklanarak. "Sen görüşmeye git. Sonra gel, bana detayları anlat. Ben de bu arada işlerimi halledeyim sakinlikle."

Sandalyeye bıraktığı çantasına doğru gitti ve çantasını omzuna takarken hâlâ tedirgin bir şekilde "Gideyim o zaman ben," dedi. Gitme desem gitmeyecek gibiydi. Ona istediğini vermedim ve "Kapıyı kapat lütfen," dedim. Yüzü bir an düşer gibi olduğunda kapıya gitti ve yine aynı karamsarlıkla kapıyı kapatmadan önce derin bir nefes aldı. "Sadece görüşeceğim, olmazsa da bir insan tanımış olacağım," diye benim söylediklerimi kendine tembihler gibi konuşup kapıyı çekti ve onun bu tatlı hâllerine günler sonra saniyelik, içten bir tebessüm ettim. Telefon ekranına gözüm takıldığında hiçbir şey göremeyince tekrar aynı karamsarlığa bürünerek kendimi koltuğa attım.

-MİHRİBAN-

Bir elim çantamda, mahallenin yokuşunu çıkarken etraftan da birçok göz üzerimdeydi. Sıra sıra geçtiğim bakkal, terzi, kuaför "Mihriban kızım, nereye?" diye sorduklarında hayatımın en zor sorusuymuş

gibi hissettim. Ben hiç böyle buluşmalara alışık değildim ki. Zaten kendi içimde kendimi iki dakika sakinleştirsem üçüncü dakikada kriz gibi geri geliyordu endişelerim. Hâl böyle olunca sorulan sorulara da ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Yukarıdaki pastaneden bir şeyler alacağım, arkadaşımla buluşacağım," gibi cevaplarla geçiştirdim lakin evin hemen yukarısındaki pastanede Ferdi ile buluştuğum mahalleli biri tarafından görülürse, ben daha mahalleye dönüş yapmadan evli ve iki çocuklu ilan edilebilirdim. Dedikodu dediğin çabuk yayılır, ardı arkası da aranmaz, derdi annem. Yani ben daha olanı biteni açıklamadan onlar düğün derneği kurarlardı. Benim de, "Olmazsa bir insan tanımış olacağım," sözüm yalan olur kalırdı sanırım. Kalmazdı umarım. Babam mahallelinin lafıyla beni vermezdi herhâlde Ferdi'ye. İstemiyorum dersem zorlamazdı beni. Olmadı, boşanırdım. Boşanacağım bir evliliğe de yeltenmek pek sağlıklı olmazdı. Bu düşüncelerle iyice içim sıkılırken derin bir soluk aldım. Ben böyleydim işte. Daha hiçbir şey olmadan hepsini kurar, sonra da olmuş gibi dert edinirdim kendime. İki dakikada evlenip, çoluğa çocuğa karışıp bir de boşandırmıştım kendimi. Böyle zamanlarda Mahru'ya çok özenirdim. Onun hakkında defalarca dedikodu çıkmış ama o birine bile karşılık vermemişti. Birini bile kafasına takıp kendi içine kapanmamıştı. Ben öyle değildim, herkesin her dediğini kafama takardım. Bundan nefret ederdim ama aşamazdım da. Yokuşun sonuna gelip köşeyi döndüğümde önümdeki taşlara o kadar odaklanmışım ki önüme dikilip kolumu tutan Turan'ı bile son anda fark ettim.

Kolumu kavrayan parmakları hiç de bırakacak gibi değildi. Çatık kaşlarıyla karşıma dikildiğinde "Nereye?" diye sordu lafı hiç uzatmadan. Hesap sordu bana. Her zamanki gibi üstüne vazife olmayan bir şeyi hakkıymış gibi yaptı. Ses tonuna da kolumu tutarken acıttığı tenime de aldırış etmedi. Cevap vermeden çekip gitmek vardı ya, yapamadım. Ona karşı içimdeki allak bullak duygular yerini fazlasıyla kızgınlığa, belki de kırgınlığa bırakmıştı. Hak etmediğim tavırlar ve sözler canımı çok kez yaktı. Hak etmemiştim. Zerre hak etmemiştim hiçbirini ve onun beni vurduğu cümlelerden biriyle karşılık verdim ona. "Oynaşmaya gidiyorumdur belki, sana ne?"

Sanki bu sözleri bana söyleyen o değilmiş de ilk kez duymuş gibi gözlerini kısarak bana yakıştıramadı. "Düzgün konuş," dedi dalga

geçer gibi. "O ağzının ayarı çok bozulmuş senin. Kimden destek alıyorsun? Kim arka çıkıyor sana?" Kolumu silkeleyip yoluma devam edecektim ki tekrar kavradı ve "Onunla mı buluşacaksın?" dedi alt dudağını dişleyerek. Bunu sorduğu için kısa bir an kendine küfürler ettiğine emindim. Çünkü mantıklı bir açıklama yapamıyordu kendine kendi içinde.

"Öyle yapacağım," diye karşılık verdim net bir ifadeyle. Bunu beklemiyor olsa gerek, bir an afalladı. Ne diyecekti ki? Gitme diyemezdi, çünkü yapacak mantıklı bir açıklaması yoktu. "Müsaade edersen bekletmek istemiyorum," dedim. Onun yanından başkasının yanına gidiyor oluşum, niyetimin ciddiliğini de bildiğinden olsa gerek, onu telaşa sürüklemiş gibiydi. Yüzündeki mimikler değişmiş, bunu kabul etmek istemiyor gibi duruyordu.

"Mahru ile bir daha görüşmeyeceksin yani?" dedi dudak büküp inanamıyormuş gibi. Bu konunun Mahru ile ne ilgisi vardı, zerre anlamamıştım.

"Ne alaka?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Çakır, Ferman'ın kuzeniyle evlendiğinde görüştürür mü sanıyorsun sizi?" Bu ihtimal beni kısa bir an duraksattı. Eğer böyle bir şey olursa şayet, ben evlenmezdim. Ben Mahru'yu silmezdim. Zaten gitmekte zorlanırken Turan iyice beni hevessizliğe sürüklüyordu. Mahru benim en yakın arkadaşımdı, onu kaybedemezdim. Hele hiçbir şey hissetmediğim, daha tanımadığım bir adama karşı tercihim elbette Mahru'dan yana olurdu fakat Turan'a istediğini vermeyerek "Orası da benim sorunum. Seni alakadar etmiyor," dedim. "O senin için düşman. Beni de öyle görmüyor musun zaten? Sana ne, kiminle evlenmişim, kiminle görüşmüşüm? Sana göre layığımı bulmuş olmam gerekiyordu. Neden bu kadar takıldın ki?"

Bundan da istediği tepkiyi alamayınca başka bir alandan saldırdı bana. Elbette buna cevap verebilecek kadar cesaretli değildi. "Olmaz, biliyorsun değil mi?" diye sordu daha insani bir tonlama seçerek. "Beni severken onunla evlenirsen mutlu olamazsın. Sana her dokunduğunda..." dedi dudaklarıma bakarak. Gözleri dudaklarımdan göğüslerime doğru kayınca kendi bundan rahatsız olmuş olacak ki çekti kendini. Ama bana verdiği imayı ben bakışlarıyla bile anlamıştım. "Ben aklına geleceğim," dedi yüzüme bakarak.

Bu imalar benim için mide bulandırıcıydı. Ben ne demeye çalıştığını anlamak istemezken o kasılan yüzümden düşüncelerimi anlamış olacak ki açık açık dile getirdi, sanki direndiklerimi anlatmak ister gibi. "Bugüne kadar bir erkek bile tutmadı senin elini. Ben senin bacaklarının arasın girdim o gece, Mihriban," dediğinde kulaklarım yanmaya, yer ayaklarımın altından kaymaya başladı. "Ben senin göğsünde yattım, kokunu soludum." Eğer beni tutuyor olmasaydı, ben onun tutmasından destek alıyor olmasaydım sanırım şu an yere yığılmıştım. Onun dışında her şey dönüyordu benim için. "Ben parmak uçlarımda bile senin dudaklarının tadını aldım. Bunlar başkaları için sıradan şeyler olabilir ama senin için değil. Sana ilk dokunan benim. Bunu bilse mesela o-" Hızlıca bir tokadı nasıl yüzüne geçirdiğimi anlayamadım bile. Saniyeler içinde gerçekleşti her şey. Öyle sert vurdum ki yüzünü hafifçe yana doğru çevirdi ve ben nefes nefese onun beni tutan kolunu savurarak yürümeye başladım. Gözlerim dolu dolu, ayaklarım titreyerek yürürken aklımdan geçti o gece olanlar. Ben hiçbirine zerre cinsel bir anlam yüklemezken, her şey benim için safi duygulardan ibaretken Turan'dan böyle şeyler duymak midemi bulandırmıştı. Sahi o gece olanlara sadece böyle anlamlar mı yüklenmişti onun tarafından? Hele son dediği, bunu bilse lafı... Görünen ve benim hissettiğim çok başka şeylerdi ama Turan bunu dillendirecek olursa olaylar tam da onun anlattığı gibi olurdu. İnkâr etsem edemezdim. Hepsi doğruydu ama herkesin yüklediği anlamlar başkaydı işte. Bilen, duyan herkes de Turan'ın anlamlandırmasına inanmayı tercih ederdi. Benimkilerin konusu bile olmazdı. Mihriban, Turan'ı odasına almış, yatağına sokmuş olarak gözükürdü. Herkesin imrenerek gelin almak istediği Mihriban, en yakın arkadaşının nişanlısını yatağına aldı. Böyle derlerdi. Kimse Turan'ın söylediklerini, yaptıklarını, odama bile benden habersiz girişini sorgulamazdı. Ben kendimi, onların bilmediği, kendi yaşadığım o duyguyu açıklamak için çırpınır dururdum ama onlar kendi doğrularını kendileri seçerdi. Bunun yükü bana çok ağırdı, hele böyle bir şeyle tehdit edilmek çok çok ağırdı.

"Mihriban..." diye duyduğum sesle daldığım yerden kafamı kaldırdım. Ne ara pastaneye gelmiş, o merdivenleri çıkmıştım, bilemedim. Etrafıma bakındım ve sesin geldiği yönü buldum. Ferdi ayağa kalkmış, koyu kestane saçları, benden bir hayli uzun boyu, onu saran

mevsimlik siyah tişörtü, üzerindeki deri ceketi, kirli sakalları arasında gözüken gamzesiyle tebessüm ederek bana bakıyordu. Ellerim buz kesmiş, saniyelik olarak hissettiğim ruh hâlinden sıyrılarak ona doğru ilerlemiştim. Elimi uzatmalı mıydım, onun uzatmasını mı beklemeliydim? Gözüne mi bakmalıydım, başka yere mi odaklanmalıydım? Ne yapacağımı bilmez bir hâlde ona yaklaştığımda "Hoş geldin," dedi hafifçe başını eğerek. Ses tonu kalın ve normal konuşmasına rağmen toktu.

"Hoş bulduk," dedim içime kaçmış sesimle. Tedirginliğimi anlamış olacak ki karşısındaki sandalyeyi gösterdi oturmam için. "Rahat ol, Mihriban..." dedi güven veren ses tonuyla. "Benden yana rahatsız olacağın bir şeyle karşılaşmazsın. İstediğin anda da kalkarız." Benim rahatsız hissetmem ona da rahatsız hissettirmişti sanırım. Şimdi daha da gerildim. "Ya ben aslında rahatım ama, yani öyle birden şey olunca..." diye geveledim. Otururak çantamı masanın üzerine bıraktım. "Yani ne yapacağımı bilmediğimden, aslında aklımın da dağınık oluşuyla, e bir de seni tanımıyorum tabii. Aklım dağınık derken, sakın yanlış anlama..." dedim gözlerimi büyütüp ellerimi iki yana sallayarak. "Uçarı kaçarı biri değilim ben. Sadece-"

Yüzünde gamzelerini gösterecek şekilde bir gülümseme hâkimken "Mihriban," dedi beni bölerek. Böylesi sert hatlı yüzde gamzeleri o kadar belirgindi ki gözlerim direkt oraya kayıyordu. "He..." dedim ağzım açık bir şekilde. Tepkimin yersizliğinden de elimi ağzıma kapatırken daha belirgin bir şekilde güldü ve "Saçmaladım, değil mi?" diye sordum. Arkasına doğru yaslandı ve "Ben heyecanlandın diye yorumlamak isterim," dedi kısılan keyifli gözleriyle. Gözleri hiçbir tepkimi kaçırmak istemez gibi bana bakıyor, tüm odağını bana veriyordu. Böyle deyince ne diyeceğimi bilemeyerek tebessüm edip omuzlarımı düşürdüm ve ben de arkama yaslandım. Ben ellerimle oynarken masaya gelen garson siparişlerimizi aldı. Ben tercihimi çaydan yana kullanınca o da öyle yaptı. Hafif serin esen rüzgârın altında birlikte ilk çaylarımızı yudumladık.

"Babanla birlikte çalışıyorsunuz sanırım," dediğimde onunla ilgili şeyler sormam onu mutlu etmiş olacak ki gayet sıcak bir yaklaşımla yerinde doğruldu. "Hayır," deyip masaya doğru yanaştı. Bana daha yakın olup daha iyi anlatmak istedi kendini sanki. "Aslında

yakın zamana kadar öyleydi. Sonra ben kendime bir galeri açınca babam benim yerime kardeşimi aldı yanına."

Öyle mi, dercesine kaşlarımı kaldırınca "Üç kardeşiz," diye devam etti sözlerine. "Bir erkek kardeşim, bir de kız kardeşim var. Kendi galerimi işletiyorum, 29 yaşımdayım ve seni senelerdir seviyorum."

Bir anda böyle söyleyince çay boğazıma takıldı ve öksürerek kendime gelmeye çalıştım. "Anlamadım," dedim zar zor konuşarak. O ise bana karşı oldukça net olmaya çalıştı ve "Seviyorum, Mihriban," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ben seni seneler önce annenlerle bizim dükkâna geldiğiniz günden beri seviyorum. Sen az önce çay istediğinde üç şeker atacağını bilecek kadar seviyorum ben seni. Beğeni değil bu. Öyle olsa geçerdi ama ben seneler önce o dükkânda gördüğüm en ufak ayrıntıyı hatırlayacak kadar seviyorum. Ne bileyim..." dedi dudak bükerek. "Her sabah Necmi abinin pastanesinden simit aldığını bilecek kadar ve sen beni fark etmesen de ben seni görmek için aynı saatlerde oraya gelecek kadar seviyorum."

Gözlerim açık bir şekilde lal oldum kaldım. "Şimdi diyeceksin ki, seviyorsun da neden şimdiye kadar söylemedin." Bir şey diyemeyince onaylamak durumunda kaldım. "Turan'ı sevdiğini de biliyorum." Yüzüm bir anda düştü. Söylediklerinin hiçbirini beklemiyordum ama en sarsıcısı bu oldu. "Sen de mi diğerleri gibi düşünüyorsun?" diye sordum kızar gibi. "En yakın arkadaşının sevgilisine göz diken Mihriban."

Tam kalkacak gibi olduğumda kolumdan tuttu. "Öyle düşünüyorum demedim," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Öyle düşünen, düşünmelerine sebep veren adamın ciğerini sökmemek için zor duruyorum ben, Mihriban. Seni görüyorum, sana yapılanları görüyorum ama el atarsam 'Sen kimsin!' diye çıkışırsın diye... Bak..." dedi özellikle vurgulayarak "Derler diye, demiyorum. Kimin ne dediği zerre umurumda değil. Sen dersin, diye duruyorum ben. Sen şimdi bana izin ver, keseyim sesini." Kolumu tutan eline baktığımda rahatsız olduğumu düşünmüş olacak ki geri çekti kendini. Ben de son sözleri üzerine, gitmekten vazgeçip olduğum yerde duruldum. İlk kez biri benim için birilerinden hesap sormak istiyordu. Hem de daha yeni tanıdığım biri böylesine güçlü duygularla, tavırlarla duruyordu karşımda.

"Seninle görüşmek için ısrarım bu yüzdendi. Bekledim ben aslında," dedi sesini daha düz tutarak. "Onun değil ama senin sevdana saygı duyduğumdan bekledim. Belki o da ister seni ve siz birlikte olursunuz diye. Bana kalsa seni görmeyen, görmek bile istemeyen bir adama layık değildin ama işte..." dedi kısa bir es vererek. "Senin uzaktan onu nasıl sevdiğini ben görebiliyorken o sana karşı öylesine kördü ki. Ulan, dedim kendi kendime..." Ses tonu yükselmiş ve bana biraz daha yaklaşmıştı. "Şu kız seni şöyle sevsin, gözünden bir gün bir damla yaş akıtırsan adam değilsin. Yeter ki seni şöyle sevsin."

Söylediklerini işitiyor lakin anlamakta güçlük çekiyordum. Elimin altındaki çay buz gibi olmuşken "Biliyorum, sana bir anda bu kadar şey fazla geldi belki ama ben öyle güzel sözlerin adamı değilim, Mihriban. Neysem oyum. Senelerce çok sakladım içimde zaten. Şimdi bir kez geçtin ya karşıma, bir daha geçmezsin diye, bir kez daha görüşmek istemezsin diye neyi ne zaman söyleyeceğimi sapıttım," dedi kendine kızar gibi. "Seni rahatsız ettiysem-" Kendini kötü hissetmesini istemediğimden "Hayır," dedim lafını keserek. "Sadece ben ilk kez biriyle buluşup ilk kez birinden böyle sözler duyuyorum. Açıkçası buraya gelirken kafamda türlü türlü şeyler kurmuştum ama..." dediğimde duraksayıp, aklıma gelenlerle tebessüm ettim. Adama, hayallerimde evlendik, boşandık, iki çocukluyuz diyemezdim ya.

"Ama Ferdi..." dedim derin bir soluk verip yüzüne bakarak. Ciddi bir ifade takındığımda o da ağzımdan çıkanları dikkatle dinlemeye başladı. "Mahru benim en yakın arkadaşım. Sen de biliyorsun ki Ferman meselesi... Çakır abim..." Bilmeyen yoktu ki, sadece isimlerini söylemem bile olayları ve düşündüklerimi anlamasına yeterdi. "Çakır abi benim abim gibidir. Ben ona karşı çıkmak istemem. Yanlış anlama, kimseden korkumdan, çekincemden değil ama seni seçmek demek onları silmek demekse ben tercihimi onlardan yana kullanırım. Dediğim gibi, onlar benim ailem gibi." Karşımdaki adamın benden vazgeçmeye hiç niyeti yok gibi "Mihriban, Ferman benim kuzenim. Ben de elbette kuzenimi silmem. Kendime yakıştıramam bunu. Onların meselesi onların meselesidir. Ben aralarında durmam. İkisini de birbirinden ayrı bilirim. Çakır madem senin abin gibi, ben konuşurum onunla. Onu da ikna ederim, sen beni istedikten sonra. Anlatırım kendimi. Anlamayacak bir adam değil zaten. Benim

ona karşı seni zor durumda bırakacak tek bir yanlışım olmaz." Tüm söyledikleri o kadar netti ki hiç ağzında eveleyip gevelemiyordu. Düşündükleri, yapacakları, her şeyiyle net bir adamdı karşımdaki ve ben böyle bir şey beklemiyordum. Ben hobilerin, fobilerin konuşulduğu klasik bir muhabbet beklerken, onun bu yaptığı düpedüz ilanıaşktı.

"Yani..." dedim bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey bir anda gelişti ve ben buraya gelirken böylesine detaylı şeyler beklemiyordum. Ben biraz düşünmek istiyorum," dedim. Aslında umut verici bir şey dememiştim ama onun yüzünde tekrar belirgin bir gülüş hâkim oldu. "Tekrar görüşeceğiz yani," dedi sadece, bunu bekliyormuş gibi.

Başımı olumlu anlamda sallayınca "Sen nasıl istersen, Mihriban..." dedi hafifçe başını eğerek. "Benim sana olan sevdam kendi içimde oldukça eski. 'Bugün gel, iste,' de, bir dakika durmam. 'On yıl görüşelim, tanıyayım seni,' de, ona da boynum kıldan ince. Sen nasıl istersen öyle yapalım. Yeter ki beni tanımak için bana bir şans ver."

Yanaklarım al al olmuş bir şekilde, yüzümde salakça bir tebessümle başımı sallayarak "Kalkalım mı şimdi?" diye sordum. Emrimi bekler gibi hesabı istediğinde o hesabı ödedi, ben toparlandım. Çok garip ama hiç de rahatsız hissedici bir görüşme olmamıştı benim için. Hatta uzunca bir süre sonra ilk kez birine güvenebileceğimi hissetmiştim sanki. İkimiz aynı anda ayağa kalkıp bir adım attığımızda birbirimize çarpacak gibi olduk. Tenim teniyle temas ettiğinde elleri beni tutmak ister gibi hareketlendi ama devamını getirmedi. Ben başımı kaldırıp ona baktım, o da bana baktı. Tam ortada nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Çok güzelsin," dedi varla yok arası bir sesle tutulmuş gibi. Bir şey diyemedim. Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına atarak bir adım geri çekildim. Yan yana geldiğimizde boyumuzun birbirine uyumu da bir hayli güzeldi. Anlaşmışız gibi ikimizin de siyah giyinmesi ise çift gibi göstermişti bizi. Ben önde, o hemen arkamda, yola çıktığımızda "Hava kararmak üzere," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Seni eve kadar bırakmak isterdim ama söylenecekleri ve senin bundan etkileneceğini biliyorum. Ama böyle burada bırakmak da istemiyorum. O yüzden sen önden git, ben aramızda mesafe oluşturarak, dikkat çekmeden peşinden geleceğim, Mihriban," dedi.

ona karşı seni zor durumda bırakacak tek bir yanlışım olmaz." Tüm söyledikleri o kadar netti ki hiç ağzında eveleyip gevelemiyordu. Düşündükleri, yapacakları, her şeyiyle net bir adamdı karşımdaki ve ben böyle bir şey beklemiyordum. Ben hobilerin, fobilerin konuşulduğu klasik bir muhabbet beklerken, onun bu yaptığı düpedüz ilanıaşktı.

"Yani..." dedim bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey bir anda gelişti ve ben buraya gelirken böylesine detaylı şeyler beklemiyordum. Ben biraz düşünmek istiyorum," dedim. Aslında umut verici bir şey dememiştim ama onun yüzünde tekrar belirgin bir gülüş hâkim oldu. "Tekrar görüşeceğiz yani," dedi sadece, bunu bekliyormuş gibi.

Başımı olumlu anlamda sallayınca "Sen nasıl istersen, Mihriban..." dedi hafifçe başını eğerek. "Benim sana olan sevdam kendi içimde oldukça eski. 'Bugün gel, iste,' de, bir dakika durmam. 'On yıl görüşelim, tanıyayım seni,' de, ona da boynum kıldan ince. Sen nasıl istersen öyle yapalım. Yeter ki beni tanımak için bana bir şans ver."

Yanaklarım al al olmuş bir şekilde, yüzümde salakça bir tebessümle başımı sallayarak "Kalkalım mı şimdi?" diye sordum. Emrimi bekler gibi hesabı istediğinde o hesabı ödedi, ben toparlandım. Çok garip ama hiç de rahatsız hissedici bir görüşme olmamıştı benim için. Hatta uzunca bir süre sonra ilk kez birine güvenebileceğimi hissetmiştim sanki. İkimiz aynı anda ayağa kalkıp bir adım attığımızda birbirimize çarpacak gibi olduk. Tenim teniyle temas ettiğinde elleri beni tutmak ister gibi hareketlendi ama devamını getirmedi. Ben başımı kaldırıp ona baktım, o da bana baktı. Tam ortada nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Çok güzelsin," dedi varla yok arası bir sesle tutulmuş gibi. Bir şey diyemedim. Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına atarak bir adım geri çekildim. Yan yana geldiğimizde boyumuzun birbirine uyumu da bir hayli güzeldi. Anlaşmışız gibi ikimizin de siyah giyinmesi ise çift gibi göstermişti bizi. Ben önde, o hemen arkamda, yola çıktığımızda "Hava kararmak üzere," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Seni eve kadar bırakmak isterdim ama söylenecekleri ve senin bundan etkileneceğini biliyorum. Ama böyle burada bırakmak da istemiyorum. O yüzden sen önden git, ben aramızda mesafe oluşturarak, dikkat çekmeden peşinden geleceğim, Mihriban," dedi.

"Ama..." dediğimde "Mahalleye girdiğin anda geri döneceğim. Hissetmeyeceksin bile varlığımı, söz veriyorum. İzin ver, seni uzaktan da olsa biraz daha seyredeyim."

Birkaç saniye duraksasam da ağzımdan "Peki..." dışında başka bir kelime çıkmadı. Onu da öylesine istekli söyledim ki sanki kendi tonlamamdan utandım. Sonra da bir anda, iyi akşamlar bile dilemeden yürümeye başladım. Bunu fark ettiğimde yine utancımdan, dönüp konuşamadım. Aptal âşıklar gibi alnıma vura vura yürürken, ara ara kontrol ettiğimde yüzünde bir gülümsemeyle, gerçekten aramıza mesafe koyarak yürüdüğünü gördüm. Yol boyunca da birçok kişiye selam vermiş, sesiyle varlığını hissetmeme sebebiyet vermişti.

-MAHRU-

"Eftelya abla," dedim elimdeki zarfı uzatarak. "Bunlar senin, burada bırakmışsın." Eftelya abla tam karşımda oldukça rahat bir şekilde otururken "İstemem," diyerek kaşlarını çattı. Ben yokken burayı o çekip çevirmiş, dükkânı o açık tutmuştu. Çok bir şey yoktu ama onun hakkıydı. O yüzden sözlerine aldırış etmeden elimdeki zarfı çantasına attım.

"Mahru!" diye kızdı ama aldırış etmeden tekrar masaya yöneldim. Çakır tarafından bir kez bile aranmamıştım, bir kez. Bunun siniri o kadar üstümdeydi ki... Elim defalarca telefona öfkeyle gitti ama aramaya yeltenmeden, aynı sinirle geri bıraktım. Kızılması gereken kişi sahiden ben miydim? O kadar dokundu ki bu bana. O sırada dükkâna giren Şura, suratı beş karış hâlde elindeki çantayı koltuğa fırlattı ve "Selam," dedi. Bir şeyler olduğu açıkça ortadayken eş zamanlı olarak yüzünde güller açan Mihriban da içeri girdi ve "Selam," dedi neşeli bir sesle. İkisi de birbirinden uç duygu hâlleriyle dükkâna giriş yapmışlardı. Mihriban kısa bir an kapıya doğru bakıp tebessüm ettikten sonra derin bir nefes alarak bize doğru adımladı.

"Hayırdır inşallah," dedi Eftelya abla ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarıyla. "Birinin yüzünden düşen bin parça, diğeri sevgi kelebeği."

Dükkânın içerisinde yer alan küçük mutfağıma gidip hepimiz için birer kahve hazırladıktan sonra tekrar geri döndüm. Tek tek

kahveleri dağıttıktan sonra kendi kupamı da alarak masamın üzerine doğru oturdum. "Bizi boş ver şimdi ya," dedi Şura bana odaklanarak. "Mahru, sen iyi misin? Konuştuk hep ama şimdi böyle ilk kez yüz yüze gelince... Ne denir, nasıl denir, bilmiyorum."

"Şura," dedim tebessümle. "Seneler öncesinden bahsediyoruz. Geçti gitti gerçekten. Eftelya ablayla da kaç saattir konuşuyoruz. Artık bunaldım. Yani bunları konuşmak bana iyi gelmiyor. Anlayın ve sormayın daha fazla lütfen. Teşekkür ederim desteğiniz için. İyi ki varsınız ama lütfen..." diye özellikle vurguladım. Ben öyle deyince bir şey diyemediler ve Eftelya abla da beni anlamış olacak ki topu tekrar onlara çevirdi. "Şimdi siz anlatın bakalım, ne oldu?"

"Yapamadık," dedi Şura asık suratıyla. Ayaklarını koltuğa doğru toplamış, karalar bağlamış gibi avuç içini şakağına dayadıktan sonra, bir medet arar gibi Eftelya ablaya bakmıştı. Mihriban ise aptal âşıklar gibi telefonuna bakarken "Biz Ferdi ile yaptık vallahi," demesiyle Şura yerinden sıçradı ve "Ne?" dedi inanamıyormuş gibi. "Sevişti̇n mi adamla?" Eftelya abla kahkahalarla gülerken "Sessiz olandan korkacaksın derlerdi de inanmazdım," demesiyle ben de gülümsedim. Mihriban böyle bir şey yapmazdı ama komik geldi. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken Mihriban da olduğu yerde sıçradı ve telefon elinden kayıp düştü. "Kız, ne sevişmesi?" dedi bembeyaz suratıyla. "Tövbe estağfurullah. Abla, sen de var ya..." Eli ayağına dolanmış, kelimeleri toparlamaya çalışırken "Yani buluştuk, iyi geçti anlamında dedim. Ne sevişmesi Şura ya? Beni tanımıyormuş gibi..." Gözlerini kaçırırken derin soluklar arasında suratını astı ama ben ondan çok Şura'ya odaklandım ve "Siz sevişmediniz mi?" diye sordum.

Ortamdaki o yüksek sesler anında dağılıp sessizlik hâkim olurken "Ön sevişme kısmı tamam," dedi kahvesinden yudumlayarak. "Ama sonrası..." dediğinde kaşlarını kaldırıp olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Kız, en zevkli yerinde bırakmışsınız. Niye yapamadınız ki?" dedi Eftelya abla. "Çok mu stres yaptın acaba?"

"Yani Eftelya abla, bilmiyorum ki. Her şey o ana kadar iyi ama oraya gelince yok vallahi. Esat desen üç gündür sinirli. Adam o kadar bekle, bekle, hâlâ bekle..." dedi elini sallayarak. "Yani bana belli etmiyor tabii de belli yani, hissediyorsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. Doktora mı gitsem acaba ya?"

"Bu var ya, kesin gelecekteki ben..." dedi Mihriban kendine dert edinir gibi. "Şura, bu azgınlıkla yapamadıysa ben hiç yapamam. Hiç evlenmesem mi acaba ya?"

"Ay dur sen de Mihriban..." dedi Eftelya abla sıkılmış gibi. "Her şeyde hemen vazgeçmeye yer arama. Ne alakası var şimdi? Her şey üst üste geldi diye strese girmiştir o. Balayına falan gitsenize kızım siz. Orada yaparsınız."

"Gidemiyoruz ki Eftelya abla," dedi Şura. "Çakır abi ortalıklarda yok diye gidemiyoruz valla. Üç gündür kimse ulaşamıyor. Esat koşuşturup duruyor." Böyle söyleyince içimi yine bir kasvet kapladı ve olduğum yerde ayaklandım. "Gerçi bana da iyi oldu," dedi Şura gerildiğimi fark etmiş gibi. "Orada tatilin keyfini süremezdim ki böyle. Zaten bize fark etmez, istediğimiz zaman gideriz. İlk zamanları evimizde geçirseydik iyi olacaktı tabii. İnşallah birkaç güne hallolur da ben de rahat rahat giderim. Kasıp duruyorum kendimi."

"Yani, Şuracığım..." dedi Mihriban ince bir sesle. "Ben internette okumuştum. Böyle şeyler çok doğalmış. Cinsellik hep korkutucu bir şey gibi bahsedildi bize küçüklüğümüzde. Bu da psikolojik olarak etkiliyormuş. Bence rahatlamaya çalış. Parmak egzersizleri falan varmış, isterseniz önce onları deneyin." Şura'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken bu, Mihriban'ı utandıracak kadar belirgindi. "Kız, sen böyle şeylere mi bakıyorsun internetten?"

Mihriban gözlerini kaçırarak kahvesine odaklandı ve "Ay, sana da bir şey demeye gelmiyor, Şura," dedi bozulmuş gibi. "Baktım tabii ki. Ne yapayım, ben herkesle bu konuları rahat bir şekilde konuşamıyorum ama merak da ediyorum. Öğrenmem gerekiyor diye düşündüğümden araştırmıştım. Böyle yüzüme vuracaksanız da bir daha size bir şey anlatmam."

Şura yanındaki kıza sıkı sıkıya sarılarak "Şaka yaptım," dedi. "Ama bizimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi? Bak, benimkiler tecrübeyle sabitleniyor. Bana sor, ben sana anlatırım." Mihriban imalı, tatlı bir tebessümle birlikte elindeki kupayla arkasına yaslandı. "Şimdilik internetteki bilgilerle alıştırayım kendimi," dedi Şura'ya pek güvenmediğini belli eden bir bakışla. "Daha sonra seninle de bir ara sohbetimizi tamamlarız."

Şura, Mihriban'ın o imali hâllerinden hoşlanmadığını belli edercesine kollarını Mihriban'ın bedeninden çözerek "Dikkat et de

araştırma yapayım derken öyle önüne gelen her siteye girme," dedi. "Malum, sen bilmezsin şimdi pozisyon isimlerini falan, merak eder açarsın bir site, maazallah şoke olur kalırsın."

"Zamanında sen de şoke olmuşsun, belli," diyerek Eftelya abla kahkahayı patlattı. "Ben en doğru öğrenme şeklinin izleyerek olduğu kanaatindeyim," dedi sonra. Çatık kaşlarla Eftelya ablaya baksak da o birdenbire ciddileşip, oldukça önemli bir şeyden bahsediyor gibi devam etti. "Hissetmelisiniz," dedi sağ elini yukarıya doğru kaldırarak. Eftelya ablanın tarif edeceği şeyi korkuyla beklerken öylece donup kalmıştım. "Sesleri..." dediğinde orta parmağını ve başparmağını birbirine sürterek şıklattı. Çıkan o sesle birlikte kendime gelmiş gibi, şok etkisinden kurtularak derin bir soluk çektim içime.

"Aman..." dedim yüzümü buruşturarak. Konuya müdahale etmezsem uzayacak ve o uzunluk bir süre sonra başka bir tarife dönecekti, belliydi. "Boş ver sen, Mihriban," dedim, elimi boşlukta sallayarak. "Bu muhabbete girersen o izlediğin pozisyonlardan daha çok zarar göreceksin."

"İzlemiyorum ben pozisyon falan!" diye atıldı Mihriban. Bu kez şaşkınlığımın yerini garip bir merak aldı. Yani, öyle birdenbire parlaması normal miydi, bilemedim. Mihriban'ı inceleyen bakışlarım aralanan kapıyla birlikte yön değiştirdi. "Ne izliyorsunuz?" diye sordu Esat. "Sesiniz dışarıya kadar geliyor?"

Gözlerim kocaman açılmış, utanç duymuştum. Şura'nın bahsettiği sinirin bir tık üstü var gibiydi Esat'ta; barut gibiydi. Gülmemek için dudaklarımı kemirdim. "Kahve ister misin, Esat?" diyebildim. Kaç gündür öylesine garip hisler yaşıyordum ki neye nasıl bir tepki vereceğimi şaşırmıştım. Tek dileğim, şu anki tepkimin abartılı bir şekilde göze batmamasıydı.

"Yok," dedi Esat. Bakışları herkesin önündeki kahvelerden geçtikten sonra en son Şura'nın elinde tuttuğu kupayı buldu gözleri. Birkaç adımla Şura'ya yaklaşıp elindeki kupayı parmaklarından söker gibi alarak dudakları arasına götürdü. Henüz tam anlamıyla soğumamış olan kahveden aldığı büyük bir yudumun ardından boş kupayı masaya bıraktı. "Kahven de bitti," dedi aynı aksi tonda. "Ben de... Gidelim mi artık?" Gülsem mi utansam mı bilemedim. Abes bir tepki vermemek için çok direndim.

"Yandın be oğlum!" diyen Eftelya ablanın ardından Mihriban elindeki kahveyi hızlıca bir kenara bırakarak parmaklarını Eftelya ablanın koluna sardı. "Bizim işlerimiz vardı, değil mi Eftelya abla?" dedi zoraki bir gülümseme eşliğinde. "Hadi, gidelim artık."

Korktuğumun aksine Eftelya abla, sözü ne uzattı ne de ikiletti. Sadece oturduğu yerden kalkarken Mihriban'a imalı bir gülümseme göndermekle yetindi. Dükkândan çıkan iki kadının ardından Esat "Hadi," dedi Şura'ya hitaben. "Biz de çıkalım." Şura'nın toparlanmaya başlamasının ardından Esat'ın bakışlarının odağı beni buldu. "Ulaşmadı sana, değil mi?" Yüzüm düştü. Sanki birileri bu gerçeği yüzüme vurmasaydı daha kolay olacaktı her şey. Ben olanları zihnimde bir yere oturtup her şeye belirli bahaneler bulmak için çırpınırken bir başkasının çıkagelip her şeyi yüzüme vurması daha da acıtıyordu canımı.

"Hayır," dedim zar zor. Başını olumlu anlamda salladı. Sanırım bu, onun cevabını bildiği bir soruydu. Daha fazla bir şey konuşmadan Şura'nın "Görüşürüz," demesiyle çıktılar dükkândan ve ben tek başıma kaldım. Yapacak bir şeyim yoktu. Dükkânın içinde dolandım durdum. Hava kararmış ve yine bir gün bitmişti. Ne evde beni bekleyen ne de heyecanla gitmeme sebep birileri vardı. Burada ya da orada olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Benimki sadece vakit doldurmaktan ibaretti. Bardakları yerine yerleştirip dükkândan çıkacağım vakitte kapının aralanmasıyla arkamı döndüm ve hiç beklemediğim biriyle karşılaştım. Cansu kapı girişindeydi ve yüzü bir hayli asıktı.

"Mahru, konuşabilir miyiz?" dedi aceleci bir tavırla. Daha bana fırsat vermeden içeri girerken gözü sürekli olarak telefondaydı ve her bakışında dehşete kapılmış gibi gözüküyordu.

"Ne oldu?" diye sordum tedirginlikle ona doğru ufak ufak adımlayarak. Cansu buraya gelmezdi. Önemli bir şey olmasa gelmezdi. Çakır'ın başına bir şey gelme ihtimaliyle elim ayağım kesilirken "Çakır'ı bulman lazım," dedi benden medet umarak. Başta idrak edemesem de "Mahru, ben bile ulaşamıyorum," dediğinde, sözleriyle kan beynime sıçrar gibi oldu.

Öfkeme hâkim olamadan "Sen bile..." dedim vurgulayarak. "... Bulamıyorsan ben nasıl bulabilirim?"

Yaptığım imayı, sesimdeki tondan kızgınlığımı anlamıştı ama buna göz devirip yok saymaktan öte gitmedi. "Mahru, hiçbir şey tahmin ettiğin gibi değil," dedi sıkıntılı bir soluk vererek. "Çakır o gün, senin düşük yaptığını öğrendiği gün her şeyi aradı, taradı, buldu. Şimdi de aklınca hesap kesiyor. Koral'ın dört mekânına birden baskın düzenlenmiş." Telefonuna baktı ve "Beş..." diye düzeltti daha gergin bir hâlde. "Bunları Çakır yapıyor ama hiçbirimiz ulaşamıyoruz. Herkesi yakacak, Mahru..." dedi başını iki yana sallayarak. "Koral bunu Çakır'ın yanına bırakmaz."

"Anlayamıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Koral'a o belgeyi verdi diye-"

"Mahru, sen düşük yapmadın," diye kesti sözümü. "Sen düşük yapmadın. Düşük yaptırıldın sen." Tokat yemiş gibi kaldım. Yer ayaklarımın altından kaydı ve "Ne!" diye geveledim ağzımın içinde.

"O gün o doktor kendisiyle anlaşılan bir doktordu. Seninkisi basit bir kanamaydı, Mahru. Doktoru satın almışlar ve sana düşük yaptırmışlar. Senin evrakın bir önceki hastanınkiyle değiştirilmiş. Doktor senden sonra istifa etmiş ve bir süre sonra bir ormanlık alanda ölü bulunmuş." Anlayayım diye tane tane kurduğu cümleler kulaklarımın uğuldamasına sebebiyet verdi. Başım döner gibi oldu. "Senin bebeğin gayet sağlıklıydı. Basit bir kanamayken düşük yaptırıldın sen." İnanmak istemiyordum buna. Bebeğimin zorla benden alındığına inanmak istemedim. Gerçekliğini kendi içimde sorgularken Cansu o kadar netti ki. "Çakır bunu öğrendi ve şimdi buna sebep olandan hesap sormak istiyor," demesiyle kesinlik kazandı sanki her şey. "Ama o kadar öfkeli ki," dedi suratını buruşturarak. "Attığı adımlar ölümüne, hepinizin ölümüne sebep olacak türden. Koral bunu onun yanına bırakmaz, Mahru. Zarar vereceği kişi Çakır olmayacak. Ailesi, sen, herkes... Hadi, sen kendini önemsemiyorsun diyelim; Şura da bir Seyhanlı artık..."

Beni ikna etmek adına bir sürü şey söylüyordu. Ama ben sadece verdiğim o kaybın benden zorla alınışında takılı kalmıştım. Yeni bir kayıp vermişçesine sızladı tüm bedenim. "O daha küçücüktü," dedim mırıldanır gibi. Gözlerim bir noktaya sabitlendi. Geri doğru sendeleyerek koltuğun kol kısmına oturdum. Cansu'ya bakmıyordum. Sesim zar zor çıkarken titremeye duran vücudumu elimle sıvazladım. "Onun hiçbir günahı yoktu ki..." Ondan bahsettiğim her

bir kelime acıyla kaplanmıştı. Dokunamadığım, elime alamadığım, kalbinin atışını dahi duyamadığım bir bebeğin benden zorla koparılıp alınışını öğrenmiştim. Üstelik ben buna izin vermiştim. Sorgulama gereği duymadan, kendi bebeğimi kendi ellerimle vermiştim. Bu yükün altında ezildim, yok oldum. Gözlerim bir boşluğa dalıp giderken önümde eğildi ve "Mahru," dedi elimi tutup görüş alanıma girerek. "Gerçekten kolay değil, biliyorum. Ama Çakır'ın kendini suçlayışı daha fazla... Çok üzgünüm, bunu söylemek benim için de basit değil ama zaten kaybettiniz, Mahru..." dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Kaybetmemiştik, zorla almışlardı. "Siz birlikte olursanız birbirinizi toparlarsınız ama böyle ikiniz de ayrı yerde savrulursanız birkaç saat sonra belki de toparlayacak hiçbir şey kalmayacak. Mahru, lütfen," dedi yalvarır gibi. "Sen durdurabilirsin onu, sen ulaşabilirsin ona. Sonra acısını birlikte yaşayın ama ne olur, sen çok güçlü bir kadınsın. Şimdi bana yardım et, lütfen."

Dudaklarının kıpırtısını görebiliyordum ama sesler geriden geliyordu. Birkaç saniye geç idrak ettiğimde "Nerede?" diye sordum sadece.

"Son mekâna yakın bir deposu var Koral'ın, tahminlerim oraya geçeceği yönünde ama sadece tahmin." Bir kaybı kendi ellerimle vermiştim, bir tane daha vermeyecektim. Çakır'ın gitmesine izin vermeyecektim.

"Oraya gidelim o zaman," dedim ayaklanarak. Nereye, nasıl bir belanın ortasına bile gittiğimi bilmeden ayaklandım ve bir robot gibi hareket etmeye başladım. Ceketimi aldım, çantamı taktım ve kapıya doğru ilerledim. Sorularımın cevapları da Çakır'daydı, bana hesap vermesi gereken kişi de oydu.

"Emin misin?" diye sordu. "Eğer Çakır yoksa ve Koral seni ondan önce fark ederse her şey daha da karışır."

"Başka şansımız var mı?" diye sordum sadece. Ne telefonlarını açıyordu ne de yanıma geliyordu. Onu bulabileceğim tek yer orasıysa oraya gitmek zorundaydım. Orada değilse bile muhakkak, haberdar olduğunda benim için gelecekti. Cansu da başka bir çözüm yolu bulamamış olsa gerek, kafasını salladı. Tam çıkacakken "Cansu," dedim arkamı dönüp. "Rahmimdeki problem... Hamile kalamayacağım da mı yalandı?"

Dudak büküp arabanın kapısını açarken "Muhtemelen," diye onayladı. "Senden önceki hastanın bilgileri sana aktarılmış. Böyle bir sorunun olmadığını düşünüyorum ama yine de bir kontrole gidersin."

"Peki ya neden?" dedim arabaya doğru yürüyerek. "Neden böyle bir şey yaptı Koral? Çakır ile derdi ne?"

Cansu'nun sessizliği burada başlıyordu. "Bunun cevabı Çakır'da," dedi arabaya binerek. Birlikte zifirî karanlıkta yol alırken, Cansu'nun arabasında geçen her dakika çok sessiz ve gergindi. Ara ara Cansu beni uyarıp durmuş, ben ise camdan bakarken doktorun yanında geçen tüm anlarımı zihnimden geçirmiştim. O gün o muayene sırasında o kadar çok acı çekmemin normal olmayışı bu yüzdendi belki de. O soğukkanlılığı, bana iğne vurdurmak istemesi ve benim sorgusuz sualsiz kabul etmem... Ondan çok kendimeydi kızgınlığım. Evet, o demişti ama ben de uygulamıştım. Kendi bebeğimin katiliymişim hissinden kurtaramıyordum ve bu gerçeklik midemi bulandırıyordu. Nefesimi kesen ve beni suçluluğa iten bu detaylarla kendimi kasıp durdum ve Cansu'nun "Mahru," diye seslenmesiyle kendime geldim.

Başımı bilinçsizce ondan tarafa çevirdiğimde "Ben seninle gelemem," dedi net bir ifadeyle. "Yakınlarda bir yerde seni bırakacağım. Çakır zaten ortalarda yok. Bir de, olur da yakalanırsak..."

Korkuyordu. Haklıydı belki de. Koral onu direkt harcayabilirdi ama beni Çakır'a karşı koz olarak kullanabilirdi. Bunun bilincindeyken de ondan gelmesini talep edemezdim. "Tamam," diyerek kafa salladığımda arkadaki çantasından bir silah çıkardı. Yol iyice ıssızlaşmaya başlamış, asfalt ve toprak birbirine karışmış bir hâle geldiğinde yakınlardaki silah seslerini duyabiliyordum. "Al bunu," dedi bana doğru uzatarak. Ben elime aldığım, yabancısı olduğum metalin soğukluğuyla bile irkilirken bunu nasıl kullanacağımı bilemedim. Bunu kullanamazdım ben. "Ben bunu..." dedim ve tam avucumdaki silahı inceleyecekken "Kahretsin!" demesiyle silah sesleri duyulmaya başladı. Yüreğim titremeye başladı. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu, bir şeyleri kaçıracağım diye nefes bile almıyordum.

"Neler oluyor?" dedim panikle. Cansu arabayı ani bir hızla geri geri sürerken ters bir hareketle yolumuzun yönünü değiştirdi. Onun hareketleriyle savruldum durdum. Arkamızda dehşet bir araba kala-

balığı vardı. Panikle bir arkaya bir Cansu'ya bakarken "Daha depoya bir dünya yol vardı," dedi beklemiyormuş gibi. "Nasıl aptalım..."

Zikzaklar çizerek yolda ilerlerken hızımızı arttırdık fakat onlarınki de en az bizimki kadardı. Yakalamaları an meselesiyken "Ben, ben ne yapayım?" diye sordum panikle.

"Esat'ı ara..." dedi, bir yandan kendi de telefonla uğraşırken. "Muhtemelen yakalanacağız. Sen yine de burada olduğumuzu bildir." Arabanın arka camının patlamasıyla ben yere eğildim, Cansu ise bir an afallayıp kontrolü kaybetse de kısa sürede toparladı. Titreyerek kulağıma götürdüğüm telefon çaldı, çaldı ama açan olmadı. "Açmıyor," dedim korkuyla.

"Şura'yı ara o zaman," diye bağırdı. "Olmadı, Kanca'yı ara, Tilki'yi ara. Mesaj at, yap bir şey... Geldiler, Mahru..." diye son anda panikle bağırmasıyla etrafımızı arabaların sardığını gördüm. Yolun sonundaydık şu anda. Son sürat gaza yüklenirken, kaza yapsak cesedimizi bile bulamayacakları bir hızda ilerlerken yine de dediğini yapıp, tüm titremelerime rağmen rehberde dolandım. Kapıyı ıskalayan kurşunlar, Cansu'nun son ana kadar direnmesi, hepsi panik yaratıyordu. Korku iliklerime kadar işlediğinde silah sesleri daha da arttı ve Cansu'nun kahkahası yankılandı. Başta ne olduğunu anlayamayıp delirdiğini düşünsem de hızını da yavaşlatıp arkasına yaslanmıştı. Yanımızdaki arabalar da yoktu artık. Soğuk terler boşaltırken karşıya odaklanmasıyla ben de oraya baktım ve onu gördüm. En az on tane araç yan yana dizilmiş, yolu kapamış, önünde arabaları kapatacak kadar sıra oluşturmuş adamlar arkamızdaki araçlara nefes almalarına dahi izin vermeden ateş ediyorlardı. Sonra onunla göz göze geldik. Günler sonra Çakır'ı ilk kez ortadaki aracın içinde gördüm. Zifirî karanlık yolda, arabaların farları dışında hiçbir ışık yoktu. Büyük bir soğukkanlılıkla arabayı geri geri çıkarırken bu, Cansu'ya yol vermek içindi. Onca kalabalığın içinden rahatlıkla geçtik ve bizim geçmemizle birlikte duvar oluşturan arabalar o boşluğu yine kapadı. Arkamızda bıraktığımız, benim için cehennemi andıran o manzaradan sonra durduk ve Çakır ile eş zamanlı olarak kapılarımızı açtık. Rüzgâr mı esiyordu yoksa onu gördüğüm için miydi bu titremem, bilmiyordum. Arkada hâlâ silah sesleri susmuyorken Çakır büyük adımlarla bana doğru yanaşıp kolumdan tuttu ve "Ne işin var senin burada?" diye sordu dişleri arasından. Yüzüme bak-

mıyor, benimle göz teması kurmuyordu ve bu, benim için çok can yakıcıydı. Kolumu savurup tam karşısına geçtiğimde "Asıl soru, sen niye yoksun?" dedim aynı sertlikte. Gözlerini kaçırıp alt dudağını dişleri arasına aldığında tekrar kolumu tutma girişiminde bulundu. Hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Eve bırakacağım seni," dedi ama ben beni tutmasına izin vermedim.

"Bebeğimizi düşürmediğimi, özellikle düşürdüklerini biliyorum," dediğimde şoka uğramış gibi ilk kez gözlerime baktı. Gözlerinin altı çökmüştü; uzun süredir uykusuz olduğu gayet açıktı. Sakalları da uzamıştı. Bendeki bakışları Cansu'ya doğru kaydığında "Ona bakma," dedim ve odağı tekrar kendime çektim. "Ondan değil senden öğrenmem gerekiyordu aslında, ama senden öğreneceklerim de var. Mesela..." dediğimde çenem titremeye başladı. Günlerin birikimi ve öğrendiğim yeni olayların karmaşasıyla gözlerimdeki yaşlar boşalırken beni sarsın istedim. "Küçücük bir bebeğe bile duyulan bu öfke neden?" diye sordum zar zor. Bir yol ortasında hayatımın en zor yüzleşmesini yaparken o hâlâ yüzüme bakmamakta kararlıydı. "Eve gidelim," dedi tekrar kolumu tutup arabaya doğru hareket ettirmeye çalışarak. "Birazdan tekrar bir baskın olur. Benden yana bir şey daha yaşamanı istemiyorum artık. Bir daha beni görmeyeceksin," dediğinde hayatımın en büyük darbelerinden birini daha bu gece ondan yedim. "Bırakacaksın yani beni?" dedim inanamamış gibi. "Onca olan bitene rağmen..." Kolumu savurdum ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım onun sakinliğinin aksine. "Ben yine kendimi sende bulup peşinden gelirken, kendimden bile önce seni düşünürken sen bitti diyorsun, öyle mi?" Cevap vermesine zaman bile tanımadan "Yüzüme bak..." diye bağırdım tekrar.

"Bakamıyorum lan..." dedi gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde. Yüksek başlayan sesi gözyaşlarımı gördüğünde yokmuşçasına kısıldı. "Bakamıyorum, kızım, ben senin yüzüne," dedi mahcup bir ifadeyle. "Hasretinden geberiyorum ama bakamıyorum. Kapında yatıyorum her gece ama çalamıyorum kapını, haberin yok. Beni öldür istiyorum ama senin elinden ölüm bile ödül olur diye bunu senden dileyemiyorum. Mahru..." dedi, duraksadı ve zorlukla yutkundu. Akan yaşlarımı takip etti ama silemedi. "İçim gidiyor," dedi canı yana yana. "Ben bir damlasına kıyamazken sen şimdi okyanuslara bıraktın beni. Nasıl bakayım? Hangi yüzle bakayım?" Durgun-

laşmış sesi, kelimeleri bile şefkat yüklüydü. Elleriyle dokunamasa da kelimeleriyle dokundu kalbime. Orası da zaten hep ona aitti. Kızardı ama küsemezdi. Yine de ben kendisi de sarsın istediğimden "Sarılsana bana," dedim bir çocuk gibi. İkiletmedi. Öyle güçlü aldı ki beni kollarının arasına, ben gözyaşlarımı göğsüne akıttım. Elleri saçlarımı severken şakaklarımı öptü ve "Özür dilerim," dedi şifa olsun diye. "Geçirmez ama özür dilerim. Şimdi 'Öl!' de, 'Öldüreyim!' de, gıkım çıkmaz. Bana bir ceza kes, Mahru..." dedi yalvarır gibi. "Bana bir ceza kes ki yüzüne bakabileyim. İçimdeki suçluluk hissini geçirmez ama bir şey yap, Mahru..." dedi yalvarır gibi. "Sana iyi hissettirecek, beni beter edecek bir şey söyle bana. Ne olursa olsun..." derken açık bir çek sundu bana. "Ne dersen, yeminim olsun kabulüm. Sorgulamayacağım bile."

Her şeyin şu dakikadan sonra değişeceğini biliyordum. Çakır'ın bana karşı zafiyeti ve mahcubiyeti ona yeni hatta istemediği planlar yaptıracaktı. Geçenlerde Cansu'nun teklif ettiği gibi düşmanlarından yardım dileneceğini düşündüğüm anda "Sakın yapma, tamam mı?" diye sordum göğsünden kalkarak. Gömleğine bıraktığım yaşların nemini elimi göğsüne koyunca hissettim. Islak kirpiklerimin arasından onun mavilerine bakarken anlayamadı söylediklerimi. Eli belimde, kıpırdamadan, sadece neyi yapmayacağını sorguladı ve içinin gittiğini bildiğim o ıslak kirpiklerime baktım. Elimle gözyaşlarımı sildim, toparlandım. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve belki de onun tanıdığı günden beri ilk kez bu kadar net oldum. "Benim için bile olsa kimseye boyun eğme. Cansu'nun dediğini yapma. Tüm kayıplarımızı verdik..." dediğimde artık ikimizin de canı aynı yerden yanıyordu. "Daha ne kaybedeceğiz ki? Sonu ne olursa olsun... Gerekirse canım... Bunca zaman yapmadığın hiçbir şeyi bundan sonra yapma. O intikamı alacağını biliyorum ve seni engellemeyeceğim. Ama bunun için kendi doğrularından ödün verme. Ben senin yolunda, senin adımlarına eşlik edeceğim. O yolun sonunda da tüm bunları ardımızda bırakıp birlikte çıkacağız."

Bu sözlerim ona güç vermişti. Saçlarımdaki eli yüzüme kaydı ve hayranlıkla, minnetle baktı bana. "Mahru..." dedi inanamamış gibi. "Senden geçmiyorum," dedim inatla. "Bu sefer de ben geçmiyorum. Sen geçsen de ben geçmiyorum. Seni ben sürüdüreceğim ama baş-

ka yerlerde dağılmana izin vermeyeceğim. Ayrıca bir daha bu kadar uzun süre sana ulaşamazsam bunun da bedelini fena ödeteceğim."

"Senden gelen her şey başım üstüne..." dedi ve gözleri dudaklarımı buldu. Çekinerek, iç çekerek baktığında durdurdu kendini. Bir adım attım ona cesaret vermek adına. Gözlerime baktığında, doğru anlayıp anlamadığını sorguladı. Tebessüm ettim ve ona bakmaya devam ettim. Bu açık bir mesajdı ve o, beni gözlerimden okuyabilirdi. Okudu da. "Şimdi dünya yansa durmam," dedi tok bir sesle. Elini bir anda belime attığında beni kavrayıp kendine yasladı ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Kavuştuk. Seneler süren bir kavuşmaydı bu. O dakikada kimseyi umursamadan, asla yapmayacağı bir şey yaparak beni deli gibi öpmeye başladı. Arkamızda bir dünya adam vardı. Silah seslerinden sanki bir an sendeledi, Cansu'nun bakışları altında beni delicesine öptü. Uzamaya durmuş sakallarının kokusunu avuçlarıma bulaştıracak şekilde okşadım her bir telini. Belimdeki eli yüzüme çıktığında iki yandan çenemi kavrayarak daha da çekti kendine doğru beni. Dudaklarının tadını aldım, kanın, tutkunun, şehvetin, hasretin her bir zerresini iliklerime kadar hissettim. Parmakları saçlarımın arasından boynuma doğru kaydı. Dili dilime dolandı, aşkını fısıldadı. Daha fazlası için parmak uçlarıma yükseldim. Bizden başkası yoktu sanki. Sadece o ve ben... Yeni bir başlangıç için birbirimizi olduğumuz gibi kabul edip, bu yolun sonunda yine beraber yeni bir yol bulmaya söz verdik.

"Çakır..." dedi Cansu'nun sesi bizi birbirimizden ayırarak. Çenesini kavrayan ellerim onu zar zor iterken onun bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Boynuma doğru uzayan parmakları boynumda hasretle kımıldandı. Nefes alışverişim dengesizleşmiş bir biçimde Cansu'ya baktığımda Çakır bana göre daha normaldi. Boynumdan kollarıma, ardından elime kayan eliyle parmaklarımız birbirine kenetlenirken, o sırada beyaz gömleğinin karın kısmının kana bulandığını fark ettim. Panikle "Çakır..." dedim ama Cansu'nun sesi benim sesimi bastırdı. "Tilki telefonda."

Hemen ardından hoparlörden telaşlı bir ses yükseldi. "Abi, abi..." dedi nefes nefese. "Meyhane yanıyor, abi..." demesiyle telefona doğru hızlıca çevirdim kafamı. "Kemal amca..." dediğinde babamın adıyla yüreğimden bir şeyler kaydı gitti sanki. "Kemal amca ve Eftelya abla içeride kalmış."

10. BÖLÜM

İnsan hep en çok sevdikleriyle sınanırmış. Kendimi bildim bileli tüm yaşanmışlıklarımı göz önüne getirince, sevdiklerimle ne çok sınandığımı fark ettim ve fark ettiğim anda lanet etmemek için kendimi zor tuttum. Daha ne kadar sürecekti benim sınanmalarım, daha ne kadar kayıp verecektim ben? Yanımızdaki arabalar saniyelik gözüküp anında kaybolurken hızımızın fazla olduğunun bilincindeydim ve bundan zerre şikâyetçi değildim. Tek istediğim, bir an önce oraya varmaktı. Hayır, tek istediğim, bir an önce oraya varıp babamı ve Eftelya ablayı sağ salim görmekti. Tırnaklarımı avuç içime kenetlediğimi ve canımın aslında çok yandığını Çakır'ın avucuma dokunan ellerinden anladım. Tırnaklarımı kazınan etimden çıkarmış ve önce parmaklarıyla okşayıp sonra avuç içimden öpmüştü. Camdan yola bakarken kendimi ona çevirdim ve "Çakır," dedim huzursuz bir şekilde. Yarasına kaydı bakışlarım. "Sen kullanmasaydın keşke."

Ben bakınca bile içimi sızlatan yarasıyla fazla temas kuramazken o hiçbir şey yokmuş gibi "Ufak bir sıyrık," dedi ve ben harap olmuş sinirlerimle "Ufak bir sıyrık," diye tekrar ettim sinirle, alaya alır gibi. "Ben hangi birinize dertleneceğimi şaşırdım artık."

Tedirginlik, babamın bilmediğim durumunun gerginliği ve her şeyin bu kadar üst üste gelmesiyle dolup taşmıştım. Elim saçlarımı savurduğunda şimdi de dudaklarımı kemirmeye başlamıştım ki "Güzelim, baban da Eftelya da iyiymiş," dedi beni rahatlatmak ister gibi. Ses tonunun güven verici tınısıyla insan ister istemez bir rahatlık yaşıyordu lakin görmediğimden, saniyesinde o hislere geri bürünüyordum. Derin bir soluk alıp arkama yaslandığımda aldığım o soluğu sessizliğe sığınmak adına bıraktım. Elini elime kenetlemiş, parmakları tenimi okşayıp beni sakinleştirmeye çalışırken bakışları da sürekli olarak üzerimdeydi. "Kim," dedim belli belirsiz bir ses-

le. "Kim yapmış olabilir bunu, aklım almıyor." Başımı yasladığım koltukta iki yana sallayarak kendi içimde bir düşüncedeydim. Kim meyhaneyi yakmış olabilirdi, bunu düşündüm durdum. Bir sürü isim geçti o ara aklımdan. Çakır'ın o düşünceler arasında "Ben halledeceğim güzelim," dediğini işittim. "Kim yapmışsa bulup cezasını keseceğim."

Derin bir soluk alırken başımı ondan tarafa çevirdim ve gördüğüm kan birikintisine daha fazla dayanamayarak arabanın içine bakındım. Bulduğum bez parçasını oraya bastırırken yüzüm istemsizce kasılıyor ve bedenim uyuşup beni bayılma noktasına getirecek gibi oluyordu. Benim içim bunu götürmezken onun gülümsediğini gördüm ve alttan bir bakış atarak "Neyine gülüyorsun?" diye sordum sinirle. "Kan kaybediyorsun. Allah korusun ama öl-" Dillendiremediğim o kelimeyi "Tövbe tövbe..." diyerek kovdum.

"Mahru'm..." dedi dayanamadığımı görünce. "Gerek yok, geldik zaten. İyiyim ben."

Bastırdığım elimi avucunun arasına aldı ve o yaradan uzaklaştırdı. "Babamın ve Eftelya ablanın da iyiyim dediğini duysam..." dedim dudaklarımın içini kemirerek. İçimdeki huzursuzluk gitgide büyüyordu. "Babam gerçekten zamanında çok kişinin canını yaktı, kabul," dedim huzursuzca kabullenerek. "Ama değişti o, Çakır. Yani evet..." Kısa bir an gözlerimi kaçırıp kelimelerim güçsüzleşirken "Çok iyi bir baba değil ama uzun zamandır kimseye bir şey dediği, bir şey yaptığı yok. Kendi hâlinde, orada öylece yaşıyor. Kim, niye onu öldürmek istesin?"

Gözlerime bakarken mavilerinin kısa bir an koyulaştığını ve şüphenin emarelerini taşıdığını hissettim. "Belki kimse yapmamıştır," dedi buna inanmak ister gibi. "Elektrik kaçağı falandır belki. Bilemiyorum..." derken dudak büktü. "Gidince öğreniriz detayları. O değil de, Eftelya'nın o saatte orada ne işi varmış?"

Bu da bir soru işaretiydi elbette. Önce canlarının sağlığı geliyordu. Onları sağ salim gördükten sonra bunun da sorgulamasını yapacaktım fakat Çakır şimdiden düşürmüştü aklıma. "Belki Kulaksız abiye bakmaya gitmiştir," dedim ben de buna inanmak ister gibi. "Ulaşamadıysa..." Benim inanmak istediğim ihtimaller Çakır tarafından pek de kabul görmüş değildi ama sanırım beni de karıştırmak istemediğinden sessizliğini koruyordu. Farkında değildi, sessizliği

bile benim içimi dağlayan bir cevaptı. Çok geçmeden hastanenin önüne vardığımızda duraksadığı ilk anda atladım arabadan ve koşar adım hastaneye girdim. Kapı girişinde mahallenin insanları vardı. Birkaçı benimle birlikte hastaneye girerken tanıdık bir yüz aradım yönelebileceğim. O kadar hızlı bakındım ki etrafıma, çok dikkatli olmama rağmen önümdeki Mihriban'ı bile fark edemedim. "Mahru..." diye seslenmesiyle ona koşar adım vardım ve bana uzanan ellerine tutunarak "Nasıllar?" diye sordum nefes nefese. "İyiler mi?"

Mihriban gibi bir kıza böyle tedirginlikle sorulan sorularla birlikte onun da telaşlanması kaçınılmaz oluyordu. Anında bana dokunan elleri buz kesmiş, yüzünün rengi değişmişti ve *"İyi,"* dercesine telaşla başını sallamıştı. Lakin bu beni tatmin etmemişti, etrafa bakınırken başka birilerini aramıştı gözüm. Tilki, Kanca, biraz uzağında Turan duvara yaslanmış bir hâldeydi. "İyiler..." dedi Mihriban elini elimin üstüne koyarak. "Babanın yanında doktor var. Eftelya abla da içeride."

Belimde hissettiğim bir el beni geri doğru çekerken göğsüne yasladı. Bu, Çakır'dan başkası değildi. Elini karnıma sarıp sakinleşmemi ister gibi parmaklarını kımıldatırken "Ne olmuş?" diye sordu, bana göre oldukça sakin bir sesle. "Kim yapmış?" Bedenim onun bedeniyle bütünleşmişti neredeyse. Başımı ona doğru kaldırıp yarasına temas etmemeye çalıştım ve "Pansuman yaptır," dedim. "Ben bir bakıp geleceğim." Beni duymamış gibi Mihriban'ın tuttuğu elimi avucunun içine aldı ve "Hallederim," deyip geçiştirdi. Ondan güç almak öyle rahatlatıcıydı ki benim için... Çakır'ın sözü biter bitmez Turan önündeki duvara bakmaya devam ederek, kimseye fırsat vermeden konuştu. "Kulaksız yakmış..." dediğinde kaşlarımı çattım. Benimle birlikte herkesin odağı da Turan olmuştu. Mihriban tam anlamıyla bakamadan çekti bakışlarını ve o da hemen arkasındaki duvara yaslanarak, bana bakıp dinlemeye devam etti.

"Eve gidip Eftelya ablayı bulamamış, aradığında ulaşamamış. Sonra da sokaklara düşüp arayınca, mahalleden görenler meyhaneye gittiğini söylemişler." Hâlâ yüzümüze bakmıyor, ciddi bir yüz ifadesiyle olan biteni anlatıyordu. Aramızdaki mesafeyi gören, bizi birbirimizi tanımayan iki yabancı zannederdi, o kadar uzaktık. "Bu da oraya gidip meyhaneyi kapalı görünce, zorlamış kapıyı, açamamış." Çakır orası için benim sıklıkla gittiğim dönemde özel bir

kapı yaptırmıştı, camları da özeldi. Oradan benim evime kadar olan yol boyunca da kameralar yerleştirilmişti. Benim orada olduğum zamanlarda kendisi de oluyordu sıklıkla, olmadığı zamanlarda da mutlaka birileri eşlik ediyordu bana, ama yine de Çakır her an beni izlemekten geri kalmıyordu.

"Muhtemelen camları tek tek kontrol edip onları arka taraftaki odada görünce..." dediğinde duraksadı ve o da emin olamadan, ama öyle olmasını umarak devam etti. "Yanlış anladı muhtemelen, yaktı şerefsiz."

"Nerede peki?" diye sordu Çakır. Turan ile o günden sonra ilk kez karşılıklı konuşmalarıydı. Araları soğuktu ama yine de konuşuyorlardı.

Turan "Kaçmış," derken ilk kez Çakır'ın yüzüne baktı. "Yani bakındım biraz, aradım ama bir sonuç alamadım. Onun gireceği deliklerde saklayanlar konuşsa da paraya bakıyor. Malum..." dedi imalı bir tonlamayla tek kaşını kaldırarak. "Ne senin selamın dilimde var artık ne de paran. Kimse bana böyle bilgileri de vermiyor. O yüzden kendiniz halledersiniz herhâlde." Aslında bu "herhâlde"nin içinde bir umut gizliydi. Olduğu yerde bir miktar doğrulmuş, Çakır'ın gözünün içine bakıyor, ona *"Sen hallet,"* demesini bekliyordu muhtemelen. Çakır ise ona istediğini vermedi ve konuşmayı sonlandırdığını belli edercesine Tilki'ye dönüp "Kimsede bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

"Yok, abi. Hemen müdahale edildi zaten. Yalnız mekân epey hasar almış." Cebinden çıkardığı telefonu Çakır'a doğru uzatırken ben de baktım. Mahvolmuştu. Bu hâlde görmek sanki yeni bir kayıp vermişim hissi yarattı. Orada benim de birçok anım vardı. Ben çok uzun süre bakmaya tahammül edemediğimden geri çekilirken Tilki de hemen telefonu uzaklaştırdı. Çakır o sırada hissettiklerimi anlamış, dudaklarını saçlarımın arasına yumuşak bir şekilde bastırmıştı.

"Ben bir göreyim..." dedim Eftelya ablanın odasına doğru yönelerek. Tek başıma gidecektim fakat Çakır elimi bırakmamış, bir adımlık mesafe bırakarak arkamdan gelmişti. Tam odaya gireceğimiz sırada Turan reddedilmeyi göz ardı etmiş ve bir adım daha atmıştı. "Kulaksız'ı ne yapayım?" dedi. Çakır duraksadı. "Bulayım mı?" diye devam etti. Çakır'ın sırtı Turan'a dönükken ben arkamı dönüp Turan'a doğru baktım; Çakır'a doğru bakıyor, onun bir tepki

vermesini bekliyordu. Çakır ise ona bakmamış, gözleri benim üzerimdeyken "Tilki, sen bakınırsın," demişti aynı soğuklukla.

Bence birbirlerine kızgınlıkları gitmişti ama o soğukluğu aşamıyorlardı. Turan bir kez daha reddedilirken gözlerimi Çakır'ın mavileriyle birleştirdim ve Turan için ondan bir şans daha istedim. Parmaklarım elinin tersini sıvazlarken o, ben söylemeden anlamıştı bile. Hatta beni yok sayan biri için ondan şans istememi başta şaşkınlıkla, sonra kızgınlıkla karşılamıştı. "Neden bu kadar merhametlisin?" diye sordu şaşkın bir şekilde. Bu bir tek Turan için değildi. Kendini de araya katmıştı ve bu yüzden gözlerinden geçen mahcubiyeti görebiliyordum. Ne tam anlamıyla bana bakabiliyordu ne de kendini kaçırıyordu. "Sana taş atana gülle gidiyorsun. Hiç mi kendini düşünmezsin?" Önceliklerim her zaman sevdiğim insanlar ve onların sevdikleriydi sanırım. Turan'ın Çakır'ın hayatındaki yerini biliyordum. Geçmişlerini, birbirlerini ne kadar sevdiklerini... Bana yaptıkları, söyledikleri basit şeyler değildi, evet ama benim için birbirlerini silmeleri, böyle iki yabancı olmaları onlardan çok bana dokunuyordu. Biz onunla yine mesafemizi korurduk ama onlar böyle iki yabancı gibi kalsınlar istemezdim. Küçük bir kız çocuğu gibi omuz silkip tebessüm ettiğimde o küçük kızın tebessümlerinde dolandı parmakları yumuşak dokunuşlarla. Gözleri o kıvrımları takip etti hayranlıkla. Birbirimize olan özlemimiz kısacık anlarda bile öylesine derindi ki.

"Abi, ben yapmasam daha iyi aslında..." dedi Tilki bakışmamızı bölerek. Ben bir adım geri çekildim ve Çakır'ın eli yavaşça yüzümden düştü. İkimiz de ona doğru bakarken "Bunun takıldıkları..." derken Turan'ı işaret etti. "Beni pek sevmezler, abi. Yani çoğuyla sorunluyum ben. Bana bir bok söylemezler. O yüzden yine kendisi halletse..."

Çakır'ın yüzünde alaycı bir gülümseme hâkim oldu. Tilki o kadar saçma bir yalan söylemişti ki ben bile inanmamıştım. Amacı Turan'ı tekrar aralarına almaktı. Sonunda söylediği istek belirten sözü ve parıldayan heyecanlı gözleriyle Çakır'a bakışından da bu bir hayli belli oluyordu zaten. Çakır da konuyu uzatmadan başını hafifçe arkaya çevirdi ve onaylarcasına başını eğdi. Turan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme hâkim oldu. Gözlerinden geçen o parıltılarla anında Mihriban'a döndüğünde ifadesi bir hayli korkutucu

ve düşündürücüydü. O an içimden geçen tek dilek Mihriban'ın bu barışmanın getirilerinden sebep yara almamasıydı.

"Kimseyi bulma, Çakır." Çakır, içeriden gelen sesin ardından beni de önüne katınca odaya doğru ilerledik. Eftelya yattığı yerden doğrulmuş, oturur pozisyona geçmişti. Görünüşte bir hayli iyi duruyordu. Sadece rengi sararıp solmuş gibiydi.

"Abla," dedim yanına yaklaşıp yatağın kenarına oturarak. "İyi misin?" Ona doğru adımlamamla birlikte Çakır'ın elini bırakmıştım ama arkamdaki varlığını hâlâ hissediyordum. "İyiyim güzel kızım," dedi yanağımı okşayarak. Yüzünde sahici bir tebessüm, kelimelerinde samimiyet vardı.

"Geçmiş olsun, abla," dedi Çakır elini benim omzuma koyarak. "İyisin, değil mi? Ben girişte görüştüm az önce, iyi olduğunu söylediler, bu gece burada kalacakmışsınız. Özellikle ilgilenmelerini de rica ettim ama rahat değilsen eğer, başka bir hastane-" Eliyle dışarıyı gösteriyordu ki Eftelya abla olumsuz anlamda başını sallayarak "Sağ ol, oğlum, vallahi iyiyim," dedi sıkılmış gibi. "Sen sadece Kulaksız'ı elleme, yeter bana."

"Abla," dedi Çakır pek anlamlandıramamış gibi. "Adam seni de Kemal amcayı da diri diri yakmış. Nasıl ellemeyeyim!" Eftelya abla oldukça ciddi, itiraz kabul etmez gibi başını iki yana salladı. "Biraz hakkım varsa sende Çakır," dedi yüzüne bakarak. "Sende yoksa Mahru'da olan hakkım için elleme." Bu isteğini şaşkınlıkla karşıladım. Adam tek bir açıklama yapmasına izin vermeden, gördükleriyle canına kastetmişti resmen.

"Zaten o gelmez kolay kolay mahalleye," dedi Eftelya abla gözünü karşıya doğru dikip. Gözlerinde kızgınlık, kırgınlık barındırırken bunu da sesine yansıtıyordu. "Biliyor senin onu rahat bırakmayacağını. Bilir hemen bulacağını. Bulsan ona ödül gibi. Bırak, bu korkuyla kaçsın dursun. Her an biri yakalayacak korkusuyla geçirsin vaktini. Sonra zaten elbet bizim yolumuz kesişir onunla. Ben o zaman hesabımı kapatacağım." Gözlerini karşıda bir yere dikmiş, buz gibi, gaddarca bir tonlamayla bunları söylüyordu ve ben onu ilk kez böyle görüyordum. Sanırım herkesin bir karanlık ve acımasız tarafı vardı. Ben Eftelya ablanınkini ilk kez görüyordum.

"Abla, peki sen bu akşam..." Nasıl soracağımı bilemedim. Hangi kelime doğru olandı, bilemedim. Yanlış anlamasını da istemiyordum

ama bir açıklamayı da hak ediyordum. Eftelya ablanın duvardaki bakışları beni buldu ve "Senin düşük yaptığını öğrenince..." dedi ve benim içime yeniden bir ateş düştü. Huzursuzca gözlerimi kaçırıp, olduğum yerde kıpırdanırken Çakır'ın omzumdaki eli düştü. Dokunmayı dahi kendine hak olarak göremedi. "Seni öyle görünce günlerce, Çakır da ortalıklarda olmayınca bu akşamki hâllerin son noktam oldu, Mahru. Gittim bastım babanın meyhaneyi. Boşalttım herkesi. Anlattım her şeyi. Sahip çık dedim. Bir kızı olduğunu hatırlasın bari, babalık yapsın, yanında olsun, sırtını sıvazlasın istedim. Biz saramıyoruz Mahru, senin yaralarını. Sendeki boşluğu ne kadar kalabalık olursak olalım dolduramıyoruz. Baban dursun yanında dedim."

"Eftelya abla..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Elimi sıkıntıyla üzerime silerken benim yüzümden canından olacağı yükünü de sırtlanmıştım şimdi.

"İyi oldu ama Mahru," dedi olduğu yerde dikleşip elimi tutarak. "Her şerde bir hayır ara demişler. Bak, ben o Kulaksız denilen piçin yüzünü gördüm. Öte yandan baban, kızım..." dedi çenemden tutup kaçırdığım yüzümü kendine çevirerek. "Senin için ağladı." Gözlerimin irileştiğini görünce tebessüm etti ve "Hadi, bir konuşun siz baba kız," dedi tebessümle yüzümü severek. "O da bir adım atsın, sen de at. Sen zaten çok güçlü bir kadınsın..." Hâlâ yüzümü seviyor, sıcacık bir tebessümle bana bakıyordu. "Kimseye tamah etmedin, yaşayıp gidiyorsun, biliyorum. Ama o da baban be kızım. Bir de böyle deneyin. Bak, Çakır da geldi. Siz de baba kız helalleşin. Her şeyi kendin taşıma artık."

Düzelir miydik sahi? Vereceğimiz tüm kayıpları vermiştik. O ara başımı yan tarafa çevirdiğimde Çakır beni inceliyor, yüzünde mimik oynatmadan, kendi içinde kurduğu mahkemede kendine hükmünü veriyordu, biliyorum. O hiçbir zaman kendini affedemeyecek, bunları unutamayacaktı. Ona zaten en büyük ceza kendi doğduğu gün kaybettiği bebeğimizdi. Ömründe derin, geçmeyen bir iz olarak kalacaktı bu. "Ne işin var lan senin burada?" Dışarıdan gelen gürültülü seslerle Çakır çoktan odadan çıkmış, ben de hızla ayaklanmıştım. Gelen sesler Turan'a aitti. Kapıya vardığımda Ferdi ile Turan'ı karşı karşıya gördüm. Mihri tam aralarında kalmış, Turan burnundan soluyarak Ferdi'ye dikleniyordu.

"Hayırdır?" dedi Çakır ortaya doğru konuşarak. İkisinin de başı Çakır'a doğru döndüğünde yumruklarının sıkılı olduğunu fark ettim.

"Ben olanları duyunca geçmiş olsun dilemeye geldim," dedi Ferdi, Turan'a yapmadığı açıklamayı Çakır'a yaparak. Ben ise olduğum yerde kapı eşiğine elimi koymuş, öylece olanları izliyordum. Mihriban korku dolu ifadeler barındıran gözlerini bir an Ferdi'den çekmemişti. Zaten beyaz olan teni ruh gibi gözüküyordu. O, gerginliklerden hiç hoşlanmazken şimdi tam merkezindeydi. Mihriban ani bir tepkiyle Ferdi'nin kolunu tuttu ve Ferdi'nin bakışları anında Mihriban'a döndü. Mihriban gitmesini ister gibi ona bakarken Ferdi'nin yüzünde *"Sorun yok,"* dercesine bir tebessüm vardı. Onun kolunu tutan eline bakıp tebessümü daha da belirginleşirken aralarındaki bu temas Turan tarafından hiç de hoş karşılanmamış, Turan'ın deliye dönmesine sebebiyet vermişti. Gerginleşen çenesinden dişlerini sıktığı belli oluyordu. Kıskançlık tüm damarlarına işlemiş, Mihriban'dan gözlerini ayıramamıştı.

"Ailevi meselelerimiz seni alakadar etmez," dedi ve Mihriban'ın elini tutarak bir anda kendi tarafına çekti. Şimdi Turan ve Mihriban el ele, Ferdi'nin karşısındaydılar. "Alakadar etmeyen şeyler için de buraya gelmene değmez."

"Turan..." dedi Çakır tok bir sesle. Turan, Çakır'a doğru baktı ama Mihriban'ın elini bırakmayacağını belirtir gibi başını iki yana salladı. Ferdi'nin gülen yüzü anında bozulmuş, kaşları çatılmıştı. Onların eline doğru bakarken verdiği sıkıntılı solukları ben bile işitebiliyordum. Gözlerini o ellerin üzerinden çekmeden kendini sakinleştirmeye çalışırken Mihriban'a baktı ve Mihriban bir anda elini savurdu. Bundan cesaret alan Ferdi yüzüne tekrar aynı gülümsemeyi yerleştirirken Mihriban'ı, diğer elini tutarak kendine doğru çekti.

"Ben de yabancı sayılmam artık," dedi Turan'a nispet yapar gibi. Mihriban'ın beti benzi atmıştı ama Ferdi'nin elinden elini çekmemişti. O şokta kalmış gibiyken Ferdi, Turan'a karşı meydan okurcasına konuşmaktan geri durmadı ve "Mihriban'ı kardeşin gibi görmüşsün bunca sene," dedi tek kaşını kaldırıp sakinlikle. "Korumak istemeni anlıyorum o yüzden. Ama benden Mihriban'a zarar gelmez. Rahat olabilirsin. Bu arada..." dedi Mihriban'a doğru dönerek. "Soramadım sana. İyi misin sen?"

Mihriban gözlerini kaçırıp başını sallarken sahte bir kahkaha yankılandı koridorda. İçinde öfke gizliydi ve bu gayet hissedilebilirdi. "Kardeş..." dedi Mihriban'a bakıp başını hızlı hızlı sallayarak. "Mihriban ile ben mi kardeş gibiymişim?"

Bakışlarının odağı Ferdi değil Mihriban olmuştu. O cevaplasın ister gibi tehditkâr bakışlarını ona yöneltmişken Mihriban'ın hızla çarpan yüreği panikle Ferdi'nin elini bırakmasına sebep oldu. Ferdi de bu gerginliği hissedip Turan'a doğru bir adım atmıştı. Turan da ona başkaldırmaktan geri durmadı elbette. İkisi de her an patlayacak barut gibiydi. "Yeter," dedi Çakır aralarına girerek. "Bir derdiniz varsa dışarıda halledin. Şimdi ne yeri ne zamanı..."

Mihriban da Çakır'ı destekleyip Ferdi'den tarafa geçerken kolunu tuttu ve "Lütfen..." dedi kısık bir sesle. "Git sen şimdi. Biz seninle konuşuruz sonra." Arkasında kalan Turan daha da hiddetlenir gibi, olduğu yerde yükselirken Mihriban'a bakıp duruyordu.

"Ben aslında..." dedi Ferdi, Çakır'a doğru dönerek. "Yeri ve zamanı değil, biliyorum ama biraz müsaitsen seninle konuşmak istiyorum. Seni her zaman bulmak kolay olmuyor. Mihriban'ın..." derken içi gide gide Mihriban'a bakıp tekrar Çakır'a döndü. "Aklında soru işaretleri var. Onların bir an önce giderilmesi için seninle konuşmam gerek. Kendim için değil, onun için. Çok değil, on dakikanı ayırsan yeter bana."

"Oğlum, Mihriban, Çakır falan, hayırdır sen ya?" dedi Turan ona doğru yaklaşarak. "Amacın ne senin?"

Mihriban'ın bir eli de şimdi Turan'ın göğsünde yer bulmuştu. İkisini de durdurmaya çalışırken daha fazla duramayarak onlara doğru ilerledim. Beni alakadar eden hiçbir konu yoktu ama ortam gitgide gerilip duruyordu.

"Turan," dedi Çakır tekrar, daha tok bir sesle. "Sen sana söylediğimi yap. Git, sor soruştur, neredeymiş bu Kulaksız. Sen de gel dışarı..." dedi Çakır, Ferdi'ye dışarı çıkmasını işaret ederek. Fakat ben gitmesine izin vermeden kolundan tuttum ve "Hayır, sen hiçbir yere gidemezsin," diyerek durdurdum. "Şu yaranı sarmadan bir adım bile attırmıyorum sana. Geldiğimizden beri oyalayıp duruyorsun beni."

Tekrar oyalayacak gibi derin bir nefes aldığında itiraz kabul etmediğimi belirtircesine kaşlarımı çattım ve hemşirelerin olduğu kısmı gösterdim. Kaçamayacağını anladığından olsa gerek "Geliyo-

rum şimdi," dedi Ferdi'ye dönerek. Bu arada ellerimizi de birbirine kenetlemişti. Mihriban'ın gergin yüz ifadesinde, Çakır buradan giderse ortalığın karışacağına dair bir endişe vardı. Çakır da bunu fark etmiş, "Hadi Turan, hadi..." demişti sabırsızca.

Turan'ın önce Çakır'a, sonra Mihriban'a baktığında söylediği çok netti aslında. İkisini yan yana bırakmayacaktı. Çakır'ın sıkıntılı soluğu sessizlikte dağıldığında "Mihriban, sen Eftelya ablanın yanına geç," dedi içeriyi işaret ederek. Mihriban bunu bekler gibi başını sallayıp hızla uzaklaşırken "Sen de bahçede bekle beni," dedi Ferdi'ye dönerek. Ardından Turan'a "Sen de kimseye bulaşmadan dediğimi yap, Turan," deyip bir bir emirlerini verirken aslında "kimse"ye dediği sadece Ferdi'den ibaretti. Turan, Mihriban'ın odaya girdiğini gördüğü anda hiçbir şey demeden Ferdi'yi gözleriyle tehdit edip meydan okurcasına bakarak ilerlemeye başladı, çok geçmeden de gözden kayboldu. Peşinden Ferdi de çıkınca sonunda Çakır'ın yarasına bakmak için fırsat yaratabilmiştik. Hastaneyi avucunun içi gibi bilircesine beni pansuman yapılan bir odaya yönlendirdi. Oldukça ufak; bir sedye, masa, sandalye ve tıbbi malzemelerin olduğu kadar bir alandı. İçeride sadece bir hemşire vardı ve bizi görür görmez ayaklandı. Çakır'ı tanıyormuş gibi bir ifade yerleşti suratına, şaşırdım. Bize doğru adımlarken gördüğü kanlı gömlekle "Yaralanma mı?" diye sordu. Çakır "Ufak bir sıyrık," diye geçiştirdi bana yaptığı gibi. Elimi bırakıp, evindeymiş gibi odanın içinde rahatça dolanırken hemşire sorgulamadan malzemelere yöneldi ve "Nasıl oldu?" diye sordu. "Doktoru çağırayım ben." Sırtı bana dönük olan Çakır eli cebinde olduğu hâlde bana doğru döndü ve "Yok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Karım halleder."

Karım demesiyle tüylerim bir anda diken diken oldu. Normalde de çok kez söylemişti ama şu an beklemediğimden, içim bir hoş olmuştu. Yüzünde çarpık bir gülümseme varken hâlâ bana bakıyordu. Geri doğru adımlayıp sedyeye doğru ilerledi ve gömleğinin kol düğmelerini çözmeye başladı. Hemşire kısa bir an bana dönüp baktı ve "Olmaz ama," dedi Çakır'a dönerek. "İlk müdahaleyi ben yapayım. Evde siz devam edersiniz."

"Hallederiz biz, Selin," demesiyle kaşlarım eş zamanlı olarak havalandı. Adını bilecek kadar tanıyordu yani. Kollarım birbirine bağlı, sessizce, bakışlarımla ikisi arasında mekik dokudum. Nor-

malde tipi belki de dikkatimi çekmeyecekken adıyla hitap edince şöyle bir süzmeden edemedim. Koyu kestane rengi saçları, kahve gözleri, hemen hemen benimle eşit boyu ve güzel bir fiziği vardı. Biraz mırın kırın edecek gibi olsa da Çakır'ın açık ve net tavrıyla "Malzemeler burada," dedi bana dönerek. "Bir şey olursa seslenirsiniz. Geçmiş olsun." Onun odadan çıkmasıyla Çakır'a doğru adımladım ve saçımı orada bulduğum bir kalemle toparlayarak bacaklarının arasına girdim. Düğmeleri iki yandan açılmış ama tamamen çıkarmadığı gömleğini çıkarmak amacıyla ellerimi omuzlarına geçirdim ve gözlerinin içine bakarak gömleğini yavaşça omuzlarından düşürdüm. Kana bulanmış beyaz gömleğe bakarken bile içim gitti. "Bizim çocuklardan birinin kardeşi," dedi ben sormadan açıklama yaparak. "Hm," diye mırıldandım huysuzca. "Cansu'su, Selin'i... Tanımadığım daha kaçı acaba?"

"Biz-" Elimdeki gazlı bezi nasıl yarasına dokundurdum bilmiyorum ama beklemiyor olsa gerek hafif bir sızlanma döküldü dudaklarının arasından ve olduğu yerde dikleşti. "Biz ayarlamıştık burayı," diye cümlesini tamamladı. "Acıdı mı?" diye sordum panikle. Hayır dercesine başını sallayınca daha yumuşak dokunmaya başladım. Yaptığı açıklamayla da bir anda içime dolan rahatlık hissini es geçemeyecektim.

"Son dönemde başımıza gelmeyen kalmadı," dedim sıkıntılı bir soluk vererek. "Selma mevzuları, Turan ve Mihriban, biz, şimdi babam..." Usul usul yarasını temizlemeye devam ettim. Babam derken içimde derin bir sıkıntı oluştu. Her ne kadar babamla anlaşamıyor olsak da bu, onun benim babam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Babam şu dönemde fazlasıyla bağlı olduğu, tutunduğu tek yeri kaybetmişken ben elim kolum bağlı duramazdım. "Çakır," diye mırıldandım. "Yangın çok kötü oldu, değil mi?" Çakır'dan orayı tekrar yaptırmasını nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Tek başıma da altından kalkamazdım.

"Öyle oldu," diye karşılık verdi ve önüme düşen saçları kulağımın arkasına attı. Ardından parmakları hasretle saç diplerimde, kulağımın arkasında, şah damarımda gezindi.

"Yani," dedim yine lafı ağzımda dolandırarak. "Bayağı küle dönmüş her şey." Sıkıntılı bir soluk bıraktım. "Babam için orasının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bir tek orası kaldı elinde."

Kendimi fazlasıyla kastım bu konuşmayı yaparken. Sıkıntılı soluğum tenine yayıldığında elini belime attı ve kendine doğru çekerek bedenlerimizi yarasına bakmadan birbirine yamadı. Ona yapışık olan bedenim, o her soluk aldığında sarsılıyordu. Omuzlarına tutundum. Burnunu önce sıcak nefesiyle gerdanıma sürttü, ardından aheste aheste boynuma gömdü. Kulağımın arkasındaki eli saçlarıma doğru çıkarak kalemi düşürünce "Sen aklından geçir, yapmam için yeter," dedi burnunu boynuma sürterek. "Emir bilirim. Olmuş bil." Yüzüme düşen gülümsemeyi saklamayıp sesli bir şekilde ona sunduğumda "Ne olur..." dedi yalvarır gibi. "Ne olur, hep böyle gül."

Omzundaki elim ensesine doğru kaydığında saç diplerini okşayarak geri çekildim ve yüzümde görmek istediği o tebessümü ona göstererek tekrar malzemelere yöneldim. Aldığım gazlı bezi yaranın üzerine koyarak bantladım ve "Çakır," dedim tekrar yüzüne bakarak. "Ferdi ile zıtlaşma, olur mu?" Tek kaşı havalanmış, bir nevi yaptığım uyarının sebebini sorguluyordu. Bence kendi de biliyordu, sadece bundan hoşlanmamıştı. Yere düşürdüğüm gömleği tekrar üzerine giyerken "Buluşmaları nasıl geçmiş?" diye sordu ciddiyetle yüzüme bakarak. Gömleğinin yakalarını kendisi düzeltirken tekrar bacakları arasında yer aldım ve hafif bir sitemle "Her şeyi bildiğine göre, benim hâlimden de haberin vardı demek ki. Keşke gelseymişsin uzaktan izlemek yerine."

Konunun yine can sıkıcı noktasına gittiğimizi düşününce düğmelerini iliklemeye başladım ve konuyu olması gereken yere çektim. "Mihriban ile buluşmalarının detaylarını bilmiyorum ama Mihriban mutluydu," dedim. Parmaklarım tenine değdiğinde tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu. Gözleri tam olarak göğüslerimin hizasındayken "Sen de Ferman'dan sebep ona..." dedim ama devam etmeme izin vermeden bileğimi tutup ayaklandı. Gözlerinde büyük bir öfke varken açıkta kalan son iki düğmesini es geçerek "Sen de gel..." dedi kapıyı işaret ederek. "Senden gizleyip saklayacak değilim ne konuştuğumu. Kendin gör, duy, için rahat etsin."

Şaşkınlıkla karşıladım bu tepkisini. Her ne kadar kızgın gibi dursa da seçtiği tonlama öyle değildi. Bana bir şeyleri ispat etmek ister gibi elini uzattı ve ben "Babam..." dedim. "Önce onun iyi olduğunu görsem." Başını sallayıp tekrar elini uzattığında hiç düşünmeden

elini tuttum. Hemen karşıdaki odaya gittiğimde içeri girip girmemek arasında o kadar kararsız kaldım ki. Onun elini bıraktığımda "Gelebilirim," dedi. Gelirdi evet ama ben tek başıma konuşsam daha iyi olacaktı.

Elimle yüzümü yelleyip kendime cesaret kazandırmaya çalışarak "Ben kendim girsem daha iyi olacak," dedim. Boynumda dolanan eliyle bana doğru yaklaştı ve alnıma bir öpücük bırakarak "Buradayım ben," dedi. "Ne zaman çağırırsan gelirim. Kendini kötü hissettiğinde konuşmanın bitmesini beklemeden çık." Çakır benim her şeyimdi. Ona yüklenilecek tüm anlamlar yüklenmişti. Beni benden dahi koruyacak bir güce sahipmiş gibi hissediyordum. O her şeyi iyileştirirdi, beni tüm dertlerden çekip alırdı. Gözlerim dolu dolu hâlde başımı sallayarak kapıya tıkladım ve derin bir nefes alarak açtım. Babam yatakta uzanmış, bana bakarken tedirginlikle içeri doğru bir iki adım attım ve onun bana tebessüm etmesiyle yılların şaşkınlığını yaşayıp duraksadım. Her zaman ciddi bir ifadesi varken şimdi bana çocukluğumdan hatırladığım sıcak tebessümlerinden birini sunmuştu. Ben de bundan cesaret almış olmalıyım ki kendimi kastığımı rahat bir nefes verdiğimde anladım. Gözlerim dolu dolu, yüzümde bir gülümsemeyle kapıyı kapattım ve babama doğru yaklaştım.

"İyi misin?" dedim yanına oturup. Elini tutup tutmamak arasında kalan titreyen elim havalanmış, sonra duraksamıştı ki kendisi benden önce tutup "Ben iyiyim," dedi canlı bir sesle. "Asıl sen iyi misin?"

Birleşen ellerimizde kalan bakışlarımla daha ilk şoku atlatamamıştım. Buz gibiydi elleri. Buruşmuş parmaklarını sıvazlayarak ısıtmaya çalıştım ve inceledim. Yıllardır bana dokunmayan ellerinin her bir detayını inceledim.

"Sen anne olacak kadar büyümüş müydün?" dediğinde gözyaşımın ikimizin elinin arasına düşmesiyle ağladığımı fark ettim ve birilerinin yanında ağlamaktan nefret ettiğimden hızla gözyaşlarımı sildim. Babam hiç beklenmedik bir şey yaptı ve o da gözyaşlarımı temizlememe yardım ederek "Daha çok gençsin, Mahru," dedi sıcacık bir tonlamayla. "Annen de ilk hamile kaldığında düşürmüştü. Çok üzülmüştük ikimiz de. Ama sonra abin oldu, sen oldun. Allah birini aldı ama pırıl pırıl iki evlat bağışladı bize." Benden, bizden böyle söz etmesini ağzım açık dinliyordum. Babam bana, verdiğim kayıp için destek oluyordu. Tüm tepkilerini dikkatle inceleyip

hiçbirini kaçırmamaya çalıştım. Küçücük bir çocuk gibi hevesle dinledim onu. "Ben belki sizin istediğiniz gibi bir baba olamadım, sizi gururlandıramadım, yanlış şeyler yaptım ama sen de abin de, yaşadığım müddetçe hep gururla bahsedeceğim çocuklar oldunuz. Bana rağmen, benim yaptıklarıma rağmen arkanızdan söylenilenlere bakmadan sapasağlam bastınız ayaklarınızın üstüne. Keşke ben de sizin için-"

Odaya girdiğimizden beri ilk kez gözlerini kaçırınca "Geç değil," diyerek hevesle öne atıldım ve elimi tutan elini ben daha sıkı tuttum. "Baba, çok kayıp verdik ama ikimizden başka kimsemiz yok ki. Sen istersen, benim yanımda olursan ben hep senin yanında olurum."

Yüzünden kaybolan o gülümseme tekrar geri geldiğinde mahcup, yaşlı bir ifade geçti yorgun gözlerinden. "Duyduğuma göre Çakır ile tekrar bir araya gelmişsiniz," dedi ve attığım adıma beni çok mutlu edecek bir adımla karşılık verdi. "Evleneceksinizdir siz artık. E, istemeye gelmesinler mi?"

İlk duyduğumda idrak edemeyip bir an duraksasam da hızla ayaklandım ve "Gelmesinler mi?" dedim. Sonra ne dediğimi fark edemeyip heyecanla yerimde zıplayarak "Gelsinler," diye düzelttim ve kapıya doğru kalbim yerinden çıkacakmış gibi ilerlemeye başladım. "Ben söyleyeyim, gelsinler." Tam kapıya vardığımda verdiğim ani tepkiyi idrak edip geri döndüm ve "Yani çıkınca söylerim," dedim oturup kendimi toparlamaya çalışarak. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına attım ve "Sen gelsinler dersen gelirler," dedim heyecanla. Babam bu şaşkın hâlimi gülümseyerek karşılarken heyecanımı fark etmiş ve "Hadi git," demişti bana. "Hadi git, Çakır'a söyle, anlat. Duramıyorsun yerinde, belli."

Sahiden duramıyordum, içim de kıpır kıpırdı dışım da. Bunu hemen Çakır ile paylaşmak için can atarken ayaklandım ve "Döneceğim hemen," dedim bir kapıya bir babama bakarak. "Kalacağım zaten burada. Sabaha kadar konuşuruz." Tam kapıyı açacakken "Mahru, gelme," dedi ciddiyetle. "Gelme, kızım. Ne yapacaksın hastane köşelerinde? Eve git, rahat rahat uyu, dinlen."

"Ama sen..." dediğimde yüzüm düşmüştü. Kalmak istedim yanında. "Hem bir şeye ihtiyacın falan olur. Kalayım ben."

"Çakır zaten benim için özel bir hemşire ayarlamış," dedi ısrarımı kabul etmeyerek. "Tilkiler de sabaha kadar buradalarmış. Sen eve

git, kızım. Zaten sen burada kalırsan Çakır da gitmez. Kapının önü bile bir dünya adam dolu, belli," dedi camdan dışarı bakarak. Camın önünde ileri geri doğru yürüyen adamlardan rahatsız olduğunu belli edercesine sıkıntıyla soludu. "Bir süre sonra sorun çıkaranlar olur, kim bunlar diye, insanları tedirgin etmeye de lüzum yok. Sen eve git. Biz sonra bol bol görüşürüz zaten seninle." Haklıydı. Ben gitmezsem Çakır hayatta gitmezdi. Üstelik onun da dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hızlı adımlarla babama doğru yanaştım ve yıllar sonra bir ilki daha gerçekleştirip, az önce elimi tutan elini öpüp yanağıma yasladım. "Bir şey olursa beni ara, tamam mı?" diye sorduğumda gülerek onayladı ve ben hızlı ve heyecanlı adımlarla soluğu Çakır'ın yanında aldım. Kapıyı açar açmaz beni görünce daha ben söylemeden "Ne zaman istersen o zaman geliriz seni istemeye," dedi.

Nasıl boynuna doladım kollarımı, ne ara onu sıkı sıkıya sardım, bilmiyorum ama o da hemen elini belime yerleştirmiş, beni ayaklarımı yerden kesecek kadar yukarı kaldırmıştı. Boynundan öperken "Çok mutluyum," dedim. "Çakır, uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok mutluyum." Onca şeyin üstüne o kadar doğru zamanda gelmişti ki bu adım bana, ben dipleri bulduğumu düşündüğüm bir anda babamın bana tek dokunuşuyla yeniden güç bulmuştum.

"Bundan sonra hep daha fazlasına, sevgilim," dedi beni yere bırakmadan hemen önce. "Hep daha fazlasına..."

Olduğum yerde içim kıpır kıpır, elini tutarken "Vallahi bu olanlar bozulmasın, dahasını istemiyorum," dedim ama onun bizim için çok daha ötesini yapacağını biliyordum. Yüzündeki gülümseme de bunun göstergesiydi zaten. "Bu arada Çakır Seyhanlı..." dedim yüzümde şımarıkça bir gülümsemeyle kendimi naza çekerek. "Öyle istemede basit bir çiçeğe tav olmam, söyleyeyim. Ona göre bir şeyler düşün." Koridorda belirgin bir gülümseme eşliğinde beni kolunun altına çekti ve "Orman alsam?" dedi. Girişinde "Mahru Saral Kız İsteme Hatıra Ormanı" gibi bir yazı düşününce kahkaha attım. Ben kahkaha attım, onun gözünün içi parladı. Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Biraz daha küçük düşünsek?" dediğimde o dışarıdaki adamı çok beklettiğimizi düşünmüş olacak ki "Düşünürüz," dedi, tekrar ellerimizi birbirine kenetleyerek. "Şu Ferdi konuşmasını da atlatalım, o konuda da için rahat etsin." Ferdi konusuna böyle yaklaşmışken, ben daha da öte giderek, onunla koridorda yürürken

benim bu mutluluğumu gölgede bırakmak istemeyeceğini bildiğimden "Ferman, peki?" diye sordum. "Ferman'a ne oldu?"

Adana'da onu aldığını söylediğinden beri ne konusu geçmişti ne de ben döndüğümde bir yerlerde Ferman'ı görebilmiştim. O günkü konuşmalarımızdan sonra bir şey olacağını düşünmüyordum lakin merak etmekten de geri duramıyordum. Elimi tutan parmakları sanırım kendini sakinleştirmek istediğinden elimin üstünü sıvazladı ve yüzüme bakmadan "Ferman'ı sikeyim," dedi aksi bir sesle homurdanarak. Sonra başını sağa sola yatırıp kendini toparladı, "Ben bıraktım, o da Konya'ya, memleketine dönmüş," dedi. Konuşmanın memnuniyetsizliği sesine yansımıştı. "Bu arada sırf mutlu anlarında bana böyle sorular soruyorsun, seni terslemeyeceğimi bildiğinden. Ama bu yaptığın hiç adil değil," dedi. Büyük adımlar atıyor, elimi hiç bırakmıyor, ona bakmama rağmen aldırış etmeden önüne bakarak yürüyordu. "Ne demek, memleketine dönmüş?" dedim inanamayarak ve diğer söylediğini es geçerek. "Dönmüş mü, dönmeye zorlanmış mı?"

Çakır, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle bana baktı ve gayet normal bir tonda "Kendi isteğiyle," dedi. Otomatik kapı aralanıp dışarı çıktığımızda esen kış rüzgârıyla biraz titredim ve bu, Çakır'ın gözünden kaçmayarak "Fatih," diye seslendi. Hastanenin etrafı arabalarla sarılmış, muhtemelen akşamki yaşananlardan sebep önlem alınmıştı. İleride bizi bekleyen Ferdi ayaklandığında ona doğru yürürken "Benim ceketi getirsene," demesiyle Fatih o kadar hızlı hareket etti ki tabiri caizse uçtu. Daha biz Ferdi'nin yanına varamadan o bize ceketi ulaştırdı ve Çakır buram buram kokusunun sindiği ceketi omuzlarımın üstüne bıraktı. Ferdi, yanına vardığımızda beni görünce tedirgin kalsa da Çakır oradaki bankın sırt kısmına oturdu ve beni de kollarının arasına çekti. "Karımdan gizleyeceğim bir şey yok. Rahat olabilirsin," dediğinde Ferdi tekrar bana baktı ve derin bir nefes alarak "Çakır, bana yolladığın o adamdan sonra ben düşündüm," dedi. Duyduklarımla kaşlarımı çatarak Çakır'a baktığımda o da bana baktı ve göz göze geldik. Yaptıklarından şüphe duymadığını belli eden emin bir ifadeyle karşısındaki adamı gösterince, o da "Kötü bir şey değil," diyerek odağı kendisine çekti. "Ben Mihriban ile görüşmek isteyince, siz Adana'da olduğunuz zaman Çakır bana haber yollatmıştı. Mihriban'ın daha önce kimseyle bir

görüşme yapmadığını, sıradan bir buluşmaya bile benden daha fazla anlamlar yükleyeceğini iletmişti. Kendinden emin değilse, onu üzecekse, yarı yolu geçtim, daha yolun başındayken vazgeçecekse bile çıkmasın Mihriban'ın karşısına demişti." Çakır'a baktım hayretler içerisinde ve hayranlıkla. O ise beni kolları arasına sararak Ferdi ile konuşmaya devam etti.

"Sen de eminsin ki o buluşmaya gittin," dedi. Ferdi onaylamak adına başını sallayıp "Çakır, ben hiç olmadığım kadar eminim," diye cevapladı. "O gün de emindim ama sen bana öyle haber yollatınca, yalan değil, daha dikkatli düşündüm. Düşünme sebebim de, Mihriban'ı üzecek bir şey yapar mıyım ya da geçmişten de olsa onu üzecek bir şeylerim var mı diye didik didik etmektendi. Yok, Çakır..." dedi başını iki yana sallayarak. "Mihriban'a zarar verecek hiçbir şeyim yok, olamaz da."

"Mihriban, peki?" diye sorduğunda ben hiç konuşmalarına katılmadan Çakır'ın ceketinin uçlarını tutarak sadece onları dinliyordum. "Buluşmuşsunuz. Onun düşünceleri, tavırları nasıl?" Ferdi'nin yüzünde tatlı bir tebessüm oluştuğunda anladım ki o dakikalar canlanmıştı zihninde ve sadece o anları düşünmek bile gülümsemesine yetmişti. Ardından hemen ciddileşerek "Bana bir şans verecek bana korkusu sizsiniz," dedi, bana, ardından Çakır'a bakarak. "Silersiniz onu diye korkuyor. Benimle olursa istemezsiniz diye... Çakır, benim sana yanlışım olmaz. Mihriban olmasaydı da olmazdı. Ben kendi karakterime yakıştıramam bunu. Evet, Ferman ile aranızda olanları biliyorum..." Son söylediğini emin olmadan, belli belirsiz bir sesle söyledikten sonra devam etti. "Ama benim ikiniz arasında getir götürüm olmaz. Orayı ayrı bilirim, seni ayrı bilirim. Senin bana emanet ettiğin her ne olursa olsun bende kalır. Hepiniz birbirinizle çok yakınsınız, biliyorum. Benden yana çekinceleriniz vardır ama ben bana güvenmeniz için elimden geleni yaparım." Çakır derin bir nefes aldığında göğsünde bana daha çok yer açıldı gibi hissettim. Sıcaklığı sırtımı sardı. "Mihriban benim kardeşimdir," dedi Çakır ve işaret parmağını ona doğrultarak, özellikle vurguladı. "Bak, gibidir demiyorum, Mihriban benim kardeşimdir. O, Mahru ya da Şura gibi değildir..." dediğinde omzumun üzerinden ona doğru baktım ve kısa bir an gözleri dudaklarımı bulup kendini zor toparladı. Mahru gibi değildir derken ne demek istediğini zerre anlamamıştım. "Mahru ve

Şura ne isterse söyler, yapar, bunun için tartışır, adamı deli eder." İyi bir şey mi söylüyordu kötü mü, bilmiyorum ama ona bakarak dikkatle dinliyordum. "Mihriban öyle değildir. O istese istiyorum diyemez, istemese istemiyorum diyemez. Her şeyi kafasına takar, belli etmemeye çalışır. Senin tahmin ettiğinden fazla üzülür, kırılır."

"Üzmem, kırmam," dedi Ferdi kendinden emin bir sesle ortaya çıkarak. "Sana şeref sözü, Çakır. Bir gün benden yana dert yanarsa sana, sık kafama!"

O kadar dik bir şekilde duruyordu, o kadar büyük cümleler kuruyordu ki Mihriban için insan etkilenmiyor değildi. Çakır da muhtemelen ikna olmuştu onun bu mertliği karşısında. Yine de ben dayanamadım ve lafa girdim. "Ettiğiniz yeminler, kurduğunuz cümleler keşke ölmek üzerine olmasa. Kimse sizden ölmenizi beklemiyor. Ayrıca öyle üzmem, kırmam diye yeminler de etmeyin boşuna." Bir arkadaş gibi yaklaştım ve bu sefer iki erkeğin de bakışları benim üzerime döndü. "Üzeceksin, kıracaksın, üzüleceksin, kırılacaksın. Hepsi biz insanlar için. İki insanın kusursuz bir şekilde anlaşması mümkün değil. Bazen kendimize bile katlanamıyoruz, hâlbuki burada bir ömür başka bir insanla birliktelikten bahsediyoruz. Önemli olan hataları anlayıp telafi etmek... Bunu yapacağına inanıyorsan da sorun yok zaten. Hele Mihriban mutluysa bizlik hiçbir sorun yok."

Çakır kendini bana yanaştırdı ve yüzlerimiz yan yana geldiğinde başını bana yaslayarak "Reis konuştu," dedi keyifli bir tonlamayla. "Bizlik sorun yokmuş."

Hastanede işler bitince biz eve gelmiştik ve saat gece yarısını bulmuştu. Buna rağmen mahallede dışarıdan gelen sesler kesilmemişti. Bir de yangının üstüne hareketlilik daha da artmıştı. Ben üzerimi değiştirmiş, mutfağa geçmişken Çakır banyodan çıktı. Belinde sarılı beyaz havlusuyla önce bana baktı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Gözleri yarı çıplak bacaklarımda dolanırken yavaşça yukarı kaydı. Elim buzdolabının kapağında, dizimi kırmış, bilinçsizce dolaba yaslamıştım. "Yemek," dedim hâlâ ona bakmaya devam ederek. "Açsındır. Güçsüz düşme. Çorba vardı, onu ısıtacağım." Dolabın kapağını açıp tencereyi aldıktan sonra ocağa koydum. Bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedince tekrar ona doğru baktım ki bana

doğru geldi. Ama beni es geçip cama doğru ilerledi ve perdesi çekilmemiş, ardına kadar açık olan camın perdesini çektikten sonra belli belirsiz gülümsemeden edemedim.

"Niye kapadın?" diye sordum çorbayı karıştırmaya devam ederek. Yanıma doğru gelip elini geceliği toparlayacak şekilde belime yerleştirdikten sonra başını boynuma gömdü ve nemli dudaklarıyla omzuma bir öpücük bırakırken "Karşıdan bakınca buranın manzarası fazla güzeldi," dedi.

Havlunun bacaklarıma sürten kısmından sert dokusunu hissedebiliyordum. Omzumdaki dudakları boynuma kaydı, ufak ufak öptü, ardından enseme doğru kaydı. Ensemden saç diplerime doğru giderken kıkırdayarak "Çakır," dedim ve olduğum yerde huylanmış gibi kımıldanırken "Hadi git," diye devam ettim çok da emin olamayarak. "Üzerini giyin, sonra da gel, bir şeyler ye."

"Yiyorum ya işte," dedi boynumun diğer tarafına kayarak. Nemli teni tenime sürtünüp ıslaklığını bana bırakıyor, dudakları içine çektiği kısımlarda emareler bırakıyordu. Dilinin ucunu emdiği kısımlarda dolandırdığında alt dudağımı dişleyip içime doğru çektim ve "Çakır," dedim inler gibi. Parmak uçlarıma yükselip, kendimi geri çekmek ve ona itmek arasında gelip gittim. Avucunun arasındaki geceliğimi sıktıkça arka kısmı kalçalarıma yapışıyor, gecelik tüm vücut hatlarımı ortaya çıkarıyordu. Biraz daha bana sokulursa ve ben biraz daha hareketlenirsem o havlu belinden düşecekti. "Gerçekten hadi git," dedim zar zor itmeye çalışarak. "Konuşacaklarımız, bana anlatmadığın şeyler var." Duraksadı ve istemeden de olsa son bir öpücük bırakarak geri çekildi. Avucunda toparladığı kısım buruşmuş, gecelik tekrar eski hâlini almıştı. O yatak odasına doğru ilerledi, ben çorbayı ısıtıp kâseye koydum ve bir kaşık aldım. Odadan çıktığında telefon kulağındaydı. Tezgâha yaslanıp ona bakarken eliyle ıslak, kısa saçlarını karıştırdı. Buradaki eşyalarını attığım için altında sadece boxer vardı.

"Ne yapmış Turan, biz burada yokken?" diye sordu telefondakine. "Kimler ters yapmış ona?"

Sandalyeye yerleşmeden hemen önce beni de belimden kavrayıp dizine oturtunca elimdeki çorba kâsesinden bir miktar çorba başparmağıma bulaştı ve ben yüzüm buruşmuş hâlde elime bakarken belimdeki eliyle, kalkmama izin vermeden tekrar kucağına sabitledi

beni. Bileğimden tutup parmağımı dudakları arasına aldığında uzunca diyebileceğim bir süre parmağımı emdi ve ağzından çıkarmadan bileğimi okşayarak "Hıı..." dedi telefondakine, konuşmaya devam etmesi için. Parmağımı geri çekip dudaklarının üzerinde bırakmış, iki yana oynatıp severken o da alnını alnıma yaslamış, burnunu burnuma sürtmüştü. Bu anlar öylesine huzur doluydu ki benim için. O kadar çok özlemiştim ki onunla böyle olmayı. "Turan'ı yarın bizim galeriye götür," dedi geri çekilerek. "İstediği arabalardan birini alsın. Kartlarını da geri ver." Onun geri çekilmesini fırsat bilip çorbadan bir kaşık aldım, ona doğru uzattım ama o, çorbadan içmeden bileğimden tuttu ve önce benim içmemi sağladı. Sıcak çorbayı onun ısrarı üzerine onun elinden içince ne kadar acıkmış olduğumu anladım. Tekrar çorba dolu kaşığı ona uzattığımda bu sefer o almıştı.

"Sonra da o ters yapanların belasını sik," dedi gaddarca. "Hiçbiri yaklaşamasın bir daha yanına." Bir yandan telefonla konuşurken bir yandan beni izliyor, oturduğum dizini hızlı hızlı titretiyor ve benim kıkırdamalarımla o da gülümsüyordu. Gülmesine karşın telefonda kullandığı ton da bir hayli ciddiydi. Çorbadan bir kendi içip bir bana içirdi birkaç kez. Ardından çok uzatmadan telefon konuşmasını bitirdi, telefonu masanın üzerine bıraktı ve arkasına yaslanıp belimi okşadı.

"Neden Turan'a ters yapanlara öyle bir şey yapmasını istedin ki? Turan'ı zaten sen yollamıştın," dedim tekrar çorbayı ona uzatarak.

"Hepsi düne kadar Turan'a abiciğim, kardeşim diyen insanlardı, Mahru. Şimdi eskisinden daha güçlü çıkınca karşılarına, tekrar yanaşmak isteyecekler. Elinde paran, gücün yokken düştüğünde sana da bir tekme vuran insanlardan ne hayır gelir? Ben öyle insanları tutman Turan'ın yanında... O istese de tutmam. Daha sağlam dostluklar edinsin kendine." Diğer elini karnımın üstüne koyduğunda beni kolları arasına sarmış, kasıklarına doğru kaydırarak çekmişti. "Sence de bu mahalle için fazla para harcamıyor musun?" diye sordum. Kâsenin yarısı neredeyse bitmişti. "Bence artık yapmamalısın."

"Aslında o kadar da çok değil," dediğinde şaşkınlıkla karşıladım. Çünkü bence hiç de az buz paralar harcamıyordu. "Yani buraya aylık harcadığım paradan çok daha fazlasını günlük olarak harcıyorum ben. He, tabii diğer türlü harcadıklarımı misliyle geri alıyorum, burası boşa gibi oluyor ama ben de seviyorum burayı, buradaki bazı insanları. Mahru, ben çocukluğumu sadece buradayken yaşadım..."

dediğinde sesi durgunlaştı. "Burada sokaklarda koşturdum ben, burada bana salçalı ekmek veren teyzeler oldu oyunlarımızın arasında. Arkadaşlıklarımı burada kurdum. Tilki, Kanca, Turan... En mert düşmanlarım da buradandı mesela. Semih..." dediğinde yüzünde imalı bir gülümseme vardı. Ben de burukça tebessüm ettim. Abimin adını anınca bile özlem her bir yanımı sardı. Çakır ile abim çok kez zıtlaşırlardı ama yine de severlerdi bence birbirlerini. Konu ben olduğumda iki taraf da paylaşımcı olmayınca başlıyordu kavgaları ve zıtlaşmaları. Yoksa abim dara düştüğünde yine Çakır el atardı. Çakır kendini kötü hissettiğinde abim tüm meyhanenin kapılarını sadece onun için kapatırdı. Dedim ya, sadece ben olunca başlardı problemleri. Ben olmasam, belki de abim ve Çakır birbirlerinin en yakını olabilirlerdi ama abim Çakır'a bizim birlikte olmamız için hiç onay vermemişti. Çakır da hiçbir zaman onay almamış, benden vazgeçmemişti. Gözlerim dalınca eli yüzümü sıvazladı ve ben avucunun içine yatırdım başımı. "Ben o bir salçalı ekmeğin parasını senelerce ödedim buraya, Mahru. Bana hissettirdikleri için hiç hesabını yapmadan, içimden gelerek. Buradan bir kazancım yok ama bana koymayacak miktarlar benim arkadaşlarımı bu mahallede özel hissettiriyor. Turan, Tilki, Kanca... Hepsinin önünde saygıyla duruyorlar. Onlar için, en çok senin için..." dedi tenimi okşayarak. "Sana sunulan bir tebessüm seni mutlu edecekse eğer, ben tüm insanlığa varımı yoğumu harcarım. Benim için hayat sen demek, senden ibaret demek. Senin olduğun, olmak istediğin yeri ben cennete çevirmeyeceksem ne önemi var bunca şeyin?" Soru sorar gibi değildi. "Ama istersen, yani artık harcama dersen birkaç aile dışında harcamayı bırakabilirim..." O birkaç aile diye bahsettiği, Çakır'ı çocukluğunda kendi oğlu gibi sahiplenen, onun başını okşayan evlerdi. Minnet duygusu Çakır'da çok fazlaydı. O böyle yoğun duygular hissettiği kişileri ne olursa olsun bırakmazdı. "Ya da sen devral. Kimin ne ihtiyacı varsa senin yönlendirmenle dağıtılsın."

Böyle şeylerle ilgilenmek istemezdim çünkü ben kin tutamazdım. Bana gelen kimseyi geri çeviremezdim. "Yok..." dedim başımı iki yana sallayarak. "Sen bildiğin gibi devam et o zaman." Elimdeki kâseyi masaya bırakırken "Doydun mu?" diye sordum. Bana doğru yanaştı ve alnımızı birbirine dayadı. Elimi ensesine sardığımda dövmesinin üzerini okşadım. Bu bile onda bir hareketlilik yaratmış, ol-

duğu yerde daha dik oturmasına sebebiyet vermişti. Göğsü göğsümle temas eder hâle geldiğinde "Doymadım," dedi ve parmaklarının kemikli sırt kısmını göğüs aramdaki oluğa sürterek "Buradan beslersen beni belki..." dedi hırıltılı bir sesle. Sıcak nefesinin o oluğa dökülmesini de kasten yapıyordu. O belki de bunun yetmeyeceğini ima etmişti. Şakaklarından ensesine doğru kaydım ve dövmesinin olduğu en hassas kısmından onu öperek "Arsız," dedim. Arsızlığını kanıtlamak istercesine tam öptüğüm anda bacaklarımın arasındaki sertlik de kendini belli etmişti ve benim nefeslerim o dövmenin üstüne döküldükçe daha da belirginleşiyordu. Üstelik yarı çıplak bir hâldeyken çıplak bacaklarıma teması da kaçınılmazdı.

"Burada eşyaların yok. Bir şeyler getirsen iyi olacak," diyerek konuyu çevirmeye çalıştım. Ama doğru mu yaptım bilmiyorum.

"Onu soracaktım sana," dedi açılan boynuma yanaşarak. Eliyle göğsümü alttan kavrayıp avucunun içine doldurdu. Konuştuğumuz pozisyon o kadar değişikti ki... Sevişiyor muyduk konuşuyor muyduk anlamıyordum ama algılarımda kayıp yaşamama sebep oluyordu. "Dolapta bir şeyler bakarken kanlı bir gömlek gördüm. O neydi?" diye sorduğunda duraksadım.

Asıl gelmemiz gereken, saatlerdir kaçtığım konuya gelebilmiştik. Bu konu iki taraflı da çok can yakıcıydı ama konuşmadan kapanmayacağını da biliyordum. Kaçmıştık ikimiz de. Ne diyeceğimizi bilmediğimizdendi bu kaçışlarımız. Tüm gece Çakır'ın benden kaçırdığı bakışlarında utangaçlık vardı. Mahcuptu bana karşı. Gözümün en derinine bakmak istiyor ama kendinde o hakkı bulamadığından hep kaçıyordu benden.

"O gece kanamam olduğunda senin gömleğin üzerimdeydi. Bana senden ve ondan kalan tek şey," dedim bir anda. Şah damarımda olan dudakları duraksadı ve vurgun yemiş gibi kaldı. İkimizde de derin yaralar bırakan bu anı biz nasıl atlatacaktık, hiç bilmiyorum. Hangimizin acısı diğerinden daha ağırdı, hangi terazi bunu tartardı bilmiyorum ama ben onun yüklerini ondan almak ister gibi duraksayan dudaklarımla tenini öpüp saç diplerini okşadım.

"Sadece merak ettiğim, daha doğmamış bir bebekten bile istenen ne? Kim?" dedim. Aslında zar zor kuracağım bir cümleydi ama ben bir kez daha karşısında yıkılmış olarak durursam Çakır'ı asla toparlayamazdım. Kaçacak mı diye düşünmedim desem yalan olur.

Oysa beni şaşırtarak direkt olarak isim verdi. Gizlemeden, saklamadan, uzatmadan "Koral..." dedi. "O gece ölen adam onun adamıydı. Bizim onun geçmişten bir husumetimiz vardı. Son zamanlarda sıklıkla ortadan kaybolmalarım ondan sebepti zaten. Anlaşamadığımız, bölüşemediğimiz, ona veremeyeceğim şeyleri istiyordu. Zaten bana zarar vermek için elinden geleni yapmıştı. Muhtemelen senin peşine taktığı biri vardı. Bunu nasıl gözden kaçırdık, bilemiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. Yüzüme bakıp konuşamıyordu. Belki de ondan böyle rahat anlatıyordu, bilmiyorum ama zorlamadım. O böyle anlatmaya devam ederken ben sadece ona cesaret vermek adına tenini okşamaya devam ettim. O da başı boynumda, saçlarımı avucunun arasına alıp tel tel okşarken mahcubiyet barındıran ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Ya da ben tutuklandıktan sonra o gece biri seni buldu ve takip etti. Birlikte yaşadığımızdan haberdarlardı. Hamile olduğunu kesin olarak bildiklerini sanmıyorum. Önceden takip ettilerse, aldığın testi görmüş olabilirler ya da o günden sonraysa bile takip ettiklerinde kadın doğuma gidince şüphelenmiş olmalılar. O günün hastanedeki görüntülerine ulaştım. Senden önce içeri giren bir adam var. O adam, araştırdığımda Koral'ın adamı çıktı ve muhtemelen doktorla içeride, hamileysen eğer düşürmen yönünde bir anlaşma yaptı. Banka hesaplarına ulaştım bir şekilde. Verilen rakam çok çok fazla, Mahru..." dedi lanet eder gibi. "Bir insanı insanlığından edecek kadar çok." Yutkunamadım. Söyledikleri boğazıma durdu. Güçlü durmaya çalışmak öyle zordu ki. Omzunu tutan elim tenini sıktı, sakin kalmaya çalıştım. Acı içinde geçen o muayene süreci aklıma geldikçe kendime kızdım durdum. Çenem titremeye başladı. "Doktor zaten bir süre sonra istifa etmiş. Sonra da, ya başka işlere bulaştı ya da Koral o parayı ona bırakmamak adına öldürüp bir kenara attı. Bulabildiklerim sadece bunlar."

İkimizde de bir sessizlik oluştuğunda "Benim en değerliğimi üç beş kuruşa sığdırmışlar, Mahru..." dedi canı yanar gibi. Onun yangın yeri olan kelimeleri benim ciğerimi dağladı. "Bir mezar bile bırakmamışlar bana. Kanıma dokunuyor," dedi omuzları düşerek. "Çok dokunuyor, Mahru. Ben günlerdir nefes alamıyorum. Utancımdan gölgende nefeslenemiyorum." Teselli cümlelerim yoktu. Zaten hiçbir cümle acısını dindirmezdi. Benimkini dindirmemişti.

Onun en şanslı olduğu kısım, benim onun yaralarına dokunup sarmaya çalışmamdı. Yine öyle yaptım, konuşmadım ama onu sevdim. Bir çocuğu avutur gibi koynuma alıp "Geçti," dedim sadece. Saçları avucumda kaydı, dudaklarımı saçlarına bastırdım. Geçmemişti, geçmeyecekti. O da bunu biliyordu. Çakır'ın eli karnımda, intikam yeminlerini tenime fısıldadığını duyabiliyordum. Engel de olmadım. Öyle derinlerdeydi ki bu yara ve öylesine cana dokunuyordu ki, ben ona engel olmak istemedim. Sadece bir süre onunla yalnız kalalım istedim. Benim kendi önüme bakmam yıllarımı almıştı. Yine öyle olmasını istemediğimden tek gayretim, herkesten uzak, hiç değilse birkaç gün biz bize kalmamız ve yoluna koymak istediğimiz şu hayatı rayına oturtmamızdı.

Koynumda can bulmaya çalışan koca adama dokundu dudaklarım. Başını ellerimin arasına aldım ve şakaklarına öpücükler bıraktım. Gözleri kapalıyken "Evet, çok zordu ama..." dedim onu iyileştirmek adına. "Bak, benim Adana'da gördüğüm rüya var ya, sana koştuğum rüya... Orada kimsesizdim. Üstelik ölmek üzereydim. Seni buldum onca kalabalığın içinde. Senin de yaran vardı ve dokundun bana. Biz birbirimize dokunduk ve her şey geçti, Çakır. Biz bir olunca en zorlu yara kapanır. İntikam mı alacaksın? Al, ama yine bana gel, yine bende durul. Senin şifan benim..." dedim net bir ifadeyle. "Benim ilacım sensin, yaram bir seninle iyileşir." Koynumdaki başını kaldırıp gözlerimin içine hayranlıkla bakarken benimle gurur duyuyormuş gibi hissettim. "Sen benim kollarımdayken şu dünyadaki tüm pislikler bizden uzakta. O yüzden sen hep bana gel," dedim tebessümle.

"Ne kadar pislik olursa olsun bu dünyada, Mahru..." dedi tekrar can bulmuş gibi. "Benim gözlerim bir senin güzelliğinde. Sen istersen ben bu dünyayı iki kişilik yaparım." Heyecanla yerinde doğrulup "Mahru," dedi ve bir anda ayaklandık. Beni bırakırken "Bana birkaç saat müsaade eder misin?" diye sordu heyecanlı bir sesle. "Hemen geleceğim, tamam mı?" Ben daha ne olduğunu anlayamadan o hızla yatak odasına gitmişti ve ben ellerim havada, şaşkınlıkla kalmıştım. "İki saat sadece, söz..." dedi hızla hazırlanıp çıkarken.

Bir anda olup bitmişti her şey. Çakır çıkıp gitmiş ve ben evde yalnız kalmıştım. Birkaç kez aramıştım, meşgule atmıştı ama mesajlarıma karşılık vermişti. Onlarda da çok kısa bir işi olduğunu yaz-

mıştı sadece. Saatler ilerledikçe ve bana uyku çökünce mutfağa gidip bir kahve yaptım kendime. Mutfak camından dışarıya bakarken karşıda Mihriban'ı görünce şaşırdım. Seslendim ama duymayınca üzerimi değiştirip elime kahveyi aldım ve dışarı çıktım.

"Senin ne işin var burada?" dedim Mihriban'ın yanına yanaşarak. Elimdeki kahve kupasıyla onun yanına oturduğumda o da kendi kahvesini yudumluyordu. "Saat epey geç." Sesimi duyunca önce irkilmiş, sonra hızla toparlanmıştı. Oturduğu yerde yana doğru kayıp bana yer açarken "Uyku tutmadı," dedi hafif bir tebessümle. "Belki temiz hava iyi gelir diye oturmuştum. Sen niye çıktın?" dedi merakla bana bakarak. "Çakır abim yok mu?"

"Çıktı demin," deyip soğuk havada içimi ısıtmak için kahvemden yudumlamıştım. "Seni otururken görünce yanına geleyim dedim."

Meraklı gözleri üzerimdeydi. Ferdi ile konuşulanları merak ettiğini biliyordum. Gözlerinde tedirginlik vardı ama o, heyecanını da gizleyemiyordu. Ben yüzüne bakıp gülümseyince daha fazla dayanamayarak ben söylemeden kendi dillendirdi. "Konuşmuş sanırım Ferdi, Çakır abi ile," dedi. Başımı sallayarak kahvemden yudumladım ve bankta dizimi geri doğru çekerek kendime daha rahat bir pozisyon seçip ona döndüm. "Bizlik bir sorun olmadığını söyledik. O da seni ne kadar çok istediğinden bahsetti. Senin hep yanında olacağından, seni hep seveceğinden..."

Ben ondan böyle bahsedince Mihriban'ın gözleri ışıl ışıl parladı ve "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, sanırım fikir almak için. "Yani gerçekten inanıp güvendiniz mi? Çakır abi ne dedi?" Onun karamsarlığı, korkuları o kadar belirgindi ki... Hiç bilmeyişindendi belki de bu korkusu. En büyük tecrübesi, tecrübesizliği Turan tarafından olmuştu. Şimdi kime, nasıl güveneceğini bilmiyor, yara almaktan korkuyordu. Ona rağmen gözündeki umut ışığı da hiç sönmemişti.

"Mihriban," dedim elinden tutup dostça bir yaklaşımla. "Bizim ne dediğimiz önemli değil ki, senin ne hissettiğin, güvenip güvenmediğin önemli. Sen onun sözlerindeki samimiyete inanmıyor musun, ona bak. He, illa merak ediyorsan fikrimizi, bizce gayet kendinden emindi. Çakır ile de gayet iyi anlaştılar. Bir sorun yoktu."

Mihriban, verdiği soluk gözle görülür şekilde yukarı doğru süzülürken, elindeki kupayla oynamaya başladı. "Bilmiyorum ki Mahru ya. Yani çok güzel şimdilik her şey... Mesajlaşmalarımız falan..."

derken yüzünde bir tebessüm vardı. "Eğleniyorum. Hem beni güldürüyor hem çok düşünceli. Ay, hatta ne oldu..." dediğinde elindeki kupayı masanın üstüne bıraktı ve elini yüzüne kapatarak utandığını belli etti. Böyle tepki verince ben de epey meraklandım ve "Ne oldu?" diye sordum.

"Ya ben bugün bununla çok fazla mesajlaşmadım tamam mı? Karnım ağrıyordu. Öyle yattım tüm gün. Ona da biraz rahatsız olduğumu söyledim, bu da ısrar edince önemli bir şey olmadığını, karnımın ağrıdığını söyleyip kapattım konuyu. Ben kapattım kapatmasına da akşamüstü kapı bir çaldı, Mahru..." dedi gözleri irileşerek. "Bu bana meyve sepeti, çikolata kutusu falan yollamış. Bir de mesaj atmış. 'Özel günlerin sanırım. Bazı kadınlara meyve, bazılarına çikolata iyi geliyormuş bu dönemde. İnternette öyle yazıyordu. Sen ne istersin bilemedim, o yüzden hepsinden yolladım,' demiş." Mihriban al aldı ama ben gülümsüyordum ve bu çok tatlıydı. "Mahru, gülme!" dedi eliyle koluma vurarak. "Gördüm ya mesajı falan, telefonu nereye atsam, nereye saklansam bilemedim."

"Bunda utanılacak bir şey yok ki," dedim gayet normal bir yaklaşımla. "Çakır benim günlerimi senelerce ezbere biliyordu ve o çikolatalı pasta her gece mutlaka eve geliyordu. Ne güzel işte, seninle ilgilenmiş."

"Ya, Mahru," dedi tekrar kupasını alıp onun arkasına saklanır gibi. Birkaç yudum aldı ve "Öyle ama, ben daha biriyle böylesine mesajlaşmaya bile alışkın değilim, böyle yakınlaşmaya falan. Bir anda böyle bir şey görünce ne yapacağımı şaşırdım," diye ekledi. Duraksayınca "Sadece şaşırmadın bence," dedim kıkırdayarak. Onun da yüzünde bir gülümseme varken "Tamam, sonra o utangaçlık geçince aptal aptal sırıtmaya başladım. Hoşuma gitti, evet," diye itiraf etti. "Böyle özel detaylarla ilgilenmesi, ilk kez birinden böyle bir şey görmek, bilmiyorum, çok tuhaf hissettirdi." Bunu olumlu anlamda söylediği, yüzünden de belliydi zaten. "Bu arada Şura ile hiç konuştun mu?" diye merakla sorduğumda başını iki yana salladı ve "Telefonlarını sessize aldılar muhtemelen. Bu akşam deneme yapacaklardı ya..." dediğinde tekrar kıkırdadı. "Bence sabah görünce döner o."

Umarım başarılı olmuşlardır, demekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Biz sohbetin en tatlı yerindeyken "İyi akşamlar," diye bir ses duyduk ve arkamıza doğru baktık. Gelen Betül'dü, Ümran'ın

kardeşi. İkimiz de şaşkınlıkla ona bakarken "Betül," dedim merakla. "Bu saatte ne işin var senin burada ablam? Geç değil mi?"

Bize doğru yaklaşıp oturduğumuz yere ellerini dayayarak "Hastaneden geliyoruz," dedi. "Yangını söndürürken babam elini yaktı da, öyle bir baktırdık. Sizi görünce de bir uğrayayım dedim. Geçmiş olsun bu arada." Mihriban hiçbir şey demeden duruyordu. Turan'ı sevdiği ortaya çıkınca herkese karşı mahcup hissederken en çok da Ümran'ın tarafına karşı çekiyordu bu mahcubiyeti. Onlarla aynı ortama pek denk gelmemeye çalışıyordu.

"Sağ ol, ablacığım. Size de geçmiş olsun. Bir şey yok, değil mi? İyi mi baban?" Gözlerini devirerek "Ay iyi, Mahru abla," dedi hoşnutsuz bir şekilde. "Hatta utanmasa, elini yaktığı için göbek atacak. Yangına müdahale ederken eli, kolu yanan birkaç kişi daha var. Çakır abi, hastanede hepsine özel bakılsın demiş. Görsen ufacık yanık ama Çakır abinin eli bol keseden..." deyip elini salladı. "Check-up falan yaptıracakmış yarın babam. Çakır abi, kim ne istiyorsa yaptırsın, detaylı bakılsın demiş. Bir de eve bir dünya erzak falan göndermiş, e tabii para da. Babamdan keyiflisi yok yani."

"İyiyse sorun yok, yaptırsın," dedim tebessümle. "Hem detaylı bir muayeneden geçmiş olur." Betül yine de, yaptığı yardımdan böylesine karşılık alıp reddetmeyişinden sebep babasına kızıyordu sanırım. Mihriban'a dönerek "Mihriban abla," dedi belli belirsiz bir sesle. "Ben aslında biraz da seni görünce gelmek istedim. Bir şey diyecektim sana."

Oturduğumuz bankı tutan ellerini çekmiş, parmaklarıyla oynamaya başlamışken Mihriban da bir hayli gergindi. "Abla, ben seni geçen gün gördüm de biriyle buluşurken. Sonra kızlar evlenmek için görüşüyor falan dediler. Abla, görüşme..." dedi gözlerini kaçırarak.

Mihriban kadar ben de söylediklerinden hiçbir şey anlamazken Betül kendini suçlu gibi hissediyordu. "Yani istiyorsan görüş ama eğer Turan abiyi seviyorsan ve ablamdan dolayı ondan uzak duruyorsan yapma. Ben çok kez söyleyip söylememek arasında kaldım."

"Ne oldu, Betül?" dedi Mihriban da merakla.

Betül "Abla," diye tekrar konuşmaya başladı. Betül'ün kelimeleri, utangaçlığı ve Mihriban'a yaklaşımı çok samimiydi. "Sen ablamla yakınsın diye, Turan abiyi sevdiğinden sebep kendini suçladın durdun ama ablam Turan abiyi sevmiyordu. Hatta senin sevdiğini

de biliyordu," dediğinde Mihriban olduğu yerde dikleşti ve "Ne diyorsun sen, Betül?" diye sordu kaşlarını çatıp burnundan soluyarak. "Abla, siz ablamla çok yakındınız. Aslında bunu sana hiç söylemeyecektim. Bunun için de kendime kızıp yüzüne bakamıyorum ama arkandan konuşulanları kızlar söyleyince dayanamadım. O öldü gitti ama sen bunları, yaşarken duymak zorunda değilsin, Mihriban abla," dedi gözlerinin içine bakarak. Kelimeleri hâlâ titrekti ve tırnaklarıyla etini kazıyordu gerginlikten.

"Sen senelerce ablamla çok yakındın ve ablam seni bir noktadan sonra kıskanmaya başladı. Herkesin göz bebeği sendin. Herkesin istediği kızdın. Bizim evde bile senin adın sıklıkla anılıyordu. Ablamı seninle kıyaslıyorlardı ve ablam sana kendi içinde bilenmişti aslında. Sonra senin Turan abiyi sevdiğini anlayınca, daha sen anlatmadan gitti, Turan abiyi etkilemeye çalıştı. Başardı da. Sana da hiç belli etmedi olan biteni."

Mihriban duyduklarını idrak edemiyormuş gibiydi. Gözleri kayıyorken elini bana uzattı destek almak ister gibi. "Şa-şaka, değil mi?" diye sordu, hâlâ inanamıyormuş gibi. Elimi tutan eli buz gibiydi ve gözleri sürekli bayılacak gibi kayıp duruyordu.

"Betül, sen emin misin ablam?" dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ümran, Mihriban'a olan öfkesinden mi Turan ile birlikteydi yani?" Mihriban önce bana, ardından Betül'e bakarken Betül, "Abla, yani hiç sevmedi diyemem," dedi ablasını da yok saymak istemez gibi. "Zaten ablam Turan abiyi hep beğenirdi ama Mihriban ablanınki gibi bir sevme değildi onunki. Zaten o yüzden senelerce oyaladı Turan abiyi. Yok, kendi aramızda yüzük takalım falan... Aileleri hiç katmadı çünkü niyeti Turan abi ile evlenmek değildi. Önce Mihriban ablaya inadından başladı bu ilişki, sonra alışkanlığa dönüştü sanırım, ama ciddi bir niyeti yoktu ablamın. Hatta son dönemde başkası vardı. Ablam kendini bayağı kaptırmıştı. Ona gidecekti. Turan abiden ayrıla-"

"Kim?" diye bir anda yükselen sesle Turan, parkın arka tarafından, gözü dönmüş bir şekilde bize doğru gelirken yerimden nasıl ayaklandığımı bilemedim. "Kim lan, kim? Nasıl lan?" dedi deliye dönmüş gibi. "Nasıl oyundu her şey? Sen ne dediğini biliyor musun?"

Nefes alışverişleri değişmiş, sokağın ortasında çığlık çığlığa bağırıyordu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Nasıl önünde dur-

duğunu bilemedim. Benim ona yaklaşmamla birlikte kapıdaki korumalar da anında yanımızda bittiler. "Bırak lan," diye beni itmeye çalışsa da tekrar önünde durdum ve "Sakin ol!" dedim bağırarak. "Sen nereden çıktın şimdi?"

Arkama baktığımda Mihriban olduğu yerde ayaklanmış, eliyle yüzünü ovuşturuyorken Betül korkudan titriyordu. "İki saattir sizi dinliyordum," dedi Turan ve tekrar Betül'e doğru atak yaparak "Anlatacaksın lan bana her şeyi," diye boğazı yırtılırcasına bağırdı. Sokakta sesi o kadar çok yankılanıyordu ki herkes dışarı çıkmış, mahalledeki gençler Turan'ı zapt etmeye çalışıyordu. Bir yandan gelmeleri iyi oldu çünkü ben asla önünde duramayacakmışım gibi hissettim kendimi.

Onların dahi sakin olmasını istemelerine aldırış etmezken elini Betül'e doğru uzatıp "Kime gidecekti, söyle lan, kim?" diye bağırdığında Betül korkuyla bana doğru bakıp "Ben..." dedi titreyerek. "Bi-bilmiyorum," diyerek geri doğru kaçmaya başladı. O, eve doğru koşup gidince Turan da peşinden gitmek için atak yapmak istedi ve öfkesiyle onu tutan kalabalığı dahi zorladı. Mihriban'ın bıraktığım yerde kalıp tir tir titrerken ağladığını fark ettiğimde "Ulan, nasıl lan!" diyen Turan, olduğu yerde elini kafasına vurmaya başladı. "Senelerimi verdim lan ben ona. Nasıl oyundu lan!" dedi inanmak istemez gibi. "Kime gidecekti? Kim lan o?" diye Betül'ün gittiği tarafa doğru bağırırken, dönmüş gözleri Mihriban'a denk geldiğinde Mihriban da koşar adım eve doğru gitti.

"Hepiniz hesap vereceksiniz lan bana!" diye bağırdı Turan, Mihriban'ın arkasından. "Siktiniz lan hayatımı hepiniz." Dinmek bilmeyen öfkesiyle şimdi Turan, ben, onu tutanlar ve camlardan bizi izleyenler olarak kalmıştık. "Sakinleş," dedim o kalabalığın arkasından Turan'a sesimi duyurmaya çalışarak. Turan olduğu yerde önündekileri itip kakıyor, hatta bırakmaları için vuruyor, burnundan soluyordu.

"Abi, tamam," dedi içlerinden biri gür bir sesle, onu durdurmaya çalışarak.

"Hepsinin evini basacağım," dedi Turan haykırarak. "Bu gece hepsinin evini basıp her şeyi anlattıracağım. Kim lan o? Kim o?" diye gitgide kendi kendine yükselirken, önümdeki çocuğa "Götürün Allah aşkına," dedim yalvarır gibi. Olduğum yerde boncuk boncuk

terler dökmeye başladım. "Gerekirse bir yere kapayın, başında bekleyin ama sakın kimsenin evini basmasına falan müsaade etmeyin."

"Tamam abla, merak etme sen," deyip başlarını sallarken "Abi yürü, tamam, basarız abi, soracağız hesabını abi..." diye diye Turan'ın huyuna gitmeye çalışarak uzaklaştırdılar onu. Giderken bile hâlâ bağırıp duruyor, küfürler savuruyordu. Derin bir nefes alıp, günün yorgunluğundan ve yoğunluğundan başım çatlarken, evin önünde duran bir arabayla duraksadım. Oldukça lüks olan beni endişelendirecekken evin etrafındaki korumalardan hareket olmayınca bizden biri olduğunu anladım. Çok geçmeden benden genç bir çocuk arabadan inip benim tarafıma geçti. "Yenge," dedi arka kapıyı açarak. "Abim seni bekliyor." O sırada telefonuma düşen bildirim Çakır'dandı.

Çakır: Sevgilim, ben gelemedim ama seni bekliyorum.

Bir mesaja, bir arabaya baktım, sonra bir şey demeden, hazırlanmak için eve çıktım. Çünkü biliyordum ki tembihlenmişlerdi ve nereye gideceğimizi söylemeyeceklerdi, dolayısıyla uzun, siyah bir elbise giyip kot ceketimi üzerime geçirdim. Saçıma siyah bir bantla kocaman fiyonk yapıp bağladım ve hızla aşağıya indim. Ben arabaya bindikten sonra hızlıca hareket ettik. "Nereye gidiyoruz?" diye merakla sordum ama "Bilmiyorum, yenge," dışında başka bir cevap alamadım.

Çakır da geldiğimi öğrendikten sonra mesajlarıma cevap vermeyi bırakmıştı. Ufacık da olsa kötü bir şey olma ihtimaliyle panikle "Bir şey yok, değil mi?" diye sordum ama yine aldığım cevap "Bilmiyorum, yenge," oldu. İçimdeki sıkıntılarla beraber yarım saat kadar süren yolculuk havaalanında son buldu. Çakır beni özel bir jetin yanında bekliyordu. Üzerini değiştirmiş; siyah bir gömlek ve siyah bir kot giymişti. Merdivenlerin bitiminde beni beklerken jete doğru baktım. Hostes kapı girişinde gülümseyerek bana bakıyordu. Hiçbir şey anlamadım ve yavaş adımlarla ilerlerken "Çakır," dedim. Saçlarım rüzgârda uçuşurken, bir yandan onları zapt etmeye, bir yandan olan biteni anlamaya çalışıyordum. "Ne oluyor?" dedim ona sesimi duyurabileceğim bir yakınlıktayken.

"Uçuyoruz, sevgilim," dediğinde beni belimden kavradı ve kendine doğru çekti. Uçuşan saçlarımı kendi avucunun arasında toplar-

ken gözlerimin içine büyük bir aşkla bakıyordu. "Yeni evimize... Birkaç günlüğüne..." Yüzümde bir gülümseme vardı ama hâlâ anlayamamıştım. "Yeni evimiz?" dedim şaşkınlıkla.

"Dubai'de..." dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Kalbim heyecandan delicesine çarparken ağzım açık kalmıştı ve o beni daha da şoka uğratıyordu. "Dakikalar önce senin için alındı. Bir yavru evcil aslanımız da varmış sanırım..." dediğinde başını iki yana salladı, o da tam bilmiyormuş gibi. "Bir de epey hızlı bir araban varmış. Uzun zamandır, ne kadar hızlı gittiğini test etmemiştik, değil mi?" Kelimelerim tükendi, nefes almayı unuttum. Deli gibi çığlık atıp nasıl boynuna atladım, bilmiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp kahkahalar atmaya başladım ve hemen ardından boynuna sıkı sıkıya sarıldım. Beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kestiğinde kendi etrafımızda döndürdü. Eteklerim uçuştu, sarhoş olmuşum gibi hissettim. "Sen harikasın, harikasın..." diye mırıldanırken o da benimle eş zamanlı olarak "Farklı bir ülkede birkaç gün geçirelim istedim," dedi. Jete baktıkça, kollarında olduğum adamı hissettikçe delirecek gibi olsam da hastanedeki babam aniden aklıma düşünce geri çekildim ve yüzüm düşerken onunkinin de düşmesini izledim. "Ne oldu?" dedi kaşlarını çatıp, endişeyle.

"Babam..." diye mırıldandığımda bu kaygımı da giderdi ve "Halanlarla konuştum," dedi. "Bizim yokluğumuzda özenle ilgilenecekler. Meyhane için iki ekip birlikte çalışmaya başladı. Biri bıraktığında diğeri devam edecek, hiç durmadan çalışılacak. Eftelya abla için Turan, Tilki, Kanca ilgilenecek. Kapısında da biri var, Kulaksız eğer gelmeye kalkarsa diye."

Her şeyi planlamıştı, her şeyi. Halamların da bu özel ilginin karşılığını fazlasıyla aldığına emindim. Gözlerim dolu dolu oldu, sanırım ilk defa heyecandan ağlayacaktım. O da bu heyecanım karşısında başarmış olmanın mutluluğuyla "Şimdi, sevgilim," dedi ve bacaklarımın altından geçirdiği eliyle beni bir anda kucağına aldı. Merdivenleri çıkmaya başladığında, hostesin sahte gülümsemesi bizi böyle görünce daha da derinleşmişti. "Biraz nefeslenelim mi birlikte?" Uçuşan saçlarım onun boynuna dökülürken dilimi yutmuşum gibi başımı salladım ve "Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Daha birkaç saat önce, keşke birlikte kalsak diye geçirmiştim içimden. Sen müneccim misin be adam?" Hayrandım ben ona.

Merdivenler bitip içeri girdiğimizde bana doğru yanaştı ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak, ikimizde de bir gülümseme varken "Hayır," dedi beni mest etmek ister gibi. "Çok âşığım."

Gecenin bir yarısı, sabaha varmak üzereyken kapı kapandı ve biz onca yorgunluğu ardımızda bırakıp, yine birbirimizde nefes almak için yeni bir ülkeye doğru yol aldık.

11. BÖLÜM

Eğer sevdiğiniz bir insan yanınızdaysa ve siz tüm şartlara rağmen ona sıkıca sarılma fırsatı buluyorsanız bu, hayatın size verdiği en büyük ödüldü. En büyük ödülümdü benim Çakır. Onun mavileri arasına sıkıştırdığı cenneti, benim huzur bulduğum tek yerdi. Şimdi o, gözlerinin içine bakarken öldüğüm cennette bana yaşamam için yeni alanlar yaratmıştı. Cennetini taşırmış, ikimizi de içine alarak bize bambaşka bir dünya kurmuştu. Yol boyunca gittiğimiz yerlere odaklanacağımıza, yaşadığımız sıkıntıları geride bırakacağımıza söz vermiştik.

"Çok güzel," diye mırıldandım. Beyaz taşlı merdivenlerin başında durmuş, hayranlık dolu bakışlarla etrafı izliyordum. Herkesten, her şeyden uzakta, bizim için hazırlanan evin bahçesindeki havuz ve etrafındaki yüksek palmiyeler gerçekten göz alıcı bir güzelliğe sahipti. Bakışlarımla palmiye ağacının yüksekliğini takip ederken hafifçe geriye düştüm. Çakır, kollarını hızlıca belime dolayarak bedenimi göğsüne çekti. "Hep kal böyle," dedi. Neşeli sesindeki izler, ılık nefesleriyle birlikte saç tutamlarımın arasına doluştu. "Hep benim kucağıma düş." Sesinde oluşan yoğunluk dudaklarımı ısırmama neden olurken sözlerini, saç diplerime dudaklarını bastırarak tamamladı. Tebessüm ettim. İleriye doğru attığı adımlarında başını öne eğmiş, yüzünde belirgin bir gülümseme vardı. Öyle sevdim ki bu anı, bu huzuru... Hep bu zaman diliminde kalmak istedim. Çakır'ı takip eden adımlarım, tüm sorunlarımızı ardımızda bırakacağımız evin kapısına geldiğinde kapı, iç taraftan ardına kadar açıldı. Yüzünde naif bir gülümseme ile bizi karşılayan, üzerindeki kıyafetlerden anladığım kadarıyla burada kalacağımız süre boyunca bize yardımcı olacak hizmetli kadın kırık bir Türkçe ile "Hoş geldiniz," diyerek, eliyle evin içerisini işaret etti. Yardımcı kadının bir isteğimiz olur diye bekledi-

ğini gösteren bakışlarına karşılık Çakır, *"Emret, yerine getireyim."* diyen gözlerle bakıyordu gözlerime. Bu hâli otuz iki diş gülümsememe neden olmuş, neşem Çakır'a da bulaşmıştı. İçeri doğru adım attığımızda arkamdaki kadına doğru bakarak Çakır'a döndüm. Sorgulamamı anlamış olacak ki "Halima," dedi elini belime koyup, yönümüzü kadına doğru çevirerek. "Burada olduğumuz süre boyunca bize eşlik edecek. Türkçesi anlaşabileceğiniz kadar iyi."

Yüzümdeki hafif bir tebessümle "Memnun oldum," dedikten sonra "Ben de, Mahru Hanım," dedi kırık bir Türkçeyle. Adımı bilmesinden dolayı bir an şaşırsam da "Ali," dedi Çakır bana dönerek. "Benim Türkiye'den arkadaşım. Yıllar önce işleri sebebiyle buraya yerleşmişti. Aslında bir iki hafta önce konuştuğumuzda bizi davet etmişti buraya. O yüzden hiç başka ülke düşünmedim. Evli, bir de çocukları var. Seninle tanıştırmak istiyorum."

Gözlerimin içine öyle istekli bakıyordu ki hayır demek imkânsızdı. Ben başımı sallayınca yüzünde tebessümle konuşmaya devam etti. "Bizim için bu evi satın alan da o. Kendileri de hemen yan tarafımızda oturuyor zaten. Halima onların yardımcısıydı, yalnız birkaç günlüğüne bize eşlik edecek."

Yaptığı kısa açıklamaların ardından "Hemen kahvaltı mı etmek istersin?" sorusuna eşlik eden gülüşü, "Yoksa önce duş mu almak istersin?" derken bariz bir şekilde, benim de anlayacağım bir imaya dönüşmüştü. "Duş," dedim yalın bir ses tonuyla bakışlarımı gözlerinden kaçırarak. Onun gözlerindeki derin denizlerde boğulmamak adına bakışlarım evin içini inceler gibi gezindi durdu. Uzun sütunların etrafından dönen yuvarlak, evin içi gibi bembeyaz bir merdiven vardı. Duvardaki geniş tablolardaki manzara çizimleri cennetin yansıması gibiydi. Çakır, bakışlarımı yeniden gözleriyle buluşturmamı ister gibi bileğimin üzerindeki parmaklarını hafifçe sağa sola hareket ettirerek "Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu, aynı ima dolu sesle.

"Hayır," derken gözlerimi kısmış ama yüzümdeki gülümseye engel olmayı başaramamıştım. Avuç içerisindeki bileğimi, havalandırarak "Acele et o zaman," dedi, gülümseyen dudaklarından bileğimin üzerine bıraktığı ıslaklığın hemen ardından. "Yapacağımız çok şey var. Hiçbirine geç kalmak istemem." Yüzüme yerleşen gülümseme eşliğine birkaç adımla merdivenlere doğdu ilerlediğimde

Çakır, anlayamadığım kelimelerle, bize yardımcı olacak kadına bir şeyler söyledi. Bana eşlik etmesini söylemiş olmalıydı ki kadın, basit bir el işareti ile merdivenleri göstererek benden önce adımlamaya başladı. Onu takip etmeye başladığımda Çakır'ın dikkatli bakışları hâlâ üzerimdeydi. Omzumun üzerinden geriye dönerek bir çocuk edasıyla dudak büzdüm. Aslında tam da bu anlarda çocuk gibiydim; nazlı ve biraz şımarık.

"Mahru..." dedi kendine seçtiği o yumuşak tonda. Tüm o sert duruşuna rağmen adımın dudaklarından nahif bir şekilde dökülmesini çok seviyordum. Başımı hafifçe yana eğip ona veda eder gibi el salladığımda nazıma sesli bir gülümseme ile karşılık verdi. O dimdik duran bedeni bir benim için sarsıldı. Ben bir onun için kendimi böylesine teslim ettim. Yardımcı kadının evin üst katını kısaca tanıtıp yanımdan ayrılmasının ardından kısa bir duş alarak banyodan ayrıldım. Saçlarımdan sızan su damlaları, üzerimdeki bornozda dalgalı izler oluşturuyordu. Hava öylesine sıcaktı ki saçlarımın birkaç dakika içinde kuruyacağını düşündüm. Oda bir hayli büyüktü. Yine aynı beyazlık bürünmüştü her yana. Çarşafların yeni değiştirildiği de kokusundan belliydi. Birkaç adım atarak etrafıma bakındım. Yatağın hemen yan tarafında aynadan ibaret olan ve tüm duvarı kaplayan bir dolap vardı. Düşüncemi doğrulamak için kapakları araladığımda yüzümde bir tebessüm oluştu. Dolap çeşit çeşit kıyafetlerle doluydu. Çakır her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Birkaç saatte bile o kadar çok şey hazırlamıştı ki... Dolaptaki kıyafetleri kısaca inceledim; çok zevkli birinin seçtiği aşikârdı. Arkadaşının eşi ilgilenmiş olmalıydı bu detaylarla. Bu sıcak havada üzerime en uygun olacağını düşündüğüm bir askılı, üzerine bol gelen turuncu bir bluz, altına ise oldukça ince kumaşlı bir beyaz pantolon giydim. Aslında şort da denilebilirdi buna, kalçamın iki karış altından sonra kumaş tenimi gösterecek bir softluğa sahipti. Tahmin ettiğim gibi saçlarımın dip kısımları kurumaya yüz tutmuştu, uçlarından damlayan bir iki damla da son demlerini yaşıyordu. Omuzlarıma düşen damlaların verdiği ferahlığı kesmeyi göze alarak saçlarımı hemen tepemde sıkıca topladım. Tam karşımda duran geniş aynadaki aksimden duyduğum memnuniyetle adımlarımı odanın çıkışına yönelterek merdivenlere doğru ilerledim. Bu sanki bir rüyaydı da ben her an uyanacakmışım gibi her anını dolu dolu yaşamak istiyordum.

Çakır üzerini değiştirmiş, beyaz bir pantolon ve gözleriyle oldukça uyumlu duran mavi bir tişört tercih etmişti. Çok güzel görünüyordu... "Çok güzel-" dedim ağzımın içinde dönen kelimeleri sekteye uğratarak, ani bir karar değişikliği ile bakışlarımı masaya çevirdim. "... Görünüyorlar." Yıllarca unutamayacağım gülüşü dağıldı kulaklarımda. "Sen de öyle," dedi sesindeki yoğunluğu hiç kaybetmeden. "Çok güzel görünüyorsun."

Ben son basamağa erişene kadar o, merdivenin yanında bitivermişti ama tek değildi. Gözüm arkasından gelen yavru aslana takılınca ve o, gözümün takıldığı yere odaklanınca aslanı eline alarak bana doğru uzattı ve "Mia..." diye tanıttı başını okşayarak. Ellerini Çakır'ın ellerinin üzerine koymuş, bana sessizce bakarken çok da sıcaklık hissettiğimi söyleyemeyecektim.

"Bu sahiden nereden çıktı?" diye sorduğumda "Ali..." diyerek Mia'yı yere bıraktı. Fakat Mia gitmeyip Çakır'ın bacaklarının arasında dolanmaya başladı. "Onun aslanlarından biri. Burada aslan zenginlik göstergesiymiş. Kendisinin de hayvanlarla arası çok iyi olduğundan sahiplenmiş. Biz de bu deneyimi yaşayalım istemiş. Dolayısıyla biz buradayken bize eşlik etsin diye göndermek istedi. Ben de senin için olur dedim. Sevmedin mi?"

"Çakırcığım," dedim bana uzattığı elini tutarak. Adımlarımı bile korka korka ileri doğru atarken, Mia çok şükür ki bizden uzaklaştı. "Vahşi bir hayvandan bahsediyoruz farkındaysan. Hem zaten biz burada temelli kalmayacağız. Bence onu Ali'ye geri versek bize kırılmaz."

Elini elime koyarak beni masaya doğru yöneltti, "Sen öyle diyorsan," dedikten sonra bir sandalyeye oturdu. Hemen yanında benim için çektiği bir sandalyeye yerleşerek "Anlat bakalım," dedim heyecanlı bir ses tonuyla. "Gün içindeki planların neler?"

Mutlaka yapmıştı bir plan. Bundan emindim. Emin olmadığım şeyse bana anlatacak olmasıydı. Ağzına attığı bir parça peyniri yuttuğu ilk anda kaşlarını aheste bir biçimde havalandırarak düşüncelerimi doğruladı. "Sürpriz," dedi biraz sinir bozucu bir tavırla.

"İyi bakalım..." dedim beklediğim tepkisi karşısında. "Eğlenceli vakit geçirmezsem huysuzlanırım, ona göre."

"Eğlendiririm..." dedi büyük bir öz güvenle. Kıkırtılar eşliğinde masadaki telefon gözüme takıldı. "Babam..." deyip ağzımdaki lok-

mayı zar zor yuttum ve masanın üzerindeki telefonumu alarak onu direkt görüntülü aradım. Çakır ise bir hayli rahat şekilde yemeğini yiyordu. "Yol boyunca sayısız kez aradın, güzelim," dedi lokmasını yutarken. "İyi olduğunu da gördün."

Evet, yol boyunca onu da Eftelya ablayı da birçok kez aramıştım. Birkaç çalışın ardından telefonun açılmasıyla "Baba," dedim gülümseyerek. "İyi misin?" Yatakta uzandığı, ekrandan belli oluyordu. Üzerinde yeni olduğunu düşündüğüm bir pijama takımı vardı ve arkada halamlar bir koşuşturma hâlindeydi. "İyiyim, kızım," dedi babam gülümseyerek. "Halanlar burada, sağ olsunlar. Sürekli yedirip içiriyorlar. Siz vardınız mı?" Ses tonu, yüzüne gelen renk, her şey gayet iyi duruyordu. Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra "Hadi, beni düşünmeyi bırak o zaman. Tatilinin tadını çıkar," dedi.

Çakır elindeki çatalı bırakıp ağzındaki lokmayı çevirirken beni izlemeye devam etti ve babama hak verir gibi telefonu gösterdi. Sayısız aramalarım ve sürekli aldığım aynı cevapların ardından "Peki," dedim sadece. "Ben yine daha sonra ararım seni." Kurduğum cümleyi çok fazla aramamdan sebep kısık bir sesle dile getirirken babam telefonu kapattı, Çakır kahkaha attı. "Gülme!" dedim sinirle. Çatalını alıp benim tabağıma uzanırken "Hadi ye," dedi. "Çıkalım ondan sonra."

-MİHRİBAN-

Birçok kez aklımla kalbim arasında kaldığım zamanlar olmuştu gündelik yaşamımda. Ben her seferinde kalbimin dediğini yapmış, çoğu kez istediğim sonuca erişmiştim. Ama bu çok farklıydı. Daha önce hiç içine düşmediğim bir durumdu. Acemisi olduğum bir konuydu. Gerçi gönül işlerinin nasıl yürüdüğüne dair bir fikrim de yoktu. Aşk bir kere olandı benim nazarımda, sevgi ise daha çabuk oluşan ama en kıymetli olandı. Turan, ilk aşkım olsa da Ferdi'nin hissettirdiği saygı, sevgi ve güven hissini hiçbir zaman verememişti bana. Üstelik ona kırgın olan yanım hiç de düzelecek gibi değildi. Düzelirse kendime olan saygımı kaybederim hissi de cabasıydı. Bunca karmaşanın üstüne bir de, yıllardır kardeşim bildiğim insandan bıçak ye-

diğimi öğrenmiştim. Allah biliyor, göçüp gitmiş insanın arkasından dünyalık şeyleri dert edip ah etmek istemesem de hissettiklerimin ve yaşadıklarımın ağırlığında kaldığım şu günlerde yüreğimden geçişine engel olamıyordum. Aklım ve kalbim dostluk savaşında da bir yarış hâlindeydi yani. Gerçi dost diyebilmek için dostluk görmek gerekirdi. Ben ki yıllardır kendi kendimi yediğim şu gönül meselelerimden sebep pişmanlıktan geberirken, meğer dost bildiğim, en büyük kazığı atmıştı bana. Bana attığı yetmemiş, bir de Turan'ı...

Tüm yaşanılanlardan sonra hâlâ kendi öfkemle birlikte onun da üzüntüsünü, öfkesini dert ettiğim için kendime sövdüm. Aklım karmakarışık olan bu düşünceler arasındayken elimi alnıma vurarak susturmaya çalıştım içimdeki sesleri. Hepsi ayrı bir dertti, ayrı bir sorundu. Derin bir nefes alıp yeni hayatıma doğru yol alırken adımlarım hiç de yavaş değildi; sağlam, hızlı ve kararlıydı. Evet, yeni hayatıma yeni bir yol alıyordum. Ben yaşanılanlara, yaşatılanlara, arkama bakınca gördüklerimden sonra bir karar vermiştim. Aşk bir kere olabilirdi ama sevgi ömürlüktü. Saygı, sevgi, güven; aşkın o sancılı sürecinden daha çekiciydi, huzurluydu. O yüzden ben geçmişimi ve geçmişimdeki hissettiklerimi arkamda bırakarak Ferdi ile yeni bir hayat kurmak adına bir adım atmıştım. Evdekilerle konuşmuş, Ferdi ile evlenmek istediğimi söylemiştim. Hiç değilse bir nişandı ilk adımı. Başta şaşırsalar da zaten görüşmelerimi bu niyetle yaptığımı bildiklerinden kabullenmeleri kısa sürdü. Ferdi ile de konuşmuştum. O da ailesine bahsetmişti ve biz en yakın zamanı konuşmak, neyi nasıl yapacağımızı belirlemek adına buluşmaya karar vermiştik. Kalbimde garip bir his vardı, evet. Sancı desem değil, heyecan desem değil... Sanki o da iki his arasında gelgitlerdeydi. Mahallenin bayır yolunu çıkarken bir ses işittim ve kalbimin sancıyan tarafı kasıldı. "Mihriban," dedi dengelerimi altüst eden o ses. Nefes alışverişim hızlandı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Duymamaya, hissetmemeye çalışarak hızlı hızlı adımladım.

"Mihriban," dedi tekrar ve tekrar. Ben durmadıkça, ben bakmadıkça, ben konuşmadıkça varlığını belli etmek istercesine daha gür çıktı sesi ve en sonunda kolumdan kavrayıp önüme geçti. Nefeslerinin sıklığı artmıştı. Tam karşımda bana bakarken sıcak soluklarını yüzümde hissettim. "Mihriban, benim seninle konuşmam lazım," dedi kaşları çatılmış hâlde.

Sesinin tonu düşük olmasına rağmen kabaydı. Hep olduğu gibi kabaydı. Çatık kaşlar, aceleci tavırlar, fevri hareketler, hakaretler, kabalığa dair ne varsa onunla bütünleşmişti artık benim gözümde. "Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "Allah aşkına, çekil yolumdan. İşim gücüm var."

Koluna çarpıp yanından adımlarken gitmeme izin vermeden tekrar önümde belirdi. Onun umurunda bile değildi ama ben etraftan gözlerimi alamıyordum. Niyetim sessiz sakin, dikkat çekmeden uzaklaşmaktı. Zaten kendisi bir hayli dikkat çekmişti. "İşin o herifle buluşmak mı?" dedi aksi bir sesle. "Yok, meyve yollamalar, çikolata yollamalar..." Yüzünü buruşturur gibi bir şekle soktu. "Pişman olacağın şeyler yapıyorsun. İki gün sonra ayrılacağın adama ne ulan senin özelinden? Kim oluyor o?" dedi yükselerek. O böyle yükselip kendine bir şeyleri hak gördükçe benim sabrım taşıyordu. O da bunu anlamış gibi ilginç bir şekilde tonunu düşürdü ama kabalığı aynıydı. "Ona ayrıca geleceğim," dedi başını hızla sallayarak. Belirli bir noktaya dalan gözleri beni buldu ardından. "Seninle gerçekten insan gibi konuşuyorum," dedi "insan" kelimesini vurgulayarak. "Konuşacağız..."

Onu zerre dikkate almadan tekrar yoluma gidiyordum ki bileğimi kavradı ve beni yürütmeye başladı. "Bırak," dedim kolunu iterek. "Bıraksana beni. Nereye götürüyorsun?" Bağırıyordum, çağırıyordum ama beni duymuyormuş gibiydi. Görmezden gelip gidiyordum, önümde bitiyordu. Bağırıp çağırıyordum, yine etki etmiyordu. Turan, kendine beni oradan oraya sürüklemeyi hak görmüş gibi hareket edip dururken "Yeter!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım kolumu çekmeye çalışarak. "Bırak diyorum, anlamıyorsun. Nereye diyorum, cevap vermiyorsun. Bir de insan gibi diyorsun. Senin neren insan?" Öfkeyle kurduğum cümle duraksamasına sebep olmuştu. Başını bana doğru çevirdi. Ona olan öfkem, gözlerinde gördüğüm kadarıyla onu daha da delirtirken gördüklerimin aksine sakinlikle "Benim evime..." diye cevapladı.

İşte şimdi kalp atışımı kulaklarımda hissediyordum. Yüzüm alev alev yanıyordu. Ne tepki vereceğimi bilemezken bir an şaşkınlığın etkisiyle kaldıktan sonra arkasından adımlamış buluyordum kendimi. "Sen," dedim kesik kesik soluklanırken. "Saçmalamasana. Ne evi?"

Bileğimi geri çekmeye çalışmam zerre sonuç vermeyince etrafıma bakındım. Herkes bize bakıyor ama kimse tepki vermiyordu.

Muhtemelen Turan'a olan güvenlerinden kaynaklıydı. Benim rahatsız olduğumun da mı farkında değillerdi? Çırpınışlarımı görmüyorlar mıydı? "Bağıracağım," dedim yüksek sesle, gitmeyi reddederek. "Hemen beni bırakmazsan avazım çıktığı kadar bağıracağım."

Turan yüzüme bakmıyor, hızlı adımlarla ilerliyorken "Bağır," dedi hiç düşünmeden. "Bağır, Mihriban. Çok istiyorsan da bırakırım ama burada konuşurum," dedi ilerlemeye devam ederek. "Ben de bu sokağın ortasında bağıra bağıra konuşurum seninle."

Ev zaten çok uzak olmadığından kapının önünde bitivermemiz birkaç dakika sürmüştü. "Konuşmamız lazım sadece. Nerede olduğu fark etmez benim için. Bana anlatacakların, benden dinleyeceklerin var. Kız, bağır, çağır diye," diyerek kapıyı açtığında beni içeri çekti ve "En rahat yer burası," deyip kapıyı kapattı. Önümde Turan vardı ve kapıya yaslanmıştı. Sadece birkaç dakika süren şu durumda korkuyla çırpınan kalbimle "Tamam o zaman," dedim yüzüne bakmamaya çalışıp kapıya odaklanarak. "Nerede olduğu fark etmezse dışarıda," deyip yutkundum ve "Dışarıda konuşalım," diye tamamladım cümlemi yalvarır gibi.

O ise bana bir zararı olmayacağını göstermek ister gibi aramıza belirli bir mesafe koyarak "Ümran kiminle aldatıyordu beni?" diye sordu sakinlikle. İlk darbemi burada aldım sanırım. Afalladım ve birkaç saniye öylece kaldım. Beni buraya getirişinin tek sebebi yine Ümran'dı. Kızgınlığım, kırgınlığım, korkum, hepsi birbirine karışmışken "Ben bilmiyorum," dedim net bir ifadeyle. Ses tonum oldukça katıydı ve tahammülsüzlük içeriyordu artık. Gitmek için yaptığım hamleler yine onun tarafından bertaraf edilirken "Sen onun en yakınıydın," dedi bana inanmadığını belirtircesine. Çaresizliği, çırpınışları, bir yol bulamayışları gözler önündeydi. "Ben gittim," dedi kesik kesik konuşurken. "Kardeşine sordum. O da bilmediğini söyledi. Arası kiminle iyiyse gittim sordum. Gururumu hiç ettim, aldatıldığımı söyleyip sordum. Kimse cevap vermiyor amına koyayım," dedi benden medet umar gibi. "Ulan ben yıllarımı verdim. Ben sonrasında bile ihanet etmedim ona. Şimdi diyorlar ki başkası vardı."

Kırık dökük kelimeleriyle kendini gösterdi ve "Mihriban," dedi tükenmiş gibi. "Ben ne yapayım, Allah aşkına?" Medet umduğu insanın kendine faydası yoktu ki ona bir yol göstersin. "Turan, gerçekten," dedim çaresizlik dolu gözlerine bakıp tüm samimiyetimle.

"Gerçekten bilmiyorum. Bilsem yemin ederim söylerim. Hem sen de duydun, Ümran'ın bana yaptıklarını sen de duydun. Bana onca yaşattıklarından sonra söyler miydi böyle bir şeyi? Tek aldatılan sen değilsin ki. Ben de dostum sandığım insan tarafından senelerce aldatılmışım." İnandı. İnandığına memnun olmadı. Daha çok düştü omuzları. Üzüldüm ama onu teselli edecek ne dermanım vardı ne kelimelerim.

"Turan, artık vazgeç," dedim benim de omuzlarım düşerken. Bir kapının önünde aramızda bir iki adımlık mesafe varken tüm iplerin koptuğu o dakikalardaydık sanırım. "Çok zor, biliyorum. Sadakatle bağlı olduğun bir kadın tarafından aldatıldın. Üstelik hesap bile soramıyorsun çünkü karşında değil. Senelerini onun uğruna tükettin zaten. Şimdi bırak. Hayatına bak. Yeni bir yol çiz kendine, hiç olmamış gibi davranmaya devam et. Daha ne kadar zaman kendini onun uğruna paralayacaksın?"

Duraksadı ve gözleri sorgular gibi baktı. Bir umut ışığı yandı gözlerinde ve "Biz," dediğinde bu sefer kaşları çatılan ben oldum. Bundan öncesini düşündüm. Bunu ben söylemiş olsaydım ya da eskiden bu sözleri söylediğimde *"Kendine yer mi yapıyorsun?"* dercesine çıkışırdı ama şimdi küçük bir çocuk gibi parladı siyahları. Yine de bu, benim kararlarımı değiştiremezdi. İlk kez onun "biz" deyişini duydum. Ama benim nazarımda artık bir öneme sahip değildi. Ben ve o olmaktan öte geçemezdik artık.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben, biz diye bir şeyin olmadığını ve olmayacağını öğreneli çok oldu. Üstelik," dedim kızgınlıkla. Ona olan kızgınlıklarımın içinde kırgınlıkların da fazlaca olmasıydı en ağırı. Yüzümü buruşturarak gözlerinin içine baktım. "Bana sürekli olarak böyle davranıp, şimdi kandırıldığını öğrendiğinde hiçbir şey yaşanmamış gibi senden ve benden biz diye bahsetmen..." dedim tok bir sesle. "Bu, bu çok..." Doğru kelimeyi seçmeye çalıştım bu karmaşanın içinde. Devamında ona diyebileceğim çok şey vardı ama kötünün içinden en kötüsünü seçmek çok çok zordu.

O ise hepsini sahiplenmiş gibi bir hışımla bana doğru adım attı ve elleriyle bileklerimi tutup beni duvara doğru yasladı. Kalakaldım. Huzursuzluğumu belirten anlık reflekse derin bir soluk döküldü dudaklarımdan. Kendini biraz geri çekti ve "Biliyorum," dedi her

şeyi kabullenircesine. "Adi, şerefsiz herifin tekiyim ben. Biliyorum, Allah benim belamı versin. Ama Mihriban..." dedi yutkunup, zar zor gözlerimin içine bakarak. "Seni bana çok yanlış anlattı." Yeni bir şeyler duymanın verdiği şaşkınlıkla başım döner gibi olduğunda "Anlamadım," dedim zar zor.

"Bak, ben seni hiç sevmedim, yalan değil," derken bu gerçeği kaçıncı kez dile getiriyordu bilmiyorum. "Evet, sen herkesin göz bebeğiydin. Herkesin dikkatini çekiyordun. Herkesin dilindeydin. Gözüm kaymadı desem yalan olur..." Duyduklarımın hangi birine odaklanacağımı bilemezken o beni tutmasa ve sırtım duvarda olmasa yığılacağımı hissettim, o kadar ağır bir yük vardı sanki üzerimde. Midem bulanıyordu. Kaşlarım daha fazla çatıldığında "Hayır hayır," dedi yanlış anlayacağımı tahmin etmiş gibi. "Ümran ile birlikte değildik o zaman. Sadece konuşuyorduk. Benim bu bakışlarımı fark etmiş olacak ki bana senin hep, insanların gözüne girmek için böyle davrandığından bahsetti."

"Ne!" dedim kaşlarımı çatarak. Bir an odağını bozmuştu fakat hemen toparladı ve aceleci bir tavırla konuşmaya başladı. "Ümran'dan kim hoşlanırsa hemen onu kendine çekmek için annelerine yanaşıyormuşsun, herkese yardım ediyormuşsun. Bir tek o da değil, başkalarına da böyle yapıyormuşsun. Kimseye yüz vermeyip iyi kız rollerine bürünüyormuşsun ama arka planda her şeyi planlayarak hareket ediyormuşsun. Ben de..." dedi mahcup bir tavırla. "Buna inandım, bilendim. Sen benim gözümde baştan beri..." Gözlerini kaçırdı, cümleyi tamamlayamadı utancından ama ben devamını anladım. Dost kazığı da yemedim demezdim şu ömrümde. Hem de en afilisinden. Tükenmişlik dolu sahte bir gülümseme yayılırken dudaklarıma, "Hepinizden iğreniyorum," dedim beni tutan kollarını iterek. Avazım çıktığı kadar bağırırken "Bir daha..." dedim oldukça kararlı bir şekilde, elimi rastgele etrafa savururken. "Seni görmek istemiyorum etrafımda. Geçmişe dair hiçbir şey de duymak istemiyorum artık. Bir insan bir insandan ne kadar tiksinebilirse o kadar tiksiniyorum senden de ondan da. Senelerce hakkımda orada burada böylesine konuşan bir kadına izin verdiğin, bana söylemediğin için seni de, hakkıma giren kimseyi de affetmiyorum. Diliyorum ki herkes hak ettiğini her iki tarafta da çeksin."

Turan bu sözlerimi kabullenmek istemiyormuşçasına "Ne olacak peki?" diye sordu öfkeyle. "Gidecek misin benden? Evet, bir şeyler oldu ama ben dolduruşa getirildim, ben kandırıldım. Üstelik pişmanım ve telafi etmek istiyorum. Bana her istediğini yap ama benden gidemezsin, Mihriban. Gitme," dedi daha düşük bir tonla. Lakin benim bunları duymaktan da midem bulanıyordu. Oldu, yaşandı ve bitti, hadi devam edelim denmesi haksızlık, saygısızlık ve gurursuzluk gibi geliyordu.

"Ben sende değilim," diye bağırdım. "Ben uzun zamandır sende değilim, Turan. Ne senden gitmesi? Kandırılmasaydın, inanmasaydın, sorgulasaydın, Turan. Şimdi gelmiş, gitme diyorsun." Alay dolu bir gülümseme çıktı dudaklarımın arasından. Sonra bu konuşmanın gittikçe saçma bir hâl aldığını ve gereksiz olduğunu fark ettim ve "Bitti," deyip kestirip attım. "Duyacaklarımı duydum, söyleyeceklerini söyledin, söyledim ve bitti. Bir daha seninle muhatap olmak istemiyorum. Benim burada..." dedim etrafa bakarak. "Ne işim var? Ben evleniyorum, Turan..." dediğimde sarsıldığına şahit oldum. O niyetle dememiştim aslında, olanı dillendirmekti niyetim. Fakat onun büyüyen göz bebekleri ve gerginleşen çehresi, beklemediği bir şeyi duymuş olmanın göstergesiydi. "Ben evleniyorum," dedim aynı düz tonlamayla devam ederek. "Ferdi ile şimdi isteme zamanını konuşmak için gidiyordum üstelik. Bitti. Ben yolumu çizdim. Bir daha karşıma çıkma."

Nefes alışverişleri arttı, hızlandı. Az önce mahcubiyet duyan o adam gitti ve yerine kaybetmekten tedirgin ve ne yapacağını bilmez biri geldi. Bana doğru adımlayarak tekrar kollarımı tuttuğunda "İzin vermem," dedi kararlılıkla. "Mihriban, bu kadar kolay değil," derken biraz daha yanaştı bana.

Yalvarır gibi kısık çıkıyordu ses tonu. Ellerinin titrediğine şahittim. "Kızgınsın sadece," dedi gözlerini kapayıp, buna kendini inandırmak ister gibi. Hafif dokunuşlarla alnını alnıma vuruyor ve beni de inandırmak istiyor gibiydi. "Biliyorum, hiç kolay değil ama bizim zamana ihtiyacımız var. Bırak, seni ikna edeyim," diye devam etti. Başımı iki yana sallarken "İstemiyorum," dedim. Gözleri hafifçe aralandı ve "Beni seviyorsun," dedi titrek sesiyle. Göz bebeklerinin içi titriyor, bir umut arıyorken elleri yüzümü kavradı ve bana doğru yanaştırdı yüzünü. "Seni seveceğim," dedi başparma-

ğıyla boynumu okşarken. "Söz veriyorum. Çok seveceğim. Sadece bekle beni. Gitme, Mihriban. Bırak, hazmedeyim ve geleyim sana, ne olur. Sonra köpek et beni ama ne olur bekle." Boynumu seven parmağıyla biraz daha yaklaştı. Yapacağı şeyi anladım, kollarını tuttum. Tam dudakları dudaklarımın üstündeyken "Yapma," dedim yalvarır gibi. İçimdeki karmaşık duygular beni ağlamaklı bir hâle büründürüyordu. Bu benim ilkimdi ve ben onda kaybolsun istemiyordum. Durdu ama kendini geri çekmedi. Gözlerim kapanmadan önce son gördüğüm, onunkilerin de kapalı oluşuydu. Öpmedi ama "Konuş," diye fısıldadığında dudakları dudaklarımın üstünde hareketlendi. Olduğum yere mıhlanmış gibi, uyuşmuş bacaklarımla tek bir adım atamıyordum.

"Sevme beni," dediğimde "Seveceğim," diye karşılık verdi. "Seni sevmemek mümkün değil. Mümkün olmadığı için böyle yalvarıyorum ya zaten." Öpüşmüyorduk ama dudaklarımız eş zamanlı birbiri üzerinde hareketleniyordu. Bu durum saçmaydı, çok saçmaydı. "Ben seni sevmiyorum," dedim zar zor. "Turan, lütfen..." derken gözümden bir damla yaş aktı, ikimizin dudakları arasına bulaştı. "Lütfen, artık uzak dur benden, ne olur," dediğimde kaçıncı damlaydı bu, sayamadım. "Dengemi bozuyorsun. İstemiyorum. Gelmesen, görmesem her şey daha kolay olacak. Ne olur..." Kolunu tutan parmaklarım titremeye başladığında sessiz bir fısıltıyla tekrar "Ne olur," dedim ve o, zar zor, dudaklarımdan duyduğu son kelimelerle, büyük bir kırgınlıkla geri çekildi. Sonra tekrar yanaştı ve bu sefer dudaklarını sürttü dudaklarıma. Söylediklerim silinsin, yaşlar yok olsun diye. "Ne olur..." dedim tekrar ve ikinci bir hayal kırıklığıyla geri çekildi. Yüzü ellerimden zorlukla ayrılırken saç tutamlarıma dokundu bile isteye, geçip giderken. Sanki ne kadar çok temas etse o kadar çok iz kalacaktı onda. Sonmuş gibi ama son olmasını da kabul edemiyormuşçasına. Gözlerim yavaşça aralandığında bir iki adım geri attı ve sadece kendini bana teslim etmiş gibi hareket etmemi bekledi. İstediği kalmamdı belki, onu sarmam ya da... Ellerimle olmasa da kelimelerimle dokunmamdı ama hiçbirini yapmadım. Derman bulduğum son gücümle, bir daha karşılaşmamak ümidiyle ama karşılaşacağımızı da bildiğim gerçeğiyle kendimi evden dışarı attım.

-MAHRU-

Aslında önceliğimizin safari olacağını düşünürken bugünkü planlarımızın içinde AVM gezileri ve tekne gezintisi vardı. Gittiğimiz yerlerden birkaç parça kıyafet ve teknede ihtiyacımız olan şeyleri aldıktan sonra devasa bir tekneyle aşçı, kaptan ve sadece ikimiz açıldık. Devasa boyutlarda binaları bırakıp serin, duru sulara attığımızda kendimizi, "Sevdin mi?" diye sordu. Omzuma düşen başını, belime dolanan kollarını ve her kelamında dudaklarından sızarak rüzgâra karışan saç tutamlarımın arasına doluşan ılık nefesini onun tahminlerinden bile çok seviyordum.

"Sevdim," dedim dolu dolu. Bakışlarım önümdeki denizin duru sularında gezinse de gördüğüm her mavi bana onu hatırlatıyordu. Belime doladığı bir elini çözerek iri parmaklarını teknenin korkuluk kısmına yasladı. "Korkuyor musun sen?" dedi. İleriye doğru attığı adımında bedenim onun bedeniyle birlikte teknenin ucuna çekildi. "Hayır," deyip elimi onun belime doladığı elinin üzerine bastırdım. Biraz midem bulanıyordu. Deniz tutmuş olmalıydı ama bunu Çakır'a söylemek istemedim. Fakat o beni o kadar detaylı inceliyordu ki yüzümün renginden, sesimin tonundan, kasılan bedenimden ters giden bir şeylerin olduğunun farkındaydı. "Acaba," dedim konunun dağılması için. "Sen her fırsatta bana yaklaşmak için an kolluyor olabilir misin? Hayır, şu anda bedenlerimizin arasında bir adımlık mesafe bile yok, farkında mısın?"

"Doğrudur," dedi keyifle beni onaylayarak. "Peki, sen bu durumdan rahatsız mısın?"

"Konuyu saptırma," dedim aynı gülümseme ile ona karşılık vererek. Sıcak nefesleri yeniden saç diplerime karıştığı anda sözleri, elimdeki telefonun titreşimi ile daha da alaylı bir hâle büründü. "Titriyorsun..."

"Çakır!" diye bağırdım sahte bir kızgınlıkla. "Dalga geçme benimle," derken sesimde oluşan dalgalı tını sözlerimin tam aksini ima ediyordu. Çakır'ın kulağımın dibindeki gülüşünü es geçmeye çalışarak, korkulukların yanından ayrılıp güneşlenmek için uzandım. Çakır da hemen yanıma geldi.

Şura: Hiç sesin çıkmıyor? Keyfin yerinde sanırım.

"Kim o?" diye sordu Çakır. Başını hafifçe öne çıkarıp, ekrana düşen mesajı okuma gayretiyle.

"Şura," dedim. "Neler yaptığımızı soruyor."

"Anlatılamaz de. Ayıp."

Dudaklarımdan kopan kahkaha ile başımı geriye savurdum. Şimdi saçlarım onun omuzlarında, en huzurlu anlarını yaşıyordu. Çakır'ın başını iyice boynuma gömmesi ile küçük bir huysuzluk yaşayarak yeniden öne eğdim başımı. Boynum ıslaklığına hayran olduğum dudaklar tarafından nazikçe okşanırken Çakır'ın dikkatinin telefonda olmamasından faydalanarak Şura'ya cevap yazdım.

Mahru: Öyle valla. Tekneyle açıldık şimdi. Sende durumlar nasıl? Esat ile keyfiniz yerine gelmiştir umarım...

"Esat ile ne olmuş?"

Bedenimi hafifçe yan çevirerek Çakır'ın gözlerine baktım. "Sen gizli gizli benim mesajlarımı mı okuyorsun?" diye çıkıştım. Kaşlarını aheste bir biçimde havalandırarak dilini damağında şaklattı. Keyfi oldukça yerindeydi. "Gözüm kaymış," dedi.

"Kaymasın," dedim gözlerinin içine bakarak. Elimdeki telefonun yeniden titremesi ile bakışlarımı Çakır'ın gözlerinden ayırdım.

Şura: Yok be, ne keyfi? Yani bir gelişme olsa da tamamıyla yok yani.

Mahru: Düzelir... Fazla kafaya takmamaya çalış.

"Belki de..." diyen Çakır'ın o alaylı sesiyle göz devirerek, yeni gelen alaylı sözlerini bekledim. Bu olayın da merkezinde olmasını istemiyordum aslında ama sözlerini, "Kulağım da duymuştur..." şeklinde tamamlaması ile kısa bir durgunluk yaşadım.

"Anlamadım," dedim kolları arasında sıkışan bedenimi yeniden ona çevirmeye çalışarak. "Nasıl kulağın duymuş, ne demek bu?"

"Ufak tefek sorunlar..." dedi bu kez daha ciddi bir ses tonuyla. "Ben de duydum Esat'tan bir iki-"

"Sus!" dedim dirseğimi hafifçe göğsüne çarparak. Bu konular bizim aramızda konuşacağımız şeyler değildi bence. Telefonun yeniden titremesi ile yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Çakır'ın da bildiği bu konuyu onun gözü önünde Şura ile konuşmak istemiyordum. Konunun değişmesini umut ederek açtım mesajı.

Şura: Denemeye devam...

Kestirip atmak için yazışmayı sonlandırmak istiyordum ama içime düşen bir merak ile yeniden parmaklarımı harekete geçirdim. Bugün bilmem kaçıncı kez teyit ettiğim şeyi Şura'ya da sordum.

Mahru: Babam nasıl? Bir sorun yok, değil mi?

Şura: Hayır, her şey yolunda. Çakır abi sağ olsun, eski düzenden bile daha iyi durumlar.

Merakım dinmişti ama bu kez de içime düşen huzursuzluk beni yoruyordu. Burası, babama yapılanlar... Telefonu cebime atarak Çakır'ın kolları arasında yavaşça döndüm. "Çakır gözlüm..." dedim, kollarımı boynuna doladım. Dudak kıvrımları aheste aheste yukarı çıkıp benim dudak kıvrımlarımı sevdi.

"Mahru'm..."

Kendimi yanlış ifade edip tatilimizin kötü geçmesini istemiyordum. Bu yüzden sözlerimi dikkatle seçmeye çalışarak "Çakır," diye yineledim fısıldar gibi. "Ben babam için senden yardım istedim ama bunları oradan gelen-"

"Mahru'm..." diye tekrar etti tıpkı benim gibi fısıldar gibi. "Ben senelerdir sana ne zaman oradan bir şey getirdim?" Bir elini saç tutamlarıma atmış, usul usul okşarken avuç içlerinden tenime bulaşan huzur sarıp sarmalamıştı beni. "Hepsi," dedi üstüne basa basa. "Buradaki tatil, babanın meyhanesi, senin için harcadığım her kuruş bizim paramızdan. Şirketten karşılanıyor hepsi."

Onun dingin mavilerinde huzuru buldum o an. Öyle derin, öyle duygu yüklü anlamlar vardı ki gözlerinde... Tam o gözlerinin mavilerinde boğulacağım anda elleri üzerimdeki pareonun kuşağını buldu.

"Mahru'm..." diye fısıldadı, kuşağı çözüp ellerini ince kumaşın üzerinden bel boşluğuma bastırarak. "Biraz ıslanmak ister misin?" Gözlerimin irice açılmasıyla hızlıca kaptanın bulunduğu bölmeye baktım. "Yalnız değiliz."

Tenimi ürperten bir gülümseme koptu dudaklarından. "Öyle değil..." Ama öyle olmasını ister gibi yoğundu ses tonu. "Biraz yüzeriz diye düşündüm ama sen başka türlü ıslan-"

"Çakır..." diyerek kestim sözünü. Avuç içimi çıplak göğsüne çarparak onu geriye itmek istedim ama o, aksine kolunu daha da

sıkı sardı belime. Bedenimi iyice göğsüne bastırıp saç tutamlarımın üzerine bıraktığı öpücüğün ardından nazlı bir edayla "Benimle yarış yapmayı kabul edersen yüzebiliriz," dedim. Oldukça keyif aldığını belli eden kahkahasıyla birlikte başını geriye attı. Boynunda benim için açılan yere bıraktığım öpücüğün ardından "Senin isteğin benim için emirdir," dedi o yoğun, içimde depremler oluşturan ses tonuyla. Onun elleri benim omuzlarıma uzanıp pareomun bedenimden sıyrılmasına neden olurken benim ellerim onun boynuna dolandı. "Ama öyle kuru kuruya bir yarış olmaz," dedim sınırlarını zorlayarak.

"Ne istiyorsun?" diye sordu merakla. "İddiaya mı gireceğiz?" Ben evet dercesine başımı sallasam da o olumsuz anlamda başını salladıktan sonra "Seninle iddiaya girmem," dedi net bir ifadeyle. "Çünkü zaten sen ne istersen ben yapmaya çoktan razıyım. Benim istediğimi de, eğer şartlarına uymuyorsa iddia bile olsa yapmayacağını biliyorum. O yüzden buna gerek yok."

"Ya..." dedim yüzümü buruşturarak. "Oyunbozansın. Güç gösterisi gibi düşün o hâlde. Bir meydan okuma?.." Bu makul bir seçenek gibi gelmiş olacak ki yüzünde öyle bir ifade oluştu. Yine de riske atmayarak "Oyunbozanlık yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Bilmem," dedi bedenimi aniden, hızla kucağına alarak. Bu hareketi midemdeki bulantıya kısa süre tehdit olmuş, kaşlarım çatılmıştı. Ama Çakır'ın "Cevabını öğrenmen için denemelisin," sözleri dikkatimi dağıtmış, kendimi toparlamaya başlamıştım. Teknenin uç kısmına geldiğimizde denizin dalgaları kulağa ne kadar hoş gelse de, o dalgalı hâli midemdeki huzursuzluğa da bir o kadar kötü geliyordu. Derin bir soluk aldım; biraz olsun ferahlamamı sağlıyordu. Bakışlarımı denizin dalgalı suyundan çekerek Çakır'ın mavileri ile buluşturdum. Bana âdeta mavi bir cennet sunmuştu.

"Yavrum," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Korkmuyorsun, değil mi?" Her nefes alışverişlerinde bedeninde dalgalanan kaslar, denizin dalgalı suyuyla boy ölçüşüyordu. Midemin bulantısını unutmuştum ama şimdi bu görüntü karşısında başım dönüyordu. "Hayır," dedim burnumu havaya dikerek. "Ben neden korkacağım, sen kork benden!"

Son sözlerimin üzerinden henüz saniyeler bile geçmemişken Çakır bedenlerimizi suyun serin sularına bıraktı. Kısa bir an telaşla çırpınarak bacaklarımı sıkıca Çakır'ın beline doladım. Onun neşeli

gülümsemesine zıt çıkan bir ses tonuyla "Acaba biraz nazik mi olsan?" dedim.

"İyi böyle," dedi ellerini kalçamın üzerine atarak. "Bazı anlarda sert olmak gerekir."

"Çakır..." dedim kıkırdayarak. "Yarıştan kaçmak için böyle oyunlar oynuyorsan, anlıyorum bak." Gülüşümün üzerine dudaklarını bastırarak uzun uzun öptü beni. Sanki o anda bedenlerimizi çepeçevre saran deniz tüm derdimizi, sıkıntımızı alıp dalgalarına karıştırarak uzaklara götürdü. Sadece güneşin ısıttığı bedenimize iyi gelmemiş, omuzlarımızdaki ağırlığı da almıştı denizin dalgaları. Bir biz vardık bu derin sularda. Bir bizim sevdamız dalgalanıyordu bu kıyılarda...

"Hadi," dedim hafiflemişlik hissiyle kendimi usulca geriye çekerek. "Alayım boyunun ölçüsünü." Ondan iyi olduğumu düşünmüyordum. Aslında yaptığım şey tam olarak, yenilgiden önce zaferi tatma çabasıydı. Çakır'ın belimden çözülen ellerinin ardından bedenim onun gözlerinin yansıması olan sularda dolandı. "Hazır mısın?" diye sordum sesimden okunan bir mutlulukla.

"Her zaman," diye cevapladı beni başka taraflara giden imasıyla. "İyi o hâlde," dedim, imasını es geçerek bedenimi dalgalı suyun üzerinde, tam Çakır'ın yanına çektim. "Başla!" diye bağırdığımda hiç ardıma bile bakmadan, hızlı kulaçlarla mavi suları yararak ilerledim. Benim bedenimin suyu dalgalandırması dışında kulaklarımda Çakır'ın bedeninin oluşturduğu dalganın uğultusu yoktu. Aklıma gelen ilk ihtimalle hareketlerimi yavaşlatarak suyun yüzeyindeki bedenimi geriye doğru çevirdim. Çakır, bakışlarımın ona dönmesinin ardından suyun üzerinde hareketsizce beklettiği bedenini harekete geçirerek kulaç atmaya başladı. Dakikalardır aynı yerdeydi...

"Ya, Çakır!" dedim. Ellerimi mavi sulara çarparak suyun iki yanıma sıçramasına neden oldum. "Oyunbozanlık yapıyorsun işte... Haksızlık bu." Hızlı kulaçlarının ardından hemen önüme geldiğinde ona konuşma fırsatı tanımadan "Ben kazanayım diye bile bile böyle yapıyorsun," dedim. "Yoksa sen kendine mi güvenmiyorsun?" Yüzünün iki yanından süzülen damlaları, avuç içini yüzüne sürterek saçlarına doğru itmesiyle dağıttı. Kısa kesim saçlarının arasına sızan parmaklarının ardından kolundaki damarlar suyun yüzeyine çıkmış, daha yarışa başlamadan yenilgiye uğratmıştı beni. "Bir daha sana

asla güvenmeyeceğim. Özellikle tembihlemiştim bir de," dedim. Tehdit dolu sözlerim onda panik yaratmış, "Hayır, hayır," diye çıkışmıştı. "Yeniden başlayalım o hâlde," dedi bir elini belime sarıp bedenimi bedeninin yanına çekerek.

"Tamam," diyerek verdiğim onayın ardından aynı anda yarışa başladık. Hiç olmadığı kadar hızlı kulaçlar atarak yarışta kalmaya çalışıyordum ama Çakır çoktan bedenimi ardında bırakarak aramızdaki farkı açmıştı bile. Yarışın sona erdiğini düşünerek hızımı kestiğim anda Çakır, olabildiğince bir güçle bedenini suyun dibine daldırdı. Birkaç dakika içinde çıkacağını biliyordum. Amacının beni korkutmak olduğunu bilsem de ona kanmıştım. "Hiç komik değil," diye seslendiğimde ses çıkmadı, Çakır da ortalıkta gözükmedi. Durduğum yerde etrafıma bakınırken bileğime sarılan elle birlikte benim de bedenim suyun derinliklerine ulaştı. Denizin dalgalı suyu etrafa yaydığı saç tutamlarımla birlikte nefesimi kesmişti. Çakır, ani bir saldırı ile dudaklarını dudaklarıma bastırarak kesilen nefeslerime can oldu. Avuç içlerimin altında, denizin dalgasıyla yarışan kaslarını okşadım, sevdim. Bedenlerimiz suyun yüzeyine çıkarken de ayrılmamıştı dudaklarımız. Hiç ayrılmasın istedim. Doya doya öptüm. Çakır, derin soluklar eşliğinde dudaklarımızı ayırarak alnını alnıma yasladı. Kısa saçlarından süzülen damlalar alnına düşüyor, usul usul bedenlerimizdeki yangını söndürüyordu. "Kazanan kim?" diye sorduğunda cevabı da kendi verdi. "Ben senin olmadığın her yerde mağlup oluyorum da," dedi nefesini yeni yeni toparlayarak. "Bir galibiyet sevinci yaşamam için ya sen başarmalısın ya da hep benim yanımda olmalısın."

Ellerimle omuzlarına tutunarak "Ne zaman ayrılabildim ki..." dedim fısıltı gibi bir sesle. "Yanında olmadığım zamanlarda bile hep..." Omuzlarındaki elim kalbine doğru kaydı ve serin sularla birlikte kaslı göğsüne dokundu. "Hep buradaydım. Bensiz girdiğin hiçbir savaş ya da yarış olmamıştır," dedim tebessümle. Öyle olduğunu doğrular gibi haklı bir tebessümle yüzü gülerken "Yüzelim mi biraz daha?" diye sordu. "Biz birlikte vakit geçirirken yemeğimizi hazırlarlar, sonra da eve döneriz."

"Olur," dedim uysal bir ses tonuyla. Tenimizi okşayan koskoca bir deniz vardı. Benim denize değen her bir hücremde onun mavileri

vardı. Şu koca dünyada zaman durmuştu, huzur bulan bir ikimiz vardık. Hep olsun diledim, hep biz olalım, hep bir olalım...

Yorgunlukla geçen saatlerin ardından eve gelmiştik. Ben duşumu alıp, Çakır'ı beklemek için aşağıya inmiştim. Mia tam karşımda, öylece duvara bakıyordu.

"Merhaba," dedim karo zeminde ona doğru ilerleyerek. Bir yandan delicesine korksam da bir yandan ona doğru gitmekten kendimi alıkoyamıyordum. "Mia," diye adı dilimden döküldüğünde bakışları bana doğru döndü. Pek de sevecen gözükmüyordu. Memnuniyetsiz bir tavırla bana doğru bakarken çok da yaklaşmamaya karar verdim, yanımdaki koltuğa yaslandım. Mesafeli bir şekilde iletişim kurmaya çalışmak en doğru olanıydı.

"Senin gibi vahşi hayvanların evcilleştirilmesine karşıyım ben," dedim ona destek olduğumu belirtircesine. Beni anladı mı bilmiyorum ama bence bana karşı bakışları yumuşadı. Hemen ardından yumuşamadığını belirten, desibeli kendi boyutunda olan bir kükreme sununca böyle olmadığını anladım. Olduğum yerde dikleşirken huzursuzlukla karşılık verdim. Zaten bir hayli sıcakken böyle gergin ortamlarda iyice terliyordum. İncecik elbisenin yakasını serinlik bulmak umuduyla tutup salladım ve az önceki kadar ılımlı olmayarak ses tonumu bir miktar yükselttim.

"Birkaç gün burada olacakmışız. Beni sevmemiş olabilirsin ama sana karşı bir adım atıyorum farkındaysan. Burada olduğum süreyi birlikte, anlaşabildiğimiz en iyi şekilde geçirirsek daha huzurlu olacağım. Bunun için de önce tanışmamız gerek," dedim. Birkaç saniye duraksayıp ciddi bakışlarımı onun üzerine diktiğimde en az benim kadar ciddi gözüktüğünü gördüm. "Ayrıca," dedim aksi bir sesle. "Çakır'ın yanında bana böyle davranmayıp o gidince hırçınlaşmanı çözemedim. Dişi bir aslan olabilirsin ama-" Ben cümlemi bitiremeden yattığı yerde ayaklandı ve bir aslana yakışır gibi ağır adımlarla ağzını açıp beni tehdit edercesine bana doğru yürümeye başladı. Tabii o kalkınca ben durur muyum, ben de kalktım ama onun yaptığının aksine, ona doğru değil, korkuyla geri doğru yürümeye başladım.

"Hayır," dedim parmağımı ona doğrultarak. "Tanışmadan, anlaşmadan bu kadar yakınlık olmaz. Hayır, Mia!" Ben ona doğru konu-

şuyordum ama o beni umursamadan bana doğru geliyordu. Korkum had safhaya çıkmış, arkamda görmediğim şeylere çarpıp ayakta durmaya çalışırken "Belki tanışmak için geliyordur," diyen Çakır'ın sesiyle hızla arkamı döndüm. İçim anında huzurla doldu fakat birkaç saniye duraksamama sebebiyet verdi. Kapı girişine yaslanmış, banyodan yeni çıkmış, belinde havlusuyla bana bakıyordu. Yüzünde uzun süredir görmediğim keyifli bir ifade vardı ve eli boynundaki dövmesinin olduğu yerin üzerinde dolanıyordu. Onu incelediğim sürede her şeyden kopmuş vaziyetteydim ki çıplak bacaklarıma değen ipeksi tüylerle kaskatı kesilip yumruklarımı sıkarak tiz bir çığlık attım ve hemen ardından Çakır'a doğru koşarak kucağına atladım. Direkt olarak belimi kavrayıp memnuniyetle ona gidişimi karşılarken benim ona doğru koştuğum sürede Mia'nın korkutucu sesleri daha da kasılmama sebebiyet vermişti. Kollarımı boynuna dolayıp tırmanır gibi üzerine çıkmaya çalışmama kahkahalarla karşılık verdi ama bence hiç de komik değildi. "Çakır," diye homurdanıp kaşlarımı çattım. Beline dolamaya çalıştığım ayaklarımla havlusunu çözmüş, Mia'nın üzerine düşürmüştüm. Yere baktığımda Mia'nın havlunun içinden çıkmak için çırpınışlarını gördüm. Çıktı da... Sonra o küçük ayaklarıyla o havluyla oynamaya başladı. Ben onu izlerken, kasılmış bedenimin gerginliği içinde huzursuz nidalarla yerimde kıpırdanarak, sıkı sıkı Çakır'ın boynuna tutunuyordum. "Bence bu," dedim Mia'ya bakıp aynı huzursuzlukla konuşmaya devam ederek. "Bu çok tehlikeli."

"Mahru'm," dedi, sesi keyifli ama bir o kadar da sıcaktı. "Bence şu an durduğun yer ondan daha tehlikeli."

İmalı ses tonu onca yorgunluğun peşine gelince ve hâlâ doyumsuzmuş gibi çıkınca "Çakır," diyerek göğsüne vurdum ve "Hadi gidelim," dedim kucağından yere atlayarak. "Bizi bekliyorlar, ayıp olacak."

Keyif dolu gülümsemelerle yukarı çıkıp üzerini giydi ve tekrar geri geldi. Elimi tuttuğunda kendi bahçemizden onların bahçeye doğru geçmiştik fakat üzerimde bir tedirginlik hâkimdi. Çakır da bunu hissetmiş gibi elini belime koydu ve parmakları yavaşça tenimi sıvazladı. Bahçelerimizin arasında bir kapı vardı. Bu hep var mıydı yoksa bize özel mi yapılmıştı bilmiyorum ama diğer bahçeye geçtiğimizde bizi çok tatlı bir çift karşıladı. Kadın minyon, kahve-

rengi saçlara sahip, ela gözlüydü. Maşa yaptığı saçları ve üzerine giydiği siyah elbiseden bizim için hazırlandığı belliydi.

"Çakır," dedi adam yüzünde gülümsemeyle bize doğru yanaşarak. Onun yaşlarında, esmer bir adamdı. "Hoş geldin kardeşim."

Çakır'ın belimi tutan eli gevşemiş, yerinden ayrılmış ve adamın elini tutmuştu. Diğer elini de adamın omzuna atmıştı ve sıkıca, hasretle sarılmışlardı. Arka taraftaki genç kadın, olduğu yerde dikilirken ben de Çakır'ın arkasında duruyordum. İkimizin yüzünde de hafif bir tebessüm vardı. Açıkçası o bir adım atmadan ben bir adım atamadım. Çakır, adamla sarılmasını kısa tutup aynı gülümsemeyle geri doğru çekilirken elini tekrar belime yerleştirdi ve "Karım," diye tanıttı beni. "Mahru."

"Ali," dedi adam elini bana doğru uzatarak. Ben uzattığı elini sıkarak karşılık verdikten sonra aceleci bir tavırla arkasını döndü ve "Buyurun lütfen..." dedi tüm misafirperverliğiyle. Bir sehpada çerezler, alkol, meyveler vardı. Üç tarafta ikili koltuklar yer alıyordu. Altı yedi yaşlarında olduğunu düşündüğüm bir kız çocuğu yerde oturmuş, tabletiyle oynarken Çakır'ın adımlarına eşlik ettim ve masaya yanaştığımızda "Karım Emmy..." dedi Ali, ona hayranlıkla bakarken. Elini önce bana doğru uzattığında "Mahru..." diyerek karşılık verdim. Dilimizi bilip bilmediğine dair bir an şüphe etsem de Ali'nin dilimizi çok rahat konuşmasından sebep, bilme ihtimali yüksek diye düşündüm. Gerçekten öyleymiş. Kadın elini bana doğru uzatarak "Memnun oldum, Mahru," dedi çok yakın bir tavırla. Aksanı o kadar güzeldi ki. Elim elinde kısa bir süre şaşkınlıkla kalınca sesli bir gülümsemeyle "15 senedir Ali ile birlikteyim," dedi, o da aynı hayranlıkla ona bakarak. "Evimizde de sürekli Türkçe konuşuyoruz. O benim için Fransızcayı bu kadar iyi öğrenmedi ama ben ana dilim gibi Türkçe konuşuyorum."

İmalı sözleriyle adam göz devirip gülümserken dudaklarını ısırdı ve konuşmayı geçiştirmek ister gibi "Bu da kızım-" dedi ama o devam etmeden kız kendisi cevap verdi. "Hira Amelie..." dedi her ikisinden de bir parça aldığını vurgulayarak.

"Memnun olduk, küçük hanım," diyen Çakır olmuştu. Kullandığı tonlama o kadar farklı geldi ki...

Hepimiz yerlerimize yerleştikten sonra ayaklarıma dolanan başka bir yavru aslanla tedirgin olup ayaklarımı hızla yukarı çektim

ve Çakır'a doğru iyice sokuldum. Yüzümde belirgin bir tedirginlik hâkimken Çakır ayaklarına sürtünen yavru aslanın başını okşadı ve onu tutan kolumun arasından beni kendine doğru çekti. Ali "Alışamadı mı?" diye sordu Çakır'a bakıp beni işaret ederek.

Çakır, yüzünde keyifli bir gülümseme varken geri doğru yaslandı. Bense uzaklaşan aslanın arkasından başımı iki yana sallayarak oturur pozisyona geçtim. "Hayır," dedim. "Ben vahşi hayvanların evcilleştirilmesine karşıyım. Siz bize verdiğiniz sevgili Mia'yı da alırsanız çok makbule geçecek."

Ali'nin ve Çakır'ın eş zamanlı kahkahalarından sonra Emmy de bundan bezmiş olacak ki gözlerini devirerek "Mahrucuğum, anlatamıyorum ben," dedi imayla. "Adam elinden gelse evi hayvanat bahçesine çevirecek."

"Hayvandan zarar gelmez," dedi Ali bardağına uzanarak. "Dostlarımı onlardan seçiyorum. Beni hiç yanıltmıyorlar." Herkes içkilerine uzandığında ben aşırı nemden dolayı buz kovasının içinde duran soğuk sulardan birini aldım. Birkaç yudum aldıktan sonra soğuk şişeyi tenimin üstünde tuttum ve o buz gibi soğukluğu hissettim. Çakır elini omzumdan atmış, boynumun hemen altında su damlacıklarını takiben işaret parmağıyla dolanıyordu. Kendileri işle ilgili sohbete dalmışken "Halima ile anlaşabildiniz mi?" diye sordu Emmy gülümseyerek. Başımı sallarken "Evet," dedim. "Yani pek tanışma fırsatımız olamadı ama çok tatlı birine benziyor."

"Öyledir..." diyerek içkisinden yudumladı. "Buraya geldiğimizde tanışmıştık biz de onunla. İş arıyordu, ailesinin yanından yeni ayrılmıştı." Ses tonundan ailesiyle ilgili bazı sorunları olduğunu hissettim ama sorgulamadım. "O günden beri ayrılmadık birbirimizden. Ailemizden biri gibidir."

"Türkçeyi güzel konuşuyor. Sizin gibi..." dediğimde Çakır arkadaşıyla konuşuyordu ama dudakları sıklıkla saçlarımın arasına geliyor, bilinçli ya da bilinçsizce ufak öpücükler bırakarak geri çekiliyordu.

"Evet," dedi Emmy tebessümle. "Aslında bir tek Türkçeyi değil, Fransızcayı da çok güzel konuşur. Ali'nin ailesi de benim ailem de sıklıkla buraya geldiklerinden, biz evde olmadığımız zamanlarda, bir şeye ihtiyaçları olduğunda falan Halima onlara yardım etsin diye, iki dil için de sağ olsun eğitim aldı." Çok geçerli bir sebepti. Eminim, o

da kendini geliştirdiği için epey mutlu olmuştur. "Siz..." dedim karşımda el ele oturan adamla kadına bakarak. "Neden Türkiye ya da Fransa değil de burada yaşıyorsunuz acaba? Özel değilse tabii..."

"Benim işlerim..." dedi Ali açıklama yaparak. "Sağ olsun, Çakır yardım edince küçücük yerlerden buralara..." deyip oturduğu evi gösterdi. "Geldik," diye tamamladı cümlesini. Ben merakla Çakır'a baktığımda Çakır bunu kabullenmeyerek "Abartma be oğlum," dedi içkisine uzanarak. "İş yaptık biz seninle. Ben bizim şirketle ilgili Ali ile çalışmıştım o zaman. Yeni açmıştı o zaman şirketini..." diyerek bana döndü açıklama beklediğimi anlamış gibi. "Arkadaşım olduğundan değil, işini bildiğimden ve güvendiğimden bir şans vermiştim. O da güvenimi boşa çıkarmadı, sağ olsun."

"Daha yeni açılmış bir şirkete kimse o kadar büyük bir fırsat tanımazdı abi," dedi Ali de minnetini gösterir gibi. "Sen o gün bana bir kapı açtın. Sonra ben yürüdüm gittim ama seninle duyurdum ben adımı. Sonra senin adını duyan, sana güvenen herkesin ilk tercihi ben oldum."

Yüzümde bir tebessüm oluştu. Bunların hepsi o kirli dünyadan uzak, şirketle ilgili mevzulardı. Tıpkı bugün burada oluşumuzun sebebi gibi... O benimle ilgili hiçbir konuda o dünyaya sığınmadığı gibi arkadaşlarına karşı da öyleydi sanırım. "Çakır'ın eli bereketlidir," dedim ona bakarak. "Neye dokunsa çoğalır, güzelleşir." Onu övmemi beklemediğinden olacak, şaşırsa da küçük bir çocuk gibi mutlulukla karşıladı. Hatta sanırım yüzü bile kızarmaya durmuştu. Benim fark ettiğimi anladığında, ikimizin anlayacağı bir dilde sadece bakışarak tebessüm sunduk birbirimize.

"Eee, anlatın bakalım," dedim bir anda önüme dönerek. Sırtımı Çakır'ın gövdesine dayayarak rahat bir pozisyona geçtim. "Siz nasıl tanıştınız?" Önce birbirlerine bakıp gülüştüler, ardından Emmy bana döndü.

"Ben kabin memuruydum," dedi Emmy, elini Ali'nin dizine koyup elini tutarak. Ben Çakır'ın parmaklarıyla oynarken o da içkisinden yudumluyordu. "E, beni de uçak tutuyor," dedi Ali, önce karısına, ardından bana bakarak. "Bir seyahat için mecburen binmek durumunda kalınca fenalaştım." Karısıyla bakıştılar ve tekrar bize döndüler. "Ben ilgilendim o gün onunla," dedi Emmy. "O kadar panik olmuştu ki elim ayağına dolandı. İnene kadar konuştum, sohbet

ettim. Saçma sapan şeylerden bahsettim. Özel olarak, inene kadar dikkatini çekebilecek türlü şeyler yaptım." Ali gülerek gözlerini devirirken "Ben hiçbirini hatırlamıyorum tabii..." dediğinde Emmy sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Görüyorsun, değil mi Mahru? Bak, ben adamla o kadar ilgilendim ettim, adam benim farkımda bile değilmiş. Uçak iner inmez bir teşekkür bile etmeden kendini dışarı attı. Yüzüme bile bakmadı, inanabiliyor musun?" dedi hâlâ hayrete düşer gibi.

Çakır elindeki içki bardağını Ali'ye doğru uzatırken "Hiç böyle kaba bir adam değildir aslında ama..." demesiyle Ali olduğu yerde doğruldu, karısını kendine doğru çekti ve hafif bir öksürükle boğazını temizlerken "Hiç oralara girmeyelim, abiciğim," dedi belli belirsiz bir sesle. Tabii bunun çapkınlık maceraları olduğunu anlamıştık hepimiz. Emmy başını hafifçe iki yana sallarken "Ama Mahru..." dedi Ali bana dönerek. "O an bir atak geçirmiştim. İster istemez sadece kendime ve düşüncelerime odaklıydım. Haklı değil miyim?"

Hiçbir tarafa olumlu ya da olumsuz gidemeyeceğimden "Yani..." deyip orta yolu seçtim ve tekrar konuya döndüler. "Ertesi gün ben özel bir çiçek yaptırıp buna kendi ellerimle götürdüm. Düşün, gönderebilirdim ama kendim götürdüm."

"Kabul etmezdim," dedi Emmy net bir tavırla.

"Biliyorum, canım," diye uzattı Ali konuyu. "Sonra bir baktım, afetidevran. Bir şeyler içmeyi teklif ettim, kabul etmedi." Eli sıkıntıyla çenesini sıvazlarken o anları yaşıyor gibi anlatıyordu. "Ama benim aklımdan bir an olsun bile çıkmıyordu. Öyle kazındı ki aklıma, sadece onu düşünüp duruyordum. Dedim, bu böyle olmayacak. Bindim ben tekrar uçağa..." dediğinde heyecanla "Yaa..." dedim.

Emmy ise bu durumdan hâlâ hoşlandığını belirtir gibi olduğu yerde dikleşti ve gözlerini kocasına dikip konuştu. "O gün zaten tamam dedim. Bu adam gerçekten benimle görüşmek istiyor. Öyle bir şans verdim. O gün bugündür birbirimizden ayrılamadık."

"İşi bıraktın mı peki?" diye sorduğumda esnememle birlikte Çakır'ın göğsüne biraz daha kuruldum. Elinin sırt kısmı yanağımı okşarken "Uykun mu geldi?" diye mırıldanınca şakağıma da eş zamanlı bir öpücük bıraktı ve ben hayır anlamında başımı salladım.

Yorgundum aslında. Tüm gün ve sevişme sonrası ağırlık binmişti üstüme. Oturduğumuz koltuğun rahatlığı ama en çok da Çakır'ın

benim için olan göğsü uykumu getiriyordu. Saat de bir hayli geç olmuştu zaten. Çakır'ın sorgulayan, dikkatli bakışlarından sıyrılmaya çalışıp karşıya yöneldim. Emmy, yüzünde üzgün bir ifadeyle "Bıraktım maalesef," dedi ve Çakır o sırada masadan bir adet fındık alıp bana verdi. "Bir süre denedim ama çok fazla ayrı kalıyorduk, devam etmek istemedim. Hira da olunca tamamen bırakmak durumunda kaldım. Şimdi Ali ile birlikte şirket işleriyle ilgileniyoruz. Siz?" diye sordu ikimize bakarak. "Siz nasıl tanıştınız?"

Çakır düz bir tonlamayla "Pek bir olayımız yok..." dedi avucuna aldığı çerezlerden sırasıyla bana yedirmeye devam ederken. "Bir süreliğine Mahru'nun yaşadığı yerde kalmamız gerekti ben çocukken. O gün bugündür tutuldum ve bırakmadım."

"Çocukluk aşkı yani?" dedi Emmy imrenir gibi. "Çok hoş. Birbirinizin ilki olmanız..."

Öyleydi. Ben de kendimi bu konuda çok şanslı ve özel hissediyordum. Tebessümle onay verirken "E siz biz derken asıl bu iki beyi unuttuk," dedim göğsündeki başımı kaldırıp Çakır'a doğru bakarak. "Siz nasıl tanıştınız?"

Alttan bakışlarla ona bakmamla birlikte bana yanaştı ve burnumun ucuna ufak bir öpücük bıraktı. "Biz aslında çok eskiden bir mekânda ortak arkadaşlarımızın vasıtasıyla tanışmıştık, güzelim," dedi. "Ama arkadaşlığımızı ilerletmemiz seninle ayrıldığımız döneme denk geliyor." Kaşlarımı çattığımda "Of, evet, o dönemini hatırlıyorum bunun..." dedi Ali ani çıkışıyla ilgiyi çekerek. "Bunlar ayrılmış, hayatım," dediğinde Emmy'ye döndü. "Çakır var ya, kafayı yiyordu. Oturduğu yerde oturamıyor, tutamıyoruz. Sürekli kaçıp kaçıp Mahru'ya gidiyor, Mahru buna cevap vermiyormuş, kapıya çıkmıyormuş, telefonlarını açmıyormuş. Sürekli Mahru'nun kapısından topluyoruz."

Çakır eliyle başımı kavradı, beni kendine çekerek alnını şakaklarıma dayadı ve "19 yaşımda tam 19 gün seni göremeyemiştim," dedi azapmış gibi. "Nefes alamadım ben 19 gün. İlk kez senden, sesinden, kokundan bu kadar ayrı kalmıştım. Hiçbir şekilde karşıma çıkmadın. Sana ulaşamadım."

"Evine gitseydin," dedi Emmy gülerek. "Senin için zor olmamalı."

Yüzümde tebessümle eski zamanı dinlerken "Gitmem mi?" dedi Çakır ve kadehi tutan parmaklarının arasını biraz daha açarak bir-

kaç yudum alıp geri bıraktı. "Abisini dövdüm," dediğinde dirseğimi karnına geçirdim ve yalandan bir şekilde yüzünü buruşturarak açıkta kalan omzumu öptü. "Camı çerçeveyi indirdim, evde yok," dedi o anları yaşar gibi heyecan ve panikle. "19 gün göremedim, haber alamadım. Öyle bir sakladı ki kendini benden, ben o yaşıma kadar hiç o kadar çaresiz kalmamıştım."

"Neden?" dedi Emmy merakla. "Neden ayrılmıştı senden? Yüzünü bile göstermeyecek ne yapmıştın?"

"Çok kavgaya karışıyordu o zamanlar," dedi Ali benden önce lafa girerek. "Çakır böyle sakin, uslu bir adam değildi. Hele o zamanlar çok deli doluydu. Bir gün, Mahru'ya sadece selam verdi diye birinin dişlerini dökünce Mahru daha fazla dayanamamış buna."

"Ne!" dedi Emmy dehşete uğramış gibi. "Selam verdi diye mi?" Gözleri irice açılmışken "Hâlâ bu kadar kıskanç mısın?" diye tamamladı sözünü.

Merak dolu gözlerle bir ona bir bana bakarken "19 gün diyorum, Emmy..." dedi Çakır yüzünde gülümseme ve imalı bir tonlamayla. "Mahru belamı verdi. Nasıl yapayım bir daha böyle şeyler?" Arka planda uzunca bir süre sakin olmadığını bilsem de evet, ciddi anlamda değişimler olmuştu o zamandan sonra.

"Zamanla duruldu zaten Çakır..." dedi Ali. Emmy sonrasını merak eder gibi ona baktı. "Bu, o dönem böyle yana yakıla Mahru'yu ararken Mahru dayanamadı, bir gün buna mesaj attı. 'Biraz toparlanayım, seni arayacağım. Buluşuruz, bende olan şeylerini veririm,' tarzı bir mesajdı. Biz de dedik, kızı biraz yalnız bırak, kafasını dinlesin, seni özlesin. Zaten kendi diyor buluşacağız diye, o zaman ikna edersin. Bu pek bizi sallamadı. Bizim bir arkadaş grubu vardı; hepimiz motor delisi... Bu orada olunca durmadan Mahru'yu arayacağını bildiğimizden, Antalya'da yarışların olduğunu, oraya gideceğimizi söyledim, bunu da tuttum götürdüm. Amaç, kafası dağılsın, kızı biraz rahat bıraksın. Adam delirdi. Güya biz motorcuyuz ama bu var ya, salak salak işler yapıyor. Hiç bilmediği insanlarla binmediği makinelerle yarışlara katılıyor. Oradan çıkıyoruz, saatlerce sızana kadar içiyor. Uyanıyor, tekrar başka bir yarış... Bu döngüde ilerliyor ama her seferinde hızları daha da artıyor. Günler geçiyor, Çakır daha da hırçınlaşıp herkese, her şeye sataşıyor."

"Bir şey olur da Mahru arar belki diye," dedi Çakır bir açıklama ihtiyacı hissederek. "Ölebilirdin!" dedim panikle. Bana bunlar hiç anlatılmamıştı çünkü. Korku dolu gözlerimi üzerinde tutarak sitem ederken "İnan ki o an umurumda değildi," dedi Çakır kendi canını hiçe sayarak. "Tek düşüncem, tekrar sana ulaşabilmekti. Ufak bir ihtimal bile olsa..."

"Öyle oldu..." dedi Ali dikkati kendine çekerek. "Allah korudu, ona olmadı ama o zaman yarışa katıldığımız çocuklardan biri ölünce bize dank etti. Bunu topladım, geri döndüm birkaç gün sonra. Siz de barışmışsınız zaten peşinden." Ben bu hikâyede yarış kısımlarını bilmiyordum. Arkadaşları, evet, beni rahat bırakması adına onu alıp götürmüşlerdi ama o günlerce benim aramamı beklemişti sadece. Bana öyle anlatmıştı. Kızgınlığımı anlayınca "Bakma öyle..." dedi sahte bir sitemle kaşlarını çatarak. "Benimle barıştıktan sonra nasıl diyecektim sana bunu? Yine terk edersin diye aklım çıktı."

Bizim konuşmalarımızdan sonra, saatlerdir sesi çıkmayan ufaklığın "Anne," demesiyle sohbetimiz bölündü. "Doğum günüme kimler gelecekmiş?"

"Doğum günün mü?" dedim heyecanla. Oldum olası yeni bir yaş almanın heyecanını en kötü günümde bile hissederdim. Geçmiş yaşların getirdiği tecrübeler ve yeni yaşın getirecekleri... Ben hiçbir zaman bir yaş almanın kötü olduğunu düşünenlerden olmadım. Bence kaç yaşına gelirsen gel, eğer bir hayatı iyisiyle, kötüsüyle dolu dolu yaşadıysan, eski yaşına veda edip yeni yaşını karşılamak çok gizemli ve özeldi. "Hı hı..." dedi başını bir anlığına tabletinden kaldırıp bana dönerek.

"Haberimiz olsaydı gelirken sana ülkemizden hediye getirirdik," dedi Çakır.

Fakat bu hediye fikri Hira tarafından pek de mutlu karşılanmadı. "Her şeyim var," dedi huysuzca. "Sadece bana ait özel bir şeyler olmadığı sürece hediyeleri sevmiyorum."

"Belki sadece sana özel bir hediye gönderebilirim gittiğimde," dediğimde olduğu yerde doğruldu ve merakla ne olduğunu sordu. Çocuksu heyecanı ve parıldayan gözlerinin ardından "Sadece sana özel bir kıyafet hazırlasam?" dedim telefonumu çıkararak. Tasarımlarımın içinden çocuk kısmına bakarken "Modacı mısın?" diye sordu Emmy. Olumsuz anlamda başımı sallar gibi yapıp "Yani..."

dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Tam olarak öyle sayılmaz ama moda tasarım okudum. Kendime ait ufak bir yerim var." Elimden sarkan telefonda açık olan görsel dikkatini çekmiş olacak ki "Bakabilir miyim?" dedi merakla. Bir sakınca görmeyerek telefonu ona uzattım ve o sıra Hira'nın, annesinin yanına gittiğini gördüm. "Nasıl göndereceksin bana bunlardan?" diye sordu heyecanla. "Çakır senin için benim adıma ulaştırır mutlaka. Kargoyla ya da başka şekilde, bilemiyorum," dediğimde onlar hâlâ fotoğraflara bakıyorlardı.

"Bunlar çok çok güzel, Mahru," dedi ve bir anda telefonu bana çevirdi. Karşımda gelinlikle Şura'yı gördüm. "Buna bayıldım," dedi samimiyetini hissettiren bir tonlamayla. "Fransa'da ailemden birçok kişi bu işle uğraşıyor. Epey de geniş bir kesime hitap eden insanlarla çalışıyorlar. O yüzden az çok anlıyorum bu işlerden. Bence sen çok yeteneklisin," dedi bana bakıp tekrar telefona dönerek. "Bu yeteneği harcamamalısın. Çok daha iyi yerlere gelebilirsin." Çakır'a doğru bakıp sorunun ya da engelleyenin o olup olmadığını tartarken Çakır ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı ve "Ben tüm desteği veriyorum," dedi, Emmy'de ona karşı oluşan algıyı yok etmek adına. "Mahru'nun kendi tercihi büyümek istememesi..."

Konu çok sıkıntılı ve ne cevap vereceğimi bilmediğim boyutlara gittiğinde "Ben de sizin için özel bir hediye hazırlamak istiyorum," dedi Hira. "Babam da size ulaştırır. Sizin doğum gününüz ne zaman?"

"25 Temmuz," dedim ben anında karşılık vererek. Fakat Çakır öyle yapmadı. Birkaç saniye duraksayıp yüz ifadesi donuklaştığında Hira ısrarla ona baktı, sorusunu yineleyip bir cevap bekledi. En sonunda Çakır "Yok," dedi karşısındaki ufak kız çocuğun anlayamayacağı bir kelimeyle. Yaşına göre konuşup konuşmadığının da bilincinde değildi bence. Sadece gözleri bir noktaya dalmış ve yüz ifadesi sertleşmişti. Huzursuzluk bulunduğumuz ortamda baş gösterince Ali bunu fark ederek "Gel abi," dedi, ayaklandı. "Yarışları bıraktıysak da motor sevdamızı atlatamadık. Sana benim canavarları göstereyim."

Kalkması için Çakır'a yaslı olan bedenimi kaldırdım. Gözlerindeki maviler solmuş, gözlerini ruhunun karanlığı bürümüştü. Yüzüme kondurduğum, iyi hissettirmesi adına sahte tebessümle ayaklandığında, gidip gitmeme konusunda emin olamadığını arkasına baka baka ilerlemesinden anlamıştım. Sürekli benimle göz teması

kuruyor, gitmediğim için şükreder gibi bakıyor, gideceğim diye deli gibi korkuyordu. O kalktıktan sonra başımı onun yerine yasladım ve karşımdaki kadına baktım. "Dediğimi düşün..." dedi ciddi bir ifadeyle. "Kendini geliştirirsen çok daha iyi yerlere gelsin."

Hira telefonu aldı ve bana uzatırken "En sevdiğim renk mavi," dedi sipariş verir gibi. Heyecanı hoşuma gitmiş, yorgun bir tebessümle esnerken "Yaa," dedim keyifle. "Benim de en sevdiğim renk mavi." Onun gözlerinin mavisiydi... Emmy'nin telefonu çalıp kısa bir an konuşmamıza es verince zaten yorgun olan bedenime gözlerimi kapatarak destek vermek istedim ama sandığım gibi olmadı. O an hissettiğim hafif bir esinti bile bu denli sıcakta mayışmama, bilincimin kapanmasına sebep olmuştu. Muhtemelen birkaç dakika olmalıydı ki sesleri işittim. Hafif bir uykum vardı zaten. Yine de yorgunluktan gözlerimi aralayamadım. Önüme düşen saç tutamı yavaşça kulağımın arkasına kayarken "Benimki uyumuş," dedi Çakır masalsı bir sesle. Dudak kıvrımlarım belli belirsiz yukarı çıktı. Onun hissedip hissetmediğine emin değildim. Çünkü yüzüme yansıtamayacak kadar yorgundum. Sonra bacaklarımın altında ve sırtımda elini hissettim. Beni kucakladığında başım omzuna düştü ve ellerimi kıpırdatarak boynuna sardım. "İyi geceler size," dedi daha sessiz bir tonlamayla. "Her şey için teşekkür ederiz."

Onların da verdiği karşılığın ardından usul usul evimize doğru ilerlerken Çakır sıcak, alkol kokan nefesini yüzüme bırakıyor, dudaklarını belli belirsiz alnıma değdirerek kokumu derince içine çekiyordu. Minik minik bıraktığı öpücüklerin ardından "Beni kandıramazsın," dedi gülümsediğini belli eden ses tonuyla. "Uyumadığını biliyorum."

"Uyuyorum," dedim tebessümle. Gözlerim açılmakta zorlanırken başımı iyice gömdüm göğsüne doğru ve "Vallahi uyuyorum," diye mırıldandım. "Çok uyuyorum." Çok yorgunum demek istemiştim ama böyle çıkmıştı ağzımdan. İki büklüm teninden çektiğim nefeslerimle basamakları çıkarken Mia'nın da bize eşlik ettiğini işitebiliyordum. Karanlık iyice zifirî bir hâle büründüğünde geniş yatağa değdi sırtım. Gözlerimi hiç açmadım. Ayağımdaki ayakkabıları çekip aldığında bedenimi onun nefeslerinin geldiği tarafa doğru çevirip dizlerimi karnıma doğru çektim ve onun yanıma uzandığını yatağın hareketliliğinden anladım. Parmak uçları önce tüy misali

şakaklarımda dolandı gerçekliğimi hissetmek ister gibi. Ardından ufak bir tutamı diğer saçlarımın arasına usulca yerleştirdi. "19 günün ardından 972 gün..." diye fısıldadı. O sayıların içinde o kadar çok şey gizliydi ki. Hira'nın ona hatırlattıkları çok tazeydi henüz. Yüzüme yaslı olan avuç içine dudaklarımı kapatarak, gözlerimi açmadan koluna sarıldım ve yanıma uzandı usulca. Kendimi cenin pozisyonunda onun içine kapattığımda o da beni sarıp sarmaladı. Elleri saçlarımda, bir masalı anlatırken uykuya dalmak çok da zor olmadı. Ama bu, sandığım kadar uzun sürmedi. Dizlerimin karnıma yaptığı baskı, yastıktan gelen değişik deterjan kokusu, çalkalanan midem bugün ikinci kez beni altüst etti ama bu sefer sadece bulanmakla kalkmayıp, öğürtüler hâlinde tüm bedenimi sardığında bir ateş topu düştü sanki bedenime. Çıplak ayak banyoya koşup midem bomboş kalana kadar kustum. Rengim sararmış, nefesim düzensizleşmişken gözlerim korkudan kapalıydı. Çocukluğumdan beri kusmak bana çok korkutucu gelirdi ve ben o anlarda ölecekmişim gibi hissederdim. Gözlerim kapalı, lavaboda ağzıma aldığım suyla bıraktığı o iğrenç tadı yok etmeye çalışarak yüzüme defalarca serin suyu çarptım. Doğru da yaptım. İyi geldi. Hissettiğim o berbat duygudan epey arındırdı beni. Derin derin nefesler alarak lavaboya tutunup gözlerimi açtım. Çakır tam arkamda, kapı girişinde bana sanki bunun sebebini bilirmiş gibi bakarken gözleriyle de anlatmaya çalışıyor gibiydi. Gözlerinden geçen ama hak etmediğini düşündüğü o ihtimal mavilerinde izler bırakmıştı. Omuzlarım düşmüş hâlde ona bakarken "Mahru," dedi, eline ne zaman aldığını bilmediğim teste dikkat çekerken. "Ben Adana'da geçirdiğimiz o geceden sonra bunun ihtimalini hiç aklımdan atamadım. Belki tekrar yaşadığımı hissetmem için bir gün verirsin bana."

Titremeye başladım. Lavabodan destek almasam yığılır kalırdım. Ağzımdaki o iğrenç tat, hâlâ karman çorman olan midem ve aklıma soktuğu ihtimalle dengem altüst olmuştu.

"Biliyorum, bunu senden istemek çok zor..." dediğinde hâlâ elindeki testteydi gözüm. "Ama Adana'dan sonra ihtimal var, biliyorsun." O an yaşadıklarım gözlerimin önünden geçti. Kızgınlığım, kırgınlığım içimde yaşayamayacağım kadar ağır hissettirirken "Ben daha doktora bile gitmedim," diye bağırdım, bir anda ona doğru dö-

nerek. "O gün söylediklerinin yalan olup olmadığını bile bilmiyoruz. Belki de sahiden benim çocuğum olmayacak."

Söylediklerim sadece beni yaralamıyordu, farkındaydım ama o da geri adım atmıyor, cevap vermese de sessizce karşımda duruyordu. O, testi yapma kararını da yapmama kararını da bana bırakmış gibiydi ama yapayım diye yalvarır gibi bakıyordu âdeta. Tutunduğum lavaboya yaslanarak birkaç saniye beklediğimde onunla göz teması kurmamaya çalıştım. Ayak parmaklarımı içe büküyor, olduğum yerde kıvranıp duruyordum. Belirsizlik öyle kötü bir histi ki. Bir de belki tuvaletin dibinde durduğum için gelen o mide bulantısıyla ben bahanelere sığınmaya çalışsam da dayanamayarak, bir hışımla elindeki testi aldım ve kapıyı yüzüne kapatarak yaslandım. Titreyen ellerimin arasındaki teste baktığımda, göreceğim sonuçlardan hangisini kaldıramazdım, onu düşündüm. Pozitifse tekrar kaybetme ihtimali ve yaşadıklarımın etkisinden nasıl çıkardım, bilmiyordum. Eğer negatifse doktorun söylediklerinin gerçek olma ihtimaliyle kendimi kahredecektim. Her iki türlüsü de benim için zorken düşünmemeye çalışarak o testi yaptım. Sonra da yavaşça kapıyı araladım. Teste kendim bakamayacağımdan Çakır'a doğru uzattığımda aramızda bir iki adımlık mesafe oluştu. Çakır önce derin bir nefes alıp bana baktı, ardından teste eğdi başını. Birkaç saniye bekledikten sonra titrek bir gülümsemenin ardından kendini kastığını hissettiğim tek bir damla yaş, bu sefer verdiği kayıp için değil, var olan bebeğimiz için düştü. Aramızdaki bir iki adımlık mesafeyi hızla kapattığında titrek elleri usulca tişörtümü yukarı sıyırdı ve çıplak karnıma dokundu. Gözlerinden aldığım cevapla dizlerim boşaldı, sanki beynim uyuştu. Görüntüler ve uğultular birbirinden farklı zaman dilimindeymiş gibi hissettim bir an. Sonra şükreder gibi olan tebessümü gözlerimi doldurup, ana geri dönmemi sağladı. Onunla aynı boya erişmek adına diz çökerken hareketleri çok ağırdı. Dizleri yere dokundu. Karnıma baktı birkaç saniye. Sonra onunla ilk kez, benden bile önce karnımın üzerinde temas etti. "Adın ne olur, bilmiyorum..." dedi. Parmak uçları karnımın her yerine dokunurken kesik kesik nefesleri karnımın üstüne döküldü. Ben hâlâ olanı biteni idrak edememiş, ellerim titrerken sadece onu izliyordum. "Ama bana yeniden var olmanın mümkün olduğunu bu gece hiç beklemediğim bir anda gösterdin. Söz..." dedi canını ortaya koyarcasına.

"Seni benden almalarına izin vermeyeceğim ama ne olur..." dedi başını karnıma yaklaştırıp alnını dayayarak. "Sen de bir daha benden gitme, ne olur..."

İkimizin acemiliğimizin yanı sıra yaşadığımız acı tecrübeleri de ekleyince, onun da korkularını, endişelerini anlayabiliyordum. Bedenimi saran kolları, ikimizin de yükünü tamamen almış gibi hissettirirken titreyen ellerimle saçlarını okşadım ve ilk şaşkınlığı gözyaşlarımın sessizce boşalmasıyla atarken, titrek kelimelerimle "İyi ki geldin..." dedim Çakır'a eşlik ederek. Bir elim onun saçlarında, bir elim çenesinin altından karnıma dokunuyordu. Elini elimin üstüne koydu ve "İyi ki..." dedi kabul olmuş bir duaya şükreder gibi. "İyi ki..."

12. BÖLÜM

Karanlığın gölgelerinde kalan hayatıma eşsiz bir güneş doğmuştu bugün. Avuçlarımın altındaydı o güneş, kalbimdeydi... Aydınlığı bana hediye eden adamın nefeslerindeydi. Henüz daha küçücüktü ama sıcağı ikimizin de kalplerini ısıtmaya yetmişti. "Güvenilir bir doktor mu?" dedi Çakır telaşlı bir hâlde Ali'ye dönerek. Bakışları sürekli olarak benim ve Ali'nin üzerinde mekik dokuyor, sorduğu soru esnasında teyit etmek adına Emmy'ye de bakıyordu. Önce ondan güven dolu bir gülümsemeyle onay aldı, ardından Ali "Oğlum, güvenilir dedim ya," diye sert ses tonuyla vurguladı. "Adamı senelerdir tanıyorum. Biz Hira'da da ona gitmiştik. Hira, Emmy açısından zor bir hamilelik sonucu doğdu zaten. O dönemde tanışmıştık, sonra da bırakmadık. Emmy de her sene düzenli olarak kontrole gider. Bir sorun yok."

Çakır yine de çok tedirgindi. Oturduğum yerde dikleşirken "Sen buradasın zaten..." dedim bir iki adım uzağımda duran adamın elini tutarak. Parmaklarım elinin üstünü sıvazlarken onu rahatlatmak ister gibiydi. Gözlerimle de aynı güveni vermeye çalıştım. "Ayrıca hastaneye gidebilirdik. Kimsenin eve gelmesine gerek yoktu." Çakır benim yanımdayken ben kendimi fazlasıyla güvende hissediyordum ama onun endişeleri, tedirginliği, korumacılığı birkaç saatte çok fazla artmıştı. Onu tutan parmaklarımı avucunun arasına aldı ve bana doğru eğilerek hem saçlarımı sevdi hem şefkat dolu bir öpücüğü saçlarımın arasına bıraktı. Gece o testi yaptıktan sonra sabahı zor etmiştik. Aslında ona kalsa anında bir hastanede soluğu alıp bu işi kesinleştirecektik fakat onu sadece birkaç saat tutabilmiştim. Sabahın erken saatlerinde de yan evden gelen seslerle hem heyecanını hem merakını içinde tutamamış olsa gerek, direkt olarak Ali'yi aramıştı. Sonra da bizim evde toplanmıştı herkes zaten. Alınan diğer

testlerin de pozitif sonuç vermesiyle doktora gözükme telaşı sarmıştı. Ben bir hastaneye gideceğimiz düşüncesindeydim fakat Çakır, olayı daha ileri boyuta taşımış, cihazlarla birlikte doktoru buraya getirtme kararı almıştı.

"İçi nasıl rahat edecekse öyle yapsın," dedi Ali onu anlar gibi. Çakır'ın dudakları saçımdan ayrıldı ama eli hâlâ elimi kavramış vaziyetteydi. Konuyu değiştirmek maksadıyla "Sen bir şey yemedin," dedi önümde eğilerek. Kollarını dizlerime dayadı ve gözlerimin derinine emrimi bekler gibi bakarken "Canının istediği bir şey var mı?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Hemen arkasından, daha benim hareketim son bulmamışken "Bir şeyler yemen lazım ama..." diye ekledi. "Aç duruyorsun saatlerdir. Miden..." Gözleri karnıma ilişti. "Miden bulanıyor mu?"

Yine olumsuz anlamda başımı salladım. Tam o sırada kapı çaldı ve Çakır bir anda ayaklandı. Bakışları kapıdayken Halima kapıyı ardına kadar açtı. Oturduğum yerden ayaklandığımda hemen Çakır'ın arkasında durmuştum. Cihazlarla içeri giren birkaç kişi "Nereye kuralım?" diye sorduklarında Çakır başıyla yukarıyı işaret etti ve Halima önde, onlar arkada, yukarı çıktılar. Çakır'ın benden daha telaşlı olmasından mı yoksa kendi hissettiklerimi arka plana mı atmıştım, bilmiyorum ama ultrason cihazını görmemle endişeli ruh hâline bürünmem bir oldu. Eski anılarım depreştiğinde, sanırım en az Çakır'ınki kadar olan bir korkuyla baş başa kalmıştım. Aynılarını yaşamayacaktım, buna ne Çakır ne de ben müsaade ederdik bu saatten sonra. Fakat yaşayacağım güzel anıların her birinde de verdiğim kaybın acısıyla sınanacaktım. Çakır elini arkaya doğru uzatıp belime yerleştirirken beni yanına çekmesi birkaç saniye sürdü. Elini karnıma koydu ve beni kolunun altına aldı. Aralık olan kapıdan giren doktor, önce Ali'nin elini sıkıp onunla selamlaştı, ardından Çakır ile. Gerginliği her hâlinden belli olan Çakır, doktoru dikkatle süzüyor, sert çehresini gözdağı vermek istercesine asla bozmuyordu. Doktor ise onun aksine daha güler yüzlüydü. Ali bu tuhaf bakışma hâlinden onları koparmak için öksürdü ve Çakır'ın dikkatini çekti. Çakır, eli karnımda kıpırdanırken Ali'ye baktığında, *"Sorun yok,"* dercesine bir bakışla karşılık verdi adam. Hemen arkasından Çakır eliyle merdivenleri göstererek doktoru üst kata yönlendirdi. Doktor dudaklarını birbirine bastırıp tebessüm ederek üst kata yönelirken

Mia, Çakır'ın ayaklarının dibinde dolanmaya başlamıştı bile. Onun ayaklarında dolandıkça bana da sürtünüyordu ve ben kendimi fazlasıyla kasıyordum. Bunu fark ederek eğildi ve Mia'nın başını okşayarak onu bana uzak olan tarafa çekti.

"Ben de geleyim mi?" dedi Emmy tereddütte kalarak. "Anlaşabilmeniz açısından..." diye ekleyince "Lütfen," diyerek davet ettim. Fazlasıyla sıcak olan şu zaman diliminde buz kesmiş olmam normal miydi? Anlık gelen üşüme ve ısınma hâlinde bayılacak gibi hissediyordum. Önce merdivenleri biz Çakır ile çıktık. Arkamızdan Emmy bize eşlik etti. Geride ise Ali'yi ve salonun bir köşesinde tabletiyle oynayan Hira'yı bıraktık. Yatak odamıza girdiğimizde oda perdelerle fazlasıyla karartılmış vaziyetteydi. Doktor cihazın başına oturmuş, gözlüğünü düzeltirken uzanmam için gülen yüzüyle yatağı gösterdi. O an yer ayaklarımın altından kaydı sanki. Bir an geçmişe gittim; aynı gülen yüz beni o yatağa göndermişti ve ben orada en büyük sınavımı vermiştim. Önce yatağa uzandım, ardından yavaşça karnımı açtım. Çakır hemen yanımda dikiliyor, bir doktora bir de bana bakıyordu. Doktor biraz bana doğru yanaştı, açık olan karnıma soğuk jeli döküp yavaşça yaymaya başladı ve anlamadığım dilde sakince bir şeyler dedi. Muhtemelen soru sormuştu ve bir cevap bekler gibi yüzüme bakıyordu. Odada çıt çıkmazken herkesin gözü de kulağı da doktordaydı. Çakır, Emmy'ye doğru döndüğünde "En son ne zaman regl olduğunu soruyor," dedi Emmy.

Dudak bükerek birkaç saniye düşündüm fakat bir sonuç bulamadım. "Bilmiyorum," dedim kararsızlıkla. "Uzun zamandır düzensiz oluyorum."

Çakır bundan bile kendini suçlamıştı, sıkıntıyla bir soluk verdi, ardından gözlerini benden kaçırdı. Ona kendini kötü hissettirmek, hem ruhen hem fiziki açıdan ayrı geçirdiğimiz süreler boyunca bozulan düzenimi yüzüne vurmak istememiştim. Emmy benim söylediğimi doktora iletti fakat çok daha uzun konuştu. Çakır da bunu fark etmiş olacak ki "Ne söyledin bu kadar uzun?" diye sordu. Sanırım kimseye karşı güveni yoktu. Başkası olsa belki bu durumu içerler ve tepki verirdi fakat Emmy, Çakır'ın tavrını garipsemedi.

"Kaybettiğiniz bebekten bahsettim," dedi söylemek zorundaymış ama bizi bununla tekrar yüzleştirmek istemezmiş gibi. Birbirimizin yüzüne bakamadık. Ben Emmy'nin bu konuyu nereden bil-

diğini merak ederken Çakır'ın ardından bana açıklama yaptı. "Ali bahsetti," dediğinde alt dudağımı gerginlikle dişleyerek sadece onay verdim. İçinde bulunduğum durum zaten bir hayli zordu ve muhtemelen Ali, Çakır'la benim hakkımda tahmin ettiğimden çok daha fazla şey biliyordu. Doktor, cihazı karnımda hareket ettirmeye başlayıp ekrana odaklandığında hepimizin dikkati de oraya yöneldi. Karnımdan aşağıya kasıklarıma doğru kayan cihazla birlikte Çakır hem ekrana bakıyor hem benim yüzümü dikkatle inceliyordu. Derin derin nefesler alıp bir şeyler görmek ya da duymak niyetiyle kendimi sakinleştirmeye çalıştım fakat cihazı fazlaca bastırdığında canım yanmaya başlamıştı. Kasıklarımda dolanan cihazın sertliğiyle yüzüm istemsizce kasıldığında Çakır beklemediğim hızlı bir hamleyle doktorun elini tuttu ve cihazı benden uzaklaştırdı. Doktor kendi dilinde bir şeyler söyleyip kaşlarını çatarken Çakır tuttuğu eli asla bırakmamış ama gözlerini de üstümden çekmemişti. Ne doktorun söyledikleri önemliydi o an ne de başka bir şey. "Bir sorun mu var?" dedi Çakır bana ciddi bir tonlamayla. "Yüzün değişti." Mimiklerim dahi ezberindeydi.

Zaten zor olan bir muayene süreciyken şu an daha da gerilmiştim. Başımı iki yana salladım ve "Hayır," deyip dışarıdan belli olacak şekilde yutkundum. "Sadece biraz fazla bastırınca..."

"Çok yeni bir hamilelik..." dedi Emmy araya girerek. "Görebilmek adına böyle yapıyorlar." Çakır başını hafifçe sağa çevirip Emmy ile göz teması kurduğunda onun da gerilmesine sebep oldu. "Çok canı yanıyorsa tabii..." dedi Emmy, Çakır'ın huyuna gitmek ister gibi. "Erteleyelim. Sonra bakarız."

Çakır bu kararı bana bırakmıştı. Tek kelime etmeden başını bana doğru çevirdiğinde ertelemenin daha çok strese sokacağı gerçeğinin hepimiz bilincindeydik. "Devam edelim, sorun yok," dedim ve Çakır'ın adamı tutan eli gevşedi. Doktor, olduğu yerde derin bir nefes alıp üzerini düzelttikten sonra Çakır'a bakmadan hızlıca tekrar işine koyuldu. Adamın bir an önce buradan gitmek istediğine o kadar emindim ki. Tekrar kasıklarımda dolanan cihaz kısa bir süre sonra duraksadı. Ekranda beliren minik yuvarlakla birlikte o konuşmaya başladı, Emmy bize anlattı.

"Mahru," dedi heyecanlı bir sesle yerinde zıplar gibi. "Hamilesin. Oradaymış, bak. Kesen..."

Olduğum yerde heyecanla başımı kaldırdım. Kalbim deli gibi bir heyecanla çarparken minicik keseye odaklandım. Onun orada olduğuna inancım, görünce yerini sahiplenme duygusuna bırakmıştı. Onu görmüştüm, hissetmiştim ve orada olduğu doktor tarafından onaylanmıştı. Bu saatten sonra onu benden kimse alamazdı. Çakır'ın tepkisini kontrol etmek adına dolmuş gözlerimi ona çevirdiğimde donmuş yüz hatlarının ekrana kilitlendiğini gördüm. Hiçbir mimiğini oynatmıyor, ekrana gerçekliğini sorgular gibi bakıyordu. Doktorun konuşmasıyla birlikte "Kalp atışları..." dedi Emmy hiç bekletmeksizin bize tercüme ederken. "Şimdi onları dinletecekmiş. Ama daha küçük olduğu için-"

Odada yankılanan sesle birlikte Çakır elini hızla havaya kaldırdı ve Emmy sustu. Minicik kalp atışları odanın içinde yankılanmaya başlamıştı. Çakır donmuş bir hâlde elini bile kaldırdığı yerden indirmezken dikkatle, çıkan sesi dinliyordu. Ellerim terlemiş, yanaklarımdan süzülen ıslaklıkla duymayı senelerce beklediğim, hayalini kurmaktan vazgeçtiğim, aklıma geldikçe ızdırap çektiğim o sesi duymuştum ve birkaç saniyeye ne kadar şükür sığdırılırsa o kadar şükretmiştim. "Bir kalbin atışı..." dedi mest olmuş gibi. "Başka bir kalbi durdurabilirmiş." Gözleri gözlerimle kesiştiğinde yatağımın yanında diz çöktü ve elimi elinin arasına alarak şefkat dolu minnetle bir sürü öpücük kondurdu. Cihaz karnımdan çekildi ve doktor ayaklandı. Çakır'ın hâlâ minnet dolu gözleri, dokunuşları benimleyken Emmy, doktorun söylediklerini tercüme etti. "Mahru, şimdilik bir sorun yokmuş ama bir hastanede düzenli olarak kontrollere devam etmen gerekiyormuş." Eli elimde, Çakır ayaklandığında söylediklerinin hepsini bir emir gibi kazıyordu zihnine. "Bazı vitaminler verdi." Doktorun elindeki reçeteyi Çakır alırken "Bunları düzenli kullanacakmışsın," dedi Emmy. "Stres, sıkıntı yok. Henüz çok yeni bir gebelik ve düşük ihtimali..."

"Tamam," dedi Çakır sözünü keserek. "Ben bunları aldırıyorum hemen çocuklara. Mahru da dikkat edecek, hiçbir sorun olmayacak." Çakır'ın sert ses tonunu daha ince bir ses böldü ve "Sen baba mı olacaksın?" diye sordu Hira. Yattığım yerde doğruldum ve karnımdaki ıslaklığı peçeteyle silerken bunu karnımı okşayarak yaptım. Sanırım bu sefer o baba, ben anne olacaktım. Hâlâ gerçekliğine inanamayıp karnımı sevmeye devam ederken gözlerim de karnımın üstündeydi.

"Hiç bırakmayacağım," dedim ona söz verir gibi. "Senin için her şeyin en iyisini yapacağım. Sonucu ne olursa olsun. Söz."

Mırıltılarımla tebessüm ettim. Buradaydı ve ben onunla konuşuyordum. Bir rüyanın uyanmak istemediğim kısımlarındaydım. Kâbusa dönmemesi adına da her şeyi yapacaktım. Çakır, Hira'nın ona sorduğu soru üzerine bana döndü ve gerçekliğini bir kez daha hissetti. "Ben," dedi benimle aynı duyguları yaşarken. "Baba mı olacağım?"

Her şey çok yavaş akıyordu sanki. Zaman aheste aheste, gerçekler idrak edilmesi zor ama kalıcı bir şekilde kazınıyordu dakikalara. Hira hızla Çakır'a doğru koşarak bacaklarına sarıldı ve "Yeni bebeğiniz olacak diye giden bebeğinizi unutacak mısınız?" dedi. Bunu ben de Çakır da beklemiyorduk. Kısa bir an duraksadık ve Çakır ağırca yutkundu. "Bir bebeğiniz daha varmış," dedi Hira. Eli küçük kızın saçları arasında dolanırken nasıl tepki vereceğini de bilmez bir hâldeydi sanki. Nasıl dokunacağını, nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Tereddütle, varla yok arası saçlarına dokunurken ona doğru eğildi ve Hira kendinden büyük gibi davranarak Çakır'ın yüzüne elini koydu. Yanağını okşarken "Senin çocuğun uzaklara gitmiş," dedi. Küçücük parmakları Çakır'ın kirli sakallarında dolandı. Çakır kısa bir an gözlerini kapatıp acı dolu bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. "Babamla sabah konuşurken duydum. Sonra sordum, o anlattı bana. Gitmesi gerekmiş ama sizi çok seviyormuş." Gözleri kısa bir an bana döndü. "Çakır abi çok üzülmüş." Zaten ağlamaya yer ararken tebessüm etmek öylesine zordu ki benim için. Hira'ya ağlarken gözükmek istemedim. O da bana bir iyilik yaptı ve kendini tekrar Çakır'a çevirdi. Hâlâ yüzünü sevmeye devam ederken "Biz de annemle bazen babamdan uzağa gidiyoruz ama birazcık," dedi ses tonunu değiştirerek. "Babamı görmeyince çok özlüyorum. O yokken de korkuyorum," dedi. "O da seni görmeyince çok özlüyordur, korkuyordur ama babam beni aradığında sesini duyduğumda özlemim geçiyor. Sen de onunla konuş, olur mu, özlemi geçer o zaman, korkmaz. Yeni bebeğin olunca onu unutma. Annemle babam da bana kardeş istiyordu. 'Benim kardeşim olursa unutur musunuz beni?' dedim, babam 'Anneler, babalar çocuklarını unutmazlar,' dedi. Siz de unutmazsınız, değil mi?"

Çakır, boğazına dizilenleri yutkunmakla atamıyordu, biliyordum, görüyordum. Başını iki yana salladığında Hira küçük kollarını

onun boynuna sardı ve "Sen çok güzel bir baba olacaksın," dedi. Çakır'ın saçlarında kalan elleri görevini yerine getirerek şefkatle ona dokunduğunda mutluluğumuzun hep buruk kalacağını hissettim. Sonra ayaklandı. "Ben doktora bakayım," dediğinde Hira da onu yalnız bırakmadı ve bana el sallayarak Çakır'ın peşine takıldı.

Onların da odadan çıkmasıyla tek kalmıştım. Karşımda ultrason cihazı vardı ve az önce dünyanın en güzel melodisi yankılanıyordu kulaklarımda. Ben onun sesini işitmiştim, o bana yaşadığını hissettirmişti. "Buradasın," diye mırıldandım, olduğum yerden hiç hareket etmeden.

Hayat biz planlar kurarken başımıza gelenlerden ibaretmiş. Beklemediğim bir anda, hiç bilmediğim bir ülkede aldım en büyük hayalimin gerçeğe dönüştüğü haberini. Şimdi ona tutunup, hayallerini kurduğum hayatı yaşamak adına çabalamak kalmıştı. "Sen bize iyi geleceksin," dedim en büyük duama el açar gibi. "Sen bizim hikâyemizin gidişatını değiştireceksin." Nereden bilebilirdim ki şu an dua niyetine ettiğim bu sözlerin kaderimi değiştireceğini. Kapının tekrar açılmasıyla bakışlarımı karnımdan çektim. Belki de Çakır'ın arkasından kalkıp gitmem gerekiyordu ama yapmamıştım. Öğrendiğim andan itibaren Çakır beni nereye koyduysa orada kalmış, neredeyse hareketsiz geçirmiştim şu dakikaya kadar olan süreci. Sanırım bunun en büyük sebebi, bilinçaltıma yerleşmiş olan korkuydu. Kendimi rahatsız da hissetmiyordum bu durumdan. Yüklerini biriyle paylaştığında ne kadar da güvende hissediyormuş insan kendini. Çakır benim yüklerimin tamamını değil de en sancılı kısımlarını almıştı sanırım. İçeri girdiğinde "Herkes gitti. Aliler de eve geçti. Müsait olduğun, kendini iyi hissettiğin bir anda uğrayacaklarmış," dedi.

"Bunlar..." dedim cihazları göstererek. "Bunları almadılar." Yatakta yanıma doğru uzandı ve dirseğinden kırdığı avucunu başının altına yasladı. Başı tam olarak karnımın hizasındaydı. "Burada kalacaklar..." dedi karnıma doğru konuşarak. Ses tonu bir hayli yumuşakken boşta kalan diğer elini çıplak karnımın üstüne koydu ve parmakları tenimin üstünde kaydı durdu. "Doktor sıklıkla kontrole gelecek seni."

"İyi ama..." dedim endişeyle. "Bu cihazlar da tehlikeli diye biliyorum."

Bakışları bir an olsun karnımdan ayrılmıyordu. "Ona göre ayarlayacak doktor, Mahru'm..." dedi karnıma doğru yanaşarak. Sıcacık

dudakları tenime kapandığında önce derince bir soluk çekti içine. Elim saçlarını buldu ve saçlarını okşamaya başladım. "Nasıl anladın?" diye sordum merakla. "Hamile olduğumu..."

Dudaklarını karnımdan çekmeden ama ağırlığını da üzerime vermeden birkaç saniye durdu. Bir an için son öpücüğünü kondurup yüzünü bana doğru çevirdi. "Hiç çıkmadı ki aklımdan güzelim..." dedi saç tutamlarından birini parmakları arasına alarak. "O günden beri, her şeyin yalan olduğunu öğrendiğim o günden beri, seninle seviştiğimiz o gece bir an olsun aklımdan çıkmadı. Bir yanım deli gibi ümit etse de olmasından da korktum." Bu beklediğim bir cevap olmadığından sarsıntı etkisi yarattı ve o, benim endişemi direkt anlayarak "İstememek değil," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Mahru, sen bana sadece bebeğimizden sebep gelseydin ben bununla nasıl baş ederdim, bilmiyorum. Sen, senin, benim parçamı, bu dünyada hiçbir şeyi üstüne koyamam ama senin hissettiklerin, beni istemezken..."

Ben onun korkularını anlayabiliyordum ve tebessüm edip dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Geri çekildiğimde endişelerinden arınmış vaziyetteydi mavileri. "Hiç mide bulantısı yaşadığını da ben görmemiştim. Sen kolay kolay hasta olmazsın. Sürekli aklımda olan ihtimali sana yansıtmak istemedim bir doktor görüşmesi yapmadan ama seni incelemekten de geri duramadım. Gördüğüm ilk belirgin tepkinle de zaten o testi çoktan aldırmıştım." Başını göğsüme yasladığında ensesinde dövmesinin üzerine büyük bir öpücük kondurarak orada nefeslendim, yaşadığımı hissettim. Saçlarıyla oyalanmaya devam ederken "Bana hiçbir şey yaptırmayacaksın, biliyorum," dedim gayet emin bir ifadeyle. Sesinin çıkmıyor oluşu da düşüncemin doğruluğunun kanıtı gibiydi. "Tatilimiz yarıda kesildi. Zaten ben de yapmazdım ya gerçi..." dedim derin bir soluk alarak. "Eve ne zaman döneceğiz?"

Büyülü bir andaymışçasına kurulu göğsümde ellerini bize ait olan o parçadan hiç çekmeden tane tane konuştu benimle. "Bir süre dönmeyelim diyorum," dedi. Emir gibi olan sözlerinde bana da sorar gibi yumuşak bir tını vardı. Kaşlarımı çattım, göğsüme kurulduğundan beri hareketli olan elim duraksadı. "Yavrum, çok yeni bir hamileliğin var," dedi sessizliğimi bir cevap olarak kabul etmiş

olacak ki. "Yaşadığın şeylerden sonra bu hamileliği kimsenin öğrenmemesi gerektiği düşüncesindeyim."

"Saklayacak mıyız?" diye sordum şaşkınlıkla. Düşüncesinde haklıydı fakat kaybımda zaten kimse yoktu yanımda, sevincimi de mi paylaşamayacaktım? İyisini de kötüsünü de tek yaşamak benim kaderime yazılmıştı sanırım.

"Bir süre," dedi en doğru yolu bulmaya çalışarak. "Hiç değilse ilk zamanlarını atlatana kadar. Gittiğimizde de sıkı önlemler alacağım fakat burası daha rahat gibi geliyor şu an için. Kimse hiçbir şey bilmezken, kimseye güvenmezken herkesten uzakta daha rahat olacaksınız gibi hissediyorum. Senin, sizin rahat olmanız demek benim de sonraki süreci daha rahat planlamam demek. Bu, planlarım dâhilinde olan bir şey değildi. Senin isteklerini biliyorum ama benim senin isteklerini verebilmem için bir yol çizmem gerekli. Kimseye zarar vermeden, en çok da size..." diye özellikle vurguladı. "Burada kalsak bizim için daha iyi olacak."

Biz diye bahsedişi, bebeğimizi daha ilk dakikalardan kabul edişi ve karnımda dolanan parmaklarıyla ona da konuşur gibi hareket edişi aklımı başımdan alıyordu. Hiç hissetmediğim bu değişik hisler haz vericiydi. "Sen ne yapacaksın peki? Gitmeden durabilecek misin?"

Derin bir soluk aldığında "Muhtemelen kısa süreli de olsa gidip gelmem gerekecek," dedi. Bu kısa soluğunda bile sıkıntılı bir hâl vardı. Düşünceli hâli ses tonuna yansımıştı. Ona zora koşmak gibi bir niyetim olmadığından, bizim için gerçekten iyi olanı yapmaya çalıştığını bildiğimden "Sen nasıl istersen," dedim sakin bir sesle. Başı göğsümde hareketlendiğinde iyice arkama doğru yaslandım ve yüzünü bana doğru çevirdi. Avuçlarımın arasında kayan sert sakalları tenime batsa da hoşuma giden bu hisle gülümsedim ve yüzünü inceledim. Masmavi gözleri, biçimli bir erkeğe göre kusursuz burnu, kirli sakalları, en çok da bana içi gider gibi bakışları... Bir adam bir kadını ne kadar sevebilirse o kadar çok sevdiğini hissediyordum gözlerine baktığımda. Mavileri bir çocuk gibi dalgalanıyor, ardından duruluyordu. Bende hırçınlaşıp yine bana zararı olduğunu hissettiği o anlarda bana bakarak sakinleşiyordu. Gözlerini incelerken sakallarındaki parmaklarım göz çevresine kaydı. Önce göz kenarlarını sevdim, ardından kaşlarına doğru çıktım. Simsiyah kaşlarının ara-

sında dolandırdığım parmağımla bir iz açıldı. Kaşının altında kalmış ama dikkatli baktığında belirgin olan bir iz... Benden kalan bir iz...

"Bu," dedim benim bıraktığım ize dokunurken. Hissettirdiği duygular, geçmişin anıları özlem doluydu. "Geçmemiş. İzi kalmış..." dedim durgunlaşan sesimle. Gözlerimin ayrılamadığı o izden geçmişin anılarına sürüklendim.

-GEÇMİŞ-

"Geldim, geldim," dedim telefonu kapatmadan hemen önce adımlarımı hızlandırarak. Birikmiş kar tabakasının üstüne basınca çıkan o ses, botlarımın bıraktığı izleri takip etmek şu aceleci zamanımda bile öylesine keyifliydi ki. Abimin cevap dahi vermeden telefonu kapatması ne kadar yoğun olduğunun göstergesiydi. Yolu aydınlatan sarı sokak lambalarının altında, rampa yolu kendilerine kayak yeri yapan çocukların eğlenceli sesiyle devam etti. Bir yandan dikkatli ama hızlı yürümeye çalışıyor, bir yandan Çakır'ı arıyordum. Fakat her zamanki gibi çaldı, çaldı, açan olmadı. Sinirle ses kaydı bırakma yerine geldiğimde "Dün akşam güya film gecesi yapacaktık," dedim sitemle. "İşim çıktı dedin, sonra da sana ulaşamadım. Bugün de gelirsen, abim çağırdı, oradayım, bilgin olsun diye aramıştım ama görüyorum ki sana ulaşamamamı alışkanlık hâline getirmişsin. Müsait olduğun bir vakitte, tabii şu saatten sonra ben de senin için müsait olabilirsem..." dedim üstüne basa basa. "Görüşürüz."

Çalan telefonun açılmaması demek Çakır'a ulaşamayacağım demekti, gelmeyecek demekti. Bunu söyleyemeyeceği için telefonları açmaması demekti. Yıllardır bu durum hiç şaşmamıştı. Meyhanenin önüne vardığımda önce telefonu çantama koydum, ardından kapıyı açıp içeri girdim. Dışarısının ne kadar soğuk olduğunu içeri girdiğinde salınan, mayışan tenimden anladım. Burnumu çekip tezgâha doğru yöneldiğimde kimse tarafından garipsenmemiştim. Üzerimdeki montu, atkıyı ve şapkayı askıya asıp hemen abimin yanına geçtim.

"Babam nerede?" diye sordum mezelere girişirken. Abim yüzüme bakmıyor, yaptığı işe devam ediyordu.

"Nerede olacak?" dedi kısa bir an yüzüme bakıp ona duyduğu öfkeyle. "Sızmış kalmış yine. Ben gelene kadar da birkaç kişi hesabı

takıp gitmiş." Öfkesi sert ses tonundan belliydi. Elindeki rakı şişesiyle köşedeki masaya gidip geri geldi tekrar.

"Aslında kendisi derdi hep, en iyi meyhaneci kendi içmeyip başkasına içirendir diye. Annemden sonra her şeyi değişti." Benim ses tonum, hareketlerim daha sakindi abime göre. Belki babamın tarafından bakıp empati yapmaya çalışırsam abimi de sakinleştirebilirdim. "Kaldıramadı annemin yokluğunu."

"Nesini kaldıramadı ya?" dedi abim yine aynı öfkeyle bana doğru dönerek. "Haklısın, bizim için, kendi için toparlanması-" dedim fakat abimin hiçbir şey duymaya tahammülü yok gibiydi.

"Geçeceksin kızım o işleri..." dedi elindeki havluyu omzuna doğru atarak. Semih abimin boyu benden biraz daha uzundu. Kumral bir tene sahip, kalıplı bir adamdı. Vicdanlı bir adam olsa da fevri hareketleri de yok değildi. İçinden geçenle dilindeki birdi. "Biz diye bir şey yok babam için. Anneme kadar kendisi de yokmuş. Sorumsuz herifin tekiymiş. Az mı dinledik babaannemden babamın gençliğini, çocukluğunu. Boş gezen, sürekli kavga eden, her gün eve stres yaşatan herifin tekiymiş. Kendi annesi, babası yaka silkmiş heriften."

"Baban o senin!" dedim ses tonumu biraz daha yükselterek. "Düzgün konuş, herif falan, ne oluyor öyle?"

Hesabı isteyen birinin elini havaya kaldırmasıyla ilerliyordum ki "Dur sen!" deyip kendisi gitti ve tekrar geri döndü. Aldığı parayı kasaya koyarken ben konuşmaya, o öfkesini kusmaya devam etti. "Babamız o bizim. Bizi ne kadar sevdiğini, düşkün olduğunu zamanında biliyorsun. Sadece zor bir dönemden geçiyor," diye devam ettim. Başını bana doğru çevirdiğinde hayret edercesine bakıyordu. "Mahru, sen şaka mısın?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Ne düşkünlüğü, ne sevmesi? Sen kafanda kurduklarına mı inanıyorsun, bazen anlamıyorum." Gözlerimi kaçırarak "Ne alakası var?" diye sordum. "Sen çok gaddarca düşünüyorsun. Bilenmişsin ve hep kötü şeyleri görüyorsun, konuşuyorsun."

"Mahru, babam evlenilecek bir adam değilmiş. Belki toparlanır diye babaannemler biriyle evlendirmeye kalkmışlar. Kendi oğlu toparlansın diye başkasının kızını yakmaktan hiç çekinmemişler," dedi, öfkesi öylesine büyüktü ki. "Ne olmuş sonra? Babam onların bulduğu kızı istememiş. Annemin de artık nasıl aşktan gözü döndüyse..." deyip sıkıntıyla soluklandı. "Kaçmış babama. Bok varmış

çünkü." Sesi bir miktar yükselip dikkat çekince daha sessiz olup toparlandı. "Babaannemler annemi istememiş, kendi ayarladıkları kız olmadı diye, sonra aralar soğumuş. Babam da düzelmeye başlamamış zaten. Dedem, anneannem destek olmasa ne bu meyhane dururdu ne bir evimiz olurdu. Şu an olan her şey annemden, babamdan değil. Bu adam ömrü boyunca ne yapmış, Mahru?" diye sorduğunda birbirimize bakarak kaldık sadece. Ben bunların hepsini zaten biliyordum. Neden şimdi anlatıyordu? "Hatırlıyor musun, biz küçükken annem bir ara bizi alıp anneanneme gitmişti. Boşanacaktı. Sonra yine barışmaya kalktıklarında ben babamın dediğini duydum. Ne dedi, biliyor musun?" diye sorduğunda zorlukla yutkundum. "Sen dön eve, çocuklar annende kalsın. Bu benim içimde senelerdir yara," diye vurguladı.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. "Annem bizi seviyordu sadece," dedi abim tekrar kırık kelimeleriyle. "Babam sadece kendini ve annemi seviyordu. Gelmişsin, düşkündü, oydu buydu diyorsun. Babam bizi her zaman yük gibi gördü. Kendine hayrı olmayan bir adamın çocuk neyine? Anneme de öfkeliyim de..." dediğinde duraksayıp derin bir nefes aldı. "Rahmetliye bir şey diyemiyorum. Yattığı yerler nur olsun. Hastalık sahibi oldu babam yüzünden. Bir adam hepimizin hayatını sikti. Bakamayacağın çocuğu yapmayacaksın kardeşim." Domates doğradığı bıçağı tezgâha vurduğunda öfkesi gitgide katlanıyordu. "Kaç yaşına geldim, bir işim bile yok doğru düzgün. Kuramıyorum ki amına koyayım," dedi öfkeyle. "Babamın peşini toplamaktan, buraya bakmaktan bir yere tutunamıyorum ki."

Sattırmıyordu babam burayı, kapatmıyordu da. Abim gerçekten tüm zararlarıyla bir şeyleri sırtlanmaya, toparlamaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Yapamadıkça bunalıma giriyor, öfkesi daha da katlanıyordu. "Bak, şuradaki adamı görüyor musun?" dedi gözleriyle köşede oturanı işaret ederek. Sırıtarak masayı donatmış, keyif çalan adama bakıp abime döndüm. "Geçen babamın buraya aldığı eskortlardan biri bundan bir aylık para almış. Sonra ben de hepsini kovunca adam bugün gelip kadınların parasını istedi." Gözlerim irileşmiş, öylece kalmışken "Yok deseydin," dedim. "Açıklasaydın."

Yine alaycı bir soluk çıktı dudaklarının arasından. "Tabii canım, o da canın sağ olsun diyecekti. Babam almış o kadınları buraya. İşçi gibi almış. Adam da ödeme yapmış. Baban verecek o zaman o pa-

rayı diyor. Bizim dükkânda babamın bile isteye yaptığı şeyler. Neye yok diyeceksin? Bir ay boyunca gelip yiyip içecek, para kimden çıkacak? Kasadan. Herkese benzeri şeyler... Nereden ne kazanıyoruz da neyi nasıl döndüreceğiz, Mahru? Sevgiymiş, oymuş, buymuş... Sikeyim öyle sevgiyi. Herkes kendi işine bakıyor, olan bana oluyor. Hayatımı siktiler. Arkadaşlarımın yüzüne bakamıyorum, bıraktım, kaçtım gitti olmuyor. Herkes tanıdık, aynı yerde oturuyorsun. Alacak yok ama verecekler bitmiyor."

Omuzlarıma öyle büyük bir yük yüklenmişti ki söyleyeceğim hiçbir şey fayda etmeyecekti, öfkesini de dindirmeyecekti çünkü haklıydı. Ben sustum ama o susmadı. "Sen de hâlâ devam et, o Çakır denilen herifle. Annemden farkın olmayacak sonunda."

"Çakır ve babamı bir tutma!" dedim onun çıktığı tona çıkarak.

"Neyi tutmayayım? Aynı sorumsuzluk, aynı tavırlar. Babamın gençliğinin aynısı. Ne bok yediği belli değil. Onun yüzünden eli silahlı türlü türlü adamlar doldu buralara. Geçen gencecik çocuğun birini uyuşturucu alırken gördüm onlardan birinden."

"Çakır'ın uyuşturucuyla alakası yok!" dedim yine aynı öfkeyle. "Sen herkese kızmışsın, bilenmişsin. Bizden de çıkarmak istiyorsun ama yeter, senelerdir Çakır'a olan öfken bitmek bilmedi."

"İstemiyorum çünkü," dedi gözlerimin içine bakarak. "Gör istiyorum. Sonun mutlu bitmeyecek, gör istiyorum. Üzerinde hakkım varsa o adamla devam etmezsin, Mahru," dedi kestirip atarak.

Senelerdir aynı sözleri duymaktan o kadar sıkılmıştım ve artık o kadar yorucu geliyordu ki aralarındaki bu çatışma... Cevap versem devam edecekti, susmayı seçtim o yüzden. Zaman ilerledi, abim, öfkesi dinmese de sustu. Sonra kapıda onun arabası belirdi. Çakır arabasından indi. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve aynı siyahtan kaşe bir kaban vardı. Kabanının yakalarını düzelttiğinde kısacık saçlarının arasından geçirdi elini. Birkaç saniyede saçlarına doluşan kar tanelerini yok etmişti böylelikle. İçeri girmesiyle abim gözlerini devirdi ve sıkıntılı bir soluk verdi. Arkada çalan klarnetçi abi ve arkadaşları kısa bir es vermiş, sonra Çakır'ın belli belirsiz başını eğmesiyle "Sorun yok," mesajını almış ve devam etmişlerdi. Tabii onlar devam etti fakat masalardaki insanların bakışları Çakır'ın üzerine toplandı. Kapının önüne park ettiği siyah cip, yine önünde başka siyah bir araba ve kapıda bekleyen birkaç kişi... Lapa

lapa yağan kar, sokak ışıklarından daha çok aydınlatıyordu etrafı ve onların o manzarada bıraktığı görüntü dikkat çekiciydi. Çakır ile bir an göz göze geldiğimizde hoşnutsuzluğunu mavilerinden okuyabiliyordum. O da en az abim kadar gergindi. Bakışlarını üzerimden çekmeden herhangi bir masanın köşesine oturdu. Cebinde olan eli masadaki gencin kalkıp yer vermek istemesiyle çıktı ve onun omzunda yer buldu. Onu kalktığı yere tekrar oturttuktan sonra elini tekrar cebine soktu ve aynı sakinlikle bana bakmayı sürdürdü. Göz teması kurmayıp önündeki kadehi kurulayan abime "Ben halledeceğim," diyerek yanından ayrıldım. Tezgâhın arkasından ön kısmına geçtiğimde etrafa bakıyordum ki "Bakma boşuna," dedi Çakır dikkati kendine çekerek. "Bakamaz kimse sana."

Tam önünde durduğumda aramızda hatırı sayılır bir boşluk bırakmıştım ki bunu fark edip hatta rahatsız olarak parmaklarının ucuyla kazağımın önünden tuttu ve beni kendine doğru çekti. Gözlerini bir an olsun üzerimden çekmezken eli, arkada başkasının olduğunu umursamadığı kadehiyle oynadı, yarısı dolu olan kadehi kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak bitirdi. "Neden geldin?" diye sordum ikimizin duyacağı bir tonda sıkıntıyla. "Burada olduğumu öğrenince mi gelesin tuttu?"

Elindeki boş kadehi bırakmadan hemen önce bana gösterdi ve "Şununla erişemediğim kafaları nasıl yaşatıyorsun bana?" dedi hafif bir tebessümle. Benim gülmediğimi görünce tekrar ciddileşti ve "Neden buraya geldin?" diye sordu konumuza dönerek. Etrafa baktım ve cevabın gayet açık olduğunu göstermek istercesine "Kalabalık," dedim. O zaten buraya neden geldiğimi de biliyordu da, soruyordu işte. "Abim tekti ve yardıma geldim. Üstelik canım da sıkılıyordu."

Tekrar elini cebine soktu ve tek kaşı hafifçe yukarı kalkarken "Beni çağırsaydın," dedi fazlaca belli olan bir sakinlikle. "Alırdım ben senin sıkıntını." Sanırım şaka yapıyordu ya da sabrımı zorlamak niyetindeydi. Tezgâha yakın olduğumuzdan, abim konuştuklarımızı işitiyordu ve tekrar derin bir soluk vererek daha fazla sessiz kalamadı. "Çıkacak mısın? İnsanlar sen buradasın diye gergin oturuyor."

Abimin vurgulu ses tonuna karşılık Çakır, geldiğinden beri ilk kez gözlerini benden ayırarak abime döndü ve "Resul," diye bağırdı yüksek bir sesle. Resul, Çakır'ın uzun zamandır yanında çalışan-

lardan biriydi. Önündeki arabalardan birini kullanır, gidilecek her yere ondan önce varırdı. Müzik sesinin içinde yankılanan sesiyle kapı aralandı ve kış soğuğu içeri dolup ortamın havasını değiştirdi. Saniyeler içinde hemen karşımızda yer alınca Çakır'ın emrini bekler gibi duruyordu. "Mahru'yu alıp gidiyorum ben. İnsanlar geriliyormuş," dedi dalga geçer gibi bir imayla üstüne basarak. "Sen..." deyip başıyla abimi gösterdi ve adını söylemeye, Semih demeye bile tenezzül etmeden "Yardım edersin," diye tamamladı. Elbette bu durum abim tarafından kabul edilmemişti. "Gerek yok," diye çıkıştı elindeki kadehi tezgâha sertçe çarpıp diklenerek. "Çıkacaksanız çıkın. İsmail'i aradım ben, gelir şimdi." İsmail bizim komşularımızdandı. Çok kalabalık olduğu zamanlarda abim onu da yardıma çağırırdı. "Ayrıca senin yanındaki adam içmekten başka ne anlasın? Yardım edecekmiş." Burnundan çıkan solukta alaycılık hâkimken tekrar önüne döndü. O sırada kapı aralandı ve İsmail içeri girerek "Selamünaleyküm abi," dedi. Resul kaba ses tonuyla sertçe çıkışarak "İçkili sofraların olduğu yerde, günahın işlendiği esnada Allah'ın selamı verilmez," dedi.

İsmail ne olduğunu anlayamamış, bir an afallamışken Çakır dik dik bakan abimle dalga geçer gibi Resul'u gösterdi ve "Benimle içen..." dedi, ardından İsmail'e döndü. "Seninle yetişen..."

Az önce abimin "Senin yanındaki adam içmekten başka ne anlasın?" dediği adam, yıllardır meyhanede abimin, babamın yanında yetişmiş adama kendince ders vermişti. Çakır da bu durumdan keyif almıştı. "Derdin ne oğlum senin?" dedi abim zaten öfkeli olduğundan öne doğru atılarak. "Amacın kaşkırtmak mı?"

Abim, Çakır'a doğru bir atak yapmıştı ama Resul'un, elini abimin göğsüne koyup araya geçmesiyle öylece kalmıştı. "Biraz ağır olsana sen aslanım ya," dedi eliyle sert bir şekilde abimin göğsünü güya sıvazlayarak. "Fazla sinir bünyeye zarar. Hemen her şeye ayaklanıyorsun. Yakışıyor mu hiç sana?"

Çakır olduğu yerden hareket etmemiş, sakinlikle hatta abimi kışkırtmak istercesine yüzünde bir gülümsemeyle olduğu yerde oturuyordu. "Siktir git amına koyayım," dedi abim onu tutan eli savurup tekrar tezgâhın arkasına geçerek. "Bak, sana demiştim, bu adam sorunlu. Bak, görüyor musun?" dedi ilerideki masaları göstererek. "Bu gelince iki masa boşaldı. Hep zarar, hep ziyan bu adam."

"Sen geleyim istediğin için çağırdın bu akşam Mahru'yu buraya," dedi Çakır sakinliğinin arkasında saklı öfkesiyle. "Benim kimseye bir şey yaptığım yok." Buradaki kavganın bitmeyeceğini anladığımdan, çareyi gitmekte buldum. Hiçbir şey demeden, hiçbir eşyamı almadan meyhaneden hızlı adımlarla uzaklaşırken arkama dahi bakmadım. Çok geçmeden meyhanenin kapısı tekrar açıldı zaten. "Mahru, bekle!" dedi Çakır ama durmadım.

"Siktir git," diye bağırdım öfkeyle. "Dünden beri yoksun, şimdi bekle diyorsun. Mahru bekler, Mahru'nun seni beklemekten başka işi ne zaten?" Arkamdan geldiğini hissediyordum ama durmuyordum. "Bilerek yaptı," dedi beni kolumdan tutup önüme geçerek. Çırpındım fakat bırakmadı. Elindeki kabanımı zorla üstüme geçirmeye çalışırken itekledim fakat kaşlarını çatarak "Giy şunu," diye yükseldi. "Bana kızgınsın diye bu soğukta böyle gezemezsin. Kız, bağır, çağır, istediğini yap ama bunu giyeceksin."

Ben bir süre sonra çırpınmayı bırakmış, öfkeyle o kabanı giyerken "Bilerek yaptığı bir şey yok," diye bağırdım. Kabanımın düğmelerini iliklemeye başladı önce. "Bilerek yaptı. Bak, İsmail'i çağırmış. Senin buraya gelmeni istemediğimi biliyor." Onun ellerini iterek kendi düğmelerimi kendim iliklemeye başladım. O da atkımı boynuma sarmaya başladı. Bir yerden itsem diğer taraftan geliyordu. "Amacı zaten benim gelmem, bizim sorun yaşamamızdı. Sen oradan çıkmadan benim de çıkmayacağımı biliyordu. Geldim de ne yaptım ben, Mahru?" diye sordu ciddiyetle. "İçeri girdim, birine bir şey mi dedim? Sesimi mi yükselttim? Senin abin bilerek problem çıkarmak istiyor. Seni doldurmaya çalışıyor."

Düğmeleri ilikleyip hızla geri çekildiğimde "Dünden beri neredesin?" dedim yüzümü buruşturarak. "Abimi falan geç sen şimdi. Dün biz plan yapmadık mı? Sen dünden beri neredesin?"

İşte burada tam olarak suçlu olduğundan ve sanırım bunu bildiğinden sessiz kaldı. Cevap veremedi, sustu. Hayal kırıklıkları barındıran bir gülümsemeyle yanından adımlamaya devam ettim. Hızlı adımlarla devam ederken "Bütün gün senin için hazırlık yaptım," dedim kendime söver gibi. "Aylardır izlemek istediğim filmi surf seninle izleyeyim diye beklettim. Bir kere bir şeye vaktinde gelsen şaşacağım zaten. Sevgilinle bir filmi izlemek bu kadar lüks olabilir mi ya?" dedim ellerimi iki yana açıp sinirden titrerken. "Bir film

alt tarafı! Bir aydır sessiz sakin bana ayıracak iki saatin yok mu? Biz hiç planlı hareket edemeyecek miyiz? Ben çok yoruldum artık."

Yorgunluktan omuzlarım düştüğünde "Bu akşam izleyelim mi?" diye sordu arkamdan adımlamaya devam ederek. Suçunun farkındaydı, ses tonu da ona göre çok yumuşak ve yalvarırcasına çıkmıştı. İstediği bağırıp çağırmamdı ama ona en büyük ceza sanırım aynı sakinlikte kalmam olacaktı.

"İstemiyorum," dedim kestirip atarak. "Eve gidip uyuyacağım. Sonra görüşürüz."

"Mahru, o filmi izleyelim mi bu gece?" diye tekrar etti.

"Hayır!" dedim.

"Mahru..." dedi tekrar. "O filmi izleyelim."

"İzlemeyeceğim."

"İzleyelim," diye diretti sabrımı zorlar gibi.

"İzlemeyeceğim," dedim. "İstemiyorum."

"İzleyelim, Mahru," dediğinde artık sabrımın son noktalarındaydım. Sakinliği, ısrarı, diretmesi dizginlemeye çalıştığım öfkemi daha da arttırırken az önce çocukların duvarın üstüne bıraktığı kar toplarından birini gözüme kestirdim. Arkamı dönüp, dünden beri dolup taştığım öfkeyle ona fırlattım. Neresine geldiğine bakmadan, rastgele, abimden de kalan birikmişliklerimle sertçe fırlattım. Başını öne doğru eğdiğinde adımları da duraksadı ve beyaz karların üstüne kanlar süzülmeye başladı. Oluk oluk akan kanlarla gözlerim irileşti ve ona attığım kar topunun içinde taş olduğunu kanların yanında duran taşı görünce fark ettim. Beyaz kar kırmızı kanla kaplanmıştı.

"Çakır..." dedim hızlıca ona doğru adımlayarak. Elimle yüzünü kaldırdığımda kaşından süzülen damlalar ellerime de bulaştı. "Ben..." dedim titrek bir sesle. "Ben, özür dilerim. Ben yemin ederim bilmiyordum içinde taş olduğunu. Özür dilerim, çok özür dilerim."

Pişmanlıktan ölmek üzere olduğumu hissettiğim sırada o, ciddiyetini hiç bozmadı ve "İzlesene o filmi benimle..." dedi başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Elim o izin üstünde dolaştığında "Dursun zaten..." dedi beni içine çekecek bir gülümsemeyle. "Yârin açtığı yaraların izleri hep dursun."

1 hafta sonra...

-MİHRİBAN-

Üzerimdeki elbiseyi düzeltirken aynadaki aksime baktım. Siyah, klasik bir elbise giymiş, sıkı bir topuz yapmıştım. Kalbim heyecanla çarptı durdu. Ben Ferdi ile atacağım ilk adım için hazırlanmıştım bu akşam. Geçmişi arkamda bırakmış, yeni bir yol çizmiştim kendime. Peki, neydi o hâlde kalbimi böylesine sıkan? Şura'nın kapıyı çalıp içeri girmesiyle düşüncelerim son buldu. "Güzelim," dedi tatlı bir tebessümle yanıma gelerek. "Çok güzel olmuşsun."

"Yaa..." deyip ona doğru ilerledim. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin." Yatağımın üzerine doğru oturduğunda "Heyecan var mı?" diyerek beni sorguladı. Derin bir nefes alarak dolaba yaslandığımda "Ölecek gibiyim, Şura," dedim heyecanla.

"Mihriban," dedi sıkıntıyla. "Sen Ferdi konusunda emin misin? Hızlı gitmiyor musunuz?"

"Şura," dediğimde içimdeki sıkıntı daha da arttı, yüzüm düştü. "Ferdi bana bir kadına nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor. Ayrıca biz şu an için sadece yüzük takıyoruz, bir şeylerin adını koyuyoruz. Bunu yapmazsam Turan konusu kapanmayacak, Şura. O hep onu bekliyorum sanacak, belki ümit edecek ama ben istemiyorum. Turan benim için bitti. Söyledikleriyle, yaptıklarıyla, her şeyiyle bitti. Ferdi'den etkilendim, bana şahane hissettiriyor, çok güzel davranıyor. Eğer mantık evliliği yapacaksam bile bu, Ferdi gibi biriyle olurdu zaten. Dedim ya, hem etkilendim hem de doğru insan olduğunu düşünüyorum. Bir de dediğim gibi, Ferdi beni hızla bir düğün için zorlamıyor. Ama ben artık bilinsin istiyorum. Yolumu seçtiğim, nişanlı olduğum bilinsin, herkes de ona göre davransın." Şura bu net tavrım karşısında daha fazla üstelemeyerek "Sen kendin için doğru olanı daha iyi bilirsin," dedi. O sıra telefonuma gelen bildirimle yaslandığım yerden kalktım ve telefonun kilidini açtım. Mesaj Ferdi'den gelmişti.

Ferdi: Kalbim duracak gibi hissediyorum, Mihriban. Senin için de aynı olması için dua ediyorum. Seninle aynı olaya aynı hislerle tepki vermek mucize gibi. Yola çıktık, geliyoruz.

Tebessüm edip telefonu yerine koyduktan sonra heyecanım daha da artmıştı. "Geliyorlarmış," dedim panikle. "Ne yapacağım ben şimdi?" Elimle sürekli olarak elbisemi düzeltip dururken soğumaya durmuş ellerimi tuttu ve "Sakin ol," dedi beni rahatlatmak adına. "Bir şey yapmayacaksın. O gelecek, sen tuzlu kahvesini yapacaksın, yüzükler takılacak ve bitecek." Söyleyince sahiden kolay mı geliyordu? Zira o söyledikçe benim tansiyonum oynadı. "Keşke Mahrular da burada olsaydı," dediğinde "Keşke..." dedim. "Ama ben konuştum. Şimdilik dönemiyorlarmış. Israr etmek de istemedim. Zaten gelebilse gelirdi. Mahru her anımda yanımdaydı benim, hep destek oldu bana. Onun yaşadıkları da az buz şeyler değil. Şimdi biraz dinlenmek onların da hakkı... Biz onun için bol bol video çekeriz. Zaten gecenin sonunda görüntülü görüşeceğiz."

"Öyle..." dedi omzumu sıvazlayarak. İyi insan lafının üstüne gelir derler ya, tam da şu an için geçerliydi bu söz. Bizim onları anmamızın üstünden birkaç dakika bile geçmemişti ki kapı çaldı ve annem elinde koca bir demet çiçekle içeri girdi. "Bunlar sana gelmiş," dedi ve ben çiçekleri kucakladım. Kollarımın arasına sığmayacak büyüklükteydi ve harika kokuyorlardı. Üzerindeki zarfı alıp çiçeği yatağa bıraktığımda bir not ve kartla karşılaştım.

Girdiğin yeni yol yaşadığın tüm sıkıntıları sana unutturacak kadar güzel olsun. Seni çok seviyoruz.

Mahru ve Çakır

Dipnot: Bugün yanında yokum ama gelinlik seçiminde muhakkak orada olacağım. Sakın beni beklemeden gitme.

Diğer zarfa baktığımda içinde Türkiye'nin en lüks gelinlikçilerinden birine ait olan, adıma gönderilmiş bir kart duruyordu. "Yuh!" dedim gözlerim büyümüş bir şekilde. "Burası çok pahalıdır."

Şura yerinden kalktı ve elimdeki kartı alıp "Ve muhtemelen parası ödenmiştir," dedi. "Bak, altında tarih yazıyor. O tarihe kadar gitmen gerek sanırım."

"İyi ama..." dedim tereddütle. "Çok erken değil mi?" Şura tekrar yatağın üstüne oturdu ve "Muhtemelen anca yetişiyorlardır güzelim. Alınan malzemeler buradan değil diye biliyorum, taşların her biri gerçek ve elle dikiliyor, birkaç prova falan derken hazırlaması uzun sürüyor olabilir."

Hiç bilmediğim, düşünmediğim, bana uzak olan detayların içine şimdiden düşmüştüm. Bu beni biraz korkutsa da heyecanlandırmadı desem yalan olur. "Çok ince düşünceliler ama..." dedim tebessümle arkadaşıma minnet ederek. "Her zaman bana dokunmayı biliyor. Çok seviyorum."

Şura'nın kaşları çatılırken "Kıskanıyorum ama kızım," dedi şakayla karışık sitemle. "Mahru'yu böyle övüyorsun, beni hiç övmüyorsun." Dudak bükerek omuz silkti. "Ben de bir Seyhanlı olarak bileziğimi alıp geldim herhâlde."

Böyle şeylerde hiç gözüm yoktu. Onların bana arkadaşlığı yeterdi ama anlaşılan o ki Şura'nın birazcık ilgiye ihtiyacı vardı. "Senin yerin bambaşka," dedim ona sarılarak. O da bana sarıldı ve biz o hâldeyken tekrar kapı çaldı. O panikle Şura'yı nasıl ittim bilmiyorum. "Geldiler," dedim elim ayağım titrerken. "Vallahi geldiler."

Düşüncem annemin kapıyı açıp "Geldiler," demesiyle de doğrulanmıştı zaten. Elimi kalbime bastırıp dışarı çıkmasına engel olmak istedim. "Hadi," dedi annem. "Aç, kapıda kaldılar."

Ben sanki adım atmayı unutmuştum o an. Şura arkamdan itmese yürüyemeyecek gibiydim. Elini sırtıma koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Ah, şimdi Eftelya burada olsaydı beni ne güzel rahatlatırdı. Ona da yangından sonra iyice dinlensin diye gelme demiştim. Şimdi kolundan tutup getiresim gelmişti. Bilgili, tecrübeli, stresimi alacak olgun birine ihtiyacım varmış gibi hissettim. Kapıya vardığımda annem, babam, amcamlar, Esat oturma odasının giriş kısmında bekliyorlardı. Derin bir nefes aldım, kısa bir an gözlerimi kapattım ve kapıyı açtım. Ferdi elinde çiçeklerle karşımdaydı. Ailesi, akrabaları, herkes yanında, arkasında yer almışken birkaç saniye donup kaldım. Gözlerimin en derinine, sanki benden başka kimse yokmuşçasına güven verici bir gülümsemeyle bakıyordu. Sonra arkadan bir öksürük sesi işittim ve kapıda fazlaca oyalandığımı fark ederek, kapalı olan kapıyı ardına kadar açıp "Bu-buyurun lütfen..." dedim. Ferdi elindeki çiçekleri bana uzattı ve ben alarak geri çekildim. Yanında gelen kız kardeşi çikolatayı Şura'ya uzatmıştı. Aile büyükleri tek tek içeri girdiklerinde kapıyı kapatarak, titreyen ellerimdeki çiçekleri masanın üzerine bıraktım. "Sakin..." dedi Şura kolumu sıkıp beni rahatlatmaya çalışarak. Lakin bu hiç de kolay değildi. Al al olmuş yanaklarımla içeri girdiğimde sırasıyla herkesin

yerleştiğini gördüm. Tek tek el öpme faslı gerçekleşti önce. Sonra Şura ile sandalyelerde yan yana oturduk. Aileler az çok birbirleri hakkında bilgi sahibi olsalar da işlerinden, ortak tanıdıklardan sohbet etmeye başladılar. Ferdi'nin sürekli olarak üzerimde olan hayran hayran bakışları altında elimi, kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Beyaz gömleği, siyah takım elbisesi o kadar yakışmıştı ki ona. Yeni tıraş olmuştu ve gamzeleri epey belirgin şekilde ortadaydı. Ben o an itibarıyla, her güldüğünde o çukurlara gömülüyordum.

"Sen nasılsın, kızım?" dedi Ferdi'nin annesi ve ben olduğum yerde hızla dikleştim. "Ben," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. O sırada kapının çalması da kaçmam için bir bahane sunmuştu bana. Ayaklandım ve "Teşekkür ederim, iyiyim. Siz de iyisinizdir inşallah," dedim. Annesi tebessümle bana karşılık verirken ben çoktan geri geri giderek odadan çıkmıştım. Odadan çıkmamla da derin bir nefes aldım. Tahminimden daha zor geçmişti. Kapının tekrar çalmasıyla "Geldim," diyerek açmıştım ki kapatmaya çalışmam bir oldu. Turan kapının önündeydi ve ben kapıyı itmeye çalışıyordum. İzin vermedi. Elini kapıya koyup ittikten sonra "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu sinirli bir ses tonuyla. "Sana bekle, hazmedeyim dedim, Mihriban, neden kendine de bana da bunu yapıyorsun?"

"Turan, lütfen..." dedim ağlamaklı bir hâlde göğsünden onu itmeye çalışarak. "Lütfen git."

Onu iten elimi tutup "Mihriban," dedi yalvarır gibi. Parmakları tuttuğu elimin üstünde kımıldanırken babamın "Kızım, kim gelmiş?" demesiyle Turan'ı hızla kendimden uzaklaştırdım. Ben uzaklaştırmış olsam da babam sonuç olarak Turan'ın geldiğini görmüş oldu.

"Turan," dedi başta şaşırır gibi. Ardından mahalledeki yakınlığımız, Esatların sürekli dibinde oluşu derken hiç yadırgamadı burada oluşunu ve "Gelsene oğlum, niye dikildiniz kapıda?" dedi. Başımı girmemesi için olumsuz anlamda salladım ama Turan beni hiç dikkate almadan içeri girdi. En güzel günüm kâbusa dönmek üzereymiş gibi hissediyordum. Turan'ın peşinden ben de içeri girdiğimde Ferdi ile birbirlerine öldürecekmiş gibi bakışlarını hissettim. Ferdi olduğu yerde dikleşti, yüzünü gerdi ve her an atılmaya yer arıyormuş gibi derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. Turan da meydan okur gibi tam karşısına oturmuştu. Ortamda garip bir sessizlik olduğunda "Bu kadar da olmaz ama..." diye işittiğim homurtularla, daha doğrusu

işittiğimiz homurtularla herkes etrafına bakınırken "Bir şey mi dedin Sinan?" dedi Ferdi'nin babası kardeşine doğru. Ferdi'nin Sinan amcası olduğu yerde dikleşti ve "Demeyeyim demeyeyim diyorum ama biz bu kızı mı alacağız şimdi?" diye sordu amcası beni işaret ederek. Kaba, üslupsuz ses tonuyla Ferdi olduğu yerde dikleşirken "Amca!" dedi uyarır gibi. "Almak vermek diye şeyler yok. Biz birlikte, ailelerimizin de desteğiyle bir yola gireceğiz."

Amcası aldığı cevabı çok da önemsemeden "Öyle ya da böyle!" dedi. "Bu kız mı değil mi?"

Ferdi sabır dilenir gibi nefes alırken "Evet amca, Mihriban," demesiyle amcasının dudakları arasından sıkıntılı bir soluk çıktı. "Şu herifin..." dedi Turan'ı gözleriyle işaret ederek. "... Evine girip ne halt ettiği belli olmayan kızı yani." Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor gibi hissettim. Gözlerimi kapadım ve odadan çıkan uğultulu sesleri işittim. "Ne diyorsun sen be!" dedi babam yükselerek. Başım dönüyordu, bunu hisseden Şura elimi tuttu.

"Sinan abi," dedi Esat tok bir sesle. "Ne dediğine dikkat et istersen." Fakat adamın hiç de öyle bir niyeti yoktu. "Yalan mı?" dedi sert bir sesle. "Ben geçen gün gördüm bunları. Bu herif bu kızı evine soktu. Bir de utanmadan almış buraya getirmiş." Turan'ın hiç sesi çıkmıyordu.

"Lan ne diyorsun sen?" dedi babam olduğu yerde fırlayarak. Gözlerimi açtım o gürültülü sese. Herkes ayaklanmış, birbirine girecek hâldeyken Ferdi ve Turan gözlerini bile kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı sadece. Ölüm sessizliği vardı aralarında.

Bana karşı olan bakışlar yine tek bir adamın tek bir sözüyle değişti. Annesi, akrabaları, herkes şüpheyle bakmaya başladı. Dilim o an tutulduğundan başımı iki yana sallayarak itiraz etmeye çalıştım ama kimse bunu bir cevap olarak kabul etmedi. Babam o adama saldırdığı sırada Esatlar zor tutuyor, herkes araya girmeye çalışıyordu. "Ulan bir şey desene!" dedi Esat, Turan'a doğru dönüp bağırarak. Babam da "Yok öyle bir şey, desene," dedi ama Turan ağzını bile açmadı. Ferdi ile birbirlerini kilitlenmiş, öylece bekliyorlarken, "Mihriban!" dedi Turan ondan bakışlarını çekmeden. "Yapmayacaksın, değil mi?"

Adımı söyleyince midemin bulantıları arttı. O beni muhatap almıştı ama ben o an bir tokat yemiş gibi hissedip kendime geldim ve olduğum yerde ayaklanarak, onu değil, birlikte olmak istediğim

adamı muhatap aldım. "Ferdi!" dedim, anında bakışları beni buldu. Sanki az önce hipnoz olmuştu da sesimle onu oradan çıkarmıştım. "Yemin ederim," dedim, bana inansın diye. "Yemin ederim, sandığın gibi değil."

Ben Ferdi ile konuşma çabasına girdikçe Turan daha da deliriyordu. "Mihriban!" derken ses tonu sertleşti ve "Yeter!" diye bağırdım ona doğru. "Yeter, anlat, bir şey olmadı de. Anlat, olanı anlat. Beni ne duruma soktuğunun farkında değil misin? Konuş, anlat," dedim. Bir kurbanın katilinden medet ummasıydı bu. Farklı olsun istedim. Katil kurbanını azat etsin diye bekledim ama o, benim Ferdi konusundaki kararlılığımı gördüğünde kendine yakışanı yaptı ve "Yaptı," dedi gözlerimin içine baka baka. Bundan pişmanlık duyar gibi bakışlarıyla o benden af dilerken benim omuzlarım düşmüş, ondan yana bir darbe daha almıştım. "Mihriban o gün o eve, benim evime benimle girdi."

Ferdi bir hışımla ayağa kalktığında "Zorla..." dedim kollarını tutarak. "Zorla götürdü beni."

"Vallahi hiç zorla gibi değildi," dedi amcası işi daha da yokuşa sürerek. Kimse ne diyeceğini bilmiyor, herkes olan bitene şaşkınlıkla karşılık veriyordu. Ben kimseyi değil, Ferdi'yi inandırmak istedim. "Zorla götürdü beni eve, istemedim, ittim ama kimse yardım etmedi. Konuşacağız dedi, ben istemedim. Zorla soktu eve, bekle dedi bana. Bekle, ben olanı biteni hazmedeyim, sana geleceğim dedi. Evlenme dedi, bırak Ferdi'yi dedi ama ben ümit etmesi adına hiçbir şey yapmadım. Yemin-"

Ferdi elini kaldırıp sözümü keserken "Etme yemin falan," dedi. Onu tutan ellerim geri çekildi. İnanmamış mıydı yani bana? Yer ayaklarımın altından kayıyor gibi hissettim. "Aferin oğlum," dedi Amcası da ona destek olarak. "Madem zorlaymış, getirsinler şahit falan."

Ferdi'nin çatılan kaşlarıyla amcasına ters bir bakışla dönmesi bir oldu. "Şahide falan gerek yok," dedi. O da bıkmıştı tabii. Turan'ın yaptıklarından o da bıkmıştı. O da inanmamıştı derken, benim daha düşüncelerim zihnimde tamamlanmadan Ferdi elimi tuttu bir anda ve "Ne Mihriban'ın bana kendini inandırması için yemine ihtiyacı var ne de benim ona inanmak için bir şahide. Mihriban zorla diyorsa zorladır, bir şey yok diyorsa yoktur," dedi. "Sen beni istiyor musun?" diye yüzüme baktığında herkes gecenin ikinci şaşkınlığını ya-

şıyordu. Ben de öyle. Sadece başımı salladım ve Ferdi herkese ilan eder gibi "Biz bu yolda kararlıyız," dedi yüksek sesle haykırarak. "Ben onu, o da beni istedikten sonra kimsenin onayına ihtiyacım yok benim. Destek olmayanı, bana, benimle olmak isteyen kadına tek bir kötü söz, tek bir kötü göz..." dedi bakışlarını odanın içinde gezdirerek ve devam etti. "... Değdirecek olanı şu saatten sonra etrafımda barındırmam."

"Mihriban!" diye öne atılan Turan ile birlikte Esat bu sefer Turan'ın önüne geçmişti. "İzin vermem lan!" dedi Turan, Ferdi'ye diklenerek. "O kız senelerdir beni seviyor. Ben onu sana vermem," dedi damarına basar gibi. O öyle konuştukça ben Ferdi'nin elini daha çok sıktım, o da korkmamam adına sıvazladı elimi. Ama onun da öfkesinin arttığını hissedebiliyordum. "Benim lan o kız!" dedi yükselerek.

"Kes lan sesini!" dedi Esat, Turan'ı itip sakinleştirmeye çalışarak. "Siktir git! Kes sesini. Yürü, sonra konuşacağız, yürü!" diyerek onu itmeye çalışırken Turan sövüp sayarak sürükleniyordu onun peşinde.

"Esat!" dedi Ferdi son sözünü de söyleyerek. Omzunun üstünden Esat, Ferdi'ye doğru baktığında devam etti sözüne. "Bir daha çizdiğim yolda, benimleyken ya da bensizken Mihriban'ın yoluna çıkacak olursa hiç acımam, ezer geçerim. Bu son damlaydı. Bir damlaya daha yer kalmadı."

"Bak, ben..." dedi Turan hâlâ meydan okumaya çalışarak. "Ben nasıl yağmur olup yağıyorum sana. Damlaymış... Ben o damlaları senin bir tarafından-" Esat'ın Turan'ı sert bir hamleyle itip odadan atmasıyla peşinden çıkması da bir oldu. Odada herkes suspus kalmıştı. Ben tuttuğum elden destek almaya çalıştım, aldım da. Bütün gece süren kalp ağrım, iç sancım tam olarak bir adamın elleri arasında yok olmuştu. Ferdi, "Turan ile Turan'ın düşüncesinde olan herkes şimdi çıkıp gitsin," dediğinde amcası hiç durmadan terk etti odayı. Ferdi arkasından bakmaya bile tenezzül etmedi. "Mihriban, sen de," dedi ardından bana dönerek. "Getir şu tuzlu kahveyi, vakit kaybetmeyelim. Az önce yaşanan hiçbir şeyi yaşanmamış kabul ediyorum. Kimsenin de lafını yapmasını istemiyorum." Odadakilere bakarak söylediği sözlerin ardından ben sadece başımla onay verip çıktım. Ellerim titriyordu ama sanki büyük bir yükten de kurtulmuş gibi hissettim kendimi. Mutfağa adım attığımda Şura da peşimden gelirken balkonda Esat'ın telefon konuşmasına şahit oldum. "Çakır,

dön!" dedi sıkıntılı bir şekilde alnını sıvazlayarak. "Dön, Turan'ı tutamıyorum, çok kötü şeyler yapacak." Kısa bir an beklediğinde muhtemelen Çakır abinin cevabını dinledi. "Zaten dönmen gerek," diye devam etti Esat sıkıntıyla. Boğazına duran yumruyu yok etmeye çalıştığını açıkça gözlemledim. "Mahru için bir kurye geldi bugün. Kimse görmeden aldım, şüpheli bulduğum için de açtım. İyi ki de açtım," diye devam etti sözlerine. "Biri Mahru'ya onun hırkasını göndermiş," dedi. Kısa bir an bekledi ve "Semih'in..." diye tamamladı.

-MAHRU-

Karşımda telefonla konuşan adam, yüzü bir anda değişirken bana bakarak duraksadı ve "Tamam," dedi soğuk bir sesle. "Geleceğim ben." Sonra da telefonu kapattı. Ama yüzünün hâli aynıydı. "Ne oldu?" diye sordum elimdeki meyvelerden yemeye devam ederek. Yarı çıplak vücudu, elindeki içkisiyle arkasındaki konsola yaslandı ve dudak bükerek "Hiç," dedi. Üzerimde dalan gözlerine bakılırsa cevabı hiç öyle durmuyordu. İçkisinden birkaç yudum aldığında "Senden bir şey saklarsam beni affeder misin?" diye sordu meraklı, kısık gözleri üzerimde dolaşırken.

Şu an konunun ne olduğunu bilmiyordum ama Çakır bunu hem normal sohbet havasında sormuştu hem de düşünceli, ciddi bir hâlde. Uzattığım ayaklarımı karnıma doğru çektim, bakışları açılan bacaklarıma kayıp ardından yüzüme odaklandı tekrar. Bakışlarındaki o anlam da hiç değişmemişti, hâlâ ciddiyetini koruyordu.

"Bilmem," dedim dudak bükerek. "Ne olduğuna bağlı... Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Gülerek sorduğum soruya dalgın gözleriyle cevap verdiğinde başını olumlu anlamda salladı. Ben normal sohbet havasına bürünmeye çalışıyordum ama o, telefonu kapattığından beri hiç normal değildi. "Ne saklıyorsun peki?" diye sordum gülerek. Onunla aynı ciddiyete bürünürsem kaçıp gitmesinden, kendini kapatmasından endişe ettim aslında. O yüzden de normal sohbet havasında sürdürmeye devam ettim konuşmayı. Birkaç saniye sessizlik olduktan sonra elindeki kadehi konsola koydu ve parmakları kadehle oynamaya

başladı. "Turan, Mihriban'ın istemesinde sorun çıkarmış," dedi daldığı yerden çıkarak. "Daha da çıkaracak gibi duruyormuş."

Ruh hâlim anında değişirken "Yaa..." dedim asık suratımla. "Ne olacak peki? Konuşacak mısın Turan ile? Ferdi ne yapmış? İstemede sorun çıkarmış diyorsun. İsteme olmuş mu? İnşallah Mihriban daha fazla üzülmemiştir. Bir darbe de Ferdi'den yana alsın istemiyorum, kaldıramaz çünkü."

Ardı ardına panik hâlde söylediklerimin ardından o, sakinlikle dilini alt dudağında gezdirdi, dalgın gözleri üstümdeydi. "Yok, sorun yokmuş."

"Oh!" dedim elimi göğsüme koyarak. "İyi bari." Kalktığım yere tekrar yaslanarak "Gerçi," deyip meyve tabağına yöneldim. Hangisini yiyeceğime karar verirken konuşmaya devam ettim. "Mihriban iyi mi yapıyor kötü mü, bilmiyorum. Ferdi konusunda yani. Ben tabii o çok mutlu olsun isterim ama evlilik işleri çok ciddi. Ya mutlu olamazsa? Evlendikten sonra da boşanmak öyle kolay değil ki. Sevgililik gibi bitti deyip atamıyorsun yani."

"Atamıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda yüzüne bakarak "Yani..." dedim. "Daha çok çabalıyor insan evlilik bozulmasın diye. Sevgiliyken ya da nişanlıyken bitti deyip bitiriyorsun." Her söylediğimi dikkatle dinledikten sonra bakışları üzerimde bir şeyleri planlar gibi birkaç saniye durdu ve "Sen iyisin, değil mi?" diye sordu. Olumlu anlamda başımı salladığımda oynadığı kadehi bıraktı ve koltuğun üzerindeki tişörtü üzerine geçirirken "Bir iki saat işim var. Sonra seni aldıracağım. Emmy ile çağırdığım yere gelirsiniz, olur mu?" diye sordu.

"Nereye?" dedim ama cevap vermedi. "Sürpriz!" deyip geçiştirirken yanıma yanaştı ve tişörtümü sıyırarak karnıma bir öpücük bıraktı. Tam kalkıp gideceği sırada "Sakladığın şey bu muydu yoksa?" diye sordum ve o, eliyle yüzümü kavrayıp saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken "Hı hı," diye mırıldandı sadece. Ardından da hiç beklemeden çıkıp gitti.

Aradan geçen saatlerin ardından, dediği gibi Emmy bizim eve gelmişti. Hazırlanmamı beklerken "Nereye gideceğimizi biliyor musun?" diye sordum. Olumsuz anlamda başını salladı. Tahminlerim

çok fazla olabilirdi fakat hamile olduğumdan Çakır çok hareketli şeyler yapmama izin vermiyordu. O yüzden tepe bir yerde yemek yemek, başka bir tekne gezisi gibi şeyler geçti aklımdan. Dolaptan alacağım bir tişört ve şorta uzanmıştım ki Emmy "Giyme onları," dedi. Uzandığımla kaldım, alamadım. Sorgularcasına Emmy'ye bakarken "Hamilesin," dedi bana. "Onlar seni sıkar. Elbise ile daha rahat edersin." Dolabıma bakıp bir krem bir elbiseyi tutarken "Bak, bu güzel," dedi. "Hem diğerleri çok koyu, güneşi çeker. Bunu giy sen." Sorgulamadım. Haklıydı üstelik. Bu sıcakta dar bir şort ile rahat edeceğimi pek sanmıyordum. Onun verdiği elbiseyi giyip, saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra arabaya yöneldik. Biz arabaya bindik fakat önümüzde ve arkamızda olmak üzere birer araba daha vardı. Rahat edebilmem adına epey geniş bir araç gönderilmişti. Deri koltuklar, televizyon, çeşitli meyveler, çikolatalar ve içecekler, önceden soğutulmuş arabanın içinde hazır bekliyordu. Arabaya bindiğimde evden çok daha rahat hissettim kendimi. Yol Emmy ile moda üzerine sohbet ederek geçti. Hamile olduğum için tembihlenmiş şoför arabayı bir hayli yavaş kullansa da içerideki rahatlıktan sebep kendimi kötü hissetmemiştim. Bir saate yakın süren yolun ardından durduğumuzda kapı aralandı. Önce Emmy indi, ardından ben. Etrafıma merakla baktım ama ne sahildeydik ne de yemek yenilecek bir yerde. Bir konsolosluğun önündeydik ve ben o an Çakır'ın sürprizini anlamıştım.

"Emmy," dedim şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle ona bakarken. Tebessüm edip "Hadi," diyerek beni yönlendirdiğinde koşar adım merdivenleri çıkmaya başladım. Bir an önce Çakır'ı görmek adına hızla hareket ederken elbisenin eteklerini tutuyordum ve Emmy arkamdan "Mahru, yavaş," diye bağırıyordu. Durmadım, içeri girdim ve etrafıma baktıktan sonra ileride Ali'yi gördüğümde koşar adım oraya yöneldim. "Çakır," diye seslendim ve ikinci kez seslenmeme izin vermeden karşımdaki kapıda önüme çıktı. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, o da bu nikâh için hazırlanmıştı. Onu gördüğüm anda hızlı adımlarım yavaşladı ve tuttuğum elbisenin eteklerini bırakmadan ona doğru yürümeye devam ettim. Gülümseyerek, dudaklarımı ısırarak onun yanına vardım.

Mutluluğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Yanına vardığımda eli belimi sardı ve "Mahru," dedi. Etrafa göz attığımda nikâh

için her şeyin hazırlandığını fark ettim ve tekrar Çakır'a baktım. "Evlenmek için neyi bekliyoruz ki daha fazla?" diye sordu. Verecek cevabım yoktu.

"Çok bile bekledik," diye karşılık verince rahatlamış gibi tebessüm etti ve kastığı bedeni gevşedi. Ardından belimdeki elinin birini çekmeden karnımı okşarken oturmam için koltuğu gösterdi ve "Gelin hanım," dedi. Terleyen avuç içlerimi elbiseye silerek ben yerime oturdum, o yerine. Heyecandan ellerim titrerken adımı duydum. Karşımdaki adam "Sayın Mahru Saral," dedi. "Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi rızanız ile Çakır Seyhanlı'yı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Ona doğru baktım ve yıllardır hayalini kurduğum o cevabı ondan bir parça taşırken verdim. "Evet!" dedim gür bir sesle. Herkesin yüzünde tebessüm vardı ama Çakır'ınki yılların sevinciydi. Ağlamamak için kendimi zor tuttuğum dakikalarda birkaç damla yanağımdan süzüldü. "Siz, Çakır Seyhanlı," dedi ona sıra geldiğinde. "Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi rızanız ile Mahru Saral'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Hiç beklemeden, saniye bile geçirmeden gözlerimin içine bakarak "Evet!" dedi dolu dolu bir sesle. Biz yıllar sonra kavuştuk. Çocukluk aşkım, en büyük sınavım, ödülüm, sabrım, sabırsızlığım ömrümün geri kalanında eşimdi artık. İmzalar atılıp nikâh cüzdanı bize teslim edildiğinde ikimiz de ayaklandık ve Çakır hiç beklemeden beni kolları arasına aldı. Yüzündeki gülümsemeden severken onu, "Çakır Seyhanlı," diye mırıldandım.

"İlkim..." dedi gülümseyerek. O güldü, ben güldüm. Onun yüzünü seven avuç içimi koklayarak öptü ve devam etti. "Sonum, solum, yarımım, yarınım, karım... Mahru..." dedi, adım dudaklarından kabul olmuş bir duaya şükreder gibi çıktı. Dudaklarını dudaklarıma kapatmadan hemen önce bahsettiği o "yarım" sözünü tam dudaklarımın üzerinde tamamladı. "Mahru..." diye fısıldadı. "Mahru'm... Mahru Seyhanlı'm."

Yarımdık, tamamlandık.

13. BÖLÜM

Gün hesabı yapmayı bırakalı epey zaman olmuştu sanırım. İnsan huzurlu, mutlu geçirdiği zamanları saymak istemiyormuş geçip gitmesin, bitmesin diye. O yüzden ben evlendiğim o günden beri geçip giden günleri hesaplamayı bırakmıştım. İçinde bulunduğum huzurlu zamanı yaşama kısmına geçmiştim. Fakat bebeğimizden sebep bildiğim bir şey vardı ki o da hamileliğimde üçüncü ayı doldurmuştum ve biz dün gece itibarıyla İstanbul'a dönmüştük. Dubai'de bıraktığım anıların hepsi hayatımın en özel, en güzel zamanlarıydı şüphesiz. Orada evlenmiştik. Verdiğimiz kaybın yerini doldurmayacak, acısını hiç almayacaktı belki ama bize bir şans daha tanıyacak olan bebeğimizle de orada tanışmıştık. Birbirimizle saatlerce, günlerce, haftalarca sohbetler etmiş, yeni arkadaşlıklar edinmiş, ülkeyi karış karış gezmiştik. Fakat her ne kadar güzel olsa da yine kendi evimize, kendi topraklarımıza dönmüştük. Dönmüştük dönmesine fakat gittiğimiz yer küçük de olsa bize yuva olan, senelerce iyi kötü tüm anlarımıza sığınak olan o ev olmamıştı. Bu sefer Çakır tarafından özenle korunmuş, içerisi ihtiyacım olabilecek her şeyle donatılmış çiftlik evlerinden biri olmuştu. Çakır'ın avlanmak için sıklıkla buraya geldiğini biliyordum lakin benim gelmem hiç nasip olmamıştı. Biz seneler boyunca birbirimizin planlarına eşlik edememiştik. Bu biraz da benim onun hobilerine karşı ilgisizliğimden kaynaklıyor olabilirdi. Açıkçası avlanması ilgimi çekmediği kadar itici de buluyordum. O yüzden gelmeyi hiç teklif etmemiştim, o da sanırım bu yüzden ısrar etmemişti. Şimdi bulunduğum yere bakıyordum da, sanırım pişmanlığını yaşamak üzereydim. Ormanın hemen bitişiğinde ev ve orman taş duvarlarla ayrılmıştı. Ormana açılan bir kapısı, bir de ön giriş kapısı bulunmaktaydı. Taş beton duvarların üzeri de dikenli tellerle döşenmişti. Epey büyük bir alanı kaplayan duvarlar

gözle görülebilenin çok ötesine dayanıyordu. Tam merkez konumunda olan büyük çiftlik evi, taş yapıda ve iki katlıydı. Giriş kapısına iki üç ufak basamağın ardından erişiliyordu. Evin arka tarafında epey uzak bir mesafede ahır bulunmaktaydı. Atların bulunduğu yer sağlı sollu odalar şeklinde girişten itibaren sıralıydı. Hemen ahırın yanında bitişen bir samanlık, tam karşısına gelecek şekilde atların koştuğu bir alan vardı ve burası da çitlerle çevrilmişti. Hatta atların atlaması için ufak bir iki tane engel dahi vardı. Evin çaprazında ise görünen ama yine de uzak kalan, tek katlı, çalışanların olduğu bir ev bulunmaktaydı. Boy boy ağaçların dizili olduğu kocaman bakımlı bir bahçe, epey büyük bir yemek masası ve hemen karşısında kurulu bir hamak yer alıyordu. Girişte yer alan küçük, bakımsız park dikkatimi çekince gözlerimi dışarıdan ayırmadan "Neden park var?" diye sordum. "Kim için?"

"Eski..." diye mırıldandı varla yok arası dalgın bir sesle. "Biz küçükken yapılmış, öyle de kaldı. Yenisi gerekiyor."

Son cümlesini diğer söylediklerine göre daha tok ve heyecanlı bir sesle söylemişti ve benim de tebessüm etmeme sebebiyet verdi. Çayımdan yudumlamaya ve etrafı incelemeye devam ettim. Saate göre bir hayli karanlık olan gökyüzünde şiddetli bir gök gürültüsü ve şimşekle olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ama yağmuru izlemekten geri duramadım. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur seyirlik bir manzara sunuyordu. Tabii manzaram kapı girişinde sürekli olarak dolanıp duran adamlarla bölünüyordu, orası ayrı. Çamura bulanmış köpek iki adam arasında gidip gelip oyun oynamaya devam ederken tebessüm ettim ve çayımdan yudumlayarak "Burası güzelmiş," dedim. Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Çakır oturduğu koltukta ciddiyetle önündeki dosyaları inceliyordu ve parmaklarının ucundaki sigarasının sonuna gelmişti. Küllüğe bıraktığı sigarasıyla eş zamanlı olarak bakışlarını bana çevirdiğinde "Hava geldiğimizden beri yağıyor, gezme fırsatın olmadı," dedi memnuniyetsiz bir tavırla. "Emin ol, gezdikten sonra daha çok seveceksin."

Ona doğru gitmem için elini bana uzattığında işlerden bir hayli sıkıldığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Yaslandığım pencereden doğruldum ve ona doğru ilerledim. Önce onun dosyalarının yanına çay kupamı bıraktım, ardından tam karşısına geçtim, omuz-

larına tutunarak bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleştim. İki elini tutup belimin üzerine koyarken "Acıkmadınız mı?" diye sordu belimdeki elinin biri öne doğru kayarak. Olumsuz anlamda başımı salladıktan sonra yüzünü avuçladım ve arkasına yaslanmasını sağladım. Elini çekmedi. Bacaklarını biraz daha açtığında daha rahat bir pozisyona geçmiştik ve parmağım şakağında onu severek dolanmaya başladı.

"Bir düzen kurmamız gerekli," dedim ciddi ama bir o kadar nahif tonlamayla. Yüzümdeki tebessüm eksik olmazken karnımdaki eliyle zaten o çoktan sebebini anlamıştı ve sorgulama gereği duymadı. "İstediğin nedir?" dedi merakla cevabımı bekler gibi.

Dudak bükerek birkaç saniye beklediğimde "Yaşanılacak en güzel yer neresidir acaba?" diye sordum. Benim aksime o hiç duraksamadan "Güzellik algısı herkes için farklıdır," dedi başını koltuğa yaslayıp beni dikkatle ve hayranlıkla izleyerek.

"Sevmediğin, sevilmediğin hiçbir yerde mutlu olamazsın." Eli yüzüme çıktığında kemikli kısmı yanağımı okşadı usulca. "Senin için neresi, bilmiyorum ama benim için bir köy evi ya da koca bir saray, hiç fark etmez. Önemli olan sensin," diye vurguladı. "Senin durduğun, beni sevdiğin, mutlu olduğun her yerde ben yaşayabilirim. Sen yanımda olduktan sonra gerisi teferruat..."

Yanan şöminenin verdiği sıcaklık bedenimi, onun sözleri ruhumu gevşetmişti. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. "Burada kalalım o zaman," diye mırıldandım. "Sen, ben, bebeğimiz... Burada bir düzen kuralım kendimize. En yukarıdaki bahçeye bakan odayı çocuk odası yaparız, biz de yanındaki odaya taşınırız. Belki havuz yaptırırız bahçeye," dedim heyecanla. "Hem belki Hicran'ı da buraya aldırırız. Bizimki de onunla tanışır," dediğimde elim onun elinin üstüne gitti heyecanla ve karnıma dokundum. Dudakları saçlarıma kapandığında "Sen nasıl istersen," dedi ikiletmeden. Sesindeki o huzurlu tonlama, onu da mutlu eden bu basit isteğim bizim cephemizde her şeyin güzel ilerlediğine delaletti. Bir de elleri daha da mayıştırmak ister gibi saçlarımı sevince iyice kuruldum göğsüne. Kalp atışlarını dinledim; dingin ve bir hayli huzur vericiydi.

"Bitti mi?" diye sordum anın verdiği huzurla. "Onca senenin derdi, tasası, ayrılığı, kavgası..." Başımı göğsünden ona doğru kaldırarak yüzüne baktım. "Her şey son mu buldu şimdi? Evli, mut-

lu, çocuklu bir yaşama mı geçiyoruz?" Son sorumla birlikte benim yüzümde tatlı bir tebessüm oluşsa da o, birkaç saniye gülüşümde kaybolmuş gibi ciddi bir yüz ifadesiyle kaldı. Yağmur yağdı, şimşek çaktı, o sadece bana baktı. Böyle olsun istiyormuş ama böyle değilmiş gibi baktı ve bu birkaç saniyelik bakış beni bir hayli korkuttu. Yok saymaya çalıştığım düşüncelerimle tebessüm ederek bakmaya devam etsem de tepki vermedi. Konuşsun ve içime dağılan bu kasveti yok etsin istedim.

"Çakır," dedim göğsüne hafifçe dokunarak. Elimin altında atan kalp atışının düzeninin bozulduğunu fark ettim duraksayınca. Ona seslenişimle daldığı noktadan sıyrıldığı sırada şiddetli bir gök gürültüsü sesi duyduk. Yer ile gök birbirinden ayrıldı sandım. Yerimde sıçrayıp kollarımı boynuna dolayınca iki ritmi bozuk kalp birbirinin üzerinde attı ve o, beni sıkıca sarıp sarmalarken tereddüt dolu bir "Bitti," çıktı dudaklarının arasından. Saçlarımı sevmeye devam etti rahatlatmak ister gibi ve ekledi. "Akşama az kaldı. Kaçta çıkacağız?" Kollarımı boynundan gevşeterek geri çekildim ve yüzümdeki gülümsemeyle ona bakarken "Ayrı gideceğiz," dedim. Anlamadığından veya bu fikirden hoşlanmadığından olsa gerek kaşları çatıldı ama ben parmaklarımla o çatık kaşlarını yukarı doğru kaldırıp gülmesini sağladım.

"Mahru," diye gülümseme dolu ses tonuyla konuşurken kaşlarıyla oynamaya devam ediyordum ve açıkçası yüzümde kocaman bir sırıtma hâkimdi. "Çakır gözlüm," dedim aynı tonlamayla ve ona yakın olan parmaklarımı dişlemesiyle birlikte ufak bir çığlık atarak başta sahici, ardından sahteye dönen çatık kaşlarımla göğsüne vurdum. Gür kahkahalarıyla geriye düştüğünde yarı çıplak hâlde koltuğa yaslanmış durumdaydı, ben ise hâlâ kucağında oturur vaziyetteydim.

Isırdığı parmağımdaki diş izlerini göstererek "İnsan karısının elini ısırır mı?" diye sordum sitemle. "Üstelik hamile olan karısının!.. Bak, dişlerinin izi çıkmış."

"İnsan," dedi alaycı bir şekilde vurgulayıp yerinde doğrularak. O yavaşça yerinde doğruldukça ben bedenimi geri çekiyordum ve Çakır buna izin vermeyerek elini belimin arkasına yerleştirdi. Parmakları sırtımı belirgin hareketlerle okşarken üzerimdeki tişört çoktan yukarı doğru sıvanmıştı. Beni gayet kendinden emin bir hareketle

koltuğa doğru yatırırken "Karısını nasıl ısırırmış?" diye sordu alt dudağını dişleri arasına alırken. Başım koltuğa değdiği anda belirgin bir şekilde yutkunurken ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdim saklanır gibi. Bu hâlimin üzerine dudak kıvrımları genişleyip alt dudağı dişinin arasında daha da gerilerek, gülümseyerek karşılık verdi. "Ve..." diye ekledi parmaklarıyla altımdaki şortu tutup aşağı doğru yavaşça çekerken. "İnsan karısının neresini ısırırmış?"

"Ayıp," dedim varla yok arası, içime kaçan sesimle, tırnaklarımı kemirerek. Kalp atışım hızını arttırmışken ağzımdaki elimi çekti ve sanki perde görevi gören her şey yüzümden ayrıldı.

"Duyamadım," dediğinde eli bileğimi okşuyordu ve ben az önce onun yaptığı o hareketi yaptım. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlayarak irileşmiş gözlerle sadece tepemdeki adama baktım. Cevap bekler gibi sağ tarafını bana doğru çevirip kulak verdi ama benden ses çıkmayınca belimdeki eliyle altına doğru bir miktar kaydırdı beni. "Mesela," dedi eliyle tişörtü tamamen boynuma kadar kaldırdığında. Vücudumu izliyor, gözleriyle kendine bir yol çiziyordu. "Karısını altına alsa... Sonra," dediğinde kelimeleri de hareketleri de çıldırtacak derecede yavaştı. Sutyenimin içinden göğsümü dışarı çıkardığında belirgin bir rahatlama hissettim. Önce avucuna doldurdu, ardından işaret ve orta parmağının arasına kıstırdığı göğüs ucumu kendine doğru çekti, eğildi ve tam orta noktada buluştuğunda "Şimdilik hakkı olan bu uçları..." deyip, diliyle önce ıslaklığını bıraktı. Az önce dediğini şimdi yaparak dişleri arasına aldığında, acıyla karışık bir zevkle saçlarını kavradım ve sızlanır gibi bir ifadeyle kendime bastırdım.

Önce ısırdı, ardından uyuşturana kadar hatta kopacağını hissedeceğim bir kıvama kadar emdi. Gözlerim kapanmış, kendimden geçmek üzereyken dili göğsümde ince, uzun bir yol çizerek göbeğime ilerledi, ardından yarım açtığı şortumdaki kasıklarımda yolunu bitirdi. "Buraya da..." dedi dairesel hareketlerle kendine bir alan çizerek. "İzini bıraksa... İnsan olur muymuş?"

Kasıklarımda gerilen tenim ağzının içinde uzunca bir yolculuğa çıktı sanki. Onunla ettiği o yolculukta kendisinde kalıcı izler bıraktı. Ellerim saçlarındaydı ama kısacık olduğundan çekiştiremiyordum, sadece o tüyleri okşamakla yetiniyordum. Elim dövmesine ulaştığında tırnaklarımla o minik yıldızlarda çizgiler bırakacak şekilde

bastırdım. Kaçmadı, hatta dahası için elimi tutup ikimizin elini oraya sabitlediğinde içime dolan nefesiyle, uzun süredir hissetmediğim o tepelerde gezdim fakat çalan zil sesi yere çakılmama sebep oldu. Çakır'ı boynundan tutup iterken kasıklarımdan kaldırmıştım lakin üstümden kalkmamıştı. Elleri iki yanda beni tutsak almış, kalkmama izin vermemişti. Kalçamı hafifçe havaya kaldırıp şortumu giydim ve panikle "Kızlar geldi," dedim. "Geleceklerdi yani." Nefeslerim düzensizdi, üstümden kalkması için bekliyordum. O sırada kapıya doğru ilerleyen Fatma ablanın ayak seslerini de işittim. "Kalk üstümden..." dedim tekrar itmeye çalışarak. "Çok ayıp, bizi böyle görürlerse!.."

"Haberim yoktu benim," dedi zaten kısıtlı bir zamanımız varken iyice vakit kaybederek. "Yarım kaldım." Gözleriyle önünü işaret ettiğinde birkaç saniye bakıp gözlerimi kaçırdım. "Ve bundan hoşlanmıyorum."

Omuzlarından itekleyip onu üzerimden kaldırdığımda kalkmak için yelteniyordum ki bana elini uzattı. Onun elini tutarak ayaklandım ve hemen koltuğun dibinde olan tişörtünü boynundan geçirerek giyinmesine yardımcı oldum. "Kızlar hamile olduğumu duyunca akşamı bekleyemediler görüşmek için ve hemen gelmek istediler. Ben de hayır diyemedim. Birer kahve içip sohbet edeceğiz. Aylar oldu görüşmeyeli."

"Selam..." diyerek içeri giren Şura ile birlikte omuzlarının kırışıklığını ellerimle düzelttim ve o, kolları arasına beni çekerek başını göğsüne yaslamama sebep oldu. Salonun ortasında bizi görünce duraksayan Şura ve Mihriban gibi bizim de yüzümüzde bir gülümseme vardı. "Hangisine şaşırsak..." dedi Şura ellerini iki yana açarak. "Bizden habersiz evlenmiş olmanıza mı?" Bakışları karnıma ilişti. "Yoksa hamileliğine mi?" Çakır'ın belimi saran elleri bebeğimizi sarıyormuşçasına sıkılaştı, güçlendi.

"Ya da..." dedi hemen ardından Mihriban. "Bu akşam isteme, yarın düğün yapıyor olmanıza mı?"

Çakır'ın kirli sakalları, yasladığı saçlarımın arasına batsa da umursamadım ve kıkırdayarak biraz daha kıpraştım. Nikâh yapmış olsak da Çakır ne istemeden vazgeçmişti ne de düğünden. Aslında biraz da bunun için dönmüştük buraya, evliliğimizi herkese olması gerektiği şekilde ilan etmek için. "Bence bunları en son bize söyle-

dikleri için bozulabiliriz," diye ekledi Şura bize doğru ilerleyerek. Sonra kapı girişinde kalan Fatma abla bize doğru bakarken "Kahve alabilir miyiz biz?" dedi Şura çoktan ev sahibi moduna geçerek. Koltuğa kurulmadan önce Çakır'ın kapattığı perdeleri sonuna kadar açınca içeri dolan ışıkla Çakır'ın kolları gevşedi ve hoşnutsuzca "Ben çıkayım o hâlde," dedi Çakır. "Salona bakmaya giderim. Organizasyonu ve güvenliği kontrol ederim. Bir iki saat sonra da gelip sizi alır, babanın evine geçeriz. Bence..." diyerek dudak büktü. "Burada da yapabilirdik istemeyi ama."

"Aaa, olmaz," dedi Şura kaşlarını çatarak. "İsteme dediğin kız evinde olur. Ayrıca karın alt tarafı hamile. Dubailerden buraya geldi, sorun olmadı, buradan eve gidene kadar da hiçbir şeycik olmaz, sen hiç merak etme," dedi Çakır'a laubali bir tavırla. Çakır ise derin bir soluk alıp bakışlarını bana çevirdi.

"Biz ayrı geçsek..." dedim ellerini göğsünün üzerine koyarak. "Öyle olur ya hani, istemeye gelindiğinde..." Evli bir çift olarak isteme gerçekleştirilmesi tuhafıma gidiyordu. Muhtemelen etrafımızdaki herkes bunu tuhaf karşılıyordu ama Çakır her şeyi yaşayayım, hiçbir şey içimde ukde olarak kalmasın istiyordu. "Gelin damadı kapıda karşılar falan..." Yanaklarım kızara kızara söylediğim bu istek karşısında elinin tersi o allıkta dolandı ve başını boynuma gömerek burnunu sürttü. "İstemezsin, değil mi?" diye sorduğunda göğsünde kıpırdanan ellerim anlamayarak duraksadı. "Orada kalayım, yarın o evden çıkayım gibi şeyler isteyip, beni bu evde yalnız uyutmazsın, değil mi? Çok uyudum sensiz..." diye fısıldadı tenime doğru. "Gecemi ışığın olmadan bırakmazsın artık, değil mi?"

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Kalmam. Sadece ayrı gidelim, dönerken birlikte döneriz."

Küçük bir çocuk sevinciyle dolu dolu boynumu öperken "Resul sizi bırakır," dedi. Boynumdan kalktı ve eli yine karnıma ufak bir dokunuş bırakırken "Çok yorma kendini," diye tembihte bulunarak gözlerimde bir cevap aradı. Ben de ona tebessümle, hafifçe başımı sallayarak karşılık verdim. Sonra da benden ayrılarak kapıya doğru ilerledi. Kapının çekiliş sesinin ardından kızlarla baş başa kalmıştık. "Anlat bakalım," dedi Mihriban kolumdan tutup beni Şura'nın yanına oturtarak. Koltukta ben yanına, Mihriban tam karşıma oturmuş ve ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. İncecik parmaklarındaki

sarı alyans dikkatle parlıyorken "Hayırlı olsun," dedim tebessümle yüzüğüne bakarak.

Sol elini sağ elinin üzerine kapatıp yüzüğüne dokunurken "Teşekkür ederim," dedi. Yüzündeki gülümseme, sesindeki tını, her şeyin yolunda olduğunun göstergesiydi. Tam olarak konuyu nasıl açacağımı bilemesem de sormazsam eksik hissedecektim. "Bazı sorunlar da olmuş sanırım istemede," dedim.

"Evet," dedi hiç düşünmeden. Yüzü dümdüz bir ifade aldı ve ciddiyete büründü. "Turan yine bildiğimiz gibiydi." Verdiği solukta sıkıntılı bir hâl mevcutken konuşmaya devam etti. "Bir kez olsun yapmaz dedim ama o beni tekrar, bu sefer daha çok insanın önünde zor durumda bırakmaktan çekinmedi. Bencil bir adam o. İstediği tek şeyin Ferdi ile olmamam olduğunu biliyorum, bu yüzden yaptığını biliyorum ama bencil işte. Kendi istedikleri olsun diye beni ya da başkalarının düşüncelerini umursamıyor, yaralamaktan bir an olsun bile çekinmiyor." Olanlardan fazlasıyla haberim olduğu için "Ferdi'nin ailesi..." diye sordum çekinerek. "Bir şey dediler mi ya da şimdi tepkileri nasıl?"

"Ay, ne diyecek ailesi," diye atıldı Şura öne doğru. "Ferdi kapattı herkesin ağzını."

"Kapattı kapatmasına da..." dedi Mihriban. Bu sırada gelen kahvelerimizi tek tek alıp teşekkür ettikten sonra ben içmeden orta sehpaya bıraktım. "Suratları beş karış. Yani yalandan yüzüme gülümsedikleri çok belli... Ferdi'nin zoruyla yapıyorlar her şeyi gibi sanki. Bilmiyorum," dedi kafası karışmış gibi. "Ya da ben öyle hissediyorum. Ama Ferdi..." dediğinde gözleri dalarak gülümsedi. "Her şeyin içinden çekip çıkarıyor beni. Bir kadına nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor bana. Seviyor, sayıyor..." Duraksadı ve hemen ardından net bir ifadeyle "Seviyorum sanırım," dedi gözlerini kaçırıp. "Sayıyorum da..." Tekrar bana baktı. "O olaydan sonra birkaç gün konuşmak istemedim ben. Belki o da birkaç gün bensiz olunca vazgeçer dedim. Olayın tazeliğinden böyle tepki vermiştir, birkaç gün sonra kafasında acaba oluşur ve 'Haklıymışsın, Mihriban, ben seninle yapamam,' der diye düşündüm. Ama o üç günün her saatini saydım, Mahru," dedi bana bakarak. "O kadar alışmışım ki her gün konuşmaya, kapımdan geçmesine, camdan bakmaya, arayıp sormasına... Boşlukta hissettim kendimi. Üç günün sonunda o

da 'Yetmedi mi artık, niye ikimize de bunu yapıyorsun?' dediğinde anladım ki biz oluruz ya. Üç günün sonunda buluştuğumuzda bana bir bakışı vardı sanki ilk kez görüyormuş gibi heyecanla, son kez görüyormuş gibi dikkatle, korkuyla... Korka korka ama hasretle dokunuşunu ben nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Ben böyle bir adam için, sevdiğim, sevildiğim, saydığım, sayıldığım biri için kimsenin kendi iç hesaplaşmalarını bekleyip gururumu bir kenara atamam."

Haklıydı, yorgunluğu da kararlılığı da anlayışı hak ediyordu artık. Yıllar sonra Mihriban'ın mutlu olma sırasıydı. "Haklısın," dedim sadece. O da onu dinlediğim için, anladığım için ve yanında olduğum için elimi sıvazlayarak kendince teşekkür etti. "Sen anlat şimdi," dedi merakla. "Sizin nasıl oldu?"

"Gittiğim ilk gün..." diyerek arkama yaslandığımda ikisinin de yüzünü görebiliyordum. "Zaten biz Çakır ile Adana'da..." Tırnaklarımla oynayıp gözlerimi kaçırdığımda "Anladık onu canım, anladık," dedi Şura gülerek. "Bizim aylar sonra yaptığımız işi kına gecemde halletmişsiniz." Alnımı kaşıyıp kaçmak istedim konuşmadan. Mihriban "Şura!" diyerek sözünü kesti.

"Öyle işte," dedim, sonra eğilip kahvemi aldım. Yudumladım ve konuşmaya devam ettim. "O gün mide bulantım vardı ve testte hamile olduğum ortaya çıktı. Başta çok fazla şaşırdım, hatta kalp atışlarını duyana kadar inanamadım. Ama sonra bana geldiği için..." Elimi karnıma koyup tüm sevgimi, hislerimi parmak uçlarımda ona sundum. "Şükrettim."

"Evlilik?" diye sordu Şura.

"O tamamen Çakır'ın planlaması," dedim gülümseyerek. "Hiç beklemiyordum ben. Ama sürpriz yapmış ve bizim için ayarlamış her şeyi. O da ikinci şoktu benim için. İyi oldu ama..." diye onayladım hemen ardından. "Doğum ve nikâh günümüz arasında aylar olsun istemezdim. Böyle daha iyi oldu." Şura'nın suratının, onlardan sakladığımız için bozulduğunu anlayabiliyordum. "Yapma," dedim başımı omzuma yatırıp üzülür gibi. "Saklamak istedik bir süre. Geçmişte olanları biliyorsun. Bu size olan güvensizliğimden kaynaklı değil. İnan, kimse bilmiyordu."

"Emmy biliyormuş ama," dedi burun kıvırarak. Ona doğru yanaşıp elini aldım ve karnıma koydum, hemen peşinden de omzuna yattım. "Bebeğim, onunla aylardır neredeyse birlikte kalıyoruz.

Hastane, doktor, hepsini onlar ayarladı. Yapma lütfen. Ben sizden saklamak ister miyim yoksa?" Fatma abla gelip boş kahve fincanlarını toplamaya başlamıştı. Şura sessiz kalıp, yüzü de hafif gülmeye başladığında "Barıştık mı?" diye sordum alttan alttan bakarak. Önce karnımı sevdi, ardından elimi alıp kendi karnına koydu ve "Aslında ceza olarak üç ay dolana kadar beklemeliydim ama şu bebenin hatırına kıyamadım," dedi. Gözlerim irileşip şaşkınlıkla ona bakarken Şura başını salladı ve Mihriban da ona eşlik etti. "Bir aylık," dedi gülümseyerek. "Aylar sonraki o ilk birleşmeden." İlk şaşkınlığı atar atmaz ellerimi boynuna sıkıca dolarken "Canım," dedim dolu dolu. "Canım, canım, canım. Çok ama çok sevindim."

"Belki birlikte doğururuz he?" dediğinde o da sırtımı sıvazlıyordu.

"Aman Allah'ım korusun," dedi Fatma abla elindeki tepsiyle kalarak. "Birlikte doğurmanız için onun 3 ay tutması lazım. E, o olmayacağına göre senin 3 ay erken doğurman lazım. Allah vakitli versin kucağınıza." Haklıydı.

Kollarını benden çekerken "Fatma abla," dedi Şura. "Asıl siz şu Seyhanlı erkeklerinin yemeklerine ne koyuyorsanız onu koymayı bırakın. Adamlar tekte bitiriyor işi. Doğurduktan sonra bir daha istemiyorum." Kahkahalar odada yankılanırken "Deli kız," dedi Fatma abla. "Ne koyacağız yemeklerine, her şey organik, ondan güçleri kuvvetleri yerinde beylerimin." Sesli gülümsemeler hepimize neşe katarken haklı olanlardan biri de Şura'ydı. Bunun sebebi organik beslenmeyse düzen bozmakta yarar vardı. Zira benim her korunmasız sevişmede hamile kalmak gibi bir isteğim yoktu.

Babamın evine, yıllar önce yaşadığım eve geldiğimde çok fazla yabancılık çektiğimi hissettim. Özlem duyduğum ama soğuk bir ev... Anılar sıcak, eşyalar buz gibiydi sanki. Oturdum, dokundum bir şeylere, aynı soğukluk hep kaldı. Alışırım birkaç saate dedim, alışamadım. Kaybettiği sıcaklığı bir daha bulamıyormuş insan. Ama yine de -muş gibi yaptım. Bulmuş gibi...

"Ev tertemiz olmuş," dedim babama doğru adımlayarak. Üzerinde biraz kırışmış bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Kırlaşmış saçlarını hafifçe yana doğru taramış, yine de diğer günlere göre biraz daha çekidüzen vermişti kendine. "Halanlar temizlemişti geçen

gün," dedi babam. "Ben de bir daha ellemedim bozulmasın diye. Öyle duruyor bıraktıkları gibi."

Babama doğru yaklaştıkça aldığım alkol kokusuyla midem biraz bulanınca endişeyle yüzümü buruşturup "Baba," dedim. Zar zor yutkunduğumda boğazıma gelen o acı tadı yok etmeye çalıştım. "Sen içtin mi?" Babam hızla oturmaya durduğu yerinden kalkıp bana arkasını dönerken, kaçmak ister gibi elini ensesine atmıştı ki ağzında birkaç kelimeyi geveledi ve hemen ardından "Çok stres yaptım ya," dedi sahte bir tebessümle bana doğru dönerek. "Bir iki kadeh içmiştim, rahatlamak için." Benim için en özel olan günde devamını getirmezdi, değil mi? Yapmazdı bunu bana. Bu gece her şey sorunsuz geçerdi.

"Sen şimdi hamilesin ya," dedi geçiştirir gibi benden uzaklaşarak. "Ondan sana fazla gelmiştir kokusu. Yoksa dediğim gibi bir kadeh bir şey içtim." Aramızda epey bir boşluk bıraktığında sahte tebessümü, titrek kelimeleri ve kaçmak isteyişiyle yaramazlık yapmış bir çocuğu andırıyordu. Ben de ona inanmış gibi yapan ebeveyni rolünü üstlendim. Bizde roller tam tersiydi.

"Daha içme, olur mu?" dedim gözlerinin içine ciddiyetle ve neredeyse yalvarırcasına bakar gibi. "Biliyorsun, seni çarpıyor. Dayanıklı değilsin."

"Aman be kızım..." dedi elini sallayıp ses tonunu yükselterek. "O Esma karısı gelecek, tepeden bakacak sana, beğenmeyecek seni, benim de sinirlerim tepeme çıkacak. Kendimi rahatlatmak için içtim işte, ne uzattın!" Sözlerine inancım hiç ama hiç olmasa da sorgulamayan, tartışmak ve olayı büyütmek istemediğimden ağır ağır, sadece cevap verme niyetli "Ben onun bana baktığı yerdeyim," dedim. "Ben de artık bir Seyhanlı'yım."

Babamın asık suratında hiç hoşuma gitmeyen bir gülümseme belirdi ve "Doğru, tabii ya," dedi başını hafifçe sallayarak. "Resmî nikâhınız var sizin. E, bir de şimdi torunum..." deyip bana doğru adımlıyordu ki kokusundan rahatsız olduğumu yüz ifademden anlayarak geri çekildi. "Ben tabii öyle çok şey-" diye geveleyip başını kaşırken "Mahru," diye seslendi Mihriban içeriden ve ben de olduğum yerde cevap vermek yerine yanına gitmeyi tercih ettim. Babamın yanından ayrılarak eski odama yöneldim. Tam içeri girecegim sırada elim kapı kolunda kaldı, duraksadım. Yan oda abimin

odasıydı. Kilidi tam üstündeydi. Muhtemelen senelerdir kimse bu odaya uğramamıştı. İçime dolup taşan hasret ve hüzünle tedirgin kalsam da yönümü değiştirip kilidi çevirdim. Kapı açıldığında yatağıyla karşı karşıya kaldım. Yatağı yıllar önce bıraktığı dağınıklıktaydı. Yatağın hemen yanındaki pencerenin perdeleri kapalı, oda havasız ve biraz da loştu. Yatağın yanındaki çekmecenin üstündeki sürahi ve bardak bile hâlâ olduğu yerde duruyordu. İnsan evden çıkmadan önceki son anını düşünmeden edemiyordu. Yatağın üzerinde bıraktığı o gömleğe dalıp gitti gözlerim. Kim bilir hangi düşüncelerle bırakmıştı onu oraya. Geldiğinde giymek içindi belki, ama bir daha dönemedi. Dolabının kapısı hafif aralıktı. Masasının üstü son gün kullandığı karışıklıktaydı. Üzerindeki lamba toz tutmuştu. Oda tamamıyla tozlanmış, toz kokusu odanın havasını değiştirmişti. Bir adım atmak istedim ama onun adımlarını attığı zeminde son izlerine kendi izlerimi eklemek istemedim. Büyüsünü bozmaktan korktum. Attığım adımı yavaşça geri çekerken "Mahru," diye yüksek bir ses geldi.

Mihriban benim odamdan çıkmış ve biz göz göze gelmiştik. Buğulu gözlerim ve bunu gizlemeye çalışmam gözünden kaçmamıştı. Hızla gözlerimi kaçırıp odanın kapısını tekrar kilitledikten sonra "Kız, sen ne güzel olmuşsun," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. Bakışları karnıma kaydığında "Mahru, büyüyor," dedi heyecanla. "Baksana, ne kadar belli oluyor elbisenden."

Üç ayı bulmuştuk ve evet, hafif, çok az bir göbek oluşmuştu bende. Şimdi bir de mavi, dar bir elbise giyince iyice belirginleşmişti. "Evet," dedim gülümsemeye çalışıp gözümdeki yaşları elimle silerek. "Ben de farkındayım. Şu sıra gitgide büyüyoruz." Elini omzuma koyup beni oturma odasına yönlendirirken "Cinsiyetini ne zaman öğreniriz acaba?" diye sordu.

"Sanırım önümüzdeki ay. Ferdi gelecek mi bu akşam?"

"Hayır. Yarın düğün için gelecek. Bir araba satışı için şehir dışına çıkması gerekiyordu. Ben o yüzden yarın sizinle sabahtan gelmeyeceğim. Evde hazırlanırım, gelince birlikte çıkar geliriz."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Sorun yok." Benim açımdan yoktu da onun tarafında bir sorun vardı muhakkak ve "Bu akşam şey gelecek mi?" diye sorduğunda çekimserliğini görebiliyordum.

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Nerede olduğunu da bilmiyorum zaten. Çakır, dün gelir gelmez gelsin diye haber yollattı ama Turan'dan ses seda yok. Sen gördün mü ortalıklarda?"

Başını iki yana salladığında "Bayağıdır görmüyorum," dedi.

"Çakır onu bir süreliğine bir yere postalayacak sanırım. O da belki kafasını dinler. Sizi Ferdi ile gördükçe daha da deliriyor. Uzak kalmak size de iyi gelecek." Öyle olmasını istediği bakışlarından belliydi.

Hava kararmış, akşam olmak üzereyken daha yerlerimize bile yerleşmeden kapının çalmasıyla kalbim çıkacak gibi oldu. Ayaklarımdan derman kesilmiş gibi hareketlenirken Mihriban elimi tuttu sakinleştirmek ister gibi. Halamlar gelmişti, babam, ben ve Mihriban vardık sadece. Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlediğimde arkamda babam vardı ve ben midemin altüst olmaması adına nefesimi tutup duraksadım. Kapıyı hiç beklemeden sonuna kadar açtığımda karşımda gördüğüm, elinde koca bir demet gül olan adamla tuttuğum nefesi anında koyuvermem bir olmuştu. Arkasında uzun bir araba kuyruğu, hepsi park etmek için yerleşirken kararmaya durmuş havayı sarı farlarla aydınlatıyordu. Çakır takım elbisesi, yeleği, beyaz gömleği, adını aldığı masmavi parıldayan gözleri ve bendeki heyecanın aynısıyla karşımdaydı. Evliydik, bir çocuğumuz olacaktı fakat buna rağmen, belki senelerce hayalini kurduğumuzdan ötürü fazlasıyla heyecanlıydık. Çakır'ın bir adım arkasında babası, annesi, Esat, Şura, amcaları yer alırken biz uzunca bir bakışmanın ortasında kalmıştık lakin Şura bizi hızla böldü ve "Ben kız tarafıyım aslında," diyerek öne atıldı. "Hazırlanıp çıkmaya vakit bulamayınca erkek tarafıyla gelmek durumunda kaldım. O yüzden ben hemen içeri gidiyorum."

Paytak paytak adımlarla geçip gittiklerinde ben de bir adım geri çekilerek onlara yol açtım. Çakır'ın yüzümden ayrılan bakışları bu sefer karnıma odaklandı ve Çakır bana doğru adımlayarak ellerindeki çiçekleri kucağıma verdi. Boşalan eli karnıma gittiğinde "Bu kadar büyüdüğünü fark etmemiştim," dedi. "Güzeldin, daha da güzel olmuşsun." O kadar uzun zamandır hazırlanmıyor, şık bir şeyler giymiyordum ki adamın verdiği tepki çok doğaldı. Hayran bakışları, hayran kelimeleri tenime çarparken "İnsanın karısını istemeye gelmesi çok tuhafmış," dedi. Tebessüm ettim, tebessüm etti.

"Geçsene," dedim içeriyi göstererek. Başını hafifçe öne eğip geri doğru adımlarken bir an olsun gözlerini üzerimden çekmedi. Esma Hanım'ın iğneleyici bakışlarını Çakır ile ilgilenmekten çok kısa bir an kaçırmıştım ama ne yazık ki bir an bu gece için yetersizdi. Çünkü hemen arkalarından odaya girdiğimde ilk olarak bakıştığım kişi kendisi oldu. Diğer herkes yerine oturmuş, gayet normal tavırlar sergilerken Esma Hanım üstten üstten bakışlarla önce odayı süzdü, sonra Çakır'ın sert ifadesine denk geldiğinde yüzüne sahte bir tebessüm takınarak koltuğa oturdu. Onlara doğru ilerledim ve "Hoş geldiniz," dediğimde hiç beklemediğim bir tavırla elini uzattı. Birkaç saniye şaşkınlığını yaşasam da uzatılmış bir eli geri çevirmenin doğru olmayacağını düşündüğümden öptüm ve başıma koydum. Bu sırada güya dışarıya anne şefkatini gösterir gibi bana sarılırken kulağıma gerçekliğini fısıldadı. "O çocuğu doğur, Mahru," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Onu sağ salim bana ver."

Onun sunduğu şartları hiçbir zaman kabul etmeyeceğimi bildiğindendi bu tavrı. "Hiç merak etmeyin, Esma Hanım, çocuğumu doğuracağım," dedim aynı sahte tebessümle dışarıya karşı gülümseyip ben de gerçekliğimi kulağına fısıldayarak. "Ama kimseye vermek gibi bir niyetim yok." Geri çekildiğimde ondaki gülümseme bir an bozulacak gibi olsa da yılların tecrübesinden olsa gerek hemen toparlamıştı. Devamında babasının ve amcalarının elini öptüm. Benim kimseyle hiçbir problemim yoktu. Bana kim nasıl yaklaşırsa ona aynı şekilde karşılık verecektim. Onların elini öpüp geri çekildiğimde kendimi Çakır'ın yanındaki koltukta buldum. Babam önce aile büyükleriyle selamlaştı, bir iki sohbet etti, ardından müsaade isteyip kısa bir süre ortalıktan kayboldu ve tekrar geri geldi.

Kalabalığın içerisinde babam sadece benim dikkatimi çekmişti. Çünkü sadece ben biliyordum onu ve yine sadece ben biliyordum yapacaklarını. Cevabını duymaktan her ne kadar korksam da bakışlarım babamın kızarmaya yüz tutmuş gözlerini bulduğunda nereye gittiğini sorgular gibi başımı hafifçe iki yana sarstım. Kızarmış gözlerini fazla tutmadı gözlerimde. Sert bir nefes verip tıpkı benim gibi başını iki yana sarstı ve gözlerini benden çekti. Yüzümde oluşan zoraki gülümseme onun bu hareketi ile tamamen silindi. Tüm bu heyecanımın içinde bana yaşattığı korku tarifsizdi. Bakışlarımı kalabalığın içinde gezdirirken dizimin üzerine kapanan avuç içiyle

birlikte gözlerim hızlıca Çakır'ı buldu. Tüm heyecanım onun gözlerinde dindi. Tüm korkularım onun mavilerinde son buldu. Yüzündeki sıcacık bir gülümseme sadece benim buz tutmuş ifademi değil, evin soğukluğunu bile sildi attı.

"Sakinleş," diye fısıldadı. "Gergin olduğunu gördükçe parmak uçlarım seni rahatlatmak için kaşımıyor." Demek istediği şeyi anlamıştım. "Tam da sırası, değil mi?" Yüzüme yerleştirdiği geniş bir gülümsemeyle yanaklarım al al oldu ve ben onun cevabını beklemeden, kimsenin dikkatini çekmemek adına bakışlarımı onun mavilerinden aldım. Aile büyüklerinin kendi aralarında olan sohbeti kısa süreliğine suyunu çektiğinde "Biz kahveleri yapalım o hâlde," diye söze giren Şura, yüksek sayılabilecek bir ses tonuyla herkesin dikkatini çekmişti. Çakır yerinde dikleşerek "Hiç acıma," dedi gülümseyerek. Tuzlu kahveden bahsettiğini anlamıştım. Odadaki herkesin yüzünde aynı gülümseme belirdi. Gerginliğimi üzerimden almak için olan her bir hareketiyle göğüs kafesimde hızlanan kalbim, her bir atımında beni ve benden olanı onun mavilerindeki huzura sürüklüyordu. Misafirlerin kahve tercihlerini öğrendikten sonra mutfağa geçtiğimde Şura ve Mihriban da bana eşlik etmek için yanıma geldiler. Mihriban, eline cezveyi alıp "Bunları ben hallederim," dedi. Bakışları yaramaz bir çocuğunki gibi, Çakır için hazırladığım özel fincanlara kayınca "Sen bol tuzlu kahveni köpürt," diyen Şura tiz sesli kahkahasını çınlattı kulağımda. Bir yandan fincanları Mihriban'ın önüne dizerken diğer yandan kısık sesli kıkırtılara dönen kahkahasının sona ermesiyle bakışlarımı misafirlerin olduğu yöne çevirdim. Sürekli içeriyi gözetliyordum.

"Aklın orada kaldıysa biz Mihriban ile hallederiz, sen gidebilirsin," dedi Şura. Fincanları tezgâhın üzerine dizdikten sonra yeniden içeriye kaydı bakışlarım. Babam yine gözden kaybolmuştu. Kaşlarım çatıldı, yüzüm yeniden düştü.

"Mahru..." Mihriban'ın seslenişiyle omzumun üzerinden geriye döndüm. "Biraz sakinleşmeye çalışsan..." Bakışlarının odağı kendini belli eden karnımı bulduğunda endişeli bir gülümseme yayıldı yüzüme.

"Sorun yok," dedim hem onu rahatlatmak hem de kendimi inandırmak için. "Her şey yolunda." Çakır'ın isteği üzerine hazırladığım kahveyi dalgın dalgın karıştırırken kızlar aralarında bir şeyler ko-

nuştular ama benim dalgın hâlimi bölmediler. Muhtemelen gerginliğimi aşmam için beni bir süre bana bırakmayı tercih etmişlerdi. Kahveyi ocağın üzerine almak için bir adımla yana kaydığım sırada Şura da hemen yanımda biterek "Tuzunu bol koydun, değil mi?" diye sordu. "Ne de olsa özel istek."

İçten bir gülümsemeyle başımı salladım. "İşini fazlasıyla göreceğinden eminim," dedim. Şura'nın yeniden mutfak masasına yönelmesinin ardından bakışlarımı misafirlerin olduğu tarafa yönelttim. Babam geriye gelmişti ve gözleri sanki daha da kızarmıştı. Küçük bir an, ara ara ağlamak için kendine mola verdiğini düşündüm ama onun ağırlaşan göz kapakları bakışlarımın odağına girdiğinde düşüncelerim de toz olup gitmişti.

"Karıştırma artık," dedi Mihriban, elimdeki tatlı kaşığını alarak tezgâha bırakırken başını hafifçe ileriye çıkararak cezvede dalgalanan kahveye baktı. "Sürekli karıştırırsan güzel köpürmez. Kaynamasını bekle de köpüğünü taşırmadan al."

"Kahve yapmayı biliyorum, Mihriban."

Güldü. "Hatırlatmaktan zarar gelmez."

Şura oturduğu yerden yeniden ayaklandı ama bu kez yanımıza gelmedi. Onun ayak seslerine karışan yoğun bir uğultu ile bakışlarımı kahve fincanından alarak sesin geldiği yöne döndüm, öldüm öldüm dirildim. Babam koltuğun üzerinde başını geriye doğru düşürmüş, herkesin içinde sızıp kalmıştı. Benim en özel, en heyecanlı günümde babam sızmıştı... O anda her şey koptu bende. Ne elimin altındaki kahveden haberim vardı ne yanımdan geçip gidenlerin. Donmuş bir vaziyette babamın o hâlini izlerken yanağıma doğru düşen bir damla gözyaşı çözdü adımlarımı. Ağır ağır misafirlerin yanına doğru ilerledim. Gerçekliğini sorguladığım olayı yakından görmek ve babamın kapalı gözlerinin ardında paramparça olan değersizliğimi iyice kabul etmek istiyordum. Adımlarım kapının eşiğine geldiğinde uğultu sesleri daha da arttı. Herkes ayaklanmıştı, herkesin ağzından bir söz çıkıyordu. Duyamıyordum onları. Muhtemelen ilk kez şahit oldukları bu baba kız ilişkisine hayret ediyorlardı, belki de daha fazlası. Annesinin kendince haklı bakışları, kınar gibi olan gözleri, sözleri...

Her adımımda parçalara ayrılan kalbim, belime sıkıca sarılan ve beni yeniden mutfağın içine doğru iten kollarla duruldu. Ça-

kır, benimle birlikte mutfağa girdiğinde ardındaki kapıyı kilitledi. Parmakları öne eğdiğim başımı kaldırmak için önce çenemi buldu. "Güzel bir kadın, kutsal bir anne ve bir Seyhanlı başını öne eğmez." Çenemden yanağıma doğru kayan parmakları bu kez gözyaşlarımı sildi. "Benim cenneti vadettiğim, uğruna cehennemi karşıma aldığım kadın ağlayamaz, ağlamamalı, Mahru..." Beni ayakta tutmaya çalışan sözleri vardı ama gözlerinde de benden başka herkesi denizlerinin derinliklerinde boğacak bir öfkesi vardı. İki elimi avuçları arasına aldı, ikisini de öptü, defalarca öptü. "Ağlama, ne olur," dedi yalvarır gibi. "Ağlama, kurban olayım."

"Bana yaptığı şeyi gördün... Bize yaptığı şeyi gördün," dedim. Avuç içlerini yanağıma kapadı. "Bize kimse hiçbir şey yapamaz, Mahru. Gün biter, gece olur," dedi. Tek elini yanağımdan çekerek mutfağın kapısını işaret etti. "Herkes böyle kapısını kapatır, evine çekilir. Her şey unutulur, biz yine bize kalırız."

"Sızdı," dedim dudaklarım titreye titreye. "Tek kızının isteme gecesinde benim babam herkesin içinde sızdı. Bize bizi bile bırakmadı. Hâlimize bak..." Sesim acı bir fısıltıya döndü. İçeriden gelen sesler azalmaya başladı. Herkes rezilliğimizi arkada bırakmış, gidiyor olmalıydı... Doğru. Nasıl toparlanacaktı ki? "Bizim en güzel anımızda yaptığı şeye bak." Çakır'ın da içinden küfürler savurduğuna o kadar emindim ki.

"Mahru'm..." Dudakları alnımı buldu. Avuç içleri yanaklarımdan kayıp gitmeden başparmakları yeniden sildi gözyaşlarımı ve elleri bu kez karnımın üzerine kapandı. Usul usul okşadı karnımı. "İsteme gününde hamilesin," dedi, güldü. Sesindeki neşeli tını öyle yoğundu ki, diğer her şeyle arama perde çekmeyi başarmıştı. "Biz farklıyız, hep farklı olduk." Öne eğdiği başını sağ tarafa doğru çevirdiğinde "Belki de yine farklı bir anımız olsun diye kurulmuştur bu düzen." Sözlerinden sonra bedenini benden geriye çekmesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Nasıl yani?" diye sorduğumda Çakır, ateşin üzerinde taşmak üzere olan cezveyi kavrayarak fincanına boşalttı. "Bu gece buradaki herkes, dünya üzerinde sadece ikimizin olduğunu kanıtladı bize. Bize biz yetiyoruz. Bir başkasına ihtiyacımız yok, değil mi?" Bizim için en güzel geleceği hayal eden bir masal şehri kurulmuştu gözle-

rine. Kayboldum o şehirde ve sonsuza kadar orada yaşamak istedim. Sadece onunla...

Onun gözlerindeki deniz benim huzurum, içimde can bulan armağanı benim dünyam ve bize bizim için kurduğu dünya benim sonsuza kadar yaşamak istediğim cennetimdi. Yüzümde oluşturduğu gülümsemenin ardından yanağıma düşen son damla sildi süpürdü acımı. Onun gözleri kısa bir an yanağıma kaydığında sızlayan tenimi biraz olsun güldürerek şifalandırmak adına yeniden tuza uzandı. Fincanının içine döktüğü tuzun ardından hızlıca hareket edip elini geriye itsem de hatırı sayılır bir tuz fincanın içine düşmüştü. "Karıştırırken tuzunu atmıştım."

"Olsun..." dedi gülümseyerek. "Ben bol tuzlu istemiştim."

Gözlerini gözlerimden çekmeden tek nefeste yudumladı kahvesini. Fincanı tok bir sesle tezgâha bıraktı ve yüzümdeki gülümsemenin silinmesine izin vermeden elini ceketinin iç cebine attı. Bizim için aldığı, kırmızı kurdelelere bağlı iki alyansı avucunun arasına alarak yeniden önüme geldi ve önümde usulca diz çöktü. Dudakları karnımı buldu ve kendini hiç geriye çekmeden usulca fısıldadı.

"Bebeğim... Seni çok seviyorum ve senden annenin kalbinin diğer yarısını istiyorum." Ciddi olup olmadığını kontrol etmek adına bir adımla geriye çekilmek istedim ama buna izin vermedi. "Sakın merak etme," diye fısıldamaya devam etti. "Senden aldığım yarımı ve sende bıraktığım yarımı, kendi kalbim ile tamamlayacağım."

Beni resmen daha cinsiyeti bile belli olmamış bebeğimizden istiyordu! Ben bu gece içinde daha fazla şaşırıp, daha fazla duygu geçişi yaşayamam derken Çakır'ın karnıma yasladığı başını hafifçe yukarıya doğru kaldırarak "Ne zaman tekme atmaya başlar?" diye sormasıyla kahkahalar eşliğinde güldüm. Dilediği tek şey buydu. Uzun uzun izledi kahkahalarımı ve ben kendimi toplamaya başladığım anda yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu. Avuç içinde kalan kurdeleleri sallandırırken diğer eli parmaklarımı buldu ve gururla "Bugün, Çakır Seyhanlı..." derken kurdeledeki yüzüğü parmağıma geçirdi. Kendi yüzüğünü de takmak için harekete geçtiğinde "Mahru Seyhanlı'nın eşi olmaktan bir kez daha gurur duydu," diye ekledi sesinde de hissettiğim o gurur ile. Gözyaşlarım yeniden süsledi yanaklarımı ama bu kez sebebi şükürdü. Ona, bize ve bizden olana... Çakır'ın dudakları alnımı bulduğunda yüzümü boynuna gömdüm.

rine. Kayboldum o şehirde ve sonsuza kadar orada yaşamak istedim. Sadece onunla...

Onun gözlerindeki deniz benim huzurum, içimde can bulan armağanı benim dünyam ve bize bizim için kurduğu dünya benim sonsuza kadar yaşamak istediğim cennetimdi. Yüzümde oluşturduğu gülümsemenin ardından yanağıma düşen son damla sildi süpürdü acımı. Onun gözleri kısa bir an yanağıma kaydığında sızlayan tenimi biraz olsun güldürerek şifalandırmak adına yeniden tuza uzandı. Fincanının içine döktüğü tuzun ardından hızlıca hareket edip elini geriye itsem de hatırı sayılır bir tuz fincanın içine düşmüştü. "Karıştırırken tuzunu atmıştım."

"Olsun..." dedi gülümseyerek. "Ben bol tuzlu istemiştim."

Gözlerini gözlerimden çekmeden tek nefeste yudumladı kahvesini. Fincanı tok bir sesle tezgâha bıraktı ve yüzümdeki gülümsemenin silinmesine izin vermeden elini ceketinin iç cebine attı. Bizim için aldığı, kırmızı kurdelelere bağlı iki alyansı avucunun arasına alarak yeniden önüme geldi ve önümde usulca diz çöktü. Dudakları karnımı buldu ve kendini hiç geriye çekmeden usulca fısıldadı.

"Bebeğim... Seni çok seviyorum ve senden annenin kalbinin diğer yarısını istiyorum." Ciddi olup olmadığını kontrol etmek adına bir adımla geriye çekilmek istedim ama buna izin vermedi. "Sakın merak etme," diye fısıldamaya devam etti. "Senden aldığım yarımı ve sende bıraktığım yarımı, kendi kalbim ile tamamlayacağım."

Beni resmen daha cinsiyeti bile belli olmamış bebeğimizden istiyordu! Ben bu gece içinde daha fazla şaşırıp, daha fazla duygu geçişi yaşayamam derken Çakır'ın karnıma yasladığı başını hafifçe yukarıya doğru kaldırarak "Ne zaman tekme atmaya başlar?" diye sormasıyla kahkahalar eşliğinde güldüm. Dilediği tek şey buydu. Uzun uzun izledi kahkahalarımı ve ben kendimi toplamaya başladığım anda yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu. Avuç içinde kalan kurdeleleri sallandırırken diğer eli parmaklarımı buldu ve gururla "Bugün, Çakır Seyhanlı..." derken kurdeledeki yüzüğü parmağıma geçirdi. Kendi yüzüğünü de takmak için harekete geçtiğinde "Mahru Seyhanlı'nın eşi olmaktan bir kez daha gurur duydu," diye ekledi sesinde de hissettiğim o gurur ile. Gözyaşlarım yeniden süsledi yanaklarımı ama bu kez sebebi şükürdü. Ona, bize ve bizden olana... Çakır'ın dudakları alnımı bulduğunda yüzümü boynuna gömdüm.

Uzun uzun soludum kokusunu, binlerce şükürler ettim varlığına. Bir elini bedenimi sarmak için harekete geçirdiğinde parmaklarının midesini bulmasının ardından hafifçe geriye çekildim.

"Tuzlu kahve yüzünden..." Başım omzuma doğru düşmüştü, hüzünle baktım onun mavilerine. Kahve midesini bozmuştu ama mümkün olduğunca bana belli etmemeye çalışıyordu. Yeleğinin düğmeleri üzerinden çektiği elini bu kez belime sarıp beni iyice göğsüne bastırırken "Çok mu kötü?" diye sordum. "Hayır," dedi, önce dudaklarından dökülen sıcak nefesi okşadı saçlarımı, ardından öpücüğü. "Yanında hep olduğum gibi, iyiyim."

Ve bir gece daha bizim bizden başka kimsemizin olmadığı gerçekliğini anlamamızla son bulmuştu.

Sarayın girişinde bizi kocaman bir alan karşıladı. Mermerden olan döşemeler sarayın ihtişamını gösteriyordu. Masalar etrafa düzenli bir şekilde yerleştirilmiş, girişin hemen karşısında merdivenlerin olduğu tarafa bizim için bir masa ayrılmıştı. Üç katlı sarayın giriş salonunun iki yanından merdivenler yukarıya doğru uzanıyordu ve en üst katta hazırlanmamız için bize odalar ayrılmıştı. Altın varak ağırlıklı avizeler ve eşyalar mevcuttu sarayın her tarafında. Odanın girişinde bizi bir yatak, boydan boya camın yanında bir berjer ve sehpa karşıladı. Ufak balkonu direkt olarak boğaza bakıyordu, balkonda da bir masa ve iki sandalye mevcuttu. Çırağan Sarayı bizim düğün yerimizdi. Sabah erkenden buraya gelmiş, ayrı odalara yerleşmiş ve hazırlanmaya başlamıştık. Zor bir gece geçirsem de bu durumun günün mutluluğuna yansımasını istemedim ve tüm heyecanımla saçımın yapılışını dikkatle inceledim. Ben ve kuaförler dışında kimse yoktu odada. Çakır hem kendi hazırlanıyordu hem organizasyonla ilgileniyordu. Saçıma sıkı bir topuz yapıldı ama ben gelinliğimi henüz görmemiştim bile.

"Gelinliğim," dedim emin olamayarak. "Gelinliğime uygun olacak mı saçım, bilemedim." Yüzüme şaşkınca bakan kuaförün ardından dudak bükerek "Gelinliğimi henüz görmedim," dedim.

Düğün de aceleye gelince, gelinlik seçimi de onlara kalmıştı. Sadece ölçülerim alınmış ve hayalimdeki model sorulmuştu. Uzaktan

beğendiğim birkaç modeli gönderip üzerinde anlatımlar yapmıştım ama son hâlini hiç görmemiştim.

"Birazdan getirecekler gelinliğinizi, ona göre bakarız, olmazsa değiştiririz."

Ben olumlu anlamda başımı salladıktan sonra tırnaklarımla ilgilenmeye devam etti ve çok geçmeden kapı çaldı. Saçımı bırakıp kapıya giden kadın kapıyı önce azıcık açtı, ardından yüzündeki gülümsemeyle hızlıca ardına kadar açtı. Çakır kapının önünde, henüz hazırlanmamış, beyaz gömleğinin kollarını iki yana kıvırmış, koşturmaktan canı çıkmış ama bir hayli mutlu ifadesiyle karşımdaydı. Elinde gelinliğimle içeri doğru girdiğimde ayaklandım ve kızlar hiç beklemeden dışarı çıktılar. Çıkarken de kapıyı kapatmayı ihmal etmediler.

"Gelinliğim mi?" dedim elindekine uzanarak. "Ben de merak etmiştim nasıl oldu diye."

Elinden alıp yatağın üzerine bıraktığımda ona hiç bakmadan, heyecanla fermuarı indirdim ve karşılaştığım detayla öylece donup kaldım. Çakır yıllar önce evlenirken kendim için seçtiğim o dantelden yaptırmıştı gelinliğimi. Önce inanamadığımdan elimle dokundum, ardından ellerime alıp doğruldum. "Çakır," dedim varla yok arası bir sesle. Arkamdan bana sarıldığında başını omzuma yasladı ve dudaklarını omzumun üstüne bastırıp "Çok mutlu ol, Mahru'm," dedi. "Seni çok üzdüm. Artık sadece çok mutlu ol istiyorum. Aklında kalan, içinde kalan ne varsa yapayım istiyorum."

"Çakır, bu..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben..." Devam etmeme izin dahi vermeden sabahlığımın kuşağını çözdü ve beni kollarımda gelinlikle ters çevirdi. Hayallerim, geçmişim, anılarım ellerimdeydi. Önce sabahlığımı çıkardı, ardından üzerimde duran, onun için özenle seçtiğim beyaz iç çamaşırlarına dokundu parmak uçlarıyla. "Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk derler ama..." dedi elimdeki gelinliği alıp önümde diz çökerek. "Bunu sana ben giydirmek istiyorum." İtiraz etmedim. Omuzlarına tutunup gelinliği üzerime geçirmesine izin verdim. Ayaklarımdan yukarı yavaşça çıkan gelinlik bedenime tam oturdu ve Çakır yavaşça ayaklandı. Aynaya doğru bizi çevirdiğinde sırtım onun gövdesine geldi ve aynada ellerimle üzerimde tuttuğum gelinliğe baktı. Seçtiğim dantel tüm üst bölgeye işlenmişti. Alt tarafı prenses etekti ve fazlasıyla kabarık bir gelinlikti. "Zevkli bir kadın olduğunu hep biliyordum," dedi tebes-

sümle. Ardından sırtımdaki fermuarı yavaşça yukarı doğru çekerken gelinliğin bedenimi iyice sardığını fark ederek yavaşladı ve "Seni sıkıyor mu?" diye sordu. "Karnına baskı yapıyorsa eğer..."

Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Ölçüyü ona göre vermiştik," dedim. "Bir iki santim fazlaydı. İyiyim, gayet rahat."

Söylediklerimden yola çıkarak fermuarı yukarı doğru çekti ve gelinlik aynada onun beni izlemesiyle tamamen bedenimi sardı. Anın gerçekliğini hissetmek ister gibi ellerini belime sararak beni göğsüne çektiğinde önce gözlerini kapadı, ardından başını boynuma gömüp nefes aldı. "Mahru," dedi kendinden geçmiş gibi. "Senin için her şeyi yaparım, her şeyi. Sen benim tek sığınağımsın. Bir kadın bir adamın aklını ancak bu kadar başından alabilir, olmazlarını oldurur, deli divane edebilir."

Elimi geri doğru onun boynuna attığımda dövmesini okşadım ve başımı yana çevirip bana bakmasını sağladım. Sonra dünden beri aklımda olan şey için "Bekle," deyip hızla yanından ayrıldım. Dün gece de bugün de, bizim için her şey iyi olsun diye uğraşıyordu. Benim de ona vereceğim bir şey vardı. Meraklı bakışları beni takip ederken çantamın içinden abimin cevşenini çıkardım ve tekrar onun önüne geçtim.

"Sana vereceğim bundan değerli hiçbir şeyim yok," dedim tüm samimiyetimle. "Benim için maddi hiçbir şey de bunun yerine geçemez zaten. Dün gece ben bir kez daha anladım, bizim bizden başka kimsemizin olmadığını. Abime bunu ben almıştım." Parmaklarım cevşeni sıvazladı. "Aldığım günden beri de hiç çıkarmamıştı. Yüklenen anlamların gerçekliğini fark ettiğindendir belki de..." dedim dudak bükerek. "Şimdi bunu sana vermek istiyorum."

Elimdeki cevşeni boynuna takmak istediğinde "Mahru," deyip bileğimi kavradı ve gözlerini kaçırarak "Ben bunu kabul edemem," dedi. "Sende kalsın o." Elimi tutmasına aldırış etmeden taktım ve "Benden olan bir şeyi, ailemden kalan son parçayı yine tek ailemin taşımasını istiyorum," dedim hiç düşünmeden. "Senin de bunu benim için yapacağını biliyorum. Endişen abimi hatırlarım, üzülürüm diyeyse..." Gözlerim cevşende kalmışken yukarı doğru kaldırıyordum ki dudaklarımız tam olarak gözlerimizden önce birbiriyle buluştu. Önce yavaşça başlayan küçük öpücükler sonrasında daha da derinleşti ve kapalı olan gözlerim açılmayı hiç ama hiç istemedi.

Prensin prensesi öptüğü, yeni bir hayat vadeden mutlu sonlardaki gibi bir andı benim için ve öyle kalsın istedim.

"Bir gün beni bırakmak istediğinde..." dedi nefesleri arasında öpüşmeye devam ederek "Öldür beni, olur mu?" diye ekledi. "Öldür, Mahru. Başka türlü bununla başa çıkamam."

Onda bıraktığım bu his çok ağır gelmiş olmalıydı. Geri çekilip dudaklarımı dudaklarına sürterken "Bunları artık konuşmamız yersiz," dedim. "Bir daha böyle şeyler olmayacak."

Gözlerimiz birbirine değdi ama onunkilerde inanmadığını gösteren emareler vardı. Çakır hâlâ bana güvenmiyordu. Bu gerçeklik içime kor gibi düştü ama yine o koru dudaklarının ıslaklığıyla söndürmek istedim. Öpüşmenin devamının beni kendine daha çok çekmesiyle, yatağa doğru adımlamamızla gideceği noktayı fark etmiştim. Aslında bir yanım şu an bu birleşmeyi fazlasıyla istese de pek doğru bir seçenek değildi. Onu durdurmazsam durmayacağını da bildiğimden nazikçe geri çekildim ve tebessüm ederek "Bana kuaförleri çağırabilir misin?" diye sordum. Elim göğsünü sıvazladı, ritmi bozulmuş kalp atışlarının avucumda varlığını hissettim. "Saçımı değiştirmek istiyorum da."

Geri çekilişime karşı bir ısrarda bulunmadı. Çünkü o da biliyordu ki saat yaklaşıyordu ve dakikalar sonra biz aşağıda yer almak durundaydık. "Sen de hazırlan istersen."

Geri çekildi ve birkaç saniye o ciddi ifadesiyle bana baktı. Üzerimdeki bakışları daldı gitti. Kendi içinde düşündükleri her neyse oralarda gezindi durdu, bir çıkış bulamadığında "Çakır," diyerek el uzattım. Kendine geldi ve yüzüne sahte olduğunu bildiğim bir gülümseme takınarak "Hay hay..." dedi hiç düşünmeden. "Emrin olur."

Benden küçük adımlarla uzaklaşırken "Hanımcılık kazanacak," dedim gülerek. "Senin olduğun her olayda... Aksi mümkün değil," diye onayladı ve son bir bakış atarak odadan çıktı. O çıktıktan sonra aynadaki aksime baktım. Çakır benim çocukluğumdu, gençliğimdi, olgunluğumdu. Ben onu kendime aile bilmiştim her zaman. Aile kavramında kim olabilecekse o olmuştu Çakır benim için. Tabii ben de onun için öyle. Ailelerinden sevgiyi tam anlamıyla görememiş çocuklardık biz. Birbirimizin eksiklerini kapadık, birbirimizi tamamladık. Sevilmediğimiz yerlerden de sevdik birbirimizi. Ben Çakır'sız bir yaşam kurmak istedim kendime, hayatımdan onu ta-

mamen çıkarmak istedim ama olmadı. Onsuz geçen yıllarımda aklımdan atamadım, döndüğünde yaptığı her şeye de yenilmiş bulundum. Güçsüzlük müydü bu yoksa insan, ailesi bildiğine ne olursa olsun sırt çeviremiyor muydu? Kapının açılmasıyla aniden arkamı dönüp "Saçımı..." demiştim ki gördüğüm kişiyle duraksayıp geldim.

"Fe... Ferman..." dedim geri doğru adımlayarak. Aylar sonra çıkmıştı karşıma. Aylar sonra, düğün günümde odamdaydı. Hem çok korktum hem normal durmaya çalıştım ama geri geri adımlamadan da duramadım. İçeri girer girmez kapıyı kilitlerken "Ne yapıyorsun sen?" diyerek önce öne doğru atıldım. "Çakır gelecek şimdi. Ne işin var senin burada?"

Sesim korku ve endişe doluydu. Bağırmam an meselesiyken "Bir şey yapmaya gelmedim, Mahru," dedi. Duraksadım, yüzüne baktım. Yüzünde bir öfke varmış gibi görünmüyordu. Gözleri üzerimde takılı kaldığında, muhtemelen onun da yıllarca kurduğu hayal tam karşısındaydı ama yanımdaki kişi farklıydı.

"Ben hak etmiştim seni," dedi gözleri üstümde kalarak. Bu durumu sağlıklı bulmadığımdan ötürü korkuyla "Bak, şimdi Çakır gelecek," dedim yutkunarak. "Sen buraya nasıl geldin, Ferman? Çakır seni görürse bu sefer gerçekten öldürür. Yemin ediyorum öldürür."

"Biliyorum," dedi hiç düşünmeden. "Öldürür. Eğer bugün ben hâlâ yaşıyorsam beni öldürdükten sonra yüzüne bakamayacağını bildiği içindir. Senin için yaşatıyor beni. Ama sen..." dedi hayal kırıklığıyla. "Sen nasıl o adamla olabiliyorsun? Hiç gözünü kırpmadan birinin canını alabilecek bir adamla, sana sürekli yalan söyleyen bir adamla sen nasıl evlenebildin?" Bana doğru adımlayıp kolumu tutmaya çalıştığında geri doğru adımladım. "Ferman, lütfen," dedim yalvarır gibi. "Lütfen, kimse görmeden, geldiğin yerden çık ve git."

"Gelirsin diye bekledim, Mahru," dedi gözlerimin içine kırgınlıkla bakarak. "Onca zamanı birlikte geçirdik ya, sana en çok ben destek oldum ya, be dersen yaptım ya, gelirsin sandım. Çakır beni aldırdı, kapadı bir yere. Öldürecekti, Mahru," dedi kararlılıkla. "Sonra Çakır telefon etti tepemdekilere siz Adana'dayken. Beni bırakırken dediler ki: 'Mahru sayesinde hayattasın, Mahru'dan sebep ölmedin.' Dedim o an, Mahru anladı işte, o kurtardı beni, fark etti, dönecek, gelecek, bırakacak onu. Sen gelseydin bana... Bugün sen benimle evleniyor olsaydın, ben bugün onun tarafından vurulsay-

dım, yemin ediyorum..." dedi içtenlikle. Parmağını havaya kaldırıp küçücük bir kısmını gösterdi. "Şu kadarcık canım yanmazdı. Ama sen bile isteye onu bana tercih ettin. Sana zarardan başka bir şey vermeyen o adamı tercih ettin." Duraksadı ve deminden beri dik duran vücudu düştü. "Değmezmişsin be Mahru," dedi tükürür gibi. "Hiçbir şeye değmezmişsin. Senin için göze alacağım şeylere bile değmezmişsin. Diliyorum ki hiç mutlu olmazsın," dediğinde tokat yemiş gibi kaldım.

Ferman'dan ömrühayatımda hiç böyle sözler duymamıştım. Sakindi ama sözleri öldürücüydü. Vicdan azabıyla kıvranırken "Sen hep biliyordun," dedim öfkeyle. "Hep onu sevdiğimi biliyordun sen."

"Beni sevmeni istemedim," diye bağırdığında elimi korkuyla ağzına kapadım. Şimdi gelecekti Çakır ve hiç düşünmeden kafasına sıkacaktı. "Sus," dedim resmen yalvararak. "Ne olur, sus. Allah aşkına, sus." Ben kaldıramazdım. Çakır ve Ferman'ın burada karşı karşıya gelmesini kaldıramazdım. Olacakları kaldıramazdım ben. Şimdiden vücudum kasılmıştı. Elimi ağzına kapatınca sustu. Yavaşça geri çekilirken daha normal bir sesle "Beni sev istemedim ki," dedi. "Ben sadece yanımda ol istedim. Ben seni seviyordum zaten, Mahru. Çok seviyordum. Sana da bana da yeterdi bu sevgi."

"Git, Ferman, ne olur. Bunları konuşmak çok yersiz," dediğimde başımı iki yana salladım. İçinde bulunduğumuz durum saçmalıktan ibaretti. Kolundan tutup kapıya doğru götürüyordum ki "Ümran'ın Turan'ı kiminle aldattığını biliyor musun?" demesiyle kalakaldım. "Ben biliyorum," dedi. Elim kolundan ayrıldığında "Ne diyorsun?" dedim kaşlarımı çatarak. "Kim?"

"Asıl sorman gereken benden başka kimin bildiği olmalıydı," dedi. Kısa bir an duraksadı ve içime şüphe tohumları ekti. "Veya kimin sizden sakladığı..."

"Kim?" dedim hiç düşünmeden. O sırada kapı tıklandı, ardından açılmak istendi ama kilitli olduğu için zorlamayla kaldı. O an içime dolan panikle ne yapacağımı bilemedim. "Mahru Hanım," dedi kuaför kız. Ferman bana bakıyordu, benim bakışlarım ise onun ve odanın içinde mekik dokuyordu. "A-açıyorum," dedim ısrarla devam ettiğinde. "Bir dakika."

Ferman'ı kolundan tutup banyoya doğru yönlendirirken "Çakır biliyor," dedi. Durdum, dondum. Çakır mı biliyordu? Kaşlarım

sorgularcasına çatıldığında "Mahru," diyen Çakır'ın sesiyle devam etmek zorunda kaldım. Ağzını kapatıp onu banyoya doğru iterken aklım da karman çormandı, elim ayağım da tutmuyordu. Çakır onu burada görürse kesinlikle öldürürdü. Bana karşı geleceğini hissettiğim an "Hani az önce dedin ya, hiç mutlu olma diye, eğer mutsuzluğumu görmek istiyorsan yaşaman gerek. Şu an bu kapıdan Çakır girerse onu tutamam. Ben onun üstünde sizin sandığınız kadar etkili değilim. Deli bir noktası var ve seninle birlikte ben orayı çok zorladım. Yemin ederim, gözü dönerse, ki kesinlikle döner, özellikle bugün bunu yapıyor oluşuna döner, kapıyı açmasıyla kafanda silahı bulman saliseler sürer. Ağzını açamadan da yerde bulursun kendini." Sesim fısıltı gibi ama oldukça netti. "Şimdi lütfen şuraya gir ve çıkma. Biz gittikten sonra da buradan kaybol."

"Mahru!" dedi Çakır daha gür bir sesle. O adımı söyledikçe benim elim ayağım birbirine dolaştı. "Sizi izleyeceğim aşağıda," dedi meydan okur gibi. Banyoya girdi ama telefonunu cebinden çıkararak "Turan'a mesaj atıyorum," dedi. "Her şeyi anlatıyorum ona. Buraya vardığında olacakları zevkle izleyeceğim, Mahru," dedi şimdiden zevk alır gibi.

"Mahru, kapıyı kıracağım artık. Aç şunu!"

–MİHRİBAN–

"Şura, geliyoruz birazdan," dedim sesimin tonunu biraz daha yükselterek. Sabahtan beri neredeyse elli kez aramıştı. Son iki saattir de on dakikada bir arıyordu neredeyse. "Kapat. Kuaförde yim işte. Ferdi beni buradan alacak, geleceğiz."

"Bizimle gelebilirdin," dedi Şura hâlâ inatla. "Başlayacak birazdan. Bu kadar da olmaz Mihriban ya. Gecenin sonuna yetişirsiniz artık."

"Nereden bileyim ben bu kadar geç kalacağını?" dedim. İçimdeki sıkıntı zaten fazlaydı, bir de Şura böyle dedikçe panikliyordum. "Bilseydim gelirdim zaten. Az kalmış, geliyormuş."

Kuaförün arka bahçesinde iki yana yürürken ayağımdaki topuklular çimlere batıp durdu, daha da sinirlendim. "Kapat, Şura, tamam, yetişeceğim." Onun kapatmasını beklemeden ben kapattım. Telefon

kilidini kapatmadan hemen önce de mesaj kutuma düşen bildirime tıkladım.

Ferdi: Geliyorum, sevgilim. Trafiğe yakalanmıştım, üzerimi değiştirip hemen geliyorum.

Hemen ardından yarı çıplak hâlde, üzerinde beyaz gömlekle olan fotoğrafını göndermişti ve ben hem utançla gözlerimi kaçırıyor hem de bakmadan duramıyordum. "Allah affetsin ama insan bakmadan da duramıyor," diye söylendim kendi kendime.

"Mihriban."

Turan'ın sesini duyduğumda kalbim korkuyla kasılmış, ardından o korkuyla ritmini arttırmış ve hızla arkama dönmeme sebep olmuştu. Nefes nefese arkamı döndüğümde onu karşımda gördüm. Zar zor yutkunarak etrafa bakındım ve "Turan," dedim. Beynimin karıncalanma hissi gitgide artarken tutunacak bir yer aradım. Gözlerinin içini titreterek bakıyordu bana. Aramızdaki mesafeden beni baştan aşağıya süzdü ve yüzünde belli belirsiz, hayran olmuş gibi bir tebessüm oluştu. Gözleri saçlarıma geldiğinde "Mihriban," dedi ve bana doğru bir adım attı. Yanında sabit kalan eli havaya doğru kalktığında ben hızla geri adımladım ve olduğu yere mıhlanmış olarak kaldı.

Dur, anlamında elimi kaldırdığımda önce onun bakışları parmağıma ilişti. Az önce belli belirsiz olan gülümsemesi dümdüz bir ifadeye yerini bırakırken ben de onun parmağına baktım; boştu. Yer değiştirmiştik. Zamanında benim boynuma dolanıp nefesimi kesen o yüzük şimdi Turan'a aynı hissi yaşatıyordu. Kimse yaşattığını yaşamadan ölmüyordu. Fakat benim ondan alınacak bir intikamım, hırsım olmadığından elimi hızla indirerek, "Git lütfen," dedim soğuk bir sesle. "Ferdi gelecek şimdi. Seni burada görürse senin açından sıkıntı olur." Bana bir zarar veremeyeceğini, artık sözlerinin ya da yaptıklarının hiçbir işe yaramayacağını anlasın istedim. Yine de içimdeki korkuyu atamadım. Güçlü görünmeye çalışsam da delicesine korkuyordum.

"Korkuyorsun benden," dedi bakışları elime kaydığında. Titreyişimi saklayamamıştım. İyi bir yalancı olduğum söylenemezdi zaten. Yumruk yaptığım ellerimle çabaladım hiç değilse. Kendine olan kızgınlığını zorlukla yutkunuşundan, onun da elini yumruk yapışından ve korkmamam için olduğu yerde kalışından anlıyordum.

Ses tonu da bir hayli düşük, bedeni vazgeçmiş, oldukça yorgun duruyordu. "Korkma," dedi çatallı çıkan sesiyle. "Gideceğim zaten. Seni son kez görmeye geldim sadece."

Yumruk yaptığım elim anında çözülmüş, kaşlarım sorgularcasına şaşkınlıkla çatılmıştı. Konu Turan olunca güvenmek pek mümkün değildi ama ben yine de sorguladım. "Gerçekten," dedi başını hafifçe eğip sahici, kırık bir tebessümle. "Son kez..." Gitmeyeceğini anladığımda "Ne konuşacağız ki?" diye sordum biraz da öfkelenerek. Sert çıkan ses tonum onu hiç etkilemedi. Bana yükselmedi, geri de çekilmedi.

"Çakır ile konuştuk dün akşam. Onların döndüğü yere, Dubai'ye yolluyor beni. Orada arkadaşıyla mı ne bir iş yapacaklarmış. O işin başına geçmem için... Bir de tabii senden uzak durmamı istediği için," dediğinde asıl nedenin bu olduğunu biliyorduk. "Ben ona hayır diyemem. Yaptıklarından, vefamdan sebep diyemem. Demedim de zaten, olur dedim. Ama bu sefer deme sebebim sendin. Gitmek isteme sebebim seni geçen gün bıraktığım o durum, senin o hâlindi." Kısa bir nefes arası verdi ve bir anda bambaşka bir soru sordu. "Benimle olur muydun?" dedi gözlerimin içine son kez bakar gibi. "Hiç şansımız olur muydu? Ben seni o kadar terslemesem, kırmasam, incitmesem olur muyduk biz?" Beklemediğim bu soru karşısında bir an duraksasam da benim de net olmam gerekti artık. "Ben seni hak etmediğimi düşünüyordum hep, Turan. Ne bileyim..." dedim dudak bükerek. "Sen hep benim için çok başka bir adamdın, ilk seni gördüm ben, bir seni gördüm," diye üstüne basa basa vurguladım. "Ama sonra sen baktığım yere en yakın arkadaşımla geçtin. Ben kendimden utandım, arkadaşımın sevgilisine beslediğim hislerden utandım. Hâlbuki ben seni çok öncesinden sevmiştim ama utandım hissettiklerimden. Sen Ümran'ı hep el üstünde tuttun, sana şımarmaları, sırnaşmaları, gözümün önünde sürekli yan yana, dip dibe hatta dudak dudağa bile gördüm ben sizi." Aklımda belirdi hepsi tek tek, kolayca defedemedim. "Sen kimseye bakmadın Ümran ile birlikteyken. Gözün ondan başkasını hiç görmedi. Hep sadık kaldın, çok sevdin. Sonra o öldü gitti. Ben sana olan hislerimi içimden atamadım Turan. Ama sen hak etmiyorsun dedim kendime. O sevdiği kadına hep sadık kalan adam, sen ise en yakın arkadaşının sevgilisine âşık olan sadakatsiz bir arkadaşsın, dedim. Böyle değildi

ama ben buna inandım senelerce. Buna inandırdım kendimi." Yanlış kişiye âşık olmanın pişmanlığını yaşıyordu sanırım. Yüzünde kırık bir tebessüm hâkim oldu.

"Mihriban," dedi. Âdemelması yutkunduğunda ağırca hareketlendi ve "Gitme dersen gitmem ben," dedi umut dolu gözlerle. "Tamam, Ferdi ile ol. Yemin ederim dokunmam, uzaktan izlerim, beklerim. Sana ne yaptıysam sen de bana aynısını yaparsın. Yemin ederim sesimi çıkarmam. Belki bir gün... Bir gün ondan vazgeçersen diye, bak, hiçbir şey yapmadan..." dedi yemin eder gibi. "Kendi kendime bekleyerek... Sana hiç dokunmadan, bir gün dönersin umuduyla, gitme dersen ben gitmem, Mihriban. Sözümden cayarım, alırım senin için herkesi karşıma. Uslu uslu oturur beklerim." Turan'dan hiç beklemediğim bu sözler karşısında şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Hatta bir an duraksadım ve o, bundan dolayı umutlanır gibi gözleri parıldayınca kesip atmak istedim. Çünkü benim şaşkınlığım sadece duymaya alışık olmadığım sözlerinden kaynaklıydı; hislerim, hissettirdikleri geçip gidecek şeyler değildi.

"Ama şimdi öyle değil düşüncelerim," dedim net bir ifadeyle. "Şimdi senin beni hak etmediğini düşünüyorum. Hep öyleymiş bu zaten, şimdi için değil. Benim seneler önce toz konduramadığım adam bir lafa inanıp beni kendi içinde yargılamış, cezamı da kesmiş kendince. Yetmemiş, seneler sonra bunu bana sormak yerine bana iğrenç bir kadınmışım hissini yaşatmış durmuş. O da yetmemiş, gerçekleri öğrenmiş, yine vazgeçmemiş o bencilliğinden ve bana ne olacağına bakmadan, ne düşündüğümü önemsemeden, sırf kendi istedikleri olsun diye yine beni harcamaktan bir an bile çekinmemiş." Başı öne eğildi, bir an utançla ve dudaklarını dişleyip gözlerini kapadı. "Bak bana!" dedim aramızdaki mesafeyi bir adım kapatıp. "Konuşalım demedin mi, konuşalım işte son kez. Bitsin artık! Turan, sen beni hiçbir zaman hak edecek bir adam değilmişsin. Özür dilerim ama bunca şeyi saydıktan sonra hâlâ adam demek dahi gelmiyor içimden." İçimde biriktirdiklerimi kustum durdum. "Birinden sonra mı pişman olmaz insan? Hep mi üstüne katar? Seni kendi içimde aklayamıyorum ben, Turan. Aklayayım diyorum, kendim için affedeyim seni diyorum, hiç değilse yüz yüze bakmak için yapayım bunu diyorum ama olmuyor," dedim başımı iki yana sallayarak. Gözlerindeki umut ışıkları söndü birer birer ve

ben hiç düşünmeden son darbeyi indirdim. Onun bana hiçbir zaman acımadığı gibi ben de ona acımadım. "Git, Turan," dedim tok bir sesle. "Bir daha gelmemek üzere git. Allah benim yolumdan ayrı düşen yollarını hep açık etsin, çok mutlu olarak git gittiğin yerlere." Son sözlerimi de aynı kararlılıkla tamamladım. "Bizim seninle bir olurumuz hiç olmadı, hiç olmayacak." Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim ama içimdeki yangını atamadım. Öfkem, kırgınlığım, kızgınlığım, geçmişim, hislerim bir alev topuydu sanki ve ben cayır cayır yanıyordum.

Dudakları aralandı, yüzünde kırık bir tebessüm oluştu, tam bir şey diyecekken hepsini geri yuttu ve tek bir kelime çıktı dudaklarının arasından. "Eyvallah," dedi. Sonra da arkasına bile bakmadan çekti gitti ve ben de bu sefer gerçekten son olduğunu bildiğim gidişini izledim. O gittikten sonra da olduğum yerde oturdum kaldım. Kaç dakika, bilmiyorum, sadece oturduğum yerde geçmişte olanları düşünerek tek bir noktaya baktım durdum. Ağlamadım, gülmedim, sadece düşündüm. Mantığım hep aynı, az önceki sözcüklere çıkardı beni. Bu yüzden de pişmanlığını yaşamadım ama içimdeki bu garip ruh hâlini de atamadım. Tırnaklarım oturduğum ahşap sandalyeye geçerken kıymıklar etime battı, acısıyla irkildim. "Mihriban." Sesini duyduğumda panikle arkamı dönmüştüm ki tuttuğum nefesim Ferdi'nin gelmesiyle son buldu. Hızla yerimden kalkıp ona sarıldığımda şaşırması çok olağandı. "İyi misin?" diye sordu. Yalan olduğunu bile bile başımı salladım. Ona sarılırsam o alır sıkıntılarımı diye düşündüm.

"Mihriban, gerçekten..." dedi çenemi tutup yüzüne bakmamı sağlayarak. "Gerçekten iyi misin?"

Başımı göğsünden kaldırdım ve "İyiyim," dedim. "İyiyim. Gidelim mi artık? Çok fazla geç kaldık zaten."

İnanmamış gözlerle bana bakarken "Gidelim ama neyin olduğunu yolda bana anlatacaksın," dedi. "Sen böyle titreye titreye buz gibi olmazsın, hiç olmadın. Bana anlatacaksın, Mihriban." Gizlemek niyetinde değildim zaten ama bugünü bölsün istemiyordum. Canını sıkmak da değildi niyetim. Yine de anlatmamı istiyorsa anlatırdım. Başımı salladım ve eli elimi kavrayarak, kuaförün iç kısmından selam vererek ön kapıya ilerledik. Sokakta çok yüksek sesle çalan Mihriban türküsü dikkat çekerken, dikkat çekmemesi gereken

bir şeyi fark etti Ferdi. O ses Turan'ın arabasının içinden geliyordu. Cam aralıktı ve Turan, elindeki içkiyle aynadan bizim olduğumuz yere doğru bakmaktan bir an bile çekinmiyordu.

"Bu mu?" dedi Ferdi öfkeyle bana doğru bakıp. "Bu mu senin yine bu hâlde olmana sebep olan? Ne yaptı yine sana? Nasıl sıktı canını yine?"

"Ferdi, bir şey yok," diye önüne geçmeye çalışsam da "Son bir şans vermiştim ona," dedi bağıra çağıra Turan'ın arabasına doğru ilerleyerek. "Bitti!" diye bağırdı. "Benim tahammülüm kalmadı artık bu herife."

Sokakta yankılanan sesler, insanların camlara çıkması, sokağa inmesi... Turan ona doğru gittiğimizi fark ettiğinde arabadan hiç düşünmeden indi. Kılını bile kıpırdatmadan, sadece bize bakarak beklerken Ferdi epey sert bir yumruk geçirdi yüzüne. "Sikerim lan seni de gelmişini de geçmişini de," dedi Ferdi, Turan'a doğru bağırarak. "Son demedim mi sana ben? Siktir ol git demedim mi?"

Önüne geçmeye çalışıyordum ama pek de başarılı değildim. Kalbim ağzımda atarken Turan hiç karşılık vermedi. Verirdi. Ferdi'den dayak yiyecek bir yapıya sahip değildi ama kılını bile kıpırdatmadı. Bir kez daha vursun diye bekledi, Ferdi bir kez daha vurdu. Ağzının kenarından akan kanları gördüm. Ne sesi çıktı ne hareket etti. Savrulduğu yerde kaldı. Kendince kendine biçtiği ceza mıydı bu? Aptallıktı! Turan Ferdi'den bir kez daha atak bekliyordu ki "Yeter!" diye bağırdım. "Bir kez daha dokunursan ona, yemin ederim yüzümü göremezsin." Yakasından tutmuş, yumruğu havada kalmışken "Mihriban!" dedi Ferdi, yapma der gibi. Hem Turan bana bakıyordu hem Ferdi. Turan devam etsin istiyordu. Hatta belki de ölene kadar dayak yesin istiyordu ama "Gidelim lütfen," dedim sadece. "Turan gidiyor zaten. Bizim onunla bir şeyimiz kalmadı artık. Lütfen, gidelim."

Tereddütte kalınca "Lütfen Ferdi," dedim tekrar. Yine çok isteyerek ikna olmuş gibi değildi ama titreyen bedenim, yüzümü göremeyeceğine yönelik tehdidim ve belki de onun gidecek olmasına inanmam etki etmişti onda. Elinin altındaki adamı yakasından itekleyerek bıraktı. Bana doğru dönüp bir hışımla elimi tuttuğunda arabaya doğru ilerledik. Son birkaç adımda yine bambaşka bir çığlık yankılandı sokakta. Bu sefer Turan'dı bu. "Kardeşimdi o benim!" diye haykırdı. İkimiz de arkamızı döndüğümüzde elindeki telefo-

na bakakalmış, "Kardeşimdi o benim!" diye tekrarlayıp duruyordu. "Ulan hepiniz mi be!" dedi tekrar telefona doğru ağlar gibi haykırarak. Aramızdaki mesafe çok fazlaydı ama Turan'ın sesi o kadar yüksekti ki Ferdi ile sorgularcasına birbirimize baktık. "Hayatımı sikmişsiniz be hepiniz," dedi tekrar. Kendi etrafında öfkeyle dönerek, bağıra çağıra telefona bakarken arabaya doğru ilerledi ve "Ailemdiniz ulan siz, ailem!" diye bağırdı. "Nasıl yaptınız lan bunu bana? Sevdim lan ben," dedi bu sefer gerçekten ağlayarak. "Ben size ne yaptım da bunu bana yaptınız!" Kapıyı kıracak kadar güçlü bir şekilde kapattığında o kadar hızlı bir kalkış yaptı ki olduğum yerde sıçradım.

"Bir şey olmuş," dedim panikle. Sonra *"Sevdim lan ben,"* lafıyla bir aydınlanma yaşadım ve "Ümran," dedim Ferdi'nin kolunu tutarak. "Ümran'ın kiminle olduğunu öğrendi. Ferdi..." Nefes nefese kendimi anlatmaya çalışırken "Durdurmamız lazım," dedim. "Her kimse, Turan onu öldürecek. Ailemdiniz dedi. Durdurmamız lazım." O kadar panikle konuşuyordum ki onun tamam deyişini bile işitmemiş, zorla onun tarafından arabaya bindirildiğimde fark etmiştim. Ferdi de bindi arabaya ve aynı hızla kalkış yaptık. Yolu bir hayli hızlı giderken Turan'ın arabası ortalıkta görünmüyordu bile. "Bir şey yapacak," dedim panikle elimi alnıma vurarak. "Öğrendi kim olduğunu kesin."

Yola dikkatle bakıyorduk, çok da hızlı gidiyorduk ama Turan'ın arabası hâlâ ortada yoktu. Ferdi konuşmalarıma cevap vermiyor, muhtemelen yüksek hızdan sebep sadece yola odaklanmaya çalışıyordu. "İçmişti," dedim paniğimi daha da katlayarak. "Hızlı gidiyordu, Ferdi. Bulmamız-" Daha cümlem bitmeden Ferdi yavaşladı ve ben onda olan bakışlarımı yola çevirdim. "Lazım," dedim ağzımda kalan o cümleyi tamamlayarak. Bulmuştuk. Önümüzdeydi ama bulmak istediğim hâlde değildi. Kalabalık etrafına toplanmış, takla atmış arabanın içinde camdan fırlamış bir vaziyette yerde yatarken kanlar içinde görmüştüm onu. Önce idrak edemedim. Önümüzdeki araba yoğunluğundan yanlış gördüğümü düşünerek hızla kapıyı açtım ama ona doğru ilerlerken sanki adımlarım geri geri gitmek istiyordu.

Bir adım daha...

Bir adım daha...

Yerdeydi. Az önce karşımda duran adam kanlar içinde yatıyordu. Bir adım atıp durdum, geri adım attım. Etraftaki uğultuya odaklandığımda "Çok hızlıydı," dedi panik yapmış bir adam. "Ben görmedim, önüme kırdı. Kaçmaya çalıştı, sonra çarptı. Takla... Takla attı." Sesinden onun da şokta olduğunu anlayabiliyordum. Gözlerim Turan'ın üzerindeydi. Zar zor, ayaklarımı sürüye sürüye yanına gittim. Kimse neden yanına yanaşmıyordu? Sadece etrafta çığlıklar vardı ve uzaktan izleyip kayıt altına alıyorlardı. Biri benimle gelsin istedim. Etrafa bakındım ama bana bakan ve ağzını hareket ettiren insanlar gördüm. Ne diyorlardı, hiçbir fikrim yoktu. Hepsi uğultuydu benim için. Kimse gelmedi. Ben tek başıma vardım yanına. Eğildim, kalktım, sonra tekrar emin bir ifadeyle çöktüm baş ucuna. Kıpırdamıyordu ama gözleri yarı açıktı ve gülümsüyordu. Karşılık verdim tebessümle. Böyle yapmak gerekirdi, değil mi? Zira aklımı tam anlamıyla kullanamıyordum. Onu korkutmamam gerekirdi.

"Mihriban," dedi zar zor konuşarak. O güzel yüzü kanlar içindeydi. Dokunmak istedim ona, kaldırmak istedim yerinden, Ferdi elimi tuttu. Kızdım. Kıskançlığın sırası mıydı? Turan ne hâldeydi, görmüyor muydu?

"Bırak," dedim şok içinde. "Ne saçmalıyorsun şu an? Görmüyor musun, ne hâlde?" dedim bağırarak. Az önce ben Turan'a dokunmak için Ferdi'yi karşıma almıştım. "Ne ara bu kadar gaddar ve kıskanç bir adama dönüştün sen?"

"Ne kıskançlığı?" dedi Ferdi geri çekilerek. "Kırık olabilir. Dokunma."

Yüzüm dümdüzdü, mimiksiz. Sonra söylediklerini sorguladım. Haklıydı. Ben aslında bunları düşünürdüm. Ama aklım o kadar yerinde değildi ki... Sonra bacaklarımla sürünerek en dibinde buldum kendimi. "Çok canım acıyor," dedi zar zor konuşarak. Ne yapacağımı bilemedim. Yaralarını sarmama da müsaade etmiyorlardı ki. Dokunmadan ne yapabilirdim? Sonra yüzüne dokundum. Bundan zarar gelmezdi, değil mi? Yüzüne bulaşmış kanları elimle temizledim. "Neden bu kadar asi ve dikbaşlısın?" dedim normal bir tonda, sohbet eder gibi. "Çok hızlıymışsın. Bak, gördün mü şimdi ne hâle geldiğini? Ya kırığın varsa? Aylarca yatmak zorunda kalacaksın." Azarlar gibi çıktı sesim. Turan böyle olmadığını belirtir gibi bakıyordu gözlerime ama ben bunu kabul etmedim. Ona bakmayı kestim

çünkü o, bir sonda olduğumuzu belirten gözlerini üstümden çekmemişti. Kırıkları vardı sadece, neden yine benim canımı yakmak istiyordu ki? Kırıkları vardı. Başka bir ihtimal mümkün değildi. Sadece kırıkları olabilirdi ve sonra geçerdi. Elimle sildiğim kanların yerini yenisi aldıkça elimi daha çok tenine bastırdım öfkeyle.

"Mutlu olacaksın, söz ver bana," dediğinde, bu yaptığı sabrımın taşmasına sebep oldu. "Olacağım," dedim başımı hızlı hızlı sallayarak. "Çok mutlu olacağım ve sen de cezanı beni izleyerek çekeceksin."

Tebessümü yüzünden hiç eksik etmedi. Başka hiçbir yere bakmadı benden başka. Başka hiçbir şey istemedi. Sadece ikimiz kaldık. "Kimse için kendi doğrularından da hissettiklerinden de vazgeçme. Bu hayatta bir tek kendin için yaşamalıymışsın. Eş, dost, arkadaş, aile, hepsi yalanmış," dedi. Göz kenarlarına sızan kanları silerken gözlerine bakmamak mümkün değildi ki. "Bunları hastaneden çıkınca konuşuruz," dedim kızar gibi, ciddiye almayarak. "Neren acıyor, onu söyle sen," dedim. Sonra etrafıma baktım ve bizi izleyen insanlara öfkeyle "Bakmayın!" diye bağırdım. "Ambulansı arasanıza, bakmayın! Görmüyor musunuz, canının acıdığını söylüyor!"

Dik durmaya çalışıyordum ama titremeye başlamıştım. Çağırmamışlar mıydı ambulansı hâlâ? Çağırmışlardı elbette. Herkes çağırırdı. Kimse çağırmasa Ferdi çağırırdı. Bir tek ondan emindim. Niye hâlâ gelmemişti o zaman?

"Burada hak etmedim seni..." dediğinde dağılmış saçlarım tenine düştü. Adına türküler yazılanın Mihriban'ın saçları kana bulandı. "Eğer hak etmişsem mahşerde kavuşuruz belki," dedi umutlarını çok daha ötesine atarak.

"Öyle..." Titredim, bir damla yaş düştü. "Öyle bir şey yok," dedim titreye titreye ağlarken. Sonra "Ambulans!" diye çığlık attım, bağıra çağıra ağlama isteğimi o tek kelimeye sığdırarak. Nefesim yetmiyormuş gibi hissettiğimde Turan hâlâ beni onaylamamıştı, hâlâ benim canımı yakmak derdindeydi. Hep bencildi, her zaman bencildi. "Mihriban, ben gidiyorum," dedi. Ölüyorum diyemedi, gidiyorum dedi. Başımı kararlılıkla iki yana sallarken "Gitmiyorsun," dedim. Kendimden hiç beklemediğim kadar dik duruyordum, çok katıydım. "Az önce bana demiyor muydun, gitme dersen gitmem diye? Gitme diyorum şimdi. Gitmeyeceksin. Gitmiyorsun. Yok öyle senelerce hayatımı kâbusa çevirip şimdi de gidiyorum demek. Ko-

lay mı öyle? Gitmiyorsun. Ambulans!" diye çığlık attığımda siren seslerini duydum.

"Bak," dedim heyecanla. "Bak, geldi, gördün mü? Gitmiyorsun hiçbir yere."

Yüzünde son kez beni uğurlarken tebessüm vardı. Yıllarca gülmediği kadar uzun gülümsemişti bana ama yersizdi. Bu adam hep yersiz davranırdı. Görevliler araçtan indi, Ferdi beni kollarımdan tutup kaldırdı. Bizim bakışlarımız hiç birbirinden ayrılmadı ve "Gitmiyorsun!" dedim Ferdi beni geri doğru çekerken. "Gidersen seni asla affetmem, Turan. Asla affetmem. Yemin ederim affetmem. Bana borçlusun! Bir kere olsun sözünü tutmak zorundasın. Gitmem demiştin. Gitme dersen gitmem demiştin. Tut sözünü. Bir kere tut!"

"Hiç affetme," dediğinde bana birazcık bile umut bırakmadı. Hiç bırakmadı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı, onu sedyeye aldılar. Gözyaşlarım hızla boşalırken omuzlarım düştü ve "Ama istiyorum," dedim fısıltı şeklinde. Boğazımdaki yumruyu yutamadım. "Affetmek istiyorum." Bunlar son sözlerimizdi bizim. Ferdi beni arabanın içine bindirdi, onlar ambulansa bindi ve kapılar ikimizin de yüzüne kapandı. Sirenlerin eşliğinde yol almaya başladık hızla. Önde ambulans, arkada biz... Elimde, saçımda, gözyaşlarımı sildiğim yüzümde onun kanı vardı. Kulağımda son sözleri...

"Ölmeyecek," dedim ambulansın ışıklarını takip ederken. "Ölmeyecek," diye onayladı Ferdi beni. Böyle bitemezdi. Böyle gidemezdi. Gideceği yer bir başka şehir ya da ülke olabilirdi en fazla.

"Ölmeyecek," dedim tekrar. "Ölmeyecek," diye onayladı Ferdi. Ambulansın siren sesleriyle birlikte hızla Turan ile yaşadıklarım geçti bir bir gözlerimin önünden. Üşüdüm. Tenim buz kesti. Arabalar bize yol verdi, belki içlerinden dua ettiler. Ben de etmek istedim ama zihnim her şeyi unutmuştu. Sonra bir şey oldu...

Ambulans yavaşladı, sirenler durdu ama yol bitmedi.

"Ölmeyecek," dedim Ferdi'ye bakarak ama bir karşılık alamadım. Biz vedalaştık. Son sirenin sönüp giden ışığında vedalaştık. Ben affetmek istiyorum dedim, o affedeyim istemedi ve yine sözünü tutmayarak gitti.

-MAHRU-

Ferman'ın yüzüne kapıyı kapatır kapatmaz hızlı adımlarla kapıyı açtım ve betim benzim atmış bir şekilde Çakır'ı karşıladım. Önce içeriyi kontrol etti bakışları, ardından bana döndü. "İyi misin?" diye sordu. Eli omzumu bulduğunda "Neden kilitledin kapıyı?" diye yeni bir soru yöneltti.

"Midem çok kötüydü," dedim o an ne diyeceğimi bilemeyerek. "Yerler battı biraz. Kızlar görsün istemedim. Onu temizliyordum." Etrafı kontrol etti tekrar, inanmamış gibi. "Senin uğraşmana gerek yoktu. İyi misin şimdi?" diye tekrar sordu. Yüzümü tuttu ve "Betin benzin atmış," dedi. "Yüzünü yıkayalım istersen." Kolumdan tutup banyoya yönlendirecekken ben panik hâlinde "Gerek yok," dedim. "Zaten midem kötü, daha fazla burada durmak istemiyorum. Misafirler bekliyor aşağıda. Saat de geldi, inelim artık." Kapalı olan banyo kapısında kaldı gözleri. Tam odanın ortasındaydık. Yönünü belirlememişti henüz. "Saçını yaptıracaktın, ne oldu?" diye sordu. Bana inanmamıştı işte. Ama yine de ona Ferman'ın burada olduğunu söyleyemezdim ya.

"İnsanlar bekliyor, Çakır," dedim ses tonumu yükselterek. "Gelecek misin yoksa burada böyle oturacak mıyız?"

Kapı girişinde kalmış kuaförler yavaşça geri çekilirken Çakır da yönünü seçmiş, benden yana gelmişti. Eli elimi tuttuğunda odadan dışarı çıktık ama ben gözlerimi Çakır'ın üzerinden çekemedim. Çakır'ın Ümran ile alakası neydi? Ferman'ın yalan söylemediğinden emin gibiydim. Hiç yalan söylüyor gibi değildi. Sarayın ihtişamlı merdivenlerinden inerken "Çakır," dedim merakla. "Sen Ümran ile ne kadar yakındın?" Anında yüzünü bana doğru çevirdiğinde biz merdivenlerin sonundaydık ve Çakır hiç beklemediği bu soruyla bozguna uğramıştı sanki. "Turan'dan sebep olduğu kadar. Ümran ile ne yakınlığım olabilir başka?" Kısa bir es verip "Bu soruyu sormanın sebebi nedir?" diye sordu. "Bir de şimdi kapıları kilitlemeler, böyle sorular... Ne oldu az önce, Mahru?" diye sorduğunda hiç de yeni evlenen bir çift gibi değildik. Düğün dansı ederken çiftlerin ne konuştuğunu merak ederdim hep. Bizim konuştuğumuz konu bu olmuştu.

"Çakır Bey," dedi yanımıza gelen organizasyon görevlisi konuşmamızı bölerek. "Şimdi müzik eşliğinde içeri gireceksiniz. Kame-

ranın çektiği görüntüler de ekrana yansıtılacak, arka masadan sizi göremeyenler için." Başını salladı sadece ama yüzünden düşen binbir parçaydı. Dediği gibi oldu, müzik çalmaya başladı, kamera önümüze geçti ve yıllardır hayalini kurduğumuz düğünde, seneler önce seçtiğim gelinliğin içinde onunla el ele yürümeye başladım. Fakat yolunda gitmeyen bir şey vardı, düşündüklerimiz gibi. İkimizin de aklında cevabını birbirimizden başkasında bulamayacağımız sorular mevcuttu. Biz altın vazolarla kaplı alanlardan yürüyerek alkışlar eşliğinde salonun ortasına geçtik. Karanlıkta, sadece bizi aydınlatan loş ışıkta, etrafa sunduğum sahte gülümsemelerle insanları karşılamaya çalıştığım sırada müzik durdu. Neler olup bittiğini anlamak için etrafımıza baktığımızda herkesin paniklediğini hissettim; silahlar çıktı, etrafta koşuşturma başladı, o sırada abimin sesini işittim. Ekrandaki görüntüler bir anda değişti. Abimi gördüğüm son gündendi bu kareler. Çakır, tuttuğum elini bırakmak için hareket ettiğimde "Mahru," deyip önüme geçti panikle. "Benimle gel. Hemen!" Çekmek istedi, gitmedim, durdum ve ekrana baktım. Bir video oynatılıyordu. Bir sahil kenarında, ormanlık bir alandı sanırım. Kimse yoktu, karanlıktı ama seçebiliyordum yüzlerini. Denizin kenarında, teknenin içinde Çakır ve tanımadığım üç beş kişi vardı. Teknenin dışında, sahildeki alanda bekleyen ise abimdi.

"Mahru senden ayrılıyor," dedi abim, şoke oldum. Neler olduğunu anlayamadım başta. Elindeki ufak kutuyu teknenin içine doğru attığında Çakır ayaklandı ve *"Belanı benden bulma, Semih,"* dedi kutuyu alarak. Abimin attığı o kutuda sanırım Çakır'ın bana aldığı şeyler vardı. Çakır kutuyu aldı ve masanın üzerine yerleştirdi.

"Mahru evlenecek," dedi hemen ardından. Ben böylece ikinci şoku yaşadım. Abim neden böyle şeyler söylüyordu?

Çakır tekneden indiğinde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. *"Öyle mi?"* dedi dalga geçer gibi. *"Evet, evlenecek ama sana davetiye yolladığımızı hatırlamıyorum."*

"Mahru," dedi Çakır önüme geçerek. "Gitmemiz lazım, lütfen, Mahru." Çakır yalvarır gibi önüme geçtiğinde bir adım bile atmadım. "Mahru, birazdan polisler gelecek, gitmemiz lazım. Lütfen... Bir kez olsun benimle gel, lütfen." Salon boşalmaya başlamıştı, bir kısım telaşla kaçışırken bir kısım merakla olanları izliyordu. Önümde oluşuna aldırış etmeden omzunun üstünden ekranı nefessiz iz-

lemeye devam ettim. Bakmadığım sürede Çakır, abimin önünde dikilmişti ve abim *"Başkasıyla evlenecek Mahru,"* demişti. *"Onu senden kurtaracağım. Annem gibi olmasına izin vermeyeceğim. Senin yüzünden başımıza gelmeyen bela kalmadı. Beni soktuğun bok çukurundan haberi var mı Mahru'nun?"* diye sordu öfkeyle. O yükseldikçe Çakır yumruklarını sıktı. *"Uyuşturucu satıcılarının masasına oturduğundan, yetmeyip onları içimize soktuğundan!?. Benim elimi kana bulattığından haberi var mı?"* diye bağırdı. Abim o kadar çaresiz ve korkuyor gibiydi ki Çakır gözlerini gözlerinden bir an bile çekmedi. Ben duyduğum her yeni kelimede ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Ben bu oyundan sıkıldım!" diye bağırdı abim, o karanlıkta geri doğru adımlayarak. Ellerini iki yana açıp *"Ben böyle devam edemem,"* diye ekledi. *"Bu değilim ben. Sen hepimizin hayatını siktin. Mahru'nun hiçbir şeyden haberi yok ama olacak,"* diye başını salladığında Çakır hiç düşünmeden silahını çıkardı ve *"Seni öldürürüm,"* dedi. *"Beni Mahru'dan vurmaya kalkarsan seni öldürürüm."*

"Öldürürsen öldür amına koyayım," dedi abim bağırarak. *"Her Allah'ın günü ben kapıma polisler dayanacak diye korkuyorum. Sen bizi mahvettin."* Çakır bir anda beni çekmeye çalışarak "Mahru, gidiyoruz!" dedi panikle. Ama kıpırdamadım, beni tutan elini itip ekrana bakmaya devam ettim.

"Mahru'ya bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ona önce her şeyi anlatacağım, sonra da bizzat kendim ona yakışan birine onu bırakıp teslim olmaya gideceğim. Zaten Mahru bunları duyduktan sonra seni asla is-"

Silah sesi duyuldu ve ben yerimde sıçradım. Çakır'ın silahından çıkan kurşun abimin göğsünde yerini buldu. Abim önce birkaç saniye duraksadı, ardından dizleri üstüne çöktü. Çakır tepkisizce sadece ona bakıyordu. Abim, eli göğsüne doğru giderek yere düştü.

"Mahru!" dedi Çakır. "Mahru, benimle gelmek zorundasın." Siren sesleri duyulmaya başlamıştı dışarıdan. Uğultular ve bağrışma sesleri... Ben ne Çakır'a cevap verdim ne başka şeyle ilgilendim; ekrana bakmaya devam ettim.

Çakır bir seri katilin soğukkanlılığıyla teknedekilere baktı ve *"Bu gece,"* dedi elindeki silahla yeri vurgulayıp tehdit edercesine.

"Burada olanlardan Mahru'nun haberi olmayacak! Ben burada yoktum. Bir kavga çıktı..."

"Ceset?" diye sordu içlerinden biri.

"Ölmedi," dedim sanki bana soruyorlarmış gibi. "Ölmedi. Hastaneye götürün, ölmemiştir." Duyacaklar da abimi oradan kaldıracaklar gibi hissettim, bir atak yaptım ama Çakır beni kolları arasında tutup durdurdu. Yetişemedim gibi hissettim. Ne beni duydular ne engel olabildim. Hiçbiri olmadı. Bir darbe daha aldım videodan. *"Denize atın,"* dedi Çakır hiç düşünmeden. *"Bu gece büyük bir kavga çıktı. Karanlıktı, herkes sarhoştu ve o kavga sırasında denize düştü. Ceset de bulunamadı."*

"Yapmadım de bana," diye bağırdım bir anda Çakır'a bakarak. Yumruklarım göğsünü dövdü ama o kıpırdamadı. Omuzları düştü. Ne yaptım dedi ne yapmadım dedi. Son kez "Ne olur, benimle gel," dedi ama gitmedim. Birazdan tutuklanacaktı ama ben gitmeyince o da gitmedi. Polisler salona doluştuğunda, kaybettiğimiz gerçeğini gözlerinde okudum. Hayal kırıklıkları vardı ikimizin de gözünde. Son kez bana ve karnıma baktı. Cenneti içimde, cehennemi karşımdaydı. Bizim kaybedişimiz onun takvimine göre abimi kaybettiğimiz güne, bana göre onu gördüğüm ilk güne tekabül ediyordu. Ben onu, gördüğüm ilk gün kaybetmiştim. O benim hayatımı altüst etmiş, altını üstünden beter etmişti. Aramızda açılan boşluğu polisler doldurdu ve kelepçe bir kez daha gözlerimin önünde Çakır'ın bileklerine takıldı.

Çakır Seyhanlı, Semih Saral'ı kasten öldürmekten bugün tutuklanmıştı.

1 ay sonra...

Gün geceye karışırken bardaktan boşanırcasına yağan yağmur odadaki rutubet kokusunu arttırmıştı. Sigaranın dumanını soğuk ve sararmış tavana doğru bıraktı. Zihnindeki düşünceler aynı ama hissettirdikleri her geçen gün daha da fazlaydı. Birkaç saniye sigaranın en dibini görene kadar bekledikten sonra başparmağı ve işaret parmağıyla dudaklarından aldığı izmariti ahşap masadaki küllüğe bıraktı. Saatlerdir oturmaktan tüm uzuvlarının uyuştuğunu hissetti ama

kıpırdamadı. Masanın en başında sandalyesini ileri geri oynatırken elinden hiç düşürmediği, bembeyaz olan fakat zamanla kararmaya durmuş ay taşı tespihini birkaç kez dizine vurdu ve karşısında duran aynada aksine baktı. Üç numaraya vurulmuş saçları uzamaya başlamış, simsiyah sakalları birbirine karışmıştı. Saçlarının arasındaki tek tük beyazlar yaşadıkları ve yaşayamadıklarının bıraktığı emarelerdi. Sakalını aheste aheste aklındaki düşüncelerle sıvazlarken eli istemsizce siyah boğazlı kazağından içeri girdi. Ondan kalan cevşene dokundu önce. Avucuna aldı, ardından eli yavaşça dövmesine doğru kaydı. Sonu gelmez bir yangının, açtığı tüm yaralara rağmen damarlarında dolanmasına izin verdi. "Seyhanlı," dedi onu dalgın düşüncelerden çeken adam. "Elin sürekli şu dövmede. Anlatmayacak mısın hikâyesini?"

İfadesiz suratı sürekli duyduğu bu soru karşısında yine tepkisizliğini korurken sessiz kaldı. Nasıl anlatılırdı ondan kalan son şey olduğunu? Anlatırsa onu, bahsederse ondan, nasıl durulurdu, nasıl sığardı bu dört duvarın içine? Anlatmak istese uzun bir hayat hikâyesi vardı ama en ağır olan, o gündü. Kardeşim dediği adamı ve sevdiği kadını kaybettiği o gün... Elini çekip tekrar önüne dönmüş, düşüncelerde boğulurken kapıdan giren gardiyanın ona doğru yaklaştığını gördü ve gelişini bekledi. Dibinde durduğu anda salladığı sandalyesini anında durdurdu. Gardiyan kulağına doğru eğilip "Mahru gidiyormuş," dedi. Tespihin habbelerini şiddetle sıkınca hepsi tek tek dağıldı beton zemine. "Boşanma davası açmış, her şeyi satmış ve gidiyormuş. Boşanma davasında sorun çıkarmamanı istemiş senden. Kızını senden saklamak gibi bir niyeti de yokmuş." Kızını... Kızı mı olacaktı? Böyle mi öğrenecekti? Hangi birine şaşıracağını, neyi hazmedeceğini bilemezken nefesleri dışarıdan duyulacak kadar güçlüydü. "Gittiği yeri sana da ailene de, gidince bildirecekmiş. İstediğiniz zaman çocuğu görebilecekmişsiniz. Tek istediği, boşanmada sorun çıkarmamanmış. Bir de bunu..." deyip cebinden bir kâğıt çıkardı. "Bunu yollamış sana."

Son ultrason fotoğrafıydı bu. Kızını gördüğü ilk fotoğrafı... Öfkesi çok fazlaydı. Elini sıkmasından, boynundaki damarlardan, gözünün akına düşen kandan belli oluyordu ve böyle öfkeliyken kızına bakmaya bile utanıyordu. Hemen ters çevirip kapattı fotoğrafı. Büyük bir hızla doğrulup masanın üzerindeki kâğıt ve kalemi aldı,

hızlıca bir şeyler karaladı. "Ne oldu?" diye sordu yanındaki adam merakla. "Ne dedi sana, neye öfkelendin bu kadar, ne yapıyorsun?"

Elindeki kalemi masaya fırlatarak "Kıyamadıklarım kıyametim oldu!" dedi. Kâğıdı götürmesi için arkasındaki gardiyana uzatırken, şiddetli gök gürültüsüne karıştı sesi. "Şimdi ben kıyamet olup onlara kıyıyorum..."

DEVAM EDECEK...

"MAH AY DEMEK,
GÖKTEKİ KAMER DEMEK,
GÜZELLİK DEMEK, SEN DEMEK..."

Zaman bir ***lahza***dan ibaretti. Mah ve Şer ise o zamanın içine sıkışmış bir bütünün parçasıydı. Zamansız bir anda Ay gecenin koynunda dalgalanırken her şey tersine döndü. Mah silindi geceden. Şer ise onlar için zamanı ikiye böldü. O en karanlık gecede bir günah işlendi ve o günahın izleri geceyle birlikte geçmişi de silip geleceklerine kazındı. Artık gün doğduğunda karanlık yalnızca mahşerden ibaretti.

"Affet beni," dediğinde kadın gülümsedi. Acıdan başka bir şey barındırmayan bu gülümseme aslında bir cevap niteliğindeydi.

"Yer ile göğü de birleştirsen! İki cihanı da bir araya getirsen..."
Son sözleriyle aralarındaki bağı bıçak gibi kesti.
"Affetmem!"

Yetişkinler için uygundur

978-625-7642-55-2

9 786257 642552

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com